

Giới thiệu Vượt Núi Băng Đèo Anh Đến Với Em

Truyện Vượt Núi Băng Đèo Anh Đến Với Em của tác giả Tô Nhĩ Lưu Niên kể về một cự tuyến thủ bóng bàn quốc gia, hiện là ông chủ câu lạc bộ ngoài trời VS chuyên gia phục chế đồ cổ.

Nghe nói Trình Lê giả cho Nhậm Tây An, đa số mọi người đều không tin.

Có hai nguyên nhân mọi người cảm thấy việc kết hôn này hoang đường:

1. Không phải Trình Lê chết rồi sao, chẳng lẽ là đám cưới ma?
2. Làm sao Nhậm Tây An có thể lấy “nữ côn đồ” từng nổi tiếng khắp trường Trình Lê này?

Bạn đang đọc truyện *Vượt Núi Băng Đèo Anh Đến Với Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Rượu Lâu Năm

Bây giờ mười lăm phút, Trình Lê đứng giờ ra khỏi sương phòng phía tây của tam tiến viện (1).

(1) Tam tiến viện: một kiểu tứ hợp viện có ba sân. Sương phòng là phòng nằm hai bên đông tây của tứ hợp viện.

Ra khỏi viện, cánh cửa gỗ vừa đóng lại, Trình Lê liền lấy chuẩn xác chiếc Jeep bảo hồng của cô từ trong một đồng xe xếp thành hàng.

Ngày làm việc đi đến tam viện phía tây của Cổ Cung (2), Trình Lê thường chạy xe đạp qua cửa trước vào cung, đi xa nhà đương nhiên đôi từ hai bánh sang bốn bánh.

(2) Cổ Cung (Tử Cấm Thành): cung điện của các triều đại từ giữa nhà Minh đến cuối nhà Thanh của Trung Quốc.

Ngõ hẻm dài bên ngoài viện rất hẹp, nhưng con đường này cô quá quen thuộc, đạp chân ga một cái, chiếc xe liền xuyên qua ngõ hẻm trượt bánh sau biến mất.

Kẹt xe trên đường này đến đường khác, sau khi ra khỏi thành phố thì đã trở trời.

Trên quốc lộ 735 dài hơn một trăm cây số, một khoảng trắng lớn tĩnh mịch rơi xuống từ trên bầu trời.

Trình Lê nhú mày, cái trò dự báo này thật đúng là chính cmn xác, tuyết rơi thành thế này mà kêu nhiều mây?!

Xe đang trước di chuyển bằng tốc độ con rùa, tình hình giao thông lại không cho phép vượt xe. Trình Lê nổi nóng, di động rung một cái, cô dứt khoát quẹo xe vào bãi đất trống cạnh một cây xăng, dừng lại một bên.

Người gọi là thầy của cô, Ngụy Trường Sinh, người đã sờ “bảo vật quốc gia” mấy chục năm ở tổ đồ gỗ của Viện khoa học kỹ thuật bảo tồn văn vật Cổ Cung.

Trình Lê nhận máy, giọng nói hết sức dịu dàng: “Em chào thầy.”

Giọng đầu bên kia truyền đến lại không phải đến từ Ngụy Trường Sinh, mà là giọng địa phương Bắc Kinh tiêu chuẩn của Trần Mặc, đàn chị của cô: “Tôi đây. Tuyển bóng bàn quốc gia thi đấu biểu diễn, tôi xoay được mấy vé, đi không?”

Trình Lê kẹp di động mở cửa xuống xe, đi về phía siêu thị tự kinh doanh của cây xăng: “Mới ra khỏi Bắc Kinh, trời đông tuyết phủ quốc lộ khó khăn, hôm nay có lẽ không về được.”

Cái người này tùy tiện mở miệng nói gì cũng rất tron tru, Trần Mặc chắc một tiếng: “Cuối tuần sau, thời gian dài đến độ đủ để em học theo cháu... con rùa bò về.”

Cô ấy nói giữa chừng nuốt lại một từ, Trình Lê hiểu được chính xác từ đó là —— “Cháu con rùa”.

Trình Lê nhếch môi, coi như không nghe thấy.

Trong tầm mắt cô, có một ông bác mặc chiếc áo khoác quân đội lớn ngậm điếu thuốc trong miệng, một tay hơi chụm quanh thân điếu thuốc, tay kia cầm bật lửa châm thuốc, nhưng bấm mấy cái cũng không thấy lửa bật ra.

Cách ngày càng gần, Trình Lê nghe thấy người này ngoài miệng chửi tục mấy câu. Cô theo bản năng sờ túi mình, mò lấy hộp diêm hình vuông, đồng thời trả lời Trần Mặc: “Nói sau đi. Thật sự khó đi được lắm, cuối tuần Học viện mỹ thuật có triển lãm.”

Trình Lê cúp điện thoại, hai ngón tay kẹp hộp diêm, ngón giữa đẩy một cái, lấy một que diêm đầu màu xanh ra.

Ngón tay cô động một cái, “xoẹt” một tiếng, một ngọn lửa yếu ớt liền khẽ lóe lên theo con gió thổi dữ dội bên ngoài.

Ông bác gần kề bên Trình Lê thấy tình thế thì cúi đầu. Trình Lê đưa tay ra trước, châm điếu thuốc mà ông ấy đang ngậm.

Một cái nhấc tay này, Trình Lê đổi lấy một câu “Cảm ơn cô”.

Cô không nói chuyện xã giao, gạt đầu nhận lời cảm ơn của đối phương, sau đó cất bước đi tiếp về phía trước.

Vừa đi chưa được mấy bước, di động trong lòng bàn tay lại rung một cái.

Trình Lê thấy tin trong khung thông báo đến từ Ngụy Trường Sinh thật ra đến từ Trần Mặc: Chuyện này cứ quyết định vậy đi.

Đây là phong cách làm việc bình thường của Trần Mặc, người trà trộn ở Tứ Cửu Thành (3) từ nhỏ.

(3) Tứ Cửu Thành: là cách gọi chung chỉ bốn công thành của Hoàng thành và chín công thành bên trong Hoàng thành, hiện nay được suy rộng ra là Bắc Kinh.

Bố mẹ cô ấy đều ở cửa khẩu đối ngoại, dẫn cô ấy đi du lịch không ít nơi, cũng nuôi cô ấy lớn gan.

Trước đây thầy Ngụy Trường Sinh từng nói đùa, có lẽ là nơi họ làm việc trong cung gần Tử Ninh Cung và Thọ Khang Cung, những chỗ mà khá nhiều thái hậu từng ở trong lịch sử, nên thỉnh thoảng cô nhóc Trần Mặc nói chuyện giống như hạ ý chỉ vậy.

Từ lúc vào tổ đồ gỗ, Trình Lê có quan hệ khá tốt với Trần Mặc. Ngoài tầng liên quan đồng nghiệp và đàn chị đàn em ra, một nguyên nhân khác là Trình Lê là bạn thân của Trần Nghi Quang, em họ Trần Mặc.

Tuy làm việc một mình, nhưng Trần Mặc cũng có thần tượng, thần tượng này chính là Trần Nghi Quang dắm “coi trời bằng vung” vào tù của nhà họ Trần. Nhà tù này ngược lại không phải là Trần Nghi Quang tự vào ngồi, mà là cô ấy thi làm quản giáo vào canh người khác ngồi, chọn cái nghề chẳng liên quan gì đến cuộc đời mà người nhà lập kế hoạch cho cô ấy. Trần Mặc cảm thấy so với Trần Nghi Quang mà nói, cô ấy thật sự là đứa con ngoan nghe lời người nhà, vào Cố Cung làm “thợ mộc” tuy không như ý bố mẹ, nhưng tốt xấu gì cũng là nguồn gốc kinh đô, không giống Trần Nghi Quang bất luận thế nào cũng muốn bay ra ngoài chui vào cái lồng nhà tù đó. Nhưng từ đó Trần Mặc cũng xem trọng cô em họ bình thường tiếp xúc không nhiều này, kèm theo xem trọng Trình Lê, bạn của cô em họ.

***

Trần Mặc đã nhắc tới tuyên bóng bàn quốc gia trước mặt Trình Lê không chỉ một lần.

Đầu năm, hai cô theo Ngụy Trường Sinh đi Tây Bắc tham gia buổi hội chợ đồ thủ công mỹ nghệ gỗ. Hành trình quá dài, trên đường đi Trình Lê đã xem đoạn video có liên quan đến tuyên bóng bàn quốc gia.

Trần Mặc ngồi bên cạnh cô, liếc theo cô mấy lần. Sau đó Trần Mặc lần lượt bình luận chân, thất lưng và mắt của từng nam vận động nổi tiếng trên mạng mấy năm gần đây, đồng thời từ đó rút ra được kết luận Trình Lê thích bóng bàn.

Trình Lê chưa từng giải thích với Trần Mặc, cô đâu xem bóng, cái cô xem là người, một người bạn cũ.

Nhưng Trần Mặc không phải Trần Nghi Quang, có những chuyện vô cùng xa xưa mà người trong cuộc đều chỉ mong sao chôn vùi vào núi Bát Bảo, đánh chết Trình Lê cô cũng không thể nào tiết lộ nửa chữ với người ngoài.

Những thứ rượu mạnh ủ lâu năm đó, nhiều nhất là cô chờ đến sau này mình gần mắc bệnh Alzheimer thì nhấp một ngụm nhắm nháp dư vị.

***

Siêu thị giống như bị càn quét vậy, Trình Lê đi quanh mấy kệ hàng trống không chẳng có gì một vòng, cuối cùng về tay không.

Lên đường lần nữa, Trình Lê lái chậm hơn một chút. Quảng đường ba tiếng đi gần bốn tiếng rưỡi, Trình Lê mới thấy đích đến của chuyến đi này của mình —— Đội cứu hỏa khu vực thành phố Diêm.

Chỗ này khá gần Bắc Kinh, nhưng như thể bị thời gian lãng quên, từng khu nhà gạch mái ngói tràn đầy cảm giác cổ xưa của thế kỉ trước.

Đậu xe bên ngoài sân đội cứu hỏa, Trình Lê cầm chiếc túi giấy cô ném ở ghế sau xuống xe.

Tuyệt tiếp tục rơi.

Gần chỗ Trình Lê đặt chân, tuyết đã tích tụ dày. Cô đạp xuống, có tiếng sột sọat trong tuyết truyền đến.

Giang Hà trực ở cổng là một tân binh, thời gian vào đội không lâu, nhưng nhớ người rất tốt.

Tuy số lần Trình Lê tới không nhiều, nhưng Giang Hà nhớ rõ toàn bộ cô họ gì tên gì tìm ai.

Trình Lê nhắc nón chiếc áo phao lông lên che đầu, vừa bước vào cánh cổng của đội cứu hỏa, Giang Hà đã đẩy cửa căn phòng trực chưa đến mười mét vuông của anh ta đi ra.

“Đội trưởng Trình đi công việc bên ngoài rồi.” Giang Hà nói cho Trình Lê biết, “Nếu chị đến sớm hơn một tiếng, thì còn có thể chạm ngay mặt anh ấy đấy.”

Trình Lê nhúm mày một cái theo bản năng, hỏi anh ta: “Buổi trưa có hi vọng về không?”

Giang Hà khẽ nhún vai: “Không chắc nữa, còn phải xem có thể khuyên người anh em muốn nhảy lầu xuống sớm một chút được không. Việc này không thể so với việc cứu hỏa, thời gian đánh chiến tranh tâm lý mất bao lâu là khó chắc nhất.”

Anh ta dậm chân một cái rồi mời Trình Lê vào phòng trực: “Bên ngoài lạnh lắm, vào trong nói đi.”

Trình Lê không từ chối, vào phòng theo Giang Hà. Cô cởi nón, sau đó đưa túi giấy cho Giang Hà: “Thời tiết xấu nên tôi không chờ anh ấy về được, giúp tôi đưa cái này cho anh ấy.”

Giang Hà ném một dấu hỏi bằng ánh mắt về phía Trình Lê.

Trình Lê giải thích: “Đồ ăn, đội trưởng Trình của mấy anh thích cái này.”

Giang Hà cột nải nhận lấy: “Đội trưởng Trình luôn ăn tạp, tôi tới gần một năm rồi mà cũng không biết anh ấy thích ăn cái gì.”

Chỉ ngoài một điểm, anh ta biết Trung đội trưởng Trình Lộc Minh không ăn lê.

Giang Hà nhớ nguyên nhân không ăn lê mà Trình Lộc Minh đưa ra là: Không đành lòng.

Thời gian đầu óc Giang Hà xoay chuyển mấy vòng, Trình Lê lại đội cái nón liền áo phao lông lên đầu lần nữa, rồi nói: “Con người anh ấy luôn như vậy, không kén chọn.”

Giang Hà thấy cô sắp đi, cố gắng giữ lại: “Chị Trình, hôm nay chị còn có việc sao?”

Trình Lê gác lại bước chân vừa định nhắc lên.

Giang Hà bổ sung: “Nếu không về vội thì chờ thêm một lúc đi, đội trưởng Trình có lẽ về nhanh thôi.”

Trình Lê từ chối: “Tôi phải về càng sớm càng tốt, lần sau đi.”

Giang Hà gãi đầu, không biết có nên nghĩ hết cách giữ người lại thay Trung đội trưởng không.

Anh ta biết Trình Lê ở cách nơi này khá xa, đến một chuyến không tiện như vậy.

Thời gian gấp gáp, cuối cùng Giang Hà không để ý đến việc suy nghĩ xem câu tiếp theo của mình có phải là làm chuyện vô ích hay không.

Anh ta vội sử dụng đòn cuối cùng vào khoảnh khắc Trình Lê gần đẩy cửa đi ra ngoài: “Đội trưởng Trình luôn mong chị tới đấy.”

Đây không phải là phong cách của Trình Lộc Minh, Trình Lê không lập tức lật tẩy lời nói dối mà Giang Hà bịa.

Cô chỉ xoay người hỏi Giang Hà: “Anh có giấy bút không?”

Giang Hà gật đầu: “Có.”

Trình Lê hỏi: “Cho tôi mượn dùng một chút được không?”

Giang Hà lục lọi trên cái bàn làm việc của phòng trực một hồi, xé một tờ giấy trắng muốt trong một cuốn sổ tay hơi cũ, lấy một cây viết kí tên đưa cho Trình Lê.

Trình Lê nhận lấy, dẫn tờ giấy trên mặt tường, lấy mặt tường làm đệm viết lác đác mấy chữ trên tờ giấy trắng.

Cô viết xong rồi đưa lại tờ giấy cho Giang Hà: “Phiên anh cũng chuyển cái này cho anh ấy.”

Giang Hà nhận lấy, nét chữ trên giấy mảnh khảnh mạnh mẽ, nhẹ nhàng có phong cách.

Lời Trình Lê nhắn lại cho Trình Lộc Minh là: “Người trong đội các anh hình như cảm thấy anh và em có một chân (4), anh dành thời gian xử lý một chút

nhé?”

(4) Thường chỉ mối quan hệ nam nữ không đứng đắn.

Giang Hà nhận mảnh giấy xong, đầu lưỡi nhất thời lú lại, không biết nói thêm gì cho phải.

Ở trong đội, bình thường họ làm trò hề chọc cười có đủ mọi lời thô tục bậy bạ, từ trước đến nay tiêu chuẩn không có giới hạn, ngược lại cách dùng từ trong câu này rất thuần khiết, rất trong sáng.

Nhưng anh ta không khỏi cảm thấy con người Trình Lê này... rất thú vị.

***

Ở trong đội cứu hỏa, Trình Lê cũng coi như là một nhân vật chủ đề.

Giang Hà từng tám về mối quan hệ giữa Trình Lê và Trung đội trưởng Trình Lộc Minh với một đám tám chiến sĩ trẻ tuổi sung mãn trong đội.

Hướng nghi ngờ thứ nhất: Họ Trình, là họ hàng?

Đội phó Quý Nghiệp biết sự thật nói: “Không phải, họ này hay gặp lắm.”

Hướng thứ hai: Chị dâu?

Đội phó Quý Nghiệp biết sự thật vẫn bác bỏ.

Ngay sau đó một đám người liền ăn ý ngầm thừa nhận nghi ngờ thứ ba: Chị dâu tương lai.

Đội phó Quý Nghiệp chỉ nói: “Thanh mai trúc mã.”

Nhưng sau khi đưa ra kết luận này, Quý Nghiệp muốn nói lại thôi, cộng thêm việc thờ dài đầy ắp ỷ.

Thế là đám sói con của đội cứu hỏa vẫn ngầm thừa nhận Trình Lê sẽ là chị dâu tương lai.

Nhưng đội trưởng Trình Lộc Minh thường ngày lạnh lùng thâm trầm, đầy uy nghiêm, họ cũng không dám lỗ mãng quá đáng khi Trình Lê tới.

***

Tuyết dày dần, đường về khó đi hơn lúc đến.

Sau khi rời khỏi đội cứu hỏa, Trình Lê không vội lên đường, tiện tay chọn một quán ven đường ăn mì.

Sau khi xong việc vẫn chưa ra khỏi thành phố Diêm, tuyết đã rơi nhiều đến độ không thích hợp lên đường tiếp.

Ven đường không có chỗ lánh nạn khác, Trình Lê không còn sự lựa chọn, đành phải đậu xe vào một cây xăng bên quốc lộ lần nữa, chờ tuyết ngừng rơi.

Khi tuyết ngừng thì bóng đêm đã dày đặc, nhiệt độ thấp hơn một chút, mặt đường có tuyết mỏng đóng băng.

Trình Lê đi tới ven đường quan sát đường xá, rồi nhíu mày trở lại cây xăng.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, còn chưa chờ Trình Lê hạ quyết tâm lẩn tránh, cô vừa ngẩng đầu, chỉ thấy dưới bóng đêm ngoài cây xăng, trong sắc sáng nổi bật của mặt tuyết, ánh đỏ như đốm sao lóe lên.

Trình Lê chăm chú nhìn sang, tầm mắt chạm thẳng vào Trình Lộc Minh có đường nét khuôn mặt rõ ràng như tạc hơn tháng trước cô đến, đang dựa vào chiếc Wrangler.

Thấy Trình Lê rút cuộc phát hiện ra sự tồn tại của mình, Trình Lộc Minh vút điều thuốc sắp cháy đến đốt ngón tay, dụi tắt trong tuyết.

Chân anh dài, mấy bước là đi đến trước mặt Trình Lê.

Làm cứu hỏa mấy năm nay, sức khỏe của anh đã không thể sánh bằng lúc ở trường trước đây.

Khi đó Trình Lê chỉ cảm thấy anh gầy, bây giờ anh chột đến gần, cái mùi nam tính dồi dào ập tới ấy bao tròn quanh Trình Lê trong nháy mắt.

Trình Lê nhìn cánh tay rộng của anh: “Anh đuổi theo tới lúc nào thế?”

Trình Lộc Minh cười khể, trả lời: “Vừa tới thôi. Về đội nghe Giang Hà nói em đã tới nên thử vận may một chút. Đuổi theo đến đây thì không còn ôm hi vọng em vẫn chưa đi xa gì nữa, không ngờ có hi vọng, chuẩn bị về đội lại liếc thấy em đứng ở đây.”

Trình Lê thấy tuyết rơi trên vai anh, rồi lướt nhìn thời tiết gió tuyết đã dừng từ lâu bên ngoài, không lật tẩy anh: “Xui xẻo thôi, đường trơn khó đi nên chờ một lúc. Cứu người được rồi à? Lúc em đi, Giang Hà nói có người muốn nhảy lầu.”

Trình Lộc Minh vươn tay quần lại chiếc khăn choàng sắp rơi xuống vào cổ Trình Lê thay cô một cách tự nhiên: “Khuyên được rồi. Người anh em đó vẫn sợ chết hơn sống.”

Trình Lê gật đầu cực kì nghiêm túc: “Còn sống thì tốt, nếu không thì anh lại gánh gánh nặng áy náy nữa.”

Trình Lộc Minh cong môi cười nhạt một cái, không phủ nhận: “Cái đức hạnh này áy à, từ hồi quần thùng dít đã mọc trong đầu không chuyển hướng được như vậy rồi.”

Hai người không hàn huyên quá nhiều, Trình Lộc Minh biết Trình Lê sẽ không nghỉ lại thành phố Diệm.

Khi đường xá tốt hơn một chút, Trình Lê lái xe đi đằng trước, Trình Lộc Minh lái xe theo sau Trình Lê, tiễn cô ra khỏi thành phố.

Khi gần ra khỏi phạm vi thành phố Diệm, Trình Lê chọn dừng xe ở ngoài một lối ra phân nhánh.

Trình Lộc Minh dừng lại theo cô.

Trình Lê còn chưa xuống xe, Trình Lộc Minh đã từ đằng sau xuống xe gõ cửa sổ xe cô trước một bước.

Trình Lê hạ cửa sổ xe xuống, cơn gió lạnh thổi vào trong xe.

Trình Lộc Minh đưa một cái túi giấy cỡ vừa vào trong xe, giống như nhét cho Trình Lê, còn có một cái bình giữ nhiệt: “Đi đường cẩn thận, anh chỉ có thể đưa em đến đây thôi, đến nơi thì báo tin bình an cho anh.”

Trình Lê đáp ứng: “Được.”

Anh khẽ vẫy tay, Trình Lê quay cửa sổ xe lên, qua kính chiếu hậu và bóng đêm mờ mịt, cô chỉ có thể bắt được một đường nét tổng thể dần mờ hồ thuộc về Trình Lộc Minh.

Mãi cho đến khi qua trạm thu phí, về bên ngoài tứ hợp viện lần nữa, Trình Lê mới mở cái túi giấy Trình Lộc Minh đưa.

Thấy đồ trong túi Trình Lê rất bất ngờ, lại là mấy loại thuốc cảm thường gặp.

Có thuốc thanh nhiệt giải độc, có thuốc hạ sốt, có thuốc ho... Gần như bao gồm tất cả các bệnh cảm mạo nóng sốt vào mùa đông.

Trước khi đi thành phố Diệm, cô bị cảm, nhưng khi đi đã đỡ hơn, giọng nói mọi thứ như thường. Hôm nay trúng gió lạnh, bệnh cảm có tư thể trở lại lần nữa.

Nhưng sao Trình Lộc Minh biết?

Trình Lê cũng không xác định được.

Cô lấy di động ra báo tin bình an cho Trình Lộc Minh.

Đã gần rạng sáng, nhưng Trình Lộc Minh lại trả lời rất nhanh: “Ngủ đi, nhớ uống thuốc đấy.”

Trình Lê soạn một dòng định hỏi anh biến thành Sherlock Holmes từ lúc nào vậy, do dự một chút rồi chọn xóa bỏ.

Khi cởi áo phao lông, chính cô đã tự có đáp án.

Trình Lộc Minh chu áo từ nhỏ, có ấn tượng với rất nhiều thói quen của cô ngược lại cũng không phải chuyện lạ.

Nguyên nhân Trình Lê chậm chạp tìm được là —— mùa đông cô chỉ mặc áo phao lông khi bị cảm, mà anh thì nhớ kĩ.

Trình Lê đột nhiên hơi hối hận về chuyến chạy đến thành phố Diệm này.

Bình thường cô cũng cách mấy chục ngày đi một hai lần như vậy, nhưng người mỗi lần cô đi tìm đã hi sinh khi làm nhiệm vụ vào tháng trước.

Mấy năm nay để dò hỏi tin tức, cô đã quen cứ một khoảng thời gian là chạy quốc lộ 735 một lần, trong lúc nhất thời không bỏ được, thế là hôm nay mới chạy đến chỗ Trình Lộc Minh.

Đội cứu hỏa luôn bận rộn, Trình Lê căn bản không ôm hi vọng gặp được người, chuẩn bị gửi cho anh chút đồ ăn rồi rút.

Cô chẳng qua là giết thời gian một chút thôi.

Vì gần đây ngoài việc ban đêm mơ mộng nhiều ra, cuộc sống của cô có thể tóm gọn trong bốn chữ: Rảnh đến nhàm chán!

Chương 2: Dã Chiến

Hôm sau Trình Lê vào cung hơi trễ.

Viện khoa học kĩ thuật bảo tồn văn vật ở Tây Tam Sở Cổ Cung (1), Trình Lê đi vào cổng sau Cổ Cung.

(1) Tây Tam Sở Cổ Cung bao gồm Đầu Sở Điện, Nhị Sở Điện, Tam Sở Điện, nằm ở phía đông Từ Ninh Cung. Trong đó Đầu Sở Điện nằm ở chính đông Từ Ninh Cung, Nhị Sở Điện nằm ở chính đông đại phạt đường, Tam Sở Điện nằm ở chính đông Đông Cung điện. Trong một số tài liệu, Tây Tam Sở có thể là nơi ở của cung nữ phi tần cấp thấp, cũng có thể là “lãnh cung”.

Vừa vào tổ đồ gỗ, Trình Lê liền thấy thú cưng của tổ —— một con mèo vàng ngồi xõm trước cửa phòng làm việc ăn “hoàng lương” mà mọi người góp tiền dâng lễ.

Là mèo Ngụy Trường Sinh nuôi, Trình Lê có thể xác định.

Vì “hoàng lương” đó rải dưới đất không hề lộn xộn chút nào, thậm chí còn được xếp thành chữ W.

Trình Lê ngồi xõm xuống, thấy con mèo tập trung ăn điên cuồng, hỏi nó: “Gia à, đây là đói mấy bữa rồi vậy?”

Con mèo liếc cô một cái, duỗi dài móng định che “hoàng lương” của nó lại, bắt đầu ra tay bảo vệ thức ăn.

Có tiền đồ đấy... Trình Lê vui vẻ trong nháy mắt.

Những khu vực không mở ra cho bên ngoài bên trong bức tường đỏ này không có cỏ cây um tùm xanh tươi vào mùa xuân hạ.

Cánh cổng vừa đóng lại, với bên ngoài bức tường cung là hai thế giới, thời gian trôi qua cũng khiến người ta cảm thấy chậm hơn một chút.

Trình Lê vừa vào phòng làm việc liền thấy Trần Mặc đã hầm bong bóng cá, thứ này là chất dính họ dùng trong công nghệ phục chế truyền thống.

Bức tượng Phật mang từ nhà kho ra mấy ngày trước đã nối cánh tay gãy xong, đang bình tĩnh đứng thẳng, không biết đã nghe Trần Mặc và Ngụy Trường Sinh oán giận bao lâu.

Trình Lê đã quen với việc này, đi đến bên chiếc bàn dài rút bản vẽ phục chế bức tượng Phật bằng gỗ hiệu dính in ra trước đó.

Trần Mặc ngược mắt nhìn cô: “Hôm qua trong điện thoại nói một tấm vẽ đó khó xin lắm, tuyệt đối đừng cảm ơn tôi, đến lúc đó sẽ cho em. Em đây đập dây đến trễ, hôm qua ra ngoài gặp trai đẹp vui quên cả đường về à?”

Trình Lê trải phẳng bản vẽ: “Cái này thì không có may mắn đó thật.”

Trần Mặc gật đầu: “Cũng phải. Mùa này ra ngoài không có lấy cả một con chim, còn không bằng ngồi ở lãnh cung phía tây này của chúng ta chờ người ta làm hạnh.”

Ngụy Trường Sinh thấy đủ người thì cũng để món đồ gỗ khiếm khuyết mà ông đang ngắm nghía xuống, xắn cổ tay chiếc áo làm việc xanh bạc màu cúi người chuẩn bị bắt đầu làm việc.

Bức tượng Phật này đặt dưới tầng hầm là bức tượng chết; dời ra ngoài chưa sửa là bức tượng hồng; họ tốn thời gian sửa xong để trưng bày nó với mọi người bằng diện mạo hoàn chỉnh mới là bức tượng sống.

Vật sống mới có thể truyền lại và kế thừa tiếp tục.

Vật sống mới có thể nói chuyện, kể về thời đại mà nó ra đời. Người đời sau nhìn nó một cái là có thể vượt qua trăm năm ngàn năm, nhìn thấy quá khứ từ trên người nó.

Đây là ý nghĩa tồn tại của chuyên gia phục chế văn vật.

***

Thầy Ngụy Trường Sinh của Trình Lê sau khi xuất ngũ thì bước vào Cổ Cung, làm công việc phục chế ba mươi năm.

Ông bắt đầu từ việc học nghề từ từ tiêu hóa nắm vững các kĩ thuật như khoan lỗ, gom vật liệu, thả dây,... Từng bước nhận biết các loại kết cấu của hàng thủ công bằng gỗ, tìm tòi những khác biệt giữa cái mộng và lỗ mộng, kinh nghiệm phong phú.

Gặp phải vật lớn loại này, vẫn là Ngụy Trường Sinh dẫn dắt hai cô làm.

Trình Lê và Trần Mặc đều phục tay nghề của ông, công nhận thật sự.

Hôm nay bức tượng Phật sẽ bị mang đi, chuyển đến đại sảnh cung sẽ mở ra cho bên ngoài vào tháng sau.

Người mang đồ đi còn chưa đến, Ngụy Trường Sinh đã lộ vẻ mặt không muốn.

Trình Lê và Trần Mặc hiểu rõ tính ông nên cũng không an ủi, đây là một sự tuần hoàn chết.

Cái này đi, cái sau đến rồi cũng sẽ đi, thời gian mỗi một món đồ qua tay họ đều sẽ không lâu.

Khi người của nhà kho đến chuyển đồ đi, Ngụy Trường Sinh đứng ở cửa nhìn mãi, cho đến khi người chuyển đồ đi xa, ông không nhìn thấy bức tượng Phật của ông nữa thì mới trở vào phòng nói chuyện chính với Trình Lê và Trần Mặc.

***

Khai quật lần thứ hai hố số ba của một ngôi mộ nào đó ở ngoại ô Bắc Kinh phát hiện một số lượng lớn đồ gỗ.

Ban quản lý di sản văn hóa sắp xếp nhân viên kĩ thuật chuyên nghiệp đi đến tiền tuyến.

Trình Lê và Trần Mặc có khá ít việc, nhưng lại đều có chút kĩ thuật và kinh nghiệm bị tổ trưởng tổ đồ gỗ đẩy ra ngoài.

Một là rèn luyện, hai là học tập.

**

Đi công tác bên ngoài cũng không phải chuyện hiếm gì.

Năm ngoài Trình Lê đã từng đi xuống phía nam với Ngụy Trường Sinh để phục chế Âm Sinh Đường, một tòa nhà cổ được xây theo lối kiến trúc Huy phái (2).

(2) Lối kiến trúc Huy phái là lối kiến trúc kiểu cổ vùng An Huy, bắt nguồn từ kiến trúc nhà ở của cư dân khu vực Huy Châu, tỉnh An Huy trong thời Tống (618 – 1279) đến giữa thời Minh (1368 – 1644).

Đáng tiếc là cuối cùng ngôi nhà đó không thể tiếp tục bảo tồn trong nước, bởi vì theo đà phát triển thương mại vị trí ban đầu đứng trên bờ vực giải tỏa, cuối cùng được người Mỹ mua và di dời tổng thể, tháo dỡ 2700 miếng gỗ, 8500 miếng ngói, 500 viên đá vận chuyển vượt đại dương đến Mỹ kết hợp lại.

Từ đó về sau Ngụy Trường Sinh đặc biệt bài xích chuyện tổn thương tình cảm này.

Trình Lê và Trần Mặc không có sự lựa chọn khác, ở trên chỉ đâu thì phải đi đó, dù tâm sức bỏ ra cuối cùng uống công.

Thật sự là việc lớn không thể nào chỉ dùng một hai người, hai người cũng không có gánh nặng tâm lý gì, nhiều nhất coi như là điều tra nghiên cứu giai đoạn trước, phục chế thật sự vẫn là công việc tập thể.

Trên đường đi cùng xe của Cục di sản văn hóa, kẹt xe đến độ khiến người ta phát bực.

Trần Mặc nói đến Trần Nghi Quang với Trình Lê: “Ông nội tôi muốn sắp xếp coi mắt cho Trần tứ, mấy ngày này sẽ nghĩ cách lôi nó về.”

Trình Lê nghe ý này của Trần Mặc, Trần Nghi Quang vẫn chưa biết chuyện.

Trần Mặc chớp mắt: “Em đừng lừa tôi, chuyện thất đức hạn chế tự do hôn nhân của người khác này đâu phải ý kiến của tôi. Nó chạy xa như vậy vì cái gì ngay cả tôi cũng biết, người nhà không thể nào không biết được. Người yêu ngồi tù nó cũng chạy theo, nhưng lại không thể ngồi chung một phòng, hơn nữa bây giờ người ta ngồi trong bệnh viện, nó ngồi tù có ích quái gì. Ông cụ gánh quân hàm trên vai bao nhiêu năm như vậy, sao có thể cho phép một người có tiền án vào cửa chữ, đừng hòng mơ tưởng.”

Trình Lê ồ một tiếng: “Đừng hòng mơ tưởng mà còn đặc biệt nói cho tôi biết ư?”

Trần Mặc bày vẻ mặt biết rõ còn hỏi với cô: “Tiểu Tứ biết là do em nói, không phải tôi, nếu không tôi về thì ông cụ nhất định sẽ đánh gãy chân tôi.”

Trình Lê biết, Trần Mặc muốn mượn miệng cô nói cho Trần Nghi Quang biết để cô ấy sớm có chuẩn bị.

Trên xe còn có người khác, hai người khế trao đổi cũng không tiện, nên không tiếp tục nói thêm nữa.

**

Hố đi chỉ ở trên sườn núi.

Nói là núi, thật ra không cao hơn mực nước biển, coi như là một ngọn đồi.

Rừng núi xung quanh đã có một phần bị khai phá, dọc theo đường đi có thể nhìn thấy một số nhà xưởng bỏ hoang, còn có một số khu vực đồi núi được bao quanh bằng lưới sắt.

Ngọn núi này giống như một tảng đá lớn bị thiên nhiên bỏ xuống một khối, một mặt trong đó rất dốc.

Đường lên núi chính là con đường xây dựa vào bờ dốc bỏ ra đó. Trình Lê đứng ven đường nhìn xuống có thể thấy hàng lưới sắt kéo dài, và khoảng rừng cây lớn mùa đông đã rụng hết lá.

Trần Mặc thấy cô quan sát bốn phía, khẽ sát bên tai cô nói: “Phía dưới là đất của một câu lạc bộ thể thao ngoài trời. Vượt qua đó, nửa ngọn núi phía đối diện có tường leo núi, chỗ phía dưới là sân đánh CS người thật. Ban nãy đi lên thấy chỗ gần giống nhà xưởng bỏ đi không? Đó cũng là một cảnh có thể chọn trong đó. Chẳng em xác sống của tôi thích trò này, lần trước tôi từng tới chơi với nó, thành lập không lâu lắm nhưng cũng khá nổi tiếng.”

Trần Mặc vừa giải thích, Trình Lê nhìn sang lại, phát hiện thật sự có mấy bóng người qua lại trong rừng cây bên dưới.

Mấy người đó đều mặc đồ nguy trang, thỉnh thoảng có khói mù bay lên, có vẻ như đang chơi đối kháng ngoài trời.

Trình Lê nheo mắt.

Khoảng cách quá xa, ngoài giới tính ra, Trình Lê hoàn toàn không nắm bắt được ngũ quan của những người này.

Nhìn một hồi, Trình Lê thu sự chú ý lại, đặt sự chú ý vào hiện trường khai quật lần nữa.

**

Ở hiện trường, món văn vật đầu tiên Trình Lê nhìn thấy là một bức tượng Quan Âm bằng gỗ.

Người nước ta chế tạo đồ vật luôn chú trọng vào chất liệu gỗ. Gỗ cũng chia cấp bậc, hiện nay trên thị trường gỗ sưa Hải Nam có giá cao nhất. Nhưng Trình Lê sờ gỗ lâu như vậy, loại thích nhất thuộc về gỗ tử đàn vững chắc.

Mà chất liệu gỗ của bức tượng Quan Âm trước mặt này là gỗ hoàng dương.

Quan Âm có vóc rất mịn, chiều cao không tính là ngắn.

Thân khoác chiếc áo dài, tay áo hơi hất lên, tay trái nâng quyển Kinh, mái tóc búi cao, chuỗi ngọc rủ thẳng xuống trước ngực, đôi mắt hơi khép, một dáng vẻ rất ung dung... Nhưng nó cũng có khuyết điểm, tay phải mất một phần, thứ còn lưu lại là nửa bàn tay gãy.

Trình Lê đã thấy một số tượng Quan Âm tương tự, theo bản năng bắt đầu phác họa trong đầu nửa bên bị gãy của nó khôi phục lại thì trông như thế nào.

Trần Mặc được cho phép, cầm ống kính có độ phóng đại cao vào di động, bắt đầu chụp hình ảnh nguyên thủy của bức tượng Quan Âm này.

...

Thật sự làm việc thì thời gian trôi qua rất nhanh.

Khi về, Trình Lê và Trần Mặc đổi sang chung xe với một nữ phóng viên, đi khá trễ.

Đến chân núi, nữ phóng viên đó đi đến chỗ một người trong cuộc từng phỏng vấn đưa ảnh chụp, Trình Lê liền xuống xe trước với Trần Mặc chờ cô ấy ở đầu đường.

Ngã ba dưới chân núi này gần như không thấy xe và người sống qua lại.

Nơi nhiều người nhất gần đây có lẽ vẫn phải kể tới câu lạc bộ thể thao ngoài trời kia.

Trình Lê đứng ven đường, bước thêm mấy bước là có thể chạm vào hàng rào lưới sắt của câu lạc bộ.

Cô và Trần Mặc đứng chán muốn chết năm phút, đột nhiên nghe thấy một tiếng huýt sáo cực kì ngả ngớn.

Nghe thấy âm thanh, Trình Lê xoay người nhìn về phía lưới sắt sau lưng.

Một người đàn ông đứng dưới một cây đại thụ cách họ khoảng mười mét trong sân của câu lạc bộ.

Gã mặc đồ dã chiến, trên mặt bôi thuốc màu, dáng người béo mọng.

Trình Lê đứng đó, chỉ thấy đối phương kéo dây kéo quần, tay rướn vào trong dây kéo, nhìn thẳng cô và Trần Mặc, cả người chuyển động theo quy luật. Cô thậm chí có thể thấy ngực gã nhấp nhô kịch liệt, cùng với nụ cười cực kì trầm ngâm bên môi.

Ban ngày ban mặt bị người ta chĩa vào thủ dâm.

Mẹ nó chứ!

Trình Lê mắng thầm ba chữ này.

Trần Mặc bật ba chữ này ra khỏi miệng.

Hai người nhìn nhau, đều hơi nổi giận.

***

Có một số việc không thể nhìn được.

Trình Lê quét nhìn hàng lưới sắt ngăn cản bước chân họ, và vị trí gần cây đại thụ đó nhất sau lưới sắt.

Trần Mặc hiểu ngay: “Em treo cây, tôi vòng đằng trước vào cửa, không tin không chặn chết thằng khốn này.”

Trần Mặc nói xong chạy đi ngay, Trình Lê không phản đối.

Lưới sắt móc thành ô nhỏ hình thoi, không cao, đầu trên cùng cũng cong, không đâm vào người.

Trình Lê chọn vị trí gần cái cây nhất, tay nắm phần chéch phía trên của lưới sắt, chân đạp lên cái ô nhỏ phía dưới.

Gân cốt trên tay nổi lên vì dùng sức.

May mà tấm lưới này đủ cứng, Trình Lê treo mấy ô, phát hiện có thể lộn qua, dứt khoát cũng không mượn dùng thân cây nữa, chân đẩy một cái, xoay người nhảy thẳng xuống.

Cái gã vốn đứng dưới tán cây đã không còn ở tại chỗ.

Nhưng cũng không lo ngại gì, chưa đi xa.

Trình Lê đang chuẩn bị đuổi theo, đột nhiên một cái chân rướn tới dưới chân. Cô phản ứng không kịp nữa, bị cái chân này gạt nhanh, vấp té thẳng tại chỗ, mặt suýt nữa cũng găm đất.

Cô mắng một câu còn chưa bò dậy, lại bị người đó dốc sức ghì gắt gao dưới đất. Giọng đối phương non nớt, nghe ra tuổi không lớn: “Hey, hôm nay ông đúng là mở mang tầm mắt, thấy qua đũa chui lỗ vào khu du lịch trốn vé, chưa gặp qua đũa nào treo lưới vào câu lạc bộ tiết kiệm tiền.”

Trình Lê giãy theo bản năng.

Đối phương ách chà một tiếng, dùng sức mạnh hơn: “Mẹ nó đừng có lộn xộn.”

Trình Lê nghiêng rằng: “Buông ra!”

Đáp lại cô là bàn tay kẹp sau cổ cô của đối phương đè xuống hơn nữa: “Đâu ra mà nói nhảm nhiều vậy, bắt mày mà mày còn mẹ nó ngang tàng vậy à!”

Trình Lê vừa định nói chuyện đằng hoàng, đột nhiên cảm giác được một bàn tay dính sát eo cô trượt thẳng xuống kẻ sát đùi cô.

Con người Trình Lê thay đổi trong nháy mắt.

Thân thể cô nhạy cảm căng chặt lại đối phương hiển nhiên cũng cảm giác được.

Tên đó cầm di động móc từ trong túi cô ra lặc một cái vào gò má cô: “Tịch thu cái này, đằng hoàng một chút đi.”

***

Nửa phút sau, Trình Lê bị tên đó vác trên vai.

Trong quá trình cô bị vác trên vai, một vị trí nào đó trên cơ thể bị bóp một cái.

Trình Lê cười khẩy.

Cộng thêm cái sờ trước đó, món nợ này không tính rõ là không được.

**

Trình Lê bị vác đến một căn phòng chỉ có một cái bàn một cái ghế của câu lạc bộ.

Nhân viên câu lạc bộ vác cô lúc đó đang dựa vào cái bàn đối diện cô khoanh tay dò xét cô: “Nói ông nghe thử, vào đây làm gì?”

Trình Lê: “Đã nói rồi mà anh không tin.”

Nhân viên này cũng mặc đồ nguy trang. Trình Lê ước lượng bằng mắt một hồi, cậu ta hẳn phải cao 1m90.

Trình Lê không quên dự tính ban đầu vào đây, nhin sự kích động muốn đánh người nói cái màn dưới gốc cây.

1m90 hình như muốn đập cái ghế cô đang ngồi, liếc nhìn cô cân nhắc một chút, cuối cùng chỉ nghiêng rằng: “Hồi này một lần nữa, rốt cuộc là vào đây làm gì? Đừng có lòi cái trò ‘quay tay’ đó nữa.”

Trình Lê vẫn là câu đó: “Đã nói rồi, nhưng anh không tin.”

Lần này đối phương đứng lên, hất cái bàn cậu ta mới vừa dựa, đập cửa đi ra ngoài.

Trình Lê cong môi, cô cũng muốn hất lăm, nhưng vẫn chưa đến lúc.

Ban này di động bị đối phương mò lấy mất, Trình Lê ngồi trong phòng, không lo lắng không sốt ruột, tiếp tục chờ.

**

Chờ mười lăm phút, truyền đến tiếng khóa cửa chuyển động.

Trình Lê từ từ ngẩng đầu nhìn về phía cửa, một bàn tay với các đốt ngón tay rõ ràng cùng một cánh tay mặc áo đen lọt vào tầm mắt cô đầu tiên.

Trình Lê chớp mắt một cái, sau đó thấy đôi chân thẳng, mái tóc ngắn đen nhánh, và con người hờ hững không một gợn sóng của người đến.

Người vừa tới dường như khựng lại một chút rồi mới đi tiếp vào trong.

Trình Lê luôn nhìn anh ta, thấy anh ta hơi nghiêng người, thấy lông mày anh ta ngày càng nghiêm nghị.

Lúc này, giọng nói thuộc về 1m90 Trình Lê đã nghe vang lên: “Anh Nhậm, là người này, trèo vào như nhện vậy.”

Con nhện tinh?

Trình Lê mỉm cười.

Người đàn ông áo đen được gọi là anh Nhậm nhìn cô một cái.

Trình Lê đưa tay sờ mặt mình một cái, xúc cảm đó giống như sờ bột đầy cả tay vậy.

Trình Lê cắn răng... Cái đồng đất chết tiệt mà ban này cô suýt găm vào miệng lúc này đang dính trên mặt cô.

Người đàn ông được gọi là anh Nhậm không lên tiếng. 1m90 lại gõ gõ bàn nhắc lại câu hỏi kia: “Nói đảng hoàng cho ông chủ chúng tôi, rốt cuộc vào đây để làm cái gì?”

Trình Lê vẫn đang kiên trì: “Bất người. Đã nói mấy lần rồi, anh không tin lấy một lần, có cần tôi xin anh tin không?”

Trình Lê thấy ngọn lửa chột lóe lên trong mắt 1m90.

1m90 tức giận vô cùng: “Không bất mà đưa đến đồn cảnh sát thì sẽ không nói tiếng người phải không?”

Trình Lê không giận, đối phương nói thì cô sẽ nghe.

Bất tên khốn là thật.

Nhưng tự tiện trèo vào trong quả thật không chiếm lý lẽ, cô hiểu rõ.

Cô không nóng không lạnh im lặng thế này, 1m90 quay đầu hỏi ông chủ: “Anh Nhậm, nên xử lý như thế nào đây?”

Trình Lê giống 1m90 cùng nhìn về phía người đàn ông vẫn chưa nói lời nào sau khi vào cửa.

Thấy thời gian càng dài, sức nắm bên ghế của tay cô càng mạnh.

Mấy năm nay Trình Lê cũng không phải chưa từng thấy qua khuôn mặt này ở chỗ khác, nhưng suy cho cùng cái đó khác với việc mặt đối mặt.

Nhậm Tây An giải nghệ khỏi đội tuyển quốc gia, Trình Lê biết.

Trình Lê gặp anh ở đây, Trình Lê tuyệt đối không ngờ tới.

Cô trèo tường mặt dính đầy đất gặp lại anh sau nhiều năm xa cách, Trình Lê cảm thấy trên mặt cô có thể dán một mẩu giấy, viết bốn chữ: Tôi là trò cười.

Suy nghĩ còn định tính rõ ràng với 1m90 vừa rồi của Trình Lê, lúc này đã chết hoàn toàn.

**

Một giây.

Bảy giây.

Mười bốn giây.

1m90 luôn chờ ông chủ ra lệnh.

Trình Lê cũng đang chờ.

Rất lâu sau, Trình Lê nghe thấy giọng nói lâu ngày không nghe đó hỏi: “Trèo vào ư?”

Đây là câu hỏi 1m90, Trình Lê không nhúc nhích, nghe thấy 1m90 nói: “Đứng vậy, vào từ góc tây nam.”

Câu tiếp theo dường như là hỏi cô: “Còn có gì muốn nói không?”

Trình Lê im lặng không lên tiếng.

Nhậm Tây An chờ cô mười giây, không chờ được gì cả.

Rồi sau đó anh không chân chừ nữa, dứt khoát cụp mắt xoay người đi ra ngoài.

Tay anh vừa chạm vào tay nắm cửa, lại nghe thấy một giọng nói ngập ngừng đến chậm ở sau lưng hỏi: “Anh kết hôn chưa?”

Trình Lê hỏi anh.

Cô hỏi rồi không hối hận, cô muốn biết.

Câu hỏi này có thích hợp hay không, có đột ngột hay không cô không quan tâm.

Nhưng cô cảm thấy Nhậm Tây An hẳn sẽ không trả lời.

Dù sao thì trước cuộc chạm mặt bất ngờ ngày hôm nay, mấy năm đường anh anh đi, đường tôi tôi đi thật sự tồn tại.

Nhưng Nhậm Tây An ừm một tiếng, còn nói tí mỉa mai cho cô biết: “Kết hôn rồi. Thăm đồ trái mận dặm đường Trường An, tiệc cưới bao trọn ba nhà hàng, in hai ngàn tám thiệp mời, dùng sáu mươi sáu chiếc xe hoa.”

Anh nói không thể kĩ càng hơn được nữa, nhưng trái tim nhấc lên sau khi hỏi câu đó của Trình Lê đột nhiên rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Núi Băng Đèo Anh Đến Với Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Tiền Mừng

1m90 Chu Kinh đi theo sau Nhậm Tây An ra khỏi căn phòng cậu ta dùng để nhốt Trình Lê.

Đi dè dặt, nhắm mắt theo đuôi.

Mấy lần cậu ta muốn mở miệng nói gì đó, nhưng cũng chỉ dừng lại ở việc muốn mà thôi.

Chu Kinh không dám tự tiện hành động nữa.

Nửa tiếng trước, cậu ta tưởng mình đã bắt một đứa trốn vé, bảo vệ lợi ích của câu lạc bộ.

Mười lăm phút trước, cậu ta tưởng mình đã bắt một tên du thủ du thực, có thể trừ hại cho dân.

Một phút trước, khi cậu ta nghe thấy đáp án của Nhậm Tây An, Chu Kinh cảm thấy mấy điều trên đơn thuần là do cậu ta mẹ nó suy nghĩ nhiều.

Cậu ta gặp rắc rối rồi.

Động vật sống cậu ta tiện tay bắt về lại có quan hệ không bình thường với ông chủ.

Ông chủ luôn lười nói nhảm vậy mà nói dối không đâu nhanh như chớp ngay trước mặt người đó.

Nếu mua vé số có thể có tỉ lệ trúng độc đắc này, thì cậu ta đã sống cuộc sống sung sướng từ lâu rồi.

**

Từ lúc ra khỏi phòng, Nhậm Tây An cách Chu Kinh ba mét trở nên trầm tĩnh quá mức.

Cả người anh đứng trên hành lang bên ngoài phòng, mặt hướng về phía một cánh cửa sổ, ánh mắt nhìn xa, chiếc áo đen và mái tóc đen đen đến độ nồng đậm như đêm.

Trước khoảnh khắc Chu Kinh tìm Nhậm Tây An đến, Nhậm Tây An đang đồ mồ hôi như mưa trong phòng tập thể hình.

Lúc này, trên trán anh vẫn còn vết mồ hôi dày đi xuống dọc theo xương mày.

Dưới sự bao bọc của chiếc áo hoodie màu đen, thân thể vẫn đang nóng hầm hập, đang sục sôi.

Chu Kinh nói có một người xông vào.

Nhậm Tây An mặc chiếc áo hoodie che kín thân trên để trần rắn chắc rồi theo Chu Kinh sang đây.

Thành lập nửa năm nay, đây là lần đầu tiên có người chui vào. Anh cũng muốn xem thử là ai to gan không có mắt dám làm người đầu tiên này.

Bây giờ, nghĩ đến bóng dáng bình tĩnh ngồi trong phòng đó, Nhậm Tây An cười một tiếng.

Chu Kinh tiện tay tóm một người, liền bắt lấy cái người từng làm loạn rồi không chịu trách nhiệm đến cùng với anh.

Khi Chu Kinh đi theo anh đã vỗ ngực nói muốn làm chuyện lớn.

Chuyện Chu Kinh làm đúng là rất lớn thật.

Nhậm Tây An cảm thấy Trình Lê cũng có gan lắm.

Năm đó kết thúc khó chịu như vậy, bây giờ cô gặp anh mà không chạy mất, vậy mà còn dám hỏi anh có chủ chưa, kết hôn chưa.

**

Đối mặt với gò má căng chặt của Nhậm Tây An, thần kinh Chu Kinh cũng căng thẳng vô cùng.

Trong sự yên lặng giăng co, Nhậm Tây An châm điếu thuốc.

Làn khói thuốc lượn lờ bay lên, nỗi thấp thỏm nơi đáy lòng Chu Kinh cũng tràn vào ngực theo. Dù sao cậu ta bắt một người sống về thì không thể để trong phòng canh không được.

Hơn nữa người từng khiến cậu ta ghi xuống dưới đất, lúc này... quần áo xốc xếch.

Cậu ta còn chưa biết quan hệ giữa ông chủ và người đó đã đến mức nào, nếu là tình xưa thì... chuyện này phiền phức rồi đây.

Đốm lửa nhỏ vụn của điếu thuốc cháy ngày càng gần ngón tay Nhậm Tây An.

Nhưng anh luôn giữ nguyên một tư thế không nhúc nhích, không nhấc ngón tay búng dù chỉ một cái.

Thế này chẳng mấy chốc là sẽ bị phỏng đấy.

Chu Kinh sốt ruột: “Anh này, cái người bên trong đó, anh quen sao?”

Nhậm Tây An nhìn cậu ta một cái, ánh mắt rất hồ hững: “Ừ, người quen cũ.”

Chu Kinh hỏi dò: “Để cô ấy tắm rửa sạch sẽ trước chứ?”

Đôi mắt hẹp dài của Nhậm Tây An khẽ nheo lại, trong nháy mắt như có lưỡi dao sắc bén quét qua mặt Chu Kinh.

Nhậm Tây An xì cậu ta: “Cút, chỗ này là nhà thổ hay là nhóm xã hội đen hả?”

Chu Kinh cười, sau đó gãi đầu: “Vậy em cho người đưa về đằng hoàng?”

Nhậm Tây An không đáp.

Chu Kinh không dám dời mắt khỏi khuôn mặt anh, quan sát tỉ mỉ cẩn thận nét mặt anh.

Khi Chu Kinh cảm thấy kết quả phải là hầu hạ bà chủ trong phòng như khách quý, thương hoa tiếc ngọc không truy cứu chuyện trèo tường nữa, Nhậm Tây An đột nhiên phá vỡ sự im lặng, nói: “Để đó, báo cảnh sát.”

Chu Kinh sửng sốt, kinh ngạc hoảng sợ.

Đây là ý muốn truy cứu đến cùng sao?

**

Vượt qua bức tường khu tổ hợp chính của câu lạc bộ, sát bên ngoài chính là cánh cổng câu lạc bộ.

Lúc này, Trần Mặc chia quân hai đường với Trình Lê đang ôm cây đợi thỏ ở cổng câu lạc bộ.

Trên đường cô ấy chạy đến câu lạc bộ vẫn nhớ gọi điện thoại nói rõ tình huống cho nữ phóng viên có trao đổi cách thức liên lạc lúc xuống xe.

Chờ cô ấy cúp điện thoại đi đến cổng, lại phát hiện câu lạc bộ ra vào nghiêm ngặt.

Không có hẹn trước, cô ấy căn bản không vào được.

Cô ấy gọi cho Trình Lê, không ai nhận máy.

Trần Mặc cũng thoáng sửng sốt.

Cô ấy lo Trình Lê một mình sức yếu bị con lợn béo kia đánh.

Cô ấy dùng mắt lảng tránh người gác cổng câu lạc bộ.

Đối phương lại quay sang chỗ khác không nhìn cô ấy.

Fuck, cái xã hội thiếu hụt tinh thần chính nghĩa này!

Trần Mặc muốn dậm chân, tức giận.

Khi cô ấy đang sốt ruột huy động sự nhẫn nại tiếp tục liên lạc với người của câu lạc bộ, chỉ thấy một chiếc xe cảnh sát không gần không xa lái tới, không gặp phải bất kì trở ngại gì lái thẳng vào vườn.

Cô ấy vừa định chặn xe cảnh sát, trước mặt liền chỉ còn lại một cái đuôi xe cảnh sát đi xa.

***

Khi Trình Lê tự ý xông vào khu vực câu lạc bộ thấy cảnh sát thì có chút bất ngờ, nhưng cũng không đặc biệt bất ngờ lắm.

Người cảnh sát dẫn đầu tuổi gần năm mươi, sau khi nhận điện thoại báo cảnh sát, ông ấy tưởng người làm cái chuyện trèo tường này phải là thằng lang thang hay thằng nhóc con đồ nào, không ngờ thấy người thật thì phát hiện...

Lại là một cô gái thoát nhìn gầy yếu nhả nhận lịch sự.

Họ đã nghe qua lời giải thích bên phía câu lạc bộ, bây giờ cái họ cần tìm hiểu là lời giải thích của Trình Lê.

Nhưng ông ấy còn chưa hỏi, Trình Lê đã tự giác đứng lên một cách đàng hoàng.

Cô khai báo: “Là tôi, tôi trèo.”

Chu Kinh đứng một bên cũng thấy hơi bất ngờ: “Cô...”

Trình Lê lặp lại với cảnh sát: “Là tôi.”

Thế này thì phối hợp quá rồi.

Cách dùng từ và giọng nói thân nhiên của Trình Lê như thể đang nói: Tôi sai rồi, anh phạt đi. Tôi thừa nhận, tôi không có ý kiến, anh nói cái gì thì là cái đó.

Chu Kinh ho khan một tiếng.

Trình Lê ngược mắt nhìn cậu ta.

Chu Kinh thấy ánh mắt bình tĩnh của cô thì không kìm được ho khan thêm tiếng nữa.

Không biết vì sao, cậu ta đột nhiên tin lý do treo tường mà Trình Lê nói khiến cậu ta nổi sung trước đó.

Trước đó cậu ta cảm thấy Trình Lê lấy cái chuyện lố lăng đó lôi kéo, nhân phẩm có vấn đề.

Cậu ta thậm chí còn ngần ngại có phải cô là người hâm mộ Nhậm Tây An có tin tức nhanh nhạy nào đó, cố tình đến tìm cảm giác tồn tại hay không.

Nhưng bây giờ cậu ta đã tin trong sân có khách khiêu dâm người khác một cách bừa bãi giữa ban ngày ban mặt.

Chu Kinh đột nhiên thấy hơi có tội.

Cậu ta chỉ nói với Nhậm Tây An là có người vào, chưa từng nói rõ với Nhậm Tây An tại sao người ta vào.

Nếu chuyện hoang đường dưới ánh mặt trời Trình Lê nói là thật, Chu Kinh cảm thấy dựa vào tác phong không cho phép một hạt bụi bay vào mắt của Nhậm Tây An, cho dù anh không quen Trình Lê, thì anh cũng sẽ lo.

Chu Kinh kéo kéo cánh tay vị cảnh sát từng giao thiệp: “Lão Lý, còn một tình huống mà ban nãy cháu quên nói.”

Chu Kinh nói một lần chuyện có người thủ dâm chữa về phía cô và bạn dưới tán cây cách một tấm lưới sắt mà Trình Lê đã nói mấy lần với cậu ta.

**

Lời của Chu Kinh có nghĩa là câu lạc bộ thay đổi thái độ, câu lạc bộ hiểu và bỏ qua.

Cảnh sát liền không phê bình và dạy dỗ cách chặn người không thích hợp của Trình Lê.

Một nhóm người đi xem camera quan sát.

Trình Lê không theo vào phòng giám sát, chờ kết quả ở hành lang bên ngoài.

Một lát sau, Chu Kinh đi ra trước tiên.

Trình Lê nhìn nét mặt cậu ta là biết kết quả việc xem camera quan sát xong là không có kết quả.

Quả nhiên Chu Kinh nói: “Vị trí anh ta đứng rất khuất, vừa vịn phía sau thân cây, camera không quay được khi đang làm. Người đi ra khỏi khu vực đó lại bôi thuốc màu đầy mặt, tôi nhớ chỉ có mấy người có dáng tương tự trong nhóm khách đón buổi trưa, cần phải phân biệt từ từ.”

Trình Lê: “Ồ.”

Chu Kinh nói: “Cô đi đi, chúng tôi sẽ giải quyết.”

Cậu ta lấy chiếc điện thoại mà trước đó cậu ta tiện tay móc từ người Trình Lê cắt đứt liên lạc với bên ngoài của cô trong túi ra.

Trình Lê nhận lấy, hỏi cậu ta: “Là anh ấy muốn báo cảnh sát ư?”

Cô không nói anh ấy này là ai, Chu Kinh tự nhiên cũng không cần cô chỉ mặt gọi tên, cậu ta nghe hiểu, cũng không phủ nhận.

Trình Lê hiểu: “Ồ, đúng là anh ấy.”

Trình Lê lại hỏi: “Anh ấy chỉ biết tôi treo vào giống một con nhện, không biết tại sao tôi phải treo vào trong như một con nhện?”

Mặt Chu Kinh nóng lên. Cậu ta nhớ ban đầu từ này là từ cậu ta dùng để hình dung Trình Lê nói cho Nhậm Tây An nghe ngay trước mặt cô.

Mà bây giờ Trình Lê trả ngược lại cho cậu ta.

Tuy câu của cô là câu hỏi, nhưng giọng điệu không khác câu trần thuật là mấy.

Chu Kinh không biết tại sao Trình Lê khẳng định Nhậm Tây An không biết cái màn bí ối kia.

Giống như cô chắc chắn nếu Nhậm Tây An biết việc này thì nhất định sẽ tin cô, giúp cô vậy.

Chu Kinh lên tiếng: “Phải, tôi chưa nói.”

Trình Lê gật đầu: “Như vậy cuối cùng quyết định tha cho tôi một mạng, tin lời tôi, anh chủ động đề cập với cảnh sát chuyện bí ối mà tôi nói, cũng không liên quan gì đến anh ấy.”

Chu Kinh ừm một tiếng, sờ tai mình một cái, lúc này nảy sinh vài phần nghi ngờ với việc đoán ý ông chủ của mình.

Có lẽ cậu ta đã đoán đúng tâm tư của Nhậm Tây An.

Nếu Nhậm Tây An biết việc “quay tay” kia thì sẽ thả người, sau đó sẽ giúp cô một tay.

Nhưng nếu đến lúc đó mà ông chủ vẫn muốn cho người bạn cũ này một bài học thì sao? Dù thế nào thì chuyện cô trèo tường thật sự không thích hợp lắm.

*

Ngôn ngữ cơ thể của Chu Kinh khiến người ta hiểu rất dễ.

Trình Lê lại nở nụ cười.

Xa cách nhiều năm, cô trèo vào địa bàn của Nhậm Tây An, Nhậm Tây An đưa cô cho cảnh sát, kiểu gấp lại cực kì “chân thành” này đúng là hay thật.

*

Trình Lê nhét di động vào túi, không đi vội, lại hỏi Chu Kinh: “Có thể chuyển một món đồ giúp tôi được không?”

Nhớ tới điều thuốc sau khi châm Nhậm Tây An không búng lấy một cái, Chu Kinh đồng ý: “Được, cái gì thế?”

Trình Lê móc một tờ giấy A4 mà cô moi từ thùng rác ở hành lang khi chờ kết quả camera quan sát ban nãy.

Tờ A4 in chi chít chữ ở một mặt đã được Trình Lê gấp thành một hình chữ nhật kín.

Cô đưa ra: “Không phải đồ vật đặc biệt gì đâu. Không phải anh ấy kết hôn rồi sao? Tiền mừng mà tôi phải bù.”

Một tia kinh ngạc lóe lên trong mắt Chu Kinh.

Cậu ta không biết là Trình Lê dễ lừa tin là thật, hay là cô biết Nhậm Tây An nói dối nhưng không quan tâm, hay là cô cũng giấu diếm ý đồ gì khác.

Chu Kinh nhận lấy: “Tôi sẽ đưa cho anh ấy.”

Trình Lê nói: “Cảm ơn anh.”

Cô lập tức xoay người rời khỏi.

Chu Kinh bóp cái “phong bì tiền mừng” mà Trình Lê bảo cậu ta đưa trong tay một cái.

Giấy mỏng dính, đừng nói là tiền, bên trong căn bản không giống như có thứ gì.

Chu Kinh cũng không trì hoãn, chờ cậu ta tiến cảnh sát đi xong liền tìm Nhậm Tây An khắp câu lạc bộ.

Khi cậu ta tìm được Nhậm Tây An ở ban công lầu hai câu lạc bộ, Nhậm Tây An đang nhìn hướng ra bên ngoài.

Chu Kinh nhìn theo tầm mắt anh... Anh đang nhìn cánh cổng câu lạc bộ.

Nghe thấy tiếng bước chân Chu Kinh, Nhậm Tây An quay đầu lại.

Chu Kinh chọn chỉ nói rõ một phần nội dung cho Nhậm Tây An, vẫn giấu một phần, cậu ta không muốn gây rắc rối: “Cô ấy vừa đi, cũng không phải chuyện gì lớn, cũng lắm coi như là phạm ‘Điều lệ quản lý an ninh trật tự’ thôi. Anh này, cô ấy nhờ em chuyển cho anh một món đồ.”

Nhậm Tây An khoanh tay nghiêng người, chờ cậu ta nói là thứ gì.

Chu Kinh đưa phong bì hình chữ nhật đó cho anh: “Cô ấy nói là tiền mừng... kết hôn... bù cho anh.”

Vì cảm thấy chuyện này hơi buồn cười, nên tốc độ khi Chu Kinh nói câu này rõ ràng chậm hơn thường ngày rất nhiều.

Chậm đến mức Nhậm Tây An cảm thấy hai chữ tiền mừng này đặc biệt chướng tai.

Nhậm Tây An nhận lấy cái gọi là phong bì tiền mừng trong tay Chu Kinh, mở cái hình chữ nhật bằng phẳng đó ra.

Tiền ư?

Nhậm Tây An cười một cái.

Bên trong ngoài số điện thoại mười một số ra thì không còn gì khác.

Mười một con số này như thể nói chuyện được vậy, Nhậm Tây An nghe được một từ trong đó: Tương lai còn dài.

Trước mặt anh, Trình Lê không những rất có gan mà còn rất kiêu ngạo, gần giống như trước đây.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Núi Băng Đèo Anh Đến Với Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Ko

Đưa số di động, khi Trình Lê đi ra khỏi tòa nhà mình vừa ở trong đó, cô quay đầu nhìn một cái.

Tòa nhà cao nhất bên trong khu tổ hợp của câu lạc bộ có hình lục giác, màu xám đậm, phong cách tổng thể rất lạnh lẽo.

Giống như người cô vừa gặp vậy, bị năm tháng mài dũa đến độ cô đã không còn cách nào liếc nhìn qua là thấu hiểu.

Cứng rắn.

Ít nói.

Lạnh lùng.

Thâm trầm.

...

Khác hẳn anh trong chữ viết và hình ảnh cô nhìn thấy trên các phương tiện truyền thông trước khi anh giải nghệ.

Là vận động viên, anh hăng hái sôi nổi, dũng cảm, khiêm tốn, đeo đầy huy chương.

Nhưng là một người đàn ông, anh...

Trình Lê không biết chạm vào bằng thân thể một người phụ nữ thì sẽ có kết quả gì.

Nhưng không chạm thử thì lại càng không có cơ hội biết đáp án.

Khi đó Nhậm Tây An hỏi cô còn có gì muốn nói không, câu “Em xin lỗi” mà Trình Lê soạn chỉ chực thoát ra khỏi miệng.

Nhưng cô không dám nói.

Cô cảm thấy nếu nói ba chữ đó ra, nói không chừng Nhậm Tây An sẽ giết chết cô ngay tại chỗ.

***

Trình Lê đi ra ngoài rất nhanh, nhưng cố hết sức quay đầu lại liên tục.

Cô không biết sau khi nhìn thấy số di động Nhậm Tây An sẽ phản ứng thế nào, đoán chừng từ liên quan đến cô bật ra trong đầu anh lúc đó phải là: Vô sỉ, nanh nọc...

Khi gần đi đến cổng câu lạc bộ, Trình Lê mới nhìn thấy tên của câu lạc bộ thể thao ngoài trời này —— Sao Thiên Lang.

Là ngôi sao sáng nhất trên bầu trời đêm, nổi bật nhất trong đêm đông.

**

Còn chưa đi hẳn ra khỏi cổng, cách mấy chục mét, Trình Lê đã thấy cánh tay vẫy vẫy của Trần Mặc.

Con gió lạnh thổi qua, Trình Lê hít thở sâu bước nhanh hơn ra ngoài.

Cô vừa ra khỏi cổng, Trần Mặc ôm cây đợi thỏ không bắt được người nhào thẳng tới: “Không thiếu mất cân nào đấy chứ?”

Trần Mặc ôm rất chặt, Trình Lê cảm thấy ruột gan phèo phổi sắp bị cái ôm này của cô ấy bóp nát hết.

Giọng Trình Lê bình tĩnh quá mức: “Một tiếng không gặp, chị đã nhớ tôi đến độ chuẩn bị nặn tôi vào người chị à?”

Trần Mặc nghe vậy thì lăm bắm một tiếng nhảy phắt ra khỏi người Trình Lê.

Cô ấy xem kĩ Trình Lê mới phát hiện tuy Trình Lê vẫn là Trình Lê đó, nhưng gò má dính chút vết bẩn, trông có vẻ... bụi bẩn đầy mặt.

Trần Mặc nheo mắt: “Khi em trèo vào trong chụp ếch hay là bị người ta chà đạp thật vậy?”

Trình Lê: “...”

Trình Lê: “Nếu tôi thất bại vậy thật, thì nhất định sẽ phun máu đầy mặt chị.”

Trần Mặc khom lưng cười: “Này, em gái Lê à, chẳng lẽ tôi không biết chạy trước khi em chảy máu nhiều sao?”

Trình Lê liếc cô ấy một cái, nghiêm mặt bó tay một giây.

**

Sau đó hai người trao đổi thông tin.

Trần Mặc nói: “Tôi luôn ôm cây đợi thỏ ở đây, nhưng không thấy thỏ.”

Ngay sau đó cô ấy lại lè lè lưỡi, cảm thấy hơi si nhục con thỏ.

Trình Lê nói: “Có thấy chiếc xe cảnh sát vừa vào kia không?”

Trần Mặc gật đầu.

Trình Lê phui phui vạt áo vẫn còn dính đất của mình: “Không phải để bắt cái thằng xuất tinh sớm kia đâu, là đến bắt người tự tiện vào trong tôi đây đấy.”

Trần Mặc liếc nhìn rãnh ngực phập phồng trước ngực Trình Lê, rồi nghĩ đến gác cổng của câu lạc bộ mà cô ấy dụ rất lâu vẫn thờ ơ: “Mẹ nó, người của cái câu lạc bộ này toàn là hòa thượng hay gay phải không? Không giúp bắt lưu manh là đủ lắm rồi, còn lãnh cảm, ghét phụ nữ nữa.”

Trình Lê: “...”

Trình Lê: “Đừng lăm nhảm nữa, rút thôi.”

Trần Mặc hơi bất ngờ: “Cứ bỏ như vậy à?”

Gió thổi rối ngọn tóc vừa qua vai của Trình Lê. Trình Lê vươn tay vuốt một cái, thản nhiên nói: “Khiến tên cận bã đó mất của quý cũng không phải là chuyện một sớm một chiều là có thể làm được.”

Trần Mặc đoán: “Trong chốc lát mấy cảnh sát đó cũng không có cách à?”

Trình Lê ừm một tiếng: “Kẻ xấu trước khi chết sẽ đùa dai lâu hơn một chút. Tên đó vẫn chưa ngu đến cùng, ở góc chết của camera quan sát. Không phải chúng ta đều thấy cái mặt đó sao, bôi thuốc màu đầy mặt, trong khoảng thời gian ngắn không tìm ra được là ai.”

Trần Mặc hừ một tiếng: “Hỏi cho thằng khốn đó quá!”

Hai người kẻ vai đi dọc theo vòng ngoài của Sao Thiên Lang.

Nhanh chóng nhìn thấy chiếc xe của nữ phóng viên rời khỏi trước đó.

***

Bên trong tòa nhà chính của Sao Thiên Lang, Nhậm Tây An đang bóp cái phong bì “tiền mừng” kia rất lâu.

Cách mấy chục mét, anh ở trên lầu quan sát Trình Lê đi ra ngoài cứ một bước quay đầu một cái, đi ra khỏi địa bàn của anh.

Anh luôn nhảy cảm với con số, mười một số nhìn qua mấy lần là đã in vào đầu.

Không phải Nhậm Tây An chưa từng nhận số điện thoại mà phụ nữ chủ động cho.

Có người xem anh thi đấu xong, lúc tặng hoa kẹp trong bó hoa tươi đưa cho anh;

Có người làm hoạt động hỗ trợ đề nghị trao đổi cách thức liên lạc;

Có người nhờ người trung gian chuyển cho;

Có người nhét thẳng vào dưới cửa phòng anh ở khách sạn, đệm những dòng chữ ướt át trắng trợn;

Cho số điện thoại bằng cách sơ sài thế này, đây là lần đầu tiên anh gặp.

**

Bên ngoài sắc trời tối dần, trong phòng ánh sáng lơ mờ, bao phủ mặt người ta sáng tối chập chòn.

Chu Kinh vừa định đi, nghe thấy Nhậm Tây An ngồi xuống cái ghế gỗ bên cửa sổ nói: “Nói thử nội dung khi đó cậu lược bớt trước khi xuống lầu xem.”

Con người đen thâm trầm của anh nhìn sang, Chu Kinh đang thâm chửu mẹ nó, đúng là không có chuyện gì giấu anh được.

Chu Kinh: “Anh...”

Nhậm Tây An ừm một tiếng, ánh mắt mà đôi mắt ưng ném ra tụ trên mặt Chu Kinh: “Nói đi, anh không giận đâu.”

Chu Kinh thờ phào nhẹ nhõm: “Không phải em cố ý giấu anh đâu.”

Nhậm Tây An: “Anh biết.”

Chu Kinh: “Lý do cô Trình đó vào, cô ấy nói là vì cô ấy ở bên ngoài tường rào bị khách của chúng ta quấy rối tình dục.”

Nhậm Tây An khề nheo mắt: “Nói rõ ràng.”

Chu Kinh cân nhắc cách dùng từ: “Qua tấm lưới sắt, có người chìa về phía cô ấy và bạn cô ấy... quay tay. Em kiểm tra camera quan sát rồi, không quay được đoạn đó, thân cây che, khi đó người kia ở góc chết của camera. Chỉ có hình ảnh người đi ra, mặt bôi đầy thuốc màu, ngũ quan không rõ. Em không nhận ra được.”

Chu Kinh nghĩ không ra từ nào khác, nên dùng cách diễn tả trực tiếp nhất.

Cậu ta nói xong, Nhậm Tây An đột ngột đứng dậy: “Tiếp tục.”

Chu Kinh: “Người rất béo, cũng không cao lắm, khách có dáng người đó rất nhiều.”

Màu con người Nhậm Tây An đen hơn một chút: “Mấy nhóm buổi trưa có mấy nhóm đi rồi?”

Chu Kinh trả lời: “Còn ở đây cả, nhưng cũng gần kết thúc rồi.”

Cậu ta vừa nói xong, liền thấy Nhậm Tây An đột nhiên nhấc chân cất bước, sượt qua vai cậu ta đi xuống lầu rất nhanh.

Tốc độ anh đi nhanh đến độ khiến Chu Kinh cảm thấy có một cơn gió thổi qua mặt cậu ta.

Tầm mắt Chu Kinh đi theo, chỉ thấy bóng lưng một bộ đồ đen, mùi sát khí rõ ràng của Nhậm Tây An.

Chu Kinh vội theo sau Nhậm Tây An xuống lầu.

Không khác cậu ta nghĩ chút nào, hướng Nhậm Tây An lao đến là... phòng giám sát.

Chu Kinh vỗ vỗ ngực mình, cậu ta đoán đúng rồi.

Sau khi Nhậm Tây An biết chuyện xấu xa xảy ra trong khu vực của họ, thật sự sẽ không bỏ mặc.

Cho dù đối phương không phải là người quen Trình Lê, Nhậm Tây An cũng sẽ không bỏ mặc.

**

Hình ảnh của camera quan sát chỉ mười giây.

Cảnh quay lại là một người đàn ông phát tướng đi ra từ sau thân cây, nhìn ngang nhìn dọc, dáng đi chậm chạp.

Nhậm Tây An xem hết lần này đến lần khác, tua đi tua lại.

Anh làm việc kỹ lưỡng, sau khi theo anh thì Chu Kinh cũng học điểm này từ anh.

Thời gian họ ở trong phòng quan sát rất lâu, đủ để anh phân tích từng đặc điểm nhỏ xíu của người đàn ông đó trong camera một lần.

Từ nét mặt thay đổi của Nhậm Tây An, Chu Kinh phát hiện có lẽ anh đã nhận ra người này là ai.

Cuộc đời vận động viên bao nhiêu năm đã tôi luyện sức quan sát và khả năng ghi nhớ của Nhậm Tây An.

Nếu đối phương là khách quen từ lúc Sao Thiên Lang thành lập đến nay, Chu Kinh cảm thấy Nhậm Tây An phân biệt được người từ dáng đi của đối phương cũng là chuyện khả thi.

Sân huấn luyện dã ngoại của câu lạc bộ luôn do Chu Kinh trông.

Nhậm Tây An dời mắt khỏi video, hỏi cậu ta: “Đám người của Hằng Nghiệp ở sân số mấy?”

Chu Kinh: “Số ba.”

Chu Kinh trả lời xong là chắc chắn Nhậm Tây An thật sự đã nhận ra.

**

Chu Kinh theo sau Nhậm Tây An chạy thẳng đến sân số ba.

Chu Kinh không dám lơ là, theo sát Nhậm Tây An hơn.

Cậu ta không yên tâm lắm.

Một là cho dù khách có vấn đề, nhưng ai nên xử lý thì giao cho người đó xử lý, cậu ta cảm thấy họ không thể dùng hình phạt riêng tùy tiện đắc tội với khách hàng.

Hai là lâu lắm rồi cậu ta không thấy Nhậm Tây An đánh nhau. Cậu ta không đi theo, sân số ba có tổng cộng sáu người, cậu ta sợ Nhậm Tây An nhất thời không điều tra, đánh nhau thật thì chịu thiệt đâu chỉ một chút xíu.

Nhưng thật sự đến sân số ba, Chu Kinh lại vớt hết một hai điều cậu ta lo lắng trước đó đi.

Cậu ta nghiêm mặt cố hết sức bày ra vẻ mặt nghiêm túc, trong lòng lại nhin cười, không chế vai không để nó run lên.

Vì Nhậm Tây An đi thẳng tới, tiện tay xóc một khách nam trong sân số ba lên.

Đối phương thoát nhìn chỉ cao khoảng 1m70, khi Nhậm Tây An cao ngất dễ dàng túm cổ áo người đó xóc lên, như thể xóc trên tay một con gà béo độn làm thịt vậy.

Hơn nữa con gà béo này vẫn chưa rõ vì sao, nói: “Ông chủ Nhậm, chúng tôi chơi xong rồi, chuẩn bị đi đây.”

Chu Kinh chỉ thấy cánh tay xóc người lên của Nhậm Tây An vững như núi, sừng sững bất động.

Những người còn lại của sân số ba mờ mịt sững sờ ở hiện trường.

Rồi sau đó Chu Kinh nghe thấy Nhậm Tây An bình tĩnh nói gần từng chữ: “Phải, cái này chơi xong rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Vượt Núi Băng Đèo Anh Đến Với Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Hành Động Bất Ngờ

Chặng về đi từ hoàng hôn ngã về tây đến khi bóng đêm lên cao.

Trình Lê và Trần Mặc bảo nữ phóng viên thả xuống giữa đường, xuống xe đi bộ.

Ánh đèn của năm ngôi đình trong công viên Cảnh Sơn xa xa tùm chung sáng rực, trung hòa màn đêm đen đơn điệu.

Cái lạnh thấu xương thổi tới, Trình Lê khép cổ áo lại.

Thấy Trần Mặc vẫn đi theo cô, Trình Lê hỏi: “Sao chị còn không về đi, cứ lèo đèo theo tôi vậy?”

Trần Mặc đá hòn đá vụn bên chân: “Thằng em tôi ở nhà, chán nó đến độ tìm gan tỳ phổi thận của tôi chẳng có cái nào khỏe cả, nhìn thấy đại viện cảnh sát vũ trang là rầu muốn chết.”

Trình Lê: “Nói cho chị biết một đạo lý nhé. Chỉ cần chưa chết, phạm là vẫn đang sống, thì có một số người luôn luôn phải gặp, tránh được hôm nay không tránh được ngày mai.”

Trần Mặc lắc đi động, trên đó có một loạt cuộc gọi nhớ: “Nó giống như bố tôi vậy, phiền không bình thường đâu. Không phải con ruột của bố tôi, mà còn hơn hẳn con ruột bố tôi nữa, sức tụng kinh dài dòng giống nhau như đúc.”

Trình Lê bắt được ánh mắt cố hết sức giả vờ đáng thương của cô ấy, giành từ chối trước: “Đừng có nhớ đến tôi, giường tôi nhỏ, chị dài to chân dài không duỗi thẳng được đâu.”

Trần Mặc lập tức tuyên bố: “Sàn nhà, tôi có nói là đòi giường sao?”

Trình Lê: “Sàn nhà là của hai con mèo của tôi.”

Trần Mặc: “Mẹ nó chứ, cái trái đất đỏ của em nhiều người ở nhất đấy.”

**

Khi Trình Lê dẫn Trần Mặc vào tứ hợp viện, bên trong đen kịt yên lặng.

Tiếng bước chân của con người được kéo dài, có vẻ vô cùng rõ ràng.

Trần Mặc nhíu mày: “Em có thể ở chỗ nào có hơi người được không? Ban ngày thì ngồi ở lãnh cung, buổi tối ngồi ở nhà ma, đây là cái sở thích gì vậy?”

Trình Lê ở một tiếng: “Lúc đầu có người ở đấy, mấy tháng nay dọn đi không ít.”

Trần Mặc: “Tật gì vậy, đi hết rồi mà em không đi?”

Trình Lê lại ở một tiếng: “Tôi lười.”

Trần Mặc: “...”

Vào cửa, đèn chân không lập tức ập vào mặt.

Trần Mặc giơ tay che mắt thích ứng với ánh sáng một chút, rồi hỏi Trình Lê: “Con vẹt trong lồng chim mà mấy em treo ở cửa đâu, sao không kêu vậy?”

Trình Lê: “Tặng người ta rồi.”

Trần Mặc: “Tặng trai đẹp à?”

Trình Lê lắc đầu: “Tặng cho một con vẹt mái, nó là con trống.”

Trần Mặc: “...”

Trần Mặc lại quét nhìn bố cục căn phòng của Trình Lê.

Một cái giường, ba cái bàn, bốn chiếc ghế, một cái tủ, một cái giá sách, một sofa.

Đồ vật bên trong đơn giản đến độ còn thua lần trước cô ấy đến.

Tuy đơn giản nhưng lại không sơ sài, hơi thở cuộc sống không nhiều, tác phong công nghiệp rõ ràng.

Hai con mèo Anh lông ngắn đang vui bên chân Trình Lê cọ cọ, Trình Lê cúi người ôm con mèo cao lên.

Thấy Trần Mặc nhíu mày thành đỉnh núi, Trình Lê gợi ý: “Nếu chị thấy chán thì có thể ôm Lão Nhị chơi. Nó hòa nhã hơn Lão Đại, không có hứng hôn người ta đâu.”

Đây là nói con mèo này sẽ không cắn à?

Trần Mặc: “...”

Cô ấy từ chối làm quen với con mèo.

Trình Lê lại cầm một xấp thực đơn đồ ăn ngoài đưa cho cô ấy: “Chị thích gì thì tự gọi, ở đây không tiện nhóm lửa, gọi gì cứ hai phần là được, tôi cái gì cũng được.”

Trần Mặc nhận lấy, cũng không vội.

Trình Lê dọn xong thì cô vừa búi tóc vừa đi đến cái bàn dài ở góc tây nam trong phòng.

Đó là bàn làm việc ở nhà của cô, trên đó bày đầy các loại dụng cụ.

Dao khắc, búa, cưa, cọ sơn, dùi...

Còn có tượng gỗ nhỏ đã thành phẩm.

Có tượng người, có tượng mèo, có tĩnh vật...

Trình Lê cầm lấy một khúc gỗ cây đoạn. Khúc gỗ đã được đánh bóng một nửa, có thể thấy đường nét hình thể người.

Trần Mặc cũng sáp lại: “Cái này cũng là tượng người à?”

Trình Lê ừm một tiếng: “Đúng vậy.”

Trần Mặc: “Có kiên nhẫn thật.”

Trình Lê: “Mẹ góa con cô người già đều có hết.”

Trần Mặc cười: “Này, Tiểu Lê Từ, em đúng là...”

Nghệ thuật biết nói chuyện.

Trần Mặc sáp đến bên chiếc bàn dài Trình Lê bắt đầu làm việc.

Hai con mèo Anh lông ngắn cũng nhanh nhẹn nhảy theo lên cái bàn dài, chia ra ngồi bên tay trái và tay phải Trình Lê, vô cùng ăn ý.

Trần Mặc nhìn tư thế của bọn nó cũng không phải là nuôi một hai ngày, giống như từng được huấn luyện quanh năm vậy.

Trình Lê cầm giấy nhám đánh bóng khúc gỗ, Trần Mặc lại bắt đầu nghiên cứu đồng tượng người của cô.

Cô ấy tiện tay cầm một cái lên, nhìn hết hai bên trái phải.

Là một bức tượng nam, dáng người cũng khá được.

Vân da của thân trên có đường nét rõ ràng, cơ bụng cơ ngực đều nổi căng mịn.

Mày rậm đôi mắt dài, sống mũi cao thẳng, ngũ quan sâu.

Trình Lê điều khắc tỉ mỉ, bức tượng người này có nét mặt nhuu mày không kiên nhẫn, trông rất sống động.

Trần Mặc nhìn, cảm thấy bức tượng người này còn hơi hơi quen mặt.

Cô ấy tò mò: “Nguyên mẫu là ai vậy?”

Trình Lê nhìn cô ấy, dịch một ngón tay chỉ đầu mình: “Không có, dựa vào cái này thôi.”

Trần Mặc nhìn đồng tượng người kia, có ba cái có khuôn mặt giống cái trong tay cô ấy: “Không lờ tôi chứ?”

Trình Lê kiên trì: “Chuyện nhỏ thế này, tôi đến mức đó không?”

Là không đến mức đó.

Trần Mặc bỏ tượng người xuống, khoanh khắc tượng gỗ rồi tay cô ấy lại phát hiện một vấn đề: “Tôi nói này, em có thể khắc thêm mấy nhát, mặc đồ cho bọn nó không vậy.”

Mấy bức tượng người này gần như đều khóa thân.

Trình Lê nhìn tượng gỗ một cái: “Mặc rồi.”

Trần Mặc: “Quần lót tam giác cũng tính à?”

Trình Lê: “Bộ quần áo mới của hoàng đế cũng tính.”

Trần Mặc: “...”

***

Cách nửa thành phố, người mất tiếng giống vậy còn có Chu Kinh buổi chiều bị Nhậm Tây An sai đi ăn cơm với khách ở sân số ba.

Đương nhiên, con gà béo không ở trong nhóm này.

Đám người của Hằng Nghiệp uống rất được.

Chu Kinh dẫn hai người câu lạc bộ mới tuyển đi theo, uống đến tối mày tối mặt mới làm đám người đó gục.

Uống đến độ cuối cùng cậu ta không muốn động đây cổ họng một cái, xua xua tay đuổi mấy đứa cấp dưới đi.

Buổi chiều Nhậm Tây An xốc con gà béo kia chỉ nửa phút rồi buông tay.

Nhưng tên đó không hăng mấy.

Nhậm Tây An vừa buông tay, chân hắn ta mềm nhũn “ầm” một tiếng nửa ngồi nửa quỳ dưới đất.

Lúc đó Nhậm Tây An đuổi Chu Kinh đang nhìn cười đi lo tìm chỗ cho mấy người còn lại của sân số ba ngồi một chút, mà anh thì ở lại luận bàn sâu hơn với con gà béo kia.

Nhóm người của sân số ba đại khái là cảm thấy Nhậm Tây An tuy thần bí, nhưng dù gì cũng coi như là một nhân vật công chúng, sẽ không gây ra chuyện giết người phải thấy máu, động thủ phải lấy mạng gì gì đó.

Ngược lại không bán mặt mũi, không khăng khăng ở lại dây vào rắc rối của đồng nghiệp.

Mặc dù khi Nhậm Tây An xuất hiện khí thế lạnh thấu xương, xốc hấn lên như thể sắp bóp chết người ta vậy.

**

Chu Kinh đoán việc luận bàn này của Nhậm Tây An phải kết thúc bằng việc đối phương gào khóc thảm thiết.

Bản về tài nghệ, Nhậm Tây An nghiền ép là chuyện chắc chắn.

Phế bỏ tôn nghiêm đàn ông của tên đó, hay phế bỏ chút phần lễ trên người tên đó, đều là chuyện trong tích tắc.

Hướng chỉ bản thù đến độ thù dâm trong Sao Thiên Lang, là tên đó tự tìm cái chết.

Chu Kinh uống rượu được một nửa, một thằng em trong câu lạc bộ bán tin cho cậu ta: “Anh Kinh, mẹ kiếp anh Nhậm ngầu quá.”

Chu Kinh: “Nói hết mấy lời tào lao của cậu đi.”

Thằng em trả lời: “Em tưởng là trận đại chiến chứ, ai ngờ anh Nhậm không tung một đấm, không thềm đánh thằng đó lấy một cái. Dẫn nó vào phòng ngồi, trò chuyện vài câu. Một ly nước trái cây pha mấy viên viagra, khiến tên đó tự lột sạch hết đồ trên người, cái đồng thịt dư núng nính đó, cái đáng điệu nhồi máu đòi sex không được đó... Mẹ kiếp mất hết cả mặt mũi. Em phục.”

Chu Kinh cũng phục.

Cậu ta chỉ nghĩ đến nắm đấm.

Mà Nhậm Tây An không thềm tung cả nắm đấm

***

Ra tay để lại số điện thoại, bắt đầu từ ngày thứ hai, Trình Lê liền chờ.

Chờ tin tức của di động.

Mấy ngày liền, cô và Trần Mặc lên núi liên tục, nhiều lần đi ngang qua Sao Thiên Lang, nhưng mỗi ngày di động cũng không có tin đến từ người đó.

Khi ra tay, Trình Lê cũng không nghĩ thật sự có thể nhận được đôi câu vài lời từ Nhậm Tây An.

Anh phân biệt rõ ràng, lại không muốn trung hòa.

Khi dính như keo sơn anh chỉ muốn đòi đòi kiếp kiếp.

Khi kết thúc thê thảm anh nhất định muốn cả đời không qua lại với nhau.

Trình Lê xoa quảng thâm đen dưới viền mắt mình.

Hôm đó cô hỏi câu hỏi ấy, Nhậm Tây An chịu nhận đã là chuyện xưa nay chưa từng thấy rồi.

Hiện tại cô vừa lòng.

Nhưng vừa lòng không có nghĩa là từ bỏ.

Hôm đó đột nhiên thấy anh, lời Trình Lê nói và chuyện cô làm có phần là vì nhất thời kích động.

Nhưng hôm nay nếu cho cô suy nghĩ cặn kẽ, thì cô vẫn sẽ làm như vậy.

**

Cho đến tận khi toàn bộ công việc khai quật kết thúc, Trình Lê và Trần Mặc về cung trở lại công việc thường ngày, Trình Lê cũng không gặp lại Nhậm Tây An nữa.

Vấn vật mới ra lò còn phải đánh số thứ tự nhập kho xác định cấp bậc thì mới có thể bắt đầu phục chế.

Sau khi về cung, Trình Lê và Trần Mặc vẫn tiếp tục nhiệm vụ phục chế thường ngày của phòng làm việc.

Nhà kho mới đưa đến một hộp tượng đầu mười hai con giáp.

Trình Lê tiếp nhận tiến hành công việc khử bụi bộ đầu tiên.

Phòng làm việc không có thiết bị sưởi ấm, tay đặt lâu trong môi trường buốt lạnh từ từ không linh hoạt lắm, bắt đầu cứng đờ.

Khi nghỉ ngơi giữa giờ, Trần Mặc và thầy Ngụy Trường Sinh ghé qua bên tổ đồ gốm ngồi chơi. Trình Lê liền cầm một cái tượng gỗ cô mang từ nhà theo hỏi sáng đi gửi chuyển phát nhanh.

Khi điền phiếu gửi chuyển phát nhanh, bàn tay cứng ngắc viết không linh hoạt như vậy.

Nhậm Tây An và Sao Thiên Lang ở cột họ tên và địa chỉ người nhận bị Trình Lê viết hơi nhẹ.

Trình Lê nhú mồm, cô hi vọng khi anh nhận được liếc mắt là có thể nhận ra nét chữ của cô.

***

Buổi chiều khi Chu Kinh cầm chuyển phát nhanh đi tìm Nhậm Tây An, Nhậm Tây An đang dẫn hai con Alaska của anh chạy thay đổi tốc độ trên con đường núi bên ngoài Sao Thiên Lang.

Chu Kinh biết rõ tuyến đường lên núi của Nhậm Tây An, canh ở một con đường tắt để chặn anh.

Thấy bóng lưng cao ngất của Nhậm Tây An qua khoảng trống giữa mấy thân cây, Chu Kinh bắt đầu kêu: “Anh ơi.”

Nhậm Tây An dừng lại, huyết sát kêu hai con Alaska chạy đằng trước trước một bước lại.

Alaska nghe thấy anh gọi thì chạy nhanh trở lại, đến bên cạnh anh xếp hàng đứng ngay ngắn.

Chu Kinh giống như Alaska vậy, chạy mấy bước đến trước mặt Nhậm Tây An: “Đồ của anh này.”

Nhậm Tây An nhận lấy, thấy cậu ta thờ hờn hờn, nện vai cậu ta một cái, không dùng sức: “Đằng sau đầu có ma giục đầu, vội cái gì. Chỉ vì cái này mà đi một chuyến à?”

Anh cúi đầu nhìn phiếu gửi chuyển phát nhanh trên gói đồ.

Khi thấy nét chữ trên đó, bàn tay vừa chuẩn bị bóc đồ dừng động tác lại, tay bấu chặt cái hộp giấy.

Có những thứ qua tám mươi năm anh cũng nhận ra.

Mất thấy là có thể tự động phân biệt.

Ví dụ như chữ của Trình Lê.

Nhậm Tây An cụp mắt hơi khom người khẽ sợi dây đeo trên cổ Alaska, nhú mày hỏi Chu Kinh: “Vội vội vàng vàng lên đây, còn chuyện gì nữa?”

Chu Kinh cười: “Anh, anh đúng là hiểu em. Cái cô không phải anh không lấy chồng, sàm sỡ anh lại đến nữa rồi.”

Nhậm Tây An vừa chuẩn bị dắt chó đi xuống, nghe thấy câu này lại dừng bước, huyết thái dương giật giật: “Lần trước có phải anh nói cho cô ta biết, anh yêu mẹ, thích người bằng tuổi mẹ cô ta không?”

Chu Kinh cười trắng trợn hơn, chỉ sợ chuyện chưa đủ nhiều, nhắc nhở anh: “Anh, anh còn nói đưa sính lễ một trăm triệu có lẽ còn cân nhắc.”

Nhậm Tây An đá cậu ta một đá: “Đi, đi xuống nói cho cô nàng biết, anh chết rồi.”

Chu Kinh vò đầu: “Đừng mà, người ta mang hoa hồng tới đó.”

Nhậm Tây An lại đá cậu ta một đá, Chu Kinh nhảy sang bên cạnh, né tránh.

Nhậm Tây An: “Nói anh không có ở đây.”

Chu Kinh gạt đầu, xoay người rồi chạy xuống, giơ cánh tay lên vẫy ra sau vẫy tay với anh: “Em chỉ báo một tiếng thôi, về em thử nói là chết rồi trước xem sao.”

Nhậm Tây An: “...”

Chu Kinh chạy nhanh như một làn khói.

Nhậm Tây An vút dây xích, rồi ngồi xuống tại chỗ trên lưng chừng núi.

Anh lách cái hộp trong tay một cái, bên trong như có thứ gì đó đung vào thành hộp.

Anh ném cái hộp xuống đất, một con Alaska thấy vậy ngậm hộp giấy lên rồi bỏ chạy.

Nhậm Tây An cong môi, vỗ tay hai cái: “Nhóc con, chạy lại đây!”

Alaska nghe lời chạy nhanh ngậm cái hộp về, đưa đến trước mặt Nhậm Tây An.

Nhậm Tây An lấy lại cái hộp từ miệng nó, xé mạnh một cái theo phần keo dán một bên hộp, mở hộp giấy ra.

Anh vút hộp lấy tượng gỗ bên trong ra.

Thẻ tích tượng gỗ không lớn, là một người đàn ông.

Nhậm Tây An nhìn mặt của tượng gỗ năm giây, rồi nhìn thân thể tượng người gỗ, mắng thầm một tiếng.

Trình Lê này, mượn danh đưa anh tiền mừng “kết hôn” cho anh số điện thoại.

Mấy ngày sau, lại gửi cho anh một phiên bản thu nhỏ của anh khác bằng gỗ.

Một phiên bản thu nhỏ gần như khóa thân.

Một mô hình của anh.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Núi Băng Đèo Anh Đến Với Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Giăng Co

Chuyện mới nghe được liên quan đến Trần Nghi Quang từ Trần Mặc, Trình Lê liền thử liên lạc với cô ấy.

Điện thoại không gọi được, Trình Lê đành phải nhấn tin: Có chuyện, gọi lại.

Mấy ngày sau, vào sáng sớm ngày nghỉ, Trần Nghi Quang rốt gọi cho Trình Lê.

Khi cô ấy gọi, sắc trời vẫn còn tối.

Trình Lê dậy thật sớm chuẩn bị đi đến Sao Thiên Lang, đã ra khỏi cửa tứ hợp viện.

Trần Nghi Quang giải thích trước: “Một tên chạy ra khỏi tù, chuyện âm ỉ lắm, vừa rảnh thôi.”

Vượt ngục ư?

Trình Lê nhú mày.

Cô mở cửa xe, con mèo Lão Đại và con Lão Nhị ra ngoài chung với cô tự giác nhảy vào ghế sau của chiếc Jeep nát.

Mỗi con chiếm một ghế, sau đó quay đầu đồng loạt nhìn Trình Lê chăm chăm

Trình Lê cũng lên xe, trong điện thoại đi thẳng vào chủ đề: “Gần đây có lẽ cậu sẽ có thêm một rắc rối nữa.”

Trần Nghi Quang nhảy cảm hơn: “Trần Mặc lại tiết lộ gì cho cậu à?”

Trình Lê không phủ nhận.

Các mối quan hệ của hai cô đều không thể đơn giản hơn được nữa, Trần Nghi Quang hiển nhiên đoán một cái là chính xác.

Trình Lê: “Đi xem mặt đang chờ cậu, cậu chuẩn bị chút đi.”

Đầu bên kia điện thoại, Trần Nghi Quang ôi một tiếng: “Đến thật à, hao tâm tổn trí suy tính thật mà.”

Trình Lê đeo tai nghe, bắt đầu lên đường.

Truyền đạt tin tức xong, cô hiếm khi hỏi tới một đề tài nhạy cảm: “Là để nói việc này thôi. Gần đây Lộc Nguyên thế nào, có tin tức gì không?”

Trần Nghi Quang: “Chắc là vẫn chưa chết.”

Cô ấy nói vô cùng nhẹ nhàng, hoàn toàn hờ hững.

Bàn tay cầm tay lái của Trình Lê run một cái: “Nói tiếng người đi, đừng có giả vờ.”

Trần Nghi Quang cười, thoáng chút thâm lương: “Người ở trong bệnh viện của nhà tù không dễ chết vậy đâu. Anh ấy không chết, nhưng mình đâu có cơ hội gặp cái người cút vào óc đó!”

Câu này hiểu theo cách khác là cô ấy muốn gặp, nhưng anh ta còn sống thì từ chối gặp cô ấy.

Khoảng cách sống vậy mà không bằng chết.

Hồi trẻ giáo viên sinh vật cũng không dạy như vậy.

**

Quá khứ là một chiếc hộp Pandora.

Khi xưa bất ngờ nối đuôi nhau mà đến.

Lộc Nguyên của Trần Nghi Quang đi sai bước nhằm mất đi tự do, Nhậm Tây An của Trình Lê bị cô hất tay ở lại quá khứ.

Trong lòng hai người biết rõ chuyện xưa, không ai khuyên ai.

**

Trình Lê nói cho cô ấy biết: “Quang Quang, mình gặp Nhậm Tây An rồi.”

Trần Nghi Quang đổi giọng, trở nên nôn nóng: “Người ta có để ý đến cậu không?”

Trình Lê đáp: “Phớt lờ.”

Trần Nghi Quang lại hỏi: “Bình thường. Còn nhớ nhưng à?”

Trình Lê xì cô ấy: “Hồi cứ như mấy năm nay cậu không quen mình vậy.”

Trần Nghi Quang cười ha ha: “Mình nghĩ phép về giúp cậu của nhé?”

Trình Lê từ chối: “Không cần đâu, mình đang trên đường đi đây.”

Trần Nghi Quang ồ một tiếng, kéo dài giọng: “Kiềm chế chút nhé. Bảo bố quốc gia bồi dưỡng được, cậu đừng dọa người ta sợ đấy.”

Trình Lê: “...”

Cô là người không chắc chắn vậy sao?

***

Trình Lê đậu chiếc Jeep ở một khoảng trống yên tĩnh bên ngoài Sao Thiên Lang, cách xa cổng chính của câu lạc bộ.

Trước khi xuống xe cô liếc nhìn giờ, mới sáu giờ mười lăm phút.

Sắc trời vẫn lơ mờ, âm u ảm đạm.

Trình Lê lại thả hai con mèo Anh lông ngắn trong xe ra.

Cô hiểu vài thói quen của Nhậm Tây An, chậm rãi đi lên núi theo một con đường xi măng ngoằn ngoèo bên ngoài Sao Thiên Lang.

Tuyến đường và thời gian ngày hôm nay hoàn toàn dựa vào suy đoán, có gặp được hay không phải xem ý trời.

Lúc này người vô thần Trình Lê đây còn hơi tiếc, trước khi ra ngoài không dâng nén hương cho Bồ Tát.

Từ đi đến chạy chậm.

Hai con mèo Anh lông ngắn hài lòng đi theo Trình Lê, ngược lại cũng không tốn sức.

Chạy chạy một hồi, mèo còn chạy trước Trình Lê, người dắt mèo biến thành mèo dắt người.

Trình Lê dứt khoát không chạy nữa, trực tiếp đi luôn.

Ngược lại mèo thích chạy xa nhanh như chớp, cái đuôi cũng bông bênh hơn ở nhà.

Trình Lê thỉnh thoảng quan sát bốn phía trên dưới trái phải, một người hai mèo tản bộ mười lăm phút, rốt cuộc phát hiện động vật sống khác.

Ý trời vẫn thật am hiểu lòng người, Trình Lê cảm thấy như vậy.

**

Khi con Alaska sửa điện cường, Nhậm Tây An đang đi xuống núi nhìn chỗ xa xa ở con đường đồ dốc.

Trình Lê mặc chiếc áo hoodie màu xám cộng thêm chiếc quần dài đang lên núi.

Nhậm Tây An dừng bước theo bản năng.

Alaska giằng co với mèo Anh lông ngắn xù lông cách đó không xa, sửa điện cường đầy cảnh giác.

Mèo Anh lông ngắn đáp lại bằng tiếng hừ hừ nặng nề.

Nhậm Tây An không lên tiếng, Alaska thỉnh thoảng quay đầu nhìn anh.

Con đường xi măng khá hẹp, chạy trời không khỏi nắng thế này, người đi lên và đi xuống gần như đối mặt nhau.

Trình Lê đón thẳng tiếng chó sủa đi về phía trước, đến gần anh.

Mèo Anh lông ngắn cựa thể người đe dọa Alaska không được, thấy Trình Lê tiến lên, rồi rít nhanh nhẹn sấp lại gần cô.

Trình Lê thấy tình hình thì bế một con lên, con còn lại đã lanh lẹ bám lưng cô trốn vào cái nón áo hoodie của cô.

Chưa đến một phút, một người hai mèo trước mặt Nhậm Tây An từ chia nhóm đứng riêng trở thành ba hợp một.

Trình Lê bế mèo áp sát về trước.

Con trên tay thấy gần Alaska hơn thì vùi đầu vào cánh tay Trình Lê, tự lừa dối mình.

Alaska cũng sáp lại gần Trình Lê, đáng vẻ sáp nhào tới cắn xé cô.

Nhậm Tây An không nói một lời, cũng không nhích một bước.

Trình Lê vỗ về con mèo, luôn luôn nhìn anh, nói: “Trùng hợp thật.”

Nhậm Tây An nhìn lại cô, không né tránh, ánh mắt rất bình tĩnh.

Ngay cả chút châm chọc cũng không có.

Trình Lê nói tiếp: “Không ngờ ra đây dắt mèo đi dạo cũng gặp được.”

Bắt chuyện một cách gượng gạo, vụng về, cố ý, giả vờ thế này, toàn bộ quá trình sắc mặt Trình Lê không thay đổi.

Sau khi dứt lời cô khẽ mỉm cười, mi mắt vừa vắn cong thành một vầng trắng lưỡi liềm, thêm một chút nữa là như nịnh nọt móc nối quan hệ vậy.

Gần nhau hơn, một con Alaska dường như cảm thấy bị uy hiếp, bất thành linh nhào về phía Trình Lê.

Trình Lê cân nhắc một chút, nghiêng người sang phải, để lại nửa người bên trái cho nó.

Nhưng Alaska vừa giơ chân lên, Nhậm Tây An trầm mặc hồi lâu đột nhiên quát: “Quay lại!”

Chủ nhân lên tiếng, Alaska lập tức mất hết đáng ngạo mạn phách lối, lùi mấy bước trở lại bên cạnh Nhậm Tây An.

Không có tiếng chó sủa bốn bề yên lặng trong thoáng chốc.

Trình Lê lập tức nói: “Cảm ơn anh.”

Cô vẫn nhìn anh chăm chăm không chớp mắt.

Giống như gặp phải một chướng ngại vật trên đường vậy.

Nhậm Tây An thì bình tĩnh vòng qua cô, dẫn hai con chó tiếp tục xuống núi.

Khoảnh khắc hai người lướt qua nhau, Trình Lê nhận sự kích động muốn chạm vào anh, vội nói vào khoảnh khắc Nhậm Tây An gần cô nhất: “Cảm ơn anh không thả chó cắn em.”

***

Nhậm Tây An dẫn Alaska xuống núi, tốc độ chậm hơn thường ngày một chút.

Sau lưng không có ai đuổi theo, anh biết.

Về đến câu lạc bộ, chỉ thấy Chu Kinh và mấy anh em ngồi trên bậc thềm của tòa nhà chính.

Vừa thấy Nhậm Tây An, Chu Kinh quơ quơ miếng sandwich trong tay: “Anh, anh ăn không? Ở phòng tiếp khách còn cả đồng đấy.”

Nhậm Tây An xua tay: “Ăn rồi, cậu tự nghĩ cách giải quyết đi.”

Chu Kinh nghĩ mới sáng sớm anh đã chạy đường dài rồi, cảm thấy lạ: “Ăn cái gì cơ? Không phải chứ, chắc không phải không khí phải không?”

Chu Kinh nói hơi nhiều.

Nhậm Tây An nghe vậy nói với Alaska theo sát anh: “Đi, cắn cậu ta.”

Chu Kinh lập tức từ trên bậc thềm bỏ chạy, chỉ vào Alaska nói: “Tao đẹp trai thế này nếu mày mà nỡ cắn một cái thì mày không phải là chó!”

Câu này có tác dụng.

Hai con Alaska đưa mắt nhìn nhau rồi ngồi xuống tại chỗ, không để ý tới anh ta nữa.

Nhậm Tây An đi mấy bước, Chu Kinh lại đuổi theo: “Món này là của em gái hoa hồng hôm qua đặt đó. Mới sáng sớm đưa từ Nhị Hoàn tới đây, em đoán buổi sáng có lẽ người ta cũng sẽ tới nữa đấy.”

Nhậm Tây An không có phản ứng gì đặc biệt: “Cậu đã ăn đồ ăn rồi, người ta đến thì cậu tiếp đón.”

Chu Kinh kể sát tai anh nói: “Anh, em thấy cô nàng đó cũng tạm được mà. Đơn thuần, muốn bắt anh là chỉ muốn bắt anh thôi, không đòi hỏi gì khác.”

Nhậm Tây An bật trán anh ta một cái: “Nếu đã tạm được, vừa ý thì cậu tới đi.”

Chu Kinh: “Nhưng em không làm khuất phục được.” (1)

Nhậm Tây An: “Vậy cậu gắn cánh bay đi.” (2)

Chu Kinh: “...”

(1), (2): Nguyên văn trong câu (1) là 降不住, có thể hiểu theo nghĩa khác là “Không roi/hạ xuống được”, nên Nhậm Tây An mới nói câu (2).

Chu Kinh thấy anh đi về phía sân bao đấm boxing trong câu lạc bộ thì cũng hết hi vọng không theo anh lái nhai nữa.

**

Chờ đến khi Chu Kinh đi trở lại bậc thềm mà một đám nhân viên câu lạc bộ đang chờ tắm nắng, đột nhiên thấy có người đi về phía cổng câu lạc bộ.

Chu Kinh nhìn đồng hồ đeo tay —— sáu giờ bốn mươi lăm phút, còn gần hai tiếng nữa mới đến giờ kinh doanh.

Anh ta lại ngẩng đầu nhìn sắc trời, trời mới sáng hửng không bao lâu.

Anh ta lại dụi mắt nhìn người đi vào trong.

Không phải anh ta hoa mắt, đúng thật là người phụ nữ trèo tường vào đưa “tiền mừng” cho lão đại mấy ngày trước.

Lần đầu tiên cô xuất hiện là đã rất kì lạ.

Gặp phải thẳng quay tay, trèo vào.

Lần thứ hai xuất hiện này...

Chu Kinh nghe thấy tiếng bàn luận của một đám thanh niên bên tai.

Ngực to, eo nhỏ, dáng người cao gầy, làn da trắng mịn...

Phía sau còn kèm một loạt từ... cứ như miêu tả một con búp bê tình dục vậy.

Chu Kinh muốn mắng cái đám nhãi ranh này.

Lần thứ hai người phụ nữ trước mặt xuất hiện, hai con mèo một trái một phải hộ giá, tay xách một cái vali nhỏ màu đen.

Mái tóc ngang vai xõa ra, phần mềm mại rũ xuống trước vai.

Ánh mắt thẳng tắp kiên định.

Nếu có thêm cái kính râm thì... rất giống dân giang hồ.

***

Trình Lê đứng ngoài cổng câu lạc bộ, không biết hoạt động tâm lý của đám đàn ông đang nhìn cô.

Cô cũng nhớ người, xa xa đã nhận ra Chu Kinh.

Cô đứng ngoài cổng, không vội kêu người mở cổng, không yêu cầu vào trong.

Cô thấy bên cạnh Chu Kinh có người chuẩn bị đi về hướng này, bị Chu Kinh ngăn lại.

Trình Lê đứng tại chỗ.

Không bao lâu, Chu Kinh đi tới.

Anh ta hỏi cô: “Cô đến tìm người ư?”

Trình Lê khẽ lắc đầu: “Không hẳn, cũng đến chơi nữa.”

Chu Kinh nhắc nhở cô: “Vẫn chưa đến giờ kinh doanh.”

Trình Lê ừm một tiếng: “Tội hiểu.”

Chu Kinh lại hỏi: “Cô đến chơi cái gì?”

Trình Lê trả lời: “Leo núi.”

Lần này Chu Kinh hơi bất ngờ.

So với đối kháng người thật trong giáo dục kỹ năng sống, leo núi ngoài trời mà câu lạc bộ khai thác ít nổi tiếng hơn một chút, phái nữ chơi thì càng ít hơn.

Nhưng nhớ tới hôm Trình Lê trèo lưới sắt rất thuận lợi, Chu Kinh lại chấp nhận một điểm.

Anh ta chỉ đề nghị: “Tuyến đường chỗ chúng tôi đều là anh Nhậm và bạn leo đầu tiên mở ra, không như mấy bức tường leo núi trong nhà, khó khăn, còn nguy hiểm nữa. Trong thành phố có mấy câu lạc bộ leo núi trong nhà, có lẽ thích hợp với cô hơn.”

Trình Lê nhắc nhở anh ta: “Anh đã quên mục đích tôi đến.”

Tìm người ư?

Không hẳn.

Là tìm người cộng đến chơi.

Người tìm người này —— Chu Kinh đương nhiên vừa thấy Trình Lê là trong đầu liền hiện ra Nhậm Tây An.

Chu Kinh lại nói: “Chúng tôi cần hẹn trước.”

Trình Lê báo một số: “Số 0012 hôm nay, là tôi.”

Nói như vậy là đến có chuẩn bị chu toàn.

Chu Kinh đã thấy một số người đến không hẳn là vì yêu thích nồng nhiệt, mà chỉ đến Sao Thiên Lang để chụp ảnh gửi cho bạn bè ra vẻ oách, hoặc là để theo đuổi người nào đó khuôn mặt nào đó của Sao Thiên Lang.

Anh ta tiếp tục nhắc nhở Trình Lê: “Không nhất định phải là trò này, có thể đổi trò khác. Chơi game không có gì cả, lấy mạng ra chơi là không cần thiết.”

Hàng năm, khách du lịch chết nơi núi sâu biển xa nhiều vô số kể. Con người có tham vọng riêng, sự theo đuổi của mỗi người là khác nhau, có thể không hiểu, nhưng phải tôn trọng nhau, nhưng đồng thời với việc theo đuổi “thơ ca và phương xa” (3), rất nhiều hi sinh có thể tránh được.

(3) Thơ ca và phương xa: xuất phát từ câu nói nổi tiếng “Thế giới này không chỉ có cuộc sống tạm bợ trước mắt, mà còn có thơ ca và phương xa” của Cao Hiểu Tùng.

Chu Kinh cảm thấy anh ta phải nói trước.

Lúc này Trình Lê mới phát hiện lời anh ta nói có chút ẩn ý.

Cô nhìn Chu Kinh một cái: “Cảm ơn đề nghị của anh. Có muốn đánh cược không?”

Chu Kinh: “Đánh cược cái gì?”

Trình Lê khẽ nheo mắt: “Anh chọn tuyến đường, nếu tôi trèo lên đỉnh, thì tôi ghi anh dưới đất ném thử mùi vị đất giống như hôm anh ghi tôi vậy.”

Chu Kinh: “...”

Thì ra đang chờ anh ta ở đây sao?

Người phụ nữ này còn thù rất dai nữa.

Nhưng chắc hợp với Nhậm Tây An hơn em gái hoa hồng.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Núi Băng Đèo Anh Đến Với Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Máu

Sao Thiên Lang dựa vào núi Lạc Hà.

Hình dạng núi có một mặt gần như thẳng đứng, gần 90 độ, thích hợp để khai thác leo núi đá.

Hình dạng núi bên phía đặt tuyến đường leo núi trái ngược với hiện trường khai quật mà Trình Lê vây quanh xem trước đó.

Vừa cao, vừa dựng đứng hơn hình dạng núi bên phía hồ di chỉ.

Trước khi tới, Trình Lê định chọn tuyến leo khối đá (1).

(1) Leo khối đá (Bouldering) là một loại hình leo núi đá không sử dụng dây thừng hay đai an toàn, chỉ sử dụng giày leo núi, bột phấn xoa tay và tấm đệm đặt dưới đất. Thường leo ở những khối đá có độ cao thấp (3-4m).

Đi theo Chu Kinh vào khu vực leo núi mới phát hiện vách leo khối đá quá thấp, quyết định đổi kế hoạch.

**

Chu Kinh vốn tưởng trong lời của Trình Lê có yếu tố đùa giỡn, Trình Lê mở cái vali đen xách theo ra, anh ta mới thật sự bắt đầu nhìn thẳng vào vụ “đánh cược” đó.

Đai an toàn, giày leo núi, ròng rọc leo núi, móc dây gắn cố định, nệm chèn, bột magie, lều treo, đèn pin đội đầu...

Trình Lê thật sự đến có chuẩn bị.

Chu Kinh không muốn thừa nhận... nhưng trực giác hiểu gặp phải người có kinh nghiệm thật rồi.

Hiện nay Sao Thiên Lang đã mở năm tuyến đường đóng sẵn đinh tán mở rộng và móc leo, độ khó khác biệt rất lớn, từ 5.8 đến 5.13.

Bốn tuyến trong đó ở trên vách đá thẳng đứng, tuyến còn lại nằm bên trái, kèm góc nâng, nửa đoạn sau cũng thông với vách đá thẳng đứng.

Đá núi Lạc Hà cứng và rắn, nhưng cũng không thiếu chỗ có đá vỡ vụn.

Vì tuyến đường đều là tuyến mới mở, nên có lẽ sẽ có đá rơi, cần đội nón leo núi.

Trình Lê mang trang bị, vuốt thẳng dây thừng từ đầu đến đuôi một lần, thắt nút số tám ở đuôi dây để dây không bị tuột.

Rồi sau đó bắt đầu kiểm tra móc leo, mang đai đầu gối, đề phòng đập trúng bị thương.

Toàn bộ quá trình Chu Kinh luôn ở bên cạnh nhìn. Anh ta xen vào hai chuyện, một là chỉ định người bảo vệ thay Trình Lê, hai là chọn tuyến đường.

Nếu là đánh cược, thì không thể quá đơn giản được.

Nhưng cũng không thể phiền phức quá, phải để hôm nay Trình Lê xuống được.

**

Vừa lên vách đá, Trình Lê móc ngược một cái móc dây gắn cố định.

Người bảo vệ ở phía sau nhắc nhở cô.

Chu Kinh nghe thấy đoạn đối thoại của hai người, cười một cái, cảm thấy có lẽ là anh ta suy nghĩ nhiều, thật ra cô rất tâm thương.

Chờ cô di chuyển lên trên một cách thuận lợi, Chu Kinh ngược lại rồi khỏi hiện trường không đứng xem nữa.

Nghĩ trôi một tuyến đường chẳng dễ gì, lúc này Chu Kinh lại cảm thấy vụ đánh cược này phần thắng của anh ta hơi lớn.

Anh ta không quên một chuyện, phải nói chuyện này cho Nhậm Tây An biết.

**

Dẫn Alaska tắm rửa xong, Nhậm Tây An nằm ngủ bù trên chiếc ghế dựa ở tầng gác mái của câu lạc bộ.

Vừa nhắm mắt không bao lâu, có người không mời mà tới, xốc cuốn tạp chí anh dùng che mặt.

Nhậm Tây An mở mắt, thấy Tăng Duyệt, “em gái hoa hồng” trong miệng Chu Kinh, cháu của Tăng Sâm, huấn luyện viên thể dục khi anh ở trong đội

tuyển quốc gia.

Nhậm Tây An ngồi thẳng dậy, xuất phát từ lịch sự.

Tăng Duyệt thấy anh ngồi dậy, chiếm vị trí bên cạnh anh, xuất phát từ yêu thích.

Sau đó Nhậm Tây An đứng dậy một cách rất bình tĩnh: “Sân bóng ở phía dưới.”

Tăng Duyệt không hề che giấu ý đồ của mình: “Em tới thăm anh, nhân tiện chơi bóng.”

Có quan hệ thân thiết với Tăng Sâm, Nhậm Tây An ngại Tăng Sâm, nên nói cho cô ấy biết: “Buổi sáng có bạn tới để mở tuyến đường leo núi mới. Tôi không có thời gian ngồi làm bàn vẽ mặt phẳng cho cô xem.”

Tăng Duyệt vội giải thích: “GIF cũng được, em không kén chọn đâu.”

Nhậm Tây An: “...”

Anh lấy di động gọi cho Chu Kinh, sau khi điện thoại thông, lời ít ý nhiều dẫn Chu Kinh: “Tăng gác mái, lên đây.”

Đúng lúc Chu Kinh muốn nói chuyện của Trình Lê với anh, lên lầu rất nhanh.

Tăng Duyệt vừa thấy Chu Kinh thì hơi bực mình.

Chu Kinh đã quen nên làm như không thấy.

Anh ta giúp Nhậm Tây An chặn Tăng Duyệt không biết bao nhiêu lần, Tăng Duyệt thấy anh ta mà không muốn tạt axit, anh ta đã cảm thấy là chuyện mừng lắm rồi.

Vừa chạm mặt, Nhậm Tây An nói cho anh ta biết: “Dẫn Tăng Duyệt đi vận động một chút đi.”

Tăng Duyệt từ chối: “Em không phải đến tìm anh ta.”

Câu này có vẻ hơi tùy hứng, Nhậm Tây An nhún mày.

Dây dưa tiếp thế này cũng không phải là chuyện vui gì cho cả hai bên.

Tuy anh có quan hệ thân thiết với Tăng Sâm, nhưng không có nghĩa là phải thay nhà họ Tăng chăm sóc cho cô bé.

Nhậm Tây An nhìn cô ấy, có câu đã muốn nói từ lâu, trước đây cảm thấy chưa tìm được thời cơ thích hợp.

Nhưng có vài lời, điều cần thiết không phải là thời cơ, mà thái độ mới là quan trọng nhất.

Lúc này, lời nói của anh bình tĩnh lại vang vang mạnh mẽ, khác với tiếng gầm thét trên sàn thi đấu của anh: “Tăng Duyệt, nếu cô là khách của tôi, Sao Thiên Lang chào đón cô; nếu cô đến vì tôi, thật ra cô không cần thiết phải đến đây.”

Tăng Duyệt im lặng không lên tiếng.

Nhậm Tây An không nể tình: “Tôi là bạn của chú cô, sau này cô có thể gọi tôi là chú Nhậm.”

Tăng Duyệt vẫn không nói gì.

Nhậm Tây An tiếp tục: “Nếu trước đây chú có chỗ nào khiến cháu hiểu lầm, vậy chú xin lỗi cháu. Nhưng chú cảm thấy chắc là không có. Trước đây không có, sau này cũng sẽ không có.”

Tăng Duyệt nắm chặt nắm đấm: “Em không có người chú lớn hơn em ba tuổi!!”

Nhậm Tây An ồ một tiếng: “Vậy bây giờ cháu có rồi.”

**

Sau khi Tăng Duyệt tức giận rời khỏi, Chu Kinh hơi lấp bắp đề nghị với Nhậm Tây An: “Anh này, thật ra anh... có thể... uyển chuyển... hơn một chút.”

Nhậm Tây An không hối hận vì hành động vừa rồi: “Được chứ, nhưng sau đó ngày mai cô ấy còn đến nữa, ngày kia cũng đến. Nếu cậu xem chưa đủ thì có thể theo đuổi.”

Chu Kinh lập tức xua tay: “Đừng.”

Nhậm Tây An lắc đầu cười.

Tuy anh nói đến tuyệt tình, nhưng rốt cuộc vẫn phải thay Tăng Sâm chăm sóc cho Tăng Duyệt một chút.

Và lại Tăng Duyệt không có ác ý, gặp phải người không biết thương hoa tiếc ngọc như anh, cũng coi như là “chưa gặp được nửa kia của mình”.

Anh căn dặn: “Tìm người đi theo cô ấy, chờ cô ấy đến nhà rồi về, không cần xuất hiện.”

Chu Kinh đáp: “Vâng.”

Chu Kinh trả lời xong lại không đi.

Nhậm Tây An thấy anh ta muốn nói lại thôi, cũng không hỏi vội.

Anh lắc đầu thuốc trong hộp thuốc lá bên tay ra, ném cho Chu Kinh.

Chu Kinh nhận lấy hơi hoàn hồn lại, cũng gần như sắp xếp lời nói xong: “Anh, người đó cũng tới nữa rồi.”

Nhậm Tây An: “Người nào?”

Chu Kinh: “Là cái người đó đó.”

Câu này chẳng khác nào không nói.

Nhậm Tây An xì một tiếng, giống như sắp đánh người.

Chu Kinh nói rõ: “Cái người treo tường... người quen cũ của anh đó.”

Bàn tay nghịch hộp thuốc lá của Nhậm Tây An dừng lại.

Sau đó Chu Kinh nói hết: “Còn mang theo hai con mèo nữa, bây giờ Hầu Tử đang làm vua mèo trông hộ đó. Người đó đã lên tuyến số bốn vách đá thẳng đứng, được một lúc rồi.”

Nhậm Tây An bóp hộp thuốc lá nhỏ dài một cái, trong nháy mắt bẹp dí: “Ai làm người bảo vệ?”

Chu Kinh nói: “Lão Lý, người có kinh nghiệm nhất. Thấy trang bị đầy đủ lắm, không biết trình độ thế nào. Cái đám ranh con ranh rồi kia còn tới xem nữa, lát nữa đi lên cao thì chỉ xem được một cái bóng thôi.”

**

Tuyến số bốn chia năm đoạn, rất dài.

Trong chốc lát Trình Lê không xuống được.

Chờ cô bỏ cuộc giữa chừng, thả rơi xuống cũng khó.

Bản lĩnh này của cô là do anh dạy, Nhậm Tây An hiểu rõ.

Sau khi Chu Kinh đi xuống, anh đứng trên tầng gác mái của câu lạc bộ nhìn ra bên ngoài.

Phía trước tầm nhìn rộng mở, anh có thể thấy vách đá xa xa, cùng hình bóng ở vị trí cao nhất trên vách đá.

Xa như vậy, thân thể cô nhỏ đến mức hốc mắt anh có thể chứa trọn.

Tiếng “trùng hợp” của Trình Lê vào sáng sớm vẫn văng vẳng bên tai anh.

Nhậm Tây An đứng tại chỗ nhìn mấy phút, dời tầm mắt.

***

Lúc này, Trình Lê trên vách đá vô cùng tập trung.

Leo núi và phục chế văn vật có chỗ giống nhau.

Sau khi vào cung, cánh cửa phòng làm việc vừa đóng lại, là cô có thể tĩnh tâm ngồi xuống, giống như tu hành vậy, tu bỏ văn vật chữa bệnh cho nó.

Leo núi vừa lên vách đá, cô cũng sẽ vứt bỏ hết thấy mọi manh mối lẩn quẩn trong đầu, chỉ tập trung tinh thần làm chuyện này mà thôi.

Chúng có thể giúp cô trấn tĩnh lại, vứt hết suy nghĩ vẩn vơ.

Đồng thời khi kết thúc, một cái có thể kích thích adrenaline của cô, một cái có thể để cô thu hoạch niềm an ủi vô hạn, cảm thấy viên mãn.

Tuyến đường leo núi này càng lên cao thì điểm bám càng khó, trên mấy hòn đá có rêu xanh rải rác.

Trình Lê có chuẩn bị, liên tục điều chỉnh trọng tâm cơ thể, mắt chú ý tình trạng của đá phía trên, đề phòng đá rơi.

Số móc dây gắn cố định đến cái 47, xung quanh vị trí đóng piton (2) có đá vụn rơi xuống.

(2) Piton: là một dụng cụ dùng để đóng vào những kẽ nứt của đá, để quàng dây leo núi vào, làm tăng thêm sự an toàn cho người leo núi.

Trình Lê nhú mồm, tuyến đường không thể tùy ý đổi được.

Nếu piton tuột ra thì rất có thể sẽ rơi xuống.

Khoảng cách dây thừng ở giữa với người bảo vệ lão Lý phía dưới cũng đủ, khu vực rơi khả thi cũng không có góc cạnh nhô ra.

Trình Lê thở một hơi, chuẩn bị kỹ càng, cánh tay và chân hơi cong, ngang bằng ngực, cánh tay duỗi ra ngoài, để tăng lực giảm xóc, không thể nắm dây thừng.

Điều may mắn là, tuy rung nhưng piton không tuột khỏi vách đá.

Cú thả rơi này coi như miễn.

Nhưng cô ngẩng đầu, chỗ hơi cao vẫn có đá vỡ vụn, khó tránh khỏi sẽ có hòn đá rơi xuống.

***

Trình Lê trôi rất lâu.

Chu Kinh lo kết quả vụ đánh cược, sau bữa trưa lại lượn đến gần vách đá.

Hầu Tử trông mèo cũng đang đứng xem xem đến sót ruột nói cho anh ta biết: “Hồi nãy có một hòn đá rơi xuống, không biết có đụng trúng người ở trên không?”

Chu Kinh nhú mồm.

Hầu Tử: “Không thấy máu, cũng không thấy ai rơi xuống. Tuyến này em lên còn thả rơi hai lần. Anh Kinh, có phải em mất mặt lắm không?”

Chu Kinh không trả lời, anh ta hơi khản trương vì thông tin Hầu Tử tiết lộ.

Dù sao cũng là anh ta chỉ định tuyến đường.

Tất cả các hoạt động ngoài trời trên thế giới này, từ xác suất mà nói, có nhiều biện pháp bảo hộ hơn nữa thì cũng không thể đảm bảo hoàn toàn không có chuyện ngoài ý muốn.

Thả rơi trong quá trình leo núi, nếu khoảng cách quá dài, đụng trúng vách đá cứng rắn thì cũng rơi chết được.

Chu Kinh bắt đầu thấp thòm đi vòng quanh khu vực leo núi.

Cho đến khi anh ta nhìn thấy Nhậm Tây An dẫn anh bạn Frank, một trong những người cố vấn của câu lạc bộ, đi tới khu vực vách đá khảo sát tuyến đường mới thì mới bình tĩnh lại.

**

Trước đó Nhậm Tây An nói với Tăng Duyệt có bạn tới, không phải nói dối.

Frank là cao thủ leo núi hoang dã.

Là người anh kết bạn khi tham gia hoạt động ngoài trời sau khi thi đấu ở Đức xong vào lần nào đó.

Tuyến 5. 12 bên Sao Thiên Lang chính là do Frank trôi đầu tiên mở ra.

Nhậm Tây An đến khu vực vách đá, hiếm khi đeo chiếc kính không gọng.

Không đủ thời gian, mùa đông mặt trời lặn sớm. Buổi trưa anh và Frank sẽ không leo, chỉ tới xem một chút mà thôi.

Nhưng không ngờ anh vừa vào khu vực bên ngoài phía dưới vách đá, liền nghe thấy một tiếng thét kinh hãi.

**

Con người Nhậm Tây An theo bản năng co chặt, ngay sau đó liền nghe thấy tiếng một hòn đá đập bịch xuống đất.

Anh chậm rãi ngẩng đầu, tầm mắt nhìn chếch lên trên, may mà hai người trên vách đá vẫn không hề nhúc nhích chút nào.

Tuyến đường mới thường hay có thể gặp phải đá vụn, đây là tình huống vừa bình thường vừa không bình thường.

Nếu là anh, anh sẽ chọn tiếp tục, kết thúc tuyến đường này.

Là Trình Lê thì cũng sẽ như vậy. Anh cho rằng như thế.

Cho dù đường anh đi đường tôi đi đã lâu, nhưng một ít hiểu biết của anh về cô vẫn còn đó.

Quả nhiên, nửa phút sau, Trình Lê vẫn đang treo lên.

Chu Kinh đứng xem sợ bóng sợ gió một hồi bật ra một tiếng “mẹ kiếp”, sau đó chạy sấp lại gần Nhậm Tây An: “Anh, có phải đoạn phía sau sau này phải đổi không? Làm người ta bê đầu chảy máu thì phiền đấy.”

Gần đây ít có người leo đến độ cao đó của tuyến này, không có ai leo hết, cũng không có ai phát hiện sự thay đổi tính chất của đá.

Frank cũng gật đầu: “Ghi chép kĩ, khảo sát thực tế lần nữa.”

Chu Kinh: “Được, nhớ kĩ rồi.”

Nhậm Tây An không nói gì.

Anh chỉ bình tĩnh ngược mắt nhìn phía trên vách đá xa xa, còn một chút nữa thôi, tuyến số bốn sẽ lên đến đỉnh.

Cô kiên trì thêm mấy lần là sẽ hoàn thành.

Thời gian bắt đầu chậm chậm trôi.

Nhậm Tây An yên lặng, một đám người bị lay cũng chỉ xem thôi, không lên tiếng.

Mấy người đứng yên mười lăm phút, rốt cuộc chờ được người ở trên thu dây lại.

***

Người đứng xem không ít, nhưng chẳng hề ảnh hưởng đến Trình Lê.

Sau khi chạm đất, Trình Lê vận động ngón tay, cổ tay trước, sau đó cởi giày leo núi, vận động cổ chân, ngón chân.

Lão Lý giúp cô cởi trang bị.

Chu Kinh đứng xem rất lâu cũng tới gần, gãi đầu hỏi cô một cách thẳng thắn: “Tôi thua rồi, bây giờ cần tôi nằm sấp dưới đất không?”

Trình Lê không trả lời.

Thời điểm then chốt, con người ta luôn có thể bắt được thứ quan trọng nhất.

Tầm mắt Trình Lê vượt qua người trước mặt, tách âm thanh trước mặt, tự động tập trung vào một người trong đám đông, nhìn thẳng về phía Nhậm Tây An đứng ở chỗ cách đó không xa.

Trình Lê cho rằng anh sẽ không xuất hiện.

Nhưng lúc này đây Nhậm Tây An đứng ở nơi đó, yên lặng như một thân cây, khuôn mặt trong tròng kính mang chút vẻ tao nhã, là một thân cây ôn hòa.

Trình Lê nhìn sang, Nhậm Tây An cũng nhìn sang, bốn mắt nhìn nhau.

Vì cái bốn mắt nhìn nhau này mà Trình Lê cười khẽ đầy hài lòng, cởi nón bảo hiểm.

Nón bảo hiểm vừa rời khỏi tay, lão Lý đứng bên cạnh Trình Lê đột nhiên hỏi: “Sao có máu vậy?”

Trình Lê cúi đầu liếc nhìn tay mình.

Trên tay dính ít máu, nhưng không nhiều.

Thảo nào xúc cảm không đúng.

Cô nhớ tới hòn đá cuối cùng không tránh được đập trúng gáy, sờ gáy một cái.

Lần này máu dính rất nhiều.

Thảo nào hơi đau.

Trình Lê cười cười, sáng sớm không bị chó cắn, bây giờ ngược lại bị đá cắn một cái.

Cô lại nhìn Nhậm Tây An một cái.

Lúc này anh đang nhũu mày.

Cũng không biết có nghe thấy chữ máu đó không.

Trình Lê thăm thò dài, đây chính là ý trời ép người lương thiện cô đây dùng khổ nhục kế mà.

Cô xin thề cô vô tội.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Núi Băng Đèo Anh Đến Với Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Em Đang Theo Đuổi Anh

Trong huấn luyện ngoài trời thường hay xuất hiện các loại tình huống bất ngờ.

Sao Thiên Lang nhiều lần đối phó với vết thương ngoài da, băng cuộn, gạc y tế và thuốc có đầy đủ.

Tuy máu chỗ gáy Trình Lê trông hơi đáng sợ, nhưng vết thương cũng không sâu.

Cô cử động vai và cổ, mọi thứ hoạt động bình thường, chắc không chạm đến xương.

Trình Lê từ chối khéo việc đi xa đến bệnh viện.

Thế là Hầu Tử, người luôn phụ trách việc giúp khách xử lý vết thương ngoài da, tiếp nhận xử lý vết thương cho Trình Lê.

**

Vị trí vết thương ở gáy Trình Lê lệch sang bên phải.

Cổ áo hoodie không cao không thấp, nhưng vướng víu.

Trình Lê kéo áo hoodie xuống một phần, lộ ra bờ vai bên phải.

Mục đích là để phối hợp với Hầu Tử, tiện cho cậu ta rửa sạch vết thương.

Đây là lần đầu tiên câu lạc bộ có khách nữ bị thương.

Thao tác vốn đã thuần thục của Hầu Tử lúc này lại thật lúi, từng động tác trông có vẻ vô cùng vụng về.

Cậu ta cảm còn y tế cứ lần lựa mãi không xuống tay được.

Trình Lê thấy cậu ta đứng sau lưng không có động tĩnh gì, quay đầu nhìn cậu ta.

Hầu Tử khó xử: “Áo... vẫn sẽ bị ướt đấy...”

Trình Lê lập tức hiểu ý: “Không sao đâu, rửa đi.”

Cô cũng không thể cời hết ở đây được.

Hầu Tử: “Đau lắm cô chịu đựng một chút nhé.”

Trình Lê giễu: “Ừm, nếu không thì còn làm thế nào được, bất chước là như giết lợn sao?”

Hầu Tử tập trung rửa sạch miệng vết thương: “Nếu chịu không nổi thì la một tiếng cũng được.”

Trình Lê lại ừm một tiếng, cười nhạt.

Trên làn da trắng nõn của cô, vết thương rách ra đầy phách lối. Khi Hầu Tử ấn cây tăm bông vào vết thương, Trình Lê run lên theo bản năng.

Là rất đau, Trình Lê cắn răng.

Sắc môi cô thoáng chốc trắng bệch.

Người Trình Lê run lên, động tác tay Hầu Tử cũng run theo cô, hơn nữa lại bắt đầu căng thẳng.

Cậu ta vừa căng thẳng, sự khống chế lực khi ra tay càng mất đi độ chính xác.

Một vòng luẩn quẩn như vậy, từng cây tăm bông chọc vào khiến Trình Lê suýt nữa thì cắn nát răng.

**

Khi Hầu Tử xử lý vết thương cho Trình Lê, Nhậm Tây An và Chu Kinh đứng xem ở đầu cầu thang tầng hai.

Trong tầm mắt họ, có Trình Lê và Hầu Tử trong phòng tiếp khách tầng một, và hai con mèo bám người của Trình Lê.

Lúc này Trình Lê vẫn thẳng người.

Lưng ưỡn thẳng tắp, cái cổ thon dài cũng không hạ xuống.

Nhưng hai con mèo đã uể oải.

Trình Lê ngồi, mèo vùi bên chân cô, nhắm mắt nghỉ ngơi lấy lại sức.

Đứng ở vị trí tầng hai, Nhậm Tây An có thể thấy rõ biểu cảm trên gò má Trình Lê.

Cô đang cố gắng giữ tỉnh táo, nhưng lông mày không khống chế được thỉnh thoảng khẽ run lên.

Mi mắt cũng đang run run.

Trong tầm mắt Nhậm Tây An, bờ vai trần của Trình Lê cũng dần trở nên đặc biệt rõ ràng.

Làn da trắng ngần ấy khiến người ta cảm thấy chói mắt.

Những vết máu dính sau vai cô vẫn chưa được lau sạch kia khiến người ta cảm thấy chói mắt.

Hình xăm màu đen chiếm giữ làn da bên vai phải cô cũng chói mắt y như vậy.

Hình xăm là một con báo nhảy chồm lên tràn đầy sức sống.

Con báo đang nhìn lại chòng chọc người đang nhìn nó, dường như sẵn sàng phản công bất cứ lúc nào.

Nhậm Tây An nhìn một hồi, thân thể đứng thẳng và cứng ngắc.

Chu Kinh cứ nói mãi bên tai anh: “Anh, không cần đưa người ta đến bệnh viện khám kỹ một chút thật sao?”

Nhậm Tây An: “Tôn trọng ý kiến của cô ấy, chúng ta không can thiệp.”

Chu Kinh: “Cô ấy liều lĩnh thật.”

Nhậm Tây An ừm một tiếng.

Chu Kinh: “Em còn tưởng cô ấy sẽ hoảng sợ giữa đường nữa.”

Nhậm Tây An: “Cho nên là cậu tưởng thôi.”

Chu Kinh sờ mũi một cái: “Không phải kiểu như Tăng Duyệt, mạnh mẽ hơn một chút. Em ủng hộ người này.”

Nhậm Tây An quay đầu nhìn anh ta.

Chu Kinh tiếp tục: “Nhưng anh này, em tôn trọng sự lựa chọn của anh nhất.”

Nhậm Tây An nhếch môi một cái...

Thằng nhóc Chu Kinh này rốt cuộc là dùng cơ quan nào suy nghĩ ra vậy, sao cảm thấy anh nhất định sẽ xảy ra việc gì đó với mấy người phụ nữ này trong tương lai.

Sau khi dời tầm mắt khỏi người Chu Kinh, anh cũng không nhìn xuống dưới lâu nữa.

Nhưng Nhậm Tây An vừa dời hết tầm mắt, một tiếng kêu đau đớn liền chui vào tai.

**

Hầu Tử vừa làm hơi mạnh tay, Trình Lê không nhịn được rên khẽ một tiếng.

Tiếng rên này hơi lớn, đến thẳng tầng hai.

Chu Kinh mắng: “Cái thằng nhóc vô dụng Hầu Tử này.”

Dường như là để phối hợp với câu mắng này của Chu Kinh, Trình Lê lại rên một tiếng bằng lực không nặng không nhẹ.

Bàn tay vịn tay vịn cầu thang của Nhậm Tây An siết chặt, cuối cùng thua trận trong cuộc chiến tên là ngoảnh mặt làm ngơ này.

Anh là chủ, lo cho cô... là trách nhiệm của anh.

***

Khi Nhậm Tây An xuống lầu, Hầu Tử thở phào nhẹ nhõm.

Trình Lê đau thành tiếng, Hầu Tử lần đầu tiên xử lý vết thương cho phụ nữ càng có vẻ luống cuống tay chân hơn.

Sau khi xuống lầu, Nhậm Tây An vẫy tay một cái, Hầu Tử vội vàng chuồn đi mất.

Đến gần, vết thương của Trình Lê phơi bày trong tầm mắt Nhậm Tây An một cách trực quan hơn.

Phần máu thịt bị cắt rách có vẻ hơi kinh khủng.

Có phần vô cùng thâm thẳm.

Nhậm Tây An liếc nhìn, không kéo dài, tiếp nhận công việc ban nãy của Hầu Tử tiếp tục xử lý vết thương.

Sự hiện diện của anh mãnh liệt hơn Hầu Tử. Khi anh lấy tấm bông, Trình Lê vươn tay nắm chặt cổ tay anh.

Trình Lê hỏi: “Ồ đây lạnh, anh có thể đổi chỗ khác ấm hơn không?”

Lòng bàn tay nắm cổ tay Nhậm Tây An hơi ướt.

Là mồ hôi lạnh.

Nhậm Tây An không từ chối: “Được.”

Trình Lê lại không thả lỏng lực nắm cổ tay anh: “Chân em mềm nhũn rồi.”

Người tự cho là chân mềm nhũn không có sức, lực nắm cổ tay người khác ngược lại không nhẹ.

Nhậm Tây An nhìn cô chăm chăm năm giây, lần giằng co này, gáy cô lại rỉ ra chút máu.

Trong mắt Trình Lê đầy vẻ bất lực, buông cổ tay anh ra trước một bước, gơ cánh tay lên, bày một tư thế xin bỏ.

Nhậm Tây An chú ý mi mắt cô vẫn khẽ run lúc có lúc không.

Anh thỏa hiệp, luồn tay dưới nách cô, ôm ngang cô lên.

Nhưng vào khoảnh khắc Nhậm Tây An bồng Trình Lê lên, dường như Trình Lê lại đột nhiên có sức, tiện tay bưng cái khay đựng đầy các loại thuốc và băng cuộn lên.

Nhậm Tây An nhú chặt mày, tự nói với mình phải bình tĩnh.

Biết rõ đây là một cái bẫy, nếu anh đã nhảy vào, thì ít nhất phải đảm bảo không lún sâu hơn nữa.

***

Nhậm Tây An bỗng Trình Lê không đi xa mấy, đi về phía tây theo hành lang tầng một, bước mấy bước rồi đá một cánh cửa đóng kín ném Trình Lê vào.

Bên trong là một căn phòng làm việc đơn.

Bên trong rất âm, các loại đồ dùng văn phòng đều là phần đơn.

Trong cái tủ đứng ở một bên còn trưng một đồng vệt bóng bàn.

Sau khi vào căn phòng này, Trình Lê yên lặng một lúc lâu.

Cô để mặc cho Nhậm Tây An rửa sạch vết thương lần thứ hai, bôi thuốc cho cô.

Rất phối hợp.

Khi Nhậm Tây An tưởng cô sẽ im lặng mãi, Trình Lê đột nhiên hỏi: “Có thấy hình xăm trên vai em không?”

Nhậm Tây An không trả lời, lực tay ấn vào gáy cô hơi mạnh hơn một chút, nhưng Trình Lê chẳng cảm thấy đau chút nào.

Trình Lê hiểu ý anh.

Anh bảo cô cầm miệng.

Nhưng Trình Lê phải nói hết: “Là một con báo săn, xăm hơn mấy năm rồi. Đáng tiếc là hình con báo mà thợ vẽ vẫn chưa đủ ngẫu, không ngẫu bằng tượng gỗ em làm.”

Cái tượng gỗ khóa thân đó...

Cô còn không biết ngượng mà nhấc nữa...

Nhậm Tây An thu lại bàn tay chuẩn bị cầm băng cuộn.

Biệt hiệu của anh ở trong đội là báo săn.

Khi thấy hình xăm đó, cảnh tượng giờ phút này đã diễn tập qua một lần trong đầu anh.

Buồn cười là, anh để nó thành thật.

*

Nhậm Tây An im lặng. Trình Lê không đưa lưng về phía anh nữa, nghiêng người nhìn nét mặt anh.

Nhưng anh che giấu quá tốt, cô không nắm bắt được gì cả.

Trình Lê tiếp tục nói khe khẽ: “Tâm sự chuyện thường ngày chút thôi, không có ý gì khác đâu. Nếu anh không muốn nghe, thì em cũng có thể đổi đề tài khác.”

Cô thậm chí rất am hiểu lòng người: “Còn hơn em ừm —— ừm —— ừm, giống anh làm chuyện gì đó không thích hợp làm vào ban ngày, tùy ý nói mấy câu nghe ra chắc dễ nghe hơn một chút.”

Trình Lê nói ngắt quãng, nhưng từ đầu đến cuối là độc tấu.

Dường như Nhậm Tây An đã tìm ra một cách xử lý cô: Lặng im lặng đối phó với vạn biến.

Trình Lê cũng thật khâm phục sự kiên trì của anh.

**

Sau khi quay đầu quan sát Nhậm Tây An, Trình Lê lấy lại dáng vẻ đưa lưng về phía Nhậm Tây An.

Cô xoay người lại, Nhậm Tây An tiếp tục băng bó.

Động tác tay rất nhanh, nhanh chóng là có thể kết thúc.

Cái khay đựng một đồng hồ lật vật gần ngay trước mặt Trình Lê.

Khi lấy kéo, Nhậm Tây An hơi cúi người, Trình Lê có thể cảm nhận được nhiệt độ mà hơi thở của anh phả vào gò má cô mang đến.

Nhiệt độ cực dễ khiến người ta suy nghĩ lung tung.

Trình Lê không muốn chịu đựng, khi muốn hấp thu là ra tay ngay, cô đột ngột quay đầu lại lần nữa.

Lúc lấy kéo, Nhậm Tây An cúi người đôi chút.

Lần quay đầu này của Trình Lê, gò má hai người gần thêm 5cm nữa là sẽ dính chặt vào nhau.

Rất nhiều năm rồi, Trình Lê chưa từng gần mặt Nhậm Tây An như vậy.

Cuống hòng cô lẩn một vòng, mỉm cười đầy ảm ý.

Nụ cười này mà đậm thêm một phần thì chính là thêm nhỏ dãi.

Nhậm Tây An không tiếp tục cho cô cơ hội đi vào cõi thần tiên, thản nhiên dời tầm mắt, thẳng người, tiếp tục động tác trên tay.

Buộc, cắt, vứt gạc và băng cuộn vào sọt rác.

**

Băng vết thương kết thúc, hình như anh muốn rời khỏi.

Trình Lê gọi anh: “Nhậm Tây An.”

Nhậm Tây An dừng bước.

Trình Lê giải thích: “Áo em ướt rồi, xin anh giúp một chuyện.”

Cô dùng chữ “xin”.

Nhậm Tây An nhìn cô.

Trình Lê cầm lấy cây kéo mà ban nãy anh cắt băng cuộn ở trong khay: “Coi không tiện.”

Ý cô là cô muốn cắt áo.

Có thể thấy được từ bờ vai để trần của Trình Lê, ngoài chiếc áo hoodie đã bị mồ hôi và cồn thấm ướt này ra, bên trong cô không mặc gì cả.

Cắt rồi sẽ có kết quả gì, Nhậm Tây An từ chối hiểu.

Trình Lê không để mặc cho sự im lặng tiếp tục: “Giúp một cái đi, giúp em cắt từ đằng sau.”

Nhậm Tây An không nhúc nhích, vẫn dựa vào cửa.

Trình Lê tuyên bố: “Em không phải đùa cuồng khóa thân đâu, bên trong vẫn còn áo.”

Nhậm Tây An vẫn không nhúc nhích.

Trình Lê không bỏ cuộc, khích anh: “Em sẽ không nhào vào người anh khi chưa được sự đồng ý của anh đâu, anh sợ gì chứ?!”

Ngữ điệu của cô mang theo vẻ chẳng sao cả rõ rệt.

Ánh mắt bình tĩnh từ đầu đến cuối của Nhậm Tây An rót cuộc nhuộm chút vẻ không lành.

Anh thật sự bước lại gần Trình Lê lần nữa.

Nhưng khi anh vừa bắt đầu đến gần, Trình Lê tự mình cắt đầy dứt khoát, cắt chiếc áo hoodie từ đằng trước.

Dường như xin anh làm chỉ là cô thuận miệng nói đùa mà thôi, thật ra cô cũng không cần.

Nhậm Tây An đứng tại chỗ nhìn cô.

Trình Lê cắt một đường trên chiếc áo hoodie rồi để kéo xuống.

Cô kéo cái đường đố thử xé cả chiếc áo hoodie.

Nhưng khoảnh khắc hai tay cô chuẩn bị dùng sức, Nhậm Tây An đột nhiên áp sát, giữ tay cô lại, cạy từng ngón tay cô trên chiếc áo hoodie ra.

Trình Lê neho mắt dò xét Nhậm Tây An.

Tay anh hơi dùng sức, chiếc áo hoodie của Trình Lê “roạt” một tiếng, rách vụn.

Nhậm Tây An vừa buông tay, chiếc áo hoodie bị xé từ giữa lập tức tuột khỏi người Trình Lê.

Trình Lê không chống cự, để mặc cho Nhậm Tây An làm.

Thậm chí cô chợt nhớ đến một câu —— Quần áo trên người phụ nữ là được dùng để đàn ông xé.

Hoặc là cởi?

Trình Lê nở nụ cười.

Ngay sau đó liền thấy Nhậm Tây An xé áo xong đè thấp người xuống.

Trình Lê lùi ra sau theo bản năng.

Nhậm Tây An luôn một cánh tay sau eo cô, kéo thân thể gần dính vào tường của cô lên, kéo về phía lồng ngực anh.

Trình Lê án binh bất động.

Lúc này hai người rất gần nhau, môi Nhậm Tây An kề sát bên tai Trình Lê.

Gần hơn cả lúc anh bỗng cô từ phòng tiếp khách đến căn phòng này, hoặc lần cô đột nhiên quay đầu lại.

Trình Lê không nói dối, trong áo hoodie cô còn mặc một chiếc áo hai dây chéo lưng.

Nếu không thì lúc này hai người là da thịt dính vào nhau.

Sau khi gặp lại, Nhậm Tây An luôn đáp lại cô bằng sự im lặng.

Giờ phút này anh hiếm khi chủ động mở miệng, giọng nói bình tĩnh tập kích tai Trình Lê: “Ba lần này, tôi coi như cô giờ trò lưu manh.”

Một lần số điện thoại.

Một lần mô hình.

Một lần chủ động ôm ấp.

“Nhưng tôi không phải là con gái nhà lành, không phải người bị người ta trêu mấy lần là tâm hồn thiếu nữ sẽ rạo rực.”

“Bỏ cuộc đi.”

**

Sau khi Nhậm Tây An rời khỏi, Trình Lê luôn nghiền ngẫm từ nghe thấy từ miệng anh.

Giờ trò lưu manh?

Mấy năm không gặp, ngược lại anh giỏi đánh giá cô hơn.

Trình Lê ở một mình trong căn phòng làm việc đó nghỉ ngơi một hồi, chẳng bao lâu có người gõ cửa vào.

Là Chu Kinh mang ít thức ăn tối, bên cạnh đó còn đưa một bộ đồ nhân viên câu lạc bộ.

Trình Lê vô cùng yên lặng. Chu Kinh đưa đồ theo lời dặn của Nhậm Tây An xong cũng không đi vội, ngồi đối mặt Trình Lê.

Thấy anh ta không đi, Trình Lê chủ động nhắc đến vụ đánh cược kia: “Anh thua rồi.”

Chu Kinh gật đầu: “Tôi biết.”

Trình Lê: “Đổi tiền cược còn kịp không?”

Chu Kinh: “Cô nói thì tôi mới biết.”

Trình Lê cười một cái: “Đôi tin tức với anh, không cần gặm đất nữa.”

Chu Kinh vừa định nói gì đó.

Trình Lê giải thích trước: “Khăng định không phạm pháp, không thiếu đạo đức.”

Chu Kinh cắn răng hàm một cái, đáp ứng: “Vây được.”

Trình Lê đưa di động cho anh ta: “Số điện thoại của ông chủ anh.”

Chu Kinh: “...”

Chắc chắn cái này không thiếu đạo đức thật chứ?

***

Trình Lê nghỉ ngơi trong câu lạc bộ khỏe hơn một chút, liền dẫn hai con mèo rời khỏi.

Chu Kinh làm y như cách Nhậm Tây An xử lý Tăng Duyệt, trực tiếp lược bỏ bước xin ý kiến Nhậm Tây An, tìm chiếc xe đi theo Trình Lê, để xác nhận cô về đến nhà an toàn.

Xử lý xong, Chu Kinh lại đi đến địa bàn trên tầng gác mái mà Nhậm Tây An thường ở nhất tìm anh.

Trên màn hình lớn ở tầng gác mái đang phát trận đấu bóng bàn nào đó.

Alaska của Nhậm Tây An ngồi trên thảm, lắc lư đầu xem tivi.

Chu Kinh tìm một vòng, không thấy bóng dáng Nhậm Tây An.

Sau đó anh ta từ bỏ việc tìm người, ngồi vói chó chờ Nhậm Tây An về.

Ngồi không bao lâu, người Chu Kinh sai đi theo Trình Lê gọi điện thoại tới.

Chu Kinh vừa nhìn thấy số đó thì hơi kinh hãi.

Đây là dọc đường này ý đồ xấu gì sao?

Anh ta nhận máy.

Đối phương nói: “Anh Kinh, chiếc xe đó quay đầu vòng lại chỗ chúng ta rồi.”

Chu Kinh lập tức bò dậy.

Anh ta vẫn phải đi tìm lão đại, có trời mới biết Trình Lê quay lại là muốn làm gì.

Không thể nào là quên đồ được.

Chẳng lẽ đòi số điện thoại xong rồi còn muốn đòi người?

***

Nhậm Tây An không đi khắp nơi, sau khi từ tầng gác mái xuống, anh luôn ngồi trên chiếc sofa ở tầng một Sao Thiên Lang.

Sau khi màn đêm phủ xuống, đây là chỗ yên tĩnh nhất của câu lạc bộ.

Nơi chốn yên tĩnh, mạch suy nghĩ của con người liền rõ ràng, tiện suy xét một số chuyện hao tổn tâm trí.

Ví dụ như nghiệt nợ trước kia.

Anh ngồi không bao lâu, đột nhiên có tiếng phanh xe đột ngột từ bên ngoài truyền đến.

Là phanh gấp, âm thanh bánh xe ma sát với mặt đất sinh ra hơi chói tai.

Trong câu lạc bộ có mấy thằng nhóc thỉnh thoảng lái xe khá ẩu, Nhậm Tây An ngồi yên, không suy nghĩ nhiều.

Trong chốc lát, có tiếng bước chân dồn dập vang lên, âm thanh ngày càng gần anh.

Lúc này Nhậm Tây An mới nghiêng người, nhìn sang cửa tầng một.

Khoảnh khắc nhìn thấy Trình Lê, anh chớp mắt một cái.

Trình Lê vừa mới đi vội vàng đẩy cửa ra, xông thẳng về phía cầu thang đi lên.

Cô đi mấy bước, lại dừng lại, dường như mới thấy anh đang ngồi ở đại sảnh.

**

Nhậm Tây An ngồi tại chỗ, trên người Trình Lê còn mang theo cái lạnh bên ngoài, đi từng bước một lại gần anh.

Không tới mấy bước, Trình Lê đã đứng trước mặt Nhậm Tây An.

Khoảng cách kẻ bên, anh ngồi, cô đứng, cô nhìn từ trên xuống.

Nhậm Tây An ngẩng đầu nhìn cô, nét mặt vẫn không có vui buồn.

Trình Lê thở một hơi, nói: “Ban nãy có mấy câu quên nói.”

Hình như Trình Lê đã soạn sẵn trong đầu, nói rất trôi chảy: “Có đôi khi một người có ý với một người, không giấu được, cũng không cần phải giấu. Em có ý đồ với anh, em có ý đồ bất chính. Anh không phải con gái nhà lành không sao cả, em cũng không cướp đoạt dân nữ, em thích anh tình em nguyện.”

Cuối cùng cô kết luận: “Em không biết mấy ngày nay anh có hiểu ý em không, em đang theo đuổi anh.”

Bạn đang đọc truyện *Vượt Núi Băng Đèo Anh Đến Với Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Bạn Cũ

Sáng sớm Nhậm Tây An đã dẫn Alaska lên núi.

Mấy câu Trình Lê vòng lại ném cho anh đêm qua quấy nhiễu giấc ngủ anh cả đêm.

Sáng nay anh cũng không chú ý tới thói quen của Alaska, tốc độ chạy quanh núi nhanh hơn bình thường gấp đôi.

Chờ đến khi anh đổ mồ hôi đầy người xuống núi, sương mù dày đặc vào sáng sớm mới chậm chạp tan đi.

Anh chạy hơi mệt, Alaska thì lại phấn khích.

Khi Nhậm Tây An về đến Sao Thiên Lang, Chu Kinh cũng đang dẫn một đám anh em tập thể dục.

Nhiệt độ rất thấp, nhưng không ít người để trần cánh tay và chân, khoe cơ bắp.

Nhậm Tây An hô ngừng, kêu Chu Kinh sang: “Chuyện gì vậy, hôm nay bán thịt à?”

Chu Kinh xua xua tay bảo mọi người giải tán: “Sáng nay cô bạn gái người mẫu tự do của Hầu Tử dẫn mấy chị em của cô ấy tới dạo bộ một vòng.”

Nhậm Tây An à một tiếng, đập anh ta: “Mặc ít chút là dắt người ta lên giường được à? Việc này có mẹ nó lưu manh không?!”

Chu Kinh nháy mắt nhường mảy, nửa đùa nửa thật: “Anh này, vậy là anh không hiểu rồi. Lỡ như có em gái nào không chống đỡ nổi tới sờ một cái, vậy không phải là có chuyện rồi sao?”

Nhậm Tây An: “Đúng là có tiền đồ. Đừng giải tán nữa, cả đội chạy thêm hai mươi vòng, tự đập lừa đi.”

Chu Kinh biết anh nói đùa, không coi là thật.

**

Câu lạc bộ nhanh chóng nghênh đón khách hẹn trước hôm qua.

Đến cùng khách còn có một bó cúc trắng mà cửa hàng hoa gửi tới.

Khi hoa đến, Nhậm Tây An vừa định ra cổng cầu lạc bộ đón Frank, người bạn mà hôm qua đi đến khu vực leo núi khảo sát, hôm nay chuẩn bị bắt đầu mở tuyến đường mới.

Người gác cổng thấy anh ra, gọi anh lại: “Lão đại, đồ gửi cho anh.”

Nhậm Tây An đã thấy một cái hộp quà hình chữ nhật anh ta bung trong tay.

Người gác cổng nói: “Em mở ra lục thử, trong hộp quà không có bom gì cả, chỉ có một bó hoa thôi.”

Nhậm Tây An đã lờ mờ đoán được người tặng hoa là ai.

Anh cũng không từ chối, đi lên trước nhận.

Mở cái hộp quà hình chữ nhật ra, bên trong là một bó cúc trắng còn đọng sương sớm, bên cạnh đó còn có một tấm thẻ.

Nhậm Tây An mở tấm thẻ gấp đó ra.

Trên mặt có một trái tim tỉ lệ rất cân đối.

Đề tên: T. L.

Thái dương Nhậm Tây An giật một cái, co rúm.

Được một người phụ nữ tặng một bó cúc trắng... Trải nghiệm này... rất mới mẻ.

***

Khi ngồi với Trần Mặc trong nhà thi đấu của đại học N xem đội bóng bàn quốc gia thi đấu biểu diễn, Trình Lê vẫn đang nghiền ngẫm phản ứng của Nhậm Tây An khi cô nói chữ “theo đuổi” với anh tối qua.

Trình Lê cảm thấy hơi thất bại, vì phản ứng của Nhậm Tây An là... anh không có phản ứng.

Trình Lê dần nhú mày, muốn đập ghế ở hàng trước.

Nhưng nữ sinh đang ngồi hàng trước răng trắng môi hồng khuôn mặt bầu bĩnh còn rất đáng yêu nữa, cô nhìn một cái vẫn nhin xuống.

Thấy Trình Lê thất thần, Trần Mặc vỗ chân cô: “Nghĩ gì đó. Bị thương rồi cuộc là đầu bị thương hay là cổ bị thương vậy? Trận đấu hay ban nãy mà em cũng thất thần được à?”

Trình Lê phủ nhận: “Không thất thần.”

Trần Mặc hỏi: “Được, coi như em không thất thần. Vậy trận vừa rồi ai thua?”

Trình Lê nhìn cô ấy, không trả lời được: “...”

Trình Lê: “Được, coi như tôi thất thần đi.”

Trần Mặc xì cô: “Sự thật, có coi như hay không thì cũng là em thất thần, đừng nói cứ như chị đây bắt nạt em vậy.”

Cô ấy lại hỏi Trình Lê: “Vạn Lại, người mặc áo đen ấy hài hước lắm, tôi thích. Buổi tối tôi buồn chán là xem cậu ta thi đấu trực tiếp.”

Trình Lê: “Ừm. Em trai Trần Nghiễn của chị cũng hài hước mà, vậy tại sao chị ghét anh ta như vậy.”

Trận đấu vừa rồi kết thúc, vận động viên lại bắt đầu biểu diễn bóng bàn, mười lăm giây sau Trần Mặc mới bổ sung ý kiến khác: “Nó mà so được với mấy vận động viên bảo vật quốc gia này à?”

Trình Lê nghiêm túc gật đầu: “Có thể, đối đãi với chị không có kén chọn.”

Khi cô ấy cần, Trần Nghiễn luôn có thể tận dụng mọi thứ để xuất hiện.

Trần Mặc lờm Trình Lê một cái, theo bản năng kéo cổ áo, chỉ sợ không che nổi dấu vết gì đó: “Thôi đi, Trần Nghiễn cũng gần giống một tên biến thái vậy.”

Trình Lê cười cười, không hiểu lắm cách chung sống của đôi chị em giữa đường này.

Ngồi giữa một đám sinh viên cảm xúc mạnh mẽ dâng trào, cô và Trần Mặc cũng có vẻ vô cùng yên lặng.

Trình Lê là vì người xưa mà tiếp xúc với môn thể thao này, yêu ai yêu cả đường đi lối về.

Trần Mặc là vì khi chia tay, bạn trai cũ rời xa cô ấy nói, cô gái anh ta mới quen thích các cuộc thi đấu thể thao khác nhau, hai người hiểu nhau hơn nên muốn chia tay, mới quyết tâm tìm hiểu kỹ các cuộc thi đấu thể thao, trong quá trình này tạo nên hứng thú thật sự.

Nhưng hai người đã qua cái tuổi khi reo hò là sẽ nhảy cẫng lên.

**

Ba người bên bàn bóng bàn, Trình Lê đều biết.

Có Vạn Lại mà Trần Mặc nhắc tới, còn có Kiều Thanh mặc áo đỏ, đều là nhà vô địch trẻ thế giới hiện nay.

Trong những giải đấu quốc tế mai sau cũng đầy hứa hẹn.

Trước đây, khi Nhậm Tây An ở đội tuyển quốc gia, hai người này còn là đàn em mới từ đội tỉnh tới.

Người lớn tuổi hơn còn lại trên sân, là Cù Lận, một trong những thầy giáo của Nhậm Tây An.

Năm đó Nhậm Tây An từng dẫn cô gặp mấy anh em trong đội.

Những người chưa gặp mặt bao giờ kia, cô cũng có thấy qua ảnh chụp hoặc hình trong tin tức và mấy cuộc thi đấu.

Ba người trên sân hôm nay thuộc về cái sau.

Trình Lê nhìn một hồi, móc đi động trong túi ra.

Cô nhấn một tin cho người đổi số tới qua được lưu tên là “Gặm đất”: Anh ấy nhận được hoa có phản ứng gì?

“Gặm đất” không trả lời ngay, Trình Lê lại nhét đi động vào túi.

Tuy tò mò, nhưng cô có kiên nhẫn chờ câu trả lời đó.

Nửa tiếng sau, hoạt động kết thúc.

Trình Lê và Trần Mặc ngồi tại chỗ chờ sinh viên xung quanh rời nhà thi đấu, không vội theo sinh viên chen đẩy nhau ra ngoài, muốn chờ dòng người thưa bớt rồi đi.

Ngồi ba phút, phần lớn người đã rời khỏi.

Hầu hết mọi người còn định đi dõi theo xe vận động viên rời nhà thi đấu.

Trần Mặc huych Trình Lê một cái: “Góc 45 độ đằng trước bên trái, người ngồi hàng thứ hai hình như đang nhìn em”

Trình Lê nhìn sang theo hướng Trần Mặc chỉ, có một người đội mũ lưỡi trai đúng là đang nhìn ngay hướng hai cô ngồi.

Thấy Trình Lê nhìn sang, người đàn ông trẻ đứng lên đi tới.

Trình Lê nhìn khuôn mặt đó, trong đầu tìm tin tức liên quan.

Cô còn chưa rút ra kết luận, đối phương đã đi thẳng tới trước chỗ trống hàng ghế trước hai cô.

Ngồi xuống, sau đó quay đầu lại.

Người đàn ông cười mũ lưỡi trai, cào mái tóc bị dè bẹp mấy cái, cười với Trình Lê: “Là chị dâu phải không, còn nhớ em không?”

Anh ta vừa cười mũ gọi “chị dâu”, Trình Lê nhận ra.

Là Cam Lâm, bạn cùng phòng của Nhậm Tây An ở đội tuyển quốc gia trước đây.

**

Cam Lâm luôn cong mắt cười: “Mấy năm nay chị dâu trông chẳng thay đổi chút nào nhỉ, em Cam Lâm đây. Em giải nghệ còn sớm hơn anh Tây, bây giờ đang học ở đây.”

Đương nhiên Trình Lê nhớ anh ta.

Cam Lâm là một trong những người đồng đội mà Nhậm Tây An từng dẫn cô đi gặp.

Cam Lâm nhỏ hơn Nhậm Tây An ba tuổi, chịu đủ mọi chấn thương, thành tích luôn bất ổn nửa vời.

Trước thì có đàn anh vượt qua anh ta, sau thì có đàn em mọc lên tạo sự tấn công mạnh mẽ, vị trí khá lúng túng.

Anh ta giải nghệ sớm vào trường học bổ túc, ngược lại Trình Lê cũng không thấy bất ngờ. Cái này vẫn có thể xem như là một sự lựa chọn tốt.

Trần Mặc đứng ngoài xem có phần không rõ tình huống.

Trình Lê cười cười với Cam Lâm một cách lịch sự: “Nhớ chứ, không ngờ có thể gặp được cậu ở đây.”

Cam Lâm gật đầu, lại hỏi: “Vé anh Tây lấy cho chị à?”

Lưỡi Trình Lê theo bản năng rụt lại, cố gắng tổ chức ngôn ngữ.

Cam Lâm cũng không chờ, tự mình đoán: “Chắc là không phải anh ấy phải không? Mấy năm nay anh ấy giấu chị kĩ quá mà.”

Trình Lê thấy khó hiểu: “Sao lại giấu?”

Cam Lâm khai ra: “Lần nào mọi người tụ tập ăn uống cũng muốn gọi chị ra cùng, anh Tây đều nói chị bận. Đàn em vào đội sau còn tò mò chị trông như thế nào kia.”

Khoảnh khắc Cam Lâm dứt lời, cảm xúc nơi đáy mắt Trình Lê đã bắt đầu lay động, lời Cam Lâm nói có chỗ không đúng, không hợp với lẽ thường lắm: “Thình thoảng hơi bận một chút... Lần nào cũng muốn, mấy năm nay, bao nhiêu lần như thế?”

Cô thử thăm dò, Cam Lâm cũng không suy nghĩ nhiều: “Bây, tám năm thì phải? Cũng gần cái hồi gặp chị lần cuối ấy. Em không nhớ rõ nữa. Em ở chung với anh Tây lâu, thấy cả người và ảnh, nhiều lần gặp chị nên nhớ.”

Trình Lê cười hơi kì quái.

Trần Mặc ngồi một bên cảm thấy như vậy.

Trình Lê kiềm chế giọng nói, cố hết sức bình tĩnh: “Là rất lâu rồi.”

Cam Lâm cười cười: “Chị dâu, buổi trưa ăn cơm ở chỗ em đi, em mời chị. Chị cũng kêu anh Tây ra luôn. Hai người chạy đường dài bao nhiêu năm như vậy, nên tu thành chính quả rồi chứ. Cây lê mà em và anh Tây trồng trước kí túc xá cũng ra trái mấy đợt rồi. Cái hiệu suất này của anh Tây ấy à, không phải em nói anh ấy chứ, rõ là hiệu suất kém”

Anh ta còn chưa nói xong, Trình Lê đột nhiên đứng lên.

Chờ anh ta kết thúc, Trình Lê lập tức nói rõ: “Cam Lâm, cơm hẹn lại lần sau nhé, đến lúc đó tôi mời cậu. Tôi có việc, đi trước đây.”

Cô dứt lời liền xông ra ngoài.

Tốc độ cực kì nhanh chóng mãnh liệt.

Trần Mặc bị bỏ lại tại chỗ mờ mịt chả hiểu ra sao, nhìn Cam Lâm, cười đầy ngượng nghịu.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Núi Băng Đèo Anh Đến Với Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Đêm Gió Đông Đắm Say (1)

Bắt đầu từ kì Olympic sau, môn leo núi được đưa vào danh sách các môn thi đấu, để hâm nóng trước, hoạt động liên quan mà các nơi khai thác tăng nhanh.

Lần này Frank đến thăm Bắc Kinh là tham gia lễ hội leo núi.

Đến Sao Thiên Lang đơn thuần là để gặp bạn.

Nhậm Tây An và Frank leo lên đỉnh theo hai tuyến đường mà câu lạc bộ đã có, đứng trên núi Lạc Hà chỗ câu lạc bộ dựa vào.

Frank tham gia cuộc thi tốc độ leo núi quanh năm, khi leo lên đỉnh tốc độ rất nhanh.

Anh ta là nhà leo núi tay không nổi tiếng, hoàn toàn không kiêng nể.

Chờ đến khi anh ta thở hổn hển ngồi trên một tảng đá ở đỉnh núi, mới bắt đầu hỏi Nhậm Tây An: “Nhậm này, rút khỏi đội tuyển bóng bàn quốc gia, cậu có thể cân nhắc việc tham gia đội leo núi quốc gia đấy.”

Nhậm Tây An chọn tảng đá đối diện anh ta, ngồi xuống: “Tuy tôi thích chào cờ đỏ năm sao, nhưng người giỏi còn có người giỏi hơn, không có khả năng đâu.”

Frank lắc đầu: “Cậu có giữ lại thực lực.”

Năm đó vô tình gặp nhau ở khu vực leo núi ở Đức, nhóm bọn họ kêu người đàn ông Trung Quốc tham gia môn bóng bàn này là —— thạch sùng.

Cách gọi khác này có nghĩa là công nhận.

Nhậm Tây An chà hai tay một cái, phui hết phần bột magie, nói một cách nghiêm túc: “Được, vậy thì nói đằng hoàng, mấy lời vừa nãy là nói nhảm thôi. Vì tôi già rồi.”

Frank cười không ngừng được: “Nhậm, cậu đùa tôi à?”

Nhậm Tây An từ chối cho ý kiến, nhếch môi cười.

Độ cong khóe miệng gần như không có.

Anh đứng lên, rút tay vào túi quần.

Vẫn là mái tóc đen áo đen, cả người chỉnh tề, sạch sẽ, cao ngất, lại mang theo chút lạnh lùng không thể đến gần.

Anh nhìn lại Frank.

Trong con người hờ hững hiện ra chút ngổ ngược, rồi sau đó lại nhìn vùng đất bằng phẳng dưới chân núi lúc này, hỏi Frank: “Có muốn làm chuyện lớn không?”

Đương nhiên Frank tò mò: “Nói thử xem.”

Nhậm Tây An: “Còn muốn xem cừu hoang Himalaya chứ?”

Loài động vật hoang dã giỏi leo núi, sinh tồn ở nơi cao hơn mực nước biển, trèo qua vách đá, giẫm lên đồng cỏ trên núi cao, chạy nhảy ở thung lũng và cao nguyên.

Chúng có thể thỏa thích nhún nhảy trên vách đá cheo leo.

Chúng sống trong môi trường khắc nghiệt, tài nguyên cần cỗi thiếu thốn, vì vậy tập được kỹ năng vượt núi băng tuyết, đi thấp leo cao.

Frank: “Nói nhảm, đương nhiên rồi.”

Nhậm Tây An: “Mùa này, chúng ở chỗ cao hơn mực nước biển hơn hai ngàn mét ở tây bộ Trung Quốc. Có hứng leo nhiều núi ở Trung Quốc hơn không?”

Hết thấy mọi sự vật chưa biết đều có sức hấp dẫn với Frank, huống chi đỉnh thế giới ở ngay hướng đó.

Frank đương nhiên kinh ngạc vui mừng: “Cậu cũng tới à?”

Nhậm Tây An nhìn anh ta, lúc này ánh sáng xao động trong con người hờ hững: “Tháp tùng đến cùng.”

Hai người gấp cánh tay chạm mu bàn tay nhau, đạt được thỏa thuận.

**

Xuống núi không theo vách đá.

Frank nhìn kĩ ngọn núi này, rồi hỏi vấn đề mà anh ta tò mò đã lâu: “Nhậm, tại sao hồi đó chọn chỗ này vậy?”

Nhậm Tây An trả lời: “60 độ phía sau bên trái, cậu có thể thấy một cái chấm đen.”

Frank nhìn nghiêng về phía sau.

Xa xa, tầng tầng lớp lớp hình ảnh thu nhỏ phân tán trong khu vực nội thành, vì khoảng cách xa mà rất nhiều tòa nhà chỉ thấy rõ đường thẳng hoặc điểm,

cái xa hơn thì mờ mờ hồ hồ, chỉ có thể nhìn ra màu sắc đại khái.

Frank: “Cái nào?”

Thấy anh ta thật sự nghiêm túc suy nghĩ, Nhậm Tây An giải thích, giọng điệu rất nhàn hạ: “Có một ngôi chùa, chùa Thiền Minh.”

Frank hơi kinh ngạc: “Cậu tin Phật à?”

Nhậm Tây An phủ nhận: “Cút, cậu thấy tôi giống à? Không phải.”

Frank đoán tiếp: “Cậu thích chỗ đó, cho nên tìm một chỗ có thể nhìn thấy nó?”

Nhiệt độ trong ánh mắt Nhậm Tây An lại tan hết sạch, cảm thấy buồn cười, ha ha một tiếng: “Nghĩ cái gì đấy, tôi dồi dào tình cảm vậy à?”

Anh hỏi Frank: “Thấy hòa thượng bao giờ chưa? Tín đồ Phật giáo ấy.”

Frank gật đầu: “Thấy rồi.”

Nhậm Tây An nói: “Hồi nhỏ phạm ít lỗi, huấn luyện viên bỏ tôi vào đó quét sân, tu thân dưỡng tính. Người trong chùa xem tôi như đồ chơi, mỗi ngày cho tôi mặc một cái áo choàng bảo tôi quét quét, sống sờ sờ như một nhóc hòa thượng vậy.”

“Ghi thù à?”

Nhậm Tây An nói một cách nghiêm túc: “Có thể không? Kiến thức là phải áp dụng vào thực tiễn, hồi đó nhiều ngày đều gặp được mấy cô bé xinh xắn, điều này chứng minh mảnh đất này có phong thủy tốt. Nơi có phong thủy tốt thì kinh doanh cũng tốt được. Có con gái cũng có tiền giấy, nên đặt câu lạc bộ ở đây.”

Frank: “...”

Nhậm Tây An dứt lời, di động hiếm khi phát ra tiếng.

Anh móc từ trong túi ra, phát hiện là hai tin wechat Chu Kinh gửi.

Tin thứ nhất: Anh, cho anh xem một tin, anh dạy em trả lời thế nào đi.

Tin thứ hai là chuyển tiếp đến từ Chu Kinh: Anh ấy nhận được hoa có phản ứng gì?

Bạn đang đọc truyện *Vượt Núi Băng Đèo Anh Đến Với Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Đêm Gió Đông Đắm Say (2)

Nhậm Tây An nhìn chăm chăm hai tin wechat trong tay, không lập tức trả lời Chu Kinh.

Nhận được hoa cúc trắng từ Trình Lê có phản ứng gì?

Thật khó mà hình dung.

Cỏ mọc tên là người trước rồi cuộc đã mọc cao mấy mét, cô mới cần lời hoa cúc trắng ra đi dạo...

Trình Lê bây giờ, và cô bé thỉnh thoảng khóc một lần còn phải chuẩn bị thật tốt trước, cởi áo che mặt trùm hết người mình lại, chỉ sợ anh nhìn thấy cái mặt khóc của mình năm đó không giống nhau.

Hồi đó Trình Lê có một loại kỹ năng thần kì.

Anh có đau lòng hơn đi nữa, thì cũng không cách nào cảm nhận được nỗi buồn của cô như chính mình đích thân trải qua.

Cô khóc rất nhập tâm.

Người ngoài thấy một cái giá áo run run sống động lại chỉ cảm thấy rất đáng yêu.

Mỗi lần cô giấu mặt mình, anh đều rơi vào trạng thái biết rõ là không nên, nhưng lại muốn cong môi đầy mâu thuẫn.

Bởi vì yêu, nên hết thảy mọi thứ trong mắt đều có thể được giải thích là đáng yêu.

Thời gian qua đi nhiều năm, cô bé bướng bỉnh trong lòng bàn tay ấy, và người phụ nữ trực tiếp nói theo đuôi anh bây giờ, vẫn không thể nào trùng khít trước mắt anh.

Anh theo bản năng chống lại tình huống không thể ngăn nổi này.

Chống lại cái việc làm loạn rồi không chịu trách nhiệm đến cùng có thể xảy ra lần thứ hai mà đời này anh không còn khả năng đối phó nữa.

...

Nhậm Tây An cũng biết, thẳng thót Chu Kinh kia chưa chắc là xin mẫu trả lời tham khảo thật, mà chỉ là xem náo nhiệt không chê chuyện lớn thôi.

**

Chu Kinh không chờ Nhậm Tây An trả lời.

Anh ta chẳng bắt ngờ về kết quả này chút nào.

Có hoa hồng đỏ của Tăng Duyệt ở phía trước, hoa cúc trắng của Trình Lê xuất hiện Chu Kinh cũng thấy bình thường.

Điều khiến Chu Kinh bất ngờ là hành động vào sáng sớm của Nhậm Tây An.

Nhậm Tây An nhận hoa cúc trắng không đem bỏ xó, mặc kệ nó.

Anh tiện tay cắm hoa cúc trong cái lọ hoa thủy tinh của câu lạc bộ.

Tối đây thì mọi thứ còn bình thường.

Điều khiến Chu Kinh bất ngờ thật sự là, sau đó Nhậm Tây An lại rút vài cành cúc trong lọ hoa.

Anh cắt cuống hoa rồi cài hoa cúc trên đầu hai con Alaska, sau tai.

Khi nhận được tin nhắn hỏi sau khi Nhậm Tây An nhận được hoa có phản ứng gì của Trình Lê, Chu Kinh liền nghiêm túc nhìn chăm chăm con Alaska cài hai đóa hoa trên đầu nghiên cứu.

Từ sau khi cài hai đóa trắng, hai con chó ngoan này của lão đại trông không giống chó gì lắm.

Nhậm Tây An cài hoa cho chó cũng không giống Nhậm Tây An mà Chu Kinh quen thuộc lắm.

Sáng sớm Hưu Tử nghe nói vụ hoa cúc cũng tìm Chu Kinh tám chuyện ông chủ, sau khi thấy Alaska cài hoa thì cười ngả nghiêng ngã ngựa.

Chu Kinh đập lưng Hưu Tử một cái trước: “Đừng cười nữa, cười nữa thì ngay cả chó nhìn cậu cũng giống như nhìn thẳng thần kinh đó.”

Trận cười này của Hưu Tử đến mãnh liệt đi cũng nhanh, khôi phục vẻ mặt lạnh nhạt: “Anh chúng ta thích hoa cúc à?”

Chu Kinh xì một tiếng, chỉ chỉ Alaska: “Chó thích thì tôi nhìn ra, chó cài hoa trên mặt đã viết hai chữ kia —— rất đẹp; anh Nhậm có thích hay không, tôi đi đâu mà biết.”

Hưu Tử: “Hôm qua em thấy sau khi ra khỏi căn phòng đó thì anh chúng ta lại lên núi.”

Chu Kinh nhìn cậu ta.

Hưu Tử giải thích: “Có khi nào mà anh Nhậm lên núi ban đêm đâu. Ban đêm lên núi, đặc biệt khác thường.”

Chu Kinh tiếp tục nhìn Hưu Tử chăm chăm.

Hưu Tử gãi đầu: “Trước khi lên núi anh ấy còn vào nhà tắm một chuyến, càng khác thường hơn.”

Chu Kinh cũng thấy lạ, ngoài ra còn ồ một tiếng: “Cậu quan sát tỉ mỉ thật.”

Hưu Tử: “Hôm đó mọi người muốn quyến rũ người đẹp thì anh nói là lão đại quen người ta. Không phải hôm qua em làm vụng lắm sao, em sợ bị đánh đó, không quan sát tỉ mỉ một chút là không được.”

Chu Kinh lại chắc một tiếng: “Anh Nhậm có đánh người sao? Em trai à em là đẳng cấp gì chứ, một ánh mắt là giết chết cậu rồi.”

Theo phép lịch sự, Chu Kinh vừa nói chuyện câu được câu chăng với Hưu Tử, vừa chụp ảnh cho con Alaska cài hoa, gửi một tin MMS mà cả trăm năm anh ta mới dùng một lần cho người mà anh ta lưu trong điện thoại là “Con nhện”.

***

Trên đường đến Sao Thiên Lang, Trình Lê nhận được tin trả lời của Chu Kinh.

Chu Kinh chỉ nhấn lại mấy chữ: Anh tôi tặng lại mấy đóa cho chó.

Khoảnh khắc Trình Lê thấy ảnh, phản ứng đầu tiên là tưởng tượng hai con mèo của mình cài hoa thì sẽ trông như thế nào.

Đại khái là không hợp với hoa bằng Alaska.

Trình Lê vẫn đang đi trên đường, Trần Mặc bị cô bỏ lại gọi điện thoại tới.

Trình Lê đoán được Trần Mặc muốn hỏi gì.

Điện thoại nổi thông, Trình Lê luôn im lặng.

Quá nhiều điều muốn hỏi, Trần Mặc nhất thời không biết nên bắt đầu hỏi từ đâu, cuối cùng thờ dãi: “Chị dâu này, chị có chuyện xưa thật đấy.”

Từ “chị dâu” này lượn tới lượn lui mấy vòng trên đầu lưỡi Trần Mặc, đặc biệt quần quanh kéo dài.

Trình Lê cười khê: “Tôi phải gặp anh ấy ngay. Bỏ chị lại không phải là ý định ban đầu của tôi, chuyện dài lắm, gặp nhau hăng nói.”

Trần Mặc: “Chuyện này không thể cứ bỏ qua như vậy được!”

Trình Lê thẳng thắn: “Được, tôi chịu trách nhiệm.”

Trần Mặc: “Xi, tôi giành được qua anh ta sao? Bà đây không nhiều lời với em, gọi cho em chỉ là nói cho em biết, em vứt cái đứa mờ mịt tôi đây ở đó là không đúng, em sai rồi. Tặng miễn phí giá trị quan chính xác cho em rồi tôi cúp, không rảnh lái nhái với em đâu.”

Tiếng tút tút lập tức truyền tới, Trình Lê lắc đầu cười.

**

Trình Lê vẫn nhớ quy tắc của Sao Thiên Lang, không hẹn trước không được vào.

Giữa việc treo tường vào với đi cửa sau, cô vô cùng quy củ chọn cái sau.

Khi nhận được điện thoại của Trình Lê đi đến cổng Sao Thiên Lang, Chu Kinh vẫn chưa chắc rốt cuộc anh ta có nên để người này vào không.

Dọc đường, nghĩ về điều thuốc buổi đầu, cái ôm ngang anh ta đứng ngoài nhìn hôm qua, hoa cúc trên đầu Alaska và mấy điều khác thường Hầu Tử nói sáng nay, Chu Kinh mới cơ bản có câu trả lời.

Cách xa xa, anh ta đã thấy Trình Lê đặc biệt ngoan ngoãn đứng trước cổng cầu lạc bộ.

Hôm qua đổ máu, hôm nay về mặt đã hồng hào, Trình Lê này đúng thật là không phải người bình thường.

Đến gần hơn, Chu Kinh nhìn về phía vị trí vết thương hôm qua của Trình Lê, chỉ thấy thấp thoáng một cái bóng vải trắng tí xíu.

Chu Kinh không nói nhảm với Trình Lê, trực tiếp dẫn cô vào.

Vào đến cửa chính của tòa nhà chính, Trình Lê mới mở miệng: “Cảm ơn anh. Anh ấy ở đâu?”

Chu Kinh: “Tầng gác mái.”

Nhậm Tây An và Frank từ trên núi xuống, giờ này chắc đang ngủ bù.

Chu Kinh hiểu rõ giờ làm việc và nghỉ ngơi của anh.

Trình Lê gạt đầu, nhắc chân định đi lên.

Chu Kinh níu tay cô lại từ đằng sau: “Đợi một lát, vội gì chứ?!”

Trình Lê không tranh cãi, dừng lại chờ anh ta: “Anh muốn dặn cái gì?”

Chu Kinh buông tay cô ra: “Cô có thể đi lên, tôi cảm thấy con người cô cũng khá tốt nên mới để cô vào. Nhưng cô phải đảm bảo, cô không có ác ý với anh Nhậm.”

Trình Lê: “Tôi sẽ không hại anh ấy.”

Chu Kinh nhướn mày: “Trước khi gây ra chuyện thì ai cũng tự cảm thấy vậy cả.”

Trình Lê đứng yên, nhìn kĩ anh ta.

Chu Kinh: “Câu nói cũ của anh Nhậm, tôi mượn dùng.”

Anh ta nghiêm túc nhìn Trình Lê, không ngả ngón và xốc nổi như mỗi lần gặp là Trình Lê thấy được trên người anh ta: “Không ai vì cô cả, mấy anh em đều là vì anh Nhậm. Cô tự mà suy tính, xảy ra chuyện ai xin lỗi ai, không vui gì đó thật, anh Nhậm không đánh phụ nữ, tôi đánh.”

Chu Kinh nói vô cùng nghiêm túc, trước khi lên lầu Trình Lê ném một câu cho anh ta: “Được, có cơ hội đó thật thì đừng nương tay.”

Ngày mai cô tặng anh ta một cây gậy trước.

***

Tầng lầu không cao, Trình Lê lên tầng gác mái, thời gian sử dụng tổng cộng không tới một phút.

Càng lên cao, Trình Lê bước càng nhẹ.

Chờ cô bước lên tầng gác mái, khi tầm mắt vượt qua bài trí thoáng đãng trên tầng gác mái kiểu mở thấy Nhậm Tây An nằm ngang trên chiếc sofa dài, một trái tim khi chạy bừa trên đường còn có thể giữ bình tĩnh, đã đập thành thạch sập nhảy ra ngoài.

Nhiệt độ ở đây không cao, Nhậm Tây An nằm trên sofa, nhắm mắt ngủ.

Anh nằm thẳng, nằm ngang.

Trình Lê đến gần anh.

Dần dần, lông mày trong giấc ngủ vẫn hơi chau của anh, khuôn mặt có góc cạnh rõ ràng của anh đều in rõ rệt trong tầm mắt Trình Lê.

Trong mắt cô như thể có một ống kính có độ phóng đại lớn, từ từ rút ngắn, khắc ghi hết từng biểu cảm nhỏ xíu, mỗi một tác mi mày như họa của anh vào giờ phút này, nhét vào tấm thẻ nhớ trong đại não cô.

Lúc này đây, anh vô cùng yên lặng, không có sự lạnh lùng khi tỉnh táo.

Trình Lê nửa ngồi nửa quỳ trên tấm thảm bên cạnh sofa, không chế hô hấp của mình.

Lặng lặng ngồi một hồi, nhịp tim đập thành thạch sập vẫn không cách nào yên tĩnh lại.

Trình Lê thở ra một hơi.

Cô thật đúng là không phải Liễu Hạ Huệ.

Và lại là Chu Kinh để cô lên, cô không hề vi phạm nội quy xông vào.

Trình Lê điều chỉnh tư thế ngồi, gần mặt Nhậm Tây An hơn một chút.

Hô hấp của anh yên ổn đều đều, Trình Lê điều chỉnh hô hấp của mình theo sự lên xuống có quy luật trước ngực anh, cho đến khi thở ra hít vào cùng nhịp với anh.

Sau đó Trình Lê đè người xuống, đôi môi nhắm ngay hàng mày hơi chau của Nhậm Tây An, chạm vào.

Đôi môi cô nhẹ nhàng chạm vào ấn đường của anh, rồi sau đó rời khỏi.

Bờ môi còn lưu lại nhiệt độ chỗ ấn đường của anh.

Thân thể Nhậm Tây An nóng quanh năm, nhiệt độ đó Trình Lê đã lâu không cảm nhận.

Làm gì nữa thì hình như không đạo đức lắm, trước đó cô thể một cách hùng hồn là sẽ không “cướp đoạt dân nữ”.

Nhưng hành vi này dường như không khác gì cái chuyện bốn chữ thuyết minh kia.

Nếu đã bắt đầu vô sỉ, thì Trình Lê dứt khoát vứt bỏ cái giới hạn đạo đức lung lay sắp đổ của cô.

Cô vươn tay, ngón tay thon dài sạch sẽ vuốt gò má anh một cái.

Lông mi Nhậm Tây An run run, chậm rãi mở mắt.

Trình Lê vội đề người xuống lần nữa, hôn môi anh trước khi anh thấy rõ cô.

Khoảnh khắc bờ môi gần chạm vào, Nhậm Tây An đã mở mắt giờ tay ghì vai Trình Lê.

Kết quả này giống như Trình Lê dự đoán.

Anh sẽ không tiếp tục dung túng cho sự xâm phạm của cô.

“Chỗ anh ghì có thể... có vết thương.” Trình Lê trần thuật sự thật.

Nửa người cô gần như nằm trên người anh.

Nhậm Tây An không nhúc nhích, lời ít ý nhiều: “Đi xuống (1).”

(1) Nguyên gốc là 下去, còn có nghĩa là tiếp tục.

Trình Lê chớp mắt: “Em không đề anh ở dưới.”

Hàm ý là, anh có thể tự hành động.

Cô nói đầy thân nhiên.

Vì cô không đề cả người lên người anh, cho nên cô không có cách nào tiếp tục.

Nhậm Tây An ưỡn thẳng lưng: “Nhân lúc tôi có kiên nhẫn.”

Trình Lê nhìn thẳng anh.

Con người Nhậm Tây An ngày càng tối, sự cuộn trào mãnh liệt im ắng trong đó ngày càng nhanh.

Cô thấy được, anh đang ngấm chịu đựng.

Trình Lê hơi nâng nửa người trên lên, hỏi anh: “Em hôn anh nhân lúc anh không đề phòng, bị xúc phạm nên anh giận lắm?”

Nhậm Tây An không cho cô câu trả lời.

Trình Lê có kiên nhẫn: “Anh có thể không thừa nhận cách này, cảm thấy em biến thái cũng được, giờ trò lưu manh lần thứ tư cũng được, đều được cả. Em không có kinh nghiệm, theo đuổi người khác chỉ biết theo đuổi như vậy thôi.”

Lại là chữ theo đuổi đó.

Màu con người Nhậm Tây An đậm dần, lông mày nhíu chặt thêm một phần.

Có lẽ sự xuất hiện của cô không hề khiến anh cảm thấy dễ chịu.

Liên hệ với những điều Cam Lâm nói, Trình Lê thấy mềm lòng hơn.

Nhưng cô cũng chỉ cắn rứt lương tâm mấy giây, không hề muốn cứ thế mà buông tha anh: “Vậy đổi câu hỏi khác. Bây giờ em tới tìm anh, liên hệ với hành vi của em năm đó, anh cảm thấy con người em bản vô cùng, vô sỉ vô cùng, sẽ không tin em nữa, có phải không?”

“Em có thể hiểu được, đổi lại em là anh thì cũng sẽ như vậy.”

Cô lại hỏi: “Em muốn biết, tại sao anh lừa em nói kết hôn rồi.”

Cô nhấn mạnh chữ lừa, trong cả đoạn đặc biệt rõ ràng.

**

Câu cuối cùng như là để chất vấn.

Nhưng Trình Lê rõ ràng không nên có lập trường và lòng tin như vậy.

Mấy năm nay, khi anh chịu đựng cái lạnh của những chấn thương khi thi đấu và những đêm cô đơn khó ngủ, cô đều không ở bên cạnh.

Không cần anh nữa là lựa chọn ban đầu của cô.

Thủy triều mãnh liệt trước đó trong mắt Nhậm Tây cuốn sạch trong nháy mắt, phát triển thành sóng gió kinh hoàng.

Hai chữ “kết hôn” của Trình Lê vừa dứt, anh bất thành linh ngồi dậy, ghi mạnh vai cô hơn, tay còn lại túm cánh tay chống bên người anh của Trình Lê, ép ngọặt ra sau lưng cô. Anh xốc cô lên, rời khỏi người anh.

Trình Lê không đề phòng quá nhiều, bị tay anh ghi trên sofa, ngực cô bị ép sát vào lưng ghế sofa.

Trình Lê không giãy, Nhậm Tây An cũng không thả lỏng lực tay.

Cô giống như một con cá bị đặt trên thớt.

Độ sức mạnh, cô không phải là đối thủ của Nhậm Tây An, từ trước đến nay Trình Lê đều biết.

Quá khứ khi dây dưa anh là chủ đạo, bây giờ nếu đánh một trận, kết quả cũng rõ ràng.

Trình Lê im lặng năm giây, Nhậm Tây An mới tiếp lời: “Nói xong chưa?”

Trình Lê tập trung nhìn anh.

“Hình như cô chưa hiểu rõ, chúng ta ngày hôm nay có quan hệ gì.” Nhậm Tây An nói.

Giọng anh vô cùng lạnh lùng, không có nhiệt độ.

Điều anh muốn không phải là Trình Lê đáp lại, mà là muốn cô nghe tiếp: “Cô không phải vừa quen tôi, biết tôi, hẳn nên biết con người tôi rất truyền thống, rất bảo thủ, đặc biệt coi trọng trinh tiết. Thân thể tôi, ngoài người phụ nữ của tôi ra, người khác cũng không được đụng vào một cái.”

Sau câu này, anh buông cánh tay Trình Lê ra.

Trình Lê ngồi thẳng, ngồi ngay bên cạnh anh.

Cô hít thở sâu, cảm thấy trái tim có bệnh.

Anh càng lạnh lùng cứng rắn, chỗ đó đập càng mạnh mẽ.

“Đi đi,” Nhậm Tây An nói, “Nhân lúc trước khi tôi quyết tâm đánh gãy chân cô để đòi lại công bằng việc cô tùy tiện xâm phạm tôi.”

Trình Lê nghe lời đứng lên, đi ra ngoài, bước một bước rồi dừng lại.

Cô lại xoay người.

Nhậm Tây An cũng không kiêng kị, nhìn cô.

Trình Lê cười cười, không biết cô nên bày biểu cảm bình tĩnh, hay là bày biểu cảm xúc động đáng thương, kiểu nào thì Nhậm Tây An sẽ chấp nhận hơn.

Cô là một con cáo tính kế anh, còn cầy thỏ con hồ là anh.

Cô mỉm cười, vô cùng nhẹ nhàng, rất dịu dàng: “Tây An, không cần nói hung dữ vậy đâu, anh không phải người như vậy.”

Giọng Trình Lê quá mức tự tin.

Nhậm Tây An trầm hừ một tiếng, anh biết im lặng là sự đáp lại tốt nhất.

Nhưng Trình Lê cười, anh càng muốn lạnh lùng bác bỏ hơn.

Cái phản ứng mà tiềm thức mang lại đó, anh điều chỉnh không chế rất khó khăn.

Mấy giây sau, khuôn mặt Nhậm Tây An đóng băng, cuối cùng không nhịn không bùng phát nữa, phân rõ ranh giới, nói: “Cô Trình, tôi là người thế nào, đương nhiên tôi biết.”

Câu này hàm ý là: Cô không biết.

Ngoài ra, anh nói cô Trình?

Trình Lê nghe thật đúng là không phải khó chịu bình thường, nhưng cô vẫn cười dịu dàng như vậy: “Phải, anh biết.”

Giọng cô dịu dàng như đang dung túng anh.

Sau đó Trình Lê lại nói: “Em cũng biết anh là một người thế nào. Người đối với người mình thích bao giờ cũng tìm hiểu nhiều, quan sát nhiều, nghiên cứu

hiều. Em thích anh, trong trong ngoài ngoài của anh, đương nhiên em biết hết. Anh không phải người như vậy.”

Anh luôn luôn mềm lòng, hoặc sớm hoặc muộn.

Cô cũng rất cảm ơn anh lừa cô nói đã kết hôn, vào khoảnh khắc gấp lại.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Núi Băng Đèo Anh Đến Với Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Đêm Gió Đông Đắm Say (3)

Khi đến đã hơn nửa ngày, bây giờ mặt trời đã lặn về tây.

Vào mùa đông, tốc độ sắc trời vụt tắt nhanh hơn vào mùa hè chói chan.

Khi Trình Lê rời khỏi tầng gác mái Nhậm Tây An ở xuống lầu, đầu ngón tay dường như còn lưu lại nhiệt độ chạm được khi vuốt qua gò má Nhậm Tây An.

Nếu làm lại lần nữa, thì nên sờ nhiều hơn một chút.

Cái này đến cái khác, và chỉ một cái, kí ức mà thân thể nhận được có sai lệch rất lớn.

Ít nhất cái sau có nhiều nội dung có thể nghiền ngẫm hơn.

Xuống một tầng, Trình Lê lại vươn tay chạm bờ môi.

Nếu vừa rồi cô nhanh hơn chút nữa, thì Nhậm Tây An không thoát khỏi cái cắn đó của cô.

Trình Lê để lại đường sống cho mình, cô không muốn dồn ép Nhậm Tây An quá chặt.

**

Khi Trình Lê xuống lầu theo cầu thang của tòa nhà chính, thấy Chu Kinh nhìn theo cô lên lầu vẫn ở trong đại sảnh tầng một.

Trình Lê gật đầu với Chu Kinh.

Sau đó cô quét nhìn xung quanh quan sát, không đi cửa chính của tòa nhà này mà chọn cửa sau, cũng coi như là một cánh cửa hông đi ra ngoài.

Ra cửa, thứ đập vào mắt là bãi đậu xe dự phòng chỉ có một chiếc xe đậu.

Trình Lê liền ngồi xuống ngay bậc thềm phía sau tòa nhà.

Phía sau ngược sáng, thềm đá rất lạnh, cách một lớp vải, Trình Lê ngồi dưới đất có thể cảm nhận được cái lạnh buốt dần dần ngấm vào xương cốt.

Rất hưng phấn tinh thần.

Cô theo bản năng mò túi hồi lâu, cuối cùng chỉ móc ra hộp diêm mang bên mình.

Trình Lê ngồi một hồi, nghe thấy tiếng bước chân trầm ổn.

Cô quay đầu, thấy Chu Kinh đi về phía cô.

Chu Kinh không lên tiếng, ném diều thuốc về phía Trình Lê.

Trình Lê đón lấy, rồi trả lại, vươn tay đưa lại cho anh ta: “Cai rồi, cảm ơn anh.”

Chu Kinh ngồi xổm xuống bên cạnh chỗ Trình Lê đang ngồi: “Không có ý gì khác đâu. Thấy cô cầm hộp diêm, tôi nghĩ chắc không thể nào là dùng nó để phóng hỏa.”

Trình Lê ồ một tiếng, vỗ vỗ túi bên trái: “Túi trái của tôi còn có con dao, để chung với hộp diêm này thì phóng hỏa giết người là không có vấn đề gì.”

Chu Kinh nhét diều thuốc đang ngấm vào túi, bỏ bật lửa vừa móc ra xuống, cười: “Hoi nhạt (1).”

(1) Nguyên gốc là 有点儿冷, còn có nghĩa là “Hơi lạnh”.

Trình Lê không suy nghĩ nhiều: “Dù sao cũng là mùa đông mà.”

Chu Kinh nói: “Tôi nói là truyện cười cô kể.”

Trình Lê: “...”

Chu Kinh tưởng cô nhanh nhẹn nhanh miệng, nhưng hình như cô luôn thất thần vào lúc không nên rút mạng.

Ngoài họ ra, xung quanh bậc thềm này không có ai khác. Chu Kinh thoáng thấy vẻ chán nản khắp mặt Trình Lê, hỏi cô: “Lên đó đứng tường à?”

Trình Lê hỏi ngược lại: “Có hứng tám vậy ư?”

Chu Kinh rất thẳng thắn: “Có rất nhiều.”

Trình Lê: “...”

Chu Kinh: “Cô và anh Nhậm quen nhau thế nào vậy?”

Trình Lê không trả lời, chỉ hỏi: “Mỗi người phụ nữ sáp lại gần anh ấy anh đều phải gắng hỏi một lần như vậy à?”

Chu Kinh lắc đầu: “Cũng không phải. Cái người bạ đâu ngồi đó, tính toán giết người phóng hỏa lại treo tường này, tôi thường không coi là phụ nữ. Hầu Tử cũng không coi người như vậy là phụ nữ.”

Trình Lê nheo mắt, nhìn anh ta, một hồ nước lạnh xao động giữa con người.

Chu Kinh giải thích: “Hầu Tử là người băng bó bôi thuốc cho cô được một nửa đó.”

Trình Lê chau mày, sau đó cắn răng khẽ mỉm cười: “Tôi cảm ơn... các anh mắt sáng biết chọn người.”

Có mấy lời thô tục tuôn trào đến đầu lưỡi, cô lại gắng gượng nuốt vào.

Chu Kinh không lưu tâm, tiếp tục đặt câu hỏi: “Cô và anh Nhậm quen nhau bao lâu rồi?”

Đối phương không biết khó mà lui, giọng Trình Lê bắt đầu hỏi hột: “Xin lỗi, tính không rõ.”

Rõ ràng hỏi không ra chuyện.

Chu Kinh cảm thấy anh ta nên kết thúc: “Bây giờ tôi nhìn hiểu, trước đây cô và anh Nhậm có quan hệ thế nào?”

Ánh mắt Trình Lê bén hơn một chút, cắt thẳng ngay mặt: “Trao đổi, bây giờ anh đã nhìn hiểu cái gì?”

Chu Kinh nói rất quả quyết: “Người theo đuổi.”

Trình Lê cười nhạt, lắc đầu, lộ vẻ hơi tiếc: “Anh Tiểu Chu, anh hình dung sai rồi.”

Cô đứng lên, không ngồi trên bậc thềm nữa, từ trên cao nhìn Chu Kinh ngồi một bên, ánh mắt tràn đầy sự kiên định: “Người yêu. Anh ấy là người yêu của tôi. Đương nhiên, hôm nay tạm thời vẫn là đơn phương.”

**

Trình Lê tạm biệt thềm đá, quay lại ngồi trong chiếc Jeep nát của cô.

Ghế xe cũng lạnh lẽo như bậc thềm đá, ngồi lâu Trình Lê cảm thấy cánh tay hơi cứng.

Sau khi cô rời khỏi, Chu Kinh cũng không ngồi nữa, đứng lên quan sát loạt động tác đầu tiên lên xe ngồi xuống của cô từ xa xa.

Hình như anh ta đứng đó định chờ cô nổ máy xe rời khỏi, nhưng Trình Lê cứ rề rề không nhúc nhích.

Trình Lê ngồi trên xe một hồi, thấy Chu Kinh lại đi vào, biến mất.

Trình Lê mở hộp đựng đồ trước xe, lấy một cái bình đựng rượu trong đó ra.

Thân bình phủ kín hoa văn rồng, rút cái nắp từng ở trên đó ra, bên trong sẽ có mùi rượu mạnh cay nồng tỏa ra.

Nhưng bây giờ, bên trong đựng nước.

Trình Lê cảm thân bình, ực một hóp nước vào cổ họng.

Nhớ tới hai con mèo ở nhà, vặn chìa khóa xe nổ máy.

***

Sắc trời âm đạm dần.

Tầng gác mái không bật đèn, tấm rèm che một nửa.

Cánh cửa sổ mở hé một chút, gió thổi vào, tấm lụa trắng mềm mại khẽ tung bay.

Nửa khuôn mặt Nhậm Tây An ẩn sau rèm, thu hết tất cả cảm xúc trên mặt, con người đen tập trung nhìn bãi đậu xe số hai của Sao Thiên Lang bên ngoài cửa sổ, đồng thời nghe điện thoại.

Vì nôn nóng, mà giọng của Nhậm Tây Bắc ở đầu bên kia điện thoại hơi khàn, anh ta gọi: “Chú.”

Nhậm Tây An ừm một tiếng.

Nhậm Tây Bắc ở đầu bên kia lại ngập ngừng, vì do dự: “Hôm nay cháu gặp một bạn học cũ, nghe nói chút chuyện.”

Nhậm Tây An tiếp lời anh ta: “Nói đi. Cái tật ập a ập ứng này của nhóc con khi nào mới sửa được vậy?”

Nhậm Tây Bắc ép buộc mình gọi cú điện thoại này, thật sự mở miệng nói thì vẫn rất khó.

Nhậm Tây Bắc: “...”

Nhậm Tây Bắc giật giật môi, lú lú từng chữ: “Có người nhìn thấy... Trình Lê ở Cổ Cung. Mỗi lần họp lớp đều không thấy cậu ấy bao giờ, cậu ấy và Trần Nghi Quang... Trần tứ chú cũng quen đó, cũng là bạn học của cháu, sau khi tốt nghiệp cứ như biến mất vậy. Mấy ngày trước có một người bạn thấy cậu ấy khi xem triển lãm ở Diên Hi Cung ở Cổ Cung.”

Nhậm Tây An vẫn ừm một tiếng.

Nhậm Tây Bắc không nghe ra được bất kì cảm xúc gì từ lời của anh.

Không có kích động, không có căm ghét, cũng không có yêu, không có kính sợ, càng không có vui mừng.

Về tuổi tác Nhậm Tây An chỉ hơn Nhậm Tây Bắc một tuổi, về vai vế lại là chú của anh ta.

Nhậm Tây An từ nhỏ đã nổi bật giữa đám đông, còn trẻ đã nổi tiếng lại khiêm tốn.

Sự tôn trọng Nhậm Tây Bắc dành cho anh chưa bao giờ vì sự chênh lệch tuổi tác mà giảm bớt dù chỉ một phần.

Nhậm Tây Bắc thăm dò: “Chú, chú không cần tìm nữa đâu, cậu ấy đang ở Bắc Kinh.”

Anh ta nói câu này xong, lại nghe thấy Nhậm Tây An cười giễu một tiếng, tiếng cười này lạnh lạnh chui vào óc tai anh ta: “Tìm ư, đã tìm khi nào?”

Nhậm Tây Bắc không trả lời ngay.

Anh ta luôn cho rằng, Nhậm Tây An bị điều ra khỏi đội tuyển quốc gia lần thứ hai trong sự nghiệp, không thoát khỏi liên quan đến việc Trình Lê rời khỏi khi đó.

Cuối cùng Nhậm Tây Bắc thỏa hiệp: “Bỏ đi, chú, chú cứ coi như cháu nói bậy vậy.”

**

Vặn chìa khóa mấy cái đều uống công.

Trình Lê hất cửa nhảy xuống xe, mở nắp capo.

Khi mò đường dây dính dầu nhớt đầy cả tay, khoảnh khắc Trình Lê đóng nắp capo lại lần nữa, giờ chân đạp bánh xe một cái.

Xe cũ rồi.

Bình ắc-quy hết điện cũng bình thường.

Nhưng chiếc Jeep này không hư trong quá trình đi đường hi hà hi hục mà hư ở đây, Trình Lê vẫn hơi bất ngờ không kịp chuẩn bị.

Trình Lê không biết chiếc xe này theo cô lâu nên hiểu tính người phát hiện thật ra nguyện vọng đi khỏi đây của cô không mãnh liệt như vậy, nên quyết định tạm thời ở lại thay cho cô, hay đây là... báo ứng.

Trình Lê đập xong, ngẩng đầu nhìn về hướng tầng gác mái mà cô từng ở trong đó.

Tầng gác mái yên tĩnh đứng ở đấy, người cô muốn thấy không xuất hiện.

Một chiếc điện thoại di động, một chiếc xe nát, đây là tất cả những gì cô có.

Đi vội, vì tiền thậm chí còn bị cô để lại hết cho Trần Mặc khi đến đây.

Trình Lê nghiêm túc suy nghĩ một chút, xác định cô cần giúp đỡ.

**

Tìm bình đựng rượu, uống.

Mở nắp capo, đập bánh xe.

Trong thời gian nghe điện thoại, Nhậm Tây An ở cửa sổ chứng kiến hết một loạt hành động của Trình Lê.

Tính khí của cô, gần như giống với năm ấy.

Nhậm Tây An không cho phép mình đứng xem nữa, nhớ cuộc hẹn cừu hoang Himalaya với Frank, kéo rèm cửa sổ lại, sắp xếp hành lý.

Anh hiểu lực tàn phá của cô nhất, tạm thời rời khỏi Bắc Kinh sẽ là một quyết định đúng đắn.

**

Nhưng hành lý của Nhậm Tây An còn chưa xếp được cái nào, có tiếng người bình tĩnh truyền đến từ phía sau: “Anh sắp đi xa ư?”

“Chuẩn bị đi đâu thế?”

Là Trình Lê đi khỏi vì một câu đánh gãy chân của anh rồi quay trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Núi Băng Đèo Anh Đến Với Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Đêm Gió Đông Đắm Say (4)

Hoạt động tâm lý lúc này của Trình Lê hơi phức tạp.

Cô quay trở lại, sau đó có trùng hợp hay không phát hiện Nhậm Tây An định bỏ trốn.

Nhậm Tây An đi chưa hẳn là vì tránh cô.

Nhưng nếu anh đi thật, cô đúng là không chắc có thể hỏi ra hướng đi của anh.

Cái miệng anh —— cứng như đá phong hóa mấy trăm năm vẫn cứng rắn vậy.

Đến lúc đó cô vòng đến chỗ “Gặm đất” kia thăm dò tin tức cũng không có cửa.

Cô quá hiểu cái diễn biến này.

Cả căn phòng im lặng như tờ, Trình Lê có ý hỏi: “Để tránh em sao?”

Nhậm Tây An chỉ liếc cô một cái, rồi tiếp tục động tác trên tay.

Trình Lê đi mấy bước, vị trí đứng mới rất thu hút sự chú ý.

Thân thể nhỏ gầy của cô vừa vịn che một trong hai cái đèn trần trên tầng gác mái.

Ánh sáng bị che hơn phân nửa, Nhậm Tây An để tay lên cửa tủ quần áo, rồi bỏ xuống.

Anh không nói lời nào, Trình Lê liền đứng một cách yên lặng.

Tay Nhậm Tây An kề sát viền quần thẳng tắp của anh trọn bảy giây không nhúc nhích.

Rồi sau đó anh hơi hơi chân, rầm một tiếng, đá cánh cửa tầng dưới của cái tủ trong góc mà ban nãy anh mở.

Gò má anh lạnh lẽo tàn khốc.

Cánh cửa tủ rung một cái, như thể giật mình rồi ngoan ngoãn không nhúc nhích nữa.

Tiếng rầm này khiến ấn đường Trình Lê giật một cái.

Cái đèn trần còn lại ở sau lưng Nhậm Tây An.

Anh đang ngược sáng.

Sau khi đá cánh cửa tủ, anh di chuyển tới như một cái bóng, càng ngày càng gần Trình Lê.

Gần đến mức cho dù khuất sáng, Trình Lê cũng có thể mô tả rõ ràng xương quai xanh của anh, cằm anh, cái cổ dài của anh bằng mắt.

Bốc hơi mấy năm, cô đột nhiên xuất hiện.

Sau khi xuất hiện, cô lại chủ động đến trêu chọc anh mấy lần như người không có chuyện gì, rốt cuộc anh không thể nhịn được nữa, sắp xé rách hoàn toàn cái mặt nạ trầm lặng, bình tĩnh, chẳng hề gì cả sao?

Trình Lê vừa thú huyết sôi trào, mặt khác lại lạnh cả sống lưng theo bản năng vì vẻ khó chịu bất được trên khuôn mặt Nhậm Tây An.

Cô cân nhắc có nên bỏ chạy hay không.

Kết quả đương nhiên là không thể, việc đó mẹ nó quá kinh hãi.

Trình Lê thà chết không làm.

Trước đó Nhậm Tây An đã cảnh cáo.

Nhân lúc anh có kiên nhẫn, bảo cô đi, nếu không sẽ đánh gãy chân cô.

Trình Lê nhớ kỹ.

Giờ phút này, Nhậm Tây An đi thẳng tới trước mặt cô.

Trình Lê còn chưa bật ra chữ Hán nào.

Nhậm Tây An đã gợn găng đưa một tay ra sau lưng Trình Lê nhắc cô lên.

Sắc mặt anh lạnh lùng, anh nói rõ với cô: “Cửa sổ, hoặc cầu thang. Cô Trình hãy suy nghĩ thật kỹ, chọn một cái trong đó.”

Nhậm Tây An ra tay tóm một cái, tóm hai chân Trình Lê cách mặt đất một chút, mắt cảm giác thẳng bằng.

Anh ý vào ưu thế sinh lý, nhắc cô lên dễ như trở bàn tay.

Sự chênh lệch mà cô nhón chân lên cũng không bằng anh này khiến Trình Lê nản lòng.

Đủ mọi tiếng khê nguyên rủa trong bụng Trình Lê tập hợp thành vô số con dao phóng ra ngoài, lao hết về phía Nhậm Tây An lúc này đã hơi mất nhân tính.

Cô hiểu Nhậm Tây An đang nói gì.

Anh bảo cô cút đi.

Lựa chọn thứ nhất: Đi lối cửa sổ, anh giờ tay ném cô ra ngoài.

Lựa chọn thứ hai: Đi lối cầu thang, anh giờ chân đá cô xuống.

Ngã chết anh đều không chịu trách nhiệm.

Quan trọng là cái kết quả cô đi khỏi ngay trước mặt anh.

Trình Lê không biết con người của cô có dấu hiệu sắp lờ ra không.

Lúc này đây, cô đột nhiên nhớ đến câu Trần Nghi Quang hỏi cô khi cô nhắc đến Nhậm Tây An lần đầu tiên trước mặt Trần Nghi Quang vào nhiều năm trước.

Trần Nghi Quang: Anh ta là người thế nào, giống cái gì?

Khi đó Trình Lê trả lời: Chó hoang.

Hoặc là nói chó lai sói.

Trần Nghi Quang còn hỏi: Vậy cậu muốn làm gì?

Lúc đó Trình Lê trả lời: Nuôi chó.

Nuôi và huấn luyện chó.

Nhớ tới việc này, Trình Lê đột nhiên cười một tiếng.

Cô vừa cười, Nhậm Tây An buông tay.

Trình Lê tự vịn tường đứng vững, giữ cổ và lưng một cái, giữ phẳng phần áo sau lưng bị anh nắm chặt.

Nhậm Tây An đã xoay người cách xa cô hơn một chút.

Anh đổi sang giọng điệu thoải mái chẳng sao cả: “Ra ngoài đi, xin mời cô Trình cách xa địa bàn của tôi.”

Trình Lê ờ một tiếng, rất ngoan ngoãn: “Được.”

Cô phối hợp như vậy, đảng hoàng như thế, ngược lại tay Nhậm Tây An khựng lại.

Nhưng sau lưng chẳng có tiếng bước chân truyền đến, Trình Lê nói nhưng không làm.

Cô đồng ý, nhưng cô không làm.

Cô không đi.

Nhưng cô đồng ý nghe theo như vậy, Nhậm Tây An gần như không có cách nào nói nặng lần thứ hai.

Nhậm Tây An sắp xếp hành lý rất nhanh, hiệu suất rất cao.

Trong thời gian bảy phút ngắn ngủi này, Trình Lê luôn nhìn anh chăm chăm.

Ngoài cửa sổ, bóng đêm thấm nhuộm dần, cuối cùng Nhậm Tây An nhắc vali lên, đi về phía đầu cầu thang.

Tầm mắt Trình Lê đi theo anh, bước chân cũng đi theo anh.

Sau khi bước xuống bậc thang đầu tiên, Nhậm Tây An dừng lại.

Anh vừa quay người, Trình Lê không đề phòng, gần như sắp đụng vào lưng anh.

Vừa rồi Nhậm Tây An hình như dừng lại định nói gì đó, khiến cô suýt đụng mình làm bay hết chuyện anh muốn nói.

Trình Lê thì có câu muốn nói, cô chân thành hỏi anh: “Không nặng sao, em xách giúp anh nhé?”

Nhậm Tây An mím môi, tay xách túi nắm chặt gắt gao.

Anh tiếp tục đi xuống.

Sống lưng dày rộng để lại cho cô rõ ràng đại diện cho lời từ chối.

Trình Lê cũng không kiêng kị, lẩm bẩm: “Bình thường không phải ai theo đuổi người khác cũng phải có chút năng lực đoán ý qua lời nói và sắc mặt như vậy sao?”

Nhậm Tây An: “...”

Câu này...

Cô không thể cảm miệng được sao?

Hai người xuống lầu.

Nhậm Tây An ném hành lý cho Chu Kinh đứng ở đại sảnh tầng một.

Chu Kinh suýt nữa không đón được. Anh ta đang nghi hoặc không hiểu vì chuyện Trình Lê đi theo và xuất hiện sau lưng Nhậm Tây An.

Chu Kinh không dẫn chút tò mò đó, anh ta nói huych toẹt: “Sao cô... cô đi lên lúc nào vậy?”

Câu viết trong mắt Trình Lê cũng rất thẳng thắn: Có liên quan tí gì đến anh à?

Nhậm Tây An không để ý tới sự giao lưu qua không khí giữa hai người.

Anh nói với Chu Kinh: “Không chờ nữa, bây giờ đi luôn.”

Chu Kinh gật đầu, xách túi: “Em đi lấy xe.”

Chu Kinh vừa đi, Trình Lê sáp lại lần nữa, đứng bên cạnh Nhậm Tây An.

Trình Lê vừa dừng bước, Nhậm Tây An cũng đi mấy bước, đi ra khỏi đại sảnh tầng một, đứng dưới bậc thềm liền với cửa bên ngoài.

Ý định ban đầu đến gần của Trình Lê là thu hẹp khoảng cách với anh, nhưng kết quả là Nhậm Tây An cách xa cô hơn.

Trình Lê cúi đầu cười một cái.

Có chút tự giễu, có chút... cảm thấy anh cố chấp đến buồn cười.

Cô ngẩng đầu nhìn sang lần nữa, chỉ thấy Nhậm Tây An đứng ở đầu hướng gió, trong tay có thêm điều thuốc.

Anh kẹp thuốc bằng ngón tay dài. Trình Lê nhìn rất lâu, không thấy có khói thuốc bay lên.

Trình Lê lại đến gần anh lần nữa.

Trong túi phải của cô là hộp diêm, trong túi trái không phải là dao mà cô nói với Chu Kinh, mà là một cái bật lửa.

Khắp người toàn là mùi lửa.

Trình Lê đưa bật lửa đến trước người anh: “Anh dùng không?”

Cách nửa bước của cơn gió đông, ánh mắt Nhậm Tây An quét qua mặt Trình Lê.

Anh nghe vậy lập tức nhìn cô.

Rồi sau đó anh gờ tay, ném điều thuốc kẹp giữa ngón tay, đoạn trắng của thân thuốc lướt qua mặt Trình Lê, đột nhiên biến mất.

Nhậm Tây An vút điều thuốc, rồi sau đó tiếp tục nhìn thẳng Trình Lê.

Yết hầu của anh lăn dừ dội một hồi, sau đó yên ả lại.

Trình Lê biết anh có lời muốn nói.

Cô chờ.

Nhậm Tây An thật sự mở miệng: “Mấy chục tiếng rồi, cô Trình tiếp tục như vậy là có ý gì?”

Trình Lê rất điềm tĩnh, đôi mắt nhìn anh trả lời anh: “Không phải có ý gì, là có điều cầu xin.”

Cầu xin anh.

Ánh trăng mỏng manh phủ trên sống mũi cao thẳng của Nhậm Tây An.

Anh nghiêng người, nửa khuôn mặt phoi dưới ánh sáng, nửa kia ẩn nấp giữa bóng đêm.

Trình Lê tưởng anh sẽ đi, tiếp tục kéo dài khoảng cách giữa hai người mà cô rút ngắn lần nữa.

Nhưng Nhậm Tây An không đi.

Anh vẫn đứng tại chỗ, đôi chân dài đứng thẳng như một ngọn núi.

Sau đó Nhậm Tây An nói bằng một giọng bình thản, thành khẩn, muốn để cô làm đường biết quay lại, không hề có chút tức giận, khiến Trình Lê rất bất ngờ: “Những câu trước đây nói với cô, không có câu nào là nói lấy cả.”

Trình Lê cảm thấy anh “lạy ông tôi ở bụi này”.

Anh tiếp tục: “Sau đêm nay, đừng gặp lại nữa.”

Trình Lê thở dài, con đường mà cô muốn làm sống lại giấc mơ cũ này, hình như khúc khuỷu hơn tưởng tượng.

Câu trực tiếp hơn ở phía sau, Nhậm Tây An nói: “Làm càng thì khó coi lắm”

Trình Lê ở một tiếng. Cô nghe được, anh nói anh rất kiên trì với nguyên tắc của mình, ra tay sẽ không nể tình, sẽ không hề kiêng dè, kết cục của cô sẽ rất xấu hổ.

Nhậm Tây An lại quãng câu cuối cùng: “Trước kia cô Trình có lẽ không biết, bây giờ biết cũng không muộn, trong mắt tôi, không có bạn cũ, chỉ có người chết.”

Không nhiều chữ, nhưng sức lực mạnh mẽ.

Đều là nghiệt do mình tạo ra, trách ai đây?

Trình Lê chớp mắt mấy cái, lồng ngực chột lạnh lẽo.

Tuy cô dùng chớ hoang để miêu tả anh, nhưng Nhậm Tây An của trước kia về sau giống một con công kẻ đuôi mắt xinh đẹp lại ngạo mạn hơn, lắc đuôi một cái là treu chọc cô không chống đỡ được.

Hôm nay tính cách anh thay đổi, nhưng đạo hạnh vẫn thâm sâu như vậy.

Mấy chữ này bóp chết trái tim cô, khiến cô cảm thấy cái chuyện nói chuyện với người khác này mẹ nó khó như lật ngược dãy Himalaya vậy.

Cô đã là một người chết rồi, nói nữa thì mẹ nó không phải là xác chết vùng dậy sao?

***

Trình Lê cảm thấy cô cũng sắp tu luyện xuất sư rồi.

Nhậm Tây An đã nói đến mức đó, cô thật đúng là không sợ đã kích... quyết định tiếp tục làm xác chết vùng dậy.

Khi Chu Kinh lấy xe xong lái xe đến trước lầu, Trình Lê đi lên trước.

Nhậm Tây An đã ngồi vào ghế phụ vào khoảnh khắc xe dừng lại.

Trình Lê hỏi Chu Kinh: “Hai anh vào thành phố sao?”

Chu Kinh thỉnh thoảng liếc nhìn Nhậm Tây An, gật đầu: “Phải.”

Trình Lê chỉ xa xa: “Xe tôi hỏng rồi, ví tiền cũng không có ở đây, nơi này cũng chỉ quen... anh thôi, đi nhờ xe chút được không?”

Không phải là chuyện lớn, nhưng Chu Kinh khó xử nhìn về phía Nhậm Tây An.

Ngoài gió đông, không ai lên tiếng.

Chu Kinh hiểu ý, mở khóa cửa xe lần nữa: “Lên đi, ngồi đằng sau.”

Vứt bỏ tư lợi, đây quả thật là cách nhanh và tiện nhất để Trình Lê về thành phố.

Cô ngồi đằng sau Chu Kinh, góc chéo đối diện với Nhậm Tây An.

Lên xe, thả lỏng thân thể gồng gượng cả ngày, Trình Lê mới thấy mệt.

Khác với cảm giác khi ngồi trong chiếc Jeep của cô, lúc đó cô chỉ thấy lạnh, lại vô vị.

Bầu không khí trên xe chẳng thoải mái chút nào, không ai nói chuyện, buồn bực muốn chết.

Trình Lê mệt nên nhắm mắt chợp mắt.

Đi vào đường vành đai ngoài, Chu Kinh tăng nhanh tốc độ xe, gió thổi vào theo khe hở hạ xuống của cửa sổ xe làm Trình Lê khẽ ho khan.

Cô tự quay cửa sổ lên, dứt khoát dựa vào cửa sổ xe tiếp tục chớp mắt.

Là một thật.

Mấy ngày nay vừa đổ máu, vừa trúng gió, con cảm cúm vốn dằng dai với cô rất lâu vừa mới đi không bao lâu.

***

Bầu không khí trầm mặc đặc biệt khó chịu đựng.

Chờ đến khi dòng xe trong tầm nhìn di chuyển ngày càng chậm, đèn đỏ càng lúc càng rực rỡ, Chu Kinh mới thở phào nhẹ nhõm.

Anh ta nhìn Trình Lê qua kính chiếu hậu, cảm giác hình như cô không còn chớp mắt nữa mà là đang ngủ, cánh tay mềm nhũn để bên người.

Chu Kinh hỏi Nhậm Tây An: “Anh, làm thế nào đây?”

Nhậm Tây An cũng ngược mắt liếc nhìn gương chiếu hậu.

Anh dặn Chu Kinh: “Qua ngã tư này thì dừng xe.”

Chu Kinh làm theo.

Sau khi xe vừa dừng lại, Nhậm Tây An lập tức mở cửa xuống xe.

Xuyên qua cửa sổ xe và bóng đêm được ánh đèn chiếu sáng, Chu Kinh phát hiện Nhậm Tây An chui vào một cửa hàng tiện lợi ở ven đường.

Chu Kinh gãi đầu, anh ta còn tưởng Nhậm Tây An định thả Trình Lê xuống ở đây.

Thời gian Nhậm Tây An đi hơi lâu.

Chu Kinh thỉnh thoảng nhìn Trình Lê ở ghế sau, cân nhắc có nên gọi cô dậy hay không.

Anh ta còn chưa ra kết luận, Nhậm Tây An đã trở lại.

Nhậm Tây An vừa lên xe liền nhét cho Chu Kinh một cái ly giấy.

Chu Kinh vừa ngửi là biết cà phê thêm sữa, ấm áp, món anh ta thích.

Nhậm Tây An luôn chú ý chăm sóc cho mọi người.

Chu Kinh bụng ly cười lấy lòng: “Cảm ơn anh.”

Nhậm Tây An không để ý đến anh ta, nhét đồ trong cái túi tiện lợi xách trong tay vào hộp đựng đồ trước xe.

Trong đó có băng cá nhân, có nước, còn có mấy thứ mà Chu Kinh không nhìn ra là thứ gì...

Khoảnh khắc đóng hộp đựng đồ, Nhậm Tây An do dự một chút, lại mở ra lấy một cái lọ sứ trong đó.

Chu Kinh liếc một cái.

Khi thấy rõ nét chữ trên thân lọ, anh ta suýt bị sặc vì ngượng cả phê vừa nhấp vào cổ họng.

Nhậm Tây An cũng ném lọ siro ho lên đùi anh ta: “Lái xe đi.”

Chân Chu Kinh kẹp thân lọ, hơi đau khổ: “Cho em à?”

Nhậm Tây An hình như không có hứng nói nhiều: “Giữ lại, lo trước khỏi họa.”

Chu Kinh nhìn về phía Trình Lê trong gương chiếu hậu: “...” Trong lúc nhất thời sắc mặt anh ta hơi phức tạp.

Anh ta cảm thấy hình như anh ta đã hiểu chút “phong hoa tuyết nguyệt”, tuy bây giờ chỉ có gió không có tuyết.

Nhưng anh ta không định dây vào.

Đi thêm một đoạn thì đã vào thành phố.

Trong khoảng thời gian chờ đèn xanh sáng, Nhậm Tây An nói với Chu Kinh: “Gọi cô ấy dậy đi, hỏi thử cô ấy xuống ở đâu.”

Chu Kinh làm theo, gọi Trình Lê.

Anh ta gọi, nhưng Trình Lê không đáp, cũng không nhúc nhích.

Chu Kinh nhíu mày, bắt đầu nghi ngờ, ngủ say như vậy à?

Qua giao lộ, Chu Kinh chọn đoạn đường có thể dừng xe rồi dừng xe bên lề, anh ta tiếp tục gọi Trình Lê, vẫn không ai trả lời.

Không đứng lắm.

Chu Kinh vươn tay ra hàng sau đẩy Trình Lê.

Anh ta vừa đẩy một cái, Trình Lê liền trượt xuống theo ghế ngồi.

Chu Kinh hoảng hốt, sắc mặt thay đổi: “Anh, cô ấy ngất rồi!”

Anh ta vừa nói xong, Nhậm Tây An đã xuống xe trước anh ta một bước.

Chu Kinh còn chưa kịp mở cửa xe, chỉ thấy Nhậm Tây An mở cửa hàng ghế sau, ngồi vào trong.

Anh nâng Trình Lê nghiêng sang một bên lên, ghì đầu cô vào cửa sổ xe lần nữa.

Chu Kinh thu bàn tay đẩy cửa xe lại, sau đó nghe thấy Nhậm Tây An nói: “Đến bệnh viện gần nhất.”

Bạn đang đọc truyện *Vượt Núi Băng Đèo Anh Đến Với Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Đêm Gió Đông Đắm Say (5)

Màn đêm lặng lẽ buông xuống, gió đông tiếp tục rít gào tàn phá.

Kẹt xe trên cầu vượt.

Con người như những con thuyền mất mái chèo lênh đênh trên biển, muốn di chuyển về phía trước thì tốn sức không bình thường.

Cái tình hình giao thông đánh rắm cũng chẳng được thần kì này.

Chu Kinh dẫn xuống cảm xúc nóng nảy muốn bóp còi.

Anh ta đặt một tay trên tay lái, tay kia vịn lưng ghế, thỉnh thoảng quay đầu nhìn.

Trình Lê vừa rồi bị Nhậm Tây An ghì dựa vào cửa sổ xe không biết đã gối lên cánh tay Nhậm Tây An từ lúc nào.

Chu Kinh như đang xem kịch vậy, ngược lại không lo cho an toàn tính mạng của Trình Lê nữa.

Trong ấn tượng của anh ta, lần trước có người phụ nữ chạm vào cánh tay Nhậm Tây An, đối phương ôm mãi không buông, cuối cùng Nhậm Tây An cời luôn áo, rút cánh tay mà đối phương đang ôm khỏi tay áo.

Nhậm Tây An thậm chí để lại áo cho đối phương đầy hào phóng.

Trong một số sở thích cá nhân, Nhậm Tây An có sự kiên trì gần như cố chấp.

Anh không có nhiều kiên nhẫn...

Anh cũng không hay biểu đạt bằng lời, mà thường giải quyết bằng một ánh mắt.

Sau khi quay đầu lại, Chu Kinh lại liếc nhìn gương chiếu hậu.

Trong ánh mắt Nhậm Tây An lúc này ngược lại tràn đầy sự nhẫn nại.

Rất hiếm có.

***

Chu Kinh luôn liếc nhìn phía sau. Nhậm Tây An thu tầm mắt từ ngoài cửa sổ xe lại, bắn về phía anh ta.

Chu Kinh vừa định nói gì đó, kinh ngạc phát hiện Trình Lê đã im lặng rất lâu vậy mà chống lại sự mệt mỏi, mở mắt ra.

Chu Kinh trầm gào khóc một tiếng: “Cô tỉnh rồi ư?”

Trình Lê theo bản năng đôi từ ngồi nghiêng sang ngồi thẳng dậy, phản ứng đầu tiên của cô là nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

“Đến rồi à?” Trình Lê hỏi, “Tìm đại một giao lộ rồi thả tôi xuống đi.”

Nhậm Tây An ở một bên không lên tiếng.

Chu Kinh ừm một tiếng: “Đến rồi, đang chuẩn bị đưa ngài đến bệnh viện đây ạ!”

Trình Lê nhú mày.

Chu Kinh giải thích cho cô: “Hồi nãy gọi mà cô không dậy, đẩy cô một cái cô trượt thẳng xuống làm tôi giật cả mình.”

Phản ứng của Trình Lê lại là nhảy qua Chu Kinh lập tức nhìn sang phía Nhậm Tây An: “Xin lỗi anh.”

Cô lại xoay sang nói với Chu Kinh: “Không cần đến bệnh viện đâu, ngủ say một chút thôi, không phải chuyện lớn. Ở đây dừng xe được không? Tôi có thể xuống ở đây.”

Chu Kinh không có gan quyết định chuyện này.

Con người Trình Lê lộ ra chút vẻ mờ mịt, không biết có phải là do thân thể nóng rực gây nên hay không.

Lời cô nói có vẻ không lưu tâm rõ ràng.

Sau khi cô dứt lời, trong xe cũng im lặng như tờ lần nữa.

Tiếng gió yên tĩnh đến bên ngoài cửa xe cũng được phóng đại, đâm thẳng vào màng nhĩ.

Chu Kinh mãi không mở khóa cửa xe.

Trình Lê vô cùng yên lặng chờ.

Đột nhiên, Nhậm Tây An mà Trình Lê không trông mong có thể lên tiếng nói: “Đi tiếp.”

Giọng nói trầm thấp lại vang vang mạnh mẽ này rơi gọn trong xe, khiến người nghe không thể nào phản đối được.

Trình Lê hơi bất ngờ.

Cô vốn thật sự chuẩn bị tạm thời ngừng chiến, ít nhất là tối nay không làm gì nữa.

Cô không muốn chạm vào giới hạn của Nhậm Tây An hết lần này đến lần khác.

Dây dưa đến cùng cũng phải chú ý tần suất.

Thời gian qua đi nhiều năm, cô cũng biết e rằng cô không có bản lĩnh thường xuyên đi ven bờ ranh giới của anh mà còn có thể không làm ướt giày.

Nhưng Nhậm Tây An, người mà mỗi một câu nói trước khi lên xe đều chỉ hướng ai đi đường nấy, nước sông không phạm nước giếng, vậy mà nói đi tiếp.

Câu này giống như là nói: Xuống xe, không được.

Chu Kinh không dây vào, làm theo lời Nhậm Tây An.

Trình Lê mấp máy môi: “...”

Cuối cùng cũng không bật ra, cô cảm thấy nói gì cũng sai.

Cô không nói tiếng nào tiếp tục ngồi trên xe.

Chu Kinh giữ nguyên kế hoạch lái xe đến bệnh viện gần nhất.

Xe chạy vào bãi đậu xe rồi dừng hẳn ở chỗ đậu, Trình Lê mới mở cửa xuống xe.

Trước khi đóng cửa xe, cô nói với người trên xe: “Cảm ơn các anh.”

Trình Lê còn chưa đóng chặt cửa, chỉ thấy Nhậm Tây An sau khi cô tỉnh lại đã ngồi ra hàng sau giờ tay lên, cũng đẩy cửa xuống xe y như vậy.

Trình Lê bất ngờ lần nữa.

Chu Kinh có khả năng quan sát, xem xét tình hình của hai người ở bên ngoài xe, ở lại trong xe không nhúc nhích.

**

Trình Lê liếc nhìn tòa nhà cấp cứu gần trong gang tấc, và xe cấp cứu chạy qua cách đó không xa.

Sự bài xích bệnh viện của cô tồi tệ hơn nhiều năm trước, Nhậm Tây An vẫn chưa biết.

Trình Lê xoay người, đưa lưng về phía tòa nhà cấp cứu.

Cô không nói gì cả, nhưng ý nghĩ viết hết trong mắt.

Cô không thể đi vào.

Cô có thuốc, cô chẳng phải là nhất thời kích động, chẳng phải là không biết lý lẽ.

Và lại cô cảm ơn Nhậm Tây An và Chu Kinh còn chịu lo cho sự sống chết của cô.

Nhậm Tây An nhìn hiểu cô đang nói gì.

Anh khoanh tay đứng thẳng theo chiều gió, con ngươi tối dần, sâu không thấy đáy.

Toàn bộ sự kiên nhẫn lúc này của anh bị vẽ không lưu tâm của Trình Lê và nhiệt độ nóng hầm hập trên người cô mà ở gần cô là có thể cảm nhận được dội sạch.

Cô có thể cắt xéo.

Anh để cô đi.

Anh cũng không muốn sau khi nói rất nhiều câu như cả đời không qua lại với nhau rồi lập tức dây dưa như vậy.

Nhưng có những thứ mà con người không chống lại được bằng lý trí.

Là những chuyện bạn biết rõ nên làm thế nào nhưng không làm được.

Trình Lê vừa mới nhấc chân.

Nhậm Tây An mặc một bộ đồ đen gần như sáp tan vào bóng đêm nói: “Cô đi ra ngoài một bước thử xem”

Giọng anh hờ hững, lời nói không bộc lộ bất kì cảm xúc gì.

Giọng nói này quét qua óc tai Trình Lê, ấn tượng rất nhạt.

Câu nói gần như là ra lệnh này, nhiều năm lắm rồi Trình Lê chưa từng nghe qua.

Đứng ở bãi đậu xe người qua kẻ lại này cũng không thích hợp để nhớ lại.

Nhưng vì câu này của Nhậm Tây An, Trình Lê đột nhiên nhớ tới một buổi chiều nào đó vào nhiều năm trước.

Một buổi chiều mà cô và Nhậm Tây An cãi nhau.

Trình Lê khuất phục trước, chủ động đi tìm Nhậm Tây An lại bị huấn luyện viên đẩy vào chùa Thiền Minh tu thân dưỡng tính, muốn phá vỡ cục diện bế tắc.

Lúc đó anh đang tập trung viết bài vở mà anh vẫn đang kiên trì ngoài việc tập luyện.

Mấy cái đồ thị hàm số kia dàn ra rõ ràng mạch lạc dưới ngòi bút của anh.

Trình Lê biết anh làm việc chuyên tâm.

Cô và Nhậm Tây An ở cùng một phòng hơn ba tiếng. Nhậm Tây An không ngẩng đầu, cứ mãi miết vui đầu vào những đề bài dường như viết thế nào cũng viết không hết kia.

Trình Lê ngồi một bên hơi nản chí, thấy sắc trời tối dần, cô cảm thấy ngày hôm đó không trông mong chờ được đôi câu vài lời gì của Nhậm Tây An nữa.

Trình Lê siết chặt giá vẽ mà mình đang đeo chuẩn bị đi.

Nhưng cô vừa đi một bước, Nhậm Tây An đã nhìn hơn ba tiếng không lên tiếng nói: “Em đi về trước một bước nữa thử xem?”

Trình Lê ngang bướng đi một bước thật.

Nhậm Tây An tiếp một câu: “Nhắc nhở em thôi, em nhìn thử đi đến cửa thì em cần phải đi bao nhiêu bước.”

Trình Lê không hiểu.

Nhậm Tây An quăng bút. Cây bút lăn theo sàn nhà phẳng lì vừa vạn trượt đến bên chân Trình Lê như đã được tính toán vậy.

Trình Lê theo bản năng khom người nhặt.

Giống như... tôi tớ.

Trong khoảnh khắc cô cắn răng khinh bỉ mình, giọng nói không lạnh không nóng của Nhậm Tây An lại chui vào tai cô lần nữa: “Đi một bước, thêm một lần.”

Ấn ý là:

Có gan thì em cứ việc đi đi.

Có người mẹ nó làm hòa như em à?

Em mẹ nó chân thành sao?

Khi đó Trình Lê rất muốn cào chết Nhậm Phật gia tác oai tác oái, đồng thời chỉ vào anh mà mắng: Tiên sư nhà anh!

Chẳng lẽ trợn cãi nhau cho sưng mồm đó là một mình cô cãi à?!

Nuông chiều anh không nhẹ đâu!

Nhưng khi đó cô nhu nhược, dang hoàng đứng đó, thật đúng là không bước thêm bước nào nữa.

***

Lá rơi trong chùa vào mùa thu năm ấy đứng nhìn từ xa xa đẹp đến độ không chân thật. Giống như màn trời vẩy mưa hắt xuống rất nhiều màu vàng, tạo thành một chùm những tấm rèm lụa vàng biến đổi dần treo nơi đầu tường.

Sau khi vào Cố Cung, Trình Lê đã thấy qua mùa thu lá vàng lá rơi ở Cố Cung.

Nhưng trên những cây cổ thụ trải qua trăm năm sương gió ấy, cô không còn nhìn thấy màu vàng rực rỡ chói mắt ấy nữa.

Thời gian qua đi nhiều năm, anh dọa cô không thay đổi, nhưng rất nhiều thứ đã thay đổi.

Giọng nói của Nhậm Tây An khi ấy rõ ràng như khắc trong tai cô.

Lúc này nếu không có tiếng gió đông rít gào, cô hẳn cũng có thể nghe rõ giọng nói của Nhậm Tây An, cho dù so với năm đó, Trình Lê bây giờ đã bị điếc một tai.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Núi Băng Đèo Anh Đến Với Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: A Di Đà Phật

Đông thu hạ xuân, bốn mùa quay trở lại.

Thời gian quay ngược về đầu mùa thu năm 200X.

Trình Lê đi từng bước một lên lưng chừng núi dọc theo con đường nhựa, đập lên ánh vàng rải rác của đèn đường hắt xuống.

Thình thoảng có xe chạy ngang quét qua một cơn gió, thổi vào đôi chân thon dài trắng nõn chưa được chiếc quần soóc che hết của cô.

Cây tường vi ven đường đầy cành lá xanh um, hương thơm thấm vào xoang mũi Trình Lê, khiến cô càng cảm thấy buồn bực vô cớ.

Từng chiếc xe có mã ngoài đầy kiêu ngạo có chung đích đến với cô.

Đều là số 32 ở lưng chừng núi.

Trình Lê quét nhìn cách ăn mặc khi ra ngoài vào sáng sớm của mình, áo thun quần soóc, cô chỉ sợ càng không ăn khớp gì với nội thất nguy nga lộng lẫy trong số 32 từng sửa chữa vào lúc này.

Còn một khúc cua nữa là cô đến.

Trình Lê dừng lại, không đi về trước nữa, mà bước một bước sang vành đai xanh ở bên cạnh.

Dựa vào bên một thân cây dương liễu có lớp vỏ sần sùi, Trình Lê móc bật lửa trong túi phải ra, mò điều thuốc rồi châm.

Khuôn mặt được làn khói thuốc lượn lờ quét qua, dưới bóng đêm vẫn thấy được màu da trắng nõn cùng vẻ mặt lạnh lùng.

Ba lô sau lưng hơi nặng, Trình Lê tiện tay cởi ba lô treo lên cành cây khô để giảm sức ép.

Buổi chiều khi rời trường, cô có ý đi rất trễ.

Nhưng có người có kiên nhẫn chờ cô, cô còn chưa ra khỏi cổng trường, trên con đường nhỏ rợp bóng cây, bạn học Đàm Khắc chặn đường cô đưa cho cô một quyển từ điển tiếng Anh vừa dày vừa nặng.

Trong cơn ngơ ngẩn của Trình Lê mang theo sự dò xét, khi cô nhìn chăm chú, Đàm Khắc có phần quần bách dễ dàng thấy được: “Cậu học chăm chỉ hơn được không?”

Trình Lê có sự điềm tĩnh không đếm xỉa đến việc gì không cách nào nhập vai được.

Đàm Khắc nói: “Ngày mai đừng ngủ nữa, kiên trì hơn nửa năm cuối này đi.”

Lần này Trình Lê nghe hiểu.

Lớp trưởng Đàm giữ cả thế giới trong lòng, lo cô tiếp tục phớt lờ pháp luật kỉ cương ngũ cả năm.

Trình Lê cúi đầu nhìn quyển sách trong tay Đàm Khắc, đổi sang ánh mắt hòa nhã nhìn về phía cậu ta: “Tặng tôi à?”

Đàm Khắc: “Phải, trên bàn cậu...”

Trong lòng Trình Lê biết rõ, cậu ta muốn nói so với sách vở chất thành núi của những người khác, thì cô không giống một người học hành đàng hoàng.

Thấy Đàm Khắc dè dặt, Trình Lê cười nhạt thành tiếng, độ cong khóe môi nhếch lên rất rung động lòng người, tôn lên khuôn mặt xinh đẹp của cô.

Nụ cười này khiến Đàm Khắc nóng mặt. Để tránh sự nóng rực này, cậu ta chuyển tầm mắt xuống dưới.

Nhưng sau khi dời xuống, lại nhìn thấy ngay bầu ngực phập phồng dưới chiếc áo sơ mi trắng mà Trình Lê buộc ngang hông.

Ngay cả tai Đàm Khắc cũng nóng lên.

Tầm mắt Trình Lê do dự trên mặt Đàm Khắc, cuối cùng cô hỏi cậu ta: “Kì thi lần trước, lớp này ai có điểm cao nhất vậy?”

Đàm Khắc nhìn lại cô: “Cậu.”

Trình Lê hài lòng gật đầu, lại hỏi: “Tôi trông đặc biệt miễn cưỡng đặc biệt không nghiêm túc sao?”

Đàm Khắc há miệng: “Phải...”

Trong ánh mắt tha thiết lại dịu dàng của Trình Lê, câu đó của cậu ta có phần gắng gượng bị vụn thành một cái lắc đầu.

Trình Lê ừm một tiếng, ngừng đầu nhìn mái tóc lòa xòa trên trán Đàm Khắc: “Như vậy là đã đạt được ý kiến thống nhất rồi nhé, tạm biệt.”

Đàm Khắc quay đầu, mang theo sự ảo não đến chậm định đi.

Trình Lê lại ho khan một tiếng, gọi cậu ta: “Quay lại đây!”

Đàm Khắc ngoảnh lại, rất bất ngờ.

Trình Lê khề hất cằm, chỉ quyển sách trong tay cậu ta: “Không phải tặng tôi sao, cậu cầm đi là đôi ý à?”

Lúc này nhớ tới dáng vẻ chạy trốn cách xa cô cuối cùng của Đàm Khắc, Trình Lê dụi tắt thuốc, không nhìn được ngồi xổm dưới đất cười rộ lên.

Bà vai run cả buổi, cười nhạt biến thành cười ha ha, cuối cùng dừng lại.

Trình Lê lấy lại bình tĩnh, nhảy lên bức tường thấp xây nên từ những khối xi măng bao quanh vành đai xanh, đặt mông ngồi trên đó.

Cô bắt chéo chân chống đất, nhìn kim giờ và kim phút dịch chuyển chậm chậm trên đồng hồ, muốn chờ trời tối hơn một chút, chờ thời điểm đêm yên tĩnh hơn.

Nhưng ông trời không chiều lòng người, cô ngồi chưa tới nửa tiếng, một tràng tiếng tí tí tí trong ba lô truyền đến.

Đối phương vô cùng kiên nhẫn, Trình Lê không thể không nhận.

Trong gió hè khô hanh, giọng nói đôn hậu lộ ra sự không hài lòng rõ ràng của ông ngoại Nhạc Minh Sâm truyền đến: “Năm phút, mặc kệ bây giờ ở đâu thì cũng phải lần về đây cho ông.”

***

Trình Lê âm thầm đi vào từ cửa hông.

Tiếng đàn dương cầm như dòng nước chảy róc rách lướt qua bên tai cô, khác với tiết tấu hào hùng chảy qua dưới mười ngón tay Nhạc Minh Sâm mà cô thường hay nghe.

Trình Lê dựa sát vào bức tường hành lang gần cửa hông, suy nghĩ đây chắc là tiếng đàn từ cậu Nhạc Tuần, người cậu mà cô chưa từng gặp mặt chỉ thấy qua ảnh, nhân vật chính của bữa tiệc trong số 32 tối nay.

Cô dựa tường một hồi hít một hơi, rồi nhích từng chút một về phía phòng khách ánh đèn sáng trưng.

Còn chưa đi được mấy bước trong hành lang này, bóng dáng cao gầy của Nhạc Minh Sâm xuất hiện ở cuối tầm mắt Trình Lê.

Ánh mắt Nhạc Minh Sâm u ám như ánh sáng trong hành lang.

Trình Lê đến gần ông, vô thức ưỡn thẳng lưng.

“Lát nữa tính sổ với cháu, vào đây làm quen trước đi,” Nhạc Minh Sâm quét nhìn cách ăn mặc của cô, chỉ vào trán cô, “Không ra dáng gì cả.”

Trình Lê theo sau ông đi tới.

Nhạc Minh Sâm dẫn cô đi thẳng đến bên cây đàn dương cầm ở phòng khách.

Nhạc Tuần vừa mới đánh đàn dựa vào khung đàn, đang nhìn cô.

Trình Lê gọi: “Cháu chào cậu.”

Nhạc Tuần cười, tuy trẻ tuổi, nhưng khuôn mặt mang vẻ hiền hậu mà bậc trưởng bối hay có: “Rất xinh đẹp.”

Đôi mắt vừa nhỏ vừa dài của Trình Lê hơi nheo lại, mang theo sự đề phòng.

Cô theo bản năng không thích cái từ này.

Trong lòng cô, từ này gắn liền với mầm tai họa.

Sau đó Nhạc Tuần di chuyển sang một bên, nhường lại cho người sau lưng anh ta.

Tầm mắt Trình Lê lập tức chạm vào bà vai rắn chắc của một người đàn ông, sau đó là khuôn mặt nhả nhặn. Tia sáng của chiếc đèn treo trên đỉnh đầu phủ lên sống mũi đối phương, tạo ra một khoảng bóng mờ nhỏ dưới cánh mũi anh ta.

Lúc này, Nhạc Minh Sâm đứng bên cạnh Trình Lê mở miệng giới thiệu: “Phương Thức, anh Phương. Đây là Trình Lê.”

Trình Lê đứng yên, hai giây sau, nói: “Anh Phương, chào buổi tối.”

Câu này thoát đầu nghe thì chẳng có gì, lắng nghe thì chữ nào cũng có vấn đề.

Nhạc Minh Sâm hừm một tiếng, liếc xéo Trình Lê một cái: “Gọi là chú.”

Trình Lê thầm chửi mẹ nó, cô đã bao nhiêu tuổi rồi, lờ như cô gọi là chú mà đối phương tự nhận là vai lứa anh trai, vậy không phải khó xử hơn à.

May mà người đàn ông tên Phương Thức đó tò ý không ngại, đồng thời móc một tấm danh thiếp trong túi ra đưa cho Trình Lê.

Xương ngón tay của anh ta dài, Trình Lê liếc nhìn, nhận lấy một cách vô cùng quy củ, khước mắt còn quét nhìn ông ngoại Nhạc Minh Sâm.

Tấm danh thiếp bằng kim loại vừa cứng vừa lạnh, hai chữ Phương Thức nhô lên, đầu ngón tay Trình Lê sờ vào có cảm giác thô nhám.

Trên tấm danh thiếp chỉ có hai chữ này, và một hộp thư.

Trình Lê ngẩng đầu khỏi tấm danh thiếp, nhìn về phía Phương Thức lần nữa. Anh ta đang mỉm cười nghênh đón ánh mắt dò xét của cô.

Trình Lê lập tức dời mắt, nghe thấy Nhạc Minh Sâm nói: “Chú Phương là bạn của cậu cháu, sang năm cháu thi vào Học viện Mỹ thuật, cần người hướng dẫn, nửa năm tiếp theo này, chú ấy là thầy của cháu.”

***

Hôm sau là kì nghỉ cuối tuần, sáng sớm Trình Lê âm thầm ra khỏi phòng trước, rồi âm thầm ra bên ngoài bức tường sân.

Vừa thở phào nhẹ nhõm, nghe thấy một tiếng còi vang lên bên cạnh.

Trình Lê theo bản năng định ôm lấy cái cây ven đường như một con khi vậy, vừa nghiêng người thì phát hiện là cô thần hồn nát thần tính suy nghĩ nhiều, chỉ là chiếc xe qua đường mà thôi.

Cô nhú mày lấy di động ra, trong đó có tin nhắn mà cậu bạn cùng nhau lớn lên Trình Lộc Minh gửi vào sáng sớm: “Tuần này đừng về nữa, mình đi hỏi giúp cậu thử cho.”

Trình Lê muốn từ chối: “Mình vốn cũng rảnh mà.”

Trình Lộc Minh vẫn khuyên cô: “Thật sự có tin tức thì họ sẽ thông báo cho cậu mà. Hồi như vậy không phải là hỏi vô ích sao?”

Bàn tay bầu mành hình của Trình Lê không nhúc nhích.

Có thể là hỏi vô ích, nhưng dù thế nào thì cũng phải làm chút gì đó chứ.

Thật sự có tin tức, người đầu tiên đối phương thông báo sẽ là Nhạc Hải Âm, đầu thế nào là cô.

Nhưng cô vẫn nghe theo đề nghị của Trình Lộc Minh, trả lời cậu: “Vậy được, mình không đi nữa.”

**

Nhiều năm trước, Nhạc Hải Âm, con gái của nghệ sĩ dương cầm Nhạc Minh Sâm, tự mình đi theo thầy của cô, họa sĩ trẻ Trình Cừ, bỏ nhà đi về phía tây.

Không lâu sau, Trình Lê ra đời.

Hơn mười năm sau, trên đường Trình Cừ dẫn theo Trình Lê tự lái xe về vật thực thì gặp tai nạn trên quốc lộ bên cạnh sa mạc.

Trình Cừ thần trí vẫn còn tỉnh táo bò ra khỏi xe cầu cứu, từ đó mất tích, không rõ sống chết.

Hai năm sau nữa, Nhạc Hải Âm đẩy Trình Lê may mắn còn sống trong vụ tai nạn ra khỏi nhà.

Nhạc Minh Sâm thương tình, mang Trình Lê do đưa con gái phản bội gia tộc Nhạc Hải Âm sinh về Bắc Kinh.

**

Trình Cừ ở đâu, còn sống hay chết, là câu hỏi cần ngay câu trả lời quan trọng nhất vắt ngang trong đầu Trình Lê.

Bởi vì Nhạc Hải Âm như thể cảm thấy... Trình Cừ bị cô giết chết vậy.

Trước đây Trình Lê không hiểu được, bây giờ Trình Lê cảm thấy Nhạc Hải Âm là cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng.

Một người mất tích, dù thế nào cũng cần phải có một lý do.

Cô ở gần nên bị Nhạc Hải Âm mang ra oán hận trách cứ.

Nhạc Hải Âm suy nghĩ lâu, hình như còn thật sự cho là thật.

**

Đã ra khỏi nhà, Trình Lê sẽ không quay ngược về nữa.

Đi tới chân núi, trên bảng trạm xe buýt viết tên điểm đầu và điểm cuối của tuyến đường: Lạc Sơn —— Chùa Thiên Minh.

Trình Lê liếc nhìn, quyết định đi đến trạm cuối ở xa nhất.

**

Khi Cam Lâm, người cùng theo học một thầy, đi cùng Nhậm Tây An đến chùa báo cáo tiếp nhận cải tạo xã hội chủ nghĩa, nhìn dòng “Phật Quang Phổ Chiếu (1)” kèm theo trên bức hoành phi (2) treo cao chính giữa ở chùa, khóe mắt giật một cái.

(1) Phật Quang Phổ Chiếu: trí huệ Phật trong sáng chiếu tỏa khắp cả chúng sinh.

(2) Hoành phi là tấm biển gỗ có hình thức trình bày theo chiều ngang treo trên cao bên ngoài các gian thờ tại đình, chùa,... Thường ở trên đó khắc ba đến bốn chữ.

Cam Lâm kéo kéo cánh tay Nhậm Tây An im lặng đứng một bên: “Anh này, hay là về xin huấn luyện viên Trình nữa thử xem?”

Nhậm Tây An nhìn Cam Lâm, ánh mặt trời mùa thu hắt đầy xuống phiến đá mỏng sau lưng cậu. Cậu mở miệng nói bằng giọng lười biếng, hỏi hột: “Xin ư, anh sai à?”

Cam Lâm nghe cái giọng uể oải này của cậu, cảm thấy nói gì cũng phí công.

Nhậm Tây An nhét quai túi xách trong tay vào giữa hàm răng cắn chặt, rút hai tay mò ra sau gáy Cam Lâm.

Cam Lâm đứng đàng hoàng. Nhậm Tây An chỉnh cổ áo sơ mi của cậu ta, phui phui, thấy cổ áo nhăn nhúm ngay ngắn rồi, nói cho cậu ta biết: “Cậu về đi.”

Cam Lâm: “Huấn luyện viên Trình bảo em đưa anh vào.”

Nhậm Tây An liếc cậu ta, sắc mặt trầm xuống: “Không cần.”

Cam Lâm: “Còn có một xấp bảng biểu phải đưa cho sư thầy nữa.”

Nhậm Tây An chìa tay ra: “Đưa cho anh.”

Cam Lâm lắc đầu: “Không được, lỡ như anh tiện tay vứt vào sọt rác thì sao?”

Nhậm Tây An ơ hay một tiếng: “Cậu học cái xấu hử, anh là người như vậy sao?”

Cam Lâm gật đầu: “Đúng vậy. Anh vào hãy nghe lời sư thầy thật tốt, tranh thủ ra sớm một chút rồi về đội nhé.”

Nhậm Tây An như cười như không nhìn Cam Lâm chằm chằm: “Cút đi, trước khi vào tù cải tạo, mấy thằng tội phạm mới nghe cái loại súp gà cho tâm hồn thoải này.”

Cam Lâm: “Anh cũng đừng có nhất thời kích động đấy.”

Khóe môi Nhậm Tây An cong lên thành một nụ cười hài hước mà nghiền ngẫm: “Anh kích động thì còn làm được gì chứ, phá sập ngôi chùa này sao?”

Cam Lâm mím môi, dặn cậu một cách rất nghiêm túc: “Không phải ý này. Ý em là anh đừng có đột nhiên nảy sinh ý nghĩ bất chợt mà đi tu thật.”

Nụ cười bên môi Nhậm Tây An thu lại từng chút một. Cam Lâm vội nhanh chân chạy về trước trước khi cậu đập cậu ta giống như đánh bóng vậy.

Cậu ta đi rồi, Nhậm Tây An ngẩng đầu nhìn nơi mà cậu phải ở trong một thời gian ngắn sau này, chửi một tiếng rồi một tay đút vào túi một tay xách túi phóng khoáng đi trình diện.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Núi Băng Đèo Anh Đến Với Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Bạo Lực Mỹ Học

Cam Lâm chạy khá gần, qua cổng chùa thì dừng lại chờ Nhậm Tây An.

Phía sau cổng chùa, những cây tùng bách xanh biếc xếp thành hai hàng, sau mấy bụi cây xanh biếc là rừng bia trang nghiêm thành hàng. Ra phía ngoài nữa là cây phong với những phiến lá úa vàng, cành cây rũ xuống đầy thướt tha, thỉnh thoảng rắc lá rơi lác đác xuống con đường lát đá.

Đi về trước là từng bậc thêm đá.

Ở cuối thêm đá là điện Chính Thiên với bức tường đỏ ngói xanh của chùa Thiền Minh, mái hiên kép hơi cong lên, đầu cùng (1) sơn màu.

(1) Đầu cùng: một loại kết cấu đặc biệt của kiến trúc Trung Hoa, gồm những thanh ngang từ trụ cột chia ra gọi là cùng và những trụ kê hình vuông chen giữa các cùng gọi là đầu.

Bên con đường nhỏ ở bên điện đặt mấy cái lu đá có nước sâu màu xanh.

Hoa súng trong đó đã úa tàn, chỉ còn lại lá xanh biểu thị sức sống. Vài phiến lá rơi bay vào đỉnh trong đó, trông không gian có vẻ chật hẹp.

Thỉnh thoảng có khách du lịch kết bạn lui tới, khi đi ngang qua rồi rít quét nhìn Nhậm Tây An cao gầy khôi ngô một cái.

Nhậm Tây An đi theo Cam Lâm, chẳng mấy chốc đi vòng qua các điện thờ vào phòng của sư trụ trì ở phía sau.

Đi con đường mấy bước này, giống như vút thời gian sau lưng, xuyên qua một không gian ngăn cách với đời khác.

Khi đến trước cửa thì Cam Lâm dừng lại, chờ Nhậm Tây An lại gần.

Lúc này Nhậm Tây An mới rề rà hỏi cậu ta: “Huấn luyện viên Trịnh nói đề anh ở đây mấy ngày?”

Cam Lâm nhìn khuôn mặt có vẻ hồ hững nhưng thật ra đã hơi nóng của cậu, nói: “Chưa cho giới hạn.”

Về mặt không sao cả vừa rồi của Nhậm Tây An thoáng hiện lên chút lạnh lùng, khẽ à một tiếng: “Fuck... kẻ thù mà.”

Nghe quen thật.

Cam Lâm suy nghĩ một chút mới nhớ ra, trước khi tới đây huấn luyện viên Trịnh Đạc cũng nói như vậy.

Kẻ thù.

Cam Lâm: “...”

Vận động viên đều coi trọng trạng thái thi đấu, một ngày không sờ vào vợt không chạm vào bóng là cũng có thể bị ảnh hưởng.

Nhưng Trịnh Đạc và huấn luyện viên trưởng bàn bạc, rồi ra quyết định ném Nhậm Tây An vào đây cũng không phải là nhất thời kích động.

Trịnh Đạc, người luôn luôn điềm tĩnh, nhưng đã nổi giận... thì cơ bản đều có liên quan đến Nhậm Tây An.

Ánh mắt lạnh nhạt của Nhậm Tây An lướt nhẹ qua Cam Lâm một cái: “Nói lời nên nói, làm chuyện nên làm mà huấn luyện viên Trịnh dặn cậu, làm xong nắm chắc hết rồi thì đi đi. Chậm thì coi chừng anh trối cậu ở đây, để cậu xem anh học ngồi thiền thế nào đấy.”

Cam Lâm đáp: “Anh yên tâm, em đi ngay đây. Trời mưa rồi, em không muốn lát nữa chèo thuyền về đâu.”

Nhậm Tây An nhìn cậu ta, bực mình xua tay: “Cút cút cút đi.”

Cam Lâm cười, sau đó trượt vào phòng của sư trụ trì trước.

Nhậm Tây An ở lại bên ngoài, sờ tới sờ lui khắp người, cũng không tìm được thứ gì trút giận được.

Cậu tướng Trịnh Đạc chỉ nói mà thôi, không ngờ vừa thi đấu giải mở rộng xong thì ném cậu vào chùa thật.

Ném vào cái nơi tràn đầy nhiệt huyết và trong phim cổ trang mới có như vậy.

Cái mạng chó này.

Rốt cuộc cậu phải ngồi ở đây bao lâu thì mới về được?

**

Sau khi Cam Lâm đi, sư trụ trì sắp xếp một đệ tử có pháp danh là Tịnh Không thu xếp cho Nhậm Tây An.

Tịnh Không tò mò, hỏi cậu: “Phạm lỗi gì sao? Tôi vào chùa lâu như vậy, mà lần đầu tiên thấy người như cậu... thấy vận động viên chạy tới đây đây?”

Nhậm Tây An trả lời nửa câu đầu của cậu ta trước: “Huấn luyện viên của tôi là một nhân tài.”

Rồi sau đó trả lời nửa câu sau của cậu ta: “Giết người.”

Tịnh Không: “...”

Ba giây sau, Tịnh Không nhìn anh bằng một ánh mắt nghi ngờ anh có vấn đề ở phương diện nào đó.

Nhậm Tây An cười lưu manh: “Chưa thực hiện được.”

Cậu thật sự không cảm thấy cậu có lỗi.

Không biết tại sao Trịnh Đạt chuyển nhỏ xé ra to ném cậu vào đây, tư thế phải phế bỏ cậu.

Trong giải đấu mở rộng vừa kết thúc.

Nhậm Tây An vất vả khởi động rất lâu, khi gần thi đấu, đối phương đột nhiên bỏ cuộc.

Cậu không đánh mà thắng.

Trận đấu cứ như vậy mà kết thúc.

Cậu chặn con đường mà tuyển thủ bỏ cuộc ắt phải đi qua, hi vọng đối phương ra thi đấu.

Sau khi Trịnh Đạt biết, lập tức tìm cậu nói chuyện rất lâu.

Vừa bắt đầu, trạng thái của Trịnh Đạt là tận tình khuyên bảo: “Đánh ít một trận tốn ít thể lực là chuyện tốt mà, cậu chặn người ta ở đó thì ra cái kiểu gì chứ?”

Thoạt đầu Nhậm Tây An trả lời: “Chỉ trò chuyện đôi câu thôi, không có chặn.”

Trịnh Đạt khiển trách cậu: “Con đường chỉ rộng có xiu như vậy, cậu đứng ở đó, cao hơn người ta một cái đầu, nhìn người ta đầy oán hận, có biết tạo ra ảnh hưởng gì không?”

Nhậm Tây An chặc một tiếng, ngược mắt nhìn anh ta, phủ nhận: “Oán hận, em rảnh như vậy làm sao?”

Mấy chữ này khiến Trịnh Đạt nổi nóng: “Cậu cảm thấy đối phương không bỏ cuộc thì cậu nhất định thắng được à?”

Nhậm Tây An không khiêm tốn: “Là chuyện như vậy.”

Trịnh Đạt chỉ vào cậu: “Cậu...”

Nhậm Tây An hiểu ý anh ta, khẳng định: “Em không kiêu ngạo, cũng không bắt nạt người khác.”

Trịnh Đạt nổi khùng: “Cái tính khí này của cậu mà không thay đổi thì sớm muộn gì cũng gây ra chuyện!”

Sau đó nói chuyện thêm mấy lần.

Sau đó lần nào cũng không thể đồng ý.

Cuối cùng Trịnh Đạt chuẩn bị cho cậu một bài học.

Cậu tưởng cùng lắm là phạt chạy hay viết kiểm điểm gì đó... Có đánh chết cậu cũng không ngờ lão cáo già Trịnh Đạt này ném cậu vào chùa.

Ăn chay, thấp hương, lễ Phật?

Không biết làm sao Trịnh Đạt nhìn ra cậu có tuệ căn có thể vào chùa học thêm chứ.

**

Khi bị Tịnh Không và mấy đệ tử khác đè mặc chiếc áo cà sa, Nhậm Tây An chọn nhẫn nhịn.

Cho dù trên đó dán miếng vá có màu sắc không hài hòa.

Cái nơi núi non hoang dã này, nếu cậu làm mấy chuyện “bất nạt” người khác nữa, thì thật đúng là không biết năm nào tháng nào Trịnh Đạc mới có thể dẫn cậu về.

Lá rơi trong chùa quét thể nào cũng quét không hết, Nhậm Tây An cảm thấy vô vị, cầm chổi xem như là vọt, đánh vào lá Tịnh Không đầy sang.

Quét một hồi, mây đen áp sát, chẳng mấy chốc thì trời đổ mưa.

Tịnh Không dắt cậu vào điện Chính Thiên, hai người ở đằng sau mấy bức tượng Phật thờ cúng trong chính điện.

Thình thoảng có người vào điện thắp hương.

Nhậm Tây An không có hứng nên không nhìn.

Tịnh Không luôn nhìn đằng trước chính điện.

Một lúc sau, cậu ta kéo kéo cánh tay Nhậm Tây An: “Mau nhìn kìa.”

Nhậm Tây An nghe vậy thì nể mặt, từ từ chuyển tầm mắt sang phía Tịnh Không chỉ.

Tịnh Không nói: “Nhân tài đây, mọi người đều tới thắp hương, cô gái này thì thắp nén hương thắp đến độ phải dập lửa luôn.”

Chếch đằng trước trong chính điện, trong tầm mắt Nhậm Tây An, có một cô gái có mái tóc đen mềm mại xoa trên sống lưng gầy còm.

Cô cụp mắt, khuôn mặt nghiêng lạnh lùng.

Con người đen nhánh tập trung nhìn chăm chăm lư hương ở trước mặt.

Trên cổ tay trắng nõn treo viên đá.

Ban nãy khi cầm hương vào lư cô hơi mạnh tay, chẳng những không thể cắm cây trong tay mình vào, mà ngược lại làm mấy nén hương vốn đang cháy trong lư đứt đoạn rơi xuống theo động tác của cô.

Rất trùng hợp, nén hương đứt đoạn vừa vụn rơi xuống xô hương khói ở một bên.

Giấy bản gấp nén hương đang cháy, trong nháy mắt liền bốc lên ngọn lửa mà mắt thường có thể thấy được.

Tịnh Không và Nhậm Tây An đều nghe thấy một tiếng “fuck” không kìm lòng được.

Cô gái đó chẳng hề luống cuống tay chân, bình tĩnh xúc tàn hương lạnh ngắt ở một bên đổ một ít vào giấy để dập lửa.

Cuối cùng cô giơ tay lau mồ hôi trên trán và mặt.

Tịnh Không run vai, nhìn Nhậm Tây An: “Mặt tèm lem rồi.”

Không lâu sau, đôi chân trắng thẳng như hành lá cất khúc đi càng lúc càng xa Nhậm Tây An.

Rồi sau đó chỉ thấy cô gái có khuôn mặt lem nhem đi vào trong cơn mưa vừa trút xuống, ngẩng đầu, hướng về mưa rồi lau mặt một cái.

Nhậm Tây An cười một cái, người này thật đúng là không chú ý chuyện vật vãnh.

**

Trở lại phòng tụng kinh ở phía sau, Tịnh Không đi làm bài mà mỗi ngày phải hoàn thành, Nhậm Tây An ngồi một mình trong căn phòng trống trải ở phía tây.

Bên ngoài mưa to như trút nước, ngồi một hồi, cậu không thích đồ ướt trên người, cởi hết áo ra, ngồi trong phòng tụng kinh rồi cứ thế mà ngủ.

Lúc này mới ngày đầu tiên, cậu đã nhàm chán đến độ muốn đếm cừu rồi.

***

Trình Lê lượn một mạch trong chùa, ven đường nhặt những viên đá rất có cảm giác thiết kế.

Trong chính điện thắp nén hương gây ra rắc rối không lớn không nhỏ cho cô không quy củ như vậy, rồi sau đó dầm mưa một hồi, rồi đi vòng quanh ngắm kiến trúc gỗ trong chùa.

Khi Trình Cừ còn, đây là một trong những hướng nghiên cứu của ông, Trình Lê thường nghe thấy nên cũng bị ảnh hưởng.

Hoặc ít hoặc nhiều sinh ra chút hứng thú.

Ngôi chùa này thích hợp về vật thực, cô cảm thấy như vậy.

Đi chưa được mấy bước, mưa càng lớn hơn.

Mấy căn phòng thiền gần Trình Lê nhất đều gần như không thấy có mái hiên.

Trình Lê lau nước mưa trên mặt, không có lựa chọn khác, chui đầu vào căn phòng đang mở cửa ở gần nhất.

Vừa vào cửa, một tấm thân trần với những đường nét rõ ràng lọt vào tầm mắt Trình Lê.

Nửa người trên không mặc gì cả.

Đối phương đang ngồi, nhắm mắt.

Tư thế ngồi... rất ngang ngược, không hề quy củ.

Xương mảy rõ nét, góc độ hơi nghiêng lộ ra cả khuôn mặt lạnh lùng.

Mái tóc đen ngắn ướt một nửa, phần trên trán có vẻ mềm mại.

Trình Lê chớp mắt một cái, xác định không phải cô hoa mắt.

Các đường giữa bắp thịt ở nửa người trên của cậu ta khác thường một cách uyển chuyển.

Mô hình tốt.

Trình Lê nhìn một hồi, quét nhìn đường nét vân da tổng thể ở nửa người trên của đối phương, sau đó đứng theo thói quen, xoay người, đối mặt với màn mưa, đưa lưng về phía tấm thân trần đó.

Khi tĩnh lại trong tiếng mưa rả rích, Nhậm Tây An thấy một bóng lưng trước tiên.

Cậu khẽ nhúc nhích, Trình Lê nghe thấy tiếng thì xoay người lại.

Cậu không vội mặc áo, Trình Lê cũng không vội dời mắt.

Sự quan sát và dò xét của cô thẳng thắn mà trần trụi, đồng thời với sự thần nhiên, chỉ có thưởng thức, không có dục vọng.

Bốn mắt nhìn nhau một hồi, Trình Lê nhú mảy.

Còn chưa mặc nữa?

Nhậm Tây An không nhúc nhích.

Trình Lê nhìn sang, cậu liền nhìn thẳng lại.

Sau đó cậu nhận ra, là cô gái thấp hương.

Sự giằng co im lặng này chẳng hề thoải mái.

Trình Lê lên tiếng trước: “Xin lỗi, anh không mặc, tôi đi vào đúng lúc nhìn thấy.”

Chẳng phải cố ý, cũng chẳng phải là trêu chọc.

Nhậm Tây An cười, học cách dùng từ của Tịnh Không, hỏi: “Cô trú mưa à?”

Trình Lê ừm một tiếng: “Trùng hợp.”

Nhậm Tây An đứng lên.

Cậu ngồi thì Trình Lê không có cảm giác, lúc này cậu đứng lên, cái cảm giác áp bức ập tới một cách tự nhiên theo tầm mắt của cậu vây quanh người Trình Lê.

Cậu cup mắt nhìn cô, rồi sau đó khom người nhặt chiếc áo ban nãy mà cậu cời ở dưới đất lên, vắt trên cổ tay.

Cậu đi mấy bước, đứng bên cạnh Trình Lê.

Hai người mỗi người chiếm một nửa, vừa vặn chiếm hết khung cửa của phòng tụng kinh.

Cùng nhìn màn mưa như trút nước bên ngoài.

Màu xanh mờ mịt xa xa mông lung và xa xôi, màn mưa gần bên dày kín không một kẽ hở.

Gần nhất lại là nơi lương thiện như phòng tụng kinh này.

Trình Lê không dè chừng gì nhiều.

Trong mắt cô, lúc này cậu là một cơ thể trông rất đẹp nhiều hơn.

Từ nhỏ cô cũng được nuôi lớn có tính cách lớn gan không biết sợ.

Sau đó Trình Lê vuốt mấy viên đá mà cô nhặt khi nãy treo trên cổ tay đến lòng bàn tay, hỏi cậu: “Làm người mẫu được không? Không cần lâu lắm đâu, tôi là học sinh, học sinh nghệ thuật.”

Món đồ chơi này có thể làm một tác phẩm điêu khắc bằng đá.

Có thể khắc tượng người.

Chỉ cần mượn một khuôn mặt, mượn một thân thể để đối chiếu làm.

Nhậm Tây An hờ hững ném một chữ, hỏi cô: “Tôi?”

Trình Lê gật đầu: “Không phải người đi tu các anh đều có lòng từ bi sao?”

Một cái nhấc tay, giúp một chuyện, dùng mặt của anh.

Nhậm Tây An thận trọng lắc đầu, biết là chiếc áo cà sa trên tay cậu khiến cô hiểu lầm, nhưng cậu không giải thích: “Có lẽ cô hiểu lầm rồi. Cạo đầu và không cạo đầu, giác ngộ không giống nhau.”

Trình Lê theo bản năng chớp mắt.

Nhớ tới ngọn lửa bị dập tắt trong điện Chính Thiên khi nãy, Nhậm Tây An cảm thấy có chút thú vị.

Cánh tay trần của cậu đứng lúc chống khung cửa bên phía Trình Lê đứng, chặn đường đi của cô: “Không cạo đầu là giống như tôi, tham tiền.”

Tầm mắt cậu nhẹ nhàng lướt qua gò má Trình Lê, nhìn về phía màn mưa, đưa tay kia ra bằng tốc độ cực nhanh, chìa trước mặt Trình Lê: “Cũng không đắt lắm đâu, nhìn một cái, một đồng. Cô nhìn bao lâu tôi cũng không đếm, xem lương tâm cô có thể cho bao nhiêu.”

***

Chuyện xưa rõ ràng ngay trước mắt.

Trình Lê ngừng nhớ lại, nhìn Nhậm Tây An ở trước mặt dưới ánh đèn đồng đưa của bãi đậu xe bệnh viện hỏi cô “Cô đi ra ngoài một bước thử xem”.

Từ anh dùng gần như dẫn hai người quay đi quay lại trăm ngàn lần.

Giờ phút này, đáng vẻ lạnh lùng của anh lại có vẻ hời hợt mà xa cách.

Trình Lê thỏa hiệp.

Nhậm Tây An ở đằng trước, Trình Lê theo sau anh với khoảng cách không gần không xa, đi về phía tòa nhà cấp cứu.

Trình Lê cảm thấy cô có câu sắp kìm không đành muốn hỏi anh.

Cô muốn biết: Ở bên nhau lần nữa rốt cuộc có khả năng hay không?

Bạn đang đọc truyện *Vượt Núi Băng Đèo Anh Đến Với Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Dây Núi Altun

Chu Kinh nhanh chóng xuống xe đuổi theo.

Trong bãi đậu xe, Chu Kinh chờ trên xe là để để lại cho hai người không gian, đến tòa nhà cấp cứu hiển nhiên không còn cần nữa.

Nhậm Tây An có nhiều fan cuồng trước khi giải nghệ.

Khả năng anh bị nhận ra thì càng không cần phải nói.

Nơi công cộng người qua kẻ lại như bệnh viện, Chu Kinh cảm thấy cũng không thích hợp cho Nhậm Tây An dẫn một cô gái trẻ tùy ý đi lại.

Những ánh mắt tò mò nghiên cứu và những lời bình luận xì xào bàn tán đó, Nhậm Tây An sẽ không thích.

Chu Kinh cũng hơi phản cảm với việc này.

Nhưng lòng tò mò của người đời lại là chuyện thường tình, chẳng có gì sai trái cả.

Đến trước mặt Nhậm Tây An, Chu Kinh chủ động thăm dò: “Hay em đi nhé? Anh... anh chờ ở bên ngoài?”

Nhậm Tây An không tỏ thái độ ngay lập tức.

Anh nghe vậy thì khựng bước, dưới quảng sáng lờ mờ, sống lưng thẳng tắp từ đầu đến cuối.

Sau đó anh hơi nghiêng người, trong mắt Trình Lê, khuôn mặt ngược sáng có phần mơ hồ.

Trong cái nhìn thẳng của anh, Trình Lê lựa chọn thay anh, nói với Chu Kinh: “Làm phiền anh rồi.”

Nhậm Tây An đứng tại chỗ nhìn Chu Kinh và Trình Lê từng bước một đi xa, bóng người trước mắt biến mất rất nhanh, trong giây lát chỉ còn lại gió đông lạnh buốt thấu xương.

Gió có tàn phá mạnh hơn nữa thì cũng không đồng thời tồn tại cùng anh.

Một mình đứng tại chỗ nhìn biến người hoặc nắm tay nhau hoặc sánh vai qua lại này, Nhậm Tây An ngẩn ngơ trong nháy mắt, quên mất tại sao trước đó anh cương quyết ngăn người phụ nữ đó lại.

Không gặp lại nữa là anh nói.

Không bỏ mặc rời khỏi là anh làm.

Loại tự mâu thuẫn thế này rất vô nghĩa.

Anh khẽ cười tự giễu, trở lại xe, hạ cửa sổ xe xuống, châm điếu thuốc.

Mấy năm qua, leo qua ngọn núi cao hơn nữa, chinh phục đối thủ ngang tài ngang sức hơn nữa, thì dường như cũng không thể giúp anh xử lý những chuyện bất ngờ không kịp đề phòng trong cuộc sống này ung dung hơn một chút.

Làm một con người... có đôi khi thật đúng là cực kì vô dụng.

**

Ánh sáng trắng đục, bức tường trắng, tiếng ồn thỉnh thoảng len vào tai.

Trong thoáng chốc, hoàn cảnh đặc trưng của bệnh viện khiến cả người Trình Lê chán nản mất tinh thần.

Mãi cho đến khi hoàn thành từng bước rồi truyền dịch, Trình Lê cũng không nói gì thêm với Chu Kinh.

Cô ngồi co ro trên dây ghế ở hành lang bệnh viện, một bên là túi dịch truyền treo cao.

Chu Kinh đứng một hồi, ngồi xuống chỗ trống bên cạnh cô.

Anh ta nhắn tin cho Nhậm Tây An, nói rõ tình hình.

Trình Lê nói: “Anh về đi, cảm ơn anh.”

Chu Kinh mím môi, nhìn cô: “Tôi và anh Nhậm không rảnh lắm đâu.”

Lung Trình Lê hơi cứng, cô nhìn thẳng anh ta, nhắc lại: “Tôi biết, cảm ơn anh.”

Chu Kinh khi khi một tiếng: “Nếu có hiểu lầm gì thì cô cứ nói rõ với anh Nhậm, giằng co không giải quyết vấn đề đâu.”

Trình Lê giờ cánh tay trái còn tự do lên, khép ngón tay xoa ấn đường: “Tôi cũng từng này tuổi rồi, không hiểu việc này sao?”

Chu Kinh: “...”

Trình Lê lại nói: “Con người tôi ghét hiểu lầm, nên sẽ không tùy tiện gây ra hiểu lầm. Chuyện mà dăm ba câu có thể nói rõ lại cứ khẳng khẳng không nói, tôi càng không làm, vẫn chưa vớ vẩn đến mức đó đâu.”

Chu Kinh phụ họa: “Câu này ngược lại rất hiểu biết.”

Trình Lê khoác tay trái lên cánh tay phải, cảm giác tay chạm vào lạnh buốt.

Cô nói cho Chu Kinh biết: “Không tính là ngu mà thôi. Chuyện lãng phí thời gian thì ai cũng có lỗi cả. Trè mãi không già mới lượn vòng nổi.”

Lại ngồi thêm một lúc, lượng dịch trong túi giảm một chút.

Trình Lê giục lần nữa: “Về đi, tôi là người trưởng thành rồi. Cảm ơn các anh.”

Tin nhắn gửi cho Nhậm Tây An chưa có hồi âm.

Chu Kinh không đi ngay, mà giống như tiết lộ cho Trình Lê: “Tối nay anh Nhậm sẽ rời khỏi Bắc Kinh.”

Anh ta cúi đầu liếc nhìn đồng hồ trên cổ tay: “Chuyến bay ba tiếng sau.”

Trình Lê nhú chặt mày, thân thể ngồi co ro trong nháy mắt thẳng dậy: “Aizz... Đi vội thật.”

Chu Kinh tiếp tục tiết lộ tin tức: “Không chắc chắn khi nào về.”

Trình Lê ồ một tiếng.

Chu Kinh khó hiểu: “Cô không hỏi đi đâu à?”

Trình Lê nhìn anh ta: “Chờ anh nói hết.”

Chu Kinh cười, anh ta không muốn xen vào chuyện của người khác như vậy.

Nhưng anh ta đi theo Nhậm Tây An lâu như thế, hành động tối nay và trước đó của Nhậm Tây An khiến anh ta muốn nhiều chuyện vào lúc này.

Giọng điệu chắc chắn này của Trình Lê lại khiến anh ta cảm thấy hơi thất bại.

Nhưng Chu Kinh cũng không bần xìn, nói tiếp: “Đích đến là dãy núi Altun. Anh Nhậm có một người bạn làm leo núi, cái người mà hôm cô leo xong cũng có mặt đây. Biết cừu hoang Himalaya không? Cao thủ leo núi siêu cấp. Một phần lý do là cái này, khu bảo tồn tự nhiên ở đó có cừu hoang Himalaya, đương nhiên đi không chắc là thấy được.”

Trình Lê hỏi đến cùng: “Còn gì nữa không?”

Chu Kinh trả lời: “Làm giấy thông hành cần một khoảng thời gian nhất định, nhóm anh Nhậm chắc sẽ đi loanh quanh chỗ khác trước. Phía nam thành phố có câu lạc bộ mấy ngày nữa sẽ tổ chức đội thám hiểm vào khu không người, có người hướng dẫn chuyên nghiệp và tiếp tế hậu cần. Đội trưởng cũng là bạn của anh Nhậm, đến lúc đó anh Nhậm sẽ tụ tập với họ. Nếu bây giờ cô xin tham gia có lẽ vẫn còn kịp. Nếu cô đã cảm thấy lãng phí thời gian không tốt, vậy thì hãy rèn sắt khi còn nóng. Nói nhảm thì tôi dong dài mấy chuyện này. Bây giờ tôi phải đưa anh Nhậm đến sân bay, đi thật đây. Tối nay e rằng cô không có cơ hội nói tạm biệt với anh Nhậm rồi.”

Chu Kinh dứt lời đứng lên nhắc chân đi ngay, chẳng mấy chốc đã để lại bóng lưng cho Trình Lê.

Nhận được nhiều tin tức như vậy, Trình Lê gọi với theo: “Cảm ơn anh.”

Bóng lưng Chu Kinh giờ cao cánh tay, vẫy vẫy.

***

Nghỉ dưỡng sức một đêm, ngày làm việc đi làm tám giờ sáng tan làm năm giờ chiều đã đến.

Trình Lê vội vào cung thật sớm.

Thầy Ngụy Trường Sinh đẩy xe đạp, đang vừa đi vừa thét.

Trình Lê đi theo sau ông, tính nhằm xác suất xin nghỉ đông thành công có thể có bao nhiêu, thời gian có thể bao lâu.

Vào phòng làm việc, đối diện cửa là một chiếc ghế thời Tiền Thanh.

Bốn chân gãy hai cái, có mấy miếng nha bản cũng bị biến dạng.

Trình Lê lại gần bên cạnh Ngụy Trường Sinh.

Ngụy Trường Sinh thay đồ làm việc của ông xong rồi đẩy đẩy chiếc kính trên sống mũi, dặn dò: “Chuẩn bị một chút đi, buổi sáng giã keo với mấy người lao động bên cạnh, có việc bận.”

Keo bong bóng cá dùng trong công nghệ phục chế truyền thống khác với chất kết dính hiện đại, đối với việc phục chế văn vật mà nói càng có ích hơn.

Không đủ vật liệu có sẵn, một vòng chế tạo mới sắp bắt đầu.

Khi làm keo bong bóng cá tốn thời gian và tốn sức lực, phải ngâm nở bong bóng cá mua về, sau đó đun nóng nó, còn phải bỏ nó vào đồ đựng bằng sắt kiên nhẫn giã cho đến khi có dạng sền sệt.

Sau khi sàng lọc thứ sền sệt đó phơi khô rồi cắt thành miếng.

Bảo quản tiếp như vậy, khi lấy dùng lại thêm nước vào hầm.

Quá trình giã keo tốn thời gian nhất cũng phá hoại tính nhẫn nại của con người nhất, một ngày cũng không làm được một cân.

Trình Lê vừa định đi sang phòng bên cạnh xem tình hình, Trần Mặc bị cô bỏ lại ở chỗ thi đấu biểu diễn hôm nọ đẩy cửa vào.

**

Trần Mặc liếc nhìn Ngụy Trường Sinh, thấy Trình Lê đẩy cửa đi ra, không cản, sau đó cô ấy cũng theo sát ra ngoài.

Trình Lê biết phải chờ cô ấy.

Sau khi ra ngoài, Trần Mặc lấy thức ăn cho mèo trước Trình Lê một bước, kéo Trình Lê cách xa cửa phòng làm việc mấy bước.

Trần Mặc muốn hỏi quá nhiều chuyện, Trình Lê chờ cô ấy mở miệng.

Trần Mặc hạ thấp giọng: “Em rút lui rồi, tôi trò chuyện với em trai đó mấy câu.”

Trình Lê lờ đi ý nhiều: “Là thật.”

Trần Mặc há miệng nửa ngày, vẫn cảm thấy khó mà tin được, gần hai mươi tiếng trôi qua, cô ấy cũng không thể tiêu hóa hết chuyện của Nhậm Tây An và Trình Lê.

Cô ấy hỏi: “Năm ngoái khi chị Trần bên tổ đồ sơn mài giới thiệu người cho em, em nói em có bạn trai rồi. Tôi hỏi em, em nói không phải nói đùa. Nhưng tôi tưởng là lời từ chối.”

Trình Lê: “Không phải từ chối.”

Nhưng cũng không phải là ý mà Trần Mặc hiểu.

Trần Mặc: “Em nói anh ta ở rất xa em, hai người không tiện gặp mặt.”

Trình Lê nhìn cô ấy: “...”

Không dễ đáp lại, rất khó giải thích.

Cô chỉ nói sang chuyện khác nói cho Trần Mặc biết: “Tôi chuẩn bị xin nghỉ dài hạn, gộp hết thời gian có thể nghỉ lại.”

Trần Mặc cũng bị dẫn chạy theo, hỏi: “Làm gì thế?”

Trình Lê: “Không có gì cả, ngắm nhìn non sông tươi đẹp của tổ quốc thôi.”

Trần Mặc: “Nói nhảm nhí!”

Trình Lê cười yếu ớt: “Tìm một món đồ quan trọng đã đánh mất.”

Bạn đang đọc truyện *Vượt Núi Băng Đèo Anh Đến Với Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Bất Ngờ Không Kịp Chuẩn Bị

Nhậm Tây An và Frank mất mười ngày đi thông thả, đi một mạch về phía tây dọc theo con đường cổ, theo kế hoạch tụ họp với nhóm ở Korla (1) rồi đi tiếp.

(1) Korla: là thành phố thủ phủ của Châu tự trị dân tộc Mông Cổ Bayin'gholin (Ba Âm Quách Lăng), khu tự trị Tân Cương, Trung Quốc. Korla nằm cách thủ phủ khu tự trị Ürümqi 200km về phía tây nam, tuy nhiên nếu đi bằng đường bộ sẽ phải mất 500km.

Khu không người cực kì nguy hiểm, các đơn vị và cá nhân không thể tùy ý ra vào khu vực dãy núi Altun, đội nghiên cứu khoa học trực thuộc thì sẽ thuận tiện hơn.

Mùa này ít người đi chơi xa, rất nhiều cửa hàng ở Korla ít thấy khách du lịch.

Trời lơ mờ, gió cát như bay như không, tương đương với mọi thứ.

Chờ cùng Frank ở khách sạn nửa ngày, rốt cuộc có bóng dáng quen thuộc đẩy cánh cửa xoay, tiến vào tầm mắt Nhậm Tây An.

Là một người đàn ông có dáng người cao to.

Sau khi người đàn ông còi chiếc kính bảo hộ, lộ ra đôi mắt sâu đen nhánh trên làn da màu nâu nhạt.

Đôi môi mỏng nhếch một cái, trông tràn đầy cảm giác mạnh mẽ.

Anh ta mặc một chiếc áo gió màu đen, bước đi rất nhanh, sau khi xác định vị trí mục tiêu thì đi thẳng về phía Nhậm Tây An ngồi bên cửa sổ.

Nhậm Tây An đã sớm nhận ra anh ta, là người bạn Diệp Liên Thiệu mà anh phải chờ.

Diệp Liên Thiệu đến gần, Nhậm Tây An để anh ta và Frank giới thiệu nhau.

Diệp Liên Thiệu gật đầu với Frank, sau đó nói cho Nhậm Tây An biết: “Thêm hai cậu là có tổng cộng chín người. Xe tải hạng nặng sa mạc đến Nhược Khương (2) rồi gia nhập đoàn xe lên đường đã thuê xong rồi. Đến lúc đó người hướng dẫn bản địa thuê cũng sẽ đuổi theo cùng một thể.”

(2) Nhược Khương là một huyện của Châu tự trị dân tộc Mông Cổ Bayin'gholin, khu tự trị Tân Cương, Trung Quốc. Với diện tích lên tới 198.318 km², đây là đơn vị hành chính cấp huyện có diện tích lớn nhất tại Trung Quốc.

Cộng thêm tài xế và hậu cần thuê nữa thì là mười mấy người.

Hoạt động tập thể không thể kéo dài, Nhậm Tây An lập tức đứng lên hỏi: “Được, xe chia rồi à?”

Diệp Liên Thiệu: “Ba người một xe, bốc thăm chia, hai số chưa được rút còn lại tự động thuộc về hai cậu. Trùng hợp lắm, là một chiếc xe đầy, xe số một. Vừa vặn không cần chuyển hai cậu nữa.”

Frank luôn im lặng nói xen vào một câu: “Duyên phận.”

Anh ta nói tiếng Trung lưu loát, Diệp Liên Thiệu hơi bất ngờ, liếc nhìn anh ta.

Nhậm Tây An giải thích: “Cậu ta ham học.”

Frank tự động bổ sung: “Giao tiếp bình thường không có vấn đề.”

Ba người xách hành lý không nhiều đi ra ngoài khách sạn.

Ra cửa, con gió lạnh cát vào mặt, ý lạnh ập vào mặt.

Đến ven đường, Diệp Liên Thiệu chỉ một chiếc việt dã màu xám bạc có cửa sổ xe đóng kín, bên ngoài không thể nhìn vào trong, nói: “Số một.”

Rất nhanh, cửa xe mở từ trong ra, có người bước xuống xe.

Diệp Liên Thiệu giới thiệu: “Người anh em dân tộc Duy Ngô Nhĩ, Bồ Hợp Lực Tề, là tài xế.”

Tài xế thoát nhìn chừng bốn mươi tuổi.

Sau đó Diệp Liên Thiệu nói với Bồ Hợp Lực Tề xuống xe giúp xếp hành lý: “Đây là hai người còn lại trong danh sách, anh em của tôi.”

Bồ Hợp Lực Tề tò mò dò xét Nhậm Tây An, sau đó anh ta và Frank góp sức nhét hành lý vào cốp sau.

Diệp Liên Thiệu lại nói với Nhậm Tây An vài vấn đề gặp phải khi đến đây, vỗ vỗ vai Nhậm Tây An, rồi nhanh chóng trở về xe số hai phía sau chuẩn bị đi tiếp về trước.

“Ghế phụ trống, hàng sau trống một ghế,” Bồ Hợp Lực Tề giới thiệu với Nhậm Tây An và Frank, “Hai anh tự sắp xếp đi.”

Frank vỗ tay cái đập, đi quanh xe trước một bước, chuẩn bị đến chỗ ghế phụ bên phải: “Nhậm, tôi ngồi đằng trước.”

Nhậm Tây An gật đầu, không có lựa chọn khác, anh mở cửa hàng ghế sau của chiếc xe việt dã.

***

Trình Lê đã ngồi trên xe nhìn Nhậm Tây An rất lâu.

Như cô mong muốn, người mở cửa hàng ghế sau là Nhậm Tây An.

Khoảnh khắc thấy Trình Lê ngồi ở hàng ghế sau trong xe, cái chân chuẩn bị bước lên xe của Nhậm Tây An khựng lại.

Hôm tạm biệt ở bệnh viện không tính là vui vẻ cho lắm.

Hôm nay đột nhiên gặp lại, giống như tình cảnh khi anh đẩy cánh cửa căn phòng bỏ không của câu lạc bộ nhìn thấy khuôn mặt Trình Lê vậy.

Chỉ hai chữ có thể miêu tả: Bất ngờ.

Giữa hai lựa chọn lên xe và đổi chỗ với Frank, Nhậm Tây An hơi do dự, nhưng cuối cùng chọn cái trước.

Đường còn dài, Trình Lê không vội nói chuyện.

Cũng không giải thích tại sao cô xuất hiện ở đây.

Ngược lại là Frank hôm đó có thấy qua Trình Lê, tuy anh ta không ở lại lâu, nhưng vẫn có ấn tượng với Trình Lê.

Anh ta quay đầu lại: “Chào cô. Người ở Sao Thiên Lang là cô phải không?”

Trình Lê ừm một tiếng: “Là tôi.”

Frank nói: “Trùng hợp thật.”

Khóe mắt Trình Lê quét qua Nhậm Tây An, mắt hơi cong, mỉm cười: “Là trùng hợp.”

Frank bắt đầu thao thao: “Cô vào núi Altun một mình ư?”

Trình Lê lắc đầu: “Các anh không phải là người sao? Câu hỏi này hơi có vấn đề đấy.”

Frank cười, hỏi tiếp: “Cô làm nghề gì?”

Trình Lê nói: “Phục chế văn vật.”

Cô không giấu, bởi vì Nhậm Tây An đang ngồi một bên.

Frank cảm thấy mới lạ: “Trên thực tế công việc này có thú vị như nghe nói không?”

Trình Lê khựng hai giây: “Thích làm thì thú vị.”

Frank hỏi đến cùng: “Không thích thì sao?”

Trình Lê phối hợp, bình tĩnh khách quan hỏi ngược lại: “Nếu không thích thì tại sao phải làm?”

Frank suy nghĩ vài giây, suy nghĩ ra kết luận: “Nói như vậy thì vẫn là thú vị.”

Trình Lê không phủ nhận.

Tài xế Bồ Hợp Lực Tề cũng nói xen vào: “Cô Trình từng phục chế đồ rất đắt tiền ư?”

Một câu hỏi không có gì mới.

Trình Lê làm rõ: “Giống như bệnh nhân hoặc nặng hoặc nhẹ mà bác sĩ đã gặp vậy, đồ vật qua tay chúng tôi cũng được đối xử như nhau. Mạng người không chia cao sang thấp hèn, sinh mạng của vạn vật cũng vậy, không chia món đồ quá đắt tiền và không đắt tiền.”

Chúng cũng có sinh mệnh, trước khi phục chế thì long đong tới tăm mà thôi.

Bố Hợp Lực Tề không mấy tán thành: “Tôi xem tivi, giá giao dịch của đồ cổ trên thị trường có sự khác biệt quá lớn.”

Trình Lê ừm một tiếng coi như đáp lại, không giải thích thêm.

Tuy họ đang nói chuyện, nhưng không phải nói cùng một thứ.

Ngồi lâu, Trình Lê đổi tư thế ngồi.

Cô nhích vào giữa một chút, trong quá trình di chuyển, chân không cẩn thận cọ vào chân Nhậm Tây An đang ngồi im một bên.

Trình Lê không nhích ra nữa, cũng không rút chân lại. Cô rất gần anh, trong thoáng chốc khoảng trống ban đầu giữa hai người thu hẹp lại, nhưng lại không có cách nào khiến người ta nói là cô cố ý.

Nhậm Tây An phóng tầm mắt ra ngoài cửa sổ cảm nhận được những biến hóa này, vành môi căng ra, hơi dịch sang rìa ngoài.

Trình Lê thấy vậy, bàn tay đang chỉnh cổ áo tiện thể trượt xuống.

Động tác của cô rất tự nhiên, nhẹ nhàng, tầm mắt chỉ lưu lại trên người mình.

Dường như xuất phát từ sự vô tình, trong quá trình trượt xuống, tay cô chạm vào mu bàn tay đặt bên người của Nhậm Tây An.

Sự mềm mại ấm áp đó không lưu lại lâu, thoáng chốc rời khỏi mu bàn tay Nhậm Tây An.

Đôi mắt nhìn ra ngoài cửa sổ của Trình Lê thoáng hiện lên ý cười.

Nhậm Tây An thu tay lại, nắm thành nắm đấm.

***

Nhược Khương ở rìa sa mạc.

Diện tích khu vực lớn, dân cư lại vô cùng thưa thớt.

Trên đường đi đến Nhược Khương, màn trời xanh thăm thẳm, buông xuống trước mặt.

Đường xá tốt hơn Trình Lê tưởng tượng.

Hai bên quốc lộ dài đằng đẵng không nhìn thấy cuối đường có khoảng đất vàng lớn ôn hòa bằng phẳng, cũng có núi đá nhấp nhô bị phong hoá nhưng vẫn cứng rắn.

Dáng dấp của sa mạc Gobi có thể thấy được ở khắp nơi.

Trên đường, cái khiến Trình Lê có ấn tượng mạnh nhất là một đoạn vòm cây trên con đường đi đến huyện Nhược Khương.

Cổ thụ bên đường trải qua bao năm tháng, cành mọc vươn ra rất dài.

Dài đến độ cành cây dài chia ra hai bên đường cong thành hình cung, giao nhau giữa không trung.

Cả đoạn đường như có cây che phía trên, một con đường hầm lộ thiên mà thiên nhiên xây dựng.

Độ cong của cái khung mà các cành cây cong giao nhau tạo thành ở giữa không trung, nhìn từ xa như từng cánh cổng vòm liền nhau.

Chiếc xe xuyên qua dưới tán cây, thỉnh thoảng ánh mặt trời xuyên qua khe hở giữa các nhánh cây hắt xuống, làm phai đi một phần sự quê mùa của Tây Bắc, tăng thêm chút tình thú.

**

Lái thêm một đoạn, Bố Hợp Lực Tề bắt đầu gặng hỏi Nhậm Tây An.

Tuy anh ta quanh năm ở trên đường tiếp đón người đến từ khắp mọi nơi, không quan tâm nhiều đến mấy tin tức khác, cũng rất ít khi dừng lại nghỉ ngơi để ý đến những chuyện khác, nhưng cái tên và khuôn mặt của Nhậm Tây An, Bố Hợp Lực Tề, người cũng coi như có chút hiểu biết về “quốc gia đại sự”,

nhận ra.

Hỏi han mấy câu, xác nhận thân phận của Nhậm Tây An, Bố Hợp Lực Tề nói: “Tôi cũng chơi bóng giỏi lắm.”

Nhậm Tây An trả lời: “Có cơ hội thì so tài một chút.”

Bố Hợp Lực Tề có vẻ gấp gáp: “Được đấy, sau khi cắm trại được không?”

Nhậm Tây An ừm một tiếng: “Lúc nào cũng được.”

Quên bóng mắt không có dụng cụ và sân bãi.

Bố Hợp Lực Tề lại hỏi anh: “Vào Altun là để ngắm cảnh ư?”

Nhậm Tây An móc bật lửa trong túi ném ra đằng trước, đập trúng Frank.

Frank trả lời thay anh: “Đi cùng tôi, tôi khá rảnh, có thời gian nên đi ngắm cảnh khắp nơi ấy mà.”

Bố Hợp Lực Tề lại bắt đầu nói về kinh nghiệm chạy đoạn đường này những năm qua của anh ta: “Miễn là không gặp phải bão tuyết phủ kín núi là được. Mùa này ít bùn, tuy xe không dễ bị lún như vậy, nhưng đất đông cứng một chút thật ra tốt hơn. Chờ chúng ta vào khu không người, đường cũng chẳng có, rồi nỏ lốp xe, không dựa vào kinh nghiệm là không dám đi bậy đâu... Nếu là mùa hè thì càng đáng xem hơn, nhiều hoa này...”

Bố Hợp Lực Tề nói không ngừng. Trình Lê nghe, dựa đầu vào cửa sổ xe không nhúc nhích, rất yên lặng.

Trong cửa sổ in bóng một người khác, Trình Lê rất gần cái bóng này.

Cô dẫn lại, không chạm vào người Nhậm Tây An nữa.

Đi tiếp về phía trước, đến gần sa mạc hơn.

Gió cát tàn phá mạnh hơn một chút, trong chớp lát sắc trời xám xịt.

Không bao lâu, một tấm bảng chỉ đường xuất hiện ở chỗ ngã ba.

Trên đó viết một cái tên nổi tiếng khác ở khu không người —— Lop Nor (3).

(3) Lop Nor là một hồ muối xưa ở Trung Quốc, hiện nay phần lớn đã khô cạn, nằm giữa sa mạc Taklamakan và Kumtag ở phần đông nam của khu tự trị Tân Cương, Trung Quốc.

Nơi mà rất nhiều câu chuyện sinh tử và truyền thuyết lên men được viết trên giấy hoặc truyền miệng nhau.

***

Không bao lâu, vào bên trong Nhược Khương, địa hình yardang (4) càng rõ ràng hơn.

(4) Địa hình yardang là những địa hình được điêu khắc, có thể cao đến 10m và dài hàng km và là những dạng mà được tạo thành theo kiểu khí động học bởi những cơn gió hoang mạc.

Bộ đàm mà đoàn xe dùng để liên lạc xẹt xẹt hai tiếng, giọng Diệp Liên Thiệu từ trong truyền ra.

Nhiệm vụ tiếp theo được sắp xếp rất rõ ràng:

Đón người hướng dẫn bản địa, xe tải hạng nặng thuê sử dụng nhắc tới trước đó gia nhập đoàn xe.

Đoàn người nhân tiện nghỉ dưỡng sức một chút, giải quyết cái bụng.

Vẫn chưa vào khu không người, nên không cần đầu bếp hậu cần đi theo tự mình nấu ăn.

Sau khi Bố Hợp Lực Tề đậu xe ở chỗ mà Diệp Liên Thiệu hướng dẫn, Trình Lê và Nhậm Tây An và Frank cùng xuống xe.

Người trong mấy chiếc xe phía sau cũng xuống xe, nhao nhao tụ tập lại.

Đoàn người tập trung đủ hết rồi bắt đầu đi về phía nhà hàng ven đường.

Diệp Liên Thiệu đi lên trước, bá vai Nhậm Tây An kéo một mình anh ra khỏi nhóm, cùng liên lạc với người hướng dẫn chờ họ đã lâu trong một nhà hàng khác ở ven đường.

Khi đi tới tòa nhà thấp bé ở ven đường, Diệp Liên Thiệu hỏi Nhậm Tây An: “Mãi không rảnh để hỏi, không phải khoảng thời gian trước khi nhắc đến cậu

nói không có thời gian tới đây sao, sao đột nhiên lại đổi ý vậy?”

Nhậm Tây An nhú mày đẩy cánh tay Diệp Liên Thiệu ra: “Có chút thay đổi.”

Diệp Liên Thiệu hỏi: “Thay đổi gì?”

Nhậm Tây An: “Đi cùng một người bạn, không phải dẫn tới trước mặt anh rồi sao?”

Diệp Liên Thiệu: “Còn gì nữa không, giải sầu à?”

Nhậm Tây An liếc anh ta, ánh mắt lạnh nhạt: “...”

Diệp Liên Thiệu tự nhận quan sát tỉ mỉ: “Trên mặt cậu viết một số thay đổi kia.”

Nhậm Tây An thân nhiên kiên trì: “Anh không nhìn ra.”

Diệp Liên Thiệu nhìn anh một hồi, không ép nữa.

Kết nối với người hướng dẫn bản địa đã liên hệ xong, khi Diệp Liên Thiệu đẩy cửa ra, phát hiện Nhậm Tây An ra ngoài trước anh ta một bước dựa vào tường, ngón tay dài chặn gió kẹp điều thuốc, hình như định châm thuốc.

Diệp Liên Thiệu ra tay giật lấy.

Nhậm Tây An lạnh lùng bình tĩnh nhìn anh ta.

Diệp Liên Thiệu bóp điều thuốc bẹp dí, chau mày: “Trong đội còn có em gái đấy.”

Anh ta nói vô cùng nghiêm túc, khác tác phong thô lỗ trước kia rất nhiều.

Nhậm Tây An nhìn chòng chọc anh ta mấy lần, cuối cùng ơ một tiếng: “Đổi tính rồi à?”

Diệp Liên Thiệu: “Em gái xinh đẹp nhất anh để trên xe cậu rồi, mang mùi thuốc lá, cậu không biết ngượng mà của sao?”

Nhậm Tây An: “...”

Bạn đang đọc truyện *Vượt Núi Băng Đèo Anh Đến Với Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Chung Sống Hòa Bình

Diệp Liên Thiệu và Nhậm Tây An thì thầm vài câu, rồi dẫn người hướng dẫn trẻ Hoắc Gia đi về phía trước.

Cái lạnh bên ngoài quán chật quanh người như rắn vậy, nhiệt độ giảm xuống rất nhanh.

Đến khi ba người đi vào nhà hàng ở bên cạnh, những người khác trong đội đã ngồi vào chỗ theo như số xe trong đại sảnh, gọi món xong.

Frank vẫy vẫy tay, Nhậm Tây An đi tới ngồi vào chỗ trống cạnh anh ta.

Khi anh không nói câu nào thì luôn kèm theo sự lạnh lùng hờ hững, xung quanh liên yên tĩnh không ít.

Cả bàn có tổng cộng sáu người.

Ngoài bốn người trong xe họ ra, còn có một nữ sinh khác trong hai cô gái của đội đến từ xe số ba, cộng thêm tài xế của xe số ba, bạn của tài xế Bó Hợp Lực Tề.

Frank ngồi giữa Trình Lê và Nhậm Tây An.

Nhậm Tây An vừa ngồi xuống, Trình Lê liền nhìn sang, nhìn về phía anh.

Tầm mắt Nhậm Tây An dừng lại trên đĩa cơm pilaf (1), không quét nhìn về phía những người đang ngồi.

(1) Com pilaf.

Sau khi nhìn mấy lần thì Trình Lê cũng dời tầm mắt.

Vừa ngồi xuống không bao lâu, di động vang lên.

Nhậm Tây An liếc nhìn màn hình, là Chu Kinh.

Anh cúp máy, Chu Kinh gọi lần thứ hai.

Nhậm Tây An đứng lên đi ra ngoài, nhận máy.

Giọng Chu Kinh truyền đến từ trong ống nghe: “Anh Nhậm, anh đến chưa?”

Nhậm Tây An không trả lời ngay.

Chu Kinh nghe thấy tiếng đóng cửa, rồi sau đó có chút tiếng gió nhẹ vù vù truyền đến.

Chu Kinh thấy tình hình không tốt, sau khi nghe tiếng gió ba giây thì chủ động khai báo: “Anh, là em tiết lộ, em nhận lỗi.”

Nhậm Tây An: “...”

Chu Kinh tự kiểm điểm: “Gặp nhau vài lần nên cũng coi như là hợp tính nhau, khi em nói nhiều thuận miệng nhắc đến hướng đi của anh với cô ấy. Anh đừng giận mà.”

Nhậm Tây An đứng ngược gió, trong tầm mắt còn thấy được bóng một nhóm người trong cánh cửa sổ kiểu Pháp.

Cái bóng thuộc về Trình Lê thẳng tắp và nhỏ gầy.

Nhậm Tây An không tỏ thái độ, Chu Kinh lại bắt đầu làm nhảm bán thảm thương sám hối.

Nghe một hồi, Nhậm Tây An nhú mày ngất lời anh ta: “... Lãi nhải xong chưa?”

Chu Kinh dừng lại ngay lập tức: “...”

Giọng Nhậm Tây An vẫn lạnh lạnh: “Được rồi, anh sắp tới rồi, cậu nhớ cho chó ăn.”

Trong nhất thời, Chu Kinh không theo kịp chuyển biến suy nghĩ của anh: “Gi cơ?”

Nhậm Tây An cao giọng hơn một chút: “Alaska.”

**

Khi Nhậm Tây An ra ngoài nghe điện thoại, nữ sinh ngồi cạnh Trình Lê nhìn sang phía Trình Lê.

Trình Lê nhìn lại.

Nữ sinh đỏ gỏi thiệu: “Em tên là Phương Tôn.”

Có qua có lại, Trình Lê nói: “Trình Lê.”

Cả đội thì người trong xe số một trẻ nhất, lại cùng giới tính, tạo cho Phương Tôn cảm giác gần gũi nhất, nên khi ghép bàn Phương Tôn đi chung với tài xế sang đây.

Phương Tôn có ngũ quan xinh xắn hoạt bát, làn da trắng giọng nói trong trẻo.

Từ khuôn mặt cô ấy, Trình Lê còn nhìn ra một loại cảm giác như đã từng quen biết.

Phương Tôn hạ thấp giọng hỏi Trình Lê: “Em không nhận nhầm phải không?”

Ản ý không cần nói cũng biết.

Tầm mắt Phương Tôn nhìn về phía ngoài nhà hàng, trên người Nhậm Tây An.

Trình Lê nhìn một cái theo cô ấy, thu tầm mắt lại: “Không sai, người trong đội bóng bàn quốc gia.”

Hai con người đen nhánh của Phương Tôn lóe lên ánh sáng sinh động, mỗi một tác ánh sáng đều chứa sắc màu vui sướng.

Cô ấy kẻ sát tai trái Trình Lê, nói gì đó.

Là lỗi tai mà Trình Lê không nghe được.

Nhưng có đôi lúc con người không nhất định phải dùng tai để nghe, Trình Lê dùng mắt cũng nghe được.

Đáy mắt Phuong Tôn viết rõ hai chữ —— mến mộ, cùng hứng thú.

Trình Lê cười cười một cách lịch sự mà hơi hột với Phuong Tôn, tăng nhanh tần suất dùng muỗng, nhanh chóng lấp đầy bụng.

Đã có thành viên trong đội ra ngoài hóng gió, sau đó Trình Lê cũng đứng dậy rời đi. Khi cô đẩy cửa rời khỏi nhà hàng, thấy Nhậm Tây An còn đứng ở bên đường.

Điện thoại hiển nhiên đã cúp, nhưng anh không vội trở vào.

Trình Lê không để ý đến ánh mắt tập trung vào người cô ở xung quanh, cô lại gần Nhậm Tây An, đứng ở phía đón gió, dùng thân thể che chắn phần gió tàn phá.

Ngày càng có nhiều người nhìn sang.

Không hề có suy nghĩ cam tâm tình nguyện bị người ta nhìn, Nhậm Tây An lập tức định cất bước rời khỏi.

Anh còn chưa đi, Trình Lê đã giành nói trước: “Chiều cao của em không đủ, nên không tài nào chắn hết con gió này cho anh được.”

Nhậm Tây An hoãn động tác lại: “...”

Sau khi sự căm nín ban đầu qua đi, anh cất bước, rời khỏi cái vòng bảo hộ không đủ hoàn mỹ mà Trình Lê xây này.

Anh vừa đi một bước, Trình Lê lại nói đầy ân cần: “Vào là đúng đấy, bên trong ấm hơn, mặt anh cũng lạnh trắng bệch rồi kia.”

Nhậm Tây An: “...”

Trong không khí có bụi, giữa người với người như tăng thêm một tấm bình phong bằng sương mù.

Anh đi được nửa bước, đột nhiên quay đầu lại, giọng hạ rất thấp, gần như toàn bộ bị gió thổi tan: “Chuyện của tôi, hình như cô Trình quan tâm quá mức rồi.”

Trình Lê lập tức nói: “Trình Lê.”

Cô sửa đúng lại: “Không có cô Trình.”

Nhậm Tây An nhìn lại cô, lạnh lùng nói: “Có gì khác nhau sao?”

Trình Lê cắn răng, người trước mặt không cắn được, không xé được, không thể đánh được.

Cô nhin.

Cô khựng hai giây, sau đó cười nhạt, mi mắt cong cả lên.

Cô bình tĩnh nói: “Không có, anh nói đều đúng hết.”

Trong lời nói có chứa sự nuông chiều.

Trình Lê còn bước về trước một bước, nói: “Ngoài ra nhân lúc không có ai thì bàn bạc một chuyện nhé. Nếu đã trùng hợp gặp nhau như vậy, khoảng thời gian sau này cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy, chúng ta cũng không có thù sâu oán nặng gì, chung sống hòa bình nhé, được không?”

Nhậm Tây An nghe nói như thế cũng cười nhạt một cái.

Rất nhạt.

Rất miễn cưỡng.

Còn lạnh lùng nữa.

Trình Lê cảm thấy như vậy.

Cuối cùng Nhậm Tây An mở miệng: “Được, nghe theo cô.”

Nhậm Tây An dứt lời rồi để lại cho Trình Lê một cái bóng lưng.

Bốn chữ này mà nện vào sa mạc đoán chừng cũng sẽ trở thành hố, hình như không phải là tình nguyện cho lắm?

Khúc xương này găm cứng thật.

Trình Lê liếc nhìn, thở dài, nhớ tới cô bé tên Phương Tôn kia, lại xoa xoa huyết thái dương.

Sau này nếu cô bắt nạt một cô bé, thì hình như là không chân chính lắm.

Trình Lê khẽ cắn lưỡi, bây giờ cô càng ngày càng hay cắn rút lương tâm, tình yêu thương mù quáng rồi.

***

Khi Nhậm Tây An dùng bữa xong rồi cùng Diệp Liên Thiệu ra khỏi nhà hàng, thấy Trình Lê dựa vào thân xe việt dã, tán dóc với Frank.

Diệp Liên Thiệu ồ một tiếng: “Cái anh bạn này của cậu muốn ở gần để của được người đẹp sao?”

Hai người đó hình như trò chuyện với nhau rất vui, Frank cười ngặt nghẽo, Trình Lê cũng nhếch môi.

Nhậm Tây An thân nhiên ném ra mấy chữ: “Không phạm pháp.”

Diệp Liên Thiệu quẹt mũi một cái: “Khi cô em này tới tìm tôi, ngay từ đầu tôi từ chối đấy.”

Nhậm Tây An theo bản năng trả lại: “Không phải anh luôn nhìn mặt sao?”

Diệp Liên Thiệu phớt lờ sự chế giễu của anh: “Cô ấy không có kinh nghiệm đi đường dài ngoài trời, nếu thể lực không theo kịp hay có chút phản ứng cao nguyên, tôi sợ sẽ gây trở ngại.”

Hai người đi rất chậm, Trình Lê và Frank vẫn đang trò chuyện.

Nhậm Tây An muốn hút thuốc, bình ỏn lại tâm trạng phập phồng, nhớ tới thuốc bị Diệp Liên Thiệu vứt, tay bóp hộp thuốc là một cái rồi lại thôi.

Diệp Liên Thiệu nói tiếp: “Cô ấy đã đến tìm tôi mấy lần.”

Nhậm Tây An không hỏi bất kì chuyện gì liên quan đến Trình Lê, chỉ nói: “Người còn lại trông còn vô dụng hơn, sao anh không từ chối?”

Diệp Liên Thiệu chắc một tiếng: “Người quen, hết cách rồi.”

Nhậm Tây An ồ một tiếng: “Có nguyên tắc thật.”

Diệp Liên Thiệu khoanh tay nhìn anh: “Có ý kiến à?”

Nhậm Tây An không đáp.

Diệp Liên Thiệu bổ sung hết câu mà ban nãy anh ta chưa nói xong: “Cô ấy liên tục tới thăm tôi, trình bày năng lực và ưu thế của cô ấy, tôi không đồng ý. Cuối cùng cô em này có lẽ nổi giận, đánh nhau với tôi một trận, nên tôi đành phải nhận thôi.”

Nhậm Tây An nhún mày, mang theo nghi vấn đột nhiên nhìn về phía anh ta lần nữa.

Diệp Liên Thiệu giải thích: “Khoa tay múa chân hai cái thôi, đương nhiên không thể đánh thật. Có quyết tâm, nên cô ấy chắc không tệ.”

Anh ta lại bổ sung: “Rất được.”

Nhậm Tây An không phụ họa đánh giá về Trình Lê của Diệp Liên Thiệu.

Diệp Liên Thiệu lớn hơn anh năm tuổi, ở Bắc Kinh cũng từng là một bá chủ.

Không nói tình, không nói lý, thích nhìn người mà làm việc.

Giờ đây càng ngày càng lớn chừng chạc hơn rất nhiều, nhưng người dám đánh nhau với Diệp Liên Thiệu... người anh quen đúng thật là không nhiều.

Hai người trò chuyện cả đường đi, đi đến trước xe việt dã, rồi mỗi người tự lên xe.

**

Lên đường lần nữa phải đi từ Nhựt Khương đến thị trấn Hoa Thổ Câu để tiếp liệu, bốn người trên xe vẫn ngồi theo như vị trí ban đầu.

Frank rất xởi lởi, nhân lúc nghỉ ngơi đều trò chuyện với Bồ Hợp Lực Tề và Trình Lê một hồi.

Hiện giờ anh ta lại gọi chuyện, trò chuyện về gia đình với Bố Hợp Lực Tề.

Bố Hợp Lực Tề kể về cô con gái mà anh ta vẫn lấy làm kiêu ngạo.

Trình Lê thấy thế thì hỏi: “Cô bé tốt như vậy, có bạn trai chưa?”

Bố Hợp Lực Tề nói: “Vẫn chưa đâu, nó còn nhỏ mà.”

Anh ta cũng hỏi Trình Lê: “Cô Trình có bạn trai chưa?”

Trình Lê khẽ gật đầu: “Có rồi.”

Trên xe có người bắt ngờ, có người tiếc nuối, có người ngẩn ngơ.

Bố Hợp Lực Tề tò mò: “Sao không đi chung tới đây vậy?”

Trình Lê cười một cái, chỉ cười không nói.

Mấy giây sau, cô hỏi Frank: “Anh thì sao?”

Frank lắc đầu, nói đùa: “Vừa muốn thử với cô đấy.”

Trình Lê cũng lắc đầu, sau đó trong giây lát thôi cười, xoay con người nghiêm túc hỏi Nhậm Tây An: “Anh Nhậm (2) có chưa?”

(2) Từ Trình Lê dùng ở đây là 任哥 (Nhậm ca), cách gọi thân mật.

Cô vừa nhắc tới chuyện chung sống hòa bình, lúc này gọi tiếng anh một cách tự nhiên, cứ như thể đã tập lâu rồi vậy.

Nhiều năm trước đây, cô cũng chưa hề gọi anh bằng cái xưng hô như vậy.

Đôi mắt sâu của Nhậm Tây An hơi nheo lại, rồi mở ra.

Frank và Bố Hợp Lực Tề ở đằng trước, anh trả lời rất qua loa, nhưng vẫn là trả lời: “Cuộc sống cá nhân, không có gì đáng nói cả.”

Không nói à?

Trình Lê không hỏi đến cùng, tóm lại là vẫn còn hiệp tiếp theo.

***

Đến thị trấn Hoa Thổ Câu thì hoàng hôn đã lên cao.

Mạch sông của thị trấn nhỏ là dầu hỏa, không có rừng chắn gió, nên gió cát lớn hơn Nhược Khương.

Dân cư ít, lại để công nhân dầu hỏa làm chủ, nên lương thực, rau củ đều phải chở từ nơi khác tới, nguồn nước ngọt cũng khan hiếm.

Sau khi xuống xe, Bố Hợp Lực Tề nói với mấy người đứng bên xe: “Vì dầu hỏa nên ở đây có nhiều người giàu lắm.”

Anh ta thậm chí thờ dài, nói bằng giọng nặng nề: “Chiến tranh vùng Vịnh chính là nổ ra như vậy đấy.”

Trình Lê nghe, thấy trung tâm thị trấn dòng người qua lại đông đúc, dọc phố có đủ mọi cửa hàng và lại trông rất náo nhiệt.

Cô hỏi Bố Hợp Lực Tề: “Tại sao nhộn nhịp vậy?”

Bố Hợp Lực Tề ho khan một tiếng, giọng thấp hơn bình thường một chút.

Anh ta khom lưng, có ý lảng lẽ tránh tai mắt người khác.

Anh ta nói: “Ngành công nghiệp khiêu dâm, cái này phát triển lắm.”

Trong giây phút Trình Lê nghe thấy thế thì nheo mắt.

Nói như vậy, nếu họ ngủ lại thị trấn nhỏ này, tối nay có thể có gái tiến lên kéo khách à?

Bạn đang đọc truyện *Vượt Núi Băng Đèo Anh Đến Với Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 20: Đèn Đóm Rực Rỡ Về Đêm

Đoàn xe ngủ đêm ở nhà nghỉ bên cạnh cây xăng trong thị trấn.

Sau khi đăng kí, cả đám bắt đầu hoạt động tự do.

Trình Lê ở chung với Phương Tôn. Trình Lê xuống lầu trước một bước, ngồi trong đại sảnh tầng một của nhà nghỉ.

Nhà nghỉ bố trí cao hơn diện mạo đơn sơ mà Trình Lê tưởng tượng ra sau khi thấy bề ngoài màu xám đơn giản của nó.

Sàn nhà toàn là gạch men sạch sẽ bóng loáng, phần chính trên mặt tường là giấy dán tường tô tem (1) rỗng, một bên ốp viền bằng gạch men.

(1) Tô tem động vật hay thực vật người nguyên thủy sùng bái, coi là tổ tiên của thị tộc.

Giữa mặt tường treo mấy bức tranh.

Kết hợp với sự phát triển của ngành công nghiệp tinh dục mà tài xế Bó Hợp Lực Tề nói, ngược lại thật sự rất có đặc trưng địa phương.

Bức tranh lớn nhất là ảnh khỏa thân của một nhóm con gái.

Ngoài ra còn có tranh sơn dầu phong cảnh miền quê Tây Âu, tranh thủy mặc Giang Nam.

Đủ mọi phong cách giao hội và chạm nhau, chẳng hề hài hòa, nhưng không nhìn kĩ thì cũng không thấy đột ngột lắm.

Trình Lê không nhìn mấy bức tranh quá lâu, cái khiến cô cảm thấy hứng thú nhất là một cánh cửa tủ ở giữa đại sảnh.

Bệnh nghề nghiệp nổi lên, cô giám định được chất liệu của cánh cửa. Là gỗ tử đàn mà cô yêu tha thiết, gỗ tử đàn mà từ thời Minh – Thanh đã trở thành chất liệu chính của các đồ dùng cung đình.

Thời nhà Minh, nguồn tài nguyên trong nước gần như đồn chặt hết, người trong nước lại đi đến Nam Dương để vận chuyển, gỗ tử đàn tích trữ dùng tiếp đến tận thời nhà Thanh. Hiện nay Cô Cung vẫn có lượng nguyên liệu cô tích trữ, mấy năm trước khi phục chế đồ gỗ còn có thể xin phần góc để dùng. Từ Cẩm Thành và màu tím trong gỗ tử đàn, không chỉ là màu sắc, mà còn là biểu tượng của địa vị hoặc điểm lành.

Trên phạm vi toàn thế giới, vật dụng nhỏ và đồ gia dụng bằng gỗ tử đàn lớn có rất nhiều vật quý báu. Ngược dòng về đồ gia dụng cổ bằng gỗ tử đàn làm ba trăm năm trước, giá bán đầu giá có thể đạt đến con số mấy trăm triệu.

Trình Lê đi lên trước quan sát tỉ mỉ một hồi theo đường vân lông trâu (2) xoắn rõ ràng trên cánh cửa, vừa định xác nhận xem cánh cửa tủ này có dấu vết ghép với chất liệu gỗ khác hay không, Diệp Liên Thiệu và mấy người khác từ trên lầu đi xuống, đi ngang qua cô, Diệp Liên Thiệu tách khỏi nhóm rồi dừng lại.

(2) Vân lông trâu:

**

Trong tài liệu mà Trình Lê đưa, Diệp Liên Thiệu có thấy nghề nghiệp của Trình Lê, thấy cô nhìn đồ gia dụng, đương nhiên biết đây là bệnh nghề nghiệp của “thợ thủ công” đồ gỗ.

Trình Lê ngược mắt nhìn, Diệp Liên Thiệu hỏi: “Có đáng giá không?”

Trình Lê lắc đầu: “Tôi không biết giá cụ thể của thị trường đồ cổ, không cách nào định giá được.”

Diệp Liên Thiệu khoanh tay, khề hắt cằm: “Làm bằng chất liệu gì?”

Anh ta không nghiên cứu về cái này, tất cả mọi chất liệu gỗ trong mắt anh ta chẳng mấy khác biệt.

Trình Lê: “Gỗ tử đàn.”

Diệp Liên Thiệu nở nụ cười: “Ồ, món đồ chơi này à. Ông đây còn tưởng là cái gì chứ, ông cụ nhà tôi thích sưu tầm cái này đấy.”

Nhà giàu sang mới có thể có sở thích sưu tầm gỗ tử đàn, Trình Lê không nói nhiều.

Ngược lại Diệp Liên Thiệu chủ động hỏi: “Hàng giả nhiều không?”

Trình Lê nói: “Lúc nào cũng có người thêm muốn lợi nhuận mà, không ít đâu.”

Diệp Liên Thiệu nói: “Có thời gian có thể mời cô Trinh đến nhà chơi tìm tòi thật giả được không?”

Trinh Lê khẽ lắc đầu: “Tôi vẫn là người mới đang học. Nếu anh Diệp có cần, thì tôi có thể giới thiệu thầy của tôi cho anh.”

Cô dứt lời thì không nghĩ đến cánh cửa tủ này nữa, mà chuẩn bị đi ra ngoài, Diệp Liên Thiệu đuổi theo.

Anh ta hỏi tiếp: “Tại sao cô chọn nghề này?”

Không có gì cảm kích, Trinh Lê trả lời: “Có một năm, ở Viện bảo tàng Orsay tôi có thấy qua quá trình phục chế tranh sơn dầu mở cho khách tham quan xem ở đó. Qua một mặt kính trong suốt, chuyên gia phục chế làm việc ở bên trong, diện mạo khác nhau của bức tranh sơn dầu mà mình tham quan trước và sau khi phục chế rất thú vị, nên bị ảnh hưởng.”

Diệp Liên Thiệu nói: “Bờ sông Seine ư?”

Trinh Lê gật đầu.

Diệp Liên Thiệu lại hỏi: “Công việc này không buồn tẻ sao?”

Trinh Lê nói: “Sống là phải luôn luôn thấp mình tràn đầy sức sống sao?”

Diệp Liên Thiệu lắc đầu: “Đương nhiên là không.”

Ngay sau đó anh ta lại nói: “Cô Trinh nhã nhặn hơn lúc đến tìm tôi để vào đội rất nhiều.”

Trinh Lê kiên nhẫn trả lời: “Rất cảm ơn lời khen của anh, anh Diệp cũng thấu tình đạt lý hơn hồi kì thị phái nữ cho rằng phụ nữ không thể thách thức khu không người rất nhiều.”

Diệp Liên Thiệu: “...”

***

Diệp Liên Thiệu không tiếp tục đi theo Trinh Lê ra ngoài.

Anh ta lên lầu, gõ cánh cửa phòng của Nhậm Tây An và Frank.

Một lúc sau, cửa được mở từ trong ra, Nhậm Tây An xuất hiện ở đằng sau cửa.

Diệp Liên Thiệu đi theo Nhậm Tây An vào phòng, ở trong phòng không thấy bóng dáng Frank đâu.

Diệp Liên Thiệu: “Anh bạn người Đức kia đâu rồi?”

Nhậm Tây An trả lời: “Ra ngoài đi dạo với bạn mới, đi được một lúc rồi.”

Căn phòng này đang mở một cánh cửa sổ, không khí lạnh ứa vào phòng.

Diệp Liên Thiệu run cầm cập, đi mấy bước sang đóng cửa sổ lại: “Cậu không sợ đông cứng thành zombie à?”

Nhậm Tây An nhướn mày, ghét bỏ: “Anh có thấy ai giống da mỏng thịt mềm sợ gió thổi không?”

Diệp Liên Thiệu nhặt tờ tạp chí mà nhà nghỉ đặt trong phòng ném về phía anh: “Được, là ông đây giống đấy.”

Anh ta tỏ ra hơi tức giận.

Nhậm Tây An không nhịn, cười một cái, vung tay lên, cuốn tạp chí mà Diệp Liên Thiệu ném tới rơi xuống đất.

Diệp Liên Thiệu không tiếp tục lăm nhăm nữa, nói lý do anh ta lên lầu: “Ra ngoài dạo chút đi, tham quan cảnh đêm ở đây.”

Nhậm Tây An kéo chiếc áo khoác vắt lên cánh tay, chỉ chỉ cửa, nhân tiện nói: “Lúc anh hình dung khu đèn đỏ dùng từ văn minh lắm.”

Diệp Liên Thiệu shhh một tiếng, suýt nữa thì dứt hơi.

Mẹ nó đây toàn là mấy người gì vậy?!

**

Khá nhiều tiệm làm đầu, tiệm gội đầu đang sáng đèn trên phố.

Cao nguyên gió lớn, hơn nửa nhiệt độ ban đêm thấp, ánh trăng hắt xuống đất toàn là từng khoảng ánh sáng lấp lờ loang lổ.

Dù như vậy, thì vẫn có những bóng dáng yêu kiều đứng bên ngoài cửa.

Ý đồ tất nhiên rất rõ ràng, tìm khách.

Hai người đi tới một quán bar mà nhân viên của nhà nghỉ đề cử, khi đi ngang qua Diệp Liên Thiệu thỉnh thoảng liếc ven đường một cái, có thể bắt được cảm xúc sốt ruột nơi đáy mắt của những người phụ nữ đó.

Sốt ruột vì vẫn chưa tìm được khách.

Vào quán bar, là một thế giới huyền ảo âm ỉ khác.

Tiếng nhạc, tiếng người hoặc cất cao hoặc trầm thấp... đủ mọi âm thanh giao hòa vào nhau.

Ánh đèn nhỏ vụn liên tục lượn quanh xoay tròn, phản chiếu từng khuôn mặt của những người trong quán bar khá mờ mịt, xa hơn chút nữa là nhìn không rõ ngũ quan của nhau.

Nhậm Tây An và Diệp Liên Thiệu không đi xa lắm, chọn ngồi vào một quầy bar coi như trông ở gần đó.

**

Cách mấy bóng người lác lư, khi Nhậm Tây An vừa vào quán bar, Trình Lê liền chọn anh ra từ trong đám đông.

Ban nãy cô và Diệp Liên Thiệu tách ra, sau khi rời khỏi nhà nghỉ, cô lượn trên đường một hồi.

Cô thấy có người phụ nữ trang điểm đậm đi ngang qua trước mặt, khom lưng rướn nửa người trên một cách linh hoạt vào trong chiếc xe taxi qua cánh cửa sổ hạ xuống.

Cách một trụ đèn đường lờ mờ, từ góc độ Trình Lê đứng, có thể thấy gã tài xế taxi đầy nét sương gió trên mặt cười một cái, rồi sau đó hôn người phụ nữ. Hai người không ngừng triển miên cọt sọt, cứ như thể đang chơi một trò chơi rất thú vị.

Sau đó, gã tài xế xuống xe, đi theo sau người phụ nữ vào một tiệm rửa chân ở bên đường.

Là khách quen.

Trình Lê rút ra kết luận.

Trước đó Bố Hợp Lực Tề đã nói, vì ngành công nghiệp tình dục phát triển, nên rất nhiều công nhân, tài xế, những người qua đường ở đây đều tiêu gần hết tiền bạc vào đó.

Hình ảnh nụ hôn ban nãy đóng quân dựng trại trong đầu Trình Lê, con người đen của Trình Lê trầm xuống, nhất thời liền bực bội.

Hoàn cảnh bây giờ của cô đại khái còn không bằng một gái điếm, đối phương trả tiền là có thể nhận được cái mình muốn, còn cô cho dù ném cả ngọn núi vàng thì cũng chưa chắc có thể lập tức được như mong muốn.

Cô lại thò tay vào túi mò cái hộp diêm kia.

Sau khi cai thuốc, đây là một cách để giảm bớt cảm xúc bực bội.

Cô đứng ở đầu đường một hồi, có người vỗ vai cô một cái, là Phương Tôn vừa từ nhà nghỉ đi ra.

Phương Tôn tò mò về quán bar địa phương, Trình Lê chẳng biết đi đâu, cho nên lúc này ngồi chung với cô ấy trong cái góc mờ mờ của quán bar.

Phương Tôn ngồi đối diện Trình Lê, tầm nhìn của hai người khác nhau.

Trình Lê luôn thưởng thức ly rượu Black Label đầy nhìn xa xa. Phương Tôn hỏi cô: “Chị Lê, chị nhìn gì vậy?”

Trình Lê thu tầm mắt lại: “Người.”

Phương Tôn hỏi: “Đàn ông à?”

Trình Lê ừm một tiếng: “Người đàn ông hấp dẫn.”

Phương Tôn tò mò, định quay đầu lại theo tầm mắt ban nãy của cô.

Trình Lê thấy vậy thì đột nhiên đổi chỗ, ngồi bên cạnh Phương Tôn. Phương Tôn vừa định di chuyển, Trình Lê liền ghì vai Phương Tôn bằng một tay: “Vừa bị một cô nàng bắt cóc, đi mất rồi.”

Động tác của cô cũng đang nói: Không cần quay đầu nữa.

Phương Tôn thật sự ngồi im, nói: “Không ngờ dân gian nơi này cởi mở thật đấy.”

Trình Lê buông vai cô ấy ra, cúi đầu uống rượu, sau đó nói: “Theo như nhu cầu, anh tình em nguyện, không liên quan gì đến chuyện có cởi mở hay không cả.”

Phương Tôn kẻ sát bên tai Trình Lê, nhỏ giọng hỏi: “Chị Lê này, mấy người đàn ông trong đội chúng ta không phải cũng sẽ ra ngoài chơi tình một đêm chứ, kiểu ngủ xong chia tay ấy.”

Vị trí Phương Tôn kẻ sát lần này là tai phải, Trình Lê nghe rõ.

Phương Tôn hỏi tiếp: “Chị cảm thấy anh Nhậm trong đội bóng bàn quốc gia đó có thể không?”

Trình Lê nhếch môi, sau đó cô bé đã cho đáp án trước: “Em cảm thấy anh ấy chắc chắn sẽ không làm đâu.”

Trình Lê cười một cái, rồi lại ngồi đối diện Phương Tôn, chẳng nói chẳng rằng.

Ngồi một hồi, cô thấy Nhậm Tây An ở cách đó không xa đứng lên, không phải đi ra ngoài... vậy thì là đi toilet.

Trình Lê nâng ly, uống một hơi cạn sạch phần Black Label còn lại, rồi nói với Phương Tôn: “Tôi đi toilet một chuyến.”

**

Toilet nam và nữ ở cùng một hướng.

Nhậm Tây An đi được nửa đường đến toilet, có người vỗ vai anh từ đằng sau.

Nhậm Tây An theo bản năng quay đầu lại.

Là một người phụ nữ lạ, dựa nghiêng vào bức tường hành lang.

Trong quán bar khá nóng, nhưng dù sao cũng là mùa đông, đối phương mặc chiếc áo ren màu đen, rõ ràng là không thể giữ ấm.

Nhậm Tây An nhìn một cái, xoay người tiếp tục đi về phía trước.

Anh không có hứng thú với người này, càng không có hứng làm tình.

Anh đi, tiếng giày cao gót cũng đi theo anh.

Khi cảm giác được có bàn tay luồn vào túi mình, Nhậm Tây An dừng bước, nắm cổ tay mà đối phương luồn vào túi anh, vịn mạnh cánh tay đối phương ra sau lưng cô ta, ghì cô ta lên bức tường hành lang.

Giọng phụ nữ nhu mì: “Anh ơi, anh nhẹ một chút đi.”

Chỉ một chút cuối cùng thậm chí mang theo hơi thở gấp yêu kiều.

Nhậm Tây An hừ một tiếng, móc tấm danh thiếp nhét vào túi anh ra, ném bên chân cô ta.

Anh khề cong môi, giọng nói lạnh lùng vô tình: “Cần tiền, cuộc sống khó khăn thật thì tôi có thể cứu trợ khẩn cấp cho cô. Cần đàn ông ư... cô tìm nhầm người rồi.”

Anh dứt lời thì buông tay ra, xoay người tiếp tục đi về phía trước.

Đi chưa được mấy bước, phía sau truyền đến tiếng chửi rủa của người phụ nữ vừa rồi, sau đó là một giọng nói khác.

Nhậm Tây An rất quen thuộc, đến từ Trình Lê.

Anh không quay đầu lại, nhưng nghe thấy phần sau không lâu lắm.

Người phụ nữ muốn tiến lên lần nữa, Trình Lê liếc nhìn bóng lưng Nhậm Tây An, kéo cánh tay người phụ nữ lại.

Trình Lê cong mắt cười, nói với người phụ nữ: “Cướp một vụ làm ăn nhé.”

Người phụ nữ hưng hăng nhìn về phía Trình Lê, ánh mắt tràn đầy ý xấu. Trình Lê tiếp tục cười, dùng sức siết cổ tay đối phương.

Đối phương bị đau, ánh mắt dịu lại.

Trình Lê nói: “Chỉ cướp lần này thôi, yên tâm đi.”

***

Khi Trình Lê đi về phía trước tìm được Nhậm Tây An, Nhậm Tây An đã ra khỏi toilet, dựa vào bức tường ngoài toilet hút thuốc.

Ngón tay anh dài hơn đôi tay làm nghệ thuật của người thầy Phuong Thúc thuở thiếu thời của Trình Lê, qua làn khói trắng bay lên, Trình Lê hơi nhớ xúc cảm của đôi tay ấy.

Trình Lê đến gần, đứng cạnh Nhậm Tây An.

Nhậm Tây An nhìn cô một cái.

Trình Lê hỏi một cách ôn hòa nhã nhặn: “Vừa rồi đã giúp anh một chuyện, em muốn thù lao.”

Nhậm Tây An chờ cô nói.

Trình Lê: “Mượn điều thuốc, một điều là được rồi.”

Nhậm Tây An chống để gậy lên mặt tường, duỗi thẳng cái chân hơi cong.

Tay anh còn chưa đụng vào hộp thuốc lá trong túi, chỉ thấy Trình Lê hơi nhón chân, nhanh chóng giật lấy điều thuốc cháy một nửa mà anh kẹp giữa ngón tay.

Trình Lê quơ tay một cái, tàn thuốc rơi xuống đất nhiều hơn: “Không cần phiền đâu, mượn điều này.”

Cô cắn chỗ anh vừa cắn qua, rít một hơi.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Núi Băng Đèo Anh Đến Với Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Trình Lột Da

Vị cay phủ đầy môi lưỡi và xoang mũi, Trình Lê chẳng quen lắm.

Sau khi đón lấy nửa điều thuốc đó, cô chỉ rít một hơi, sau đó kẹp nó giữa ngón tay chờ nó từ từ cháy hết.

Trình Lê thuận miệng nói: “Khẩu vị thay đổi à? Mạnh quá.”

Về mặt cũng coi như bình tĩnh vừa rồi của Nhậm Tây An đóng băng trong nháy mắt, bóp chặt hộp thuốc lá trong tay.

Trình Lê: “Thay đổi thì cũng bình thường, dù sao cũng già hơn một chút rồi.”

Giọng cô khá thân quen, cứ như thể lúc này đối mặt với một người bạn cũ có thể ôn lại chuyện xưa, tựa như ngày trước hai người chưa từng xa cách và xảy ra chuyện không vui gì cả.

Nhậm Tây An nhìn đầu điều thuốc lá đó chăm chăm.

Anh đã cắn qua.

Sau khi giật lấy Trình Lê cũng cắn một cái.

Loại nhận thức này, cái chuyện cô tạo ra này, khiến anh muốn châm thêm điều nữa.

Nhậm Tây An im lặng, Trình Lê liền nhìn anh, hỏi: “Mất hứng à?”

Anh lập tức nhìn lại, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Không biết có phải là vì vừa mới xử lý xong cùng một người phụ nữ hay không, mà Trình Lê cảm thấy giờ phút này trên người anh không có thái độ ngoan cố từ chối người ta lại gần kia.

Tuy vẫn lạnh lùng, nhưng rõ ràng có hơi thở người sống có thể thấy rõ rệt.

Cái loại cảm xúc không ổn định ấy.

Nhậm Tây An im lặng một hồi, khẽ ồ một tiếng: “Triết lý sống của cô Trình là bị người khác cướp đồ thì nên thờ ơ ư?”

Cô Trình?

Haizz, bữa đó uống công chấn gió rồi, mấy câu nói xem ra cũng có phần phí lời.

Trình Lê nổi hứng, neho mắt hỏi: “Anh để bụng điều thuốc này, hay là thật ra anh từ chối cô nàng kia nhưng cuối cùng cũng hoan nghênh, để bụng việc em đuổi cô ta đi?”

Nhậm Tây An cười lạnh một cái, bộ dáng không thể trả lời.

Trình Lê bỏ sung: “Em có thể đền cho anh, mặc kệ rốt cuộc là anh để bụng cái gì. Thuốc lá hay phụ nữ, em đền được hết, đền thứ tốt nhất cho anh.”

Làn khói thuốc mỏng manh từ từ bay lên một bên, Trình Lê dựa vào tường, tầm mắt xoay sang nhìn chăm chăm mặt tường gạch lạnh lẽo ở đối diện.

Tiếng nhạc ầm ĩ trong quán bar bị bỏ lại xa xa phía sau, làm nổi bật một góc ngoài toilet này vô cùng yên tĩnh.

Trong không gian như vậy, giọng Trình Lê mơ hồ được khuếch đại.

Hiếm khi không giương cung bạt kiếm mà trò chuyện vài câu, Trình Lê chưa từng để ý tới phản ứng của Nhậm Tây An, tiếp tục nói cho anh biết: “Không phải trùng hợp đâu.”

Vừa dứt lời, có người từ trong toilet nam ở một bên đi ra, người đó nhìn nhìn Trình Lê, rồi nhìn nhìn Nhậm Tây An.

Sau khi người qua đường A này nhìn họ mấy lần rồi đi, Trình Lê lại nói tiếp: “Bây giờ chúng ta đứng đây với nhau không phải là trùng hợp. Tối nay gặp nhau thế này không phải là trùng hợp, sáng nay ngồi chung một xe cũng không phải là trùng hợp.”

Trong không khí có mùi lạnh lẽo thấu xương ngấm ngấm chịu đựng chờ bùng phát, Trình Lê đánh hơi được.

Cô tiếp tục châm ngòi: “Em nói thật đấy.”

Con người Nhậm Tây An tối đen như hoàng hôn, xì khê: “Tôi có hỏi à?”

Trình Lê nói khoác mà không biết ngượng: “Không có hỏi. Nhưng con người em cũng am hiểu lòng người lắm, cho nên trước khi anh hỏi vội lấy đáp án ra để nói trước.”

Nhậm Tây An: “...”

Sau đó anh cười một tiếng: “Xin lỗi, tôi sẽ không nảy sinh cảm kích gì với việc này đâu.”

Trình Lê ừm một tiếng: “Được mà. Em vẫn đang theo đuổi anh, không cần anh khách sáo đâu. Người theo đuổi người khác mới là tầng thấp nhất của chuỗi thức ăn.”

Cô dứt lời thì đột nhiên nghiêng người, dời tầm mắt khỏi mặt tường đối diện, nhìn về phía Nhậm Tây An lần nữa.

Trong tầm mắt Trình Lê, môi Nhậm Tây An run lên, yết hầu lẫn dử dội.

Là điềm báo sắp trở mặt.

Mỗi nỗ lực chữ theo đuổi đó?

Sau khi ý thức được, Trình Lê nhắc nhở anh: “Trước đây chúng ta đã thống nhất là sẽ chung sống hòa bình rồi.”

Cô vừa dứt lời, Nhậm Tây An cười nhạt một tiếng, mở miệng châm chọc: “Đã có hỏi có đáp, cô Trình còn có gì không hài lòng?”

Nói chuyện tới đây, điều thuốc nơi đầu ngón tay Trình Lê cháy hết.

Nhưng mùi thuốc lá cháy vẫn quấn quanh giữa hai người, trong chốc lát không tan đi được.

Hơi sặc mùi.

Lại hơi đắng.

Đôi môi Nhậm Tây An, bàn tay Nhậm Tây An, mỗi một tác bộ phận có sức hấp dẫn với Trình Lê trên thân thể anh đều ở nơi mà cô đưa tay là có thể chạm tới, Trình Lê chưa bao giờ muốn quanh co gì cả.

Cô nói: “Anh hiểu em muốn gì mà.”

Cô đã nói rất rõ ràng.

Ánh sáng phủ lên khuôn mặt Nhậm Tây An, tạo ra một cái bóng nghiêng dài vắng lặng ở một bên hành lang.

Sau mấy ngày đi về phía tây, những thứ mà anh dần xuống dần dần mất không chế theo mỗi một lần Trình Lê tiếp cận sau khi gặp lại cô ở Korla, lúc này đây sắp lan thành cơn lũ đi qua thân thể anh.

Nhậm Tây An hỏi vặn lại bằng giọng điệu bình thản: “Tôi nên hiểu cái gì?”

“Bao nhiêu năm không gặp, hơn một ngàn ngày cô Trình chưa hề đi tìm tôi. Một ngày nào đó đột nhiên gặp nhau, rồi đột nhiên tới trước mặt tôi diễn màn vương vấn không dứt được, hi vọng tôi phối hợp diễn một vở gương vỡ lại lành, có phải là hơi buồn cười không?”

Trình Lê nhìn anh, đôi môi cũng run lên, cảm nhận được một chữ: Oán hận.

Anh nghĩ như vậy là chuyện tốt.

Rất nhiều suy nghĩ đang xung đột trong đầu, nhưng Trình Lê chỉ bị những chữ này của anh làm cứng đờ trong nháy mắt.

Cô trả lời: “Em không diễn, cũng không phải trêu chọc anh. Con người không thể không quan tâm, không thể không đến gần người mà mình thích, em không có sự lựa chọn.”

Ngữ điệu của câu này khác hẳn với ngữ điệu mà cô dùng để nói những câu trước tới nay, dịu dàng xưa nay chưa từng có.

Sự bình tĩnh nơi đáy mắt Nhậm Tây An gần sụp đổ.

Lần gặp lại này, lần nào Trình Lê cũng có thể dễ dàng nói ra những câu tương tự như bày tỏ.

Cô thẳng thắn đến độ khiến người ta đối phó đầy mệt mỏi.

Có người từ đằng xa đi tới, vào toilet nữ, cũng theo bản năng liếc nhìn về phía Nhậm Tây An và Trình Lê đang đứng dựa vào tường.

Trong không gian ở cuối hành lang này đột nhiên có một người xen vào, tiếng cộp cộp mà giày cao gót gõ vào mặt đất phát ra, cùng chung sức cắt đứt bầu không khí bên bờ giếng co vừa rồi.

Trình Lê cảm thấy thoáng dịu đi.

Nhậm Tây An chống cánh tay lên mặt tường, là bộ dạng nhân cơ hội chuẩn bị rời khỏi.

Anh vừa định bước đi, Trình Lê kịp thời ra tay tóm lấy cổ tay anh.

Bàn tay cô ấm áp, cổ tay anh lạnh như băng.

Tay Trình Lê bị nhiệt độ nơi cổ tay Nhậm Tây An kích thích đến độ run lên.

Cô vẫn nói khá bình tĩnh: “Đã nói chung sống hòa bình mà, anh còn nợ em nửa liều thuốc đấy.”

Nhậm Tây An nhìn lại cô.

Chiếc đèn chân không trên đỉnh đầu phủ lên đôi môi Trình Lê, phản chiếu màu sắc mờ tối.

Nhậm Tây An dừng bước, nói: “Nợ ư? Ồ... Để tôi trả cô.”

Anh dứt tay kia vào túi.

Trình Lê khẽ chớp mắt, lại nói: “Về nhà nghỉ rồi trả cũng không muộn đâu.”

Trong nháy mắt Nhậm Tây An hiểu ý cô.

Về nhà nghỉ, trả bằng giường sao?

Anh biết cô cố ý khiêu khích, ý định ban đầu chẳng phải là nhắc đến việc dùng một đêm để đền nửa liều thuốc trong miệng cô bây giờ.

Lần này gặp lại sau bao nhiêu năm, từ đầu đến cuối sự thờ ơ trên khuôn mặt và tứ chi anh không thể nào đã kích cái tính không kiêng nể gì của cô nửa phần. Giờ phút này đây, cái ánh mắt quyết không lùi bước của Trình Lê, cái ánh mắt chắc chắn anh sẽ quay lại với cô khiến cho cơn lũ vừa tập trung trong thân thể Nhậm Tây An lại tàn phá lần nữa.

Mọi hành động bây giờ của Trình Lê cũng không khác nào châm dầu vào lửa: “Không vội lắm đâu.”

Hai người đứng im ba giây.

Lòng ngực Nhậm Tây An phập phồng dữ dội hơn, cánh tay căng cứng, lạnh lùng nhìn thẳng cô: “Không phải cô nói tôi biết cô muốn gì sao?”

Trình Lê ngẩng đầu.

Nhậm Tây An nói: “Bây giờ tôi cho cô, đền cô nửa liều thuốc đó.”

Nụ cười lúc này của anh không lạnh lùng nữa, mà là lưu manh.

Đây là tín hiệu nguy hiểm mà Trình Lê quen thuộc.

Loại nguy hiểm này khiến Nhậm Tây An trở tay kìm bản tay cô kéo anh vào giây phút cô cong môi, túm cổ tay cô kéo mạnh một cái về phía anh.

Thân thể Trình Lê đụng ầm một tiếng vào lồng ngực rắn chắc của Nhậm Tây An.

Sau đó anh buông lỏng tay.

Trình Lê cảm giác được một tay anh đỡ gáy cô, tay kia ôm eo cô, đẩy cô dựa hẳn vào bức tường hành lang.

Bàn tay Nhậm Tây An lạnh lẽo, nhưng khoảnh khắc bờ môi dính vào nhau, Trình Lê cảm thấy vô cùng ấm áp.

Hơi thở của anh, thân thể của anh nóng như lửa.

Anh đè tới bằng sự xâm lược cực mạnh, Trình Lê bị động hít thở theo tiết tấu chinh phạt của anh.

Mỗi một tác lãnh địa của bờ môi bị anh nghiền ép nhiều lần toàn bộ, mùi vị thuốc lá mát lạnh mà trước đó Trình Lê nếm qua tràn vào xoang mũi cô.

Trình Lê ngẩng đầu, trong giây phút Nhậm Tây An cạy môi cô ra, hơi thở nam tính mạnh mẽ thoáng chốc tràn ngập khoang miệng cô.

Tay cô dao động tìm kiếm điểm nắm trên lưng Nhậm Tây An.

Nhậm Tây An tấn công mạnh mẽ, không hề dừng lại. Trình Lê cảm thấy môi lưỡi cô còn hơn cả một ngọn lửa, lưỡi quán lấy quá mạnh, cảm giác căng đau ập tới theo.

...

...

Thời gian trôi chậm như vậy, trong giây phút tiếng nhịp tim của Trình Lê tăng nhanh, một tiếng “fuck” lọt vào tai.

Đến từ một người qua đường không cẩn thận bắt gặp cảnh dây dưa này mau chóng tránh đi.

Tiếng fuck này càng kích thích té bào xao động khắp cả người cô hơn.

Trình Lê chỉ cảm thấy thân thể như một ngọn núi lửa đã ngủ say nhiều năm, lúc này bị người ta nạy lên, nham thạch hùng hực sắp phun trào.

Bàn tay cô không cách nào để yên trên lưng Nhậm Tây An, chân theo bản năng hơi cong quán lấy người anh.

Khi nụ hôn sâu hơn, chân cô cũng cọ sát người anh.

Mỗi lần cô cử động, lưng Nhậm Tây An liền căng lên một phần.

Cảm giác choáng váng, cảm giác mất trọng lượng, cảm giác tê dại... đồng thời ập tới.

Động tác quán quýt dây dưa cứ chậm chậm mãi không dừng lại, Trình Lê cảm thấy cô sắp bị chết đuối trong nụ hôn tàn phá như nước lũ này.

Hơi thở của Nhậm Tây An quá mức mạnh mẽ dạt dào, lúc này từng tác giác quan trên cơ thể cô đều khác con dấu của anh.

Không nơi để trốn.

Không thể tránh né.

Cô không ngừng đắm chìm, lý trí sụp đổ thất thủ.

Da đầu tê dại từng trận theo sự nóng bỏng của môi lưỡi, thân thể Trình Lê mềm đi từng tắc một. Vào khoảnh khắc cô trượt chân không thể nào đứng thẳng nổi nữa, bờ môi truyền đến một cơn đau nhói rõ ràng.

Nhậm Tây An cắn cô, rốt cuộc dừng lại.

Đôi mắt Trình Lê mờ mịt, con ngươi dần ửng đỏ sau khi nổi lên ham muốn.

Cô dựa sát tường, coi đây là điểm tựa.

Rồi sau đó đưa tay sờ vết cắn chỗ bờ môi nhìn về phía anh.

Cô nghe Nhậm Tây An nói: “Thiếu cô nửa liều thuốc, trả cô một thời son dùng một lần. Cô Trình, cô lời rồi.”

Giọng anh khàn khàn, không như trước khi hôn.

Trình Lê theo bản năng dòi tằm mắt xuống, nhìn về phía vị trí nào đó trên thân thể Nhậm Tây An.

Qua lớp vải khá mỏng của chiếc quần, cô thấy được thứ mà cô muốn thấy.

Đánh son nhân tạo dùng một lần chẳng là gì cả.

Nhậm Tây An dễ dàng khiến cô ướt át, anh cứng rồi, cô cũng không tính là lỗ.

Anh đứng như cô nghĩ, chỉ là khoác một lớp da thờ ơ mà thôi.

Trình Lê cười cười, đầu mày giãn ra xưa nay chưa từng có.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Núi Băng Đèo Anh Đến Với Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Sao Thiên Lang

Khi Trình Lê trở lại đại sảnh ồn ào của quán bar sau Nhậm Tây An một bước, bắt ngờ phát hiện Phương Tôn, Diệp Liên Thiệu và Nhậm Tây An đã ngồi chung với nhau.

Phương Tôn ngồi cạnh Diệp Liên Thiệu, Diệp Liên Thiệu ngồi cạnh Nhậm Tây An, ba người ngồi thành một đường thẳng.

Phương Tôn giờ cao tay vẫy vẫy chiếc di động trong tay gọi Trình Lê tới, sau đó nói với Trình Lê: “Chị Lê, chị mà không ra nữa là có lẽ em phải đi sang tìm chị rồi.”

Trình Lê ngồi vào chiếc ghế quầy bar bên cạnh cô ấy, nhìn cô ấy: “Bên đó yên tĩnh nên hóng gió một chút.”

Phương Tôn giải thích thêm: “Chị vừa đi, em chán nên nhìn tới nhìn lui xung quanh, sau đó thấy anh Diệp nên tụ lại tán dóc mấy câu.”

Khi nói câu này Phương Tôn luôn nhìn về phía Trình Lê, chiếc đèn xoay của quán bar vừa xoay một cái, phủ lên mặt Trình Lê, chiếu sáng môi cô vô cùng rõ ràng.

So với Trình Lê vừa rồi, Trình Lê bây giờ có sự thay đổi rất rạn rở.

Phương Tôn hỏi: “Chị Lê, chị nhân tiện đi dặm lại lớp trang điểm sao?”

Môi Trình Lê lúc này đỏ tươi căng mọng, làn da trắng nõn của cô tôn vệt đỏ ấy đặc biệt rõ ràng.

Nghe vậy Trình Lê hơi nghiêng người, chỉ để lại cho Phương Tôn một cái gò má trắng thuần.

Phương Tôn vẫn đang dò xét cô, Trình Lê nhướn mày nói: “Nhất thời nổi hứng làm một chút thôi, thoa son nhân tạo.”

Phương Tôn không hiểu: “Không phải chứ chị Lê, chẳng lẽ dặm lại lớp trang điểm còn dùng máy được sao?”

Trình Lê: “...”

Cô từ bỏ việc giải thích.

Phương Tôn nhìn cô thật cẩn thận, sau khi thấy vết cắn mờ mờ trên môi dưới cô thì càng có vẻ kinh ngạc hơn: “Chị Lê, chị bị người ta cắn sao?”

Chữ nào cô bé cũng la lên, không biết lặng lẽ cảm kị chút nào, thái dương Trình Lê giật mạnh một cái.

Diệp Liên Thiệu ở một bên nghe đoạn đối thoại này xong thì cười có phần đầy ẩn ý.

Trình Lê nghe vậy nhìn về phía Phương Tôn, đồng thời khéo mắt vòng qua Phương Tôn và Diệp Liên Thiệu, nhìn về phía Nhậm Tây An cách xa cô nhất.

Nhậm Tây An sờ ly rượu một cách bình thường, dường như chẳng hề bị ảnh hưởng.

Sau đó Trình Lê cho Phương Tôn câu trả lời: “Là cắn đấy, có lẽ là đói.”

Sau khi nghe câu này xong, đôi mắt Phương Tôn thoáng chốc tròn tròn.

Cô ấy chưa từng nghĩ Trình Lê thật sự thừa nhận người ta... cắn... Người ta có thể cắn như thế nào?

Phương Tôn đột nhiên không biết tiếp theo nên hỏi gì nữa.

Tiếng nhạc sau lưng hơi ồn, câu hỏi của Phương Tôn dừng lại thì cũng không đột ngột lắm.

Cuối cùng là ánh mắt Diệp Liên Thiệu quét sang bên tay Phương Tôn, anh ta nói xen vào: “Cô Trình, ly này mời cô uống.”

Trình Lê mím môi một cái, lại đụng phải vết thương trên môi, kéo ly rượu đến trước người mình, khẽ nâng ly ra hiệu với Diệp Liên Thiệu, nói: “Cảm ơn anh.”

Bốn người lại ngồi im một hồi, Phương Tôn xoay sang nói với Diệp Liên Thiệu chuyện mà ban nãy chưa nói xong: “Chờ về Bắc Kinh, em sẽ nói với chú em chuyện đặt hàng tranh.”

Diệp Liên Thiệu ừm một tiếng: “Được, bây giờ tranh của ông Phương ngày càng tăng, có được hay không thì em cũng không cần khó xử đâu.”

Phương Tôn hỏi: “Cho em đi chung với các anh, có phải là anh đã suy tính việc này không?”

Diệp Liên Thiệu nở nụ cười: “Anh là thương nhân mà, việc này không có gì sai đúng không?”

Giải quyết Phương Tôn xong, Diệp Liên Thiệu lại dùng vai huých Nhậm Tây An như tâng hình một cái, quay đầu nói khẽ với Nhậm Tây An: “Nhiệt tình chút coi. Dọc đường đi chung với chúng ta chỉ có hai em gái thế này thôi, đừng có vờ lãnh cảm nữa.”

Nhậm Tây An nhú mày, ngữ điệu hờ hững: “Dạy dỗ xong rồi?”

Diệp Liên Thiệu ừm một tiếng: “Anh đây vẫn muốn tiếp tục đấy, cậu nghe không?”

Nhậm Tây An lập tức nghiêm túc nói: “Nếu không tiếp tục nữa thì bây giờ rút.”

Diệp Liên Thiệu sùng sốt: “Mẹ nó tôi là ý này à?”

Nhậm Tây An nhìn anh ta: “Anh có thể ở lại đây mà tiếp tục nhiệt tình.”

Diệp Liên Thiệu ha ha hai tiếng: “Fuck, người yêu của ông đây đang ở Anh, tuyệt đối sẽ không động dục ở đây đâu. Đi thì đi.”

***

Hai người thật sự tạm biệt Trình Lê và Phương Tôn rời khỏi trước, mặc dù theo Diệp Liên Thiệu thì việc này cực kì thiếu phong độ.

Ra khỏi quán bar, thứ chào đón họ lại là trăng lạnh gió mát và hai hàng đèn đường cô đơn với ánh sáng ảm đạm.

Giữa màn trời lại là vô số vì sao mà mắt thường có thể nhìn thấy, một ngôi sao đặc biệt sáng, phần lớn thì mờ hơn một chút.

Khoảng mười giờ tối, trong cái lạnh ở bãi đất ven đường này, Nhậm Tây An ngẩng đầu nhìn.

Sau nửa đêm toàn tiếp xúc với đàn ông, không cần kiêng dè phong độ kiêng dè mùi thuốc lá gì, Diệp Liên Thiệu vừa bước ra cửa là ngậm điếu thuốc rồi châm, vừa đi cùng vừa ngẩng đầu theo tầm mắt Nhậm Tây An.

Ngoài mấy ngôi sao ra thì chẳng có gì đáng xem cả.

Diệp Liên Thiệu phả một hơi khói thuốc, hờ hững hỏi Nhậm Tây An: “Cái sở thích này của cậu giống y như nước Anh của tôi vậy, có phải cần một cái kính viễn vọng không?”

Nhậm Tây An liếc anh ta, nói: “Ai nghe thấy cái tên gọi này mà không đá anh thì đúng là lương thiện thật đấy. Nhìn phía nam, ngôi sao sáng nhất.”

Diệp Liên Thiệu nhìn hướng nam: “Tôi mẹ nó không phân biệt được ngôi sao nào sáng nhất cả.”

Nhậm Tây An không trông mong gì, nghiêm túc trả lời: “Khi nhìn người khác thì anh mẹ nó phân biệt được ai đẹp.”

Diệp Liên Thiệu cười, bị sắc khói thuốc: “Bản năng và kĩ năng, thế mà cậu cũng so sánh như vậy.”

Nhậm Tây An gọi ý: “Nhìn góc 40 độ.”

Diệp Liên Thiệu vừa nói móc vừa hỏi: “Không chăm sóc cho hai em gái trong quán bar, mà cậu lại nhiệt tình nghiên cứu cái này. Ngôi sao đó tên gì?”

Nhậm Tây An: “...”

Nhậm Tây An nheo mắt, thoáng hiện lên chút nguy hiểm, sau đó nói: “Sao Thiên Lang.”

Lúc này Diệp Liên Thiệu mới có chút hứng thú: “Đây không phải là ngôi sao của cậu à? Tôi nói cho cậu biết hồi nhỏ tôi chép thơ nhiều lắm, viết cái tên này không ít đâu.”

Già này giờ thôi trẻ nông cuồng... Miền Tây Bắc, bắn sao Lang. (1)

(1) Trích từ bài thơ “Giang Thành Từ – Đi săn ở Mật Châu” của Tô Đông Pha, bản dịch của Nguyễn Xuân Tảo.

Người viết bài thơ này là một người Bắc Tống tràn đầy ý chí muốn đánh Tây Hạ.

Người phạt Diệp Liên Thiệu chép thơ là cụ Diệp, người rút khỏi tiền tuyến nhưng vẫn không gác lại trái tim mặc quân phục đèn on đất nước.

Nhậm Tây An không thấy lạ: “Chú Diệp dạy con nghiêm khắc, mọi người đều biết.”

Diệp Liên Thiệu xì một tiếng: “Ông ấy giày vò bản lĩnh của tôi thì có. Tôi không có hứng với văn chương, cũng đâu phải là gen thượng võ của ông ấy có vấn đề.”

Anh ta lại hỏi Nhậm Tây An: “Lúc đó sao cậu đặt tên này cho câu lạc bộ vậy?”

Tuy Diệp Liên Thiệu không nghiên cứu về cái này, nhưng cảm thấy hình như ngôi sao đó tượng trưng không hay cho lắm.

Các ngôi sao khác trên bầu trời đông tối dần, bản thân nó tỏa sáng ở nơi ấy, vô cùng cô đơn, vô cùng quạnh quẽ.

Không thể nào liên tưởng đến lãng mạn được, ngược lại có chút liên quan đến sự vắng lặng.

Kết hợp với bài thơ mà anh ta chép thì còn có ý xâm lược nữa.

Nhậm Tây An cho anh ta câu trả lời: “Sao con chó, tên khác của nó.”

Diệp Liên Thiệu từng thấy hai con chó của Nhậm Tây An.

Mấy năm nay anh ta qua lại với Nhậm Tây An, thể giới của Nhậm Tây An rất đơn giản.

Chó, bóng bàn, cộng thêm một số môn thể thao mạo hiểm.

Hỏi nửa ngày, tên của câu lạc bộ bắt nguồn từ hai con chó đó?

Diệp Liên Thiệu mím môi, cảm thấy việc này hơi tùy tiện quá.

Anh ta lại khuyên Nhậm Tây An: “Hồi nãy tôi nói thật đấy, cậu thật sự phải thay đổi chút đi.”

Mới nhìn thì thấy hormone, nhìn nhiều thì thật sự có thể nhìn ra được sự lãnh cảm.

Nhậm Tây An nhìn anh ta qua con gió rít gào, con người đen nhánh không nhúc nhích: “Càng lớn tuổi thì anh càng có nhiều sở thích đấy.”

Suýt thì cũng nghĩ đến việc làm bà mối rồi.

Diệp Liên Thiệu phớt lờ lời nói bóng gió của anh, nói: “Dù sao thì thằng nhóc cậu cũng rảnh mà, thử chút không chết được đâu.”

Ánh mắt Nhậm Tây An hơi lạnh, anh một mực phủ nhận không để lại đường sống: “Không ai rảnh cả.”

Diệp Liên Thiệu gào một tiếng: “Cả đám trong đội đang bận tạo trẻ con kìa, đã như vậy mà cậu còn không nắm bắt giờ rảnh rồi theo số đông đi?”

Nhậm Tây An nhú mày, hình như hơi mất kiên nhẫn.

Diệp Liên Thiệu giả ngu cả buổi, thấy anh không phản ứng, nên cũng có phần không thể nhìn được nữa, trong nháy mắt dụi tắt điều thuốc đang ngậm.

Rồi sau đó Diệp Liên Thiệu kêu: “Nhậm Tây An.”

Tầm mắt Nhậm Tây An ngưng lại trên mặt anh ta.

Diệp Liên Thiệu hừ một tiếng: “Đủ rồi đấy, tưởng tôi không nhìn ra thật à? Ban đầu thì tôi phản ứng hơi chậm, nhưng một trước một sau quay lại, tối nay cũng cần rồi, cậu tưởng tôi mù hả?”

Nhậm Tây An: “...”

Diệp Liên Thiệu gào một hơi rồi dịu lại, còn bật bật lửa châm điều thuốc khác: “Trước đây đã quen nhau à?”

Cùng nhau xuất hiện đã bị vạch trần, Nhậm Tây An mở miệng thừa nhận: “Quen.”

Diệp Liên Thiệu ồ một tiếng: “Cho nên cô ấy đến tìm tôi không phải là trùng hợp?”

Ánh mắt nhìn anh ta chằm chằm của Nhậm Tây An trở nên hơi nguy hiểm.

Diệp Liên Thiệu nhận được đáp án, lại hỏi: “Ngọn nguồn thế nào?”

Từng cua anh, rồi bỏ anh.

Nhậm Tây An giẫm lên cái bóng của mình, nói rất hờ hững: “Không khác biệt. Ai đi đường nấy rồi.”

Diệp Liên Thiệu: “Vậy bây giờ tính là gì, chơi trò vương vấn không dứt được à?”

Sau đó anh ta lại cười giấu một tiếng nói: “Cậu còn chơi cái trò vô nghĩa này à, quan hệ không chịu trách nhiệm cậu cảm thấy tôi sẽ tin ư?”

Nhậm Tây An dời tầm mắt khỏi mặt anh ta, cũng không thể thốt phủ nhận, giọng mang vẻ hơi trào phúng: “Nếu không thì sao? Bây giờ tôi chỉ là một thằng bò nhí bị trêu ghẹo, hoặc là một thỏi son có thể trang điểm mà thôi.”

Lần trang điểm này còn là chủ động đánh son, còn là màu đỏ tươi nữa.

Lượng tin tức trong câu này rất lớn.

Diệp Liên Thiệu sùng sốt.

Rồi sau đó chân cứng đờ.

Anh ta chắc cả buổi cũng không nói được gì.

Mãi cho đến khi nhìn thấy cái hộp đèn đặt bên đường của nhà nghỉ ở xa xa, Diệp Liên Thiệu mới sắp xếp ổn từ ngữ: “Ép một lần để người ta để ý cậu hơn một chút, ‘dạy dỗ’ chút xíu là gần được rồi. Đừng có lạnh nhạt quá, lỡ như lạnh quá mức rồi người ta chạy mất không phục vụ cậu nữa thì làm sao? Cậu ít tính toán người ta đi.”

Nhậm Tây An đang nghe.

Diệp Liên Thiệu lại nói: “Phụ nữ vẫn nên phải yêu thương một chút.”

Nhậm Tây An vẫn không nói gì.

Diệp Liên Thiệu lại ssh một tiếng: “Nước Anh của tôi cũng không hiền lương thực đức đâu, anh đây đều bao dung cả đấy.”

Nhậm Tây An ừm một tiếng: “Chúc anh hạnh phúc.”

Diệp Liên Thiệu cảm thấy câu này nghe ra ý vị không đúng lắm, vô cùng kì quặc.

Anh ta còn chưa ngẫm xong hoàn toàn, Nhậm Tây An lại nói: “Không như anh đâu, tôi so đo từng tí.”

Diệp Liên Thiệu: “...”

Bỏ đi, không khuyên nữa.

***

Khi Diệp Liên Thiệu và Nhậm Tây An đi, Phương Tôn cũng muốn rời khỏi chung với họ, thấy Trình Lê không có ý đó nên cô ấy mới thôi.

Hai người cũng không ngồi thêm bao lâu, đi ra ngoài theo lối sau.

Phuong Tôn cả đường cứ nhún nhảy vì lạnh.

Trình Lê còi khăn choàng ném cho cô ấy.

Đến khi hai người trở về phòng nhà nghỉ, Phuong Tôn liền vội vàng gọi cho lễ tân, hỏi chuyện mượn dùng internet.

Đến lúc nói wifi xong, cô ấy liền nói rõ với Trình Lê: “Chị Lê, em chat video với bạn trai em một chút.”

Có bạn trai à?

Trình Lê đáp lại: “Được.”

Nói như vậy thì cô gái này cũng sẽ không giành với cô, chỉ là sự ngưỡng mộ theo bản năng của người qua đường mà thôi.

Mặc dù có giành thì cũng không giành được.

Không gian trong phòng có hạn, nước vùng tây bắc cũng khan hiếm, Phuong Tôn muốn chat video với bạn trai, Trình Lê liền nhặt mấy bộ đồ đi vào nhà vệ sinh thay.

**

Phuong Tôn gửi một loạt ảnh cô ấy chụp dọc đường hôm nay cho bạn trai trước.

Có phong cảnh, thỉnh thoảng có người lọt vào ống kính, đều là người mà cô ấy nhân tiện kèm theo khi chụp phong cảnh coi như là chụp lén.

Sau khi gửi ảnh, Phuong Tôn mới gửi lời mời chat video.

Đối phương chấp nhận rất nhanh.

Dù như vậy, Phuong Tôn vẫn cười với người trong video, đồng thời oán trách mang chút ả ý làm nũng: “Đàm Khắc, anh chậm đến độ đuổi kịp con rùa rồi đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Vượt Núi Băng Đèo Anh Đến Với Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Cảm Xúc Dâng Trào

Phuong Tôn cứ phấn khích mãi, kể cho bạn trai Đàm Khắc hết mọi việc nghe thấy dọc đường.

Cô thấy Đàm Khắc mãi không trả lời, lại hỏi: “Anh đang xem gì vậy, sao không nói chuyện?”

Đàm Khắc nhìn chằm chằm ảnh Phuong Tôn gửi cho anh, xem kỹ từng cuối cùng.

Trong ảnh là bãi đất khô cằn có hai màu vàng xám không thấy bất kì thảm thực vật gì, giống như bề mặt lõi lồi của mặt trăng, cùng bóng hình nghiêng của một cô gái trẻ trong cơn gió cát đang nổi lên, là đường nét mà anh rất quen thuộc, nhưng lại cảm thấy không thể nào nhìn thấy được nữa.

Đàm Khắc giờ tay bóp ấn đường, rồi sau đó che mắt: “Không có gì, tăng ca liên tục mấy ngày nên mệt quá thôi.”

Phuong Tôn hơi bất mãn: “Anh Đàm, em đang nói chuyện với anh đấy, tốt xấu gì thì anh cũng phải phối hợp chút chứ.”

Đàm Khắc thật sự phối hợp với cô, nở nụ cười: “Em nói đi, anh đang nghe đây.”

Phuong Tôn haiz một tiếng: “Cái ham muốn kể hết chuyện hay bị anh hai ba nhát là đã kích em hết rồi.”

Đàm Khắc dỗ dành cô: “Lỗi của anh. Vậy bây giờ anh hỏi em, anh hỏi em đáp nhé?”

Phuong Tôn kiêu ngạo: “Cái này thì em phải xem tâm trạng đã.”

Đàm Khắc lại cười một cái, đồng thời gửi lại một tấm ảnh mà ban nãy Phuong Tôn gửi cho anh.

Trong ảnh là một chiếc xe việt dã, ngoài ra còn có mấy người dựa vào thân xe.

Đàm Khắc hỏi: “Đây đều là bạn đi chung với em à?”

Phương Tôn nói: “Đúng vậy, chỉ có một nhóm lọt vào ống kính thôi. Đây toàn là ảnh chụp được khi em chụp bữa, còn có mấy chiếc xe nữa.”

Phương Tôn lại nhắc Đàm Khắc nhìn người đàn ông đứng thứ hai từ trái sang: “Cái anh có râu quai nón này là nhiếp ảnh gia, bọn em gọi anh ấy là anh Lộ, cả đường đều khiêng cái đại bác của anh ấy chụp liên tục, anh ấy tự giới thiệu anh ấy là nửa người nổi tiếng trên mạng. Cái anh đẹp trai hơn một chút ở bên cạnh anh ấy là sinh viên đại học thể thao. Hai người này chung một xe với em. Còn có một vận động viên rất đẹp trai nữa, em thật sự không ngờ anh Diệp có thể tập hợp được một nhóm người như vậy.”

Đàm Khắc hỏi theo lời cô: “Vận động viên nào?”

Phương Tôn cười hì hì: “Người mà mấy năm trước chúng ta đi xem Olympic, về em nhìn ảnh chăm chăm đếm cơ bụng ấy.”

Đàm Khắc: “...”

Phương Tôn giải thích: “Anh biết hồi đó em mê rất nhiều vận động viên mà.”

Đàm Khắc ừm một tiếng, hỏi sang chuyện khác: “Phái nam không ít nhì. Trong đội có nhiều con gái không?”

Phương Tôn lắc đầu: “Không nhiều, chỉ có em với chị Lê bạn cùng phòng của em bây giờ thôi.”

Phương Tôn nhìn một cái về phía phòng vệ sinh đơn: “Chị ấy đi thay đồ rồi.”

Phương Tôn vừa nói chữ Lê ấy, bàn tay gạt tablet của Đàm Khắc run lên một cái: “Họ gì?”

Phương Tôn trả lời theo bản năng: “Trình.”

Sau đó cô phản ứng kịp, cảm thấy câu mà Đàm Khắc hỏi rất kì lạ: “Anh hỏi họ của người ta làm gì? Khi em giới thiệu anh đẹp trai học đại học thể thao kia, sao anh không hỏi thử xem anh ấy họ gì?”

Đàm Khắc mấp máy môi, nói thật: “Cảm thấy quen lắm, giống một bạn học cũ.”

Anh vừa nói mấy chữ này, Phương Tôn lập tức hơi nổi cáu: “Đây là câu mà khi bắt chuyện mới dùng, không phải xưa lắm rồi sao?! Giữa hai chúng ta coi như là có khoảng cách giữa hai thế hệ. Em thấy rất nhiều anh đẹp trai cũng cảm thấy quen hết, có phải em cũng hỏi bọn họ họ gì không. Nếu chị ấy không đẹp thì anh sẽ hỏi sao?”

Đàm Khắc không nhúc nhích.

Cái này giống như tùy ý bắt chuyện sao?

Hai chữ Trình Lê là thời thanh xuân bỗng nhiên chết yểu của anh.

Dừng hai giây, bàn tay xuôi ở bên người của Đàm Khắc nắm thành nắm đấm, rồi buông ra.

Vẫn là khuôn mặt quen thuộc ấy, tên họ tương tự, đây chính là Trình Lê mà anh quen.

Trong giây lát là anh có thể khẳng định.

Năm ấy, trước khi tốt nghiệp, Trình Lê đột nhiên biến mất khỏi trường, có rất rất nhiều tin đồn liên quan đến cô... Chỉ có hai tin khiến Đàm Khắc từ đầu đến cuối canh cánh trong lòng bao nhiêu năm.

Một là có người nói Trình Lê đã chết; tin còn lại là có người nói, Trình Lê đi vào trong rồi.

Bởi vì đủ mọi loại tin đồn này, mà mấy năm nay có một dạo anh bài xích chạm mặt với bạn học ngày xưa.

Đàm Khắc cứ nhìn chăm chăm một hướng không nói gì, Phương Tôn nghĩ lại mấy câu mà ban nãy cô buột miệng, tự kiểm điểm có phải vừa rồi cô nói quá gay gắt không.

Phương Tôn chủ động dụ lại: “Anh biết tính khí em mà, luôn luôn sợ lớn hãi nhỏ.”

Đàm Khắc nhìn khuôn mặt của cô trong màn hình, giọng nói cũng dịu dàng hơn: “Người nên xin lỗi là anh chứ không phải em, anh chộc em, anh bị phạt.”

Phương Tôn hài lòng nháy mắt một cái.

Sau đó cô lại liếc nhìn cửa phòng vệ sinh, khó hiểu sao Trình Lê lâu vậy mà vẫn chưa ra.

Phương Tôn hạ thấp giọng rồi tám chuyện với Đàm Khắc: “Thật ra chị Lê này lạ lắm.”

Đàm Khắc hỏi: “Sao cơ?”

Phương Tôn nói: “Nói chuyện không quanh co gì hết, thẳng thắn vô cùng. Còn nữa, buổi tối bọn em đi bar ấy, hình như chị ấy còn kiss với người lạ nữa.”

Đàm Khắc nhíu mày: “Thứ không tận mắt nhìn thấy thì đừng dùng hình như để giải thích.”

Phương Tôn vội phân trần: “Chính chị ấy thừa nhận mà.”

Đôi môi mỏng của Đàm Khắc nín chặt.

Phương Tôn nhún vai một cái: “Thôi không nói nữa, bị chị Lê nghe thấy lại tưởng con người em thích huyền thuyên sau lưng. Em chỉ cảm thấy mới mẻ còn có chút tò mò, nên cũng chỉ nói với anh một chút thôi.”

Đàm Khắc hơi hột ừm một tiếng, hỏi: “Em có thể hỏi cô ấy thử ——”

Anh nói được một nửa rồi đột nhiên dừng lại.

Phương Tôn: “Hỏi gì cơ, hỏi ai? Anh đừng có chỉ nói một nửa chứ.”

Đàm Khắc chau mày, dần cái suy nghĩ ban đầu muốn liên lạc với Trình Lê thông qua Phương Tôn ngay, xoay sang hỏi cô ấy: “Em có biết tai nạn mà chú em bị cuốn vào năm đó là chuyện thế nào không?”

Phương Tôn hơi ngạc nhiên: “Tối nay anh hơi lạ đấy, tại sao hỏi mấy câu mà bình thường sẽ không nói vậy.”

Đàm Khắc sờ di động ở góc bàn một cái, xoay thân máy: “Không có gì, sau khi biết chú ấy là chú của em thì anh tò mò thôi. Em biết bọn anh làm người đại diện họa sĩ, nghe qua mấy tin đồn trong nghề, hỏi đó khi biết em và Phương Thức có quan hệ chú cháu, anh bất ngờ lắm.”

Phương Tôn: “Khi đó em còn nhỏ nên không rõ mấy chuyện của chú em, là chú ấy nhận học sinh có vấn đề gây ra chuyện thì phải.”

Đàm Khắc trầm mặt.

Một lúc sau lại nói: “Có một cuộc họp video, lát nữa rồi nói tiếp được không?”

***

Ngoài phòng vệ sinh yên tĩnh rồi, Trình Lê mới đẩy cửa đi ra.

Phương Tôn dựa vào đầu giường, có phần rầu rĩ không vui.

Trình Lê nhìn cô ấy một cái, không lên tiếng.

Ngược lại là Phương Tôn hỏi cô: “Chị Trình, bây giờ chị độc thân phải không?”

Trình Lê liếc cô ấy: “Cô muốn hỏi cái gì?”

Phương Tôn nói: “Khi chị yêu đương thì quan hệ với bạn trai là như thế nào?”

Trình Lê lại nhìn cô ấy một cái.

Phương Tôn bỏ sung: “Ý em muốn hỏi... là kiểu... thân mật sao?”

Trình Lê lắc đầu, bóp hình xăm sau vai một cái, phủ nhận: “Không phải.”

Phương Tôn rút cái gối ôm đang dựa ra, giọng hơi chán nản: “Bạn trai của em cũng rất lịch sự với em, vô cùng giống khúc gỗ.”

Trình Lê nghe tiếng gió vẫn lọt vào phòng qua khe cửa sổ, nói vô cùng dứt khoát: “Hình như cô hiểu lầm rồi. Tôi nói không phải ý là không chỉ thân mật.”

Phương Tôn: “...”

Còn hơn cả thân mật ư?

Thấy Trình Lê liếc nhìn rèm cửa sổ, Phương Tôn lại hỏi: “Vậy tại sao hai người...”

Giọng Trình Lê lạnh lùng hơn một chút, không muốn nói nhiều: “Cô hỏi quá giới hạn rồi.”

Phương Tôn lè lưỡi, hậm hực: “Ồ.”

**

Mãi cho đến nửa đêm về sáng, Trình Lê mới từ từ chìm vào giấc ngủ.

Giấc ngủ này ngắn nhưng cũng coi như yên ổn, sáng sớm hôm sau khi cô kéo rèm cửa sổ, sắc trời bên ngoài hơi u ám, là màu xám nhạt mang theo vẻ thê lương.

Sáng sớm Diệp Liên Thiệu đã cùng với người trong đoàn xe còn có người hướng dẫn từ Nhựt Khương gia nhập đội ra ngoài chất đồ cho xe tiếp tế, để đoàn xe có thể tiếp tục lên đường mà không kéo dài hành trình.

Vết thương ở môi dưới lành rất nhanh, nhưng khoảnh khắc Trình Lê thấy Nhậm Tây An thì vẫn cảm thấy vết cắn trên môi cô hơi đau.

Frank kéo người hướng dẫn Hoắc Gia và tài xế Bồ Hợp Lực Tề cùng trả giá với người bán đồ lưu niệm trong thị trấn nhỏ. Trình Lê vốn đi theo họ xem mấy bức tượng gỗ và dao của dân tộc Tạng có chuôi dao tinh xảo, thấy Nhậm Tây An rời khỏi nhóm nhỏ này đi về hướng xe, thì cũng theo sau anh tách khỏi đội quay trở lại xe.

Hai tiếng cánh cửa xe đóng lại một trước một sau.

Sau khi ngồi vào chỗ, Nhậm Tây An liếc nhìn Trình Lê.

Trình Lê nắm bắt cơ hội bốn mắt nhìn nhau hỏi: “Tối qua anh ngủ có ngon không?”

Mấy chữ đơn giản bị cô hỏi đầy ẩn ý sâu xa.

Cô lại bổ sung tiếp: “Anh đã đồng ý là đoạn đường này chúng ta sẽ chung sống hòa bình rồi.”

Ánh sáng nơi đáy mắt cô sáng ngời, chiếu vào mắt Nhậm Tây An.

Ánh sáng này là thứ mà sau khi anh nhất thời kích động phá giới hôn cô vào đêm qua, giờ phút này nắm bắt được liên phá hủy phòng tuyến của anh, khiến sự cố thủ canh phòng nghiêm ngặt của anh bắt đầu sụp đổ.

Trình Lê đã chuẩn bị xong việc Nhậm Tây An tiếp tục giả câm không trả lời, nhưng anh hỏi ngược lại: “Cô Trình muốn nghe đáp án nào?”

Trình Lê nhường nhường mày, cái đề nghị chung sống hòa bình kia của cô thật đúng là có hiệu quả.

Trình Lê lờ luôn cái xưng hô mà cô nghe thế nào cũng thấy khó chịu kia, chỉ nói: “Tùy thôi, tùy anh thích.”

Nhậm Tây An mấp máy môi: “Coi như là không tệ.”

Ngủ khá ngon.

Trình Lê lại hỏi: “Buổi tối có ai gõ cửa không?”

Nhậm Tây An lại liếc cô một cái.

Trình Lê giải thích: “Tối qua anh ra ngoài dạo một vòng, tuy không tính là phô trương gì, nhưng khó tránh khỏi chói mắt. Bao nhiêu cô như vậy, nói không chừng có người sẽ đưa đến tận cửa để anh ngủ nữa.”

Hướng chỉ nơi này vốn chỉ có người làm công việc tình dục.

Thái dương Nhậm Tây An gạt một cái, giọng nói đặc biệt trầm: “Cảm ơn cô đã coi trọng.”

Trình Lê chắc một tiếng: “Khách sáo rồi, em chỉ tin vào con mắt của mình thôi.”

Người cô thích này đây, trước kia chính là người mà rất nhiều người chạy theo như vịt.

Nhậm Tây An nghe vậy thì lại nhìn về phía cô.

Trình Lê không tránh không né, hào phóng nhìn lại anh, đôi mắt đang nói, cô cũng muốn làm như vậy.

Ánh mắt đó rất trần trụi, giống như ánh mắt vào lúc cuối cùng tầm mắt cô nhìn một mạch xuống chỗ nào đó hơi nhô cao của anh trên hành lang ngoài toilet tối qua.

Im lặng ba giây, Trình Lê hỏi tiếp: “Có, hay là không có?”

Cô hỏi đến cổ chấp, Nhậm Tây An trả lời: “Có.”

Phản da sau tai Trình Lê nhảy một cái như phản xạ có điều kiện: “Rất tốt, chuyện tốt.”

Im lặng thêm hai giây, Trình Lê lại hỏi: “Có thấy ưng ý không?”

Nhậm Tây An nhú mày, từ chối trả lời: “Chuyện riêng của tôi, không cần thiết phải nói rõ với cô Trình.”

Lại tránh không trả lời à?

Trình Lê ở một tiếng, nhưng anh không trả lời thì đáp án cũng rõ ràng.

Mọi câu hỏi ban đầu đều là để làm nền cho câu mà cô sắp nói sau đây: “Khó lắm nhì, tối qua vừa ném... Rất cay, nhìn người khác không phải đều cảm thấy nhạt nhẽo sao? Đây là chuyện thường tình của con người mà, không có gì đâu.”

Trình Lê cố ý ngừng ngắt bỏ trống ở giữa.

Nhậm Tây An mò tay về phía tay nắm cửa xe, quyết định rời khỏi không gian này, vì ngấm ngấm chịu đựng mà mu bàn tay đầy gân xanh nổi lên dữ dội.

Anh còn chưa mở cửa xe, Trình Lê đột nhiên đến gần anh hơn một chút, nhú mày nhìn anh.

Khuôn mặt cô đầy lo lắng: “Trước tiên đừng nhúc nhích.”

Nhậm Tây An dừng động tác.

Trình Lê đột nhiên vươn tay sờ gáy Nhậm Tây An, dựng đứng cổ chiếc áo gió của anh.

Nửa người trên của Trình Lê hơi nghiêng chặn trước người anh, nếu Nhậm Tây An nghiêng người về trước, thì lồng ngực sẽ dính vào Trình Lê.

Nếu không di chuyển, thì giống như lúc này vậy, hô hấp ảm áp của Trình Lê tỏa khắp cổ và cằm anh.

Khi Trình Lê rời tay khỏi cổ Nhậm Tây An, lại chỉnh vai áo của anh.

Về mặt cô bình tĩnh, toàn bộ quá trình hô hấp không run rẩy chút nào vì gần sát Nhậm Tây An.

Đầu tiên Trình Lê nhìn chằm chằm yết hầu Nhậm Tây An, rồi sau đó nhìn chằm chằm vai anh.

Cuối cùng cô ngẩng đầu, nhìn đôi mắt anh, cũng rút tay về, giọng nói càng bình thản lý trí và vô hại hơn: “Không giống anh, tối qua em ngủ không ngon, để anh cần nên cảm xúc hơi dâng trào.”

Bạn đang đọc truyện *Vượt Núi Băng Đèo Anh Đến Với Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Tiết Học Bảo Vệ Môi Trường

Diệp Liên Thiệu chất đồ tiếp tế xong cũng không đi theo nhóm chọn đồ lưu niệm, mà kiểm lại đồ mấy lần.

Chờ cho đến khi đi qua trạm kiểm soát đầu tiên của khu không người, bên trong không có đường, xác suất gặp được người sống thì càng phải thấp hương cầu khẩn, không có cả cây xăng.

Điện thoại di động cũng sẽ biến thành tablet, mất chức năng trò chuyện, bởi vì không có sóng.

Đến khi Diệp Liên Thiệu sắp xếp mọi thứ xong, bảo đảm không có chút sơ suất, khi bước xuống chiếc xe tải hạng nặng sa mạc đi theo cuối đoàn xe, liền thấy Nhậm Tây An đẩy cửa xe số một rồi xuống xe.

Qua cánh cửa sổ xe, Diệp Liên Thiệu thấy Trình Lê ngồi ở bên trong.

Diệp Liên Thiệu nhanh chóng đi lên trước, vỗ vỗ vai Nhậm Tây An đã đi xa mấy bước: “Từ từ thôi, người trong đoàn xe sắp tập trung đủ rồi đi ngay đây, sao lại xuống xe nữa chứ? Cãi nhau à?”

Một đám mây đen đang kéo dài trên mặt Nhậm Tây An, anh thả lỏng hàm răng nghiến chặt cổ hết sức nói một cách bình thản: “Ngồi chán rồi nên đi lấy hơi.”

Diệp Liên Thiệu quay đầu nhìn một cái, qua lớp gió cát không tan mọi lúc mọi nơi và cửa kính xe, anh ta không thấy rõ biểu cảm của Trình Lê trong xe.

Diệp Liên Thiệu hai mắt một nhắm một mở, suy nghĩ một chút.

Sau đó anh ta lấy thuốc lá trong túi ra, nhét cho Nhậm Tây An một điếu: “Rit vài hơi đi, giải sầu một chút, đừng có buồn phiền cứ như đầu đầu cũng là cháu nợ tiền cậu vậy.”

Nhậm Tây An không nhận, hờ hững nhìn anh ta một cái: “Đừng có lôi kéo. Trước mặt mấy em gái mà anh không cảm kị à.”

Diệp Liên Thiệu nói: “Trên xe tôi toàn là các ông, người của cậu thì đâu có cần của nữa.”

Nhậm Tây An nhìn anh ta.

Diệp Liên Thiệu vừa bật bật lửa vừa nói: “Trên đầu cậu sa mạc bùng khói trắng, cháy mạnh lắm, cô em ấy chọc giận cậu thế nào vậy?”

Nhậm Tây An bị cách dùng từ của anh ta chọc cười, nhếch môi, sau đó lại bình tĩnh, giọng nói hơi khàn, nói: “Ma... mới biết.”

Người không biết.

Diệp Liên Thiệu khẽ fuck một tiếng: “Vậy cậu phiền cái gì?”

Nhậm Tây An: “...”

Vì không biết nên mới phiền hơn.

Cô tùy tiện làm chút gì đó thôi, là cái ao tù nước đọng của anh cũng có thể nổi sóng.

Anh không chế được tứ chi và ngũ quan, nhưng không khống chế được máu và trái tim dưới lớp da.

Anh không muốn bị đánh bại hoàn toàn.

Diệp Liên Thiệu lại bắt đầu khuyên anh: “Cô em ấy đâu thể cột nhà cậu được.”

Nhậm Tây An mấp máy môi: “...”

Diệp Liên Thiệu tiếp tục: “Sẽ không khiếm nhã với cậu.”

Nhậm Tây An hơi hé môi: “...”

Vẫn không lên tiếng.

Diệp Liên Thiệu lại vỗ vai anh một cái, phát ngôn đầy hào hùng: “Học anh đây này, có chút phong độ, hết lòng bao dung.”

Nhậm Tây An: “...”

Học không được, người phụ nữ gặp không phải là một nước cờ.

Sau đó Nhậm Tây An hỏi Diệp Liên Thiệu: “Biết cái bộ dạng này của anh giống gì không?”

Diệp Liên Thiệu nhướn mày: “Nói thử xem.”

Nhậm Tây An có chút không đành lòng, nhưng vẫn ăn ngay nói thật, ném cho anh ta hai chữ: “Thằng ngốc.”

Ngay sau đó Diệp Liên Thiệu không để tâm mắng một tiếng.

Nhậm Tây An không trêu anh ta nữa, bàn bạc với anh ta: “Đến mỏ amiang tôi có chút chuyện riêng phải xử lý.”

Diệp Liên Thiệu hỏi: “Cần bao nhiêu thời gian?”

Nhậm Tây An trả lời: “Trong khoảng một tiếng.”

Diệp Liên Thiệu lại hỏi thông tin khác: “Rất quan trọng ư?”

Nhậm Tây An ừm một tiếng.

Diệp Liên Thiệu không hỏi thêm là chuyện gì nữa, dứt khoát đồng ý: “Để người trong đoàn xe chụp ảnh đi dạo ở mỏ amiang một chút, chờ cậu.”

Sau đó ngược lại cũng nói móc một câu: “Dọc đường thằng nhóc cậu đúng là có nhiều chuyện lo nghĩ thật.”

***

Trên đường từ Hoa Thổ Câu đến mỏ amiang, Trình Lê luôn nhắm mắt dựa vào lưng ghế xe.

Frank nhìn Trình Lê một cái qua kính chiếu hậu, quay đầu nói với Nhậm Tây An bằng khẩu hình, là hỏi: Ngủ rồi à?

Ánh mắt Nhậm Tây An quét qua gò má Trình Lê, anh trả lời anh ta: Phải.

Frank vốn định nói chuyện tiếp với Bố Hợp Lực Tề về phong thổ, thấy vậy thì cũng im lặng, toàn bộ hành trình không nói chuyện.

Nhưng mười lăm phút sau lại quay đầu nhìn Nhậm Tây An, rồi nói bằng khẩu hình, tiếp tục giao lưu bằng ngôn ngữ môi.

Nhậm Tây An đọc được: Là một à?

Lần này Nhậm Tây An không trả lời Frank.

Anh nhớ tới câu cuối Trình Lê nói với anh khi chờ người trong đoàn xe tập trung đông đủ ở Hoa Thổ Câu.

Ý của Trình Lê rất đơn giản.

Tối qua cô ngủ không ngon, cảm xúc của cô dâng trào vì nụ hôn của anh.

Nhậm Tây An nhớ lại xong, sắc mặt lại đen hơn.

Lời ngon tiếng ngọt, bây giờ cô là cao thủ.

**

Khi sắp đến mỏ amiang, Trình Lê đã mở mắt.

Khu vực khai thác mỏ nằm ở ranh giới giữa hai tỉnh Tân Cương và Thanh Hải, là khu vực khai thác amiang có quy mô lớn nhất cả nước.

Mặt đất bao la ngoài cửa xe trắng xám toàn bộ, không hề có sức sống.

Giống như một trận tuyết ùn ùn đổ xuống đã bị màu xám nhạt làm bẩn, bao phủ hết thấy màu sắc vốn có của đất đai.

Đơn điệu lại mục nát.

Thình thoảng có thứ màu đen bám vào lớp màu như trắng mà không phải trắng, như xám mà không phải xám ấy.

Trình Lê nheo mắt nhìn một chút, là cô chết khô.

Rất rải rác, xa lắm mới có một bụi.

Đều chết hết cả.

Khác với Hoa Đất Câu nằm ở rìa sa mạc gió cát nổi lên khắp nơi, nơi này cho người ta cảm giác rất đê nén.

Đến khi xuống xe, không khí của mỏ amiang tràn vào xoang mũi, Trình Lê nín thở theo bản năng.

Trong không khí chứa rất nhiều tạp chất.

Cái này không giống như là do thời tiết quá xấu... mà giống ô nhiễm hơn.

Con người Trình Lê thay đổi.

Cô nhìn khắp bốn phía, thấy Nhậm Tây An vừa xuống xe đang trao đổi với tài xế Bố Hợp Lực Tề.

Trình Lê từ từ đến gần họ, rất gần họ mới có thể nghe rõ đoạn đối thoại của hai người.

Khi cô nghe thấy thì đoạn đối thoại đó đã gần xong.

Bố Hợp Lực Tề nói: “Tôi biết chỗ đó.”

Nhậm Tây An nói: “Vậy làm phiền anh rồi.”

Trình Lê còn chưa đến gần hơn một bước, Bố Hợp Lực Tề và Nhậm Tây An đồng thời lên xe.

Con đường bị bụi amiang bao phủ không thể nhìn thấy điểm cuối, chiếc xe việt dã của Nhậm Tây An và Bố Hợp Lực Tề cũng càng lúc càng xa trên

đường.

Ở nơi thế này, hành động một mình rất kì lạ.

Trình Lê đi mấy bước về phía Diệp Liên Thiệu, vào thẳng chủ đề: “Cho tôi mượn một chiếc xe.”

Diệp Liên Thiệu hỏi: “Biết lái không?”

Trình Lê nói: “Tôi biết cái gì, khi đăng kí gia nhập đội đã nói hết không giấu gì với anh Diệp.”

Diệp Liên Thiệu ngẩng nhìn chiếc việt dã đi xa: “Chạy xa hơn một chút rồi, nếu không đuổi kịp, cô còn đi lạc chung với xe thì tính với ai đây?”

Tuy nói như vậy, nhưng anh ta đã vẫy tay gọi tài xế xe số hai ở cách đó không xa tới.

Khi giao chìa khóa xe cho Trình Lê, Diệp Liên Thiệu dặn: “Lái cẩn thận, món đồ chơi này đáng mạng người đấy.”

Chờ đến khi xe số hai rời khỏi tầm mắt mọi người như một con gió, Diệp Liên Thiệu nhìn nhìn mấy người trong đội đang xì xào bàn tán, bắt đầu lo lắng.

Trai đơn gái chiếc cộng thêm cái bóng đèn Bỏ Hợp Lực Tề đi chung, bao nhiêu con mắt đang nhìn như vậy, không biết phải đoán được mấy phiên bản đây.

Bây giờ mặc kệ là phiên bản nào, chủ đề có thể đều không thoát khỏi: Có gian tình.

Diệp Liên Thiệu bóp trán.

Gian tình này anh ta vừa biết mà chẳng mấy chốc là mọi người đều biết sao?

Sau đó anh ta từ bỏ việc suy nghĩ cái vụ này, gọi mọi người đi theo người hướng dẫn Hoắc Gia, tự do hoạt động ở xung quanh một chút.

***

Bỏ Hợp Lực Tề lái không nhanh, khi Trình Lê đuổi theo, họ vẫn chưa đến đích.

Bỏ Hợp Lực Tề thấy chiếc việt dã đuổi theo qua kính chiếu hậu, khi quẹo cua anh ta phân tâm nhìn thử, phát hiện tài xế là Trình Lê.

Nhậm Tây An cũng nhìn thấy, đã nhận ra cô.

Đến khi vào khu sinh hoạt của thợ mỏ, Bỏ Hợp Lực Tề giảm tốc độ, Trình Lê cũng theo sát phía sau chậm lại.

Rất nhanh, xe số một dừng trước cái sân nhỏ của một nhà, Trình Lê cũng giảm tốc độ dừng xe bên lề.

Bỏ Hợp Lực Tề ngồi trong xe không xuống xe, Nhậm Tây An xuống xe mở cốp sau, lấy một cái gói trong hành lý.

Trình Lê đi tới bên cạnh anh, không lên tiếng.

Nhậm Tây An lấy đồ xong rồi đóng cốp sau, bắt đầu đi tới cổng.

Khi còn cách một bước là có thể bước vào sân, Nhậm Tây An ngoảnh đầu lại.

Trình Lê nhìn anh.

Nhậm Tây An nghiêm giọng giục: “Đứng đực đó không biết đi à? Đi nhanh lên một chút!”

Trình Lê nghi mình nghe nhầm.

Cô tự chủ trương đi theo, anh chấp nhận rồi ư?

Trình Lê lập tức chạy lên trước, theo sau Nhậm Tây An vào gia đình này.

Không gian trong sân nhỏ hẹp, nhà ngói thông thường rất đen, nhìn vào trong sơn đen kịt.

Trong sân có một người phụ nữ bốn mươi, năm mươi tuổi đang đập tấm chăn bông đặt trên sợi dây thừng nhỏ, thấy Nhậm Tây An xuất hiện thì giờ tay dụi mắt một cái.

Rồi sau đó người phụ nữ tiến lên đón rất nhiệt tình, cười rộ lên vết đỏ cao nguyên do gió thổi giống như phấn hồng trên gò má.

Nhậm Tây An nói với Trình Lê: “Thím Ngô.”

Anh cũng không cho Trình Lê cơ hội hỏi thăm, ngay sau đó hỏi: “Bọn trẻ đâu ạ?”

Thím Ngô là người nhà của một người thợ mỏ rất thật thà, cười cười trả lời: “A Ly vừa đi học rồi.”

Bà nhìn nhìn Nhậm Tây An, rồi nhìn nhìn Trình Lê, trong lòng có suy nghĩ, nhưng không dám hỏi tới chuyện riêng của Nhậm Tây An nên không hỏi ra miệng.

Nhậm Tây An để cái gói lấy từ trong hành lý ra lên cái ghế gỗ mà thím Ngô để trong sân: “Cái này cho A Ly.”

Thím Ngô ngại nhận, nhưng biết không từ chối được, hỏi anh: “Cậu đặc biệt tới đây sao?”

Nhậm Tây An nói: “Vào Altun nên tạt qua, nhân tiện tới đây thăm một chút.”

Thím Ngô nói: “Chúng tôi đều khỏe lắm, được cậu chăm sóc quá nhiều, lần sau cậu đến không cần mang đồ đâu. Bây giờ A Ly tiến bộ lắm.”

Bà ấy lại hỏi: “Buổi trưa ở đây ăn cơm chứ?”

Nhậm Tây An nói cho bà ấy biết: “Đi chung với đoàn xe, còn có những người khác đang chờ trên đường nên không thể nào ở lại lâu được, lần sau nhé.”

Thím Ngô nói câu giữ anh lại ăn cơm là đã đến giới hạn. Bà ấy không khéo ăn nói, da mặt cũng mỏng, không biết còn nói thêm gì được nữa.

Trình Lê thì đứng vô cùng đàng hoàng, chỉ mỉm cười dịu dàng.

Cuối cùng Nhậm Tây An hỏi: “Mọi người đã xác định thời gian dọn về quê chưa?”

Thím Ngô ho khan mấy tiếng.

Nhậm Tây An nhú mày thật chặt.

Thím Ngô bình ổn hô hấp, chậm rãi nói cho Nhậm Tây An biết: “Sắp rồi, anh Ngô của cậu làm ở trong mỏ thêm hai tháng nữa, chờ A Ly nghỉ đông là chúng tôi sẽ về quê. Có con của một người bạn làm chung cũng mắc bệnh lao phổi, chúng tôi cũng không muốn chờ thêm nữa. Ở đây... môi trường chung quy vẫn tệ hơn một chút, ngày càng có nhiều người bị bệnh.”

Nhậm Tây An gật đầu: “Khi nào dọn hãy liên lạc nhé, có gì cần thì cứ tìm tôi bất cứ lúc nào.”

Anh dẫn Trình Lê tạm biệt, nhanh chóng ra cổng.

Thím Ngô cứ tiễn họ ra tận cổng, Nhậm Tây An giục mấy lần, bà ấy mới trở vào sân, không đưa mắt nhìn họ rời khỏi nữa.

***

Nhậm Tây An đi mấy bước đứng bên xe việt dã, Trình Lê không biết cái tên đó —— A Ly có phải là trùng hợp hay không.

Cô muốn hỏi quá nhiều chuyện, nhưng không khí bây giờ, chuyện không thích hợp nhất chính là hỏi chuyện ở trên.

Trình Lê đứng bên cạnh Nhậm Tây An, sau khi đoán tình thế thì hỏi: “Sao anh quen họ vậy?”

Nhậm Tây An nhìn con đường xung quanh đều tích bụi này, không keo kiệt, nói: “Mấy năm trước có một đứa trẻ viết thư cho tôi, nội dung rất đơn giản, nó muốn cố gắng, cố gắng đánh bại tôi.”

Trình Lê hỏi: “A Ly đó ư?”

Nhậm Tây An thừa nhận: “Phải.”

Đây là khoảng quá khứ mà cô chưa từng tham dự.

Trong lòng Trình Lê rét lạnh.

Cô thân nhiên hỏi: “Hoàn cảnh sống của khu vực khai thác mỏ này có vấn đề, nên anh đề nghị họ rời khỏi?”

Nhậm Tây An liếc nhìn hai dãy trước sau của khu sinh hoạt của thợ mỏ này, nhú mày: “Nếu không thì sao? Rất nhiều người ở đây, gần như ai ai cũng biết hoàn cảnh chỗ này tệ, biết hoàn cảnh này cực kì tổn hại đối với cơ thể con người, nhưng đa số vẫn không chọn rời đi, không muốn tìm con đường kiếm sống khác.”

Trình Lê hiểu, hơn phân nửa là vì việc kiếm sống ép buộc.

Giữa sống tiếp và sống lâu, lựa chọn khẩn cấp nhất của mọi người sẽ là giải quyết việc sống tiếp trước.

Lúc này Nhậm Tây An dựa vào thân xe, đôi chân dài bất chéo. Trình Lê im lặng trầm tư, anh cup mắt nhìn cô.

Về mặt Trình Lê nghiêm nghị.

Nhậm Tây An cảm thấy buồn cười.

Thế là anh không kìm nổi nở nụ cười.

Trình Lê nhìn anh, Nhậm Tây An lại vội thôi cười trước khi hai người bốn mắt nhìn nhau.

Trình Lê hỏi: “Lượng kiến thức của em không đủ, cái thứ amiang này dùng để làm gì?”

Nhậm Tây An nói: “Sợi mỏng hơn sợi tóc, nguyên vật liệu của rất nhiều ngành sản xuất, trên thế giới đã có rất nhiều khu vực có văn bản rõ ràng cấm sử dụng vật liệu này.”

Trình Lê hỏi tiếp: “Tại sao?”

Nhậm Tây An nói: “Y học không ngừng phát triển, ngày càng nhiều kết luận amiang gây nên các loại bệnh, tăng nguy hiểm mắc bệnh ung thư.”

Trình Lê cũng nhíu mày: “Cho nên cấm sử dụng? Vậy tại sao không phải là cấm sử dụng trên toàn thế giới?”

Thảo nào cô vừa vào khu mỏ amiang này, rõ ràng cảm giác được chất lượng không khí nơi đây có vấn đề.

Về mặt Nhậm Tây An lạnh lùng, nghiêm túc hơn: “Nhà khai thác mỏ amiang của rất nhiều quốc gia và một số khu vực bị chửi là gian thương, nhưng họ nói mình là vì giữ lại kế sinh nhai, có nơi cần vật liệu này thì có người khai thác. Thợ mỏ một mặt lo cho an toàn tính mạng của mình, lo sức khỏe bị ảnh hưởng, mặt khác lại sợ mỏ amiang bị những ngành liên quan đóng cửa vì những nguy hại của amiang không ngừng lan tràn kia, hoặc nhu cầu amiang giảm làm ăn không tốt, vì những chuyện này mà họ sẽ thất nghiệp mất chén cơm.”

Người ở trong ngành khai thác amiang vẫn còn băn khoăn những chuyện này, một ngành khai thác từng coi như là hưng thịnh như vậy mai sau sẽ đi con đường nào là chuyện nhất định, nhưng con đường nó đi đến kết cục đường cùng như thế nào, thì tạm thời không ai có thể biết chắc chắn.

Trình Lê im lặng nghe, cuối cùng đột nhiên nói: “Anh đừng buồn.”

Nhậm Tây An: “...”

Anh nhất thời không theo kịp mạch suy nghĩ của Trình Lê.

Trình Lê càng nói càng chậm, nhìn thẳng anh: “Anh giúp một người, không giúp được tất cả, đây là chuyện bình thường.”

Con người đen của Nhậm Tây An nổi lên con sóng rất nhỏ.

Bị anh nhìn chằm chằm ba giây, Trình Lê nở nụ cười: “Canh gà này khó húp vậy à? Sao anh... nhìn em bằng cái dáng vẻ sống rất khổ sở vậy?”

Cô giống như bắt đắc dĩ mang tấm kim bài miễn tử kia ra: “Không phải anh đồng ý với em trên đoạn đường này chung sống hòa bình sao?”

Nhậm Tây An mấp máy môi, không để ý tới cô nữa, chỉ nói: “Lên xe, đi về.”

Trình Lê không nhúc nhích, vội hỏi trước khi anh mở cửa xe: “Hồi nãy tại sao anh cười?”

Nhậm Tây An phủ nhận: “Không có.”

Trình Lê khẳng khái: “Đừng có giả vờ, em thấy rồi, rất rõ ràng.”

Nhậm Tây An kéo căng khóe môi, muốn nhét cô vào xe.

Nhưng Trình Lê không thấy đỡ thì thôi, sau đó lại hỏi anh câu khác: “Em đây là theo đuổi được rồi ư?”

Nhậm Tây An dừng bước.

Anh đứng trong cơn gió đang nổi lên không tính là dịu dàng nhưng cũng không đủ điên cuồng ở mỏ amiang, sống lưng thẳng tắp như năm ấy.

Mấy giây sau, giọng nói rõ ràng vang vang của Nhậm Tây An hòa với gió truyền vào tai Trình Lê: “Cô Trình suy nghĩ quá nhiều rồi, chỉ là một tiết học bảo vệ môi trường thực hiện nghĩa vụ công dân mà thôi.”

Trình Lê ở một tiếng, kéo dài giọng, lộ ra vẻ nghiền ngẫm.

Cô cũng chỉ thuận miệng hỏi thử thôi.

Một liều thuốc.

Một cây son.

Một tiết học bảo vệ môi trường.

....

Tiếp theo còn có thể có gì nữa, cô đứng là rất mong chờ.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Núi Băng Đèo Anh Đến Với Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Hồ Ayakum

Rời khỏi mỏ amiăng, đoàn xe càng ngày càng gần khu không người.

Còn chưa đến trạm kiểm soát ở đèo A Tháp Đề Hân, di động của Trình Lê vang lên.

Đây là chỗ cuối cùng có sóng di động trước khi đi sâu vào Altun.

Trình Lê móc di động trong túi ra, ba chữ Trình Lộc Minh rất rõ ràng trên màn hình di động.

Nhậm Tây An không cố ý nhìn, nhưng Trình Lê vừa cử động, anh quét nhìn sang vị trí của cô theo bản năng thì nhìn thấy cái tên đó.

Ba chữ Trình Lộc Minh như vậy... nhìn thế nào thì cũng không thể là phụ nữ.

Trình Lê nhận máy.

Tuy vẫn có sóng, nhưng không ổn định lắm.

Trình Lê nghe thấy giọng nói đến từ Trình Lộc Minh, trong ống nghe xen lẫn rất nhiều tiếng rè rè.

Trình Lộc Minh hỏi: “Cuối tuần có rảnh không?”

Trình Lê chọn trọng điểm: “Có chuyện tìm mình à?”

Trình Lộc Minh ừm một tiếng: “Dẫn một tân binh đi Bắc Kinh tham quan.”

Trình Lê khẽ nhủ mảy: “Không đúng lúc lắm. Minh đã xin nghỉ dài hạn không có ở Bắc Kinh, thời gian hơi lâu, cuối tuần không về được.”

Trình Lộc Minh hơi bất ngờ, mấy năm nay ngoài về thành phố Diêm ra, Trình Lê hình như không thích hoạt động xung quanh mấy.

Anh ta hỏi: “Đi đâu vậy?”

Trình Lê nói: “Dãy núi Altun.”

Trình Lộc Minh ngập ngừng hai giây, ngay sau đó lại nở nụ cười: “Ngắm động vật hoang dã sao? Mùa này rất nhiều động vật cũng sắp bắt đầu chuẩn bị ngủ đông rồi, sao nghĩ đến việc chạy đến đó vậy?”

Trình Lê trả lời vẫn rất đơn giản: “Không có động vật để ngắm thì ngắm người, thích thì tới thôi.”

Biết cô luôn có chủ kiến, nên cũng không nghiên cứu xem câu cô nói có hợp lý hay không, Trình Lộc Minh không nói thêm gì nữa, chỉ nhắc nhở Trình Lê: “Chú ý an toàn đấy. Có bạn đi chung không?”

Khóe mắt Trình Lê quét nhìn Nhậm Tây An: “Có, yên tâm.”

Trình Lộc Minh: “Được, vậy chờ cậu về rồi liên lạc.”

Cú điện thoại này được cúp rất nhanh.

Trong xe khá yên tĩnh, Bố Hợp Lực Tề trước sau như một không bật nhạc, đoạn đối thoại của Trình Lê và Trình Lộc Minh, Nhậm Tây An ở gần cô nhất có thể nắm bắt đại khái.

Sau khi nhét di động vào túi, Trình Lê nghiêm chỉnh nhìn Nhậm Tây An một cái.

Trong cái nhìn này mang theo sự dò xét.

Nhậm Tây An vốn bình tĩnh nhìn thẳng phía trước.

Ánh mắt nóng rực của Trình Lê bắn sang, anh lại chuyển tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ để lại cho Trình Lê một gò má có đường nét rõ ràng.

So tài thế này thú vị sao?

Trình Lê ho khan một tiếng, mở miệng giải thích một cách rất tự nhiên: “Hàng xóm trước đây.”

Suy nghĩ một chút cô lại tròn mắt nói mò: “Một cô gái.”

Nhậm Tây An nheo mắt: “...”

Lúc này không muốn đáp lại cô bất kì một chữ nào.

**

Đến trạm kiểm soát rất nhanh, khi kiểm tra giấy thông hành, Phương Tôn xuống xe số ba gõ cửa sổ xe số một.

Cô ấy gõ bên phía Nhậm Tây An.

Nhậm Tây An hạ cửa sổ xe xuống, Phương Tôn nói: “Anh Lộ trên xe bọn em nói chụp tấm ảnh lưu niệm cho mọi người.”

Cô ấy chỉ chỉ tấm bảng chỉ đường của trạm kiểm soát cách đó không xa: “Chụp chung với nó.”

Phương Tôn vừa dứt lời, Bồ Hợp Lực Tề và Frank ở hàng trước sau khi nghe rất tự giác xuống xe đi chung với cô ấy tập trung với mọi người.

Nhậm Tây An vừa định bước xuống, Trình Lê gọi anh một tiếng: “Nhậm Tây An.”

Nhậm Tây An xoay người nhìn cô.

Trình Lê chỉ chỉ khăn choàng, găng tay, khẩu trang... mà cô vừa móc trong cái túi vải bên cạnh chỗ ngồi ra.

Đều là kiểu nam.

Trình Lê khế hất cằm, nói: “Đeo cái nên đeo đi, đừng để lạnh.”

Tay trái Nhậm Tây An còn đặt trên tay nắm cửa xe, nghe vậy thì bóp chặt hơn một chút.

Anh im lặng hai giây, khẽ chế giễu: “Cô Trình xem hết tất cả đàn ông là phụ nữ, cho rằng tôi yếu ớt đến nỗi nâng trong tay cũng tan sao?”

Sau khi ở mô amiang, Trình Lê cảm thấy hai chữ cô Trình này cũng thật là dễ nghe.

Cô phủ nhận, mặt không đỏ tim không đập nói: “Cái đó thì không có. Nhưng nếu phơi nắng hóng này, lạnh hóng này, không phải em sẽ đau lòng sao?”

Nhậm Tây An: “...”

Anh im lặng hất cửa xuống xe.

Trình Lê nhướng nhướng mày, trùm kín mình lại rồi cũng xuống theo.

Lời súc tích như vậy mà anh ấy cũng không thích nghe ư?

Chúng sống hòa bình đã hứa đâu?

Tiếng hát cửa đó nghe thế nào cũng không khách sáo cho lắm.

**

Quá trình xét duyệt giấy tờ không lâu lắm, Diệp Liên Thiệu và người hướng dẫn Hoắc Gia cũng về đội rất nhanh, một đám người bắt đầu xếp vị trí chụp hình.

Trình Lê dựa vào xe số một, trùm mặt kín mít, chỉ để lộ đôi mắt.

Phương Tôn vẫy tay với cô, Trình Lê vẫy lại với cô ấy một cái.

Mọi người cơ bản là đứng theo chiều cao.

Nhậm Tây An và Frank còn có Diệp Liên Thiệu có chiều cao nổi bật nhất trong cả đội, đứng ngay ngắn ở rìa ngoài cùng ở hai đầu hàng sau. Mấy người còn lại có người đứng giữa hàng sau, có người cùng ngồi xổm ở hàng trước với Phương Tôn.

Phía trước Nhậm Tây An còn trống, Trình Lê đi thẳng về phía anh, ngồi xổm xuống chỗ trống ở trước anh.

Vị trí cô ngồi rất gần chân Nhậm Tây An.

Trình Lê vừa nhúc nhích, áo của cô có thể cọ vào chân Nhậm Tây An.

Chờ đến khi anh Lộ chụp xong, Trình Lê đứng lên thấy sắc mặt của Nhậm Tây An đi từ phía sau cô... càng giống ngọn núi có tuyết phủ trên đỉnh ở xa hơn.

Ngọn núi tuyết biết đi này ngược lại đã tan một chút ở mỏ amiang.

***

Trên cao nguyên có nhiều khe núi, ban ngày ánh mặt trời sáng rực.

Chụp ảnh xong rời khỏi trạm kiểm soát, ngay sau đó đoàn xe lái vào một đoạn đường đất xóc nảy.

Xe việt dã đang gào thét, đi về phía trước dọc theo con đường đất ngoằn ngoèo, hất tung đầy bụi đất.

Lái về hướng hồ Ayakum (1), khu vực cắm trại dự tính, cần vượt qua khe núi cao hơn mực nước biển hơn bốn ngàn mét.

(1) Hồ Ayakum nằm tại phía đông nam của huyện Nhựt Khương, khu tự trị Duy Ngô Nhĩ Tân Cương, Trung Quốc. Hồ nằm ở chân núi phía nam của dãy núi Qimantag và nằm trong ranh giới của khu bảo tồn thiên nhiên Altyn-Tagh và là một hồ nước mặn. Hồ Ayakum cũng nằm gần ranh giới phía bắc của cao nguyên Thanh-Tạng, ở phía đông nam của dãy Côn Lôn. Hồ Ayakum nằm trên độ cao 3876m trên mực nước biển, dài 47,8 km, chiều rộng tối đa là 17,6 km và chiều rộng bình quân là 11,25 km, diện tích của hồ Ayakum là 537,6 km².

Chờ đoàn xe vượt qua điểm cao nhất, hồ nước có hình trăng lưỡi liềm xa xa hiện ra trước mắt mọi người.

Hồ Ayakum nằm ở chỗ lõm của cao nguyên. Vô cùng yên lặng, cách biệt với thế giới.

Vừa là hồ nước mặn, vừa là hồ chết, còn là hồ không đóng băng quanh năm.

Trong hồ, cá tôm chết hết, khoáng sản tích tụ, thảm thực vật thưa thớt.

Giống như một khoảng màu xanh lóe ánh sáng trong vất khảm lên khoảng đất rộng màu nâu này.

Mọi người đã thấy diện mạo của hồ nước, nhưng xuống đến vị trí ven hồ thì còn cần một khoảng thời gian nữa.

Tài xế Bó Hợp Lực Tề nói: “Dọc đường có khá nhiều đá, cát hồng lấp xe thì phiền phức lắm, bị hất bay lên đập vỡ két nước thì xe sẽ phế ở đây. Mọi người nắm chặt tay vịn một chút, đi có thể hơi xóc một tí. Đừng có thấy bây giờ con đường này không ra hình dáng gì, tốt xấu gì thì vết bánh xe mà người tới trước để lại cũng coi như rõ ràng, đi vào sâu nữa thì cũng không thấy vết bánh xe đâu, là thật sự không có đường đấy.”

Frank nói: “Phân tâm một chút rồi tập trung tinh thần và thể lực tôi cũng thấy choáng váng.”

Bó Hợp Lực Tề cười: “Bình thường thôi, tôi chạy quen rồi.”

Sau đó Frank lại bình luận: “Hồ nước này rất đẹp.”

Bó Hợp Lực Tề thoáng tự hào nói: “Đây là hồ nước lớn nhất ở dãy núi Altun này.”

Trình Lê nghĩ thầm: Đáng tiếc là chết rồi.

Hồ chết.

Frank quét nhìn cảnh vật xung quanh, chỉ chỉ vách núi có thể thấy loáng thoáng xa xa, nghiêng đầu hỏi Nhậm Tây An: “Nhậm này, sau khi cắm trại đi đến đó xem thử không?”

Nhậm Tây An đáp lại: “Được, đã hứa dẫn cậu đi ngắm núi mà.”

Frank bổ sung: “Còn có cừu nữa, cừu hoang Himalaya.”

Nhậm Tây An nhìn ngọn núi nhỏ ở xa xa, giọng điệu rất bao dung: “Ngắm đủ rồi cậu hãy đi.”

Trình Lê cười khẩy một cái, ngược lại anh đối xử dịu dàng với đàn ông.

Frank cũng cười ha ha: “Sẽ không lâu lắm đâu, trước khi ngắm nảy sinh tình cảm thì không ngắm nữa.”

Anh ta lại hỏi Trình Lê: “Đi chung không?”

Trình Lê: “Tôi sợ cản trở.”

Frank chờ Nhậm Tây An tỏ thái độ.

Nhưng tròn mười giây sau không ai nói gì.

Trình Lê hiểu, cái này rất rõ ràng là ý không hoan nghênh.

Cuối cùng Trình Lê nói: “Cao hơn mực nước biển, tôi muốn ở lại chỗ cắm trại một cách đáng hoàng, không đi đâu hết.”

Frank nói: “Cũng được, mình thích là quan trọng nhất.”

**

Nơi cắm trại chọn một bãi đất trống bằng phẳng cách bờ hồ không xa.

Phía sau bãi đất trống có một khối đá bị phong hóa khá thấp lùn, có thể chắn gió mùa này.

Gần bên có một cái sọ động vật.

Phương Tôn ngồi xổm trước hài cốt nhìn, hỏi Trình Lê ở gần cô ấy nhất: “Chị Lê, đây là con gì vậy?”

Trình Lê liếc nhìn, nói: “Bò.”

Phương Tôn: “Loại bò rừng này sẽ giết chết người giống như cái loại đầu bò hung hãn kia sao?”

Trình Lê cười: “Nếu không thì sao, động vật hoang dã mà cô tưởng là mèo nhà à?”

Ánh mắt nhìn về phía cô của Phương Tôn run lên.

Trình Lê hỏi cô ấy: “Lúc xuống dốc có thấy mấy con lừa hoang Tây Tạng đứng trên ngọn núi không?”

Phương Tôn vẫn lắc đầu.

Trình Lê hơi hạ thấp người: “Cũng giết chết người được đấy.”

Ánh mắt Phương Tôn lại run lên một cái.

Trình Lê nghiêm túc nhìn về phía cô ấy, hỏi bằng một thái độ trịnh trọng: “Lúc đến đây trong đầu chưa từng nghĩ có thể không về được sao?”

Phương Tôn: “...”

Trình Lê nói: “Cũng tốt, ngại thơ hồn nhiên.”

Nhưng cô cũng chưa dừng tay, tiếp tục nhắc nhở Phương Tôn: “Còn có gấu này, một bạt tai là có thể đập vỡ sọ heo rừng. Sọ người và sọ heo rừng, cô cảm thấy cái nào cứng hơn?”

Phương Tôn: “...”

Cô ấy lắc đầu, hơi ngơ ngẩn.

Trình Lê nhìn đáng về thất thần của cô ấy một cái, thẳng người lên, hỏi: “Nghe cái này xong thì sợ rồi à?”

Phương Tôn cũng đứng lên, cô ấy muốn phủ nhận.

Nhưng cô ấy thật sự sợ hãi, nên cô ấy nói: “Không chỉ là vì cái này đâu.”

Trình Lê nhìn về phía cô ấy lần nữa, nghiêm túc nói: “Không hiểu, không chuẩn bị, thì sau này đừng tùy tiện đến chỗ thế này thì hơn.”

Phương Tôn: “...”

Im lặng ba giây.

Trình Lê lại giải thích: “Cũng không cần sợ sệt quá, sợ một chút là được rồi. Gấu ngủ đông rồi, không nghĩ đến chuyện đập sợ cô đâu.”

Phương Tôn: “...”

Trình Lê xoay người đi sang chỗ mọi người chuẩn bị dựng lều.

Phương Tôn gọi cô lại: “Chị Lê.”

Trình Lê lại dừng lại, chờ cô ấy.

Phương Tôn đi mấy bước đuổi kịp cô, dè dặt hỏi: “Có một chuyện em vẫn muốn hỏi chị thử.”

Trình Lê rất sáng khoái: “Hỏi đi.”

Phương Tôn nói: “Đi động của chúng ta mất sóng rồi, nhưng anh ấy vẫn không liên lạc với em.”

Trình Lê nheo mắt: “Ai cơ?”

Phương Tôn cúi đầu, đá hòn đá dưới chân.

Trình Lê à một tiếng, biết Phương Tôn đang nói cái gì.

Cô hỏi Phương Tôn: “Tôi giống như nhiệt tình lắm à?”

Phương Tôn: “...”

Không giống lắm.

Trình Lê: “Tại sao khi ở chỗ có thể liên lạc mà không liên lạc với anh ta trước?”

Phương Tôn ngẩng phát đầu, cô ấy còn tưởng Trình Lê sẽ đi thẳng sau câu hỏi vặn lại kia.

Nhưng đáp án này khiến Phương Tôn ngập ngừng: “Em không muốn...”

Trình Lê: “Cô chủ động thì cô cảm thấy mình thua rồi.”

Đây không phải là câu hỏi.

Phương Tôn không phủ nhận.

Trình Lê hỏi cô ấy: “Cô muốn thắng?”

Phương Tôn gật đầu.

Trình Lê nói cho cô ấy biết: “Muốn thắng rất đơn giản. Yêu anh ta nhiều hơn anh ta yêu cô, chỉ cần cô muốn là cô có thể thắng, không ai có thể khiến cô thua được.”

Bạn đang đọc truyện *Vượt Núi Băng Đèo Anh Đến Với Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Lều Và Túi Ngủ

Khi Trình Lê và Phương Tôn cách xa sọ bò trở về đội, Diệp Liên Thiệu đang sắp xếp người mang linh kiện của ba cái lều quân đội lớn phải dựng trên xe tiếp tế xuống.

Lều trong, lều ngoài, đỉnh đóng đất, dây thừng chống gió, cái sào...

Sau khi mở thùng ra, đủ mọi loại linh kiện bày đầy dưới đất.

Lều quân đội và lều nhỏ tương tự nhau, nhưng lại có khác biệt rõ ràng.

Nhiếp ảnh gia Lộ Phong nhiệt tình nhất nói với Diệp Liên Thiệu: “Anh Thiệu, trước kia tôi luôn lắp lều nhỏ, chưa làm cái này bao giờ.”

Diệp Liên Thiệu hỏi anh ta: “Thấy đồ lớn nên sợ à?”

Lộ Phong đẩy chiếc kính trên sống mũi, cười ngược: “Chủ yếu là sợ lỡ như mẹ nó gió lớn thổi sập lều, đến lúc đó oán hận nổi lên khắp nơi thì mất mặt lắm.”

Diệp Liên Thiệu liếc anh ta một cái, chỉ chỉ Nhậm Tây An đứng đối diện anh ta, nói: “Cậu ấy biết, nghe cậu ấy.”

Nhậm Tây An không nói lời vô ích, lập tức tiến lên kiểm tra linh kiện.

Các bước dựng lều quân đội vẫn giống như lều nhỏ, chẳng qua là lắp trụ chống và khóa móc thì rườm rà hơn một chút.

Trình Lê và Phương Tôn cùng tài xế, người hướng dẫn mà đoàn xe thuê không tham gia việc dựng lều, bị loại tự động đứng ngoài xem.

Có người xem một hồi rồi đi sang một bên chụp ảnh ngắm cảnh, ví dụ như Frank và nhiếp ảnh gia Lộ Phong vừa trò chuyện sôi nổi.

Trình Lê vẫn ở lại tại chỗ.

Trình Lê đã từng thấy Nhậm Tây An dựng lều nhỏ trước mặt cô.

Thời gian qua đi nhiều năm, một lần nữa thấy anh trải miếng lót một cách nhanh nhẹn, thu xếp lộp lộp nện, Trình Lê lại tìm được chút cảm giác mới mẻ từ trong đó.

Khi Nhậm Tây An nhô lên nhô xuống, tầm mắt Trình Lê từ đầu đến cuối dừng trên đôi chân thon dài của anh.

Đôi chân Nhậm Tây An dài hơn thẳng hơn trước đây một chút.

Trình Lê cảm thấy như vậy.

Trong đội tuyển bóng bàn quốc gia, trước kia và bây giờ không có cầu thủ nào ở tuyển cao hơn anh nữa.

Trình Lê nhìn lâu, cảm thấy ngửa ngửa.

Một nơi nào đó trong lòng có cảm giác chộn rộn như bị kiến cắn.

Con ngựa này thật giống cảm giác giới khắp người khi thấy anh dựng một cái lều khác hôm ở ngoài toilet chỗ quán bar.

Thân thể khô cạn quá lâu, anh cảm ngồi nỏ kích hoạt.

Trình Lê gắng sức nheo mắt, đeo kính cái khẩu trang mà cô cởi ra trước đó.

Cô dời tầm mắt, bắt đầu ngắm trời, ngắm đất, ngắm hồ, ngắm hải âu, ngắm vết đường đi ở bãi sông thoát ẩn thoát hiện... Không ngắm người đàn ông dẫn dụ người ta động dục kia nữa.

***

Hai đầu của từng cái sào trong tay Nhậm Tây An nhanh chóng cắm vào đỉnh tán nổi liền lại, Diệp Liên Thiệu và những người khác thỉnh thoảng phụ một tay.

Tất cả các khâu đặc biệt trôi chảy, sau khi dựng khung xong thì móc lều trong, rất nhanh bắt đầu đóng đỉnh đất, móc chốt khóa lều ngoài.

Rồi sau đó là gia cố, buộc dây thừng chống gió, rồi gia cố nữa.

Khi dựng cái lều lớn đầu tiên thì một đám người đứng quanh xem một lần, cái thứ hai, thứ ba cũng hợp tác dựng xong rất nhanh dưới sự xung phong của những người còn lại.

Dựng lều quân đội xong, đầu bếp Lý phụ trách hậu cần đi theo đoàn xe cũng đã sắp xếp một loạt dụng cụ nhà bếp ổn thỏa.

Diệp Liên Thiệu kêu người dựng toilet tạm thời. Nhậm Tây An rảnh rồi thoát ra, bắt đầu tìm Frank ở xung quanh mà trước đó có nói sau khi cắm trại đi khảo sát vách đá.

Frank đang chụp ảnh với Lộ Phong ở ven hồ, xa xa, Nhậm Tây An thấy chân máy ảnh.

Thấy Nhậm Tây An đi tới, Frank kêu Nhậm Tây An vào trong ống kính máy ảnh mà Lộ Phong dựng xong: “Chụp chung đi.”

Nhậm Tây An dừng lại sau lưng Lộ Phong, từ chối: “Không được, tôi mặt đơ, ảnh hưởng chất lượng ảnh của cậu.”

Frank lắc đầu: “Cho chút thẻ điện đi.”

Nhậm Tây An vẫn không đồng ý, nói thẳng: “Cậu không cần thứ này.”

Frank bỏ cuộc, cuối cùng hỏi: “Khi chụp ảnh cưới cậu cũng từ chối cô gái của cậu à?”

Nhậm Tây An không nói gì.

Gió dần lớn hơn một chút, thổi đến độ lổ tai toàn là tiếng gió gào thét, tiếng người xung quanh và những âm thanh khác trở nên mờ nhạt, không đủ rõ ràng.

Trình Lê ở cách đó không xa bị gió thổi làm sợi tóc quất vào mặt, trên khuôn mặt khẩu trang che một nửa, màu da vẫn trắng như tuyết trên ngọn núi xa, không hề có bất kì dấu vết bị cao nguyên gây vò, làm nổi bật lông mày và đôi mắt cô càng rõ ràng như mực đậm.

Tầm mắt Nhậm Tây An mở rộng, vừa nhìn khuôn mặt nghiêng của cô, vừa nhìn dãy núi xa xa.

Phương Tôn đứng ngay sau Trình Lê cách đó không xa. Đầu bếp Lý chuẩn bị nấu ăn định gọi hai cô gái sang giúp, ở đằng sau gọi lớn tên của hai cô.

Sau khi nghe thấy Phương Tôn lập tức quay đầu đáp một tiếng, chạy trở lại.

Trình Lê vẫn đứng tại chỗ, cái mũi liên đội trên đầu, không nhúc nhích.

Giống như cô không nghe thấy vậy.

Nhậm Tây An nhú mày.

Tuy Trình Lê có đôi lúc lạnh nhạt, nhưng luôn luôn biết lễ phép, nói chuyện có lúc hờ hững nhưng trái tim nóng bỏng.

Không nhúc nhích, cô thất thần ư?

**

Phương Tôn đi về mấy bước, thấy Trình Lê không nhúc nhích thì chạy mấy bước lại vỗ vỗ lưng Trình Lê: “Chị Lê, đầu bếp Lý gọi chúng ta kia.”

Trình Lê cời khẩu trang xoay người nhìn cô ấy.

Phương Tôn giơ tay quơ quơ trước mặt cô: “Chị Lê, chị đang nghĩ gì say mê sao? Đầu bếp Lý gọi chúng ta, chắc là muốn chúng ta giúp một tay đấy.”

Trình Lê hờ hững nói một tiếng: “Được.”

Vừa rồi gió lớn, cô một tai đúng là không nghe thấy.

Phương Tôn cũng không vội, sánh vai đi về với Trình Lê, tiện thể lè lưỡi: “Em không rành mấy món đồ nhà bếp lắm. Chị Lê chị có biết không?”

Trình Lê bình tĩnh nói: “Nồi niêu xoong chảo không cần tôi làm quen.”

Phương Tôn cười, nhớ tới nghề của Trình Lê thì tiếp lời: “Vậy gỗ chắc chắn là cần.”

Đi không bao xa liền thấy đầu bếp Lý và một đồng “luơng thực” mà đoàn xe mang theo.

Diệp Liên Thiệu một tay cầm dao làm bếp, tay kia xua xua phía ngoài: “Không cần hai em đâu, sở trường của mấy anh đây mà.”

Đầu bếp Lý nhìn tư thế của Diệp Liên Thiệu, nói: “Tư thế này của đội trưởng Diệp giống như chẳng có chuyện gì hay vậy.”

Diệp Liên Thiệu nói: “Nói nhảm, hoài bão lúc nhỏ của tôi là làm đầu bếp đấy.”

Trình Lê thấy rau anh ta thái đều đặn, hỏi: “Anh từng tập luyện à?”

Diệp Liên Thiệu chỉ chỉ Nhậm Tây An sau lưng cô: “Tuổi cậu ta bắt đầu tập bóng, tôi thật sự tập luyện cái này đấy.”

Vậy là bắt đầu từ lúc năm tuổi, Trình Lê còn nhớ.

Trình Lê nghiêng người, Nhậm Tây An bước từ đằng sau mấy bước đi đến bên cạnh cô.

Trình Lê không chế tứ chi, khi anh đến gần cô không nhúc nhích, khi anh đi xa dần cô cũng không đi theo.

Nhậm Tây An mở cửa một cái lều quân đội, đi vào.

Không bao lâu, anh lại từ trong lều lớn đi ra.

Trình Lê liếc nhìn, anh đi vào để thay quần áo.

Anh thay bộ đồ leo núi vừa dày vừa nặng hơn, giày ống cao.

Đôi chân thẳng nhét vào trong chiếc giày ống, nửa người dưới có vẻ có sức sống hơn, anh tuần hơn.

Cũng hấp dẫn hơn.

Trình Lê haiz một tiếng, vô cùng im lặng nghe Nhậm Tây An nói rõ với Diệp Liên Thiệu và Frank còn có người hướng dẫn Hoắc Gia cùng đi đến vách đá cách đó không xa xem tình hình.

Rồi sau đó đưa mắt nhìn anh và Frank cùng Hoắc Gia lên xe, lái khỏi nơi cắm trại.

**

Trình Lê cũng vào trong lều lớn.

Ba cái lều quân đội có rất nhiều không gian, đều là bố cục hai phòng ngủ một phòng khách.

Vì không gian rộng rãi, nên Trình Lê và Phương Tôn được chia riêng một cái lều lớn, là cái ở giữa hai cái lều quân đội của nhóm đàn ông.

Trình Lê lấy túi ngủ, cách tấm rèm vải ngăn giữa hai phòng trong lều, Phương Tôn hỏi: “Chị Lê, em vào được không?”

Trình Lê đồng ý: “Tùy cô.”

Phương Tôn vén rèm, đi vào phía không gian thuộc về Trình Lê.

Thấy cái túi ngủ hai người mà Trình Lê vừa lấy ra xong, Phương Tôn không khỏi tò mò: “Chị Lê, sao chị không mang cái một người, ít nhất thì hành lý nhẹ hơn mà.”

Trình Lê nói: “Đã có cái gì thì lấy cái đó, lười mua.”

Lỡ như ngủ không được thì còn phải chịu đựng cả giai đoạn này nữa.

Phương Tôn lại hỏi: “Anh Lộ trên xe bọn em nói muốn đi chụp dân du mục trong truyền thuyết ở phía đông hồ. Anh ấy chủ yếu chụp ảnh nhân văn, phong cảnh là thứ yếu, chị muốn đi chung không?”

Trình Lê gọn gàng dứt khoát: “Hai người chơi đi.”

Ý là nói cô không có hứng thú.

Phương Tôn ờ một tiếng, lại nói: “Em muốn lưu lại mấy tấm ảnh. Dù sao thì anh Lộ cũng là người chuyên nghiệp, phong cảnh ở đầm lầy phía đông đẹp hơn một chút, anh Lộ có thể giúp em chụp.”

Trình Lê hiểu, nhưng không có hứng tìm hiểu.

Phương Tôn đi ra khỏi không gian của cô rất nhanh.

**

Trình Lê ở trong lều quân đội một hồi, không có chuyện gì làm nên cũng đi ra khỏi lều lớn.

Xe việt dã đậu đằng trước bên ngoài lều, bốn chiếc chỉ còn lại một chiếc.

Thảo nào vừa nãy cô nghe thấy tiếng xe, chắc là mấy người không có chuyện gì làm tùm năm tùm ba kết bạn đi dạo xung quanh.

Đầu bếp Lý và Diệp Liên Thiệu ở đằng kia hoàn thành từng bước, Trình Lê không xen tay vào được.

Cô đứng ngoài lều không bao lâu, Lộ Phong và Phương Tôn cùng đi về phía cô.

Phương Tôn cười ha hả nhìn cô.

Trình Lê đọc ánh mắt của cô ấy, giống như là lạy ông tôi ở bụi này.

Lộ Phong mà dọc đường Trình Lê chưa tiếp xúc bao giờ hỏi Trình Lê: “Cô có thể giúp một chuyện được không?”

***

Khi lên xe chung với Lộ Phong cùng Phương Tôn, Trình Lê hơi hồi hộp.

Cô không có hứng thú.

Lộ Phong và Phương Tôn tỏ thái độ cầu xin, cô đồng ý ngay, đây là bệnh.

Lý do Phương Tôn xin cô đi chung là —— nhiều người, có thêm can đảm, dù sao thì cũng lạ nước lạ cái.

Lý do của Lộ Phong thì đơn giản hơn, anh ta phải mang theo rất nhiều thiết bị nặng.

Trên cao nguyên, thể lực của con người không bằng với khu vực đồng bằng mà họ ở quen, trọng lượng vác được ít hơn, Lộ Phong hi vọng Trình Lê có thể chia sẻ giúp một chút.

Lộ Phong là tài xế.

Còn chưa tới bờ phía đông của hồ, vừa thấy bóng đầm lầy, Lộ Phong liền quyết định dừng xe.

Trình Lê nhìn về hướng ruộng đất bên ngoài, đâu đâu cũng thấy khe rãnh ngang dọc trên bãi bùn.

Lộ Phong vừa dừng xe, liền quay đầu giải thích với Trình Lê và Phương Tôn: “Bây giờ ánh sáng còn khá tốt, chụp ảnh cho Tiểu Phương ở đây trước đi.”

Trình Lê không nói gì.

Phương Tôn theo Lộ Phong lập tức xuống xe.

Thấy Phương Tôn và Lộ Phong trong khi chụp ảnh càng ngày càng xa xe việt dã, Trình Lê mắng thầm một tiếng rồi cũng xuống xe.

Ở khu vực cao hơn mực nước biển, đứng thẳng đi lại tương đương với đeo vật nặng mấy chục cân ở khu vực thấp hơn mực nước biển, quá thử thách tố chất thân thể con người.

Mấy ngày tiếp xúc, sự yếu đuối của Phương Tôn vô cùng rõ ràng, Trình Lê không hề cảm thấy chạy nhảy khắp nơi phù hợp với cô ấy.

Sau khi xuống xe, trong tầm mắt Trình Lê là đồng cỏ đã đều hieu, giương nanh múa vuốt, đá vụn sắc bén.

Dãy núi Altun vào đầu mùa đông, muôn vật điêu tàn như lời đồn đại.

Gió thì nhỏ hơn chỗ cô đứng ở nơi cắm trại trước đó một chút.

Hai cái bóng của Phương Tôn và Lộ Phong trong mắt Trình Lê nho nhỏ, đen đen, chứng minh cách nhau rất xa.

Trình Lê đứng một hồi, nghe thấy tiếng ào ào, tương tự như tiếng nước chảy.

Trình Lê nhíu mày.

Hồ nước là hồ chết, tiếng nước chảy từ đâu ra?

Suy nghĩ mấy giây, Trình Lê nghĩ tới một khả năng.

Có sông ngầm.

Cô lại thầm mắng một tiếng “fuck”.

Hai cái người đi tới đi lui khắp nơi ở xa xa đó bị bệnh sao?

Roi xuống sông ngầm, tất nhiên chìm nghỉm, chết cũng không biết xác trôi tới đâu.

Trình Lê dè dặt nghe tiếng giẫm lên đất dưới chân, gần hai người đó hơn một chút, vừa định kêu thì đột nhiên nghe thấy một tiếng thét kinh hãi.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Núi Băng Đèo Anh Đến Với Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Túi Ngủ (1)

Tiếng la đó đến từ Phương Tôn.

Nói chính xác hơn thì đó là tiếng hét chói tai.

Con người Trình Lê đổi màu mấy lần, Phương Tôn đập hụt, rơi xuống nước, nhưng vẫn ở trước mắt cô.

Chỗ Phương Tôn rơi xuống là vùng nước liền với hồ, may mà không phải là sông ngầm.

Trình Lê thở phào nhẹ nhõm, nhưng sắc mặt lập tức thay đổi rất khó coi.

Phương Tôn thường ngày hiếu động, vừa trượt xuống nước là bắt đầu rơi lệ.

Thứ nước vô dụng sinh ra từ hốc mắt Phương Tôn kích thích Trình Lê muốn phát hỏa.

Nhưng điều quan trọng nhất trước mắt là cứu người, vẫn chưa phải lúc.

Đầu mùa đông đã là nhiệt độ cực kì khắc nghiệt, ở trên cao nguyên mà chức năng cơ thể con người bị hạn chế, ai ngâm mình trong nước lạnh sẽ chết cứng.

Lộ Phong ở một bên ôm lấy áo lông sò. Trình Lê bước nhanh về phía trước, vừa đi vừa cởi chiếc áo phao lông dài trên người bó buộc hành động của cô rồi ném lên con đường khô sạch sẽ. Cô đi tới lập tức quỳ xuống bên vùng nước mà Phương Tôn nằm, kéo cổ tay Phương Tôn vịn bên vùng nước, kéo cô ấy lên.

Cao nguyên thế này không thể so với đồng bằng mà thường ngày ở, thể lực của Trình Lê bị hạn chế, kéo Phương Tôn gặp nước bị hoảng sợ cũng chẳng dễ dàng gì.

Con gió lạnh xuyên qua chiếc áo giữ nhiệt trên người Trình Lê rồi từ từ thấm vào người cô, sắc mặt cô lạnh như nhiệt độ liên tục giảm xuống của cao nguyên vào lúc này.

Nhìn một hồi, Trình Lê quát Lộ Phong: “Mẹ nó anh cụt tay rồi à?!”

Lộ Phong bỏ máy ảnh xuống: “Tôi xin lỗi.”

Anh ta siết chặt nắm đấm, vội tiến lên giúp.

Khi hai người kéo Phương Tôn ra, tay áo chỗ cánh tay cũng ướt đầm hết.

Phương Tôn ngồi giữa một bãi đá vụn, nhìn Trình Lê, môi run cầm cập không ngừng.

Trình Lê nắm chặt tay áo ướt đầm, giọt nước lập tức nhỏ xuống.

Cô nói với Phương Tôn: “Đứng lên.”

Tay Phương Tôn run lấy bầy ghì xuống đất, không đứng lên nổi.

Cô ấy nhìn về phía Trình Lê, giống như một con thú con gặp nạn cần cứu giúp ngay vậy.

Trán Trình Lê co rút liên tục, cô thầm mắng một tiếng.

Biết cô ấy sợ rồi, nhưng đây là chuyện hoàn toàn có thể tránh khỏi.

Trình Lê hỏi: “Run chân?”

Giọng Phương Tôn run run: “Ban này chân... hình như... trật rồi...”

Trình Lê nói hai chữ đầy lạnh lùng gai góc. Lộ Phong không quan tâm tới thiết bị của anh ta nữa, để cứu vẫn thiếu sót không thể cứu người đầu tiên ban nãy của anh ta, chủ động đề cập: “Tôi bỗng cô ấy về xe, không đến chỗ dân cư nữa, bây giờ chúng ta sẽ về chỗ cắm trại.”

Trình Lê nhìn Lộ Phong một cái.

Lộ Phong nhìn ra mấy chữ trong ánh mắt cô: Mẹ nó anh nhanh lên chút đi.

Lộ Phong lập tức cúi người bế Phương Tôn lên, đi về phía chiếc xe việt dã xa xa.

Trình Lê lấy chiếc áo phao lông mà cô ném ban nãy, thu dọn đồng thiết bị của Lộ Phong xong, ba người mau chóng trở lại xe.

**

Hành lý trên xe đã dỡ xuống để hết ở chỗ cắm trại.

Trình Lê nhìn trong xe một vòng, thứ dùng được chỉ có một cái chăn mỏng để ở hàng ghế sau.

Trình Lê nói: “Nhìn đằng trước, đừng có nhìn gương chiếu hậu.”

Câu này là nhắm vào Lộ Phong.

Lộ Phong nổ máy làm ấm xe, bật điều hòa, hiểu rõ ý muốn của Trình Lê, anh ta dứt khoát nhắm mắt lại.

Trình Lê xoay sang nói với Phương Tôn ngồi ở hàng ghế sau: “Cởi, áo khoác ướt, cởi hết.”

Phương Tôn vẫn run cầm cập, có chút do dự: “Chị Lê?”

Trình Lê liếc cô ấy một cái, gần như mất hết kiên nhẫn, trực tiếp ra tay cởi.

Ban đầu Phương Tôn hơi chống cự, sau đó mặc cho Trình Lê làm.

Trình Lê cởi hết quần áo ướt trên người Phương Tôn rất nhanh.

Phương Tôn run cầm cập, chỉ cảm thấy vừa lạnh vừa mệt, có cả sợ và lạnh.

Quần áo ướt sũng rời khỏi người cô ấy, thứ cùng rời khỏi còn có bùn đất mà cô ấy mang vào trong xe.

Trình Lê kéo chiếc chăn mỏng bọc Phương Tôn lại một cách thô bạo, cũng kéo chiếc áo phao lông dài chưa bị dính nước của mình sang.

Sắc mặt lúc này của Trình Lê vô cùng lạnh lẽo, Phương Tôn không dám lên tiếng.

Trình Lê giơ tay chiếc áo phao lông lên, Phương Tôn liền phối hợp duỗi tay mặc vào.

Mặc áo phao lông xong, Trình Lê mở cửa hàng ghế sau, trở về chỗ ghế phụ.

Chiếc áo ấm nhất đã đưa cho Phương Tôn, nhiệt độ trên người hơi giảm, nhưng vẫn chưa đến mức không chịu được.

Thấy Lộ Phong vẫn đang nhắm mắt, Trình Lê thoáng im lặng, cắn răng nói: “Lái xe.”

Lộ Phong lập tức mở mắt, nhìn trước sau một cái, thấy Trình Lê ăn mặc ít ỏi, anh ta muốn cởi áo khoác trên người mình cho Trình Lê, thấy sắc mặt Trình Lê nghiêm nghị, anh ta mấp máy môi, cuối cùng vẫn không dám đề nghị việc đó.

**

Xe lăn bánh, bay đi trên con đường đầy đá.

Đi không bao xa, Lộ Phong nhíu mày, chủ động nói chuyện với Trình Lê: “Trình... Trình...”

Anh ta không biết gọi thế nào mới phải.

Trình Lê nghe thấy, nhìn anh ta một cái.

Sắc mặt Lộ Phong khác thường, tầm mắt Trình Lê lập tức liếc nhìn sang bảng đồng hồ trước xe.

Đồng hồ nhiệt độ nước làm mát rõ ràng khác thường.

Vừa rồi cô cũng nghe thấy mấy tiếng ầm ầm không bình thường.

Bây giờ, cái tiếng động cơ rung ồn ào đó cũng liên tục xuất hiện, khi Trình Lê nhíu chặt mày, nó hoàn toàn ngừng lại.

Trình Lê nhớ tới việc Bó Hợp Lực Tề nói trước đây, nếu đá bay lên đập vỡ két nước... thì xe có thể sẽ phé.

Lúc này trong lòng Trình Lê chỉ còn lại một chữ fuck.

Vỡ rồi, có thể lớn có thể nhỏ.

Vậy mà họ đã gặp phải tình huống bó máy tồi tệ, lúc này Trình Lê chỉ có một suy nghĩ muốn nghiền nát cái xe này.

Họa vô đơn chí, Lộ Phong nói: “Trên xe không có máy bộ đàm.”

Trình Lê nhìn anh ta.

Có thì có ích gì chứ, có tín hiệu à?

Nụ cười nơi khóe môi Trình Lê rất lạnh lùng.

Lộ Phong lại lấy di động ra, mặc dù biết rõ là vô dụng, nhưng vẫn gửi một tia hi vọng vào đó.

Kết quả là chắc chắn, anh ta nói: “Không có sóng.”

Máy điều hòa không thể chạy tiếp, đặt mình nơi cao nguyên trước sau không thấy bóng người trong đêm đông vắng vẻ, gọi trời trời không thấu gọi đất đất chẳng hay.

Buổi trưa khi lên xe chung với hai người này, Trình Lê chỉ nghi ngờ có lẽ cô bị điên.

Bây giờ cô cảm thấy quyết định này là... tìm đường chết.

***

Lộ Phong nhìn về phía cô, thông tin lộ ra trong ánh mắt đều là trông cậy Trình Lê quyết định, hi vọng cô nghĩ ra bước tiếp theo nên làm thế nào.

Trình Lê nhìn lại anh ta, cười lạnh: “Tôi là GPS hay là la bàn?”

Lộ Phong nói: “Giống nhau cả.”

Trình Lê: “...”

Lộ Phong nói: “Cô có lẽ cũng cảm thấy tôi không làm gì cả, nhưng tôi không ngu, tôi cũng tin cô, tuy không quen nhau lắm, không hiểu rõ nhau lắm. Tôi cũng không biết tại sao nữa.”

Trình Lê: “...”

Lộ Phong cố chấp nhìn Trình Lê, Trình Lê hít một hơi, hỏi: “Còn nhớ khoảng cách đại khái từ nơi này đến khu dân cư và nơi cắm trại không?”

Lộ Phong gật đầu: “Nhớ, xa xấp xỉ nhau.”

Trình Lê nói: “Cô ấy bị trật chân rồi, không đi được.”

Lộ Phong cũng biết: “Ba người chúng ta, một người không thể tự do đi lại, một người thiếu quần áo giữ ấm, không có cách nào cùng đi về được.”

Trình Lê: “Tôi ở lại đây, một mình cô ấy không được.”

Lộ Phong hiểu: “Tôi chạy về nơi cắm trại càng nhanh càng tốt.”

Suy nghĩ của họ thống nhất với nhau.

Một mình về nơi cắm trại, người đàn ông trưởng thành Lộ Phong này là thí sinh tốt nhất.

Xe cần phải kéo, ở nơi thế này, sự cố này không có khả năng tự sửa chữa.

Cũng có thể cần phải cố gắng mà vứt bỏ nó.

Ba người bọn họ cũng không thể cùng đi về nơi cắm trại, cần phải tách ra.

Lộ Phong chỉ lo một điều: “Tôi không có cách nào chạy một mạch về được, ở trên cao nguyên việc này rất khó, thời gian tôi về đến nơi cắm trại sẽ rất lâu. Trên xe sẽ lạnh lắm, càng ngày càng lạnh, tôi...”

Anh ta còn chưa nói hết, Trình Lê nói: “Bên ngoài không ấm bằng trong xe, anh để áo lại cho tôi, sau đó anh chết công trên đường về nơi cắm trại, hai chúng tôi sẽ chết công trên xe, sau đó mọi người cùng tiêu đời một cách vui vẻ à? Lúc đi anh đã nói rõ với người trong đội, đi vội cộng thêm việc chụp ảnh, hơn hai tiếng không về được rất bình thường, trong thời gian này sẽ không có ai ra ngoài tìm chúng ta. Tầm lòng của anh tôi nhận.”

Lộ Phong vẫn do dự, vẻ mặt buồn rầu.

Trình Lê bổ sung thêm một câu: “Tôi nắm chắc, vẫn chưa đến mức kiểu cách trở tài đâu. Anh yên tâm đi.”

Lộ Phong yên tâm hơn một chút.

Anh ta sẵn sàng tin lời Trình Lê, vì anh ta cảm thấy con người này dẻo dai, khó khuất phục. Có cô ở đây, Phương Tôn có chuyện gì thì anh ta cũng yên tâm

Cuối cùng Trình Lê lại hỏi Lộ Phong: “Có thuốc lá không?”

Lộ Phong trả lời: “Có.”

Anh ta móc thuốc lá và bật lửa trong túi ra để lại cho Trình Lê.

Trình Lê nhận lấy: “Đi đi, trên đường chú ý một chút.”

Vẫn còn động vật hoang dã đang hoạt động cũng là mối đe dọa cho con người.

Lộ Phong gật đầu: “Tôi tin cô, cô cũng hãy tin tôi một lần, an toàn của hai cô, tôi có trách nhiệm.”

Trình Lê cười nhạt một cái, không trả lời.

Mạng của cô, cô chưa bao giờ giao vào tay người khác.

**

Sau khi Lộ Phong rời khỏi, Trình Lê tạm thời xuống xe tìm cô có thể đốt được.

Đồng cỏ thừa thớt, khói dấy lên không tài nào bay lên được bị gió thổi tan ở bề mặt.

Trình Lê cười một cái, sắc mặt tái nhợt.

Có lẽ cô đọc nhiều tiểu thuyết nên có phần ngây thơ, cho rằng dựa vào cái này có thể gửi tín hiệu SOS cơ đấy!

Vào trong xe lần nữa, Trình Lê bắt đầu hút thuốc.

Sắc mặt cô rất tệ, khói thuốc lan ra trong xe, cô không thể mở cửa sổ, bây giờ cũng không muốn băn khoăn xem độ thích ứng với thuốc lá của Phương Tôn như thế nào.

Cái lạnh và cảm giác bức bối, cô cần thuốc lá để tiêu diệt.

Trong thời gian không lâu, cô đã hút đến điếu thứ ba.

Thứ đã cai, nhặt lại lần nữa thật đúng là đơn giản.

Trình Lê mãi không lên tiếng, Phương Tôn ngồi ở hàng ghế sau nhỏ giọng nói: “Chị Lê, áo ——“

Trình Lê kẹp điếu thuốc ngắt lời cô ấy: “Muốn trả lại cho tôi à?”

Phương Tôn dạ một tiếng: “Chị lạnh mà.”

Cho dù cách nhau ánh sáng lơ mờ, cô ấy vẫn có thể cảm nhận được sự thay đổi của sắc mặt và sắc môi Trình Lê.

Trình Lê nói: “Cô tự lo cho mình đi, yên lặng đừng có xảy ra chuyện, đừng có mà sớm đông cứng không còn hình người là coi như tôi cảm ơn cô rồi.”

Phương Tôn biết có nói thì Trình Lê cũng sẽ không lấy áo lại.

Qua mấy chục phút này, cô ấy đã bình tĩnh lại, nói ra câu luôn muốn nói: “Chị Lê, là em nên cảm ơn chị.”

Trình Lê cười lạnh một tiếng: “Đừng cảm ơn, cô giữ lại đi. Ban này tôi còn muốn giết chết cô đấy.”

Phương Tôn: “...”

Trình Lê lại nở nụ cười, trong làn khói thuốc nồng nặc ho khan một tiếng: “Trong đầu tôi cũng thiếu không ít thứ đâu.”

Có những việc đề phòng, cô có thể nhắc nhở sớm hơn một chút, nhưng cô cũng sơ sót.

Không trách ai cả.

**

Khi Nhậm Tây An, Frank và người hướng dẫn Hoắc Gia trở lại nơi cắm trại, sắc trời vẫn chưa tối hẳn.

Trong đội có một nhóm đã đói rồi không chờ kịp nên đã giải quyết bữa tối trước.

Diệp Liên Thiệu thấy Nhậm Tây An về, tiến lên trước nói: “Còn ba người chưa về, có cần đi tìm không?”

Tầm mắt Nhậm Tây An liếc nhìn những người ở bên ngoài, anh hỏi: “Ai?”

Diệp Liên Thiệu: “Hai cô gái, còn có nhiếp ảnh gia kia nữa.”

Cô gái... Có Trình Lê.

Nhậm Tây An nhủ mảy: “Đi bao lâu rồi, đi làm gì?”

Diệp Liên Thiệu nói: “Gần hai tiếng rồi, nói chụp ảnh, không liên lạc được. Đợi thêm lát nữa đã, không về thì cứ đi theo hướng đó mà tìm. Ba người, có thể chăm sóc lẫn nhau, vấn đề chắc không lớn, có lẽ có tình huống bất ngờ làm lỡ thời gian, hoặc là ham muốn sáng tạo của Lộ Phong dồi dào ở lại thêm một lúc.”

Diệp Liên Thiệu cũng biết mấy câu này rất cứng nhắc.

Nhậm Tây An nghe xong thì sắc mặt đen hơn mấy phần, không nói gì.

Chờ thêm hơn nửa tiếng, ánh mặt trời gần như bị chôn vùi toàn bộ.

Nhậm Tây An đi ra khỏi lều, đứng bên ngoài hóng gió.

Ở bên ngoài lều quân đội, rõ ràng có thể cảm nhận được nhiệt độ giảm đột ngột.

Người hướng dẫn Hoắc Gia đứng bên cạnh anh, hỏi anh: “Trời tối chụp ảnh được ư?”

Nhậm Tây An nói rất miễn cưỡng: “Nghệ thuật.”

Câu này mang theo sự khó chịu rõ ràng.

Diệp Liên Thiệu cũng đứng gần đó quét nhìn anh một cái, cảm thấy anh còn mang theo ý châm biếm. Nghĩ nghĩ về Trình Lê, đương nhiên Diệp Liên Thiệu hiểu nguyên nhân khó chịu lúc này của Nhậm Tây An.

Diệp Liên Thiệu đề nghị: “Không đợi nữa, bây giờ đi.”

Nhậm Tây An ừm một tiếng, sau đó lại bổ sung thêm một câu: “Chạy lung tung không biết đi về, sau này tốt nhất là đội trưởng Diệp trối lại đi.”

***

Bố Hợp Lực Tề và Diệp Liên Thiệu, Nhậm Tây An cùng ra ngoài tìm người.

Đền xe chiếu rọi trên cao nguyên, đi dọc theo vết bánh xe tương đối rõ ràng.

Đi chưa tới nửa tiếng, một bóng người xuất hiện trong tầm mắt bọn họ.

Khi nhìn thấy người, đầu mảy nhủ chặt của Nhậm Tây An giãn ra một chút.

Khi xác nhận chỉ có một người, và lại người đó là Lộ Phong, sắc mặt anh lại đen không còn hình dạng gì lần nữa.

***

Gặp được họ, Lộ Phong ngồi phịch xuống đất, thở hổn hển nói: “Xe hỏng rồi, Phương Tôn rơi xuống nước, chúng tôi vớt lên, cô ấy bị trật chân, quần áo cũng ướt hết, Trình Lê và cô ấy vẫn còn chờ trên xe.”

Một câu của Lộ Phong tuy lộn xộn, nhưng cũng coi như nói gần hết tất cả tin tức.

Anh ta đi nhanh, bây giờ chỉ cảm thấy tứ chi cứng đờ, tiếp tục ngồi co ro: “Còn xa chỗ này lắm, xe bị bó máy, máy điều hòa hỏng rồi.”

Biết rõ tình hình, sắc mặt ai nấy cũng thay đổi.

Trên cao nguyên, nhiệt độ như vậy, ở bên ngoài lâu sẽ có hậu quả thế nào thì không cần nói cũng biết.

Dù chỉ cảm mạo chút xíu thôi cũng có thể chết người.

Lên đường lần nữa, bầu không khí trên xe rét buốt như ở Nam Cực.

Không ai nói thêm câu nào.

Mãi cho đến khi thấy bóng chiếc xe việt dã bị chết máy ở xa xa, Diệp Liên Thiệu mới lên tiếng trước tiên: “Đừng tức giận, trở về rồi hãy nói.”

Câu này là nói với Nhậm Tây An.

***

Xa xa thấy đèn xe, Trình Lê mới thở phào một hơi đã gắng gượng rất lâu.

Mẫu thuốc lá trong tay rất nhiều, hộp thuốc lá Lộ Phong để lại cho cô sắp hết rồi.

Trình Lê cảm thấy cánh tay cô, động tác khi uốn cong cũng không dễ dàng nữa, cứng đờ.

Lạnh thêm chút nữa thì chết cóng cũng thật sự không phải là chuyện giật gân gì.

Mãi cho đến khi Diệp Liên Thiệu bỗng hai cô trở lại xe, Trình Lê vẫn không lên tiếng.

Không có tâm trạng, càng không có sức.

Phương Tôn vẫn còn sức, còn nhớ kể lại tình hình trong khoảng thời gian dài đằng đẳng mà họ chờ ở đây.

Sau khi hai người rời khỏi chiếc xe bị chết máy, Nhậm Tây An không kiểm tra gầm xe nữa.

Anh mở cửa xe việt dã.

Trong giây phút mùi thuốc lá nồng nặc sặc sùi ập vào mặt, sắc mặt Nhậm Tây An tối sầm như thể bão tuyết sắp ập tới.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Núi Băng Đèo Anh Đến Với Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Túi Ngủ (2)

Chiếc xe tiếp viện mà Diệp Liên Thiệu chuẩn bị để ở nơi cắm trại đến đây.

Sau khi quan sát gầm xe, kết nước xong, hiểu rõ tình hình hư hại đại khái, Nhậm Tây An đóng nắp capo của chiếc việt dã bị chết máy lại.

Anh đóng nắp capo quá mạnh tay, Diệp Liên Thiệu đứng một bên bị âm thanh đó kích thích làm giật nảy mình.

Diệp Liên Thiệu thăm nắn Nhậm Tây An: Mẹ nó là tôi làm người ta rét cóng à?

Anh ta lườm Nhậm Tây An một cái.

Về mặt Nhậm Tây An chuyên chú, dừng trên nắp capo.

Cái lườm của Diệp Liên Thiệu đơn thuần là uống công.

Trước khi đoàn xe tới đã bố trí đủ mọi kế hoạch và suy tính mọi mặt.

Để đối phó với tình huống hư xe, nên đã chuẩn bị thêm một chiếc xe, không ngờ phát huy tác dụng nhanh như vậy.

Diệp Liên Thiệu ít nhiều gì cũng hơi phiền não, tuy đã chuẩn bị trước, nhưng tổn thất thì luôn luôn càng nhỏ càng tốt.

Bàn tay tìm thuốc của anh ta vừa dứt vào túi, ánh mắt Nhậm Tây An quét về phía anh ta.

Cuối cùng Diệp Liên Thiệu cũng không móc điều thuốc đó ra.

Nhậm Tây An nói: “Về chung đi, đừng chờ ở đây.”

Diệp Liên Thiệu trả lời: “Cũng được, thứ này thiếu trái tim, nơi núi non hoang dã cũng không tự chạy được.”

Hai người cùng đi về phía chiếc xe bên cạnh.

Trước khi lên xe, Diệp Liên Thiệu cảm thấy anh ta còn phải dặn gì đó, anh ta cứ cảm thấy tai nạn này sẽ có kết quả khác.

Khi anh ta bỗng hai cô gái ra, khi Bồ Hợp Lực Tề cởi chiếc áo khoác quân đội cho Trình Lê, Nhậm Tây An đều không tham gia.

Diệp Liên Thiệu còn tưởng anh sẽ là người đầu tiên xông lên trước.

Nhưng Nhậm Tây An không làm gì hết, ngoài việc kiểm tra xe khi họ tiến hành động tác kẻ trên.

Cái việc không hợp với lẽ thường này càng khiến Diệp Liên Thiệu cảm thấy sóng gió sắp đến rồi.

Nhậm Tây An không có thời gian để ý tới tâm tư của Diệp Liên Thiệu.

Sau khi thấy Trình Lê, trái tim treo lơ lửng sau khi thấy Lộ Phong của anh chẳng hề buông xuống.

Tình trạng hiện tại của Trình Lê tiếp tục vụn xoắn máu thịt trên thân thể anh.

Trước khi lên xe, Diệp Liên Thiệu gọi Nhậm Tây An: “Tây An.”

Nhậm Tây An nhìn anh ta: “Muốn nói gì?”

Diệp Liên Thiệu nói không lớn, anh ta không muốn để người trong xe đều nghe thấy: “Cậu luôn lạnh nhạt thờ ơ với người ta, chẳng nhiệt tình như vậy. Bây giờ mà trút cái sự nóng nảy tức giận đè nén dưới đáy hộp ra, người ta thấy có lẽ sẽ cảm thấy đột ngột đấy.”

Diệp Liên Thiệu đang nói thì dần nhúu mày: “Cậu nóng nảy tức giận một cái là tính phá hoại lớn lắm.”

Khi thi đấu gặp phải trọng tài mù xù bậy bạ, Nhậm Tây An cũng có thể mĩa mai người ta tại chỗ, Diệp Liên Thiệu từng thấy qua.

Câu trước là làm nền, câu sau mới là trọng điểm.

Nhậm Tây An đã nghe được Diệp Liên Thiệu còn định nói gì tiếp theo.

Diệp Liên Thiệu đúng như anh nghĩ, nói tiếp: “Nhưng cậu thật sự nên quan tâm một chút đi, dù sao thì người ta bị rét cóng không nhẹ đâu.”

Nhậm Tây An: “Nói hết một lần đi, sáng khoái một chút.”

Diệp Liên Thiệu nói: “Hết rồi, ý là muốn nhắc cậu dịu dàng một chút thôi.”

***

Diệp Liên Thiệu ngồi vào ghế phụ, Nhậm Tây An tự nhét mình vào hàng ghế sau mà Trình Lê và Phương Tôn đang ngồi.

Vì sự xâm nhập của anh mà không gian hàng ghế sau trở nên nhỏ hẹp. Trình Lê cố gắng xê dịch, để anh có không gian thoải mái hơn một chút, nhưng tứ chi đang tê liệt không hề phối hợp.

Trình Lê rúc cả người trong chiếc áo khoác quân đội của Bồ Hợp Lực Tề, để lộ khuôn mặt trắng bệch thậm chí tái đen.

Ngũ quan cũng không nhạy bén như thế nữa, Trình Lê cảm thấy tai phải của mình cũng bị tai trái lấy, lắng nghe âm thanh bắt đầu không rõ lắm.

Ý thức của cô thì lại tỉnh táo, có lẽ nên cảm ơn mấy liều thuốc kia.

Khi Trình Lê thử xê dịch gờ cánh tay lên một chút, giữa ngón tay cô còn kẹp liều thuốc chưa châm.

Khi cô nhúc nhích thì Nhậm Tây An thấy liều thuốc trên tay cô.

Mùi thuốc lá nồng nặc đi dạo từ người Trình Lê đến xoang mũi anh, chiếm giữ tất cả giác quan của anh ngay từ khoảnh khắc anh bước lên xe.

Mùi thuốc lá nồng nặc anh ngửi thấy trong chiếc viêt đã bị chết máy kia... khiến đôi mắt anh đỏ ngầu.

Khi Frank hỏi Trình Lê đi chung quan sát vách đá hay không, Trình Lê từng nói: “Cao hơn mực nước biển, tôi muốn ở lại chỗ cắm trại một cách đáng hoàng, không đi đâu hết.”

Nhậm Tây An nhớ rất rõ ràng.

Anh tưởng cô thật sự sẽ ở yên tại nơi cắm trại như cô nói, hoặc cô đuổi theo họ, anh cũng sẽ không từ chối.

Cô đuổi theo một mạch tới.

Cô gần như tỏ ra không việc gì là không làm được.

Nhưng sắc mặt cô bây giờ giống như người sắp chết vậy.

Sắc mặt Phương Tôn bên cạnh cô... khác biệt một trời một vực.

Chẳng hề thống nhất gì với việc đằng hoàng ở lại nơi cắm trại mà cô nói.

Máu trong thân thể đang không ngừng sôi trào, Nhậm Tây An dần hết sự nóng nảy trong cơ thể, gỡ ngón tay mà Trình Lê co lại, rút điều thuốc ra khỏi tay cô.

Anh mạnh tay, điều thuốc nhanh chóng gãy làm đôi.

Khi tay anh chạm vào ngón tay Trình Lê, cái cảm giác như chạm vào băng lạnh ấy kích thích tay anh tê rần.

Huyết thái dương của anh nhận được sự cổ vũ, giật càng vui sướng hơn.

Nhậm Tây An nắm chặt bàn tay đỏ của Trình Lê vào trong tay.

Anh nắm rất chặt, sức lực mạnh mẽ, không hề có cảm giác dịu dàng nào đáng nói.

Trình Lê phản ứng chậm hơn một chút, tay chân tê dại. Cô không phân biệt được Nhậm Tây An nắm chặt đến mức nào, chỉ cảm thấy nhiệt độ nóng bùng từ lòng bàn tay anh truyền sang.

Mấy giây sau, Trình Lê mới nói: “Tay kia cũng lạnh.”

Cô nắm bắt từng cơ hội đến gần anh, đây là một loại bản năng.

Cô không nói chuyện rất lâu, dưới tác dụng hợp lực của thuốc lá và không khí lạnh, lúc này Trình Lê nghe thấy giọng nói của mình khàn khàn, thô ráp.

Trình Lê lập tức im lặng, nuốt lại câu còn định nói phía sau.

Bố Hợp Lực Tề và Diệp Liên Thiệu ở hàng trước nhìn tình hình hàng ghế sau qua kính chiếu hậu.

Phương Tôn ngồi bên cạnh Trình Lê, thân thể tuy mệt lả nhưng sống lưng vẫn vô thức căng lên.

Hôm ở mỏ amiang, cả đội đều thấy Trình Lê đi ra ngoài theo sau Nhậm Tây An và Bố Hợp Lực Tề.

Bố Hợp Lực Tề còn nghe thấy câu của Trình Lê ngày hôm đó: Em theo đuổi được rồi?

Giữa hai người này có chuyện gì đó, từng xảy ra chuyện gì đó.

Mấy người đều cảm thấy như vậy, nhưng hai người này phát triển đến mức nào, Phương Tôn và Bố Hợp Lực Tề không chắc lắm.

Bình thường bầu không khí giữa họ lạnh thấu xương, nên cũng không có ai dám tự ý trêu chọc hay bàn luận ngay trước mặt.

Bây giờ, thời điểm vừa trải qua sự kinh hồn tim kiếm người, lúc này dò xét những chuyện này thì càng không thích hợp.

Sau khi Trình Lê nói câu đó, không một ai tiếp lời.

Có nhiều người, Phương Tôn nói nhiều nhất tự biết có lỗi, nên cũng không dám lên tiếng nói chuyện khác.

Không ai nói chuyện, bầu không khí trên xe căng thẳng vô cùng.

Trong cái cảm giác khẩn trương này, đôi mắt đen nhánh của Trình Lê luôn nhìn Nhậm Tây An.

Nhìn một hồi cô bắt đầu cảm thấy mí mắt trĩu nặng.

Chiếc áo khoác quân đội của Bố Hợp Lực Tề đắp trên người cô, nhưng chẳng khiến cô cảm thấy ấm áp hơn.

Khoảnh khắc Trình Lê vừa thua chức năng cơ thể nhắm mắt lại, Nhậm Tây An kéo chiếc áo khoác quân đội của Bố Hợp Lực Tề ra khỏi người Trình Lê, ném ra đằng trước.

Trong khi anh kéo, Trình Lê mở mắt ra, thứ đắp trên người cô trở thành chiếc áo phao lông mà Nhậm Tây An mặc trước đó.

Trái tim Trình Lê lập tức mềm nhũn.

Không biết có phải là do tác dụng tâm lý hay không, cô cảm thấy chiếc áo phao lông này có tác dụng mạnh hơn chiếc áo khoác quân đội kia rất nhiều,

cô cảm thấy ấm áp nhiều hơn.

Trình Lê cố gắng cử động bàn tay bị Nhậm Tây An siết chặt trong tay, cô muốn dùng mu bàn tay cọ vào lòng bàn tay anh một cái.

Cô còn chưa nhúc nhích, Nhậm Tây An buông bàn tay đó ra, xốc tay cô lên nhét vào trong túi áo phao lông của anh.

Hai tay lần lượt nhét vào túi hai bên.

***

Về nơi cắm trại, cả đội xúm lại.

Phương Tôn bị trật chân, Diệp Liên Thiệu bồng cô ấy lần nữa.

Nhậm Tây An cũng ôm ngang Trình Lê lên, bỏ họ vào chiếc lều quân đội.

Mấy người đàn ông còn lại trong đội đã hiểu được chuyện gì xảy ra từ Lộ Phong về chỗ cắm trại trước một bước, ai ai trong đội cũng lấy thuốc chuẩn bị sẵn trong hành lý ra. Hoắc Gia xếp một đồng hộp thuốc và lọ thuốc xong, bỏ vào trong lều của Trình Lê và Phương Tôn.

Đầu bếp Lý cũng nấu xong nước gừng.

Khi Trình Lê được Nhậm Tây An nhét vào túi ngủ của cô trong lều, phát hiện trong buồng riêng có thêm hai chiếc chăn bông mỏng nhẹ.

Không biết là ai cho, nhưng đi ra ngoài, nhận được mỗi một phần quan tâm đến từ người khác đều khiến người ta thấy ấm áp.

Sau khi đặt Phương Tôn vào buồng của cô ấy trong lều, Diệp Liên Thiệu vừa định đi ra khỏi lều, thì đầu bếp Lý bung hai chén nước gừng đưa vào.

Còn có mấy cái đầu trong đoàn xe cùng dòm vào.

Diệp Liên Thiệu xua tay đuổi mọi người đi, thấy mấy người muốn đặt câu hỏi, anh ta đưa ngón tay ra dấu bên miệng một cái, bảo mọi người đừng lên tiếng.

Cách tắm rèm vải, Nhậm Tây An vừa đắp chiếc chăn bông lên túi ngủ của Trình Lê, thì nghe thấy Diệp Liên Thiệu nói: “Tây An, nước gừng của đầu bếp Lý, cậu ra lấy này.”

Nhậm Tây An vén rèm vải lên đi ra, rồi bung chén sứ trở vào rất nhanh.

Trình Lê cố gắng mở mắt.

Nhậm Tây An bung chén sứ ngồi xổm xuống, tay anh thử nhiệt độ của nước gừng qua thành chén, chưa chắc lắm, anh lại kề miệng chén nhấp một hớp nhỏ.

Nhiệt độ vừa vặn.

Toàn bộ quá trình lông mày anh đều nhíu chặt.

Trình Lê nhìn anh, cảm thấy khuôn mặt anh khi nhíu mày khiến người nhìn anh cũng dễ bị nhiễm cảm xúc tiêu cực, sự lạnh lẽo khiến ánh mắt cô không còn kiên định trong sáng như trước nữa, cô nhìn một hồi, chớp mắt một cái.

Nhậm Tây An nhìn lại cô, nói: “Mở miệng.”

Trình Lê mở miệng, nhưng cô mở miệng là để nói chuyện.

Trình Lê nói với Nhậm Tây An: “Anh đừng đau lòng.”

Cô muốn an ủi anh.

Nhậm Tây An không phủ nhận, bàn tay bung chén sứ không nhúc nhích.

Trình Lê nói tiếp: “Em vẫn còn được, không lạnh như vậy nên không cần lo đâu. Hồi nãy trên xe là khổ nhục kế, để làm anh mềm lòng thôi.”

Nhậm Tây An bị cô nhìn một hồi, cô nói đầy ung dung, anh nghe nhưng không có phản ứng gì.

Hình như an ủi thất bại rồi.

Trình Lê cười nhạt một cái.

Cô vừa cười, sắc môi tím đen trước mắt Nhậm Tây An càng thêm rõ ràng, đâm vào mắt anh như ngọn lửa cháy đỏ rực.

Nước gừng trong cái chén sứ đột nhiên dao động mạnh hơn.

Trước khi nước gừng hắt ra đầy dưới đất, Nhậm Tây An đột nhiên để chén sứ xuống, vén tấm rèm vải lên đi ra ngoài.

Anh rời khỏi quá nhanh quá đột ngột, Trình Lê chỉ bắt được một góc áo khi anh rời đi.

Không những không cảm kích, mà người còn đi mất à?

Trình Lê: "..."

Fuck.

Trình Lê cắn răng, mắng tổ tông nhà anh.

An ủi anh, anh thật đúng là không thương hoa tiếc ngọc?

**

Nhậm Tây An vừa từ trong lều quân đội đi ra, đối diện ngay Diệp Liên Thiệu sắp xếp cho Phương Tôn xong chuẩn bị rời khỏi.

Diệp Liên Thiệu nhìn đôi mắt anh một cái.

Trong bóng tối, đôi mắt ấy đỏ ngầu đến chói mắt.

Diệp Liên Thiệu nghẹn lời, rồi sau đó hít một hơi nói: "Phương Tôn tự uống được, vấn đề không lớn, trước mười hai giờ đo nhiệt độ thêm mấy lần nữa. Trình Lê thì sao?"

Giọng Nhậm Tây An khàn khàn: "Vẫn chưa uống, anh đi dứt đi."

Diệp Liên Thiệu: "..."

Diệp Liên Thiệu vừa định nói gì đó, lại nghe thấy Nhậm Tây An nói: "Bỏ đi, anh cách xa cái lều này một chút."

Anh dứt lời, lập tức vén rèm vải trở vào lều lớn.

Diệp Liên Thiệu chả hiểu gì cả.

***

Trình Lê nghe thấy tiếng bước chân thì lại mở mắt ra.

Nhậm Tây An vén rèm vải lên, sai bước đi về phía cô đang nằm trong túi ngủ.

Trình Lê không ngờ anh sẽ quay lại nhanh như vậy, cô vừa chuyển tầm mắt nhìn về phía nước gừng, liền thấy Nhậm Tây An đứng trước mặt cô đột nhiên bắt đầu cởi quần áo.

Áo khoác, áo len... quần.

Anh cởi rất nhanh.

Trình Lê tròn tròn mắt, con ngươi nhìn anh chỉ còn lại sự kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Núi Băng Đèo Anh Đến Với Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Túi Ngủ (3)

Quần áo ném đầy dưới đất.

Nhậm Tây An phớt lờ tầm mắt nhìn về phía anh của Trình Lê, thản nhiên đi đến bên cạnh Trình Lê lần nữa, bùng chén nước gừng kia lên.

Trong mấy phút Nhậm Tây An rời khỏi lều rồi quay lại, nước gừng lại nguội đi một chút.

Nhậm Tây An ngồi xổm xuống, tay cầm muống sứ nhìn Trình Lê.

“Mở miệng,” anh nói lại lần nữa.

Nhiệt độ trong chiếc lều quân đội không cao, ánh sáng cũng mờ tối.

Tầm mắt Trình Lê dừng lại trên cơ thể đã trần trụi chỉ còn lại một chiếc quần lót của Nhậm Tây An.

Vân da có lằn ranh rõ ràng ở ngay trước mắt, đánh vào thị giác khiến Trình Lê phản ứng chậm nửa nhịp.

Lâu lắm rồi không sờ qua, không phải là không muốn ra tay.

Giày vò lâu như vậy, cô cũng không ăn được.

Giờ phút này đối phương mở toang cửa, nhưng tứ chi của cô lại gần như tàn phế hết.

Thói đời này...

Không có công lý mà.

Trình Lê không hé môi, răng cắn chặt vào nhau.

Cô không phối hợp, Nhậm Tây An lặp lại lần nữa: “Há miệng.”

Tầm mắt Trình Lê dời lên trên, chuyển từ ngực anh sang khuôn mặt anh.

Trong sự giằng co này, Nhậm Tây An nhúu mày, tiện tay ném cái muống sứ một cái.

Âm thanh lạnh lạnh lập tức vang lên bên tai Trình Lê.

Nhậm Tây An lại chọt vuron một tay ra sau gáy Trình Lê, gối đầu cô cao hơn, đưa cái chén sứ đến bên môi cô: “Uống đằng hoàng đi. Chờ tôi đút bằng cách khác thì sẽ không khách sáo như vậy đâu.”

Trình Lê cắn môi, cô lại muốn biết cách không khách sáo là như thế nào.

Nhưng bây giờ không phải là lúc ngang bướng, cuối cùng cô vẫn phối hợp uống hơn nửa chén nước gừng.

Khoảnh khắc Trình Lê uống xong, Nhậm Tây An kéo chiếc chăn bông đắp trên túi ngủ của cô lên, che mắt Trình Lê lại.

Trình Lê nín thở không nhúc nhích.

Anh sẽ không đi, Trình Lê khẳng định.

Nếu không thì anh sẽ không cời.

Nhậm Tây An lại ném chén đi, liếc nhìn cái đường viền nhô lên dưới tấm chăn bông, nhanh chóng chui vào túi ngủ, nằm bên cạnh Trình Lê.

Kéo thân thể Trình Lê trong túi ngủ lại gần anh, rồi anh dịch chiếc chăn bông che mặt Trình Lê xuống một chút.

Trình Lê nói: “Lông quá, chặt một chút.”

Nhậm Tây An hiểu, cô chỉ cánh tay đang ôm cô của anh.

Trong túi ngủ chẳng ấm lắm, thân thể Nhậm Tây An đang ôm vẫn còn lạnh.

Trình Lê tự giác vùi đầu vào vai anh, nghiêng người kề sát vào anh.

Bây giờ chiếc áo giữ nhiệt mỏng manh trên người cô không ấm áp, ngược lại còn là vật cản trở cô sưởi ấm.

Thân thể Nhậm Tây An như lửa, mấy phút ở trong lều cũng không khiến anh lạnh đi.

Hơi thở nồng của Trình Lê phả vào da thịt anh: “Cởi đi.”

Cô chỉ lóp quần áo cuối cùng trên người cô.

Trình Lê ngửa đầu, nhìn sắc mặt Nhậm Tây An.

Anh khựng lại, hừ khê: “Tay đã phé rồi, cô cời bằng cái gì?”

Thân thể đưa tới mà còn cứng miệng, anh vẫn đang giãy giụa hấp hối.

Trình Lê không để bụng.

Gặp phải sự nguy hiểm này đã đẩy anh một cái, cô cảm thấy là niềm vui ngoài ý muốn.

Trình Lê không khách sáo: “Muốn anh... làm cái đó.”

Cánh tay Nhậm Tây An siết chặt eo cô, anh hừ khê: “Có chỗ dựa là không biết sợ là tật xấu.”

Trình Lê ừm một tiếng rất nhanh: “Em biết. Em còn phải theo đuổi tiếp, vẫn chưa theo đuổi được, em tự mình biết mình.”

Nhậm Tây An: “...”

Bàn tay anh mò đến bên eo Trình Lê, nắm chặt góc dưới áo trong của cô, giúp cô cời áo.

Lòng bàn tay anh thỉnh thoảng sượt vào lưng Trình Lê.

Trình Lê cảm thấy chỗ được Nhậm Tây An sượt qua, nhiệt độ cơ thể chảy trở về rất nhanh.

Những da thịt đó rất nhạy cảm, sự lạnh lẽo cứng ngắc nhanh chóng tan đi.

Chẳng mấy chốc cời áo ra, da thịt đã dính vào nhau, chặt chẽ không một khe hở.

Trình Lê cảm thấy cả người đều bị hơi thở của Nhậm Tây An bao bọc, quá trình thân thể từ lạnh lẽo đến nóng rực nhanh đến độ khiến vô đại não cô ngửa ran từng hồi.

Đối với Trình Lê lúc này mà nói, cách sưởi ấm nguyên thủy nhất này có hiệu quả cao nhất.

Một lát sau, Trình Lê nhúc nhích ngón tay.

Đã không còn cứng đến thế nữa, khá linh hoạt.

Trình Lê hỏi: “Ôm em có cảm giác thế nào?”

Nhậm Tây An ném ra một chữ: “Lạnh.”

Trình Lê lập tức nói: “Phương Tôn cũng lạnh.”

Còn một câu cô chưa nói xong, Nhậm Tây An có thể hiểu được: Sao anh không vào túi ngủ của cô ấy?

Con người Nhậm Tây An trầm xuống, đột nhiên siết chặt cánh tay.

Bây giờ thân thể Trình Lê ấm trở lại, khi bị anh siết chặt thì trong thoáng chốc cảm thấy đau.

Trình Lê giãy một cái, Nhậm Tây An không buông.

Trình Lê tiếp tục giãy, Nhậm Tây An vẫn không buông.

Anh nói: “Không bị chết cứng nên muốn chọc tôi để tôi bóp chết phải không?”

Chữ bóp anh nói rất mạnh.

Trình Lê rụt lưỡi, lập tức nói cho qua chuyện: “Ừm, cái đó coi như là em làm càn, em lấy lại. Tiếp tục chung sống hòa bình.”

Thật sự xem cái đó như kim bài miễn tử à?

Nhậm Tây An lạnh giọng nói: “Tốt nhất là cô thật sự biết cô đang làm gì.”

Nói ngắn gọn, giọng của Nhậm Tây An cũng coi như dịu dàng hơn lúc nói chữ bóp chết một chút.

Nhưng nội dung Trình Lê nghe được từ câu đó vô cùng rồi ren.

Cô cảm thấy Nhậm Tây An không chỉ nói về cái câu mà cô tùy ý thốt ra vừa rồi.

Chỉ về tai nạn tối nay nhiều hơn.

Trình Lê quyết định giải thích: “Em muốn sống thật khỏe mạnh, từ trước đến nay đều như vậy. Là ngoài ý muốn, cô bé ở ngay trước mặt, em không còn cách nào khác.”

Nhậm Tây An cười khẩy: “Thương hoa tiếc ngọc phải không?”

Trình Lê nói: “Nói thế cũng đúng.”

Nhậm Tây An thả lỏng tay, ánh mắt dừng trên sợi tóc mềm mại của Trình Lê.

Mùi thuốc lá nồng nặc trong chiếc xe việt đã bị chết máy kia dường như lại chui vào chóp mũi anh.

Đầu mày Nhậm Tây An giãn ra rồi nhú lại, nói: “Kẻ nghiện thuốc cứu mỹ nhân, mấy năm nay cô đúng là có tiến bộ.”

Trình Lê: “...”

Mặt anh đen như vậy, không chỉ là vì cô sắp chết cồng, mà còn vì mấy điều thuốc kia ư?

**

Trình Lê đang hoảng một hồi, vô cùng yên lặng.

Nhậm Tây An tưởng cô đang ngủ, hơi thờ truyền đến từ thân thể cô cũng ảm dần, anh muốn ra khỏi túi ngủ.

Anh vừa buông bàn tay ôm eo Trình Lê, Trình Lê mở mắt.

Trình Lê hỏi: “Phải đi sao?”

Nhậm Tây An nhìn cô: “Vươn tay cứu giúp xong, hâm nóng khối băng rồi.”

Nếu không thì sao? Tiếp tục nữa thì khối băng này chỉ có nước tan ra một mạch, đêm nay sẽ chẳng thể nào ngủ yên được.

Trình Lê hỏi: “Cứu giúp ư?”

Cô tiếp tục: “Khi anh nói câu này thì mặt không đỏ tim không đập đấy.”

Tay Trình Lê bắt đầu di động sau lưng Nhậm Tây An: “Em lạnh. Nhưng anh coi là dụ dỗ em.”

Nhậm Tây An nhìn ánh nước dần nổi lên trong con ngươi cô, hờ hững nói: “Tùy cô nghĩ ra sao.”

Trình Lê nói: “Bây giờ đã khuya lắm rồi, người trong lều của anh đại khái không chuẩn bị tối nay anh còn về đâu. Bây giờ anh ra ngoài, họ cũng sẽ cho rằng anh ngủ với em rồi.”

Nhậm Tây An nheo mắt nhìn cô gần trong gang tấc.

Trình Lê nói: “Tin đồn có rất nhiều phiên bản đấy, liên quan đến em và anh.”

Bắt đầu từ hôm ở mỏ amiang, hoặc xa hơn là bắt đầu từ con đường mà họ đứng chung bên ngoài nhà hàng ở Korla.

Cô vừa nói tay vừa trượt xuống theo sống lưng Nhậm Tây An, di chuyển về phía viền chiếc quần lót duy nhất trên người anh.

Nơi đầu ngón tay Trình Lê chạm qua đều nổi lên ngọn lửa âm ỉ.

Khoảng đo lảng xuống trong con ngươi Nhậm Tây An dần dần nổi lên: “Trình Lê, cô sẽ hối hận đấy.”

Trình Lê không tin: “Không đâu.”

Cuộc đời này cô chỉ hối hận một chuyện, tối nay anh ở lại mà cũng chống đỡ được.

Không khí trong lều vẫn còn khá yên bình.

Nhậm Tây An vươn tay kéo chăn bông lên trên, che khuất tia sáng trên đỉnh đầu Trình Lê.

Trình Lê cảm giác được tay anh lướt qua lưng cô, dọc theo cột sống của cô đi thẳng xuống dưới, luồn vào quần lót cô.

Thân thể Trình Lê căng lên.

Nhậm Tây An cảm giác được sự thay đổi của cô, ngón tay đẩy về trước thêm một phần.

Tay Trình Lê bầu lưng anh càng ngày càng chặt.

Nhậm Tây An nói: “Chịu đựng một chút, đừng kêu.”

Anh chinh phạt về phía trước, thân thể khô cạn rất lâu của Trình Lê sau khi bị anh đánh thức vào hôm đó, lúc này vẫn nhạy cảm đến đáng sợ.

Khi ngón tay mang theo nhiệt độ mà cô quen thuộc của anh xuyên thủng phòng tuyến của cô, Trình Lê cắn môi, ngón chân cong hết lên, ở trong túi ngủ vô lực đập một cái.

Cảm giác run rẩy tàn phá trong nháy mắt.

Trình Lê ngẩng đầu, phát ra một tiếng hừ nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Núi Băng Đèo Anh Đến Với Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Túi Ngủ (4)

Tiếng hừ khẽ của Trình Lê qua đi, trong chiếc lều quân đội yên tĩnh chốc lát.

Rồi sau đó, tiếng hít thở của người trong lều bắt đầu trở nên dồn dập hơn.

Không gian của túi ngủ trong lều có hạn, Trình Lê mím môi, nhìn chăm chăm con người đen như bóng đêm của Nhậm Tây An.

Trong con người ấy vẫn còn sự tỉnh táo.

Ngón tay Nhậm Tây An tiến tới rất chậm, cảm giác run rẩy như thủy triều từ dưới lên không ngừng đánh thẳng vào đại não Trình Lê.

Con thủy triều này dâng lên rất chậm.

Trình Lê nhú mảy tiếp nhận khoái cảm như dây leo quấn lấy thân thể cô.

Còn chưa bắt đầu dao thật sướng thật mà cô đã tan vỡ quá nhanh.

Trình Lê thấy khóe môi Nhậm Tây An chứa một nụ cười nhạt.

Cô buông bàn tay túm túi ngủ ra, ôm lấy cổ anh.

Bàn tay bầu sau lưng Nhậm Tây An kia, đầu ngón tay đè xuống, đâm vào da thịt anh.

Sự xâm chiếm thô ráp càng ngày càng sâu đang cọ xát sự mềm mại của cô.

Trình Lê ngẩng đầu rướn thẳng cổ, cắn môi nuốt tiếng rên rỉ mới định tràn ra khỏi khóe môi cô.

Chân cô hơi khép lại, cố gắng tích góp một chút sức lực.

Cảm giác được cô kẹp chặt, bàn tay rành rang của Nhậm Tây An tách chân cô ra.

Cảm giác thô ráp nổi lên trên thân thể Trình Lê làm phai mờ thần trí cô từng chút một.

Vào khoảnh khắc lý trí tan rã, Trình Lê buông bàn tay bầu sau lưng Nhậm Tây An ra, lần mò đến chiếc lều nhỏ qua một lớp vải mỏng mà đã nóng bỏng như vậy chống trên người cô.

Cô vừa chạm vào, nơi ấy của anh run lên.

Trình Lê nhìn thẳng về phía Nhậm Tây An, cười khẽ.

Kẻ tám lạng người nửa cân, giống như lần ở bên ngoài toilet.

Không ai thắng cả.

Không ai có thể thờ ơ mà nhìn người kia sụp đổ toàn diện.

Nụ cười của Trình Lê còn chưa lộ ra hết, ngón tay Nhậm Tây An đột nhiên ưỡn một cái mang tính trả thù. Lần này cả người Trình Lê vô thức run lên, tựa như một con thuyền nhỏ mất phương hướng, quay tròn mù quáng trên đại dương bao la.

Con sóng của Nhậm Tây An đẩy về đâu, cô chỉ có thể tiến về phía đó.

Đôi mắt Trình Lê lúc này ẩm ướt như nơi nào đó trên thân thể cô.

Cô không cam lòng, lập tức luồn tay vào trong lớp vải duy nhất của anh.

Ngon lửa nơi đáy mắt Nhậm Tây An cháy dữ dội hơn, Trình Lê chờ anh đốt cháy cô.

Túi ngủ hai người này bị đẩy lên, bây giờ lớp trên của túi ngủ kéo căng che lưng Nhậm Tây An.

Tối nay tay anh đã bẻ gãy một liều thuốc, một cái muỗng sứ... không thiếu gì một cái túi ngủ này.

Trình Lê nặn ra một chút âm thanh toát mùi tình dục từ trong kẽ răng: “Không bắn... đạn sao?”

Nhậm Tây An mặc cho cô châm thêm củi vào ngọn lửa của anh, cảm nhận sự biến hóa ở nơi nào đó dưới thân.

Anh đình chiến, bắt bẻ: “Cô kêu rồi.”

Trình Lê nhúu mày, hung dữ nhìn Nhậm Tây An.

Fuck.

Đây là tiếng người ư?

Cô kéo lại lý trí gần sụp đổ, vừa định nói gì đó, đột nhiên một giọng nói không xa không gần truyền đến: “Chị Lê.”

Là Phương Tôn.

Trình Lê nín thở, không lên tiếng.

Giọng Phương Tôn tiếp tục truyền vào: “Chị ngủ chưa?”

Trình Lê vẫn không lên tiếng.

Nhậm Tây An nằm sấp trên người Trình Lê đè xuống, dồn trọng lượng lên người Trình Lê nhiều hơn.

Trình Lê nhúu chặt mày.

Thấy không có ai trả lời, Phương Tôn đã nghi dưỡng sức một hồi vừa đo nhiệt độ cơ thể xong vén tấm rèm vải buồng cô ấy lên, đi qua căn phòng khách trong bố cục hai phòng ngủ một phòng khách trong lầu, chuẩn bị đi sang bên Trình Lê xem thử.

Trình Lê nghe thấy tiếng bước chân.

Mặt cô lạnh đi, ngay sau đó cảm giác được ngón tay Nhậm Tây An rời khỏi.

Trình Lê lạnh lùng đáp một tiếng: “Bây giờ ngủ rồi, đừng có vào.”

Giọng nói này khàn khàn.

Phương Tôn đứng ở bên ngoài nói: “Chị uống thuốc chưa?”

Biết ý định ban đầu của Phương Tôn không xấu, nhưng giọng điệu của Trình Lê có chút gay gắt: “Uống xong rồi.”

Trình Lê nhắc lại: “Đừng có vào.”

Trình Lê không mở miệng, đương nhiên Phương Tôn không dám vào.

Phương Tôn chỉ dừng bên ngoài nói: “Nhiệt kế còn ở trên cái bàn xếp bên ngoài, chị không dùng sao?”

Trình Lê: “...”

Trình Lê đành phải nói: “Chỗ tôi có.”

Khuôn mặt Nhậm Tây An đang kề sát bên cô, Trình Lê cảm thấy anh đang xem kịch.

Xem cô đối phó như thế nào.

Phương Tôn vẫn đứng bên ngoài, dằn dò: “Nếu chị có chuyện gì, thì nhớ gọi em nhé.”

Trình Lê cắn răng, cố gắng để giọng nói ôn hòa hơn một chút: “Được.”

Bên ngoài lều vang lên tiếng bước chân trở về của Phương Tôn, rồi sau đó yên tĩnh lại.

Phương Tôn vừa đi, Nhậm Tây An cũng nằm lại bên cạnh Trình Lê.

Trình Lê xì một tiếng: “Mong vô cùng phải không?”

Nhậm Tây An đẩy lớp chăn bông kia, tia sáng quét vào mặt hai người lần nữa.

Nhậm Tây An như cười như không, giọng nói bình tĩnh, điềm tĩnh nhìn cô càng ngày càng cáu: “Không đối.”

Trình Lê liếc anh một cái: “Em trông như mù à?”

Ngón tay Nhậm Tây An còn cảm giác sần sệt, tiếp lời đầy nghiêm trang: “Chưa đo thị lực của cô nên không có quyền đánh giá, chỉ biết là ướt thôi.”

Trình Lê: “...”

Trình Lê cắn môi, thò tay ra khỏi túi ngủ mò chiếc áo trong vừa rồi bị cởi ra của cô.

Không làm, đêm dài đằng đẵng không tách ra mà ở lại âu yếm vuốt ve để thử thách ý chí của mình à?

Đó là bị điên.

Cánh tay Trình Lê lộ ra dưới ánh sáng và không khí lạnh lẽo, phía trên cánh tay phải có dấu vết lạ.

Nhậm Tây An nhìn thấy.

Trước kia không có, anh khẳng định.

Vừa đập lửa, anh vừa hỏi: “Trên cánh tay là thứ gì vậy?”

Sự căm tức của Trình Lê giảm hơn phân nửa trong nháy mắt.

Trình Lê rút tay lại, rồi sau đó lạnh lùng trả lời: “Mèo làm đó, cắn một cái.”

Nhậm Tây An mím môi không nói gì.

Chà... Mèo cắn ư? Cái đó trông giống bông thuốc lá hơn.

Suy nghĩ cuộn cuộn tràn đầy trong mắt anh, càng nghĩ sâu xa càng dữ dội.

***

Sáng sớm hôm sau, sau khi thử nhiệt độ trán Trình Lê, Nhậm Tây An liền rời khỏi.

Khi anh ra khỏi chiếc lều quân đội của Trình Lê, không ít người vẫn đang ngủ say.

Bốn bề im ắng, anh đứng hút thuốc ở chỗ khuất gió phía sau ba chiếc lều quân đội.

Khi Diệp Liên Thiệu tìm tới theo ánh đỏ chập chờn có thể thấy được vào lúc nắng mai dần lên cao, Nhậm Tây An đã hóng gió đến độ vô cùng tỉnh táo.

Diệp Liên Thiệu cũng châm một điếu, ngậm vào miệng: “Không có chuyện gì chứ?”

Nhậm Tây An nói: “Không bị sốt, vấn đề chắc cũng không lớn.”

Diệp Liên Thiệu cười, đánh giá: “Tố chất thân thể cũng được đấy.”

Anh ta nhìn Nhậm Tây An một hồi, phát hiện đôi mắt Nhậm Tây An còn đỏ hơn tối qua.

Diệp Liên Thiệu nhíu mày hỏi: “Tối qua không ngủ à? Mắt thò kia.”

Nhậm Tây An búng thuốc ở đầu ngón tay một cái: “Suy nghĩ chút chuyện.”

Diệp Liên Thiệu nói: “Nửa đầu hôm ở trong lều tôi nghe không ít chuyện ‘tiểu lâm mạn’ đâu.”

Câu này hơi đột ngột, nhưng kết hợp với ngữ cảnh thì cũng không khó hiểu.

Diệp Liên Thiệu lại làm rõ mình: “Thằng nhóc cậu sẽ không giầu đồ bìm leo, tôi biết.”

Nhậm Tây An hơi nheo mắt, dụi tắt điếu thuốc gần cháy hết, không trả lời câu này, chỉ hỏi: “Trong đoàn xe còn có thể sắp xếp được một chiếc xe trống không?”

Diệp Liên Thiệu lập tức hiểu ý anh: “Đưa hai cô gái đi à?”

Nhậm Tây An nói: “Phải.”

Diệp Liên Thiệu hỏi: “Mấy cô em không vui thì sao?”

Nhậm Tây An bình tĩnh trả lời: “Trong hành lý có dây thừng, buộc chặt ném lên xe kéo đi, kết quả như nhau.”

Diệp Liên Thiệu ầy một tiếng: “Được thì được đấy, nhưng như vậy có thích hợp không? Bây giờ tốt xấu gì cũng là xã hội văn minh mà.”

Nhậm Tây An nói nghiêm túc: “Khóc đi, đen mặt đi, mắng người đi đều không so với nhảy đi được, nằm đi là thích hợp.”

Bạn đang đọc truyện *Vượt Núi Băng Đèo Anh Đến Với Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Đi Đường Xa (1)

Là Diệp Liên Thiệu thả tin đưa Trình Lê và Phương Tôn đi, người trong đội không có ý kiến khác.

Đi theo nhóm nửa đường có người tụt lại phía sau hoặc quay trở lại là chuyện thường hay xảy ra, chẳng có gì lạ.

Người thông báo cho Trình Lê và Phương Tôn cũng là Diệp Liên Thiệu.

Khi thấy Diệp Liên Thiệu, Trình Lê vừa thu xếp hành lý xong.

Phương Tôn dễ giải quyết, điều Diệp Liên Thiệu lo chính là xảy ra rắc rối ở chỗ Trình Lê.

Dù sao thì khi đó để đến đây, Trình Lê còn đánh nhau với anh ta, mặc dù không ra tay thật.

Diệp Liên Thiệu đứng sau lưng Trình Lê một hồi, trước tiên nói: “Thê lực khá tốt đấy.”

Luồng cảm cúm mà họ lo không xảy ra.

Trình Lê đang ngồi xổm bên cạnh hành lý, nghe vậy thì ngẩng đầu nhìn anh ta, hỏi: “Có chuyện ư?”

Diệp Liên Thiệu bị cô nhìn thẳng chằm chằm đến độ cổ họng căng lên, không làm nên nữa: “Bố Hợp Lực Tề và hai cô sẽ về theo đường cũ, đưa hai cô đến Hoa Thổ Câu, từ đó đáp máy bay về.”

Trình Lê không nhúc nhích.

Diệp Liên Thiệu nói: “Thu dọn kỹ một chút, lát nữa sẽ đi.”

Sau một đêm là muốn đẩy hai cô đi?

Trình Lê đứng lên, đi về phía anh ta: “Nếu tôi từ chối thì sao?”

Đây là một trong những câu hỏi mà Diệp Liên Thiệu dự liệu: “Thiếu số phục tùng đa số, người trong đội đều nghĩ như vậy.”

Trình Lê nói: “Con người phải có tinh thần hợp đồng.”

Diệp Liên Thiệu không thoái thác: “Câu lạc bộ có thể trả tiền bồi thường cho cô.”

Trình Lê hỏi: “Hãy cho tôi một lý do hợp lý, trở thành gánh nặng ư?”

Diệp Liên Thiệu phủ nhận: “Không phải, là lo nghĩ cho an toàn của hai cô.”

Trình Lê cười lạnh: “Rất đường đường chính chính.”

Diệp Liên Thiệu đỡ được ý châm biếm của cô, nói: “Theo như bản chất của con người thôi, nghĩ như vậy không có gì sai cả, tôi tin cô hiểu điều đó.”

Trình Lê hà một tiếng, lại hỏi: “Nếu tôi không hiểu thì chính là tôi sai sao?”

Diệp Liên Thiệu xoa dịu cô: “Lần sau có cơ hội thì chúng ta lại hợp tác.”

Im lặng một hồi.

Trình Lê hỏi: “Anh và Nhậm Tây An quen nhau rất lâu rồi?”

Diệp Liên Thiệu nói: “Phải.”

Trình Lê vứt bỏ ý châm biếm vừa rồi, bình tĩnh nói tiếp: “Tôi đến đây không phải là vì cái núi này, mà là vì người.”

Diệp Liên Thiệu ừm một tiếng: “Đã nhìn ra.”

Trình Lê hỏi: “Anh ấy có đi không?”

Diệp Liên Thiệu không trả lời.

Trình Lê ngầm cho rằng cái này đồng nghĩa với việc trả lời là không.

Trình Lê không tán dóc với anh ta nữa, nói thẳng: “Tôi không đi. Phiên đội trưởng Diệp đổi lại quyết định này.”

Diệp Liên Thiệu nói: “Không đổi được.”

Đôi mắt dài của Trình Lê hơi nheo lại, có một sự suy đoán khác.

Cô mỉm cười, từ nhạt thành sâu: “Thì ra anh Diệp chuyển lời thay cho người ta.”

Sắc mặt Diệp Liên Thiệu thoáng thay đổi, rồi sau đó trấn tĩnh lại, phủ nhận: “Không phải.”

Trình Lê phớt lờ, vạch trần anh ta: “Nếu như anh không có chút do dự đó, thì có lẽ tôi đã tin rồi.”

Diệp Liên Thiệu: “...”

Trình Lê nhú mày nói: “Ai đổi được thì tôi bàn với người đó, không làm khó dễ anh.”

Diệp Liên Thiệu nói: “Cần gì phải như vậy, cô không sợ càng nói càng bế tắc ư?”

Trình Lê chuẩn bị đi ra ngoài, nghe vậy thì khựng lại, hỏi: “Anh Diệp bao nhiêu tuổi?”

Diệp Liên Thiệu cảm thấy câu hỏi này rất đột ngột, nhưng vẫn phối hợp trả lời: “Ba mươi ——”

Anh ta còn chưa thốt ra con số cuối cùng, Trình Lê ngắt ngang: “Được rồi. Nếu anh đã già hơn tôi, thì tôi nhường anh, tôi miễn cưỡng không tính toán chuyện anh phá hoại nhân duyên của tôi.”

Diệp Liên Thiệu: “...”

Đây đều là cái gì với cái gì vậy...

Người phụ nữ này đúng là... không bình thường.

***

Trình Lê đi ra khỏi lều quân đội, thấy lều lớn ở một bên đã bắt đầu chuẩn bị tháo dỡ.

Bố Hợp Lực Tề thấy cô đi ra, đi tới hỏi: “Đội trưởng Diệp nói với cô rồi?”

Trình Lê ừm một tiếng.

Bố Hợp Lực Tề nói: “Sau này còn có cơ hội đến nữa mà, chọn thời tiết tốt hơn, nhóm đội trưởng Diệp cũng là lo cho hai cô thôi.”

Trình Lê cười một cái, ai cũng hiểu đạo lý cả.

Trình Lê trả lời anh ta: “Nghe hiểu được, nhưng không ủng hộ.”

Chiếc xe tải hạng nặng đậu bên chỗ cắm trại đang quay đầu, vị trí xe thay đổi để lộ Nhậm Tây An đứng ở phía sau xe.

Trình Lê đi thẳng về phía anh.

Nhậm Tây An vừa giúp bác đầu bếp Lý dọn đồ xong, tay còn cầm một bó dây thừng buộc bao bố.

Thấy Trình Lê đi tới, Nhậm Tây An không bất ngờ, bình tĩnh đứng tại chỗ chờ cô càng ngày càng gần.

Mãi cho đến khi đứng bên cạnh Nhậm Tây An, Trình Lê mới hỏi: “Tôi qua là em hiểu sai ư?”

Cô tưởng đó là tiền triển.

Nhậm Tây An không trả lời, con người tĩnh lặng như hồ nước sâu, chỉ nói: “Mang hết đồ nên mang đi, đừng để sót.”

Trình Lê nhìn anh: “Để sót anh.”

Sắc mặt cô vẫn hơi thay đổi so với ngày thường, hơi mất màu máu.

Nhậm Tây An nhìn về tái nhợt trên cả khuôn mặt cô, nói: “Tôi không phải là đồ vật, không ai mang đi được cả.”

Trình Lê khẽ cắn răng: “Nếu tôi qua làm, thì kết quả giống nhau sao?”

Nhậm Tây An nói: “Làm hai lần thì cũng như vậy.”

Trình Lê gật đầu, giọng hơi khàn: “Tốt lắm, có nguyên tắc.”

Nhậm Tây An nói bằng giọng hờ hững: “Về đi, đừng để Bố Hợp Lực Tề chờ.”

Con người nhìn thẳng anh của Trình Lê trở nên sắc bén: “Anh hãy nghĩ cho kỹ, em đi rồi thì lần sau không chắc chắn còn có thể đi theo hay không.”

Nhậm Tây An không lên tiếng.

Trình Lê xoay người, đi mấy bước rồi đột nhiên xoay trở lại, giọng nói gay gắt hơn, ngữ khí vội vàng: “Nghe lời anh, tôi đi. Mấy năm nay mẹ nó bà đây luôn nhớ anh nên mới đến, sau này anh có cầu xin tôi thì cũng không có lần sau đâu.”

Trình Lê vừa dứt lời, Nhậm Tây An đứng sau lưng cô sai bước tiến lên, túm cổ tay cô, dùng bó dây thừng trong tay anh buộc một cái, ném cả người cô lên vai.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Núi Băng Đèo Anh Đến Với Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Đi Đường Xa (2)

Khi Nhậm Tây An vác Trình Lê, mấy người đang thu dọn đồ xung quanh thấy đều giật mình.

Cái túi Frank đang cầm trong tay tự động tuột khỏi tay.

Gắng tay mà Bố Hợp Lực Tề vừa định đeo rơi xuống đất.

Diệp Liên Thiệu nói với Phương Tôn xong, xa xa liếc thấy cái màn này thì nói thầm một tiếng “Fuck”.

Lộ Phong đi theo bên cạnh Diệp Liên Thiệu, thấy vậy hỏi: “Anh Diệp, chuyện này... chuyện này không sao chứ?”

Diệp Liên Thiệu nhú mày trả lời anh ta: “Hỏi tôi à? Mẹ nó tôi cũng đâu có biết.”

Vô số ánh mắt đều dõi theo Nhậm Tây An và Trình Lê mà anh đang vác, chỉ thấy Nhậm Tây An sai bước vác cô đi về phía một cái lều quân đội dỡ được một nửa.

Đi tới bên cạnh lều, anh đá một cái ghế gỗ nghiêng sang cạnh lều thẳng lại, để Trình Lê lên đó.

Hai tay Trình Lê bị anh trói gô sau lưng, không nhúc nhích được.

Trình Lê trừng Nhậm Tây An một hồi, rồi sau đó quét nhìn bốn phía một vòng.

Một đám người bị cô nhìn lướt qua, tầm mắt hơi tránh đi một chút, không nhìn thẳng họ nữa, nhưng vẫn căng tai ra, muốn nghe thử xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Trình Lê vốn không phải là người bốc đồng, nếu từ hôm nay thật sự đi về phía một ngã ba đường mới, thì không biết sau bao nhiêu ngày mới gặp lại.

Vừa rồi là cô cố tình nói để khích Nhậm Tây An, cô muốn khiến anh nói ra lời chôn vùi trong lòng, không uống công cô đến đây một lần... Nhưng kết quả này có phần không giống như cô nghĩ.

Trình Lê vừa nhúc nhích, sợi dây thừng cọ vào xương cổ tay cô.

Trình Lê ngược mắt nhìn Nhậm Tây An đứng trước mặt cô, trầm giọng: “Cởi ra.”

Nhậm Tây An cụp mắt nhìn cô, hai con ngươi đen như mực: “Lặp lại câu ban nãy của cô lần nữa.”

Trình Lê hơi nheo mắt, thật sự lặp lại: “Cởi ra.”

Trong thoáng chốc, ánh mắt nhìn khuôn mặt cô chằm chằm của Nhậm Tây An lóe lên tia lửa, cô chắc chắn biết anh chỉ câu nào.

Vừa rồi cô nói: “Mấy năm nay mẹ nó bà đây luôn nhớ anh nên mới đến, sau này anh có cầu xin tôi thì cũng không có lần sau đâu.”

Nhậm Tây An nắm tay thành nắm đấm, bóp đến độ mu bàn tay đầy gân xanh nổi lên.

Trình Lê ngồi trên ghế gỗ, lúc này trong ánh mắt nhìn anh có sự kiên định và nóng nảy.

Nhậm Tây An cong khóe môi, cười lạnh một tiếng, nói: “Mấy năm nay cô thật sự mẹ nó nhớ tôi, nhớ tôi nhớ đến độ không cần biết tôi ở đâu, đang làm gì sao? Cô nhớ người ta như vậy à?”

Mỗi một chữ trong câu này đều đâm vào người Trình Lê.

Trình Lê nhìn thẳng Nhậm Tây An, khóe môi anh cong lên nhưng không có nụ cười.

Trình Lê mấp máy môi, vấn đề mà cô luôn lảng tránh sau khi gặp lại bị Nhậm Tây An đặt ra trước bàn.

Là cô có ý khích anh, nhưng giờ đây cô lại không thể nào lên tiếng đáp lại.

Nhậm Tây An là một người thế nào, năm đó Trình Lê còn trẻ vẫn chưa hiểu thấu, nhưng Trình Lê bây giờ rất rõ ràng.

Từ trước đến nay điều Nhậm Tây An để tâm không phải là năm đó đã xảy ra chuyện gì, mà là bất kể đã xảy ra chuyện gì, là trời sập hay đất lở mà cô rời bỏ anh.

Nếu Nhậm Tây An để tâm tại sao, nếu như có hiểu lầm, thì việc đó giống như hàng ngàn hàng vạn cuộc tình gương vỡ lại lành trên thế giới này, cô cần đưa ra một lý do.

Quá nhiều câu chuyện tiếp tục cuộc tình dang dở đều phát triển như vậy.

Nhân vật chính có thể đưa ra một lý do bất đắc dĩ, giữa nam chính và nữ chính có thể còn có một sự hiểu lầm trời xui đất khiến, ban đầu người trong câu chuyện chỉ là giả vờ không yêu nữa rồi chia tay, rất dễ dàng xoay chuyển.

Nhưng họ không giống những câu chuyện ấy.

Điều Nhậm Tây An để tâm là kết quả.

Nhưng thời gian không thể chảy ngược, kết quả đã trở thành sự thật đã định, Trình Lê không có cách nào thay đổi được.

Huống chi là không có hiểu lầm.

Trình Lê nhớ năm ấy đã nói gì với Nhậm Tây An.

Thời điểm sau cùng cô nói cô vẫn yêu anh, nhưng không thể tiếp tục được nữa.

Không có hiểu lầm, đó là sự thật.

**

Sau khi Nhậm Tây An nói xong câu đó, rất lâu sau, Trình Lê mới thốt ra mấy chữ: “Đều đang nhìn cả kìa, anh là nhân vật công chúng đấy.”

Nghe rất am hiểu lòng người...

Khoảnh khắc bật ra mấy chữ đó, Trình Lê liền có chút hối hận.

Quả nhiên, Nhậm Tây An chột ngồi xổm xuống, đưa tay vuốt cằm cô, đầu ngón tay chạm vào làn da mịn màng của cô, lạnh nhạt nói: “Thì ra là tôi quan tâm người khác nhìn như thế nào, tôi tưởng trong mắt cô tôi là người không cần mặt mũi chứ.”

Cô nói anh có cầu xin cô thì cũng không có lần sau, cô sẽ không tiếp tục theo đuổi nữa.

Cầu xin người khác tiếp cận mình, người đàn ông như vậy có mặt mũi sao?

Nhậm Tây An giấu hết tất cả cảm xúc trên mặt.

Có lẽ anh cũng không có thật.

Tối qua là anh tự côi.

Không ai ép anh.

Trong ánh mắt Nhậm Tây An cái gì cũng có, Trình Lê không cách nào phân biệt từng cái một.

Anh hiếm khi bật ra vài câu từ đáy lòng, không im lặng nữa, tuy Trình Lê không biết đối đáp như thế nào là tốt nhất, nhưng cô muốn nghe nhiều hơn nữa.

Trình Lê tiếp tục cố ý giẫm lên mìn: “Không muốn em lảng vảng trước mặt anh nữa thì anh có thể nói thẳng với em. Đuổi em đi, không cần mượn tay của đội trưởng Diệp đâu.”

Bàn tay vuốt cằm cô của Nhậm Tây An khựng lại, có khoảnh khắc Trình Lê hoài nghi anh có thể muốn bóp cổ cô.

Nhưng Nhậm Tây An buông tay ra, đứng lên, lùi ra sau một bước.

Cuối cùng Nhậm Tây An chỉ nói: “Cô theo đuổi người khác xem tâm trạng trên chóc không kiêng nể gì cả, muốn khiến cho người khác không phải là cô thì không được, không hợp ý cô là bỏ mặc. Trong mắt cô tôi chính là thằng đê tiện lần nào cũng tích cực nhảy vào một cái hố ư?”

Ba chữ “thằng đê tiện” khiến Trình Lê kinh hãi.

Trình Lê dõi theo bóng lưng Nhậm Tây An, gọi anh: “Nhậm Tây An.”

Nhậm Tây An quay đầu lại.

Câu lần này của Trình Lê không phải là để cố ý khích anh, mà phát ra từ đáy lòng: “Em chưa từng nghĩ như vậy.”

Cô xem anh là người đàn ông tốt nhất trên thế gian này.

***

Nhậm Tây An đi tới ven hồ, đứng không bao lâu thì Diệp Liên Thiệu theo tới.

Diệp Liên Thiệu thở dài: “Không thể nói dàng hoang với em gái người ta ư, sao đột nhiên giống như cãi nhau vậy? Không phải tối qua còn tốt sao, sau một đêm đột nhiên thay đổi vậy? Lo cho họ mới báo họ về trước, không phải là để tan rã không vui, hết như thật sự muốn đuổi người ta đi vậy.”

Nói thay đổi là thay đổi ngay? Anh cũng không biết tại sao.

Trình Lê khiến anh dễ nổi giận.

Nhậm Tây An chỉ nói: “Bây giờ thấy cô ấy chướng mắt.”

Diệp Liên Thiệu xi anh: “Chướng mắt mà cậu còn chui vào lều của người ta.”

Con người đen của Nhậm Tây An nhìn anh ta chăm chăm một cái, rồi dời đi, bình tĩnh hỏi: “Cởi dây chưa?”

Diệp Liên Thiệu hỏi: “Sợ xước tay em gái à?”

Nhậm Tây An không lên tiếng.

Diệp Liên Thiệu nhắc nhở anh: “Cậu trối đấy.”

Nhậm Tây An nói: “Không có mất trí nhớ.”

Diệp Liên Thiệu lại nói: “Ban nãy về mặt cậu hung thần ác sát lắm.”

Nhậm Tây An: “...”

Nhậm Tây An nói: “Cô ấy thích ăn đòn, dọa cô ấy rồi cô ấy cũng sẽ không nhớ lâu đâu.”

Con người Diệp Liên Thiệu xoay một cái, anh ta tiếp tục nhìn anh nói: “Dọc đường tôi thấy người ta ngoan lắm, rất yên lặng, không gây chuyện. Tai nạn tôi qua cũng không trách cô ấy. Tôi thật sự không cảm thấy cô ấy thích ăn đòn chỗ nào cả.”

Nhậm Tây An: “...”

Diệp Liên Thiệu nói: “Cậu đây là tâm bệnh.”

Nhậm Tây An không phủ nhận.

Diệp Liên Thiệu nói cho anh biết: “Tôi với nước Anh cũng không phải chưa từng tan vỡ đâu, tan tan hợp hợp không có gì cả. Chỉ cần cô ấy không thay lòng, thì tôi tự nói với mình là tha thứ cho cô ấy hết, lỗi của cô ấy cũng coi như là lỗi của tôi.”

Nhậm Tây An nhú mày, nhắc nhở anh ta: “Hôm anh trai tôi xuất viện, cái lần mà cả đám bạn nổi khố các anh tụ tập ấy, cuối cùng là anh cãi nhau với vị nhà anh hát tung cả bàn đấy.”

Diệp Liên Thiệu lập tức không biết nói tiếp gì cho phải.

Cuối cùng anh ta ho khan một tiếng: “Đó không phải là trọng điểm, bây giờ tôi đang nói đạo lý với cậu.”

Nhậm Tây An liếc anh ta một cái.

Diệp Liên Thiệu khó khăn giải thích: “Hai chúng tôi từ nhỏ đã đánh nhau trong đại viện tới lớn, không xem đối phương là đàn ông với phụ nữ, đánh nhau quen rồi. Lần đó đánh ngay tại chỗ chỉ là ngoài ý muốn thôi.”

Nhậm Tây An không để ý tới cái lời giải thích nhạt nhẽo này.

Diệp Liên Thiệu cũng không phí lời giải thích việc này nữa, hỏi câu khác: “Còn không nói với người ta đi?”

Nhậm Tây An nhú mày: “Nói cái gì?”

Diệp Liên Thiệu: “Không phải là cậu không yên tâm, chuẩn bị về chung sao?”

Nhậm Tây An bình tĩnh nói: “Quên rồi.”

Diệp Liên Thiệu xì một tiếng, cái này mà cũng có thể nói quên à? Anh ta tin mới là lạ.

Cái kiểu tranh cãi của hai người Nhậm Tây An và Trình Lê này, anh ta nhìn mà nhức cả đầu.

**

Không có nhiều hành lý phải mang đi, tạm biệt cũng không cần nghi thức.

Trình Lê và Phương Tôn mau chóng theo Bố Hợp Lực Tề lên xe.

Ngồi ổn rồi, Phương Tôn hỏi Trình Lê: “Chị Lê, em liên lạc đến chị rồi.”

Trình Lê không nói gì.

Mọi người đều nhìn thấy màn Nhậm Tây An vác Trình Lê ban nãy.

Phương Tôn lại hỏi: “Chị không tạm biệt anh Nhậm sao?”

Trình Lê không muốn thỏa mãn lòng tò mò của cả đám người vây quanh xem: “Hỏi chuyện khác đi.”

Phương Tôn nhỏ giọng, vậy mà hỏi thật: “Vừa rồi là hai người cãi nhau sao?”

Trình Lê liếc cô ấy một cái.

Phương Tôn nói không nên lời: “Em... đã... nghe... thấy một chút.”

Ngược lại thành thật.

Trình Lê phủ nhận: “Không phải.”

Phương Tôn không dám hỏi nhiều. Cho dù cô ấy không hiểu và nghi hoặc rất nhiều việc.

Cô ấy yên lặng, ngược lại là Trình Lê hỏi cô ấy: “Giống cái nhau à?”

Phương Tôn nói: “Giống, có chuyện gì thì có thể từ từ nói mà.”

Trình Lê mím môi.

Đạo lý đơn giản đến nhường nào, ai ai trên thế giới này cũng hiểu cả.

Cô không những không làm như vậy, cô còn cố ý chọc Nhậm Tây An, có lẽ gặp anh là cô dễ dàng tác oai tác oái.

Trình Lê nói: “Có thể là tôi bị bệnh.”

Thật ra cô biết.

Cô biết đây không phải là đuổi cô đi, là quan tâm.

Cô đại khái có phần cấp tiến rồi.

Từ lúc ban đầu, cô đã nói cho Nhậm Tây An biết cô đang theo đuổi anh.

Ở phương diện này cô rất thẳng thắn.

Phương diện còn lại, Trình Lê cũng không biết nên bắt đầu từ đâu. Cô không phải là con người hoàn mỹ, luôn luôn sẽ có chỗ khoanh tay bó gối.

Bất ngờ gặp nhau ở Sao Thiên Lang đã làm xáo trộn kế hoạch của cô, ban đầu cô muốn chuẩn bị tốt hơn một chút, sửa sang bản thân cô hoàn chỉnh hơn một chút rồi lại đến gần anh.

Khi cô còn chưa chuẩn bị xong đã đột nhiên gặp lại, cô cũng chỉ có thể bất chấp khó khăn mà đi về phía trước.

***

Đường về chỉ có ba người, rất đơn điệu.

Có lẽ là thời gian xuất thân quá lâu, nên Trình Lê cảm thấy đường về Hoa Thổ Câu hình như không xa xôi đến vậy, chỉ như nán lại ở chỗ amiang một chút.

Vé máy bay đã đặt xong, họ còn phải ở lại Hoa Thổ Câu một đêm.

Bố Hợp Lực Tề không ở lâu, Trình Lê cũng không hỏi tiếp theo anh ta phải quay lại đoàn xe, hay đến đây là kết thúc hành trình đi theo đội của Diệp Liên Thiệu.

Ở thị trấn Hoa Thổ Câu thu xếp ổn thỏa xong, Phương Tôn nói mạng, chân cô ấy vẫn chưa khỏi hẳn, không tiện đi tới đi lui xung quanh, nên ở lại nhà nghỉ liên lạc với bạn trai bạn bè.

Một mình Trình Lê rời khỏi nhà nghỉ đi trên con đường cái.

Đi không bao lâu, Trình Lê đi ngang qua quán bar hôm cô đón nhận nụ hôn của Nhậm Tây An.

Trình Lê đứng ven đường nhìn một hồi, theo bản năng cắn môi một cái.

Cô hơi bực bội, ánh mắt bắt đầu xoay chuyển xung quanh, tìm siêu thị.

Không vì cái gì khác, chỉ muốn mua thuốc lá thôi.

Vào một cửa hàng ở gần nhất, Trình Lê nhìn mặt tủ kính một lần.

Ông chủ tới chào hỏi cô: “Cô muốn mua gì?”

Trình Lê gõ gõ mặt tủ: “Lấy cái này.”

Ông chủ không đề nghị cô chọn loại này: “Mạnh lắm, hút có quen không?”

Trình Lê nhúu mày, móc ví tiền trong túi áo khoác ra, chỉ hỏi: “Bao nhiêu tiền?”

Ông chủ nói: “Mười hai.”

Trình Lê tìm tiền.

Có khách mới đi vào, cánh cửa sau lưng Trình Lê kêu ken két.

Trình Lê để tiền trên quầy.

Bàn tay cô để lên cùng với tờ tiền, cô còn chưa bỏ tay ra, có người đưa một cánh tay tới từ phía sau, bàn tay phủ lên tay cô, đồng thời nói: “Không muốn thuốc nữa.”

Khi Trình Lê nghe thấy giọng nói quen thuộc này thì mu bàn tay cảm thấy ngứa ngứa.

Đến từ Nhậm Tây An không nên xuất hiện ở đây.

Nhậm Tây An rút hai tờ tiền dưới tay cô ra, nói với ông chủ: “Đổi sang kẹo que.”

Trình Lê không nhúc nhích, cũng không phản bác.

Trình Lê chỉ thấy sau khi lấy kẹo que xong thì Nhậm Tây An lại móc mấy tờ tiền trong túi anh ra đập lên quầy.

Ông chủ hỏi: “Anh còn muốn mua gì nữa?”

Nhậm Tây An nhét kẹo vào túi anh, nói: “Thuốc lá.”

Trình Lê lườm anh một cái.

Nhậm Tây An không nhìn cô.

Cô bỏ tiền mà không đổi được thuốc lá, kẹo đổi về cũng không vào túi cô.

Nhậm Tây An phá hoại việc mua thuốc của cô, anh còn mua thuốc lá ngay trước mặt cô ư? Lương tri đâu?

Bạn đang đọc truyện *Vượt Núi Băng Đèo Anh Đến Với Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Đi Đường Xa (3)

Trình Lê đi ra khỏi cửa hàng trước một bước đứng ở đầu phố, tâm trạng của cô không tệ.

Có tiếng bước chân vang lên sau lưng cô, khi tiếng đó càng ngày càng gần, Nhậm Tây An đứng bên cạnh cô.

Trình Lê còn chưa nói gì thì một xâu kẹo que đập vào cánh tay cô.

Trình Lê chia tay nhận, cũng không khách sáo với Nhậm Tây An, sắp gọn một chút rồi nhét hết xâu kẹo này vào túi áo khoác.

Nhậm Tây An đứng đó không nhúc nhích, nhìn quán bar mà họ từng đến thăm một lần dưới ánh hoàng hôn bao phủ ở đối diện.

Ở nơi này, sau khi qua đi bao nhiêu năm, lần đầu tiên anh kích động không hợp thời đến như vậy.

Mặt trời lặn rất nhanh, tấm rèm màu khói xám rủ xuống mặt đất, sắc trời tối sẫm, người tới kẻ lui xung quanh đều như bị nhấn nút chuyển động chậm. Người đi chậm chậm, gió thổi nhẹ nhẹ.

Hai người đứng vô cùng yên lặng, không ai nhắc đến màn tan rã không vui ở bờ hồ.

Một lát sau, Trình Lê mở miệng nói trước: “Anh phải trả tiền cho em.”

Nhậm Tây An nhúu mày: “Kẹo cô nhận là từ trên trời rơi xuống à?”

Trình Lê tuyên bố: “Kẹo tôi, em không thể để nó rơi xuống đất được, cái này không có đạo lý nên em đành phải nhận thôi.”

Trình Lê tự cắn lưỡi một cái, suy nghĩ câu này có hơi vô si.

Nhậm Tây An nghe vậy thì nhìn cô, Trình Lê vứt bỏ chút cảm giác áy náy ở đầu lưỡi kia nhìn thẳng lại.

Nếu anh đã có thể không cần lương tri, vậy thì cô cũng tạm thời vứt bỏ liêm sỉ.

Nhậm Tây An im lặng, sai cô: “Về liên lạc với Chu Kinh, tính tiền lãi của cô.”

Trình Lê nói: “Bây giờ em thiếu tiền.”

Thái dương Nhậm Tây An giật một cái, đột nhiên cảm thấy anh để ý đến cô chính là tự kiếm chuyện cho mình mà.

Sự kiên định tràn đầy con người Trình Lê, cô đang chờ anh đáp lại.

Nhậm Tây An bắt đầu móc ví.

Trình Lê đứng ở một bên, khoảnh khắc anh sắp móc ví ra thì nói: “Không cần phiền phức vậy đâu, cứ lấy ít tiền đó mua ít thức ăn cho em?”

Móc tiền với ăn cơm, rốt cuộc cái nào phiền phức hơn?

Thái dương Nhậm Tây An lại giật một cái.

Trình Lê còn giải thích thêm: “Em không ăn kẹo.”

Nhậm Tây An lạnh giọng hỏi: “Cô có kén chọn thứ gì ư?”

Trình Lê thản nhiên như không, rất bình tĩnh: “Em là chủ nợ.”

Nhậm Tây An hừ lạnh một tiếng, không tranh cãi với cô nữa.

Anh tới là đã cho cô sức mạnh rồi.

Đoạn đối thoại ấu trĩ thế này cũng không cần tiếp tục nữa.

***

Hai người đi mấy chục mét, Trình Lê chọn vào một quán bán thức ăn nhanh ven đường.

Cái này đâu chỉ là mua ít thức ăn, đây là cùng nhau ăn cơm.

Trên tấm kính sát đường của quán toàn là hơi nước, qua lớp kính có thể thấy nhiều loại khách ở bên trong.

Trình Lê thích hơi người, sau khi đẩy mở cửa ra thì chọn ngồi xuống chỗ trống duy nhất trong quán.

Nhậm Tây An đi vào theo sau cô.

Khách trong quán đa phần là người mặc quần áo lao động, công nhân dầu mỏ ở gần đây chiếm đa số.

Trình Lê và Nhậm Tây An vừa vào quán, mấy ánh mắt tập trung vào người họ, nhưng cũng không có ai nghiên cứu dừng lại quá lâu.

Bên trong rất ấm áp, Trình Lê cởi áo khoác, vắt lên chiếc ghế gỗ bên cạnh.

Thực đơn rất đơn giản, Trình Lê cũng không kén chọn.

Nhưng món cô gọi, mười hai đồng còn lâu mới đủ để trả.

Nhậm Tây An luôn nhìn, Trình Lê không hỏi, anh cũng không tham gia, không can thiệp.

Gọi món xong, Trình Lê ngồi thẳng, một cánh tay để trên mặt bàn gỗ, ngược mắt nhìn Nhậm Tây An ở đối diện cô.

Ánh mắt Trình Lê rất trần trụi, như thể muốn nhìn tiếp qua làn da lộ ra nơi cổ anh, nhìn rõ hết thấy mọi thứ dưới quần áo anh.

Ánh mắt này quán trên người cho người ta ảo giác muốn cởi quần áo người ta ra.

Nhậm Tây An hơi nghiêng người, lấy một điều thuốc trong hộp thuốc lá ra.

Trình Lê nheo mắt, hỏi: “Anh làm như vậy có thích hợp không?”

Nhậm Tây An nhìn cô, cuối cùng không châm thuốc được.

Lúc này Trình Lê mới hỏi: “Anh đến đây như thế nào?”

Tại sao đến đây hình như đã không cần hỏi nữa.

Nhậm Tây An không trả lời, bàn tay với khớp xương thon dài cũng để trên mặt bàn, khẽ gõ một cái.

Trình Lê nhìn sang theo cánh tay anh, ánh mắt dừng lại trên bàn tay anh.

Đó cũng là vị trí từng có tiếp xúc thân mật với cô trên thân thể anh sau bao nhiêu năm.

Trình Lê tiếp tục hỏi đến cùng: “Trong đoàn xe không có nhiều xe có thể để trống như vậy được, anh đến đây như thế nào?”

Cô hỏi đến vội vàng, Nhậm Tây An mím môi hỏi ngược lại: “Tôi gãy chân rồi à?”

Trình Lê: “...”

Anh nói chuyện hơi gay gắt.

Trình Lê cắn răng, lại hỏi: “Anh đi rồi, Frank thì sao?”

Anh đúng là đi về phía tây cùng Frank.

Nhậm Tây An trả lời: “Cô quan tâm rất nhiều chuyện thật đấy.”

Trình Lê shh một tiếng, gương cờ trắng, không hỏi anh nữa.

Hỏi anh cũng không trả lời, còn làm cô tức ngực thêm.

Tất nhiên là anh sắp xếp xong rồi mới rời đi. Cô bận tâm lo nghĩ vớ vẩn gì chứ.

Mấy phút này, cảm giác mà Nhậm Tây An cho cô có chút giống với anh trong quá khứ.

Trình Lê cụp mắt, nhếch khóe môi.

Cô rộng lượng, cùng lắm thì tiếp tục quen thôi.

***

Đồ ăn bày ra nửa bàn.

Trình Lê không vội, ăn từ từ, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn Nhậm Tây An một cái.

Trình Lê nhìn sang, Nhậm Tây An ăn đồ của anh, không trao đổi ánh mắt với Trình Lê.

Khoảng cách giữa bàn với bàn trong quán khá hẹp, khi có khách rời khỏi, áo khoác trên người thỉnh thoảng còn có thể quẹt vào người Trình Lê.

Trình Lê cúi đầu từ từ húp canh, bữa cơm này ăn chậm một chút, rất tốt.

Thời gian cô cúi đầu, có khách rời đi đụng cô một cái.

Trình Lê quay đầu nhìn, chỉ thấy mấy bóng lưng.

Khi cô quay đầu lại lần nữa, thấy Nhậm Tây An ngồi đối diện cô đột nhiên đứng dậy sai bước ra ngoài.

Trình Lê nhú mày, thoáng kinh ngạc, cô tiện tay quơ lấy áo khoác để trên mặt bàn, lúc này mới hơi chậm chạp phát hiện vấn đề.

Vào khoảnh khắc cô bị đụng quay đầu, vì tiền vừa rồi cô để trên mặt bàn bị người ta lấy mất.

Fuck.

**

Trình Lê đuổi theo ra ngoài bằng tốc độ rất nhanh, không để ý tới phản ứng của nhân viên quán, vút lại một câu đuổi theo ăn trộm rồi chạy đi ngay.

Sắc trời bên ngoài vẫn chưa tối hẳn, khi Trình Lê đuổi theo ra ngoài, chỉ thấy Nhậm Tây An đuổi theo sau một gã chạy nhanh về phía giữa lộ.

Trình Lê gấp rút đi theo.

Gã đó chạy cũng rất nhanh, còn có đồng bọn đến tiếp ứng.

Nhậm Tây An theo sát phía sau nhưng vẫn không chặn kịp, thấy gã mở cửa một chiếc xe tải nhỏ có thùng hàng không có biển số xe trắng gấp ở ven đường, ngồi vào buồng lái.

Xe nhanh chóng tăng tốc.

Trong tích tắc, Nhậm Tây An hơi lùi ra sau, nhón chân một cái, vịn thùng hàng xe tải, nhanh nhẹn xoay người nhảy vọt lên trước khi xe lái đi.

Chiếc xe tải vẫn không ngừng tăng tốc, chạy loạn xạ trên đường, giống như nóng lòng muốn hất người nào đó trên xe.

Nhậm Tây An ngồi xổm trong thùng hàng, bàn tay ghi đậy thùng, không hề nhúc nhích.

Ánh mắt anh thẳng tắp điem tỉnh nhìn về phía buồng lái của chiếc xe tải qua song sắt và lớp kính.

Qua tiếng gió hú và tiếng đồ vật va đập loảng xoảng trong thùng hàng, Nhậm Tây An có thể nghe thấy tiếng chửi bới đến từ hai người trong buồng lái.

Đằng trước là cây đèn giao thông duy nhất trong thị trấn nhỏ, nhiều xe, cũng có nhiều người đi bộ.

Nhậm Tây An không do dự nữa, nhặt cây gậy sắt trong thùng hàng, nhòm người dấy nhắm ngay tấm kính trước mặt đập mạnh vào.

“Đm nó!”

“Thằng thần kinh!”

Miếng thủy tinh rơi vào trong buồng lái, cùng với mấy tiếng chửi rủa, chiếc xe xuyên thẳng qua ngã tư đông đúc, không dừng lại một giây nào, bắt chấp đèn đỏ tiếp tục đi về phía trước.

Con người đen nhánh của Nhậm Tây An nhìn đằng trước, qua đường rồi, phía trước không sợ đụng vào người và vật nữa.

Anh đập lên phần rìa của buồng lái gần sát thùng hàng, nhảy lên nóc buồng lái.

Cây gậy sắt trong tay vẫn còn.

Nhậm Tây An một tay vịn vào rìa của nóc buồng lái chật hẹp, tay kia cầm gậy sắt, nhắm ngay kính chắn gió trước xe vung mạnh một cách không khách sáo.

Kính chắn gió thoáng chốc trở thành tấm mạng nhện gần như vỡ vụn.

Tiếng thẳng xe dữ dội vang lên, chiếc xe tải lệch khỏi quỹ đạo chạy ban đầu nghiêng sát bên đường.

Có tên chửi mắng nhảy khỏi buồng lái xuống xe, trong tay còn cầm cái cờ lê dài dùng để sửa xe.

Nhậm Tây An nhìn một cái, cười lạnh.

Anh buông bàn tay vịn nóc buồng lái, ném cây gậy sắt để làm người ta bị thương, nhanh chóng tay không nhảy từ nóc xe xuống.

Gã kia cầm cờ lê thấy anh nhảy xuống xe, nhanh chóng vung cờ lê về phía anh.

Nhậm Tây An hơi khom lưng, khẽ dõn chân, cơ thể lách sang một bên.

Anh mượn thế cúi thấp người, nhân lúc đối phương dùng sức vung cờ lê nhưng không đánh trúng mục tiêu người nghiêng về trước theo quán tính, nhanh chóng xoay người, một chân đá vào đầu gối đối phương.

Gã đó không kịp chuẩn bị quỵ rạp xuống đất.

Nhậm Tây An một tay ghi vai gã, một chân đập mắt cá của gã.

Nhậm Tây An không ngừng ghi mạnh, trước tiên đối phương bị đau vút cờ lê, rồi sau đó tay kia của Nhậm Tây An trượt xuống từ bả vai gã, một tay nâng vai, một tay ghi khớp xương trên cánh tay gã, “gỡ” nguyên cả cánh tay của gã.

Toàn bộ quá trình tính bằng giây.

Nhậm Tây An xử lý tên này xong, phía sau lại có tiếng đóng cửa truyền tới.

Nhậm Tây An buông chân đạp tên kia, đứng thẳng tại chỗ.

Rồi sau đó anh hơi nghiêng người, lộ ra nửa khuôn mặt cho tên vừa xuống xe phía sau.

Giọng anh lạnh lẽo, trên gò má cũng toàn là sương lạnh thấu xương.

Nhậm Tây An nói: “Cân nhắc cho kĩ, khi đi tới trước mặt tôi, suy nghĩ cho kĩ xem có còn cần đâm đầu vào chỗ chết hay không.”

***

Khi Trình Lê theo xe của một người đi đường tới đây, Nhậm Tây An đã lấy được ví của cô.

Trình Lê nhào tới trước người anh, nhìn anh trước sau trái phải một vòng.

Anh không sao cả, cô yên tâm.

Nhậm Tây An đã mở ví tiền của Trình Lê.

Bản thân Trình Lê cũng không rõ bên trong có bao nhiêu tiền mặt, nhưng cô biết là có.

Việc thiếu tiền trước đó đôi bên đều biết là nói dối, nhưng cũng không thể truy cứu.

Nhậm Tây An thu tầm mắt từ một tấm ảnh trong ví rồi nhìn về phía Trình Lê.

Trình Lê ngẩng đầu nhìn anh.

Rồi sau đó Nhậm Tây An lại dời tầm mắt luôn tay vào lớp kẹp trong ví Trình Lê, rút tấm ảnh phía sau miếng nhựa trong ra.

Trình Lê nhìn anh, giải thích: “Tài trên mạng xuống đây, không có ý gì khác đâu, không phải là nhớ sao? Nhớ nên nhìn một chút.”

Một chữ nhớ này cô nói đúng là nhẹ nhàng.

Mượn cơ hội bày tỏ tấm chân tình vào bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu, cô đúng là thuận miệng.

Nhậm Tây An coi như không nghe thấy.

Tay anh vuốt ve khuôn mặt vẫn còn chút non nớt của anh trong tấm ảnh, anh trong tấm ảnh đó khiến bản thân anh cảm thấy có chút đã lâu không gặp.

Một người đàn ông phát hiện ảnh của mình được một người phụ nữ để trong ví cất giữ, anh không biết người khác cảm thấy thế nào, khoảnh khắc anh nhìn thấy chỉ muốn hỏi, tại sao cô không chọn tấm đẹp hơn?

Tấm trong ví của Trình Lê là tấm ảnh lưu niệm khi anh bước lên bục nhận giải thưởng nội dung cá nhân Olympic lần đầu tiên.

Đó là một năm gặt hái nhiều thành công trong sự nghiệp của anh.

Một năm ấy anh có tiếng vỗ tay, có vinh quang, có sự tán thưởng, còn có đầu mày nhíu chặt không giãn ra.

Đời người dường như đã rất hoàn hảo, nhưng lại thiếu đi một phần rất quan trọng.

Bây giờ bảo anh tính, anh cũng không tính được đó là năm thứ mấy Trình Lê rời bỏ anh.

Tấm ảnh bày trong lòng bàn tay Nhậm Tây An, anh nắm tay một cái, tấm ảnh màu lập tức nhàu nát.

Trình Lê thay đổi sắc mặt ngay tức khắc.

Nhậm Tây An thoáng im lặng, sau đó nhìn cô nói: “Đồ tôi lấy lại, tôi có quyền xử lý. Nếu cô có ý kiến thì tự mình tiêu hóa đi.”

Trình Lê: “...”

Trình Lê đứng trước mặt anh không nhúc nhích, lấy nhãn nhìn đối phó với vạn biến.

Mặc dù cô rất muốn đánh một trận.

Chỉ một phút như vậy, đột nhiên tuyết bắt đầu rơi, mơ hồ có cảm giác tuyết rơi nhiều đang đến gần.

Một thành phố nào đó từng sụp đổ tác thành cho một số cuộc tình, Trình Lê cảm thấy khi trận tuyết trước mắt này bao vây thị trấn nhỏ, cô phải làm chuyện đó ở đây, làm anh, tránh để đêm dài lắm mộng.

Trình tiết và trái tim đàn ông chắc là dính liền nhau.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Núi Băng Đèo Anh Đến Với Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Đi Đường Xa (4)

Sau khi Trình Lê và Nhậm Tây An trở lại trả tiền bữa tối, đi về cùng một nhà nghỉ. Khi Nhậm Tây An đi một mạch cùng Trình Lê dừng lại trước căn phòng bên cạnh phòng Trình Lê và Phương Tôn, Trình Lê không cảm thấy quá mức bất ngờ.

Trình Lê không vội vào phòng, đứng ở cửa hỏi: “Đi đường xa như vậy, anh không có gì muốn nói với em ư?”

Tay Nhậm Tây An đã móc thẻ mở cửa phòng ra, nghe vậy anh dừng động tác.

Anh không lên tiếng.

Trình Lê hỏi lại: “Thật sự không có ư?”

Nhậm Tây An dứt thẻ mở cửa phòng vào khe thẻ, phớt lờ sự trêu chọc của cô, trầm giọng nói: “Nếu như tuyết rơi kéo dài, ngày mai có thể không đi được.”

Trình Lê nhìn gạch sàn ở một tiếng.

Tiếng này rất nhạt, thờ ơ.

Nhậm Tây An nhìn cô, Trình Lê chợt ngừng đầu: “Nhậm Tây An.”

Ánh mắt giao nhau, Trình Lê gọi tên anh.

Nhậm Tây An nhú mày.

Trình Lê bước hai bước lại gần anh, tay khoác lên vai anh một cách tự nhiên, phúi phúi tuyết rơi trên vai anh.

Sau đó Trình Lê cong môi nghênh đón ánh mắt của Nhậm Tây An, để lộ một nụ cười rất máy móc: “Đi vào đi, buổi tối nhớ đắp chăn cho kỹ, đóng chặt cửa.”

Câu này không có nhiều chữ.

Ba chữ “đóng chặt cửa” cuối cùng Trình Lê nói đặc biệt chậm, đồng thời giọng điệu nhấn mạnh.

Con người Nhậm Tây An u ám, lạnh lùng nhìn Trình Lê yên tâm thoải mái dùng ánh mắt cười trên người anh một lần nữa.

Thậm chí có thể nói là... quá rối tình dục.

Nhưng lần nào Trình Lê làm cũng rất sạch sẽ, khiến người ta không cách nào nắm bắt được sơ hở.

Nhậm Tây An nín thở, sắc mặt trầm xuống, anh hồ hững nói: “Ngủ đây, cô đi vào đi.”

Cánh cửa của anh mở ra trước mặt Trình Lê rồi đóng rầm một tiếng.

Trình Lê đứng ngoài cửa suy nghĩ một chút.

Người chủ động cởi quần áo sưởi ấm cho cô là người đàn ông trong đó, người không quản đường xa đuổi theo về chung với cô là người đàn ông trong đó, người tới rồi lại không có kết quả đóng cửa phòng anh chặn cô ngoài cửa vẫn là người đàn ông trong đó.

Như xa như gần đều là người đàn ông đó.

Là ai nói trên đời này chỉ có phụ nữ và tiểu nhân là khó nuôi?

Đàn ông thì mẹ nó dễ nuôi à?

***

Trình Lê vẫn không vội về phòng.

Bên ngoài cửa phòng nhà nghỉ có mấy tấm thẻ rải rác.

Nội dung rất đơn giản, chẳng qua là thẻ liên lạc cung cấp đủ mọi loại dịch vụ tình dục.

Có cái in biệt hiệu của thiếu nữ ngây thơ, có cái tuyên truyền chọn hoa hồng xanh...

Trình Lê nhặt một tấm lên xem, cô đọc chữ Hán trên tấm thẻ một lần, cuối cùng dừng ở phần sau “Như lang như hổ”.

Cô đi ra ngoài dọc theo hành lang, xuống lầu.

Cô vừa xuống lầu vừa gọi số điện thoại kèm theo phía sau bốn chữ “Như lang như hổ” kia.

**

Tuyết rơi rất nhanh, chẳng mấy chốc bên ngoài đã mênh mông một khoảng.

Trình Lê đợi ở tầng một nhà nghỉ không lâu, bên ngoài bông tuyết rơi là tả thấy một bóng người mảnh khảnh đi tới nhà nghỉ.

Là vị “Như lang như hổ” kia.

Trình Lê đẩy cửa nhà nghỉ đi ra ngoài.

Đối phương là một người phụ nữ chẳng trẻ lắm, vừa thấy Trình Lê thì quay đầu định đi.

Trình Lê giữ cô ta lại: “Chạy gì chứ, khách hàng không phải là thượng đế sao?”

Người phụ nữ nghe thấy câu này thì dừng bước chân rồi đi quay đầu nhìn nhìn Trình Lê, trong ánh mắt có sự cảnh giác.

Trình Lê không trang điểm, nhưng mặt mày xinh đẹp.

Ánh mắt người phụ nữ quét qua trên dưới cả người Trình Lê, thấy dáng người bị chiếc áo khoác ngoài bao bọc vẫn đầy kiêu ngạo.

Khi Trình Lê nheo mắt nhìn về phía cô ta, từ trong đó người phụ nữ nắm bắt được vẻ mê ly và lười biếng rất giống người lãn lộn cùng nghề với cô ta.

Người phụ nữ hỏi: “Chúng ta có đụng chạm ư?”

Trình Lê khoanh tay dựa vào bức tường bên ngoài nhà nghỉ, như cười như không.

Người phụ nữ nói: “Tôi rất ít nhận khách ở khu này, thường là ở chợ, nếu chiếm khách của cô thì không phải là ý định ban đầu của tôi.”

Trình Lê hà một tiếng, cười khẩy: “Nghe không hiểu hai chữ khách hàng ư?”

Người phụ nữ nhú mày, trầm suy nghĩ.

Trình Lê cười lạnh: “Nếu tôi bán thì cô có đường sống sao?”

Mẹ nó đúng là một người sáng suốt.

Người phụ nữ suy tư một chút, đột nhiên nhú chặt mày: “Cô là cóm?”

Trình Lê cắn răng, quát: “Mẹ nó tôi là khách hàng của cô!”

Trần Mặc nói kiểu này rất nhiều, tuy Trình Lê hay nghe nhưng thường khi nổi nóng mới dùng.

Người phụ nữ: “...”

Trình Lê rời khỏi bức tường mà cô đang dựa, dựng đứng cổ áo khoác lên chắn gió: “Nói chuyện đôi câu đi.”

Người phụ nữ vẫn nhìn cô đầy cảnh giác.

Trình Lê thoát nhìn không hề dễ chọc, người phụ nữ không muốn ở lại lâu, nhưng cũng không dám chạy đi.

Giọng Trình Lê dịu lại, cô hỏi cô ta: “Kỹ thuật của cô có đạt tiêu chuẩn không?”

Người phụ nữ: “...”

Trình Lê nói câu này đến độ cô ta không hề chuẩn bị, trong chốc lát người phụ nữ không biết nói tiếp như thế nào cho phải.

Trình Lê lại hỏi: “Kiểu khách vô cùng lý trí ấy, bình thường cô xử lý thế nào?”

Người phụ nữ khựng lại, mở miệng hỏi: “Kiểu lãnh cảm ấy hả?”

Trình Lê cười thành tiếng, nhưng không lâu.

Trình Lê thôi cười mới nói: “Nghĩ cái gì đấy, cái kiểu giữ mình trong sạch ấy.”

Người phụ nữ nói: “Chưa thấy bao giờ.”

Trình Lê cũng cảm thấy cô ngu rồi, xác suất người phụ nữ gặp phải khách giải quyết nhu cầu sinh lý chắc là lớn hơn khách đắp chăn trò chuyện cả ngày thuần khiết rất nhiều.

Ít giống như cô và Nhậm Tây An ở trong cùng một cái túi ngủ da thịt dính vào nhau nhưng không có tiến triển thực chất vậy.

Trình Lê lại hỏi: “Biết gõ cửa không?”

Người phụ nữ nhìn cô: “Cô chỉ loại nào?”

Trình Lê nói: “Kéo khách. Gõ cửa phòng người ta mở ra, cái loại cửa đóng chặt ấy.”

Người phụ nữ nói: “Thử qua rồi, không bảo đảm nhất định thành công.”

Trình Lê chọn giữa việc học và thuê đối phương hai giây, cuối cùng nói: “Thuê cô mười lăm phút, cô mở một cánh cửa ra cho tôi.”

Người phụ nữ nói: “Tôi không làm chuyện phạm pháp.”

Trình Lê nhú mày... chuyện người phụ nữ này làm bây giờ há là chuyện pháp luật cho phép ư?

Gông xiềng đạo đức, ý thức pháp luật, giữ kè sinh nhai... Những thứ này đánh nhau, có một thước đo tuân thủ pháp luật tồn tại, nhưng trời cao biển rộng bao la, rất nhiều người vẫn vùng vẫy trong vùng bùn ấy, bước thấp bước cao giẫm đạp lên.

Trình Lê nói: “Tôi vẫn chưa muốn xúi giục người khác phạm pháp đâu, chỉ gõ cửa thôi.”

Người phụ nữ nói: “Tôi không rẻ đâu.”

Trình Lê trả lời: “Tôi có tiền.”

Người phụ nữ lại nói: “Tôi không tiếp người có vợ, không phá hoại gia đình người khác.”

Trình Lê shh một tiếng, nhìn cô ta: “Hai chữ gõ cửa cô cũng nghe không hiểu à? Tôi sẽ để cô đụng vào người đàn ông của tôi sao?”

Trình Lê hơi dừ dần, người phụ nữ không lên tiếng nữa.

Trình Lê hỏi tiếp cô ta: “Gần đây ở đâu có bán cái đó?”

Người phụ nữ nhìn cô, nói: “Trong phòng của nhà nghỉ có rồi.”

Trình Lê trả lời: “Vừa với người bình thường, kích thước không đúng.”

Người phụ nữ ngẩn ra, thoáng không nói nên lời, rồi sau đó trả lời: “Trong túi tôi có, loại lớn.”

Trình Lê mặt không đỏ tím không đập nói: “Bán tôi mấy cái.”

**

Gõ cánh cửa phòng Nhậm Tây An mở ra không khó.

Căn phòng nhà nghỉ này không có mắt mèo, đứng trong phòng không có cách nào thấy người ngoài cửa là ai.

Chỉ cần có tiếng gõ cửa, Nhậm Tây An nhất định sẽ mở.

Biết đâu người gõ cửa có chuyện muốn nhờ, Nhậm Tây An sẽ không làm như không thấy, Trình Lê biết tác phong của anh.

Nhưng cô đi gõ cửa, nếu Nhậm Tây An mở cửa, Trình Lê cảm thấy cô thật đúng là không chịu nổi.

Chỉ cần Nhậm Tây An không muốn tối nay xảy ra chuyện gì với cô, vậy thì không xảy ra nỗi chuyện gì cả.

Dù cho Trình Lê có khiêu khích sự tự tin về nhu cầu sinh lý của Nhậm Tây An.

Nhưng người phụ nữ này đi gõ cửa trước, Nhậm Tây An không ngu, chắc chắn sẽ biết là cô làm.

Trình Lê cảm thấy cho dù cô không xuất hiện, thì Nhậm Tây An có lẽ cũng không nhận được trò này, sẽ kéo cô ra trừng trị một chút.

Tổng cộng không tới mấy người khách ở nhà nghỉ này, sau khi vào nhà nghỉ họ cũng không gặp người sống, quỳ lễ tân vắng tanh.

Trình Lê cùng lên lầu với người phụ nữ, chỉ đường cho cô ta: “310.”

Người phụ nữ vừa bước vừa quay đầu lại.

Trình Lê dứt khoát gọi cô ta: “Chờ một lát.”

Người phụ nữ dừng lại.

Trình Lê nói: “Nếu anh ấy hỏi, cô cứ nói là vợ anh ấy bảo cô đi.”

Người phụ nữ đứng trước cửa phòng 310, Trình Lê vào phòng 308 ở bên cạnh.

Phương Tôn đã nằm ổ trong chăn, thấy Trình Lê về, hỏi cô: “Chị Lê, sao chị mới về vậy, bên ngoài có lạnh không?”

Trình Lê nói: “Tạm tạm.”

Trình Lê không chế tâm trạng, trò chuyện qua loa với Phương Tôn xong, vào nhà tắm vịn nước nóng tắm rửa.

Nước nóng dội vào người cô làm mạch máu Trình Lê căng phồng.

Nhà tắm sát ngay cửa, trong quá trình tắm, Trình Lê luôn chú ý động tĩnh ở cửa.

Tiếng nước chảy có lẽ sẽ át hết tiếng cửa, nhưng Phương Tôn ở trong phòng cũng vô cùng yên lặng, chứng minh thật sự không có ai gõ cửa.

Trình Lê tắm xong, tắt nước, rồi ngồi trong phòng nửa tiếng, phòng bên cạnh cũng không truyền tới âm thanh gì.

Trình Lê mới nhớ ra, hình như Phương Tôn vẫn chưa biết sự tồn tại của Nhậm Tây An.

Trình Lê nói với Phương Tôn: “Tôi đi xem thử quỳ lễ tân có người không, sấy tóc một chút.”

Phương Tôn gật đầu: “Vậy em chờ chị về rồi ngủ.”

Trình Lê nói: “Không cần đâu. Cô mệt thì cứ ngủ đi, không cần chờ tôi.”

Khi Trình Lê mặc áo khoác xong ra khỏi phòng, ngoài dự liệu của cô, hành lang đen kịt.

Mấy chiếc đèn tường sáng ban nãy bây giờ cũng tắt.

Cửa sổ nhà nghỉ đóng kín để tránh rét, lúc này ánh tuyết bên ngoài cũng không thể lọt vào.

Tay Trình Lê lần mò trên tường, đầu đầu cũng toàn son đen, không cảm nhận được gì cả.

Lần mò một hồi, Trình Lê thử đi về phía trước.

Cô vừa bước một bước, đột nhiên nghe thấy một tiếng hừ khẽ.

Nhậm Tây An đã đứng chờ một hồi trong hành lang tắt đèn hỏi: “Đi đâu đấy?”

Trình Lê tìm theo tiếng nhìn về phía Nhậm Tây An trong bóng tối cô vẫn rất khó nắm bắt được đường nét của anh.

Trình Lê hơi khản trương.

Không phải vì lo lắng, mà là vì một ít phân tử nào đó trong máu đang cuộn cuộn phản kích.

Cô có thể tưởng tượng ra sắc mặt Nhậm Tây An lúc này, cho dù cô không nhìn thấy.

Trình Lê trả lời: “Xuống lầu.”

Cô tưởng anh sẽ đập cửa phòng 310, không ngờ Nhậm Tây An chờ cô hết kiên nhẫn đi ra ngoài.

Trong bóng tối, giọng của Nhậm Tây An chứa một phần tử tỉnh, trong đêm tuyết giá lạnh này đặc biệt êm tai.

Trình Lê nghe thấy Nhậm Tây An nói: “Vợ ư?”

Câu của anh có vẻ lạnh lùng, còn có chút mỉa mai.

Trình Lê biết rõ còn hỏi: “Anh nói gì cơ?”

Nhậm Tây An đi đến gần cô, nếu như Trình Lê thấy được, lúc này cả khuôn mặt anh đều là sự nặng nề u ám như đêm tuyết bên ngoài.

Trong câu anh nói có chút tức giận: “Trước khi xuống lầu, có phải cô nên thực hiện nghĩa vụ vợ chồng không?”

Bạn đang đọc truyện *Vượt Núi Băng Đèo Anh Đến Với Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Đi Đường Xa (5)

Mái tóc ướt chưa khô còn dính bên tai Trình Lê.

Trình Lê tiếp tục giả ngu: “Anh có ý gì?”

Nhậm Tây An cười khế, sắc mặt vẫn lạnh lùng.

Anh dừng ở chỗ cách Trình Lê gần trong gang tấc, nói: “Ý mặt chữ.”

Nhậm Tây An đến gần, hơi thở ấm áp phả vào đuôi mày và chóp mũi Trình Lê.

Trình Lê giơ cánh tay lên khoác nghiêng ở vai, là một loại tư thế tự vệ rất truyền thống.

Người phải tự vệ là ai? Nhậm Tây An cười nhạo.

Cô tính cả đến trình tiết của anh, trong đêm tuyết còn tặng cho anh món quà thăm hỏi sống.

Anh động tay động chân với cô ư?

Cô dựa vào cái gì mà tự vệ trước?

Không trùng trệ một chút, cô còn thật sự tưởng anh là con gái nhà lành dễ tính?

Thời hạn quan sát mà anh cho cô còn chưa qua, cô đã chuẩn bị đỡ ngói mái nhà ư?

Anh nhìn rồi nhìn nữa nhìn mãi, cái giới hạn này cô đập tới đập lui còn càng ngày càng trắng trợn rồi.

Nhậm Tây An nhú mày hỏi: “Xuống lầu phải không?”

Trình Lê rất thành thật, không động dậy nữa, nói theo lời anh: “Anh chặn em thì em đi thế nào?”

Nhậm Tây An cười một tiếng, ngay sau đó đá cánh cửa phòng 310 vốn chưa đóng chặt ở bên cạnh ra: “Tôi đưa cô xuống lầu.”

Giọng anh khá tệ, Trình Lê nghe thấy cánh cửa gỗ đung rầm vào mặt tường, rất phối hợp: “Được, vậy đi thôi.”

Trình Lê làm ra vẻ như bước đi, Nhậm Tây An một tay ghi vai cô, lạnh giọng nói: “Đi nhầm hướng rồi, cầu thang ở đâu đấy?”

Trình Lê nhìn anh.

Anh rõ ràng đổi trắng thay đen.

Cầu thang là phòng 310 của anh ư? Anh đúng là trợn mắt nói dối mà.

Đôi mắt dài của Trình Lê hơi nheo lại.

Bàn tay ghi vai cô của Nhậm Tây An nhanh chóng trượt xuống, bàn tay bầu mông cô.

Giờ phút này quyền chủ động rơi vào tay Nhậm Tây An, trong thân thể Trình Lê có luồng sức mạnh mơ hồ ngẩng đầu muốn đối đầu với anh.

Trình Lê nói: “Anh sờ chỗ nào đó?”

Nhậm Tây An hừ một tiếng: “Sao nào, muốn sờ lại à?”

Tay kia của anh luồn vào giữa đùi cô, nâng cả người cô lên: “Không phải xuống lâu sao? Tôi đưa cô xuống lâu.”

Trình Lê không có dự định đi xa nên mặc không nhiều.

Bàn tay Nhậm Tây An cọ xát với lớp vải quần cô, lớp vải lại cọ vào chân cô.

Tư thế nâng cô của anh chẳng hề dễ chịu gì.

Trình Lê định di chuyển, tay túm hông anh.

Nhậm Tây An nhú mảy, bàn tay bầu sau mông Trình Lê dờ lên trên ôm lấy cô, nhanh chóng đưa cô vào phòng 310, đá đóng cửa lại.

Cái việc đưa xuống lâu này của anh, thật đúng là xuống tốt thật.

Lông mi Trình Lê không ngừng run dử dội.

Quá trình mà anh cho quá khác với cái suy nghĩ khi cô chủ động trêu chọc.

Cô bị Nhậm Tây An ghì vào cánh cửa tủ quần áo sát sàn trong phòng.

Nhậm Tây An gấp đầu gối luồn vào giữa hai chân Trình Lê, chống vào cửa tủ.

Anh dùng chân thay thế cho bàn tay đang nâng Trình Lê của anh.

Chân Trình Lê bị đầu gối Nhậm Tây An tách ra, tay anh mò tới dây kéo áo của cô một cách chính xác, kéo roạt xuống hết.

Anh kéo mấy cái, nửa người trên của Trình Lê chỉ còn mặc áo lót phơi bày ra trước mặt Nhậm Tây An.

Trình Lê bị chống giữa chân anh và tủ quần áo một cách vững vàng.

Cô không khách sáo, tay hướng xuống dưới theo cổ áo hình chữ V của chiếc áo len của anh, vuốt ve anh.

Cởi hết áo của Trình Lê, Nhậm Tây An liền rút chân lại, để cô đứng thẳng trên thảm.

Tay cô làm một hồi ở nửa người trên của anh.

Nhậm Tây An dừng động tác trong phút chốc, bỗng bắt đầu kéo quần của Trình Lê.

Tay anh tiến vào từ phía sau: “Hôm nay cô chọc tôi, đây là bài học.”

Khoảnh khắc vừa dứt lời, bàn tay đó nhẹ nhàng mài ép, hai chân Trình Lê lập tức tê dại hết như bị điện giật.

Tay cô vô thức di chuyển ôm lấy cổ anh, cố gắng duy trì thăng bằng cơ thể.

Trình Lê cắn răng đáp trả: “Bắt nạt em, thú vị sao?”

Nhậm Tây An cười khẩy: “Cô nói ai bắt nạt ai?”

Tay anh lại di chuyển một cái.

Thân dưới có luồng nhiệt trào dâng, Trình Lê nói: “Ai làm thì người đó biết!”

Nhậm Tây An: “Không tự kiểm điểm có phải không?”

Trình Lê nhìn anh: “Cần thiết ư?”

Nhậm Tây An cười: “Cô đã làm chuyện đúng sao?”

Ánh mắt Trình Lê đang nói: Không thể nào sai.

Vừa rồi Nhậm Tây An muốn dừng tay, lúc này đột nhiên cảm thấy bài học đó chưa đủ.

Anh rút tay lại, cời dây thắt lưng của mình.

Trình Lê liếc nhìn, đột nhiên cúi người, kéo cái quần rơi xuống mắt cá chân của cô.

Cô cho anh kích thích.

Nhậm Tây An lập tức nhắc cô đứng lên.

Trình Lê trừng lại anh.

Nhậm Tây An nâng cô lần nữa: “Kéo sớm quá rồi.”

Trình Lê như cười như không: “Tay mọc trên người em.”

Nhậm Tây An hỏi cô: “Xuống tầng mấy?”

Hai tay anh nâng cô lên, đặt trước người anh.

Trình Lê trả lời: “Xem bản lĩnh của anh.”

Trong không khí đều là mùi giăng co.

Nhậm Tây An nói: “Cô tiêu rồi.”

Đôi mắt Trình Lê bình tĩnh, cả khuôn mặt bình lặng: “Đi xuống mà anh không đệm lưng sao?”

Con người đen của Nhậm Tây An lóe lên một cái, anh nghe vậy thì ưỡn về trước.

Vào tầng thứ nhất, ánh mắt Trình Lê vẫn bình lặng.

Cô đang nhìn anh chính phạt.

Tầng thứ hai, cô cười một cái, khoe mắt tron bóng, mu bàn chân rướn thẳng, bám trên chân anh.

Tầng thứ ba, ánh sáng trong mắt cô bắt đầu tan rã, cào lưng anh đầy vết thương, chân mềm nhũn.

Tầng cuối cùng, lý trí của cô bị anh đánh tan, cổ họng bật ra thành tiếng.

**

Tắm chăn mỏng trên người rất nhẹ.

Nhậm Tây An mãi không ngủ, thỉnh thoảng thử sờ nhiệt độ trán Trình Lê nằm cùng giường bên cạnh.

Mái tóc ướt của Trình Lê khô rất chậm, cô mệt mỏi nên đang ngủ, anh lau mấy bận cũng không thấy dấu hiệu khô.

Mặt Trình Lê rúc trong tấm chăn mỏng, nửa khuôn mặt lộ ra bên ngoài.

Khi cô yên lặng không nói gì, không dùng đôi mắt toàn là tức giận kia nhìn anh, Nhậm Tây An cảm thấy trái tim bị cô dắt đi cứ mãi nôn nóng nhiều ngày như vậy cũng không phiền muộn đến thế.

Trong lúc ngủ mơ Trình Lê vô thức đè góc chăn, Nhậm Tây An nhích lại gần cô một chút, kéo cô sang ôm chặt.

Bàn tay Nhậm Tây An vuốt ve hình xăm sau lưng Trình Lê.

Trình Lê xăm anh trên người, cho anh xem qua.

Khi ấy cô đi cũng không phủ nhận là vẫn còn yêu.

Khi Nhậm Tây An đặt tay lên, cảm thấy chỗ lòng bàn tay đụng vào hơi nhẵn nhéo.

Anh kéo tấm chăn mỏng xuống mấy phân, mượn ánh sáng trong phòng nhìn hình xăm đó.

Nhìn đại khái, đầu mày giãn ra của Nhậm Tây An nhú lại lần nữa.

Là một vết sẹo.

Cô dùng hình xăm để che vết sẹo đó.

Nhậm Tây An nhớ đến một vết sẹo khác trên cánh tay Trình Lê, ngực trầm xuống.

Vết thương này là từ trên trời rơi xuống sao?

Không thể nào.

Ôm sưởi ấm cho cô xong, Nhậm Tây An choàng áo khoác xuống giường, đứng bên cửa sổ suy nghĩ.

Đứng một hồi, anh cảm thấy buồn bực, châm điếu thuốc.

Ban đầu cô sống rất mạnh khỏe, không thiếu chỗ nào đụng chỗ nào cả.

Bây giờ quay lại, có thêm hai miếng vá, có nên tha thứ không?

**

Khi Trình Lê tỉnh lại, trong phòng có khói thuốc lá sặc sụa.

Trình Lê nhú mồm nhìn về phía kẻ khờ xướng đứng sau cửa sổ: “Anh phóng hỏa à?”

Nhậm Tây An quay đầu lại nhìn cô chăm chăm, có một khoảng thời gian rất lâu không lên tiếng.

Trình Lê chau mày, ánh mắt Nhậm Tây An lại từ nhìn thẳng cô di chuyển một chút.

Trình Lê không cách nào đoán được anh đang nghĩ gì.

Im lặng thêm mấy giây, khói thuốc càng ngày càng nhiều.

Đột nhiên Nhậm Tây An nói: “Lời cầu hôn của em, tôi cân nhắc một chút.”

Trình Lê: “...”

Không chỉ kinh ngạc có thể hình dung cảm giác của cô.

Cô cầu hôn lúc nào vậy?

Vì cái từ “vợ” mà cô thuận miệng nói đó mà anh nói cô cầu hôn ư?

Ngủ rồi, anh đột nhiên tiến triển cực nhanh?

Cô dây dưa lâu như vậy mà anh cũng không chịu đi về trước một bước.

Trình Lê không theo kịp hướng suy nghĩ của anh.

Trình Lê hỏi: “Em có thể nói hai câu không?”

Nhậm Tây An không trả lời, tiếp tục tuyên bố: “Em ở chỗ tôi có tiền án, có hồ sơ không tốt, tôi sẽ không cho em câu trả lời nhanh như vậy, tôi sẽ suy nghĩ cẩn thận.”

Trình Lê bị tức mà bật cười: “Em có chuyện muốn nói.”

Nhậm Tây An rít một hơi thuốc: “Tôi không phải là người đàn ông ngủ rồi không chịu trách nhiệm, tôi khác em. Cơ hội của em vẫn lớn lắm.”

Tính khí Trình Lê bị lời lảm bảm của anh mài hết, cô nhàn nhạt lên tiếng: “Em có thể nói một câu không?”

Nhậm Tây An nói: “Không thể.”

Anh ném điếu thuốc, đột nhiên đi từ cửa sổ đến bên giường, nâng cô lên, hôn xuống.

Trình Lê tròn to mắt, thậm chí quên mất cả giấy gĩa.

Tình huống gì vậy?

Nhậm Tây An không muốn giải thích.

Cô còn nói cái gì mà nói nữa, cô cảm miệng là tốt hơn tất cả.

Anh thật đúng là buồn phiền cô mà.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Núi Băng Đèo Anh Đến Với Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Đồng Hành (1)

Nhậm Tây An dừng lại rất nhanh.

Động tác của anh không tính là dịu dàng, môi dưới của Trình Lê bị đau.

Ngược lại cảm giác này khiến cô tỉnh táo lại.

Sau khi buông cô ra, Nhậm Tây An khom lưng nhặt quần áo rơi dưới đất của cô lên, ném vào người cô: “Mặc vào đi.”

Thái độ và hành động của Nhậm Tây An khiến đại não Trình Lê nổ tung.

Anh hoàn toàn không làm theo từng bước.

Trình Lê đón lấy cái quần Nhậm Tây An ném sang, không mặc vội.

Cô hỏi trước: “Hồi nãy nói em kéo quần lên sớm, bây giờ làm rồi, anh lại chuẩn bị bảo em kéo quần lên đến từ đâu thì đi về chỗ đó à?”

Nhậm Tây An đứng bên giường nhìn cô.

Trình Lê trần trụi dưới tấm chăn mỏng.

Da đầu căng lên một trận, Nhậm Tây An nhẫn nhịn, trả lời cô: “Tự mình làm hoặc là tôi giúp em.”

Trình Lê rất sáng khoái liếc anh một cái: “Vậy anh làm đi.”

Nhậm Tây An đến gần lần nữa, ánh mắt Trình Lê đi theo anh.

Khi chân Nhậm Tây An kề sát mép giường, anh đột nhiên gom tấm chăn bông đắp trên người Trình Lê, dùng chăn bọc cả người cô lại.

Nhậm Tây An ôm chăn và Trình Lê lên đi ra ngoài.

Cứ như vậy đi ra ngoài ư?

Trình Lê từ chối việc phơi bày ra trước mặt người khác bằng diện mạo như vậy, cô ngo ngoáy giữa cánh tay Nhậm Tây An, cảnh cáo anh: “Tốt nhất là anh thả em xuống đi.”

Nhậm Tây An cảnh cáo bằng giọng trầm thấp: “Lộn xộn nữa thì tôi bảo đảm chân em mềm nhũn không đứng nổi đâu.”

Trình Lê nheo mắt.

Câu này có gì khác câu đi một bước thêm một lần năm đó không?

Phương Tôn vẫn chưa rõ tình hình, Trình Lê không thể biến mất một cách yên tâm thoải mái, nếu không thì câu này thật sự không dọa cô được.

Tiếp tục vận động thêm một hồi nữa, ai chiếm ưu thế hơn ai cũng chưa chắc đâu.

Nhậm Tây An không bồng Trình Lê ra ngoài như cô nghĩ.

Đến cửa nhà tắm ở gần cửa phòng, anh dùng tay móc Trình Lê ra khỏi chăn, nhét cô vào nhà tắm.

Trình Lê kiên trì bám trên người anh, chân giẫm lên mặt giày anh.

Nhậm Tây An nói: “Vào tắm rửa sạch sẽ đi.”

Anh cũng chưa mặc đồ xong, bồng Trình Lê đi mấy bước này, áo khoác trên người cũng tuột xuống.

Từ chỉ Trình Lê dính trên người anh, chân và chân ma sát sinh nhiệt.

Nhậm Tây An nín thở.

Trình Lê nói: “Trong đó lạnh lắm”

Nhậm Tây An không có phản ứng, đưa tay kéo cô một cái, kéo cô khỏi người anh, đẩy vào nhà tắm “Soi gương thêm đi.”

Trình Lê nhìn đôi mắt anh, trong đó có sự ghét bỏ trần trụi.

Nhậm Tây An còn nói: “Súc miệng lâu một chút, mùi nếm tệ lắm”

Trình Lê: “..”

Ý anh là trải nghiệm nụ hôn kia rất tệ.

Anh nói chuyện không hề vòng vo, có vẻ gắt gỏng.

Fuck, cô đây đã trở thành hoa héo anh thấy ngứa mắt rồi?

***

Khi tiếng nước chảy truyền tới, Nhậm Tây An đã trở lại bên giường mặc quần áo đang hoàng.

Quần của Trình Lê còn ở trên giường.

Áo của cô thì... Nhậm Tây An nhìn quanh phòng một vòng, nó đang nằm nhăn nhúm trên thảm.

Về phần đồ lót, cái mặc ở trên còn tạm được, cái mặc ở dưới thì... nát rồi.

Nhậm Tây An ra khỏi phòng rất nhanh, đi thẳng xuống lầu.

Thời gian còn sớm, khi anh ra khỏi cửa nhà nghỉ thì vẫn chưa tới bảy giờ.

Tuyết rơi cả đêm, lúc này bên ngoài là một khoảng được bao phủ trong làn áo bạc.

Xe cộ di chuyển trên con đường trung tâm thị trấn này khá ít, rất nhiều tài xế vận chuyển hàng đều dừng lại ngắm nhìn đường xá.

Nhậm Tây An vào một tiệm bán đồ ăn sáng bên cạnh nhà nghỉ, người trong tiệm khá nhiều, không ít khách là người lỡ đường bị tuyết giữ lại.

Hàng hóa trong thị trấn nhỏ này không dựa vào tự sản xuất, đều là chở từ vùng khác tới.

Lúc này tuyết rơi nhiều chặn đường, rất nhiều món tăng giá.

Nhậm Tây An tùy ý mua ít thức ăn, xách về nhà nghỉ.

Khi đi ngang qua cửa phòng 308, Nhậm Tây An dừng lại, giờ tay gõ mấy cái.

**

Phương Tôn vừa mở mắt phát hiện Trình Lê không có ở đây nghe thấy tiếng gõ cửa, tưởng Trình Lê về, cô ấy lê cái chân bị trật lập tức đi mở cửa.

Cửa mở ra, khuôn mặt của Nhậm Tây An khiến Phương Tôn nhất thời không phản ứng kịp.

Nhậm Tây An hẳn là còn ở dãy núi Altun chứ.

Nhậm Tây An nói: “Là tôi, Nhậm Tây An.”

Phương Tôn ồ một tiếng: “Anh... Nhậm, sao anh... ở đây vậy? Không phải anh...”

Phương Tôn đang kinh ngạc nói chuyện có vẻ khó khăn, còn chưa nói hết thì Nhậm Tây An đưa một phần thức ăn sáng trong tay ra.

Phương Tôn nhận lấy theo bản năng.

Nhậm Tây An nói qua loa mấy chữ, mặt mày nghiêm nghị: “Trình Lê dặn tôi đưa cho cô.”

Anh không cần Phương Tôn cảm kích anh, tích góp lòng tốt thay cho Trình Lê, chỉ là tiện tay mà thôi, anh không suy nghĩ nhiều.

Phương Tôn sinh lòng cảm kích, cô ấy hoạt động không tiện, Trình Lê tuy mặt mày lạnh lùng nhưng vẫn luôn nhớ đến cô ấy.

Chiều hôm qua cũng là Trình Lê mua bữa tối về cho cô ấy trước, sau đó Trình Lê mới ra ngoài đi dạo.

Trình Lê rất tốt, Phương Tôn đã biết từ lâu.

Đồ Trình Lê cho, Nhậm Tây An đưa sang.

Nhớ tới màn xảy ra ở ven hồ trước khi họ đi, Phương Tôn đã hiểu câu chuyện phía sau này.

Phương Tôn hỏi: “Chị Lê đi đâu vậy anh?”

Nhậm Tây An không giấu, trả lời cô ấy: “Ở chỗ tôi.”

Anh thẳng thắn như vậy, thậm chí giống như tuyên bố chủ quyền, Phương Tôn ngược lại không biết nói gì tiếp cho phải.

Thân hình thẳng tắp như cây của Nhậm Tây An chiếm giữ vị trí ở cửa, Phương Tôn cào tóc một cái, hỏi: “Anh Nhậm, anh còn chuyện gì ư?”

Nhậm Tây An nói: “Lấy ít đồ.”

Phương Tôn không hiểu: “Lấy đồ gì cơ?”

Nhậm Tây An hỏi: “Hành lý của Trình Lê có ở đây không?”

Phương Tôn gật đầu, hiểu được, cô ấy lùi một bước để nhường đường.

Nhậm Tây An không đi vào ngay, phòng của phụ nữ có lẽ không tiện để đàn ông đi vào như vậy.

Anh đứng tại chỗ nói: “Nếu không tiện để tôi vào, vậy làm phiền cô lấy hành lý ra giúp.”

Phương Tôn thật sự lập tức nhảy trở vào trong phòng, cô ấy kéo chăn phủ lên quần áo lộn xộn trên giường.

Sau đó cô ấy gọi Nhậm Tây An vào: “Tiện rồi, anh Nhậm anh vào đi.”

Phương Tôn còn chưa chỉ cho Nhậm Tây An vị trí hành lý của Trình Lê, khi Nhậm Tây An đi vào phòng quét nhìn một vòng, ánh mắt đã tự động định vị trên một cái vali màu đen.

Khi lên xe số một ở Korla, Nhậm Tây An từng thấy cái vali đó, anh vẫn còn nhớ.

Anh nhận ra hành lý của Trình Lê, Phương Tôn cũng không kinh ngạc đến thế nữa.

Nhậm Tây An không kéo cả vali đi.

Anh để bữa sáng ở một bên, rồi mở vali ra tại chỗ.

Phương Tôn không nhìn tiếp, cô ấy cảm thấy Trình Lê sẽ không vui khi bị người khác nhìn đồ cá nhân.

Nhậm Tây An lấy một cái áo phao lông trong vali ra, quần bộ đồ trong, sau đó anh tiện tay lấy đồ lót để trong cái túi nhỏ Trình Lê xếp gọn gàng trong hộp đựng đồ lót.

Anh dùng áo phao lông bọc kỹ đồ nhỏ, cuối cùng anh đóng vali lại lần nữa.

Lấy đồ xong, Nhậm Tây An liền xách bữa sáng và quần áo đi ra ngoài.

Phương Tôn đưa anh ra cửa.

Hành lý của Trình Lê vẫn còn ở đây có nghĩa là Trình Lê sớm muộn gì cũng sẽ quay lại.

Nhưng Phương Tôn muốn biết ngày Trình Lê quay lại.

Đi ra ngoài, cô ấy ở một mình không yên tâm.

Phương Tôn hỏi bóng lưng Nhậm Tây An: “Anh Nhậm, khi nào chị Lê quay lại vậy?”

Nhậm Tây An ngoái đầu nhìn cô ấy một cái.

Sự lo âu của Phương Tôn hiển hiện hết trên mặt.

Nhậm Tây An nhìn thấy, anh nói: “Cô ấy sẽ lo cho cô, cô yên tâm đi.”

Phương Tôn lại ậm ờ một chút, hỏi anh: “Anh Nhậm, anh đừng trách em nhiều chuyện nhé, anh và chị Lê... là... chuyện gì vậy?”

Bước chân vừa giơ lên của Nhậm Tây An dừng lại: “Một người đàn ông và một người phụ nữ thì có thể xảy ra chuyện gì?”

Ngoài chuyện kia.

Phương Tôn: “...”

**

Nhậm Tây An không nói cho Phương Tôn biết họ ở phòng bên cạnh.

Phương Tôn không tính là người lạ, Trình Lê sẽ lo cho cô ấy, cô ấy có chuyện gì thì anh cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Nhưng anh không muốn bị người ta theo dõi cuộc sống cá nhân nhiều, không muốn Phương Tôn tiện tay đến gõ cửa phòng bên cạnh.

Khi Nhậm Tây An trở về phòng, Trình Lê vẫn chưa ra khỏi nhà tắm, nhưng tiếng nước chảy đã dừng lại.

Nhậm Tây An lấy khăn choàng của anh bọc bữa sáng lại để không bị nguội.

Rồi sau đó anh để quần áo của Trình Lê lên giường.

Chờ thêm một hồi, Trình Lê vẫn chưa ra.

Nhậm Tây An đi thẳng tới mở cửa nhà tắm.

Trình Lê khóa thân bình tĩnh nhìn anh, hỏi: “Có chuyện gì à?”

Cô bình tĩnh có hơi quá rồi.

Nhậm Tây An nói: “Tắm đủ rồi thì đi ra.”

Trình Lê tắm đủ từ lâu rồi.

Cô đã chờ đủ lâu, cô đang chờ Nhậm Tây An tới đây.

Lúc này Trình Lê cười nhạt, bàn tay bọc khăn tắm đưa lên: “Cũng được, nhưng không phải nói bảo em súc miệng lâu hơn một chút sao?”

Nhậm Tây An: “...”

Trình Lê nói: “Mấy năm nay em đã thay đổi chút ít, nghe lời hơn trước kia. Sau này để anh trải nghiệm từ từ.”

Bảo cô súc miệng lâu hơn một chút, cô thật sự ở lại trong nhà tắm lâu hơn một chút, cô còn dán vào người mình cái móc hiệu chuyện nữa.

Nhậm Tây An trải nghiệm được rồi.

Trình Lê theo sau anh đi ra ngoài.

Thấy đồ lót để trên giường, Trình Lê cười một cái.

Cô nhướn mày, nói đùa: “Không ai nói cho anh biết, đồ lót của phụ nữ không thể đựng vào sao?”

Nhậm Tây An không bị ảnh hưởng.

Cô khích anh, anh phớt lờ.

Anh rút một tờ báo trong cuốn sách anh mang theo ra, trải lên cái tủ thấp bên giường.

Sau đó anh xách bữa sáng trong khăn choàng để lên đó.

Chờ đến khi Trình Lê không trông mong anh nói chuyện, anh mới thản nhiên đáp trả: “Đã coi rồi, còn thiếu gì cái việc đựng sao?”

Anh vậy mà trả lời.

Còn rất thẳng thắn nữa.

Trình Lê thích.

Cô nheo mắt: “Cũng đúng, không có vấn đề.”

Cô đi mấy bước đến trước giường, cởi khăn tắm bọc lấy thân thể cô.

Sau đó Trình Lê mở túi đựng đồ lót trong suốt, lấy áo ngực ra, khiêu khích hỏi Nhậm Tây An: “Em tự làm hay là anh muốn giúp?”

Nhậm Tây An liếc cô, hừ một tiếng.

Sáng sớm cô thức dậy, anh lấy quần cho cô, anh từng nói: “Tự làm hoặc là tôi giúp em”

Bây giờ Trình Lê lại trả câu đó lại cho anh.

Nhậm Tây An cảm thấy cô không chỉ “nghe lời” hơn trước kia, mà cô còn “hàm súc” hơn trước kia.

Nhậm Tây An không nói lời vô ích.

Anh cầm cái khăn choàng vừa hoàn thành nhiệm vụ bên tay, đi về phía Trình Lê.

Trình Lê nhìn thẳng anh, ánh mắt không hề tránh né.

Nhậm Tây An đi tới trước Trình Lê, một tay ôm lấy eo cô bồng cô lùi về sau mấy mét.

Sau đó cổ tay Trình Lê bị Nhậm Tây An dùng khăn choàng buộc vào cửa tủ quần áo, cô bị hạn chế năng lực hành động.

Sau đó Nhậm Tây An lựa đồ lót của cô hỏi: “Em muốn mặc thế nào, mặc ở trên trước hay là ở dưới trước?”

Cả khuôn mặt cả đôi mắt anh đều đang viết: Đừng vờ tôi.

Trình Lê khẽ mỉm cười.

Có lẽ là thật sự lâu quá không gặp, cô cảm thấy bộ dạng đó rất đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Núi Băng Đèo Anh Đến Với Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Đồng Hành (2)

Trình Lê không trả lời.

Nhậm Tây An chỉ buộc cổ tay trái của cô lại, cánh tay phải của Trình Lê vẫn tự do.

Nhậm Tây An nắm lấy nơi mềm mại trước ngực cô.

Trình Lê không nói gì, Nhậm Tây An xem như cô ngầm thừa nhận, anh lựa chọn thay cho cô.

Mặc ở trên trước, sau đó mặc dưới.

Trình Lê luôn nhìn thân thể anh.

Nhậm Tây An cứ mặc cho cô nhìn, không đáp lại.

Nhậm Tây An còn chưa mặc chiếc áo lót đó thay cho Trình Lê, cô lại đột nhiên nhón chân lên vào khoảng khắc Nhậm Tây An cởi móc áo lót.

Cánh tay phải của cô ôm lấy cổ Nhậm Tây An.

Nhậm Tây An cứng đờ, hơi ngẩn ra.

Vào giây phút anh ngơ ngẩn, Trình Lê nhanh chóng lấn người tiến lên, đến gần môi anh.

Cô dùng sức hôn anh.

Trình Lê hôn đầy mãnh liệt, đôi môi khếp chặt của Nhậm Tây An bị Trình Lê cạy ra một cách hung bạo.

Bàn tay đặt bên chân của Nhậm Tây An nắm rất chặt.

Răng môi và trái tim anh đều tê dại.

Năm giây sau, Nhậm Tây An quay đầu sang chỗ khác hòng đẩy Trình Lê ra.

Anh lùi về sau một bước, ném cái áo lót của Trình Lê lên giường.

Trình Lê kịp thời níu tay anh lại, không để anh đi.

Sắc môi cô còn đỏ bừng sau khi bờ môi hai người cọ xát.

Trình Lê hỏi Nhậm Tây An: “Anh trốn cái gì?”

Nhậm Tây An vốn định đi, nghe vậy thì đứng lại tại chỗ.

Anh cảm thấy buồn cười.

Anh vừa áp chế cô đang hoảng chỉ mới bao lâu, cô lại muốn cười lên đầu anh rồi.

Nếu anh thật sự chấp nhật với cô, thì sáng nay còn có thể ra khỏi cánh cửa này sao?

Về mặt Trình Lê hờ hững, không một gợn sóng.

Cô bình tĩnh hỏi Nhậm Tây An: “Khi anh tới hôn em, cắn em, em có trốn không?”

Nhậm Tây An: “...”

Trình Lê lại hỏi đầy chân thành: “Kĩ thuật của em không tốt nên đụng anh đau sao?”

Nhậm Tây An: “...”

Sắc mặt anh đen kịt.

Trình Lê yên tâm thoải mái, tiếp tục: “Không biết nói ư? Không phải vừa rồi còn biết nói lắm sao.”

Lời như vỡ kịch cầu hôn kia đều là anh nói.

Nhậm Tây An mím môi, cười khẩy một tiếng, phớt lờ mấy câu Trình Lê nói.

Anh lại tiến lên một bước, cò nút thắt của cái khăn choàng mà anh mới dùng để buộc cánh tay Trình Lê vào tay nắm cửa tủ quần áo ra.

Nhậm Tây An nói: “Vuốt thẳng lưng đi, ăn nhiều cơm, nói ít lại.”

Anh đi trở lại bên cái tủ thấp ở bên giường, lấy bữa sáng mà sáng sớm ra ngoài mua trong cái túi giấy ra.

Trình Lê mặc qua quýt quần áo Nhậm Tây An mang từ phòng bên cạnh về.

Cô đi tới liếc nhìn thức ăn, sau đó hoạt động cổ tay ở bên cạnh Nhậm Tây An.

Nhậm Tây An ngồi trên cái ghế tròn duy nhất trong phòng, Trình Lê lại gần, anh cũng không nhìn.

Trình Lê đứng, nói mấy chữ: “Bây giờ anh thích dùng dây thừng thật đấy.”

Còn có thứ có chức năng tương tự như dây thừng nữa.

Hở ra là trói người ta lại.

Nhậm Tây An không ngước mắt, trả lời: “Nuôi chó, dùng dây thừng nên quen rồi.”

Trình Lê ừm một tiếng: “Là tiện lợi.”

Nhậm Tây An vừa cắn cái bánh trong túi giấy một cái, đột nhiên Trình Lê đến gần anh thêm một bước.

Trình Lê đứng, Nhậm Tây An ngồi.

Tay Trình Lê sờ đỉnh đầu Nhậm Tây An.

Mái tóc ngắn của Nhậm Tây An hơi cứng, đâm vào lòng bàn tay Trình Lê.

Sắc mặt Nhậm Tây An đã đen rồi lại lạnh tiếp nữa.

Trình Lê nói: “Nuôi mèo, sờ bằng tay nên quen rồi.”

Nhậm Tây An: “...”

Cô nhất định phải so đo từng chữ một với anh ư?

**

Chuyến bay đặt trước đã bị hủy.

Sau khi giải quyết bữa sáng xong, Trình Lê về phòng 308 một chuyến.

Nhậm Tây An cũng không ở lại trong phòng, rời khỏi nhà nghỉ kiểm tra tình hình.

Trình Lê vừa vào phòng 308, Phương Tôn liền dời sự chú ý khỏi cái tablet mà cô ấy vui đầu vào nhìn về phía Trình Lê.

Phương Tôn nằm ngang cả người trên giường, hỏi Trình Lê: “Chị Lê, hôm nay chúng ta không đi được phải không?”

Trình Lê đứng sau cửa sổ sát đường của căn phòng, liếc nhìn con đường náo nhiệt nhất của thị trấn nhỏ này ngoài cửa sổ.

Có xe tải đang đi từ từ, xe không ít, xếp thành mấy hàng trên cả con đường, hình như là kẹt xe rồi.

Trình Lê nói: “Không đi được.”

Phương Tôn lại làm mới trang tablet mà cô ấy xem một cái, nói cho Trình Lê biết: “Hôm nay tuyệt không dùng được.”

Trình Lê ừm một tiếng.

Thị lực của cô rất tốt, xuyên qua cánh cửa sổ dọc phố này, cô nhìn thấy Nhậm Tây An vốn đứng ở ven đường cất bước đi về phía một chiếc xe ở ven đường.

Còn có một người đàn ông trung niên giống tài xế đứng bên cạnh xe, không biết đang nói gì với Nhậm Tây An.

Rồi sau đó Trình Lê thấy Nhậm Tây An cúi người xuống, tay không kiểm tra bánh trước của chiếc xe tải đó.

Phương Tôn ở sau lưng Trình Lê hỏi: “Chị Lê, chị có thể xem giúp em tấm ảnh này một chút không?”

Trong tầm mắt Trình Lê, Nhậm Tây An cởi áo khoác, vắt lên thành thùng hàng xe tải.

Người đàn ông trung niên đó đưa con đội cho Nhậm Tây An, hai người bắt đầu chuẩn bị thay lốp xe.

Lúc này Trình Lê mới trả lời Phương Tôn: “Chờ lát nữa đi.”

Phương Tôn ờ một tiếng.

Trình Lê tiếp tục nhìn bên ngoài.

Sống lưng và cái gáy của Nhậm Tây An khẽ di chuyển trước mắt cô.

Cô nhìn thấy cánh tay Nhậm Tây An cong lại, mỗi một độ cong đều chứa đựng sức mạnh.

Trình Lê nhớ tới khi ở mỏ amiang cô nói với Nhậm Tây An, anh không giúp được mỗi một người là chuyện bình thường, bảo anh đừng buồn.

Nhưng trái tim anh luôn nóng bỏng.

Từ khi quen anh là cô đã biết.

Trên đường gặp phải ai, những chuyện chỉ như một cái nhấc tay ấy, anh chưa bao giờ khoanh tay đứng nhìn.

Trình Lê hai mươi sáu tuổi hối hận thay cho Trình Lê mười tám tuổi... Sao cô nỡ để trái tim ấy lạnh lẽo cơ chứ?

Trình Lê thu tầm mắt lại, đi xem tấm ảnh của Phương Tôn.

Phương Tôn hỏi Trình Lê: “Chị Lê, món này là loại cũ hay đúng là đồ cổ vậy?”

Là một hộp son mài mạ vàng.

Trình Lê nói: “Đây không phải là ảnh gốc.”

Rất nhiều chi tiết đã bị sửa che đi.

Phương Tôn lại nói: “Bạn trai em gửi cho em đấy. Em nói với anh ấy lần này em đi gặp được chị, vừa hay chị là người chuyên nghiệp. Anh ấy muốn để em hỏi thử giúp anh ấy.”

Trình Lê cảm thấy cần phải nói rõ với Phương Tôn: “Cô hãy nhớ kĩ câu này, tôi không có hứng thú với việc để người khác nghe nói về tôi.”

Phương Tôn ở một tiếng, nhưng vẫn muốn giúp bạn trai tranh thủ một chút: “Sau này em sẽ không làm nữa. Anh ấy là bạn trai em nên em mới nói... Anh ấy là người sưu tầm đồ cổ và tác phẩm nghệ thuật. Chị Lê, chị có thể cho em phương thức liên lạc được không? Có một số vấn đề, anh ấy hi vọng có thể trao đổi với chị một chút.”

Sau đó Phương Tôn lại bổ sung một cách chân thành: “Nếu phiền phức quá thì thôi... Em đã gây ra không ít rắc rối cho chị rồi.”

Trình Lê nhìn cô ấy.

Phương Tôn đang cúi đầu.

Trình Lê không thích dáng vẻ cúi đầu của người khác.

Trình Lê không trả lời câu hỏi này của Phương Tôn, chỉ nhíu mày hỏi: “Ăn sáng chưa?”

Phương Tôn ngước mắt, gật đầu: “Ăn rồi. Chị Lê, mấy bữa cơm này đều nhờ chị chăm sóc cho em, em cảm ơn chị.”

Trình Lê hơi không hiểu.

Sáng nay cô vẫn chưa kịp chú ý đến Phương Tôn.

Tầm mắt cô nhìn quanh trong phòng, thấy cái túi đựng giống với bữa sáng mà Nhậm Tây An mang về phòng 310.

Nhậm Tây An đã đến phòng 308 lấy quần áo của cô.

Chẳng mấy chốc Trình Lê hiểu là chuyện gì xảy ra.

Nhậm Tây An cũng tiện tay giải quyết bữa sáng của Phương Tôn, đồng thời nói với Phương Tôn đó là ý của cô.

Trình Lê cảm thấy cô đứng không yên trong căn phòng này nữa rồi.

Cô muốn ra ngoài ngay lập tức.

Phương Tôn vẫn đang nhìn cô.

Trình Lê nói: “Về cho cô.”

Phương Tôn nghi hoặc.

Trình Lê không giải thích.

Trước mặt Nhậm Tây An, gặp phải việc xin cô cho câu trả lời coi như là để tích đức cho bản thân cô. Tích đức để đi đến bên cạnh anh lần nữa.

Trình Lê quyết định cho Phương Tôn phương thức liên lạc mà cô ấy muốn.

Cho dù bẩm sinh, có lẽ cô sẽ không nhiệt tình đáp lại.

***

Ra khỏi nhà nghỉ, Trình Lê kéo cổ của chiếc áo lên cao cổ lên, dùng để che kín mũi miệng.

Bắt đầu từ lúc cô đứng nhìn trên lầu, đến bây giờ cô xuống lầu tổng cộng không tới mấy phút.

Công việc thay lốp xe của Nhậm Tây An và người đàn ông kia vẫn đang tiếp tục.

Trình Lê không lại gần, nhìn từ khoảng cách mười mấy mét.

Nhìn một hồi, cô đột nhiên bị hai người từ trong nhà tắm bên cạnh đi ra thu hút sự chú ý.

Hai người đó đang lúi kếu nhau, hình như là xảy ra chuyện không vui.

Trình Lê chẳng hề thích vây quanh xem chuyện của người khác.

Cô nhìn sang là vì cô phát hiện trong hai người đang lúi kếu này, một người trong đó là người phụ nữ tối qua cô gọi một cú điện thoại tối.

“Như lang như hổ” đó.

Trình Lê ở gần hai người đó, cô cũng không trùm nón áo phao lông.

Dựa vào một tai cô cũng nghe rõ tiếng hai người đó nói chuyện.

Nội dung rất đơn giản:

Người đàn ông ăn bám người phụ nữ.

Người phụ nữ đưa tiền ít.

Người đàn ông cầm một xấp tiền mỏng tang thì không vui.

Ánh mắt hờ hững của Trình Lê quét nhìn khuôn mặt của cái gã ăn hại kia.

Cô không tiến lên, cô không thích xen vào chuyện của người khác.

Đột nhiên, gã kia đi mất.

Trước khi đi gã đẩy “Như lang như hổ” một cái, người phụ nữ vì vậy mà ngã ngồi xuống mặt tuyết.

Lần này Trình Lê hung hăng nhú mồm.

Người phụ nữ giờ tay lau mắt, ngồi trong tuyết không đứng lên.

Trình Lê đếm mười giây, cô ấy vẫn không nhúc nhích.

Trình Lê từ từ đi tới, đưa tay cho người phụ nữ đó.

Người phụ nữ ngược đôi mắt đắm lệ nhìn Trình Lê.

Trình Lê kéo cái cổ cao của chiếc áo lên xuống, để lộ mặt mình trong gió lạnh cho cô ấy thấy.

Trình Lê nói: “Đưa tay cho tôi, kéo cô đứng lên.”

Thấy mặt cô, đương nhiên người phụ nữ vẫn nhận ra cô.

Người phụ nữ đưa tay cho Trình Lê, mượn lực kéo cô ấy của Trình Lê đứng dậy.

Người phụ nữ phui phui tuyết trên quần áo, đứng trước mặt Trình Lê, có vẻ hơi xấu hổ.

Cô ấy nói với Trình Lê vẻ hơi có lỗi: “Cảm ơn cô.”

Trình Lê hỏi: “Người đàn ông của cô?”

Người phụ nữ ừm một tiếng: “Phải.”

Trình Lê lại hỏi: “Tạm hay là yêu vậy?”

Đặt vào ngày thường, theo giá trị quan của Trình Lê thì câu hỏi này hơi vô lễ, nhưng bây giờ cô đã hỏi.

Người phụ nữ chọn cách nói an toàn nhất: “Có tình cảm...”

Ngữ điệu của cô ấy vẻ sợ sệt, Trình Lê cảm thấy điều cô ấy muốn nói là yêu.

Trình Lê nói cho cô ấy biết: “Một người phụ nữ và một người đàn ông yêu nhau, cô chỉ có nghĩa vụ cho anh ta tình yêu. Vật chất tự anh ta có tay, vậy thì

để anh ta tự kiếm”

Người phụ nữ hơi ngần ra.

Trình Lê nói tiếp một cách nghiêm túc: “Nếu người đàn ông này yêu cô, thì anh ta sẽ vuron lên, sẽ không trông chờ dựa vào cô mà sống, dựa vào cô mà giàu có vô kể. Tình yêu là thứ rất tích cực, nó dựa vào cái gì khiến người ta mượn danh nghĩa của nó mà sa đọa?”

Người phụ nữ nói: “Anh ấy cũng có công việc, cũng kiếm chút tiền mà.”

Trình Lê hừ khê: “Cô hãy yêu thương bản thân mình trước đi.”

Trình Lê dứt lời chuyển tầm mắt, nhìn về phía Nhậm Tây An ở cách đó không xa lần nữa.

Nhậm Tây An đã đứng lên, hình như đã thay xong lốp xe.

Người phụ nữ nhìn theo tầm mắt Trình Lê, cũng nhận ra Nhậm Tây An.

Trình Lê không nói gì nữa, đi sang phía Nhậm Tây An.

Trên đường đi cô đang nghĩ, nếu Nhậm Tây An sa sút nghèo khổ, cô giàu có thì cô có tình nguyện cho không?

Đáp án là chắc chắn.

Họ không giống hai người kia.

Nhậm Tây An ở đây, cô liền có áo giáp, liền có thể sống, cô dựa vào cái này để yêu bản thân mình, và cũng để yêu anh.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Núi Băng Đèo Anh Đến Với Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Đồng Hành (3)

Ngay từ lúc Trình Lê còn đứng cùng người phụ nữ kia, Nhậm Tây An đã nhìn thấy cô.

Người đi đường hoạt động xung quanh không nhiều, chiếc áo phao lông màu xanh quân đội của Trình Lê cũng khá nổi bật trong tuyết và bối cảnh ảm đạm.

Trình Lê thấy Nhậm Tây An nhìn về phía cô, thậm chí gợn cánh tay lên vẫy vẫy với Nhậm Tây An.

Trình Lê chào anh ở xa xa.

Sau khi nghiêm trang sờ đỉnh đầu anh vào sáng sớm.

Nhậm Tây An liếc nhìn trang phục của Trình Lê.

Đôi giày đi tuyết trên chân cô cũng rất sạch sẽ.

Chỉ có hai gò má bị gió thổi hơi ửng hồng.

Con ngươi đen, làn da trắng, môi đỏ mọng. Mái tóc đen bị gió thổi rối, có cảm giác diêm dúa.

Cô đứng ở đó thu hút không ít người nhìn sang.

Trước khi Trình Lê đến gần, Nhậm Tây An nhắc nhở: “Đứng đó đừng sang đây, bẩn lắm.”

Tay anh toàn là bùn và dầu nhờn, không tiện có bất kì tiếp xúc gì với người khác.

Phía trước lại là tuyết tan một nửa thành bùn, một cái hố đọng nước.

Trình Lê đâu quan tâm mấy thứ đó.

Cô vừa đi vừa móc một cái khăn tay sạch trong túi ra.

Cô chuẩn bị đi tới cầm tay Nhậm Tây An lên lau cho anh.

Nhậm Tây An thấy vậy thì nhú mồm.

Trình Lê nhìn nét mặt anh là biết ngay anh đang nghĩ gì.

Cô nheo mắt, lúc này mới nói: “Bản thì cùng lắm là tắm thôi, đâu có gì đâu?”

Nhậm Tây An bị cô làm nghẹn họng.

Trình Lê cũng dừng lại không định đụng vào anh nữa.

Cô ném khăn tay vào tay Nhậm Tây An: “Đón lấy.”

Nhậm Tây An giờ tay nhận lấy.

Một góc khăn tay thêu một chữ: An.

Chữ màu tím trên nền màu mơ chín rất nổi bật, Nhậm Tây An muốn không thấy cũng khó.

Anh cuộn khăn tay lại, gấp góc có chữ “An” kia vào chỗ không nhìn thấy ở trong.

Người phụ nữ Trình Lê này cả đường đi theo anh vượt núi băng đèo, từng bước tiếp cận, quả thật là có khá nhiều đạo cụ.

Từ bức tượng gỗ khóa thân gửi đến Sao Thiên Lang lúc ban đầu, đến tấm ảnh trong ví, cộng thêm cái khăn tay này...

Vừa vặn có thể tập hợp thành một vở tình cảm sâu đậm.

Một nước cờ của gái truyền thống.

Giọng Trình Lê điềm tĩnh như tuyết rơi nhẹ nhàng xung quanh: “Cùng một chữ với chữ trong tên anh, anh không nhận làm đâu.”

Chính là thêu tên anh.

Nhậm Tây An: “...”

Anh siết chặt khăn tay.

Anh là một người đàn ông, không phải là con gái.

Nếu không thì có lẽ cũng thật sự không chống đỡ được... Được người ta theo đuổi liên tục bày tỏ khua chiêng gióng trống như vậy.

Nhậm Tây An khẽ liếc Trình Lê một cái, rồi sau đó cụp mắt thờ ơ lau ngón tay.

Từng ngón tay thon dài ấy đan vào nhau trong tầm mắt Trình Lê.

Trình Lê đột nhiên nói: “Hôm ở trong túi ngủ em đã cảm thấy dài hơn một chút.”

Nhậm Tây An dừng lại động tác trên tay.

Trình Lê nói tiếp: “Tay anh dài hơn trước kia một chút.”

Đào mấy cái là sâu đến tận cùng.

Nhậm Tây An: “...”

Anh ngược mắt, trái tim co rút, bàn tay khẽ run.

Không còn lời nào để nói.

Người phụ nữ Trình Lê này... không kiêng dè gì cả.

Nhậm Tây An tê cả da đầu, suy nghĩ xem dùng cách gì mới có thể bịt kín cái miệng trước mặt này lại.

Có thì cũng có.

Cẩn cô là đang hoang ngay thôi.

Nhưng bên đường xe tới xe đi, tay anh vừa ướt vừa bẩn, không thích hợp.

Trình Lê cảm thấy ánh mắt Nhậm Tây An dần sâu thẳm.

Trình Lê đang nhìn, chờ anh phản ứng.

Cuối cùng Nhậm Tây An lên tiếng: “Em qua đây.”

Trình Lê rất nghe lời, đi sang: “Sang rồi đây.”

Sau khi Trình Lê đến gần, Nhậm Tây An đột nhiên giơ tay lên bóp gò má Trình Lê, rồi sau đó anh quệt hết dầu nhờn còn chưa lau sạch giữa ngón tay vào mặt cô.

Trình Lê đổi sắc mặt muốn tránh.

Cô vừa quay mặt đi, Nhậm Tây An liền đưa chân phải ra kẹp sau chân cô.

Anh nói: “Đứng yên đừng nhúc nhích, chưa lau xong.”

Trình Lê biết đây là lời cảnh cáo.

Nếu cô không đứng mặc cho Nhậm Tây An lau, anh sẽ gạt chân cô để cô ngã sấp xuống.

Cô không độ lại anh.

Nhậm Tây An bảo cô đi tới là cô đi tới ngay.

Nhưng mẹ nó cô không biết kết quả cô sang đây là đưa tới cửa để cho anh trêu.

Nhậm Tây An mới nãy còn giúp người qua đường thay lốp xe bằng một vẻ thân thiện.

Bộ dạng bình thản làm việc xấu trên mặt Trình Lê của anh lúc này khiến Trình Lê dần nổi giận.

Trình Lê mang cái mặt đầy vết bẩn màu đen lạnh lùng hỏi: “Còn nhớ em là phụ nữ không?”

Nhậm Tây An ừm một tiếng trả lời: “Chưa quên.”

Khuôn mặt anh không chút gọn sóng, một đôi mắt đen kịt đến độ đè ép tầm mắt Trình Lê.

Trình Lê ha một tiếng: “Là đàn ông mà mẹ nó anh đối xử với phụ nữ như vậy à?”

Nhậm Tây An liếc nhìn khuôn mặt lem luốc của Trình Lê, và bàn tay đã sạch hơn khá nhiều của anh.

Trình Lê nổi cáu còn nhanh hơn anh tưởng tượng.

Một đôi mắt bùng cháy đang sáng quắc nhìn về phía anh, có phần sinh động.

Nhậm Tây An vội dời mắt đi trước khi nhịp tim tăng tốc.

Trình Lê đã châm mấy ngọn đuốc, cũng đã ăn mấy cân đậu hũ.

Anh đốt đèn quệt mặt cô lem luốc lại không được ư?

Cô thật đúng là nghiêm khắc với người khác, rộng rãi với bản thân mình.

Nhậm Tây An thu tay lại, buông cô ra hỏi: “Nổi cáu muốn đánh tôi à?”

Trình Lê cười, hỏi ngược lại: “Em là loại người như vậy ư?”

Nhậm Tây An không trả lời.

Trình Lê đưa tay chạm bùn trên mặt một cái: “Em bụng to có thể chứa được, lại phải theo đuổi anh nâng niu anh, yên tâm đi, em không truy cứu đâu.”

Nhậm Tây An: “...”

Cô nói câu này như thể là anh ý vào sự theo đuổi của cô mà tác oai tác quái vậy.

Nhậm Tây An lại mấp máy môi: “...”

Vẫn là không nói được gì cả.

Vẫn là không còn lời nào để nói.

**

Trình Lê lại lẳng lặng nhìn Nhậm Tây An một hồi.

Đương nhiên cô sẽ không bị quệt vô ích.

Sự sắc bén và mềm mại đan xen trong ánh mắt cô, phần sắc bén kia rõ ràng đang nói cô muốn xé xác người khác.

Trình Lê nhớ ánh mắt khi cô tạm biệt “Như lang như hổ” đi tới gần Nhậm Tây An rõ ràng mang theo sự mềm mại.

Nhưng lúc này lồng ngực cô lại bắt đầu bốc khói, là bị Nhậm Tây An chọc.

Nhậm Tây An nhận được tín hiệu của Trình Lê: Anh cẩn thận một chút.

Sự uy hiếp này lại khiến đầu mày anh giãn ra, anh quay đầu lấy áo khoác.

Thấy Trình Lê vẫn còn đứng tại chỗ, anh lại nhượng mày nói: “Đi về tắm.”

Bên ngoài đất trời lạnh lẽo, tốt nhất là cô ở trong phòng đừng ra ngoài.

Trình Lê không nhúc nhích.

Nhậm Tây An liếc nhìn mặt đất, hỏi: “Em muốn tắm ngay tại chỗ à?”

Trước mặt đúng là có mấy vũng nước... Không thể bẩn hơn được nữa, màu đen, còn có mấy thứ linh tinh vụn vặt.

Trình Lê: “...”

Cô lập tức xoay người đi xa.

Nhậm Tây An cười một cái, cũng đuổi theo.

***

Sau khi trở về phòng 308, Trình Lê liền làm ổ không ra ngoài nữa.

Mãi cho đến ngày hôm sau sân bay khôi phục hoạt động, một nhóm ba người lên đường trở về, Trình Lê đều không nói thêm một câu nào với Nhậm Tây An.

Cô không chủ động, ngược lại Nhậm Tây An cũng yên lặng y như vậy.

Phương Tôn đã nhận phương thức liên lạc của Trình Lê, hoàn thành nhiệm vụ mà bạn trai Đàm Khắc giao cho cô ấy.

Tâm trạng cô ấy vốn khá tốt.

Nhưng Trình Lê và Nhậm Tây An không nói chuyện, trong quá trình ba người làm thủ tục lên máy bay đến khi lên máy bay, Phương Tôn cũng không dám nói nhiều thêm gì nữa.

Bầu không khí thế này, người ở trong đó có thể cảm ứng được.

Cho dù Trình Lê không nói gì, thì Phương Tôn cũng cảm giác được Trình Lê và Nhậm Tây An đang cãi nhau.

Trình Lê luôn tỉnh bơ, Nhậm Tây An cũng không vội.

Mãi cho đến khi lấy hành lý ra khỏi nhà ga sân bay, Phương Tôn tạm biệt họ, hai người vẫn không mặt đối mặt nói một câu.

Người tới đón Phương Tôn không phải là Đàm Khắc, mà là một người bạn học của cô ấy.

Trước khi lên xe, Phương Tôn còn khập khiễng đi tới nói với Trình Lê: “Chị Lê, sau này chị có chỗ nào cần em thì cứ tìm em nhé.”

Cô ấy vuốt trán một cái: “Em đã gửi tin nhắn vào di động của chị đấy.”

Cô ấy được Trình Lê chăm sóc, cô ấy cảm thấy phải báo đáp.

Trình Lê không chú ý, cô vẫn chưa kiểm tra tin.

Phương Tôn lại nói với Trình Lê và Nhậm Tây An: “Vậy chị Lê anh Nhậm, em đi trước đây.”

Phương Tôn vừa đi, còn lại Trình Lê và Nhậm Tây An đứng chung một chỗ.

Nhậm Tây An đeo khẩu trang, Trình Lê không thấy hết vẻ mặt của anh.

Hai người cứ như vậy đứng trong đại sảnh nhà ga người qua kẻ lại giống hai chướng ngại vật trên đường.

Đã nhìn hơn mấy tiếng rồi.

Cuối cùng vẫn là Trình Lê thuộc loại theo đuổi người khác không có lợi về địa vị ho khan một tiếng mở miệng trước: “Sao còn không đi?”

Nhậm Tây An nhìn lại cô chằm chằm, đọc từng chữ ngắn gọn: “Chờ người.”

Trình Lê rất cảnh giác, hỏi dò: “Chu Kinh ư?”

Nhậm Tây An nói: “Không phải.”

Trình Lê trầm mặc.

Thoáng một cái mấy năm, bên cạnh Nhậm Tây An có thêm rất nhiều người.

Đám người trước kia cô còn chưa quen hết gặp hết, hôm nay có thêm quá nhiều người và chuyện mà cô không biết.

Kiểu chênh lệch thời gian này, nhất thời thật đúng là khó bù đắp.

Trình Lê yên lặng tiếp tục đứng.

Khó bù đắp không phải là không thể bù đắp, cô ngược lại không sợ.

Nhậm Tây An chờ, Trình Lê cũng không vội, liền chờ cùng anh xem thử người anh phải chờ là người nào.

Mấy phút sau, Trình Lê nghe thấy di động của Nhậm Tây An reo.

Trình Lê nhìn anh, Nhậm Tây An nhận máy, nói vào ống nghe: “Ồ cửa số hai.”

Lại qua hai phút, có người đi sang hướng họ đang đứng.

Trình Lê liếc nhìn, là một người đàn ông.

Không phải Chu Kinh, người tới trông xấp xỉ bằng tuổi Nhậm Tây An, trẻ hơn Diệp Liên Thiệu lớn tuổi hơn Chu Kinh.

Người đàn ông này còn đeo một chiếc mắt kính gọng vàng.

Gọng kính chống trên sống mũi anh ta, không trang điểm cho người đàn ông này vẻ nho nhã, mà là một dáng vẻ khôn khéo không hề dễ chọc.

Thương nhân, Trình Lê kết luận.

Thấy Nhậm Tây An, người đàn ông nói: “Mọi người cho cậu nghỉ là để cậu về Sao Thiên Lang nghỉ ngơi một chút chứ không phải là bảo cậu lao tới Tây Bắc.”

Nhậm Tây An nói: “Tạm thời quyết định đi thôi, không ngờ rời khỏi cái là nhiều ngày vậy.”

Người đàn ông cảm hành lý giúp Nhậm Tây An, sau đó anh ta lại nhìn lướt qua Trình Lê, quan sát một hồi.

Cuối cùng anh ta hỏi Nhậm Tây An: “Đi chung ư?”

Nhậm Tây An còn chưa giới thiệu, Trình Lê chọn ngay thời điểm này tạm biệt trước một bước.

Có mặt người ngoài thấy là không dễ xử lý như vậy, không tiện cho cô tiếp tục được voi đòi tiên, Trình Lê cảm thấy cô phải thấy đỡ thì thôi.

Trình Lê nói với Nhậm Tây An: “Có người tới đón anh, em yên tâm rồi.”

Cô nói câu này đứng ở lập trường vẫn rất giống mấy người theo đuổi người khác.

Sự quan tâm như hiệp sĩ ấy.

Anh có người đón rồi, anh không cần em nữa, vậy em sẽ đi khi nhiệm vụ hoàn thành.

Trình Lê lại bổ sung: “Hôm nay như vậy trước đi, em đi trước. Nhưng vẫn chưa xong đâu, em có tinh thần trách nhiệm.”

Nếu đã nói theo đuôi thì sẽ theo đuôi tiếp, theo đuôi đến cùng.

Nhậm Tây An đã soạn cho cô một lời cầu hôn, sớm hơn cô nghĩ một chút, nhưng nếu anh đã nói cân nhắc cho cô đáp án, như vậy thì cô cũng chờ.

Cô và anh chưa xong.

Cuối cùng Trình Lê nói: “Khó mà nói khi nào sẽ gặp lại.”

Chỉ cần có thời gian.

Nhậm Tây An khoanh tay tĩnh bơ nghe Trình Lê nói xong một cách mạch lạc.

Trình Lê dứt lời liền bắt đầu đi, lúc này Nhậm Tây An mới ra tay túm tay kéo vali của Trình Lê.

Trình Lê cảm nhận được lực cản ngoảnh đầu lại.

Nhậm Tây An khẽ nhíu mày hỏi cô: “Đi đâu đấy?”

Trình Lê buông tay kéo hành lý ra, trên khuôn mặt tuấn tú của anh có vẻ như bất đắc dĩ.

Nhậm Tây An hỏi lại: “Tôi nói em đây có thể đi lúc nào?”

Trình Lê nhướng mày, anh có thể hiện là giữ cô lại ư? Huống chi cô là người trưởng thành mà vẫn không có tự do đi lại?

Nhậm Tây An kéo hành lý của Trình Lê ra sau lưng anh, giới thiệu với người đàn ông đối diện: “Trình Lê, trái lê đó.”

Trình Lê không mấy hài lòng với lời giới thiệu liên quan đến tên cô này.

Sau đó Nhậm Tây An lại nói với Trình Lê: “Lý Thành Khê, đào lý bất ngôn hạ tự thành Khê (1).”

(1) Đào mạo không biết tự khoe mình, nhưng nếu nhiều người đến hái thì tự nhiên sẽ thành đường đi dưới gốc cây.

Lần này ánh mắt nhìn Nhậm Tây An của Lý Thành Khê mang theo chút nghiền ngẫm.

Thân là bạn hợp tác thân thiết nhất, từ lúc lập nghiệp đến nay họ dắt tay đi qua bao nhiêu ngày đêm, Nhậm Tây An chưa từng giới thiệu với anh ta bất kì cô gái nào kèm cả họ kèm cả tên.

Huống chi là... Nhậm Tây An vừa diễn một vở giữ người lại trước mặt anh ta.

Lý Thành Khê hiển nhiên biết điều này có ý nghĩa gì.

Lý Thành Khê đưa tay ra, như cười như không: “Chào cô.”

Trình Lê khẽ nấn lại.

***

Mãi cho đến khi xe lái vào khu biệt thự bên cạnh Ung Hòa Cung (2), Trình Lê thấy logo của Max trên một tòa nhà trong đó, mới nghiêng người nhìn Nhậm Tây An bên cạnh.

(2) Ung Hòa Cung: là một ngôi chùa và tu viện của trường Cách-lỗ phái thuộc Phật giáo Tây Tạng nằm ở Đông Thành, Bắc Kinh. Phong cách kiến trúc ngôi chùa là sự kết hợp giữa phong cách người Hán và phong cách người Tây Tạng. Đây vốn là phủ đệ của Hoàng Tử Dận Chân, tứ Hoàng Tử của Vua Khang Hy, được dựng năm 1694, sau khi lên Ngôi vua lấy hiệu là Ung Chính năm 1722 vị Hoàng Tử này đã cải biến dinh thự của mình thành một ngôi chùa Tây Tạng.

Nhậm Tây An xuống xe trước một bước theo Lý Thành Khê.

Trình Lê vẫn ở trên xe.

Một là bởi vì cô không rõ tình hình bây giờ.

Hai là vì lúc này di động yên lặng nhiều ngày của cô rung lên.

Trình Lê ở trên xe tìm đi động xem, Nhậm Tây An và Lý Thành Khê cũng nói chuyện trong khu vườn của công ty.

Cách xa Trình Lê rồi, Lý Thành Khê hỏi: “Lai lịch thế nào?”

Nhậm Tây An không giấu anh ta: “Người phụ nữ theo đuổi tôi.”

Lý Thành Khê: “...”

Câu này... nghe đúng là rất muốn ăn đòn mà.

Lý Thành Khê tức giận khinh bỉ anh: “Có thể nói mấy câu mà tôi có thể hiểu được không?”

Nhậm Tây An tiếp tục giải thích: “Sau khi cân nhắc, có thể tôi sẽ cứ như vậy chấp nhận cô ấy.”

Lý Thành Khê nhớ tới vẻ mặt nghi hoặc của Trình Lê dọc đường, hỏi anh: “Vẫn chưa nói với người ta à?”

Nhậm Tây An nói: “Vẫn chưa có cơ hội.”

Ở Sao Thiên Lang, ở dãy núi Altun, mỗi lần vùng vẫy, lúc thì lạnh lúc thì nóng, bản thân anh gần như chưa nói chuyện đàng hoàng với cô.

Ở bên ngoài thì có thể can rời.

Về rồi thì nên đối mặt với mọi thứ.

Lý Thành Khê hỏi tiếp theo lời Nhậm Tây An: “Cậu chuẩn bị chấp nhận, cho nên trước tiên dẫn cô ấy tới làm quen con trai của chúng ta?”

Nhậm Tây An tay không sờ sống mũi, coi như là thừa nhận.

Lý Thành Khê liếc anh.

Nhậm Tây An cười khẽ.

Sự nhận thức về anh của Trình Lê có lẽ vẫn còn giới hạn ở vận động viên nhiều năm trước, và ông chủ câu lạc bộ thể thao ngoài trời nhiều năm sau.

Nhưng thật ra câu lạc bộ như Sao Thiên Lang chỉ là một chốn anh dùng để ngủ, không phải là nghề chính của anh.

Chuyện anh muốn làm không chỉ có những chuyện này.

Lý Thành Khê vỗ vỗ vai Nhậm Tây An, về khu làm việc trước một bước.

**

Số gọi tới rất lạ, Trình Lê không nhận vội, cú điện thoại đầu tiên gọi tới, cô chọn nhấn tắt.

Sau đó Trình Lê cũng xuống xe, Nhậm Tây An đang đứng một mình chờ cô ở cách đó không xa.

Trình Lê nhìn nhìn tòa biệt thự hiện đại dùng để làm việc không lớn không nhỏ này, đặc biệt là logo Max kia.

Cô hơi nhú mày.

Xe chạy thẳng vào đây, không thể nào là đi ngang qua.

Nhưng Nhậm Tây An và Max có quan hệ gì?

Max là một ứng dụng tập thể dục rất nổi tiếng mấy năm gần đây.

Hồi Trần Mặc vừa thất tình ngày nào cũng tập thể dục theo chương trình mà Max thiết lập riêng cho cô ấy.

Câu cửa miệng còn nói mỗi ngày Max một chút.

Thường ngày, bản thân Trình Lê cũng tiếp xúc nhiều với các môn thể thao, đương nhiên biết ứng dụng có mấy chục triệu người dùng này.

Trình Lê không đi sang, Nhậm Tây An thấy cô đứng yên tại chỗ thì đành phải đi lại.

Nhậm Tây An nói: “Còn nhớ trước đây tôi học cái gì không?”

Trình Lê nhớ, trước đây anh luôn tiếp tục chương trình đại học... là mấy vi tính.

Nhậm Tây An biết cô không quên, lại nói: “Làm hơn mấy năm rồi, vừa có kết quả.”

Trình Lê không lên tiếng, mấy chục triệu người sử dụng coi như là vừa có kết quả, anh chỉ khiêm tốn mà thôi.

Trình Lê suy nghĩ một chút, hỏi: “Sao Thiên Lang là gì?”

Nhậm Tây An trả lời theo sự thật: “Chỗ ngủ.” Một trong.

Trình Lê đứng tại chỗ im lặng lần nữa.

Mấy năm nay cô chỉ là một thành viên bình thường của Cố Cung mới vào nghề coi như là cần cù chăm chỉ.

Nhậm Tây An đi nhanh hơn cô tưởng rất nhiều.

Cô luôn luôn rất hi vọng có thể sánh bước cùng anh...

Trình Lê im lặng, vô cùng đàng hoàng.

Bộ dạng này của cô, Nhậm Tây An không quen lắm.

Nhậm Tây An hỏi: “Không nói nữa... Sợ rồi à?”

Trình Lê ngẩng đầu lại: “Không có chữ này.”

Trong cuộc đời của cô không có chữ này.

Đi bao nhiêu cây số như vậy, mãi vẫn chưa nghiêm túc nhìn thẳng vào vấn đề giữa hai người.

Mấy lần đề cập duy nhất đều chấm dứt bằng việc nói lầy.

Về rồi, vòng vo tiếp nữa đều không phải là chuyện tốt cho cả hai.

Giờ phút này, Nhậm Tây An nghiêm túc bắt đầu trình bày mục đích anh dẫn Trình Lê đến Max.

Trình Lê không nhìn anh.

Nhậm Tây An nói trước: “Nhìn tôi, đừng có nhìn cây.”

Trình Lê liếc anh.

Nhậm Tây An nói: “Mấy năm em là em anh là anh, chuyện xảy ra trên người anh mà em không biết chỉ có một chuyện lớn này thôi.”

Trình Lê đã mơ hồ có dự cảm, có cảm ứng trước với lời Nhậm Tây An sắp nói.

Nhậm Tây An bảo cô nhìn anh.

Trình Lê cảm thấy cô sắp không chịu nổi vẻ mặt sâu xa của Nhậm Tây An.

Nhậm Tây An nói: “Em biết anh muốn tình cảm như thế nào. Giống như trước đây, không thay đổi. Yêu cầu với vợ anh của anh rất đơn giản, trung thành và đáng tin cậy, thẳng thắn với anh, tín nhiệm anh. Anh sẽ trao cho cô ấy nhiều hơn những gì mà cô ấy bằng lòng trao cho anh.”

Giọng nói rất trầm thấp, lời kéo tai phải có thể nghe thấy âm thanh của Trình Lê.

Trình Lê nhìn anh, đột nhiên nhớ tới ngày mà họ quyết định ở bên nhau năm ấy, những lời Nhậm Tây An nói.

Nhậm Tây An không cho cô thời gian nhớ lại năm xưa, anh nói tiếp: “Điều anh nên nói rõ chỉ có những thứ này. Em suy nghĩ xem em có lời nào muốn nói không, anh chờ.”

Trình Lê mấp máy môi, lên tiếng chậm chậm nhẹ nhàng: “Nhậm Tây An...”

Nhậm Tây An ừm một tiếng: “Hôm nay nghĩ không được thì ngày mai cũng được. Nếu em đã muốn anh lấy em, vậy thì hãy nghĩ kỹ xem những điều ở trên em còn thiếu cái gì. Em có thể cố, anh cho em thời gian, anh chờ; em bất lực, vậy xin lỗi, từ nay về sau anh sẽ không tiếp tục chơi với em nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Vượt Núi Băng Đèo Anh Đến Với Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Anh Vượt Núi Băng Đèo Vì Em (1)

Nhậm Tây An rút tay vào túi, Trình Lê đá sỏi dưới chân.

Lại đứng giăng co như vậy một hồi.

Người phụ nữ luôn luôn mạnh mẽ yên tĩnh lại, Nhậm Tây An quan sát một lúc vẫn cảm thấy không quen lắm.

Não càng đau hơn.

Anh nói có thể chờ đến ngày mai, không định khiến bây giờ Trình Lê lập tức chết sạch tế bào não hay là cắn đứt lưỡi.

Cô đến là thái độ hiện tại của cô.

Từ núi Altun về đến Hoa Thổ Câu anh cũng đã có lựa chọn.

Mấy ngày kì quái này cũng không giống dạng người lắm.

Có lẽ có những chuyện rất khó mở miệng, anh nghĩ.

Anh thời còn trẻ chỉ biết đập nôi đim thuyền, anh của hiện tại đã trải qua rất nhiều việc đòi chất lọc, không còn sự hung hăng của tuổi trẻ nữa.

Anh chín chắn rồi, cô chắc chắn cũng đang trưởng thành.

Miền là cô không chạy mất nữa thì không vội như vậy.

Anh chờ cô.

Đã trải qua bao nhiêu năm như vậy, không thiếu gì mấy ngày này.

Khi những vết thương kia xuất hiện trên người cô, anh cũng không ở bên cạnh cô.

Nếu cô thật sự nói chuyện gì đó, thì anh còn có một sự lo lắng khác.

Có lẽ có thể tha thứ cho cô, nhưng không thể tha thứ cho sự vắng mặt của mình.

Ngay cả khi là cô xoay người đi trước.

Cách đó không xa có một bóng người thoáng qua.

Nhậm Tây An liếc vali một cái, sai Trình Lê: “Đừng đứng đực đó nữa, xách vào trong đi.”

Trình Lê kéo hành lý của cô.

Nhậm Tây An nói: “Nhắm rồi, bảo em xách cái của anh.”

Trình Lê hít một hơi, nén giận nhìn anh: “Em không phải giun đũa, anh phải nói rõ ra chứ.”

Nhậm Tây An ừm một tiếng, dẫn kích động hỏi ngược lại cô. Cô xem anh như giun đũa nên không cần nói rõ ư?

Trình Lê đi xách hành lý của Nhậm Tây An.

Nhậm Tây An chậm rãi nói: “Đi thẳng theo con đường này, băng qua nhà kính, ở phía sau chờ anh. Phân biệt đông tây nam bắc một chút, đừng có đi nhầm, không chắc thì quay ngược lại tìm anh.”

Trình Lê: “...”

Nhậm Tây An vẻ rất có kiên nhẫn.

Nhưng cô đâu có vô dụng đến vậy.

Anh sai bảo còn rất tiện tay nữa.

Trình Lê kéo hành lý của Nhậm Tây An đi vào trong.

Im lặng, rất phối hợp. Ai bảo cô đuối lý. Thái độ làm người lần nữa của cô luôn luôn rất ngay thẳng.

***

Trình Lê đi vào, người ban nãy chỉ lộ một cái bóng cũng từ từ đi về phía Nhậm Tây An.

Là Vệ Uy Nhuy, nữ cộng sự duy nhất phụ trách phát triển của Max.

Vệ Uy Nhuy nhìn bóng lưng Trình Lê, hỏi: “Người mà lão Khê nói đó à?”

Lý Thành Khê chắc chắn không giấu được chuyện.

Nếu thật sự lập gia đình thì chắc chắn phải công khai.

Mọi người đều biết là chuyện hoặc sớm hoặc muộn, dẫn người về rồi, không thể nào giấu giấu diếm diếm được.

Nhậm Tây An trả lời: “Phải.”

Vệ Uy Nhuy khẽ ngẩng đầu nhìn anh: “Sao đột nhiên có một người như vậy nhảy ra thế, trên đường vừa gặp đã yêu ư?”

Nhậm Tây An khựng lại, nói: “Không đột nhiên. Sau khi cô ấy đi thì mọi người mới đến nên chưa gặp bao giờ.”

Vậy phải bao nhiêu năm rồi...

Vệ Uy Nhuy bấm ngón tay tính, vậy còn sớm hơn cả lúc cô ấy và Lý Thành Khê bắt đầu từ mối tình vườn trường đã trở thành thì quá khứ.

Thường ngày Vệ Uy Nhuy cũng bận tâm lo nghĩ cho vấn đề hôn nhân gia đình của cả đám người trong Max.

Cả đám chàng trai đơn điệu này, người lớn tuổi thì chưa qua bốn mươi, người còn trẻ thì vừa ra trường.

Tài năng giỏi giang.

Nhưng đều nhân danh “Phấn đấu cả đời vì tình trạng sức khỏe của người dân Trung Quốc”, bản thân lại miệt mài trong sự nghiệp không để tâm đến sức khỏe tâm lý và sinh lý, càng không cần phải nói đến chuyện yêu đương.

Vệ Uy Nhuy thăm dò: “Xuất ngoại hay là đi làm gì?”

Thời gian Max đưa vào hoạt động cũng khá dài mà chưa gặp, chưa nghe qua một người phụ nữ như vậy bao giờ.

Nhậm Tây An liếc nhìn con người lóe lên vẻ tò mò của Vệ Uy Nhuy, hạ thấp giọng, nói hơi khàn khàn: “Không hỏi được không?”

Vệ Uy Nhuy đưa ngón trỏ quơ quơ trước mặt Nhậm Tây An: “Chắc là không thể. Nếu cậu không nói, vậy cũng được, tôi đi hỏi em dâu.”

Cô ấy đối chiếu thân phận rất thuận.

Nhậm Tây An nghe thấy hai chữ “em dâu” thì cảm thấy nhức đầu.

Vệ Uy Nhuy nói: “Tôi là người từng trải. Khi mấy người các cậu đào bới chuyện xưa của tôi và lão Khê, tôi trao thành ý trút mấy chai rượu cũng không trút cho các cậu nường tay được, cả đám ngồi xem tôi náo nhiệt chờ tôi mất mặt, tôi dựa vào cái gì mà bỏ qua cho cậu?”

Nhậm Tây An thanh minh: “Cô nhớ nhầm rồi, không có tôi. Tôi không có tham gia.”

Vệ Uy Nhuy nghe vậy thì suy nghĩ một chút... Trong cái cảnh khó xử lúc đó... hình như đúng là không có Nhậm Tây An thật.

Nhưng cô ấy vẫn không muốn dừng tay: “Vậy cậu cũng nghe nói rồi.”

Logic của cô ấy rất trực tiếp, Nhậm Tây An biết chuyện riêng của cô ấy thì cô ấy cũng nghe ngóng chuyện của anh.

Có qua có lại.

Nhậm Tây An không phủ nhận việc từng nghe nói chuyện này.

Trong Max, không ai không biết Vệ Uy Nhuy và Lý Thành Khê là người yêu cũ duy nhất của nhau.

Hai người thành như thế nào, tan như thế nào, bây giờ sao hai người lại là đồng nghiệp thân mật như người không có gì xảy ra, đều không phải là chuyện bí mật.

Vệ Uy Nhuy tra hỏi: “Nói xem, chuyện gì xảy ra?”

Nhậm Tây An trầm mặc một chút, sau đó trả lời cô ấy: “Hồi đó nhỏ nên tan; bây giờ lớn rồi vẫn không cho qua được nên thử lại lần nữa.”

Vệ Uy Nhuy tò mò: “Cậu định thử thế nào?”

Nhậm Tây An chậm rãi nói mấy chữ: “Để cô ấy theo họ của tôi thử xem”

Ngữ điệu của anh chậm rãi, nhưng mỗi một chữ đều mạnh mẽ.

Nếu Trình Lê không theo đến núi Altun, có lẽ sẽ chậm hơn một chút.

Đã ngủ rồi... Anh là người chỉ khi chuẩn bị chịu trách nhiệm mới ngủ.

Quá khứ như vậy, bây giờ cũng vậy.

Không dùng bao, cũng không bài xích chuyện sinh con.

Tuy vẫn còn rất nhiều ngăn cách, chưa biết và không hiểu rất nhiều chuyện.

Nơi núi non hoang dã ấy, nơi biên thùy Tây Bắc ấy... Ngày ngày đối diện nhau có thể khiến người ta dễ làm việc tùy thích, khiến người ta buông thả.

Anh từng thử lạnh nhạt... rất lạnh nhạt... nhưng cô chiều dài chút nhấp nhô thì liền dao động.

Vệ Uy Nhuy: “...”

Đáp án này khiến Vệ Uy Nhuy câm nín.

Cô ấy hỏi về lịch sử, Nhậm Tây An nói với cô ấy về tương lai.

Cái này mà là thử gì chứ, cái này là đến hồi kết thúc thì có.

Tin tức này khiến người ta giật mình... Vệ Uy Nhuy từ từ một chút vẫn cảm thấy không thể tiêu hóa được: “Tăng Duyệt thích cậu kia thì sao?”

Cô gái đó không chỉ theo đuổi đến Sao Thiên Lang, đương nhiên cũng đã tới Max, tuy lác đác mấy lần có thể đếm được.

Nhậm Tây An: “Cùng lắm coi như là... cháu gái.”

Anh và Tăng Sâm ngang vai ngang vế, là chú. Không có khả năng và quan hệ nào khác nữa.

Vệ Uy Nhuy: “...”

Vệ Uy Nhuy nói: “Cậu đừng có nói với cô bé người ta như vậy, tổn thương lắm đấy.”

Môi Nhậm Tây An run lên.

Anh nói từ lâu rồi, câu gốc với câu này gần giống nhau.

Vệ Uy Nhuy cũng đã nhìn ra từ vẻ mặt anh: “Cậu còn cay độc hơn lão Khê nữa.”

Cô ấy lại hỏi: “Từng chia tay ư?”

Nhiều năm không gặp như thế, không thể nào là ở đất khách đơn giản như vậy.

Nhậm Tây An nói: “Phải.”

Vệ Uy Nhuy hỏi: “Cậu sai người ta, cậu bỏ rơi cô ấy?”

Nhậm Tây An lắc đầu, trầm giọng: “Cô ấy bỏ rơi tôi.”

Lần này Vệ Uy Nhuy hơi giật mình: “Cô ấy không hài lòng cậu chỗ nào?”

Nhậm Tây An nói: “Không biết.”

Vệ Uy Nhuy trừng anh.

Nhậm Tây An cười buồn.

Lúc đó còn trẻ, trải việc đời ít, sức nơi cổ tay cũng nhẹ.

Có lẽ vẫn không thể khiến người ta hoàn toàn yên tâm dựa vào chẳng?

Anh không biết.

Anh đoán như vậy.

Cho nên mấy năm nay anh cảm thấy làm người phải cố gắng hơn, khoác thêm một ít vinh quang trên vai, gánh vác thêm một ít trên người, đối phương trong tương lai cần gì thì anh có cái đó, có lẽ sẽ không bị động như vậy.

Khi ấy tan rã quá đột ngột, anh không chuẩn bị gì cả.

Trước giải thi đấu đội tuyển quốc gia có tập huấn.

Trịnh Đạc chê anh phân tâm, tịch thu di động của anh một tuần.

Trong một tuần đó, khi rảnh rỗi anh còn suy nghĩ xem sau này sinh một đứa Bình Bằng (1) hay là Bằng Bình, ra ngoài thì bị bỏ rơi.

(1) Phiên âm Hán Việt của từ 乒乓 (bóng bàn).

Trình Lê chọn thời gian rất khéo.

Cô chọn khoảnh khắc cuối cùng anh phải theo đội thi đấu đi cho kịp chuyến bay, rõ ràng cô có sự lựa chọn khác.

Cô rất thông minh, khi ấy cô rất kiên định, rất có chủ kiến, đó là cô không định cho anh cơ hội xoay chuyển.

Cô đã làm được.

Anh ở thêm một phút thì sẽ lỡ hẹn với cả đội.

Anh không thể.

Không thể để huấn luyện viên thất vọng, không thể làm rối loạn lòng quân.

Đề quốc kì được kéo lên mới có thể không phụ tâm sức của rất nhiều người đổ bê tông vào người anh, anh không chỉ đại diện cho cá nhân anh.

Khi ấy Trình Lê rất bình tĩnh, sự bình tĩnh trong chốc lát của anh sụp đổ ngay trong sự bình tĩnh của cô...

Cũng không ngờ nghiêm trọng như vậy, anh cảm thấy có lẽ cũng còn tạm... Nhưng chờ đến khi anh về, cô thật đúng là đã đi mất.

Cô không nói dối anh, không tiếp tục nữa là rời đi thật.

Hình ảnh cuối cùng anh để lại cho cô... có lẽ cũng rất cuồng loạn.

Vệ Uy Nhuy lại hỏi anh bằng vẻ mặt nghi hoặc: “Khi đó không hài lòng, bây giờ lại hài lòng ư?”

Trong câu này của cô ấy mang theo chút giọng điệu khác thường.

Nhậm Tây An nhìn cô ấy vẻ nghiên cứu dò xét: “Cô muốn nói gì?”

Vệ Uy Nhuy nói: “Bây giờ cô ấy thật sự vẫn lưu luyến cậu sao? Biết đâu nhắm người khác rồi.”

Nhậm Tây An nghe được ẩn ý của cô ấy: “Lão Vệ, có thể nói chuyện dễ nghe không?”

Vệ Uy Nhuy nhủ mày: “Này, tôi có thành kiến nhìn cô ấy mà cậu đã không vui muốn bao che rồi ư? Hai tuần trước cậu còn tặng ca ở Max mỗi ngày, không có người này. Cho dù gặp nhau vào ngày đầu tiên cậu rời khỏi, thì như vậy mới bao lâu chứ?”

Thời gian không lâu lắm, nếu tính từ lúc bắt đầu gặp lại.

Cũng quả thật là gặp gỡ đột ngột, nên ban đầu anh rất kháng cự.

Anh có thể chấp nhận việc Trình Lê lập kế hoạch đến tìm anh hơn, như vậy anh càng sẽ tin quyết tâm đi về phía anh hôm nay của cô hơn. Cô lập kế hoạch đến, càng khiến anh dễ chấp nhận hơn việc gặp nhau bất ngờ.

Nhưng sự nghiêm túc như vậy, suy nghĩ mấy lần cũng vứt bỏ.

Nhậm Tây An nói rất khẳng định: “Cô ấy không phải là người như vậy.”

Sẽ không vì tiền, vì danh, vì lợi.

Đôi mắt anh trong veo, không một gợn sóng.

Vệ Uy Nhụy thấy anh cố chấp mà hơi tức giận: “Cái ý chí mà kiếp sống vận động viên của cậu mài giũa đâu rồi? Người phụ nữ đến tấn công một cái là cậu đã bị đánh gục ư?”

Nhậm Tây An hỏi ngược lại: “Tăng Duyệt không phải là phụ nữ?”

Chưa đánh hạ được.

Vệ Uy Nhụy: “...”

Cô ấy cảm thấy ghen hờn.

Ngay sau đó cô ấy chỉ vào Nhậm Tây An giậm chân nói: “Cậu cẩn thận dẫn Đát Kỷ về, mất cả Max đấy.”

Nhậm Tây An nghe vậy thì cười một cái.

Vệ Uy Nhụy dùng cách so sánh rất thú vị.

Anh đâu có quyền thế như vua Thương chứ.

Trình Lê càng không phải là họa thủy của anh.

Vệ Uy Nhụy thấy anh cười thì cũng không làm căng nữa, cuối cùng chỉ nói: “Chỉ nhắc nhở cậu thôi, trong cả đám chỉ có mình tôi là mạng bận tâm lo nghĩ.”

Cô ấy xoay người định đi.

Nhậm Tây An gọi cô ấy lại: “Lão Vệ.”

Vệ Uy Nhụy quay đầu.

Nhậm Tây An nhìn khuôn mặt trang điểm chuyên nghiệp tinh xảo của cô ấy, trầm giọng nói: “Cô có thể tiếp tục tin vào ánh mắt của tôi, giống như khi chúng ta khai thác hướng đi trước đây vậy. Tôi cũng sẽ tin bản thân mình.”

Điều kiện định hơn một chút.

Sự lựa chọn này sẽ không sai.

Thứ mà anh cảm thấy đúng, người mà anh cảm thấy tốt thì sẽ không xấu.

Vệ Uy Nhụy nghe anh nói như vậy thì xoay hẳn người lại: “Từ thế đừng có thấp, từng bị người ta bỏ rơi thì chờ cô ấy chủ động hơn, tranh lý lẽ. Chuyện thật sự không biết thì hãy hỏi nhiều hơn, chia sẻ nhiều hơn, đừng đoán, càng đừng coi cái mình đoán là thật.”

Nhậm Tây An gật đầu, cảm thấy khi Vệ Uy Nhụy nói câu này thì khóe mắt cô ấy uрон ướt, đây là kinh nghiệm của người từng trải thật sự.

Kinh nghiệm của cô ấy và Lý Thành Khê.

Nhậm Tây An phải hiểu quá khứ hơn một chút, hồi ức giữa vợ chồng cũng phải chia sẻ.

Nhưng dù thế nào thì quá khứ cũng đã qua.

Anh bảo cô nói, nếu cô thật sự vẫn không nói... anh thật đúng là không cần tương lai ư?

Mấy ngày anh luôn giãy giụa khi nóng khi lạnh này, đáp án đã có.

Không thể.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Núi Băng Đèo Anh Đến Với Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Anh Vượt Núi Bằng Đèo Vì Em (2)

Khi đi qua con đường nhỏ giữa nhà kính trong Max, Trình Lê hơi kinh ngạc.

Max vốn là một ứng dụng tập thể dục, trong khu vườn của công ty lại có một căn nhà kính diện tích lớn như vậy.

Tấm pin năng lượng mặt trời, cửa kính sát sàn, hàng rào viền gỗ thô...

Trong nhà kính có nguồn sống tự nhiên khiến người ta cảm thấy thư giãn gấp bội.

Bên trong có rất nhiều chủng loại thực vật, sắp đặt có phần tùy ý, không trải qua quy hoạch hệ thống.

Trình Lê không nghiên cứu nhiều về thực vật, chỉ biết mấy loại cây cảnh đại trà thường thấy.

Con đường nhỏ lát thành bằng sỏi.

Trình Lê vốn đang kéo hành lý, lúc này đổi sang xách trên tay.

Nằm ngoài dự liệu của cô, vali rất nhẹ... Nhẹ đến mức cô muốn mở ra xem thử có phải bên trong chẳng có gì hay không.

Đi nửa đường, có âm thanh lạnh lạnh truyền đến: “Lão Khê, lão Khê.”

Trình Lê tìm theo tiếng nhìn sang, là một con vẹt.

Cô không để ý, đi thêm mấy bước, con vẹt lại bắt đầu gọi: “Tây An, Tây An, Tây An...”

Trình Lê dừng lại nhìn về phía con vẹt nhiều màu kia.

Con vẹt lại nói: “Thịt ba chỉ, thịt ba chỉ...”

Trình Lê để hành lý xuống, lại gần nó.

Con vẹt nói tiếp: “Lão Vệ, lão Vệ...”

Ngoài thịt ba chỉ, từ nhải con này nói nghe có vẻ đều giống tên người.

Trình Lê cũng từng nuôi một con, đã tặng cho người khác rồi.

Con đó không nói nhiều, không ồn ào như cái con trước mặt này đây.

Trình Lê không định đi nữa, đứng bên cạnh lồng chim chờ Nhậm Tây An.

Con vẹt kêu như vậy, thân thể cô bận nghe những âm thanh ấy sẽ không có thời gian suy nghĩ những thứ vô dụng kia.

Ban này Nhậm Tây An nói đến mức đó, cô phải làm chút gì đó.

Trước tiên cần phải nghiền ngẫm.

Đứng một hồi, Trình Lê phát hiện trên trần nhà kính có màn hình, thoát nhìn giống như chạy bằng năng lượng mặt trời.

Trên màn hình có giao diện tương tự như màn hình khóa của di động, trên đó là một số thông báo.

Thông báo đến từ Max.

“Thời gian tập luyện Max nhắc ngài hôm nay đến rồi, phải tiếp tục kiên trì.”

“Cô gái ơi, biết tại sao chân cô thô eo to ế hoài không?”

Cái thông báo này... Viết như vậy không sợ bị người ta thăm hỏi tổ tông à?

Trình Lê cười giấu một tiếng, khẽ nhún vai.

**

Khi Nhậm Tây An giải quyết Vệ Uy Nhụy xong sang đây, chính là thấy dáng vẻ khẽ chế giễu của Trình Lê.

Trình Lê nghe thấy tiếng bước chân thì liếc mắt nhìn anh, hỏi: “Trêu ghẹo xong rồi?”

Cô chống một chân bên con đường sỏi, chân kia giẫm lên hòn đá giả ở một bên.

Tư thế của cô rất nhàn hạ, con người Nhậm Tây An lạnh lẽo hơn một phần.

Để cô chờ một hồi, cô tạm biệt đáng vẻ cúi đầu không lên tiếng sau khi bị anh ép vừa rồi rất nhanh.

Khí thế của cô lại tăng lên.

Thật đúng là mau quên.

Thấy Nhậm Tây An không trả lời, Trình Lê lại nói: “Em thấy người ta rồi. Lúc đi vào trong không cần thận quay đầu lại.”

Nhậm Tây An đi thẳng lên trước xách vali bên cạnh Trình Lê.

Anh chỉ nói: “Đi về phía trước.”

Trình Lê ừm một tiếng: “Ok.”

Cô dứt lời đuổi theo anh, đồng thời đưa tay phủ lên mu bàn tay đang nắm tay kéo vali của Nhậm Tây An.

Cô không chỉ để tay lên tay Nhậm Tây An, không dừng lại tại đó.

Nhậm Tây An đi một bước, bàn tay đó liền vuốt ve mu bàn tay anh một cái.

Tàng tàng cảm giác run rẩy từ mu bàn tay anh lan ra khắp cả người.

Động tác của Trình Lê lại mãi không ngừng.

Sống lưng Nhậm Tây An căng cứng, căng đến độ anh dừng bước.

Vành môi anh cũng căng ra thẳng tắp.

Trình Lê thấy vậy thì mở miệng trước để chặn miệng Nhậm Tây An, nhìn thẳng anh, nói: “Em chưa từng có đàn ông. Sau anh, mấy năm nay luôn luôn không có người khác.”

Cô cũng chưa từng trêu chọc người khác.

Cô tiếp tục vuốt ve mu bàn tay anh, rồi sau đó là cổ tay anh.

Cả cánh tay Nhậm Tây An bắt đầu cứng đờ.

Chỗ cô sờ qua bắt đầu nóng lên.

Trình Lê nói rõ những thứ này, anh đoán được, Nhậm Tây An không cần cô nói rõ.

Anh cần cô nói rõ chuyện khác.

Nhậm Tây An nhìn Trình Lê, cười khẩy một cái, hỏi: “Sờ đủ chưa?”

Sờ hăng say như vậy.

Trình Lê rất sáng khoái: “Anh có thể sờ lại.”

Nhậm Tây An: “...”

Trình Lê cũng thẳng thắn: “Em muốn làm thì làm thôi, không có ý gì khác, anh đừng suy nghĩ nhiều.”

Nhậm Tây An không suy nghĩ nhiều.

Đã như vậy rồi, anh còn có thể nghĩ gì nữa, ngoài việc Trình Lê sờ anh sờ đến độ khiến anh cảm thấy cô muốn làm anh.

Anh vạch ra thời hạn cuối cùng, cô lập tức vứt đi về dừng đứng trên đường về.

Nhưng vấn đề cần giải quyết thì không giải quyết, nên không làm được.

Cái việc lấy lòng này không làm tiếp được.

Cô có tâm tư này, vô dụng.

Tạm thời cô chưa nghĩ kĩ, anh có thể chờ, nhưng sẽ không để cô trốn.

Nhậm Tây An thu bàn tay bị Trình Lê sờ cả buổi lại, đút vào túi, đôi tay kia xách hành lý.

Giọng Trình Lê đều đều, cũng không đụng vào anh nữa, chỉ hỏi: “Mấy năm nay anh từng có phụ nữ không?”

Những năm cô không có ở đây.

Nhậm Tây An nhìn cô.

Trình Lê lại lập tức tiếp lời: “Ồ, không cách nào có được, em hiểu mà.”

Gặp cô rồi thì chẳng có ai bằng, cô hiểu.

Cô chẳng khiêm tốn chút nào.

Nhậm Tây An: “...”

**

Phía sau nhà kính là tòa biệt thự liên hợp.

Mọi thứ của Max đều ở bên trong.

Trình Lê đứng ngoài cửa cảm ứng tự động, không đi vào.

Nhậm Tây An ngoái đầu nhìn, cũng không gò ép.

Anh dẫn cô đến đây là để nói mấy câu trước đó, bây giờ Trình Lê theo vào đúng là còn rất nhiều chỗ bất tiện.

Rất nhiều người sẽ tò mò về cô, mà cô sẽ không thích.

Một mình Nhậm Tây An vào trong tòa nhà cất hành lý, trước khi rời khỏi dặn: “Chờ ở đây một chút.”

Trình Lê đáp lại: “Được, yên tâm”

Nhậm Tây An chẳng hề yên tâm, nhấn mạnh: “Ở trên có dây thừng xích chó, hi vọng là không dùng tới.”

Trình Lê: “...”

Ngoài trời ra, anh còn biết cái gì nữa? Trò đùa này rất thấp kém.

Cô đã nói chờ thì sẽ chờ đằng hoàng. Anh suy nghĩ quá nhiều rồi.

Trình Lê trừng bóng lưng cao gầy của Nhậm Tây An một cái, sau đó lại xoay sang nhìn dòng chữ chạy trên màn hình sau cánh cửa cảm ứng tự động.

Năm mươi triệu người sử dụng.

Là một mục tiêu.

Trình Lê nhìn một hồi, rồi quay lưng nhìn ra bên ngoài.

Di động vừa rồi reo một lần bị cô nhấn tắt bây giờ lại vang lên.

Khi tiếng chuông reo đến nhịp thứ tám lần thứ hai, Trình Lê nhận máy.

Trước số lạ, Trình Lê không thích mở miệng trước.

Đầu bên kia điện thoại cũng không có ai nói gì.

Trình Lê nhú mày, chuẩn bị cúp máy.

Ngón tay cô còn chưa chạm vào phím cúp máy, tiếng người mơ hồ truyền đến từ trong ống nghe.

Trình Lê thu tay lại đặt di động bên má phải lần nữa.

Trong đó truyền đến một giọng nam rõ ràng mà cô thấy hơi lạ: “Trình Lê?”

Người đàn ông lại gọi thêm lần nữa: “Trình Lê?”

Tiếng Trình Lê này âm cuối có vẻ run rẩy, sau khi nghe Trình Lê lại nhú mày.

Cô nói: “Là tôi, anh là?”

Người đàn ông khựng lại rồi mới trả lời: “Đàm Khắc, còn nhớ mình không? Bạn học cũ... của cậu.”

Trí nhớ Trình Lê khá tốt, tuy nhiên cô hi vọng là kém một chút.

Năm đó Đàm Khắc là nhân vật hoạt động mạnh trong lớp, cô còn nhớ.

Trình Lê ừm một tiếng, ngoài cái này ra thì cũng không còn gì khác để nói, cô cũng không muốn nói gì nữa.

Đàm Khắc cũng ngập ngừng, rất nhiều câu nhất thời không tìm được lối ra, chỉ xếp thành mấy chữ bên môi.

Anh ta hỏi Trình Lê: “Lâu lắm rồi không gặp, bây giờ cậu có khỏe không?”

Đầu mày nhú lại của Trình Lê vẫn chưa giãn ra, cô không nhớ mình và Đàm Khắc có quan hệ thân thiết đáng nói.

Nhưng cũng đúng là có quen, cũng không có hận thù.

Cho nên Trình Lê chỉ nói rất khẽ: “Tốt vô cùng.”

Ba chữ có phần qua loa lấy lệ.

Cô cũng không hỏi: Còn cậu?

Người có chuyện tán gẫu mới cần hỏi ngược lại.

Đàm Khắc đã cảm nhận được sự lạnh nhạt của Trình Lê, anh ta cũng không ôm nhiều hi vọng.

Liên lạc lại là chuyện anh ta chưa từng nghĩ tới bao giờ.

Anh ta vừa suy tư, Trình Lê đã quyết định cúp máy.

Cô làm nèn một chút.

Cô nói: “Có việc, cúp trước đây.”

Đàm Khắc lập tức ngăn lại: “Chờ một chút.”

Trình Lê không lạnh lùng như vậy, coi như là giữ lịch sự, chờ anh ta một chút.

Trước đây không có nhiều cơ hội nói chuyện, có lẽ sau này sẽ càng ít hơn.

Đàm Khắc biết câu tiếp theo có lẽ sẽ khiến anh ta và Trình Lê cắt đứt liên lạc lần nữa, nhưng anh ta vẫn muốn hỏi.

Khi ấy anh ta bất ngờ liếc thấy không muốn hiểu, nhưng bây giờ anh ta đã hiểu.

Anh ta đã nhớ mong quá nhiều năm, anh ta muốn biết đáp án.

Cô gái như cô... phải sống thật tốt, cô không thể từ bỏ.

Đàm Khắc hỏi Trình Lê: “Bệnh của cậu... bây giờ đã khỏi chưa?”

Anh ta vừa hỏi câu này, sắc mặt Trình Lê đột nhiên thay đổi.

Trình Lê không muốn nghe.

Thái dương giật rồi lại giật, cô chịu đựng hết thảy cảm giác không kiên nhẫn và phản cảm trong cơ thể nói: “Cậu nhớ nhầm người rồi, tôi chưa từng có bệnh.”

Đàm Khắc còn muốn nói điều gì đó.

Trình Lê đã cúp điện thoại.

Chiếc di động tự động tuột khỏi lòng bàn tay cô, Trình Lê chậm nửa nhịp mới nhặt lên.

Màn hình vỡ rồi, kết thành một tấm mạng nhện.

Không tan nát mà ngược lại cũng kiên cường.

Ánh mặt trời loăng đăn.

Trình Lê đứng trước tòa nhà lớn của Max, sờ túi, bên trong không thấy cả bật lửa.

Cô không nhớ mình đã để ở đâu.

Cô cần một liều thuốc, hoặc là thứ gì đó khác.

Đi xuống mấy bước, cô lại nhớ Nhậm Tây An bảo cô chờ tại chỗ.

Trình Lê cắn răng hàm, lại ở lại tại chỗ.

**

Khi Nhậm Tây An cầm chìa khóa xe của Lý Thành Khê đi ra, thấy Trình Lê đứng dựa thẳng vào cây trụ trước cửa.

Anh mang một cốc trà nóng từ phòng giải khát nhét vào tay Trình Lê.

Cô thích khoảng lá nổi mượt mà trên nước trà, anh còn nhớ.

Trình Lê liếc nhìn khoảng lá trà kia, rồi liếc nhìn anh, giờ tay nhấp một hớp.

Nhậm Tây An đi về phía trước, Trình Lê vẫn không nhúc nhích.

Nhậm Tây An lại quay đầu: “Vừa đi vừa uống, còn chưa đứng đủ ư?”

Trình Lê đuổi theo anh.

Hai người cùng lên xe, Nhậm Tây An nói: “Đưa em về, nói cho anh biết địa chỉ.”

Trình Lê nói địa chỉ.

Mãi cho đến khi xe dừng bên ngoài tứ hợp viện của cô, ngoài việc chỉ đường, trên đường kẹt xe hai người không nói thêm gì nữa.

Nhậm Tây An tưởng cô đang suy nghĩ, nên anh cho cô không gian. Trình Lê là thật sự không biết nên nói gì, có chút rối loạn, nên cô cũng dứt khoát không nghĩ nữa.

Xuống xe, Trình Lê mới nói: “Nặng lắm, anh xách vào giúp em đi.”

Nhậm Tây An không từ chối, theo cô vào tứ hợp viện.

Đi qua mấy cánh cửa là đến bên ngoài phòng của Trình Lê.

Cả đường đi vào cũng không thấy ai khác, trong sân rất yên tĩnh.

Trình Lê móc chìa khóa mở cửa, Nhậm Tây An xách hành lý của cô vào.

Chờ anh cất đồ xong xoay người, Trình Lê đã đóng kín cửa bật đèn.

Đèn sáng chiếu sáng chiếc giường của cô trong phòng, Trình Lê lại ra tay tắt đèn.

Trên khuôn mặt Trình Lê có vẻ mệt mỏi.

Gió Tây Bắc thổi cô mấy ngày nay, mấy loại phương tiện giao thông gãy vỡ mấy ngày nay, mệt là điều tất nhiên.

Cô cần nghỉ ngơi.

Nhậm Tây An không định tiếp tục dây dưa với cô, chỉ nói: “Mấy câu anh nói, em hãy nhớ kĩ. Suy nghĩ xong rồi, em tới tìm anh.”

Anh xoay người chuẩn bị đi.

Trình Lê giữ anh lại: “Lần đầu tiên tới mà không ngồi thêm chút nữa ư?”

Nhậm Tây An xoay người, Trình Lê đã cởi áo khoác, chỉ mặc áo mỏng bên trong, đang nhìn anh.

Đôi mắt anh tối sầm, từ chối: “Còn lâu mới tới, có việc.”

Một nửa là sự thật, một nửa là mượn cớ.

Anh hiểu tính cách của Trình Lê, ở lại, anh sẽ không toàn thân trở ra dễ dàng như vậy.

Nhậm Tây An xoay người lần nữa, khi định mở cửa mới phát hiện cái khóa bên cạnh chốt cửa đã khóa lại, khóa từ bên trong.

Nhậm Tây An xoay người nói: “Mở cửa ra.”

Trình Lê lắc đầu, nói cho anh biết với về rất lấy làm tiếc: “Hình như quên chìa khóa ở ngoài rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Vượt Núi Băng Đèo Anh Đến Với Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Anh Vượt Núi Băng Đèo Vì Em (3)

Ngay sau đó Trình Lê nói: “Ngồi đi.”

Nhậm Tây An cầm nín nhìn cô.

Trình Lê nói cô đã quên chìa khóa, anh không cách nào tin được.

Nhưng anh cũng không vội phá tung cửa ra, anh chờ xem sau khi khóa cửa thì Trình Lê muốn làm gì.

Trai đơn gái chiếc, người ở vị trí thế yếu không phải là anh.

Khuôn mặt Trình Lê vô cùng bình tĩnh, rồi cô chỉ cái ghế gỗ ở một bên: “Ngồi bên đó đi.”

Nhậm Tây An đứng yên, anh nhìn sang phía chiếc ghế gỗ mà Trình Lê chỉ một cái.

Chiếc ghế gỗ ở bên cạnh một cái bàn, có thể thấy một số món đồ nhỏ trưng bày ngay ngắn trên bàn.

Nương theo ánh sáng mờ mờ trong phòng, Nhậm Tây An không cách nào thấy rõ từng món đồ đó.

Nhưng đường nét mờ hồ ấy khiến anh nhớ đến bức tượng gỗ Trình Lê tặng anh.

Nhiều tượng gỗ như vậy, không phải khác trong một sớm một chiều, Trình Lê chắc hẳn đã làm rất lâu.

Mấy thứ này chứng minh —— cô đang chuẩn bị, cho dù không có lần vô tình gặp gỡ ấy, thì cô cũng đang chuẩn bị tìm anh.

Con người đen nhánh của Nhậm Tây An xoay một cái, điểm ánh sáng xao động.

Anh không biết rốt cuộc Trình Lê là vì để cho anh ngồi, hay là vì để anh thấy đồng tượng gỗ đại diện cho việc cô nhớ mãi không quên anh.

Nhậm Tây An không ngồi, Trình Lê cũng không ép.

Thời gian Nhậm Tây An nhìn tượng gỗ mấy lần, Trình Lê lại cởi áo len, nửa người trên chỉ còn một chiếc áo may ô thể thao đứng trước người anh.

Khi Nhậm Tây An lại nhìn về phía cô, Trình Lê hỏi: “Muốn uống chút gì không?”

Chiếc áo may ô dính trên người cô, đường cong thân thể cô có vẻ đặc biệt rõ ràng.

Nhậm Tây An dời tầm mắt khỏi khuôn mặt bình tĩnh của cô.

Trình Lê cũng không gò ép: “Bỏ đi, cho dù anh có muốn uống gì thì em cũng không lấy ra được.”

Vắng nhà khá lâu rồi, ngay cả ngum nước nóng cũng không có.

Lúc này di động của Nhậm Tây An xen vào, đột nhiên đổ chuông.

Trình Lê nhắc nhở anh: “Anh nhận đi kia.”

Nhậm Tây An cụp mắt nhìn màn hình, là anh hai Nhậm Tĩnh Du của anh.

Nhậm Tây An không nhận máy, chỉ kiên trì: “Khách sáo đủ rồi, mở cửa ra đi.”

Bây giờ anh phải đi, để cô ở một mình.

Tối nay mạnh ai nấy ngủ.

Anh đã đi một bước dài về phía trước ngã bài, cô cũng lấy nhiều thành ý hơn đi về phía trước, cô và anh mới có thể thật sự trở thành bọn họ.

Khi nói câu này, giọng anh có chút khàn khàn vô thức.

Trình Lê nhìn anh, hỏi: “Em khóa cửa, anh khăn trương ư?”

Ánh mắt cô khiến người ta cảm thấy không chỗ nào có thể ẩn trốn được, thể xác và tinh thần gần như phơi bày hết trong mắt cô.

Yết hầu Nhậm Tây An lăn một vòng, anh quả thật cảm thấy cô có ý đồ bất chính. Sau khi khóa cửa anh cảm thấy sẽ không cách nào toàn thân trở ra được.

Nếu không phải là cô, bây giờ anh hoặc là đã ra tay, hoặc là đã chửi mắng rồi.

Trình Lê lại gần trước người anh: “Em khóa cửa chỉ là muốn nói chuyện đằng hoàng với anh một lúc thôi, không có suy nghĩ gì khác đâu. Lời ban nãy anh nói với em, em để tâm nghe. Trên đường về em cũng đã suy nghĩ, thứ anh muốn, sau này em đều có thể có.”

Những yêu cầu đối với người vợ của Nhậm Tây An mà anh nói, cô đều có thể có.

Chỉ là vấn đề hoặc sớm hoặc muộn.

Bây giờ cái cô thiếu là sự thẳng thắn, Trình Lê biết.

Trình Lê cảm bàn tay dày rộng của Nhậm Tây An lên, luồn tay cô vào tay anh, để mười ngón tay đan vào nhau.

Trình Lê cúi đầu, nói bằng giọng khẽ run: “Tây An, anh hãy cho em một ít thời gian.”

Hãy để cô suy nghĩ thật kỹ, làm thế nào cô để anh tiếp xúc với những chuyện đó, anh mới có thể không buồn đây.

Cô đã già gần ba mươi rồi, nhưng vẫn không chịu nổi việc người khác khốc.

Thấy khoe mắt người khác ướt cũng không được.

Tạm thời không nói tốt hơn là nhất thời không nói rõ được.

Con người Nhậm Tây An không phải không nóng nảy, Trình Lê biết.

Anh cũng không giống như cô, lương tâm lúc có lúc không.

Anh luôn luôn có.

Cô không nói, anh có thể ép một lần, dọa một lần.

Nếu nói thì... Trình Lê không thể nào tưởng tượng được.

Cô không thể nói cho anh biết, những ngày tháng chia tay anh, có một dạo cô có lẽ bị động kinh, suy nghĩ có phải cũng không cần ở trên thế giới này nữa hay không.

Cô từng muốn chết.

Chỉ là trong tích tắc mà thôi, không làm thật.

Cô không sợ hãi đến như vậy.

Cô vẫn đi qua quãng đường ấy, đi nhờ vào chính mình. Từng vấp ngã, tiếp tục đứng lên.

Tất cả những việc đó đều đã là quá khứ... Ngày sau nhắc lại chẳng qua là một câu chuyện xưa mà thôi, nhưng việc đó chỉ có thể nói cho người không

liên quan nghe.

Người nhớ cô không nghe được.

Cô không muốn lừa anh, nếu nói thì chỉ có thể nói thật. Khó khăn có thể xem như truyện cười, nhưng chết thì sao? Phải mở miệng thế nào?

Có trách thì chỉ trách gặp lại quá đột ngột, ngày gặp nhau mặt đối mặt lần nữa đến hơi sớm, trước khi cô còn chưa lập kế hoạch xong sắp xếp xong làm thế nào để từng bước đến gần anh.

Trình Lê nói đầy chân thành, Nhậm Tây An để mặc cô nắm tay mình.

Hồ hấp của anh cũng đang phập phồng từng chút một dữ dội theo giọng nói run rẩy của Trình Lê.

Trình Lê quật cường, dũng cảm đơn độc, lạnh nhạt, tàn khốc, tự tin ấy không hề đáng sợ... Trình Lê dè dặt, thất thần mới có lực sát thương nhất, đáng sợ nhất.

Trình Lê như vậy khiến Nhậm Tây An không nhúc nhích.

Nhậm Tây An chưa từng nghĩ việc nói rõ ràng ấy của anh đối lấy một Trình Lê như vậy.

Một Trình Lê hiện ngang trong Sao Thiên Lang và một Trình Lê chừng chạc có thể tự mình đảm đương một phần ở dãy núi Altun ấy, anh hiểu rõ nhất, cũng quen thuộc nhất.

Cô ưu sầu thế này... khiến anh cảm thấy nặng nề.

Ánh mắt Nhậm Tây An sâu thẳm, anh nghiêm túc hỏi cô: “Cần bao lâu?”

Trình Lê suy tư một chút: “Em rất khó xác định cụ thể là đến ngày nào.”

Cô nói tiếp: “Mấy năm nay anh đi rất nhanh, em chậm hơn không ít rồi. Công việc của anh có thể gọi là sự nghiệp, công việc của em là kiếm sống. Em tưởng Sao Thiên Lang là toàn bộ, thì ra anh còn có Max xuất sắc hơn. Nơi anh đứng thấy cao hơn em, xa hơn em, em đứng thấp hơn, tầm nhìn có hạn. Em chạy có lẽ cũng sẽ không nhanh hơn anh. Con đường chúng ta đi mấy năm nay rất khác nhau.”

Cô càng nói giọng càng nhỏ. Hơn nữa còn lạc đề.

Ý trong câu đầu là hai người không hợp. Cô có lẽ là một phía tình nguyện.

Trong giọng nói khe khẽ của Trình Lê, Nhậm Tây An siết chặt nắm đấm, anh không hiểu: “Em nói những điều này là có ý gì?”

Lời nói của Trình Lê đột nhiên nặng nề.

Việc này khiến Nhậm Tây An có dự cảm rất tệ.

Trình Lê không nhìn về mặt Nhậm Tây An, cô sợ tính sai, lần làm lung lay mà cô nghiền ngẫm ra sau khi anh ngã bài này vô dụng, không thể khiến anh lùi thêm một bước nữa.

Nhưng cô phải nói tiếp, tiếp tục lấy lui làm tiền: “Sau này em đều có thể có thứ mà anh muốn. Nhưng nếu anh không đợi được, em cũng hiểu cho anh. Ban đầu là em tổn thương anh trước, anh sợ giẫm lên vết xe đổ, anh sợ tiền án này của em, em cũng hiểu được. Max đi đến ngày hôm nay chắc chắn không dễ dàng gì, anh một rồi có thể muốn một chiếc áo bông mềm mại, chứ không phải là một cái khiên cứng ngắt lạnh lẽo. Em nợ anh một lời giải thích, nếu bây giờ anh một nghe được anh định chấm dứt tại đây, em có thể hiểu được. Kinh nghiệm yêu một người của em không nhiều, có lẽ em vẫn chưa hiểu làm thế nào để yêu một người. Nếu anh thật sự không muốn tiếp tục chơi với em nữa, nếu anh thật sự cảm thấy bây giờ em theo đuổi anh là đang chơi đùa, em có thể hiểu được, thật đấy. Nhưng em cảm thấy tương lai quan trọng hơn quá khứ, em luôn cảm thấy điều em cần nói với anh là tương lai.”

Cô càng nói càng giống như muốn tác thành cho anh tìm người khác dễ hợp dễ tan vậy.

Tác thành cho cái việc không chơi với cô nữa mà anh nói.

Rốt cuộc sự theo đuổi trước đây thì sao?

Da đầu Nhậm Tây An căng lên, nhiệt độ cơ thể anh cũng đang giảm từng chút một trong căn phòng lạnh lẽo này theo giọng nói trầm xuống của Trình Lê.

Anh chống lại lần chuyển ý trong câu của Trình Lê: “Còn muốn nói gì nữa... Chúc tôi hạnh phúc ư?”

Nhậm Tây An thậm chí khẽ cười một tiếng, mang theo chút châm biếm.

Trình Lê ừm một tiếng đầy thành kính: “Anh có thể như vậy, đương nhiên em vui thay cho anh, em thật sự là ——”

Nhậm Tây An nghe vậy lập tức ngắt lời cô: “Đủ rồi.”

Anh siết chặt nắm đấm nhìn cô.

Trình Lê mấp máy môi: “Em chỉ ——”

Giọng Nhậm Tây An khàn khàn: “Đủ rồi, tôi bảo em đừng nói nữa... Em câm miệng đi.”

Ngữ điệu của anh cũng rất thấp, không phải gào lên, anh cảm thấy thái dương co rút đau đớn vô cùng.

Anh cảm thấy Trình Lê này đúng là vô liêm sỉ.

Trình Lê nói bằng giọng êm dịu, Nhậm Tây An nhớ lại một đồng chữ mà cô nói, nhìn con người sáng sủa chút ánh sáng của cô, cổ họng không chịu được mà phát khô.

Bóng dáng Trình Lê khiến anh cảm thấy yếu ớt, có những thứ nặng trĩu không nói rõ được đè ép ngực anh.

Mấy ngày nay anh đã quen nhìn dáng vẻ không đứng đắn thậm chí phách lối của cô, cô nghiêm túc... anh không ngờ trước mắt anh biến thành một cái ngõ cụt.

Cô đang ép anh.

Trước khi đến tư hợp viện này, rõ ràng là anh chiếm ưu thế chờ cô nói rõ...

Anh đang nắm quyền chủ động từ nay về sau.

Nhưng sao cô khóa cửa, mấy câu nói mấy biểu cảm của cô, mấy bức tượng gỗ bày trong phòng, anh liền mất hết tất cả.

Trình Lê đang nói cô có thể rút lui để anh tìm người khác một cách am hiểu lòng người.

Ngủ với anh rồi mà cô còn muốn đi?

Nhậm Tây An nhớ tới câu Vệ Uy Nhụy nói với anh, cô ấy nói: “Cậu cẩn thận dẫn Đất Kỳ về, mất cả Max đấy.”

Không mất Max được, chỉ mất đi thành trì mà anh tự cho là vô cùng kiên cố.

Anh đã nói chỉ cần cô có, anh có thể chờ, anh đã nhượng bộ nhiều như vậy, cô còn muốn như thế nào nữa?

Mỗi một câu của cô đều là hiểu cho anh có thể rời đi anh không chờ được, cô còn muốn bảo anh như thế nào nữa?

Chẳng lẽ bảo anh ôm chân cô giữ cô lại xin cô tiếp tục theo đuổi?

Khi nói ra câu “Không có bạn cũ, chỉ có người chết”, anh rõ ràng không từ bỏ việc đòi công bằng bị vứt bỏ cho mình.

Ánh mắt Nhậm Tây An hơi trầm xuống, anh nhắc nhở Trình Lê: “Là em tới với tôi trước!”

Anh gằn từng chữ, từng chữ rõ ràng.

Trình Lê hơi ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt Nhậm Tây An, trong ánh mắt lại có chút day dứt.

Trái tim Nhậm Tây An bị ánh mắt của cô vặn xoắn đến độ không thể nào tự hô hấp, đôi mắt anh nhuộm tia máu nổi lên vì ngầm chịu đựng cực nhanh.

Nhậm Tây An nhìn Trình Lê chằm chằm, bàn tay bóp xương bả vai của Trình Lê: “Trình Lê... em đúng là đồ khôn.”

Trán anh nổi gân xanh. Anh chỉ vào Trình Lê lặp lại: “Em vô liêm sỉ!”

Giọng anh rít từ trong kẽ răng: “Mẹ nó em đến với tôi để tôi không thể không có em, sau đó em bảo tôi cút đi hạnh phúc một mình ư? Mẹ nó em đừng có giả vờ am hiểu lòng người nữa! Em chơi tôi à?”

Trình Lê không lên tiếng.

Nhậm Tây An hoàn toàn buông cô ra.

Về mặt anh hơi ngổn ngang, sau đó anh gào lên một cách không cam lòng: “Tôi đã không thể không có em rồi, bây giờ em hài lòng chưa?”

Anh vừa dứt lời, xung quanh chỉ còn lại tiếng thở dốc dữ dội của anh.

Cái hang của Trình Lê, không mặc áo giáp khó cởi thì không vào được.

Vào rồi thì dễ té ngã.

Cú ngã này khiến Nhậm Tây An cảm thấy chật vật.

Anh giơ tay lên che khuất mắt mình.

Sau đó anh quay lưng đi, nắm đấm chống lên mặt tường bên cạnh.

Trình Lê khẽ run, sau đó cười đầy yếu ớt, như bóng đêm trong veo sau khi gạt đi sương mù dày đặc.

Cô đi tới ôm Nhậm Tây An từ phía sau.

Câu vừa rồi của anh êm tai hơn câu anh yêu em.

Sóng lưng Nhậm Tây An vẫn đang khẽ run.

Có lẽ cô ép đến độ hơi tàn nhẫn.

Trình Lê nói: “Em là đồ khốn. Anh mắng đúng.”

Về mặt và giọng nói của Trình Lê khiến người ta cảm thấy giống như một đám nước ngầm. Sâu, nhưng tĩnh lặng.

Cô nói tiếp: “Em không muốn ép anh nói những điều này. Em không muốn để anh bày tỏ để ổn định mối quan hệ của chúng ta. Những câu em làm nên đó chỉ là muốn nói cho anh biết, em thật sự là một tên khốn, cho dù em có thể hiểu cho suy nghĩ tìm người khác của anh, cho dù em thật sự khác anh một trời một vực, cho dù lần này em không thể nói rõ với anh anh rồi đi, em cũng không định đạo đức tốt để anh đi. Em sống thì người phụ nữ khác đừng hòng hi vọng. Chúng ta chưa xong. Anh hiểu sai rồi.”

Câu này không cần mặt mũi lắm.

Trình Lê thu chặt cánh tay, ôm chặt nửa người trên của Nhậm Tây An.

Nhậm Tây An cảm thấy sức lực mất hết cùng mấy câu gào lên vừa rồi.

Vấn đề anh muốn giải quyết chưa giải quyết, anh còn bị mấy câu của Trình Lê làm cho đền hết cả người cho cô.

Anh giãy một cái.

Trình Lê ôm anh gắt gao, không nhúc nhích: “Anh hãy cho em một chút thời gian, em nhất định cho anh một người vợ đủ điều kiện.”

Nhậm Tây An lại giãy một cái: “Buông tay ra.”

Trình Lê hỏi: “Còn đi nữa không?”

Lúc này Trình Lê thậm chí muốn sờ cơ bắp của Nhậm Tây An một cái.

Nhưng con người phải cần chút mặt mũi, Trình Lê nghĩ.

Đừng nói thẳng là muốn sờ.

**

Trình Lê bám sau lưng Nhậm Tây An, treo trên người anh.

Cô cố gắng nhích lên, hôn sau tai anh.

Nơi bị Trình Lê hôn qua nóng dần.

Trình Lê cứ hôn Nhậm Tây An, từ sau tai anh đến sau cổ anh.

Cô hôn chi chít, gần như nghiền qua làn da sau cổ anh một lần.

Ngay vào khoảnh khắc Trình Lê cảm thấy không bám được nữa muốn dừng lại, Nhậm Tây An chợt xoay người, kéo Trình Lê ra khỏi lưng anh.

Anh ôm Trình Lê chống cô lên tường, một tay đỡ sau gáy Trình Lê, tay kia ôm eo cô, hôn ập xuống.

Răng và môi Trình Lê bị Nhậm Tây An cạy ra, lưỡi anh tiến quân thần tốc quần lấy cô, trong sự mát mẻ của anh, Trình Lê có cảm giác ngạt thở dần choáng váng.

Thân thể cô bắt đầu run rẩy, Nhậm Tây An kéo cô từ trên tường lên, ghì chặt hơn vào thân thể anh.

Con đầu nhói truyền đến từ đầu lưỡi khiến Trình Lê muốn rên rỉ.

Bàn tay Trình Lê vô thức vuốt ve lưng Nhậm Tây An, khoảnh khắc kề sát thân thể anh, Trình Lê cảm nhận được nơi hùng hực ấy.

Anh động tình rất nhanh.

Bàn tay Nhậm Tây An đôi sang nâng gò má Trình Lê.

Xúc cảm mặn mòi trên tay và hơi thở trong veo giữa răng môi khiến anh không ngừng lún sâu.

Giây phút Nhậm Tây An cho rằng môi cô tự do, cổ họng Trình Lê lập tức có âm thanh nhỏ vụn truyền ra.

Cô vừa hít thở mấy giây, Nhậm Tây An bỗng cô di chuyển mấy bước đặt cô lên chiếc giường xếp trong phòng, đồng thời nụ hôn của anh rơi xuống lần nữa, khiến bờ môi cô tiếp tục chấp nhận mãi ép trong cơn mê say.

Nhậm Tây An đè lên người cô.

Bàn tay anh xé rách áo của Trình Lê, Trình Lê dần cơn run rẩy nơi cánh tay và đầu ngón tay giúp anh cởi quần áo của anh.

Hô hấp dồn dập vang bên tai, nơi mềm mại trước người Trình Lê bị thân thể đè xuống của anh ép thành hình bầu dục.

Bàn tay cô lần tìm chạm vào nơi nóng rực của Nhậm Tây An.

Nhậm Tây An đột nhiên vui đùa, hôn điểm đỏ trước ngực cô một cái.

Cả người Trình Lê run rẩy dữ dội, cả người bị anh ném lên bầu trời cao, chìm nổi trong đám mây, viên mắt dần ẩm ướt, đường nét của anh trong mắt cô đều mơ hồ.

Ý thức của cô đang chờ đợi anh để cho cô rơi xuống.

Nhậm Tây An khẽ cọ xát trong khu rừng của cô, mu bàn chân Trình Lê cong hết lên, luồng nhiệt nóng chảy ra dưới người, một tay siết chặt ra giường, cô khó khăn cố gắng nhúc nhích ườn người để anh vào tốt hơn.

Đầu ngón tay Nhậm Tây An vuốt khước mắt Trình Lê một cái, sau đó anh nửa ôm Trình Lê nằm trên chiếc giường hẹp, nâng thân thể tròn bóng của cô lên.

Đầu Trình Lê mềm oặt cúi xuống.

Nhậm Tây An vỗ mông cô để cô sát vào người anh hơn.

Anh từ từ lướt qua nơi mềm mại của cô tiến vào trong, thủy triều nâng con thuyền nhỏ nổi lên trước mắt Trình Lê, từng đợt sóng xếp chồng trước mắt cô.

Cô run rẩy, cổ họng tràn ra tiếng nấc khẽ.

Khi anh hoàn toàn khâm nạp cô và anh cùng nhau, âm thanh nhỏ vụn trở thành tiếng “a” khó dẫn nổi.

Đợt sóng trước mắt Trình Lê nổi lên, thân thể Nhậm Tây An cuộn cuộn nhấp nhô trong đợt sóng này, cả người cô bị hơi nóng mãnh liệt dồn đến độ mềm mại hơn ẩm ướt hơn.

Ngón tay Trình Lê vuốt ve luồn vào mái tóc ngắn của Nhậm Tây An.

Trong đợt sóng này, cả người cô được dâng lên đỉnh.

Kết hợp vô cùng triệt để, không có bất kì vật ngoài nào ngăn cản.

Giây phút kết thúc, Nhậm Tây An ôm Trình Lê hôn khước môi cô.

Trình Lê nói: “Nếu có sinh thì theo họ anh.”

Nhậm Tây An ừm một tiếng. Đây là lời vô ích.

Ngay cả cô cũng phải theo họ anh.

Anh bị cô ép vào góc chết nói câu bền vững hơn câu anh yêu em, nhưng lại nghênh đón sinh mạng mới.

Lời cầu hôn đó, anh chấp nhận rồi.

Cả người Trình Lê rồi, nhưng cô vẫn chưa yên tĩnh hoàn toàn, tay sờ từ hông Nhậm Tây An đến sống lưng anh.

Trình Lê nói: “Con người em...”

Cô chưa nói xong lại sửa từ: “Anh... sờ mềm lắm.”

Nhậm Tây An biết cô muốn nói gì.

Cô nói anh mềm lòng.

So sánh như vậy thì có vẻ như cô xấu, mưu mô bất lương.

Trình Lê lại nói tiếp: “Hôm ở Sao Thiên Lang, em hỏi anh, anh nói kết hôn rồi, nói chuyện không phân biệt lớn nhỏ, em nghe cảm thấy em còn có hi vọng lắm.”

Nếu là chuyện đã qua rồi, thì không cần phải nói nhảm.

Nhậm Tây An không lên tiếng.

Khi ấy nói mấy chữ đó, có lẽ là do biết chữ Hán có hạn... cho nên không cao siêu lắm.

Trình Lê lại nói: “Mấy năm nay anh không chọn được người tốt hơn.”

Sự tự tin của cô cũng không chết sạch.

Nghe câu này xong, Nhậm Tây An khẽ cười chế giễu.

Bàn tay anh che đôi mắt Trình Lê, anh nói: “Em ngủ trước đi, anh suy nghĩ xem món nợ này tính thế nào. Không ngủ được thì cũng đừng nói chuyện với anh, trong lòng tức giận, quay sang cắn em đấy.”

Trình Lê: “...”

Trình Lê phối hợp, nể mặt anh.

Cô đã thắng được cả đời anh rồi.

***

Bình thường không chìm vào giấc ngủ nhanh như vậy, làm một trận xong Trình Lê ngủ rất nhanh.

Bản thân đi đường bốn ba, lao tâm lao lực, rốt cuộc cũng không phải là người làm bằng sắt.

Chờ khi cô tỉnh lại, bên ngoài đã tối đen.

Chiếc đèn bàn sát sàn bên bàn làm việc trong phòng cô vẫn sáng.

Người Trình Lê vừa mềm vừa ấm, nhưng mặt hơi lạnh.

Thân thể được người ta làm sạch qua, rất sáng khoái.

Cô chui ra khỏi chăn, bàn chân lại hơi khác thường.

Trình Lê tìm được nguyên nhân gò má mình lạnh.

Căn phòng cô thuê có bốn cánh cửa sổ, lúc này một cánh xa giường nhất đã rời khỏi vị trí ban đầu, được người ta chống nghiêng trên sàn nhà.

Cánh cửa sổ đó bị người ta gỡ xuống.

Trình Lê nhướng mày.

Khoảng thời gian cô ngủ đã xảy ra chuyện gì thì cũng không khó đoán lắm.

Không thấy Nhậm Tây An đâu nữa.

Chìa khóa bị Trình Lê “quên ở bên ngoài” ở ngay trong túi cô.

Trình Lê sờ một cái còn có thể chạm vào đường viền của chìa khóa.

Nhậm Tây An ngủ với cô xong rồi đi, không đi bằng cửa, gỡ một cánh cửa sổ của cô.

Trình Lê yên lặng ngồi một hồi, rồi không nhịn được bật cười.

Cười thành tiếng.

Người đàn ông này... đúng là vẫn chưa mất tính trẻ con.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Núi Băng Đèo Anh Đến Với Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Anh Vượt Núi Băng Đèo Vì Em (4)

Trình Lê khoác áo khoác, gắn cửa sổ lại.

Năm đó ở chùa Thiên Minh, để đối phó với cái nắng gay gắt cuối hè, cô và Nhậm Tây An từng gỡ không ít cửa sổ, ngược lại cũng tiện tay.

Làm xong Trình Lê dời một cái ghế gỗ ngồi trong sân hút thuốc.

Bởi vì buồn phiền.

Tóc hơi rối, Trình Lê cũng không để ý.

Đêm đông ở Bắc Kinh xơ xác tiêu điều, rất lạnh.

Trên màn trời đen kịt không thấy ánh sao, đèn trong phòng Trình Lê hắt vào sân tạo ra nửa vòng sáng lơ mơ.

Ngồi ở sân giữa một hồi, Trình Lê cảm thấy thiếu chút gì đó, tìm cả buổi cô mới tìm ra chiếc di động bị rơi vỡ trong phòng.

Trình Lê chạm vào màn hình, màn hình vỡ vừa sáng lên, tấm mạng nhện liền đặc biệt rõ ràng.

Chỉ có viền màn hình là còn đỡ một chút.

Trình Lê cố lắm mới thấy rõ giờ: Ngày 22.

Hôm cô trèo vào Sao Thiên Lang là ngày 2.

Ở giữa còn có mấy ngày làm việc mà cô không đến gần chỗ Nhậm Tây An.

Còn có mấy ngày Nhậm Tây An rời khỏi Bắc Kinh, cô vẫn ở trong Cố Cung làm nhân viên nhỏ như thường.

Tính như vậy, cô khiến anh làm chuyện này cũng coi như là nhanh.

Cho dù mỗi khi nói chuyện nghiêm chỉnh thì lại rề rà.

Sự rề rà này rất không Trình Lê.

Không bao lâu, Trình Lê dụi tắt thuốc.

Cô nhớ lại những lời nói với Nhậm Tây An buổi trưa, thậm chí một tiếng fuck...

Lộn xộn cái gì đấy.

Lẳng nhà lẳng nhằng lại kiểu cách.

Có thể làm lại được không?

Cắn răng một hồi Trình Lê lại lấy điếu thuốc.

Vẫn buồn phiền.

Trước đây cô cai thứ này là vì luôn luôn không khống chế được ấn vào cánh tay.

Bây giờ đã khống chế được từ lâu rồi.

**

Ngồi thêm một lúc, điện thoại di động reo lên.

Trình Lê nhìn lướt qua.

Sức sống của cái món đồ chơi này thật mạnh mẽ nó dồi dào, vậy mà còn có thể lên tiếng được nữa.

Là bộ phận trên người cô thì sao dễ hư như vậy chứ?

Trình Lê thao tác tay cả buổi mới nhận máy được.

Lại là giọng của Trình Lộc Minh nhiều ngày không gặp truyền đến: “Còn tưởng vẫn không gọi được chứ.”

Trình Lê hiểu ngay, khi không có sóng Trình Lộc Minh cũng từng liên lạc với cô.

Cô nhớ khi qua trạm kiểm soát Trình Lộc Minh cũng đang tìm cô.

Trình Lê nói: “Về rồi, lúc đó là ở Altun nên không có sóng.”

Trình Lộc Minh ừm một tiếng, sau đó nói: “Vậy cúp đây.”

Trình Lê: “...”

Cậu ta gọi điện thoại là để thử xem có gọi được hay không ư?

Trình Lê cười, không hiểu anh ta lắm.

Cô vừa thôi cười, có tiếng bước chân chen vào lỗ tai cô.

Trình Lê ngược mắt, Trình Lộc Minh càng ngày càng gần cô, nhanh chóng đứng trước người cô chắn hết ánh sáng.

Trình Lộc Minh giải thích: “Đi ngang qua đây, cúp máy vào nói chuyện thẳng với cậu, tiết kiệm tiền điện thoại.”

Trình Lê xi anh ta: “Minh về thì về rồi, nhưng nếu không có ở đây thì sao?”

Chuyện đi ngang qua đó là càng không thể nào. Từ thành phố Diêm sẽ không đi ngang qua Bắc Kinh.

Trình Lộc Minh ngồi xổm bên cạnh cô: “Minh không biết gọi lại ư? Bạn tâm vớ vẫn gì chứ.”

Trình Lê đứng lên đẩy cái ghế gỗ cho anh ta: “Đừng có ngồi xổm, lưng cậu không chịu nổi giày vò đâu.”

Anh ta có vết thương cũ, Trình Lê còn nhớ.

Trình Lộc Minh cười khẽ, nhưng cũng không ngồi lên ghế.

Anh ta ngửi thấy mùi thuốc lá.

Chút nếp nhăn nổi lên trong lòng, nhưng giữa đầu mày không có. Nếu anh ta nhíu mày, Trình Lê chắc chắn trả lại cho anh ta một cái nhíu mày.

Anh ta hỏi Trình Lê: “Ngồi đây buồn phiền cái gì vậy? Linh cảm được hôm nay có thể gặp mình nên buồn phiền trước à?”

Trình Lê nói: “Suy nghĩ chút chuyện.”

Trình Lộc Minh nhìn cô, nửa tin nửa ngờ, nghiêm túc: “Suy nghĩ thì dùng não chứ dùng miệng làm gì.”

Hút thuốc gì chứ.

Trình Lê cũng nhìn anh ta.

Trình Lộc Minh nhấn mạnh: “Không phải đã cai rồi sao?”

Trình Lê hơi qua loa lấy lệ: “Không phải lần trước cậu cũng đụng vào đó à!”

Trình Lộc Minh liếc cô, như cười như không: “Độ không tốt cái gì, độ thô lỗ với mình à?”

Trình Lê cũng còn trả lời: “Được, vậy coi như cậu thắng.”

Giọng cô cứ như thể cô nhường anh ta vậy.

Trình Lộc Minh vẫn cười, sau đó anh ta đứng lên, cũng kéo Trình Lê lên: “Vào trong phòng ngồi đi, sao càng già cậu càng không có đạo đãi khách vậy?”

Trình Lê theo sau anh ta vào phòng.

Không phải là lần đầu tiên đến, nên Trình Lộc Minh khá quen chỗ này.

Vừa ngồi xuống, anh ta nói: “Chú Hứa được mai táng rồi. Vụ án chú ấy điều tra trước đây phá rồi, làm xong thì mai táng.”

Trình Lê phản ứng chậm một nhịp, sau đó mới đối chiếu chú Hứa mà Trình Lộc Minh nói là ai.

Cô ồ một tiếng.

Hứa Lương là một trong số ít những trưởng bối đối xử với cô khá tốt trên thế giới này.

Mấy năm nay cô luôn chạy đến thành phố Diêm là đi tìm Hứa Lương, cảnh sát Hứa Lương.

Mấy năm Trình Cừ mất tích, Trình Lê luôn kiên trì đi hỏi có phải vụ án mất tích của Trình Cừ có tiến triển hay không. Người cô hỏi đó chính là Hứa Lương.

Tháng trước Hứa Lương hi sinh vì nhiệm vụ, chết trên đường bắt tội phạm trốn trại.

Lần cuối cùng Trình Lê đi đến thành phố Diêm trước khi đi Altun liền từ đi gặp Hứa Lương biến thành gặp Trình Lộc Minh.

Trình Lê nói: “Chú ấy đi sớm.”

Trình Lộc Minh không lên tiếng.

Là rất sớm, Hứa Lương mới hơn bốn mươi tuổi, cuộc đời vẫn còn dài.

Nhưng người phụ nữ trước mặt anh ta lúc này thiếu chút nữa đã đi sớm hơn, may mà cuối cùng cô không đoạn tuyệt như vậy.

Trình Lê hỏi: “Cậu đi rồi?”

Trình Lộc Minh ừm một tiếng: “Đi rồi. Mình cũng đặt phần hoa chúc chú ấy yên nghỉ của cậu giúp cậu rồi.”

Trình Lê lại ờ một tiếng, không hỏi nữa.

Hai người đều quen Hứa Lương, tiếp xúc không ít.

Ban đầu Trình Lê làm quen với Hứa Lương là vì vụ án của Trình Cừ, ban đầu Trình Lộc Minh tiếp xúc với Hứa Lương là vì một vụ tranh chấp khác mà Trình Lê bị cuốn vào.

***

Tám năm trước, Nhạc Hải Âm sau khi ném Trình Lê ra khỏi nhà không liên lạc nữa gọi cô về, Trình Lê trở về.

Khi đó sở dĩ cô theo Trình Cừ ra ngoài là do Trình Cừ khẳng khẳng muốn dẫn cô theo.

Trình Cừ mất tích, Trình Lê khỏe mạnh.

Trình Lê chưa bao giờ biết cô sai ở đâu, còn sống thì tại sao lại sai chứ.

Nhưng sau sự kiện đó, Nhạc Hải Âm luôn coi cô như tội phạm.

Trong thời gian ba năm trước khi Nhạc Hải Âm ném cô ra khỏi nhà, dây thần kinh của Trình Lê đã trở nên cực kỳ yếu ớt.

Mấy năm ở thành phố Diêm ép cô đến độ con người vẫn còn non nớt của cô tối tăm không có chút ánh sáng.

Sau khi từ thấu hiểu bao dung đến khi không thể chịu đựng được nữa, Trình Lê tranh cãi kịch liệt với Nhạc Hải Âm khiến cả người đều mỗi một không chỉ một lần.

Quan hệ của cô và Nhạc Hải Âm đã hạ thấp xuống cực điểm, Trình Lê tưởng lần chủ động đó của Nhạc Hải Âm sẽ là bước ngoặt.

Thầy chuyên ngành Phương Thức của cô đi về vật thực ở ngọn núi bên ngoài thành phố Diêm, tiện đường chở cô một đoạn, đưa cô đến tận cửa.

Phương Thức đưa cô về đụng phải Nhạc Hải Âm.

Trình Lê không ngờ lần chạm mặt ấy sẽ kết thúc bằng cảnh máu đầy dưới đất.

Có máu của Phương Thức, có máu của Nhạc Hải Âm, có máu của Trình Lê hay không, Trình Lê quên rồi.

Máu máu kích thích quá mạnh, dây thần kinh bị vô số lần cái nhau đầy kiềm nén chưa bị mài đứt của cô vào khoảnh khắc ấy gần như đứt mất.

Những hình ảnh vụn vẹo ấy xoay tròn trong đầu Trình Lê rất nhiều năm, nhưng luôn vỡ thành từng đoạn một, không hề liên tục.

Những tiếng hét chói tai ấy, những vũng máu ấy khiến cô không thể chớp mắt trong một khoảng thời gian rất dài. Suy nghĩ của cô chưa bao giờ mệt mỏi đến nhường ấy... Chỉ muốn đình công, không muốn hoạt động nữa.

Trình Lê không biết đằng sau sự ra đời của cô có nhiều câu chuyện như vậy.

Nhạc Hải Âm đã bỏ nhà theo Trình Cừ nhiều năm, rời khỏi Bắc Kinh từ lâu.

Trước đây Trình Lê không biết Phương Thức, bạn của cậu cô, Phương Thức, người thầy của cô, từng có tình xưa với Nhạc Hải Âm.

Ngày hôm ấy cô đã biết.

Mối tình chị em của Nhạc Hải Âm và Phương Thức không duy trì được bao lâu, thì bị Trình Cừ xuất hiện ngắt ngang.

Nhạc Hải Âm và Phương Thức tan rã không hề vui vẻ, kết hợp với Trình Cừ lại cực kì nhanh chóng.

Hai người cùi khô bốc lửa rất nhanh gần bó trọn đời.

Khi Nhạc Hải Âm theo Trình Cừ xuống phía nam, thời gian quen Trình Cừ không lâu.

Sau khi Trình Cừ mất tích, từ miệng Nhạc Hải Âm, Trình Lê nghe rất nhiều tình cảm mà Nhạc Hải Âm dành cho Trình Cừ.

Mỗi lần nhớ Trình Cừ, Nhạc Hải Âm đều vô cùng hoang tưởng, gât gông.

Sự hoang tưởng của bà ép đến độ có một dạo Trình Lê bị suy nhược thần kinh, mặt thường xuyên không có chút máu.

Vừa thấy Phương Thức và Trình Lê cùng xuất hiện, hôm đó Nhạc Hải Âm càng gần như điên cuồng hơn.

Trình Lê nhớ ngày hôm ấy trời đổ mưa, Phương Thức lấy áo khoác trên xe cho cô.

Trình Lê không cần, nhưng không từ chối lòng tốt của Phương Thức, cô phải tôn trọng ông.

Nhạc Hải Âm nhìn thấy một màn này.

Trình Lê đã quên Nhạc Hải Âm nói cô đang quyến rũ thầy Phương Thức, hay là nói Phương Thức dụ dỗ người là học sinh như cô.

Nhạc Hải Âm xác định cô và Phương Thức có vấn đề.

Trình Lê nhớ Nhạc Hải Âm hỏi cô: “Không chê anh ta già sao?”

Buông ra không?

Về sau, từ loạn luân và hỗn tạp từ miệng Nhạc Hải Âm càng khiến năng lực suy nghĩ của Trình Lê nổ tung thành tro bụi.

Là tiếng người sao?

Là cô nghe nhầm sao?

Môi Trình Lê bị chính cô cắn chảy máu.

Cô nghĩ Nhạc Hải Âm điên rồi.

Trên thế giới sẽ không có người mẹ nào như vậy... Tại sao cô gặp phải cuộc sống như thế chứ.

Nhạc Hải Âm bảo cô về không phải là vì mối quan hệ mẹ con vốn đã căng thẳng đến cực điểm này, mà là vì biết cô qua lại với Phương Thức.

***

Lúc này, Trình Lê ngồi trên ghế gỗ, cảm thấy tai trái đau buốt.

Làm phần mặt bên trái của cô cũng tê dại.

Nhiều năm như vậy, thông tin DNA của cô xem như là người thân thuộc gần nhất với Trình Cừ mất tích ghi vào hệ thống nội bộ của cảnh sát để so với những thi thể vô danh kia, tìm kiếm mọi thứ có liên quan đến Trình Cừ.

Mãi không có tin tức.

Trước đây Trình Lê cảm thấy là thật sự vẫn chưa có tin tức của Trình Cừ.

Ngày hôm ấy cô biết, không có tin tức có thể là do DNA của cô và Trình Cừ căn bản không thể đối chiếu thành công.

Bởi vì cô căn bản không phải là con gái của Trình Cừ.

Sở dĩ cô được sinh ra là vì Nhạc Hải Âm cho rằng cô là con gái của Trình Cừ...

Nhưng dường như Trình Lê cũng sa vào sự mất tích của Trình Cừ không rút ra được... Mãi cho đến năm nay, cô vẫn đang gửi gắm hi vọng tìm được Trình Cừ.

Có thể cô không phải là con gái của Trình Cừ, nhưng cô luôn coi Trình Cừ như cha của cô.

Cuối cùng sự kiện tổn thương đổ máu ngoài ý muốn ấy bị che giấu.

Nhưng những ngày Nhạc Hải Âm hành hạ cô vẫn chưa xong.

Một tuần đó, Trình Lê không thể rời khỏi thành phố Diệm.

Nhạc Hải Âm vây hãm cô, cô không đi được.

Khi đi ra khỏi sự hành hạ bằng ngôn ngữ mỗi ngày của Nhạc Hải Âm, Trình Lê cảm thấy rất nhiều thứ trong thân thể đã chết một lần và vẫn đang tiếp tục chết dần.

Mỗi ngày cô bị ảo thanh, cho dù Nhạc Hải Âm dừng lại, thì những lời nói ấy cũng đang xé rách bên tai cô.

Huống chi bọn họ đều không dừng lại, đều đang tiếp tục.

Sau đó, Nhạc Hải Âm thường nói: “Nếu không phải là máu của mày bản, thì anh ấy vẫn còn. Anh ấy sẽ không mất tích.”

Nhạc Hải Âm nói: “Từ nhỏ mày đã hỗn láo, không biết phép tắc, gàn bướng... Cái mặt này của mày dụ dỗ nhiều người nhớ mày như vậy, cuối cùng ngay cả Phương Thức cũng không bỏ qua.”

...

Sau đó Phương Thức đến tìm cô nói: “Ta đã nói chuyện với bà ấy rồi, không nói vào lúc cuồng loạn như vậy. Trình Cừ biết con không phải là con gái của anh ấy, vụ tai nạn xe đó, ta nghĩ có lẽ là anh ấy muốn chết cùng con.”

Phương Thức còn nói: “Bà ấy tưởng là ta sắp tâm muốn trả thù bà ấy và Trình Cừ cho nên theo con, bà ấy nói ta đã tính nhầm, thật ra con và Trình Cừ không có quan hệ. Không phải như vậy, A Lê con nên biết không thể nào là như vậy. A Lê, sau này ta có gia đình của ta, ta không thể chấp nhận con là con gái của ta.”

Mà ông ngoại Nhạc Minh Sâm...

Nhạc Hải Âm vốn là nỗi đau của Nhạc Minh Sâm, Trình Lê không thể kích thích ông.

...

Trình Lê nhớ câu cuối cùng cô từng nói với Nhạc Hải Âm trong mấy năm gần đây.

Trình Lê nói: “Bà có thể không sinh tôi ra...”

Cô cũng không yêu cầu nhất định phải đến thế giới này.

***

“Ăn tối chưa?” Một câu của Trình Lộc Minh kéo Trình Lê ra khỏi lỗ hổng quá khứ.

Trình Lê sờ tai trái, nói: “Chưa ăn.”

Cô nhìn nhìn Trình Lộc Minh, đột nhiên nhớ đến cú điện thoại khiến cô cảm thấy bất ngờ kia.

Trong điện thoại, Đàm Khắc hỏi: Bệnh của cậu khỏi chưa?

Cô nghĩ Đàm Khắc có lẽ đã thấy cảm xúc thất thường của cô trước khi cô rời đi... Phập phồng, hoặc là...

Trình Lê lắc đầu, không muốn nghĩ nữa.

Mà câu mấy năm trước Trình Lộc Minh hỏi là: Bây giờ cậu đã vui vẻ chưa?

Một người nói là bệnh, một người chỉ nói tâm trạng của cô kém một chút mà thôi.

Trình Lộc Minh không giống Đàm Khắc, cho nên Trình Lộc Minh vẫn ở trong thế giới của cô.

Trình Lộc Minh nói: “Ra ngoài ăn đi, cậu mời mình.”

Trình Lê nhìn anh ta, ánh mắt đang hỏi tại sao.

Trình Lộc Minh nói: “Khi người ta rã tiền, không phải tâm trạng đều khá tốt sao?”

Trình Lê kiên trì: “Bây giờ vốn không tệ.”

Trình Lộc Minh không cãi với cô nữa, chỉ giục cô đi.

Hai người đóng cửa, ra khỏi tứ hợp viện.

Trình Lê hỏi anh ta: “Ăn cái gì?”

Trình Lộc Minh nói: “Gần đây đi.”

Trình Lê đồng ý.

Trình Lộc Minh lái xe, Trình Lê chỉ đường cho anh ta, hai người thật sự vào một nhà hàng ở gần đó.

Giờ này, ghế trống không nhiều lắm, nhà hàng mà Trình Lê chọn khá sang, bình thường sẽ không đầy ngập khách.

Khi Trình Lộc Minh đi đậu xe, Trình Lê được dẫn vào trong phòng ăn trước một bước.

Đi sâu vào trong phòng ăn phải đi qua một hành lang, hành lang khá hẹp.

Do những tác phẩm điêu khắc bằng gỗ khắc rồng ghép thành, tiếng người và mùi thơm của thức ăn ở hai bên xuyên qua những chỗ khắc rồng phủ kín hành lang.

Trình Lê đi nửa đường thì dừng lại.

Cô nhìn thấy một người đàn ông đi từ hướng đối diện.

Cô chỉ gặp qua một lần, nhưng có ấn tượng rất sâu đậm với người đàn ông này.

Anh ta là người nhà của Nhậm Tây An.

**

Lúc đó Nhậm Tây An còn không tự do bằng lính ở trong quân đội.

Vì sợ Trình Lê có chuyện anh không có cách nào ra tay kịp thời, anh đã cho Trình Lê phương thức liên lạc với anh hai Nhậm Tĩnh Du của anh.

Trước khi rời khỏi Bắc Kinh, Trình Lê đã gặp Nhậm Tĩnh Du.

Khuôn mặt Nhậm Tĩnh Du khác Nhậm Tây An, Nhậm Tĩnh Du giống như tên của anh ta, như ngọc.

Nhậm Tây An cứng rắn, Nhậm Tĩnh Du ôn hòa.

Trình Lê không biết tại sao, cô nhớ dáng vẻ Nhậm Tĩnh Du rõ như vậy.

Lúc này chạy trời không khỏi nắng, cô thậm chí không cần suy nghĩ là lập tức có thể nhận ra anh ta.

Lần gặp nhau ấy, hai người nói chuyện khá ít.

Cô đã nói kết thúc với Nhậm Tây An.

Nhậm Tây An đã mang theo nhiệm vụ thi đấu ở nước ngoài, Nhậm Tĩnh Du gặp cô cũng chỉ hỏi một câu tại sao.

Trình Lê nói: “Hiện nay em hơi hồng bết, anh ấy không cần phải phân tâm chờ em điều chỉnh. Em cho anh ấy cơ hội chọn lại lần nữa.”

Khi ấy còn trẻ, cô cảm thấy như vậy là tốt nhất. Anh có sứ mạng của anh, cô có vấn đề của cô, trước tiên mỗi người hãy chăm sóc bản thân mình thật tốt, rồi hãy bàn chuyện tình yêu.

Nếu anh không chọn được, nếu cô có thể sắp xếp xong, có thể sẽ kéo nhau trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Núi Băng Đèo Anh Đến Với Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Anh Vượt Núi Băng Đèo Vì Em (5)

Nhậm Tĩnh Du không mở miệng, Trình Lê cũng còn chưa nói gì, Trình Lộc Minh đã bắt kịp từ phía sau.

Nhậm Tĩnh Du liếc nhìn Trình Lộc Minh sau lưng Trình Lê, suy nghĩ vốn định lên tiếng chào hỏi Trình Lê vì vậy mà không còn nữa.

Anh ta đi qua bên cạnh Trình Lê, khoảnh khắc lướt qua vai khẽ gạt đầu.

Nhậm Tĩnh Du không dừng bước, vội vã đi xa.

Trình Lê dừng lại tại chỗ, do dự mấy giây.

Rồi sau đó cô hơi nghiêng người nói với Trình Lộc Minh ở phía sau: “Cậu vào trước đi, mình gặp một người quen.”

Trình Lộc Minh còn chưa đáp lại, Trình Lê đã vội vàng đuổi theo Nhậm Tĩnh Du rồi đi, chỉ để lại một bóng lưng mảnh khảnh kiên quyết cho Trình Lộc Minh.

**

Vào giây phút ra khỏi cửa nhà hàng, Nhậm Tĩnh Du nghe thấy tiếng người và tiếng bước chân chạy nhanh từ đằng sau đến.

Trình Lê theo anh ta ra khỏi cửa, khẽ gọi: “Anh Nhậm”

Nhậm Tĩnh Du xoay người lại.

Trình Lê đứng rất gần sau lưng anh ta.

Cô vẫn như trước đây, cái cổ dài trắng nõn, vóc dáng cao gầy, con ngươi đen tòả ánh sáng sáng rực.

Không khác biệt lắm so với cô gái trong trí nhớ Nhậm Tĩnh Du, dấu vết mà thời gian lưu lại dường như rất nhạt.

Nhậm Tĩnh Du lại gạt đầu với Trình Lê, chào hỏi một cách ôn hòa nhưng cũng có vẻ hơi xa cách: “Chào em”

Trình Lê hỏi dò: “Anh còn nhớ em không?”

Nhậm Tĩnh Du nhướng khóe môi: “Còn nhớ.”

Trình Lê dạ một tiếng: “Không có gì cả, em chỉ cảm thấy chạm mặt thì nên chào hỏi một tiếng.”

Thoạt đầu Nhậm Tĩnh Du không có phản ứng gì, thấy sắc mặt Trình Lê không chút rung động nào mới hỏi: “Tình cảm mới ư?”

Trình Lê hơi ngẩn ra, phản ứng kịp người anh ta chỉ là Trình Lộc Minh đi cùng cô.

Trình Lê lắc đầu: “Không phải, là bạn.”

Gió thổi phần tóc trên trán cô lòa xòa, màu da trắng nõn lộ ra nhiều hơn, tôn rõ sự tương phản giữa cô và bóng đêm sau lưng.

Nhậm Tĩnh Du cũng không hỏi nhiều nữa, vẫn khẽ gật đầu chuẩn bị rời đi.

Trình Lê vội nói trước khi anh ta đi: “Em cảm thấy nên chào hỏi anh là vì bây giờ em đang theo đuổi Tây An. Anh là anh của anh ấy, đây là phép xã giao cơ bản nhất của người theo đuổi. Chuyện trước đây, hi vọng anh hãy thứ lỗi nhiều hơn. Nếu em làm phiền anh, em rất xin lỗi.”

Nhậm Tĩnh Du sùng sốt một chút, Trình Lê đã tạm biệt rồi biến mất trước mặt anh ta.

Mấy năm nay, anh ta đã gặp qua rất rất nhiều cô gái. Xinh đẹp đầy đủ, nghèo khổ hoặc giàu có, đủ mọi kiểu... Người phản ứng nhanh, nhận thức mạnh mẽ này rất hiếm có.

***

Khi Trình Lê trở lại bàn, Trình Lộc Minh đã chọn món xong.

Khi hai người ngồi đối diện nhau ăn cơm luôn luôn có hiệu quả, đây là sự ăn ý bồi dưỡng được khi cùng đi học ngồi xổm trong hẻm giải quyết bữa sáng hồi còn nhỏ.

Không nói chuyện, giải quyết thức ăn có hiệu suất cao vô cùng.

Cuối cùng Trình Lê chỉ cười một cái khi thấy Trình Lộc Minh đặt bộ đồ ăn gọn gàng: “Bệnh nghề nghiệp à?”

Thu dọn gọn mọi thứ.

Trình Lộc Minh xoa cổ tay: “Năng lực tự lo liệu của nhóm tân binh báo cáo tháng trước kém, mấy bộ xương già bọn mình không thể không thường xuyên làm gương không dùng dù chỉ một giây được.”

Trình Lê mỉm cười, đột nhiên nhớ ra gì đó, dặn dò: “Minh sang cửa hàng bên cạnh mua đồ, cậu ở ven đường chờ mình.”

Trình Lộc Minh đồng ý, đi lấy xe sau Trình Lê một bước, đậu xe trên con đường bên ngoài nhà hàng chờ cô.

Bóng cây ven đường sâu thẳm, ánh đèn trong cửa hàng bên đường sáng như ban ngày, hắt vào cành lá, bị chia nhỏ thành từng khoảng từng khoảng.

Anh ta hạ cửa sổ xe xuống, nhớ tới vẻ không chùn bước khi đuổi theo người ban nãy của Trình Lê, có phần buồn bực.

Lần này anh ta tới Bắc Kinh, người hợp tác Quý Nghiệp luôn giục anh ta ra tay khi nên ra tay.

Quý Nghiệp suy nghĩ quá đơn giản, cho rằng anh ta bước về trước một bước là có thể thành công.

Nhưng chỉ có bản thân Trình Lộc Minh biết, kể từ khi Trình Lê mười tám tuổi rời khỏi thành phố Diêm, mấy năm nay, Trình Lê đã vẽ một ranh giới xung quanh cô, mặc cho anh ta có đến gần hơn nữa thì cũng không có quan hệ thân mật.

Trình Lê có sự kiên trì của mình, anh ta cũng không hi vọng cô thỏa hiệp.

Cô là người khi đã xác định một hướng là rất khó quay đầu lại.

Cô cũng không cần thỏa hiệp, cô tiếp tục trung thành với bản thân, anh ta sẽ tiếp tục ở bên cô.

Trình Lê từ dáng vẻ gầy gò trống rỗng năm đó khôi phục được như ngày hôm nay chẳng qua chỉ hơn hai năm.

Nguyên vọng lớn nhất của anh ta chỉ là cầu cho cô bình an vui vẻ.

Cô luôn luôn thẳng thắn, nếu có ý với anh ta thì sẽ không chờ đến hôm nay.

Nếu anh ta mở miệng, thì rất có thể sẽ khiến cô xa anh ta hơn.

**

Trình Lộc Minh hóng gió một hồi, bóng dáng Trình Lê nhanh chóng xuất hiện trong tầm mắt anh ta lần nữa.

Lên xe, Trình Lê đưa cái hộp giấy trên tay cho Trình Lộc Minh.

Trình Lê nói: “Sinh nhật vui vẻ.”

Là một cái bánh gato.

Khi sờ màn hình di động bị vỡ, Trình Lê thấy ngày 22, liền nhớ ra đây là sinh nhật của Trình Lộc Minh.

Anh ta không đến, không có gì; anh ta đến, cô phải bày tỏ.

Bàn tay đang kéo hộp giấy của Trình Lộc Minh run một cái gần như không thể nhận ra, anh ta nói có vẻ hơi cứng nhắc: “Minh không quen ăn đồ ngọt.”

Trình Lê ừm khê: “Vậy thì nhìn hai cái, nó đẹp lắm. Nhìn qua cũng không tính là lãng phí.”

Trình Lộc Minh hỏi: “Sao mấy năm trước không thấy cậu bày tỏ một chút?”

Trình Lê lập tức nói: “Năm nay mọc lương tâm rồi. Đại đội trưởng Trình, qua hôm nay là cậu hai mươi chín rồi, tìm một người bên cạnh đi.”

Câu trước, Trình Lộc Minh nghe còn muốn cười, câu sau, anh ta nghe chỉ cảm thấy trong lòng nặng nề, sự mừng rỡ khi thấy bánh gato ban nãy cũng biến mất rất nhanh.

Anh ta cười lạnh: “Tìm người gì chứ? Bận rộn đâu có thời gian mà chăm sóc, chỉ làm trễ nãi người ta thôi.”

Đèn trên cả con đường không biết vì sao mà tắt dần, bốn phía tối sầm.

Trong bóng tối, vẻ mặt Trình Lê có vẻ mơ hồ.

Giọng cô rất nhẹ nhàng: “Khi cậu chạy đến đám cháy, có một người chờ cậu, không phải cậu càng tiếc mạng mình hơn sao?”

Trình Lộc Minh cười về không để tâm: “Giống như cậu từng đi vào trong vậy.”

Trình Lê nhìn anh ta, Trình Lộc Minh rất ít bắt bẻ lời của cô như vậy.

Trình Lê nghiêm túc nói: “Minh có người rồi, người cậu biết đó.”

Trình Lộc Minh hỏi: “Bao lâu rồi? Tin tốt lành sao không nói sớm.”

Trình Lê trả lời: “Không lâu cũng không ngắn, xem tính thế nào đã. Minh chuẩn bị nhẫn trong hai ngày hôm nay hoặc mai sẽ mua.”

Trình Lộc Minh hạ cửa sổ xe xuống một chút lần nữa, con gió thổi qua lá cây lác đác rồi thổi vào trong xe.

Trình Lê đã nhắc tới nhẫn, anh ta không biết còn có thể hỏi thêm gì nữa.

Chỉ nói: “Đối xử tốt với cậu?” Trình Lê nhàn nhạt mở miệng: “Tốt hơn mình.”

Trình Lộc Minh nói: “Cậu xứng đáng có người tốt hơn.”

Trình Lê yên lặng chốc lát, rồi nãy một tiếng thật khê: “Minh có nhiều tật xấu lắm, đừng tăng bốc mình. Cô gái cậu tìm sau này đừng có giống mình. Rồi rầm phải lo lắng nhiều, không bớt chuyện được.”

***

Khi lại nhận được điện thoại báo về nhà, Nhậm Tây An nhìn khuôn mặt khi ngủ của Trình Lê, đồng ý.

Anh về Max thay đồ trước, kệt xe trong thành phố nửa tiếng mới đến, xa xa thấy trạm gác.

Có một khoảng thời gian anh không về nhà, khuôn mặt lính gác đều vô cùng xa lạ, giấy thông hành cũng không biết đã ném ở đâu, nhưng chắc chắn không có trên chiếc xe này của Lý Thành Khê.

Suýt nữa thì bị người ta chặn lại ở cổng, may mà gặp được bố của Diệp Liên Thiệu nên mới cùng thuận lợi đi vào.

Không ai gọi anh, anh cũng phải về, đăng kí thì thế nào cũng phải lấy một số giấy tờ cần thiết.

Anh không đậu xe trước ngôi nhà nhỏ của gia đình mình, mà để dưới một hàng cây dương thẳng tắp.

Rê rà trên xe một hồi anh mới xuống.

Còn chưa vào cửa thì lại thấy anh hai Nhậm Tịnh Du vừa tắt máy xe.

Anh chờ một chút, Nhậm Tịnh Du xuống xe, hai người cùng đi vào trong.

Buổi chiều Nhậm Tịnh Du tìm anh cũng là được giao cho chuyện bảo anh về nhà.

Hai người còn chưa chạm vào cửa, có một bóng người quen thuộc từ trong đi ra.

Là Tần Đàm, bạn lớn lên từ nhỏ cùng Nhậm Tịnh Du, cũng là bạn gái của Diệp Liên Thiệu.

Tần Đàm nhìn thấy bọn họ, vẫy tấm thiệp mời trong tay một cái: “Quyết định đột ngột, em vừa bay về nhưng lão Diệp lại không có ở đây, nên em đành phải đến đưa cái này.”

Là thiệp cưới.

Cô ấy nói: “Đãi tiệc thôi, không làm nghi lễ. Làm xong em còn phải về Anh.”

Nhậm Tây An theo bản năng nhìn phản ứng của Nhậm Tịnh Du.

Nhậm Tịnh Du không bộc lộ cảm xúc ra ngoài, Nhậm Tây An đi vào trước một bước, để Nhậm Tịnh Du lại ở bên ngoài.

**

Ở cùng Diệp Liên Thiệu ở Tây Bắc nhiều ngày, Diệp Liên Thiệu nhắc đến “nước Anh” của anh ta mấy lần, nhưng chưa từng nói qua chuyện sắp làm đám cưới, xem ra là chuyện đột nhiên xảy ra thật.

Bây giờ Diệp Liên Thiệu có sống không?

Nhậm Tây An không nghĩ anh ta có thể ra khỏi Altun nhanh như vậy.

Anh và Trình Lê nán lại Hoa Thỏ Câu cũng chỉ vừa về Bắc Kinh mà thôi.

**

Trước đây Tần Đàm thích Nhậm Tịnh Du, Nhậm Tịnh Du tích cực gây dựng sự nghiệp, thời kì đầu dốc lòng liều mạng vì sự nghiệp không để tâm đến chuyện tình cảm cá nhân.

Mục tiêu và tham vọng của Nhậm Tịnh Du lớn, Tần Đàm đuổi theo bước tiến của anh có thể nói là vô cùng vất vả.

Nhậm Tịnh Du không chăm sóc cho bản thân, Tần Đàm không khuyên nổi.

Những lĩnh vực anh bước chân vào, cô cũng không thông thạo.

Mấy năm trôi qua, không thật sự yêu nhau vui vẻ cũng không phải là không để lại tiếc nuối.

Thời gian khiến con đường theo đuổi Nhậm Tịnh Du của cô thua thảm hại, không thắng lại được năm tháng tĩnh lặng; nhưng cũng là thời gian để cô biết quý trọng người bên cạnh, thấy Diệp Liên Thiệu ở ngay bên mình.

**

Sau khi vào nhà, Nhậm Tây An đứng dựa lưng vào bức tường sau cửa.

Nghĩ đến tấm thiệp cưới đỏ thắm trong tay Tần Đàm, tâm trạng dần chùng xuống.

Là người bên cạnh, anh đã thấy một nỗi tiếc nuối lớn hơn trong câu chuyện này.

Năm đó Nhậm Tịnh Du làm việc quá sức phải nhập viện, trận bệnh đó, anh ấy đã thay đổi nhịp sống trước kia, muốn ổn định lại, sắp xếp từng phần trong cuộc sống thật tốt.

Một phần rất quan trọng trong đó chính là Tần Đàm.

Nhưng đã quá muộn, sự cố chấp đối với tình yêu của Tần Đàm đã mài mòn hết khi cả ngày nom nớp lo sợ cho anh ấy, đi về phía Diệp Liên Thiệu.

Tần Đàm không chờ đợi mãi, bởi vì người kia là Diệp Liên Thiệu, về sau Nhậm Tịnh Du cũng không theo đuổi lại, không cứu vãn mọi chuyện.

**

Từng đứng xem mối tình này, nhớ đến người phụ nữ anh vừa ngủ chung tối nay, Nhậm Tây An cảm thấy cảm xúc tiếc nuối này lại giảm đi một chút.

Anh chờ lâu hơn một chút là sợ khi Trình Lê hối hận quay đầu lại, nếu anh không có ở đây, cô sẽ là một Nhậm Tịnh Du khác.

Mấy năm nay Nhậm Tịnh Du sống không tốt lắm, anh nhìn thấy, cho nên không muốn thấy trên thế giới này có thêm một người như vậy nữa.

Chờ một chút là già thêm mấy tuổi, sau này ném lên bàn hạ giá.

Không chờ thì sẽ tiếc nuối cả đời.

Nhậm Tây An đứng dựa tường một hồi rồi mới tiếp tục đi vào phòng khách.

Ngoài dự liệu của anh, Nhậm Đông Dã luôn nóng nảy lại ung dung thong thả uống trà, cũng không lên tiếng trước.

Nhậm Tây An đến ngồi xuống đối diện ông.

Hiếm khi về, có những chuyện anh nên nói rõ một chút.

Vì Trình Lê, cũng vì bản thân anh.

Chuyện hôn nhân này, càng nhiều người chúc phúc càng tốt.

Sau khi Nhậm Tây An ngồi xong, Nhậm Đông Dã mới để cái cốc sứ trắng xuống, sau đó lại cời chiếc kính mắt đeo vào khi xem thiệp cưới ban nãy, hỏi anh: “Chịu về thăm ông già này rồi à?”

Sắc mặt Nhậm Tây An không đổi, tư thế ngồi rất ngay ngắn, hai tay đặt trên hai đầu gối, sống lưng thẳng tắp.

Tư thế ngồi này có chút làm ra vẻ.

Nhậm Đông Dã cười một tiếng, nhìn anh có vẻ hơi nghiến ngấm: “Vờ vịt gì chứ, nhóc con muốn xin ta làm gì?”

Không phải có chuyện muốn xin, là có chuyện muốn nói rõ.

Nhưng có mấy câu cũng không thể nói thẳng, có chút đột ngột, Nhậm Tây An cần quanh co một chút.

Suy nghĩ, Nhậm Tây An đổi sang nhìn thẳng Nhậm Đông Dã: “Gặp một vấn đề cần phải mượn ít tiền, bố có không ạ?”

Theo Nhậm Đông Dã thì việc này có phần buồn cười.

Nhậm Đông Dã ồ một tiếng: “Max sắp phá sản rồi à?”

Tin tức Max nhanh chóng hoàn thành vòng quay tài chính C trong nhóm ba công ty mạng không lò BAT trong tình hình kinh tế ảm đạm bay đầy trời, vấn đề đặt ra cho Max trong giai đoạn hiện nay là tiêu tiền như thế nào.

Trong câu này của Nhậm Đông Dã mang theo sự hài hước rõ ràng.

Nhậm Tây An không cười theo ông, vẫn nhìn thẳng về phía ông: “Không liên quan đến Max, chuẩn bị dùng để mua nhà ạ.”

Anh nói đầy trịnh trọng, vẻ mặt và giọng nói đều rất nghiêm túc, Nhậm Đông Dã không nén được tò mò: “Nhóc con còn thiếu ỏ à?”

Nhậm Tây An nói: “Lần này không tùy tiện, là nhà kết hôn ạ.”

Cho dù là nhà kết hôn thì Nhậm Tây An cũng không cần vay tiền, nhất là hỏi vay tiền ông già ông đây...

Nhậm Đông Dã nheo mắt, lần này nghiến ngấm lại.

Nhậm Tây An này đâu có phải vay tiền, đây là mượn danh nghĩa vay tiền để nói cho ông biết là nó có người rồi.

Vì mấy câu nói với Nhậm Tây An, đến đây Nhậm Đông Dã rốt cuộc không kèm được bắt đầu mắng, nhặt cái khay bên cạnh đập vào người Nhậm Tây An.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Núi Băng Đèo Anh Đến Với Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Anh Vượt Núi Băng Đèo Vì Em (6)

Nhiều năm lắm rồi, Nhậm Đông Dã chưa từng can thiệp vào việc ra quyết định trên đường đời của con cái.

Ông không phải là một người cha bảo thủ, vợ đã qua đời, giữa ông và con trai đã sớm xây nên một sự tín nhiệm bền vững.

Đây là một kiểu quan hệ cùng vượt qua hình thành gần ba mươi năm qua, tín nhiệm cách cư xử và cái nhìn của nhau.

Điều Nhậm Đông Dã cần chẳng qua cũng chỉ là một phần tôn trọng và quý trọng khi sống chung.

Sự thân mật xây nên giữa người với người ấy vô cùng khăng khít, chứ không phải chỉ là một loại nghĩa vụ xây nên trên sự ràng buộc của mối quan hệ cha con.

Đánh xong, Nhậm Tây An nói rõ chuyện “nhà tân hôn” này, cũng cơ bản tiến vào bước gặp người thật tiếp theo.

Nghề nghiệp và tính cách của Trình Lê, Nhậm Tây An không dùng quá nhiều tính từ.

Vứt hết tất cả, trong mắt anh, Trình Lê chỉ hợp với bốn chữ: Không hề chùn bước.

Bản thân cô luôn quyết chí tiến lên, cũng làm cho người tiếp xúc với cô có nhiều dũng khí hơn, cũng sẽ sẵn lòng không chùn bước vì cô.

Nhậm Đông Dã nghe hai ba câu giới thiệu này xong chỉ tiêu hóa một lúc, rồi sau đó nói: “Con chọn thời gian để chúng ta gặp mặt đi.”

Nhậm Tây An ngâm trà giúp ông lần nữa, màu vàng trong veo dần tràn đầy cái cốc sứ, hương thơm thoang thoảng lan tỏa.

Không khí trong phòng bỗng ấm áp hơn rất nhiều.

Nhậm Đông Dã cầm tấm thiệp cưới mà Tàn Đàm mang đến trong tay, rồi bổ sung: “Đó là người là con muốn sống hết đời, ta không muốn nói nhiều. Tốt xấu gì thì con tự chịu trách nhiệm. Nếu con vẫn còn mười tám tuổi thì ta sẽ kiểm định thay cho con; bây giờ con đã đủ chín chắn rồi, không cần ta nhắc nữa. Con cân nhắc xem tính cách của con bé, nếu lo nó tới nhà bị áp lực hay câu nệ gì thì tìm một chỗ linh động mà gặp.”

Nhậm Đông Dã suy nghĩ rất chu đáo, Nhậm Tây An bưng cốc sứ lên đưa cho ông: “Vâng ạ.”

Nhậm Đông Dã gật đầu: “Thanh minh còn sớm, dành thời gian đi thăm mẹ con một chút, nói tin này cho bà ấy biết luôn.”

Nhậm Tây An đáp ứng.

Anh đã đưa Trình Lê vào nhận thức của Nhậm Đông Dã, nhưng anh vẫn chưa rõ nguyên nhân Nhậm Đông Dã vội gọi họ về nhà tối nay.

Thấy Nhậm Đông Dã không định đề cập, Nhậm Tây An chủ động hỏi: “Tối nay bố vội gọi con về là có chuyện ạ?”

Nhậm Đông Dã xua tay với anh: “Bây giờ không có chuyện của con, anh hai con nghe là được rồi.”

Nhậm Tây An khựng lại, lập tức hiểu vở kịch này phải hát màn nào.

Có lẽ là có chuyện lớn đời người.

Đoán chừng có người tốt bụng nào đó giới thiệu con gái nhà ai đó với Nhậm Đông Dã.

Nhậm Đông Dã sẽ không can thiệp vào sự lựa chọn cuối cùng của họ, nhưng trong quá trình này ông cũng sẽ không từ chối thêm dầu vào lửa.

Trình Lê xuất hiện quả là đúng lúc.

***

Tất cả giấy tờ trong nhà đều để trong phòng đàn mà Khương Thời, bà Nhậm sử dụng khi còn sống.

Nhậm Tây An lấy thứ cần thiết trong tủ bảo hiểm ra, rồi trở về phòng ngủ.

Ở Max và Sao Thiên Lang lâu, về căn phòng diện tích có hạn sẽ cảm thấy chật chội.

Lấy một cái hộp bọc nhung nhỏ mà anh để trong ngăn kéo nhiều năm, anh cũng không ở lại lâu rồi xuống lầu lần nữa.

Thấy bóng đêm càng ngày càng sâu.

Làm xong rồi, giường còn chưa lạnh mà anh đã đi mất dạng, dù thế nào thì cũng không thể để Trình Lê chờ quá lâu.

Nhậm Đông Dã đã rời khỏi phòng khách, trong phòng cũng không thấy bóng dáng Nhậm Tịnh Du đâu.

Nhậm Tây An thử đẩy cửa đi ra ngoài, chỉ thấy dưới bầu trời đen kịt, một mình Nhậm Tịnh Du dựa vào vách tường bên ngoài, Tàn Đàm cũng đã đi mất.

Thấy anh đi ra, Nhậm Tịnh Du búng tàn thuốc nơi đầu ngón tay một cái, hơi khép mắt để quét sạch sự tĩnh mịch trong mắt, hỏi: “Chú ba, chú thấy thế nào?”

Có sự ảm ý bao nhiêu năm nay, Nhậm Tây An biết anh ta đang hỏi cái gì.

Nhậm Tịnh Du hỏi là: Anh đứng ở góc độ một người quan sát, thấy tình cảnh cô đơn lẻ bóng ngày hôm nay của anh ta thế nào.

Thiếp cười có rồi, Tần Đàm và Diệp Liên Thiệu cơ bản cũng đã đến hồi kết thúc.

Tần Đàm luôn luôn rất cứng cỏi, nơi đây mắt cô chỉ có sương phủ nơi khóe mắt chứ không có lệ.

Mấy năm trước, lớp sương phủ trong mắt Tần Đàm đọng lâu ngày hóa thành cơn mưa, cô đi rồi, mưa đổ xuống, cây dù che chở cho Nhậm Tịnh Du trong tay Tần Đàm không còn nữa, Nhậm Tịnh Du bị ướt cả người vô cùng thảm hại, cô đi rồi cũng sẽ không quay đầu lại hỏi xem anh có lạnh hay không.

Ý lạnh xung quanh đều mang chút mùi vị thốn thức.

Đây không phải là chuyện như hồi còn bé không vui đánh một trận là có thể giải quyết, Nhậm Tây An chỉ hỏi: “Anh đã nói hết chuyện nên nói với chị Đàm rồi?”

Nhậm Tịnh Du nhìn anh, mang theo chút tự giễu: “Có thể nói cái gì chứ? Biến thành như vậy đâu phải là một ngày hai ngày. Nói nhiều lại đào góc tường của lão Diệp, ngược lại anh không được tự nhiên.”

Nhậm Tịnh Du trước kia điên cuồng lao vào công việc, thời gian nghỉ ngơi mỗi năm khá ít.

Sau khi từ đội tình vào đội tuyển quốc gia thì Nhậm Tây An về nhà cũng ít, không có nhiều cơ hội chạm mặt.

Nhưng hàng năm hai anh em đều cùng làm một chuyện trong cùng một ngày.

Đầu năm đi chùa Thiền Minh cầu nguyện.

Không hề tin Phật, chẳng qua là cầu cho người mình quan tâm bình an.

Hàng năm, người mà Nhậm Tịnh Du viết lên thẻ cầu nguyện đều có Tần Đàm.

Nhậm Tây An cũng từng viết Trình Lê.

Khi Nhậm Tịnh Du bận rộn, một ngày ba bữa không theo quy luật, chưa từng để Tần Đàm biết những chuyện này, anh bận nên quên nói.

Bây giờ nhắc lại, đơn giản là quạt lá vào mùa đông, áo bông vào mùa hè, sự ân cần của anh sau khi trái tim cô lạnh lẽo.

Đứng như vậy càng cảm thấy dè dặt hơn.

Nhậm Tịnh Du dụi tắt thuốc, nhắc đến cuộc gặp vô tình tối nay: “Không nói chuyện này nữa. Trước khi về chạm mặt một người.”

Nhậm Tây An không đề phòng: “Ai?”

Nhậm Tịnh Du cũng không úp mở: “Bạn cũ, một cô gái đi đêm, của chú.”

Lúc này Nhậm Tây An ngược lại cũng hơi bất ngờ.

Từ “đi đêm” Nhậm Tịnh Du dùng cũng coi như thích hợp.

Nhậm Tây An mỉm cười gần như không thể thấy được: “Sao mà đi đụng ngay mặt anh vậy?”

Anh làm nhẹ quá chẳng? Trình Lê vẫn còn sức ra ngoài chạy khắp nơi.

Nhậm Tịnh Du nhìn anh... Về bất ngờ trong ánh mắt Nhậm Tây An chợt lóe lên, rồi còn lại điềm tĩnh.

Nhớ đến mấy câu Trình Lê nói, Nhậm Tịnh Du cũng hiểu ra, xì một tiếng: “Cô gái thần nhiên nói cho anh biết đang theo đuổi chú lần nữa, xem ra là đã giành được rồi.”

Nhậm Tây An: “...”

Sau câu này anh bất ngờ thêm mấy phần.

Nhậm Tây An không nghĩ tới việc Trình Lê sẽ thẳng thắn nói chuyện với Nhậm Tịnh Du như vậy, chứ không phải là chạm mặt chỉ mỉm cười chào hỏi thoáng qua.

Anh đứng thẳng dậy rời khỏi cánh cửa dựa vào trước đó, nói cho Nhậm Tịnh Du biết: “Hai chiều. Nâng niu nhau, không ai thiệt thòi cả. Đôi bên đều có tình cảm với nhau, cô ấy cũng không cần theo đuổi.”

Nhậm Tịnh Du: “...”

Đôi môi mỏng của Nhậm Tịnh Du mím chặt, lần này đến lượt anh ta khựng lại.

Nhậm Tây An nói tiếp: “Trong nhà sắp có thêm một miệng ăn, anh là một phần tử trong nhà, cũng lớn tuổi nên có cân nhắc trước đi. Nếu không có gì bất ngờ thì chỉ là chuyện trong mấy ngày này thôi.”

Chữ bất ngờ trên mặt Nhậm Tịnh Du viết vô cùng rõ ràng.

Nhậm Tây An nhìn thấy cũng hiểu rõ, anh đặc biệt tuyên bố: “Khỏi cần giạt mình. Xác định rồi mà còn kéo dài là làm hỏng chuyện, em không có thói quen này. Là em muốn nhanh một chút, cô ấy hoàn toàn phù hợp với em.”

Lần này Nhậm Tịnh Du cười khẩy: “Ý là nếu có vấn đề thì là lỗi của chú, cô gái đó đâu đâu cũng tốt à?”

Nhậm Tây An không trả lời, chỉ nói rõ: “Không phải nói chuyện vớ vẩn đâu. Cũng là khuyên anh, đừng kéo dài nữa. Em đi trước đây, anh vào nói chuyện với ông già đi. Chuyện kia nếu anh có cần thì hãy tìm em. Có thứ người khác không giúp được, anh hãy suy nghĩ cho kĩ. Lão Diệp và anh hai chọn một, tuy có lỗi với anh ấy, nhưng đáp án của em là anh.”

***

Từng ngọn đèn ven đường bị vụt phía sau xe, còn đang ở đường Trường An, Nhậm Tây An nhận được một cú điện thoại từ Max gọi tới.

Gần đây, Max sắp thông báo việc phát hành vòng đeo tay Max, một thiết bị đeo thông minh.

Vòng đeo tay Max bao gồm rất nhiều chức năng chính, là sự kết hợp của công nghệ tương tác mới, phần cứng truyền thống, cùng ứng dụng điện toán đám mây.

Có thể giám sát trạng thái hoạt động, giám sát giấc ngủ và các chỉ số cơ thể, đồng thời trong trường hợp phân tích chỉ số giấc ngủ ghi lại có thể đánh thức người đeo vòng tay vào thời điểm lý tưởng nhất.

Vì sản phẩm này mà trước đây Nhậm Tây An bận rộn mấy tháng, hôm nay trong công ty còn có một tổ khác đang tăng ca.

Sau khi nhóm đeo thử thứ hai rút ra từ những người đăng kí tình nguyện dùng ứng dụng ràng buộc vòng đeo tay với ứng dụng đã sinh ra nhiều trị số tham khảo, ngày sản phẩm chính thức ra thị trường càng ngày càng gần.

Khi Nhậm Tây An nhận máy đeo tai nghe bluetooth, tưởng cú điện thoại này nói về vòng đeo tay.

Nhưng khi nói chuyện, Lý Thành Khê gần đây luôn ở công ty nói: “Có người tới công ty tìm cậu.”

Không nhiều người có thể khiến Lý Thành Khê gọi thẳng đến chỗ Nhậm Tây An, huống chi là giờ này người bình thường tìm anh cũng sẽ không tìm đến phòng làm việc của Max.

Có chút kì lạ.

Nhậm Tây An hỏi: “Lão Khê, cậu không thể sáng khoái một chút nói là người nào ư?”

Lý Thành Khê liếc nhìn người đàn ông cao ngất đã chờ ở quầy lễ tân của công ty rất lâu, bóp thái dương đau nhói: “Mẹ nó cậu về nhìn thử là biết thôi, tôi tiếp đãi trước cho cậu đây.”

Lý Thành Khê vui vẻ cúp điện thoại, rồi nhìn nhìn anh lính cứu hỏa tự giới thiệu thân phận ở trước mặt này.

Gần đây thành phố lân cận đã xảy ra một vụ tai nạn công nghiệp quy mô lớn, hình ảnh đi ngược lên trên mà lính cứu hỏa tham gia cứu viện tạo dựng nên đi rất sâu vào lòng người.

Buổi tối Max cũng không có mấy người, chỉ có mấy người đàn ông độc thân không nhà không bạn gái chuyển thẳng vào Max sau thuở ban đầu theo Lý Thành Khê công khai ứng dụng thất bại lượn lờ ở công ty.

Nói là tăng ca, thật ra cũng là làm bạn với nhau, về làm ở trong cái khung xi măng của mình ngược lại còn buồn bực hơn.

Đột nhiên có người đến, một thằng em nhiệt tình trong đó buồn chán trò chuyện với người ta mấy câu, đối phương cũng nói rõ ràng rất chân thành, đồng thời lấy giấy chứng nhận ra.

Trình Lộc Minh.

Trung đội trưởng đội cứu hỏa.

Tìm Nhậm Tây An.

Người này nhìn vô hại, mấy người trong công ty cũng đều trẻ trung cường tráng, không sợ có biến cố.

Nhậm Tây An ung dung tự tại mấy ngày nên Lý Thành Khê cũng muốn tìm ít chuyện cho anh, sau khi gọi điện thoại giúp rồi liếc nhìn mấy lần, anh ta liền vào phòng giải khát của công ty chuẩn bị ngủ bù trước, không tiếp tục chờ Nhậm Tây An tới cùng người ta nữa.

***

Trăng leo lên ngày càng cao.

Nhậm Tây An đến Max rất nhanh, sau khi đậu xe tắt máy thì không kéo dài nữa, đẩy thẳng cánh cửa kính tầng một của Max ra.

Thấy anh vào, một cậu lập trình viên thường ngày lạnh lùng ở trong công ty chỉ đường cho anh: “Anh, lão Khê sắp xếp cho người ta ở phòng họp nhỏ rồi.”

Nhậm Tây An không hỏi nữa, lên thẳng tầng hai.

Cửa phòng họp nhỏ đang mở, anh đi mấy bước đến cửa.

Khi Nhậm Tây An nhìn vào trong, Trình Lộc Minh cũng đã phát hiện ra anh. Trình Lộc Minh lập tức tự động đứng dậy.

Khuôn mặt Nhậm Tây An là danh thiếp của anh, anh không cần tự giới thiệu mình nữa.

Sự nghi hoặc trên mặt anh chưa biến mất, Trình Lộc Minh lời ít ý nhiều chứng tỏ thân phận: “Anh Nhậm, đánh liều tìm đến đây, tôi là Trình Lộc Minh, bạn của Trình Lê.”

Ba chữ Trình Lộc Minh quay một vòng trong đầu Nhậm Tây An, anh nhanh chóng nhớ ra trên đường đến dãy núi Altun trước đây, Trình Lê nhận được một cú điện thoại.

Khi đó anh liếc mắt qua, bắt được một cái tên.

Chính là Trình Lộc Minh.

Lúc đó Trình Lê nói là một người phụ nữ.

Nhậm Tây An nheo mắt, bây giờ người đứng trước mặt anh rõ ràng là một người đàn ông.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Núi Băng Đèo Anh Đến Với Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Anh Vượt Núi Băng Đèo Vì Em (7)

Người đàn ông lạ quen biết Trình Lê đến tìm anh... Nhậm Tây An không nghĩ đến việc những năm tháng sống trong đời sẽ có ngày hôm nay.

Bao quanh phòng họp là một lớp kính sát sàn, rèm lá cũng chưa kéo xuống.

Nhậm Tây An liếc thấy cậu lập trình viên vừa dẫn anh vào cứ nhìn sang bên phòng họp. Anh nhìn qua, đối phương dời tầm mắt đi chỗ khác, nhưng cuối cùng chậm một bước bị anh bắt ngay tại trận.

Cái này vẫn chưa phải là tất cả.

Trong khóe mắt Nhậm Tây An còn xuất hiện Lý Thành Khê không biết từ đâu chui ra đang dụi con mắt ngái ngủ nhấp nhem.

Cái đám này... hình như đều cảm thấy có kịch hay để xem.

Nói chung là vì người đến tìm anh muốn nói chuyện riêng, không liên quan gì đến công việc, mà mấy năm nay Nhậm Tây An không có việc riêng gì đáng nói.

Trước tiên xua xua tay đuổi Lý Thành Khê, sau đó Nhậm Tây An đóng cửa lại, kéo hết rèm lá xuống xin miễn vẫy quanh xem.

***

Sau khi chứng tỏ thân phận, Trình Lộc Minh liền đứng yên.

Từ vẻ mặt Nhậm Tây An, Trình Lộc Minh đã biết Nhậm Tây An không biết gì về anh ta.

Thật ra anh ta cũng không cần gặp Nhậm Tây An để xác nhận điểm này.

Trình Lê không thích lắm lời về rất nhiều chuyện, Trình Lộc Minh hiểu tính cách của Trình Lê.

Gặp phải chuyện gì, nếu làm được thì cô sẽ nói ít.

Chuyện có thể đi thẳng đến chỗ quan trọng thì nói thẳng, không nói lời vô ích. Chuyện không muốn nói thì người khác có cạy cũng sẽ không nói.

Trong bao nhiêu năm như vậy, chuyện của Trình Lê, ngoài việc anh ta tận mắt chứng kiến, ngoài việc bản thân anh ta theo bản năng đi sâu tìm hiểu, ngoài vài người để lại quá nhiều ấn tượng trong cuộc sống của Trình Lê mà anh ta không thể không biết ra, Trình Lê cũng chưa từng nói gì nhiều với anh ta.

Người đàn ông trước mặt này thuộc về loại thứ ba.

**

Trình Lộc Minh đứng bên phía cửa sổ của phòng họp.

Nhậm Tây An cách mấy mét nhìn thẳng anh ta, hai người đàn ông đều đang dò xét đối phương.

Nhậm Tây An mặc một bộ đồ thể thao màu đen, bả vai rất rộng ở nửa người trên và đôi chân thẳng tắp ở nửa người dưới phản chiếu lẫn nhau.

Trình Lộc Minh nhìn anh liền nhớ đến một số thói quen của Trình Lê mấy năm nay.

Ví dụ như chạy, ví dụ như leo núi. Sự nhiệt tình mà cô dành cho những chuyện này đã trở thành một phần bản năng.

Trước khi rời khỏi thành phố Diêm vào năm mười mấy tuổi, Trình Lê vẫn chưa xếp những môn thể thao này vào sở thích của cô.

Bị ai đó ảnh hưởng là chuyện vô cùng rõ ràng.

Giữa năm Trình Lê chạy marathon, Trình Lộc Minh cũng đi theo, dáng vẻ sảng khoái thỏa thích của Trình Lê khi ấy rất bắt mắt.

Mồ hôi dính trên khuôn mặt cô, trong mắt anh ta, cả khuôn mặt cô đón lấy ánh sáng đều chói lóa.

Nhưng ngôi sao Trình Lê này muốn dừng lại trên màn trời họ Nhậm, đây là sự lựa chọn của cô.

Cô gái đã tồn tại hơn hai mươi năm trong sinh mạng của anh ta muốn gì, anh ta nguyện ý chúc phúc, vui vẻ tác thành.

Trên đường đến Max sau khi đưa Trình Lê về nhà, Trình Lộc Minh cũng tìm kiếm tin tức liên quan đến Nhậm Tây An lần nữa.

Nhập tên Nhậm Tây An vào khung tìm kiếm, rất nhiều tin tức nhảy ra. Cuộc sống vận động viên năm xưa của người đàn ông này có rất nhiều thông tin, nhưng anh cũng che giấu cuộc sống sau khi giải nghệ rất tốt, hầu như không có mấy bài báo.

Người đại diện cho Max là bạn hợp tác Lý Thành Khê của anh, anh luôn luôn ẩn ở phía sau không xuất hiện.

Nếu không phải là người hợp tác Quý Nghiệp tìm người bạn cũ ở khu cảnh vệ giúp đỡ, thì Trình Lộc Minh căn bản cũng không tìm tới chỗ này được.

***

Khi bị Trình Lộc Minh dò xét, Nhậm Tây An cũng đang nhìn Trình Lộc Minh.

Cần phải hiểu rõ người đàn ông có quan hệ với Trình Lê.

Nhìn một hồi, Nhậm Tây An cũng đi sang phía cửa sổ, đứng bên cạnh Trình Lộc Minh hỏi: “Quan hệ thế nào?”

Hao tâm tổn trí đến tìm anh, tất nhiên là quan hệ khá thân thiết.

Trình Lộc Minh nói: “Cùng nhau lớn lên.”

Anh ta không dùng từ thanh mai trúc mã.

Nhậm Tây An ừm một tiếng, trầm mặc một hồi, dùng mấy giây rồi nói: “Quen sớm hơn tôi, anh có phúc đấy.”

Phản ứng của Nhậm Tây An nằm ngoài dự đoán của Trình Lộc Minh.

Anh rất khách sáo, cũng rất bình tĩnh.

Tình địch ở trước mặt, người bình thường đều có thể cảm nhận được, nhưng Nhậm Tây An cũng không nóng vội.

Nhậm Tây An vừa nói hai chữ có phúc ấy, Trình Lộc Minh hỏi: “Hút thuốc được không?”

Nhậm Tây An đẩy cửa sổ phòng họp ra thay cho anh ta: “Tùy anh.”

Làn gió lạnh phả vào mặt kích thích mọi giác quan, Trình Lộc Minh cảm thấy suy nghĩ liền thuận hơn một chút: “Cô ấy không biết tôi đến đây.”

Nhậm Tây An không bất ngờ, thậm chí bình tĩnh nói: “Hai người đàn ông nói chuyện vài câu, phụ nữ không cần biết.”

Trình Lộc Minh: “...”

Anh ta đã kẹp thuốc giữa ngón tay, Nhậm Tây An thấy tay anh ta khẽ kẹp thân thuốc châm lửa.

Sau khi tiếng lạch cạch của bật lửa vang lên, Nhậm Tây An hỏi: “Nghe nói cô ấy là của tôi rồi nên đến giành lại ư?”

Câu hỏi này rất thẳng thắn.

Đáp án của Trình Lộc Minh có vẻ hơi quanh co, cũng nặng nề: “Tôi thích không ít hơn anh Nhậm.”

Anh ta không dùng chữ yêu lớn lao kia.

Nhìn ra được, Nhậm Tây An trả lời: “Cho dù là mua món đồ, thì chờ đến khi anh Trình chuẩn bị trả tiền nhiều hơn nữa, kết quả cũng có thể là thiếu hàng. So sánh nhiều và ít như vậy không có ý nghĩa.”

Một đạo lý rất bình thường, đương nhiên Trình Lộc Minh hiểu: “Là không có ý nghĩa. Nhưng câu chuyện tình yêu không có vai phụ thì không có ý nghĩa, có tôi thì ít nhiều gì cũng có thể nhắc nhở người khác quý trọng.”

Ngay sau đó Nhậm Tây An trả lời: “Thật xin lỗi, tôi có tự tin cũng có thành ý nuôi cô ấy cả đời. Xin lỗi là vì sự nhắc nhở của anh Trình đến từ ý tốt, tôi tiếp nhận, nhưng nhận rồi thì vẫn lằng phí thôi. Không dùng được.”

Nuôi ư?

Trình Lộc Minh nói: “Trình Lê không phải là người phụ nữ cần người khác nuôi.”

Nhậm Tây An hơi nhếch khóe môi một cái: “Đương nhiên tôi hiểu cô gái của tôi.”

Cô không phải là cỏ thỏ ti (1), cũng không phải là chim hoàng yến.

(1) Cỏ thỏ ti là một giống tầm gửi, sống nhờ ở các cây khác, hạt của nó dùng để làm thuốc.

Việc nuôi này là anh bằng lòng đưa hết tất cả cảm giác an toàn, để bất kể là ở nơi đâu bất kể là muốn làm gì thì cô cũng có thể không cần phải lo lắng.

Cô tiếp tục quyết chí tiến lên, anh đi cùng cô.

Nghe người đàn ông trước mặt biểu lộ tình cảm chân thành không phải là mục đích đến đây tối nay của Trình Lộc Minh.

Anh ta đã nghe quá nhiều rồi, không muốn tiếp tục nữa.

Búng tàn thuốc nơi đầu ngón tay, Trình Lộc Minh nói: “Hôm nay tôi đến là muốn nói cho anh Nhậm biết một số chuyện.”

Nhậm Tây An đã có linh cảm từ trước, người trước mặt đến tận đây không phải là làm chuyện vô ích.

Giữa làn khói thuốc lượn lờ, Nhậm Tây An hiếm khi cảm thấy hơi khản trương.

Sợ nghe thấy chuyện đáng sợ.

Nhưng vẫn cảm thấy thoải mái nhiều hơn.

Điều mà trước đây anh đề ý vốn cũng không phải là quá khứ Trình Lê đã xảy ra chuyện gì, mà là trong quá khứ cô đã vứt bỏ anh.

Anh muốn sự thẳng thắn của Trình Lê, muốn nghe quyết tâm của cô nhiều hơn, nghe cô nói quyết tâm liên quan đến tương lai của họ của cô.

Có lẽ mấy câu ngà bài của anh vẫn chưa ngả hết, cô đã đi trật mà còn nhân tiện gài bẫy anh một vố.

Nhưng chuyện bày tỏ tâm chân tình này là chuyện đàn ông nên làm, anh không hề trách cô.

Khi ấy còn nhỏ bị con giận và khó có thể tin được che mắt, sau này trưởng thành hơn một chút nhưng vẫn bị sự hùng hồn và bình tĩnh của cô khơi ra lòng tự trọng phòng ngự của bản thân.

Anh không phải là nơi không có điểm yếu. Cô đến, anh cũng sẽ mất khống chế.

Mấy ngày trước, rõ ràng vẫn chưa từ bỏ, anh cũng không chịu biểu hiện quá rõ ràng.

Anh cũng không phải là loại người mà lời nói ra và mỗi một quyết định đều đúng nhất.

Khi ấy Trình Lê nói, vẫn yêu nhưng không thể tiếp tục được nữa.

Mấy năm chia xa, anh cũng có lỗi. Sự dứt khoát của cô và sự xem xét không chu đáo của anh đều là nguyên do.

Trình Lộc Minh biết chuyện mà Nhậm Tây An không biết, càng khiến Nhậm Tây An cảm thấy đứng sau cánh cửa sổ bây giờ có phần chật vật.

Nhưng thời gian một đời người có hạn, thời gian đã qua vĩnh viễn cũng không thể nào bù đắp lại. Thời gian anh thiếu cô cũng thiếu, anh không trách cô nữa.

Tương lai sắp lật sang một trang mới, Nhậm Tây An không quan tâm những chuyện đã qua kia đến thế nữa, điều anh quan tâm là: “Nói thử xem, cô ấy đã chịu uất ức gì?”

****

Chuyện gia đình, đã qua rồi thì cũng không cần nhắc nữa.

Chuyện khó khăn nhất là nói khi đó Trình Lê từng có ý nghĩ rời đi.

Khói thuốc lá lưu lại trong phòng họp càng ngày càng nhiều, trước khi đi Trình Lộc Minh đã dập tắt điếu cuối cùng. Khói thuốc trắng tan đi, nhưng anh ta thấy con người Nhậm Tây An trở nên mờ nhạt theo lời kể của anh ta.

Trình Lộc Minh quyết định tạm biệt.

Anh ta nói, chẳng qua là hi vọng Trình Lê được yêu thương nhiều hơn.

Anh ta vừa bước một bước, giọng nói khàn khàn của Nhậm Tây An truyền đến: “Đừng nói cho cô ấy biết.”

Đừng nói cho cô ấy biết là anh đã biết. Chỉ cần cô không nói, anh sẽ tạm thời không biết.

Trình Lộc Minh nói: “Tôi sẽ không nói.”

Những lời này và cuộc gặp gỡ này đều do anh ta tự tiện chủ trương, Trình Lê không biết, anh ta sẽ không gây chuyện.

Tiếng cửa mở ra rồi đóng lại truyền đến rất nhanh, Nhậm Tây An tiếp tục đứng bên cửa sổ.

Từ chi cứng ngắc, hết thấy mọi thứ trong tầm nhìn đều mờ nhạt.

Anh lấy di động ra liếc nhìn màn hình.

Anh biến mất, Trình Lê không tìm. Anh đã sớm biết Trình Lê lấy được số điện thoại của anh từ chỗ Chu Kinh.

Nhưng cô vẫn chưa gọi bao giờ.

Bàn tay cầm di động đang run không ngừng, run đến độ cuối cùng chiếc di động rơi vỡ tan trên vách tường phòng họp.

Trong phòng chỉ còn lại một mình anh, bàn tay bấu trên bề cửa sổ của anh vẫn run dữ dội.

Cảm xúc bị anh khống chế khi Trình Lộc Minh ở đây đang từ từ sụp đổ mãnh liệt, âm thanh ồn ào trong đầu anh không dứt, la hét không ngừng, căng ra lại đau đớn.

Nhìn vài giây, Nhậm Tây An dựa vào tường thở dốc kịch liệt.

Trình Lê này... đúng là đồ khốn.

Nếu như cô vứt bỏ mạng sống của mình, vậy thì đương nhiên anh vĩnh viễn sẽ không bao giờ tha thứ.

***

Lý Thành Khê bị tiếng ồn ào từ phòng họp truyền đến thu hút lần nữa.

Khi anh ta bỏ dậy khỏi chiếc giường mềm trong phòng giải khát đi đến chỗ phòng họp, chỉ thấy bóng lưng vội vàng xuống lầu của Nhậm Tây An.

Lý Thành Khê đứng ở cửa phòng họp nhìn vào trong.

Hình như chân đạp phải vật cứng, anh ta nhấc chân lên, phát hiện là cục pin điện thoại.

Fuck.

Lý Thành Khê nhìn cái xác di động trong phòng... Để đề phòng là cùng kiểu, anh ta lại gọi số điện thoại của Nhậm Tây An.

Tổng đài nhắc nhở không thể liên lạc được.

Lý Thành Khê phiền não gãi đầu một cái, bước nhanh xuống lầu đuổi theo Nhậm Tây An.

Vừa đến cửa tầng một, liền thấy Nhậm Tây An lái xe anh ta lao đi, trong nháy mắt biến mất khỏi tầm mắt của anh ta.

Mẹ nó.

Tuy không biết rốt cuộc là như thế nào, nhưng Lý Thành Khê rất sợ xe của anh ta bị Nhậm Tây An chà đạp hư mất.

***

Đã hơn chín giờ tối, đèn đường chẳng hề cô đơn, ánh đèn lóe lên trong dòng sông xe phối hợp ăn ý với nó.

Nhậm Tây An lái không bao lâu, tuyết bỗng rơi xuống.

Người đi bộ bên đường lập tức bưng tỉnh, không đi chậm rãi nữa mà trở nên vội vàng, khoảnh khắc chờ ở ngã tư, Nhậm Tây An có thể thấy nhiều người chạy băng qua đường.

Cảm xúc đã dần dịu lại, bàn tay Nhậm Tây An bấu chặt tay lái, đèn xanh chuyển, xe lại lăn bánh.

Xe vừa sang số từ từ tăng tốc, đột nhiên có người đạp xe đạp leo núi vượt đèn đỏ nhanh chóng chen vào làn xe của anh.

Người đó hình như không có thời gian, căn bản là không chú ý đường xá.

Để tránh, Nhậm Tây An nhanh chóng nhìn lướt qua gương chiếu hậu, đánh tay lái sang một bên.

Tiếng lốp xe ma sát với mặt đường rất chói tai.

Nhưng vẫn hơi trễ, xe đạp leo núi và xe của Lý Thành Khê vẫn hôn nhau.

Khoảnh khắc xe dừng hẳn, Nhậm Tây An lập tức mở cửa xuống xe kiểm tra tình hình của chủ nhân xe đạp leo núi.

***

Xe trầy rồi, không nghiêm trọng.

Thiếu niên đạp xe leo núi bị trầy da, thoát nhìn thì vấn đề cũng không lớn.

Nhậm Tây An vẫn kiên trì đưa cậu ta đến bệnh viện gần nhất, chờ cậu ta kiểm tra.

Buổi tối không có nhiều người cấp cứu, người đến cấp cứu đa phần có nỗi lo trong lòng, người để ý Nhậm Tây An cũng không ai có tâm trạng tiến lên.

Đến cuối cùng, ngược lại là thiếu niên đạp xe phạm luật có phần xấu hổ.

Ngoài toilet của tòa nhà cấp cứu, thiếu niên nói: “Anh, thật sự không sao mà, anh không cần đi theo em đâu. Xe... có cần em đền không ạ?”

Nhậm Tây An nói: “Đền rồi cậu có thể mọc trí nhớ lần sau tuân thủ luật giao thông không?”

Thiếu niên chỉ cười ha ha.

Nhậm Tây An nói: “Không cần đâu.”

Thiếu niên lại lấy một tập giấy ghi chú trong ba lô cậu ta mang theo ra: “VẬY... anh có thể kí tên cho em không ạ?”

Nhậm Tây An nhìn cậu ta, không đáp lại.

Thiếu niên tưởng là từ chối, tay từ từ biết điều rút về.

Sau đó Nhậm Tây An rút cây bút trong tay cậu ta, bắt đầu viết lên giấy.

Viết hai nét, anh liền phát hiện theo bản năng anh viết “Nhậm” thành “Trình”.

Chẳng mấy chốc cũng viết Lê rồi.

Nhậm Tây An cười giấu một cái, cười bản thân mình.

Sau đó anh dừng viết, hỏi thiếu niên: “Có mang di động không?”

Thiếu niên gật đầu.

Nhậm Tây An nói: “Có thể làm phiền cậu một chuyện không?”

Thiếu niên nói rất sảng khoái: “Chắc chắn không thành vấn đề, anh nói đi.”

Từng thấy qua số của Trình Lê trong “tiền mừng” trước đây, Nhậm Tây An nhớ rõ.

Anh cũng nhớ xe của Trình Lê còn bỏ ở Sao Thiên Lang.

Cô ra ngoài chỉ có thể nhờ vào phương tiện giao thông khác.

Nhậm Tây An nhìn thiếu niên nói: “Giúp tôi gọi điện thoại. Nói với người ở đầu bên kia, tôi bị đụng xe, bị thương không nhẹ.”

Bạn đang đọc truyện *Vượt Núi Bằng Đèo Anh Đến Với Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Anh Vượt Núi Bằng Đèo Vì Em (8)

Sau khi Trình Lộc Minh đi, Trình Lê về tứ hợp viện cũng không ngủ vội.

Mèo Lão Đại và mèo Lão Nhị vẫn đang nhờ nuôi ở chỗ Trần Mặc, Trình Lê vốn định đón bọn nó về nhà ngay, nhưng cô lo hai con mèo không sợ người lạ của cô thấy Nhậm Tây An thì sẽ dính trên người anh, nên vẫn quyết định chờ thêm một đêm.

Trình Lê chắc chắn Nhậm Tây An sẽ quay lại.

Có mèo ở đây... mức độ nào đó sẽ làm chậm trễ cô làm một số chuyện, dù sao thì đó cũng là bốn con mất.

Bật chiếc đèn đứng bên bàn làm việc, Trình Lê ngồi quan sát đồng hồ thủ công bằng gỗ của cô.

Tượng gỗ khỏa thân xếp hàng nhìn Trình Lê, bộ dạng im lặng nhũn mảy rất giống nguyên mẫu của bọn chúng.

Trình Lê vẫn chưa mua nhẫn. Cô đã sờ, đã nắm tay Nhậm Tây An rất nhiều lần, cô đã nắm rõ kích cỡ của anh.

Bản thân cô làm một công việc tỉ mỉ, rất nhạy cảm với loại số liệu này.

Nhưng cô rất cuộc là người nghèo, không tặng anh cái quá đắt được.

Rèm cửa sổ chưa kéo lại, Trình Lê ngồi trên chiếc ghế gỗ lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trận chiến vào buổi trưa, lúc đó hơi mệt, bây giờ eo cũng còn hơi nhức, nhưng vẫn chưa đã ghiền.

Cô ngồi không bao lâu, liền thấy bên ngoài phòng có bông tuyết khẽ bay xuống đất.

Trình Lê nhũn mảy, lại có phần buồn bực.

Lần trước gặp tuyết cô và Nhậm Tây An bị kẹt ở Hoa Thổ Cầu... Lần này, không biết liệu có chặn anh trên đường không nữa.

Cô càng không biết khi trận tuyết này đổ xuống, thì liệu ngày mai có còn là một ngày đẹp thích hợp để làm việc hay không.

Việc phải làm cả đời chỉ làm một lần, tốt nhất là có cả thiên thời địa lợi nhân hòa.

Kim giây của chiếc đồng hồ trên tường xoay chậm chậm... Trình Lê ngồi thêm mười lăm phút, đột nhiên cái di động rơi vỡ thành mạng nhện của cô vang

lên.

Trình Lê phân biệt nội dung trên màn hình hơi khó khăn.

Nhưng cô khẳng định là số lạ gọi đến.

Lần trước cô nhận điện thoại kiểu này đến từ Đàm Khắc, đó không phải là kỉ niệm đẹp gì cả; cú điện thoại tối nay, Trình Lê trực giác không muốn nghe.

Nhưng đối phương cố chấp hơn Đàm Khắc, gọi ba lần.

Lần thứ tư, Trình Lê nhủ may mắn thỏa hiệp, cuối cùng dẫn sự cảnh giác trong lòng nhận máy.

***

Khi xuống xe taxi chạy về phía tòa nhà cấp cứu của bệnh viện, Trình Lê mới chậm chạp cảm thấy trên mặt hơi lạnh.

Tuyết rơi không nhiều, nhưng lướt qua mặt cô rất lạnh.

Cô cảm thấy tứ chi cũng có phần tê dại.

Sau khi vội vàng mà vấp ngã rời khỏi con hẻm dài trước cửa, đi vào đại sảnh cấp cứu này bằng tốc độ nhanh nhất, cô đột nhiên không biết bước tiếp theo nên bước về đâu, đại não như mất đi năng lực khống chế tứ chi.

Rất mờ mịt, cô không biết phương hướng.

Cô và Nhậm Tây An nhiều lần xa cách nhau, người xoay người trước luôn luôn là cô.

Từ trước đến nay, Trình Lê chưa từng nghĩ, nếu Nhậm Tây An đi trước, người bị bỏ lại là cô... sẽ là bộ dạng gì.

Cô chưa từng nghĩ, cô không biết thật sự bị anh bỏ lại sẽ là cảm giác như thế nào.

Nếu hôm nay khả năng đó xuất hiện ở đây... Tai phải của Trình Lê chợt nổ ầm một trận, cô đi mấy bước, cảm thấy con đau lan từ ngực ra khắp toàn thân, nặng nề đè ép hô hấp của cô, cả lồng ngực cô tràn ngập một cảm giác ngạt thở.

Người và vật trước mắt rất nhiều, nhưng ánh mắt cô không có cách nào tập trung được, khuôn mặt dưới ngọn đèn chân không hoàn toàn tỉnh mạch.

Cô không biết cái gì đang chờ cô ở phía trước, cô cần khả năng suy nghĩ.

Trình Lê xoay người, rồi đi từng bước một ra ngoài.

Mấy năm qua, cô, người dựa vào chính mình mà đứng lên, không phải là một người phụ nữ yếu đuối.

Năm đó cô chọn rời đi là vì không muốn dựa vào bất kì ai mà đứng lên. Nếu cô dựa vào ai đó, sau này nếu người ấy rời đi thì cô xong rồi.

Sinh ra làm người không hề dễ dàng, nếu chơi xong lần nữa, thì cô thật sự xong triệt để rồi.

Huống chi không có ai nợ cô, không ai có nghĩa vụ cùng cô gánh vác cảm xúc nặng nề hết.

Tình yêu ấy mà, không làm người ta vui vẻ, không cho người ta dũng khí, cho người ta sức mạnh thì không có ý nghĩa.

Hôm nay, cô có thể chịu đựng chuyện này hơn năm đó.

Nhưng tại sao lại cứ là thời điểm này... Khi họ đã làm hai lần, cô đang trông chờ một sinh mạng mới chứ.

Hộp thuốc lá hút trước bữa tối còn nằm trong túi Trình Lê, cô đón gió đông đứng hút thuốc bên cây trụ trước bệnh viện.

Thuốc lá cháy rất chậm, mùi vị đắng chát phủ đầy xoang mũi và môi lưỡi Trình Lê.

Hút hết một điếu, Trình Lê hít một hơi.

Cô biết thứ này không tốt cho sinh mạng mới, cô không thể thêm phiền phức được.

Xoa xoa chớp mũi ửng đỏ, Trình Lê lại mím môi, cô không tin vào số phận.

Cho dù có, thì cô nỗ lực đến ngày hôm nay thì cũng không nên là số khổ.

Nhậm Tây An sống hay chết, điều khác biệt là cô sẽ là một người vợ hoặc là làm góa phụ của anh.

Huống chi Nhậm Tây An chưa từng phụ lòng cô, trên thế giới này, cô nên có một người tín nhiệm, cô nên tin anh.

Cô cần gì phải có giả thiết bị anh bỏ lại ở thế giới này tiêu cực như vậy.

**

Trình Lê nắm chéo hai tay, sau đó lòng bàn tay xoa mu bàn tay trong chốc lát, lau sạch mồ hôi lạnh trong lòng bàn tay.

Cô vừa định xoay người đi vào tòa nhà cấp cứu lần nữa, đột nhiên bị một sức mạnh vô lấy hai vai, cả người bị người ta chống vào cây trụ mà cô vừa dựa rồi hôn đầy mãnh liệt.

Môi bị người ta chặn kín, trong đôi mắt không chớp lấy một cái của Trình Lê là khuôn mặt mà cô quen thuộc nhất trên thế giới này —— khuôn mặt Nhậm Tây An.

Đêm tối lạnh như vậy, sau lưng Nhậm Tây An là tuyết rơi rào rào, giây phút Trình Lê nhìn rõ mặt anh, từ bị động bị anh hôn bỗng chuyển thành chủ động.

Nhậm Tây An vẫn chỉ mạnh mẽ mài ép bờ môi cô. Trình Lê không chờ được, cô ôm gáy anh, gắng sức kéo nửa người trên của anh xuống, vào khoảnh khắc Nhậm Tây An khẽ run, hơi thở mát lạnh trong môi lưỡi Trình Lê tràn hết vào giác quan của Nhậm Tây An theo lưỡi cô luồn vào khoang miệng anh. Thân thể từ ngực trở xuống của Trình Lê dính chặt vào thân thể Nhậm Tây An.

Nhậm Tây An như một bức tường kiên cố rắn chắc chắn hết gió tuyết sau lưng Trình Lê. Thân thể anh là một bức tường chắn gió, cũng là một bên cảng tránh gió.

Trình Lê mất mát vội vàng, Nhậm Tây An ôm cô chặt hơn vào lòng, hai người dựa sát nhau gần như hòa làm một thể.

Sự ấm áp giữa môi lưỡi Nhậm Tây An khiến thân thể cứng ngắc đã lâu của Trình Lê hấp thu không ít nhiệt độ. Nhưng Trình Lê chỉ cảm thấy không đủ. Bàn tay Nhậm Tây An bầu eo cô, Trình Lê chợt rụt một tay vuốt ve khuôn mặt anh.

Đầu ngón tay cô đặt trên gò má Nhậm Tây An, miêu tả từ trên xuống dưới.

Tượng gỗ chết không đủ, cô muốn người sống.

Thế tấn công của Trình Lê rất mãnh liệt, Nhậm Tây An kéo cô, giúp cô gánh phần lớn trọng lượng thân thể cô, để Trình Lê bám trên người anh.

Đồng thời với động tác tay của anh, Trình Lê rời khỏi răng môi anh, chuyển sang hôn sau tai anh.

Cảm giác ấm áp ướt át phủ kín từng chút một trên làn da nhạy cảm sau tai Nhậm Tây An, theo nụ hôn của Trình Lê, dưới người Nhậm Tây An nâng lên từng chút một.

Trình Lê hôn đủ rồi, vùi vào vai Nhậm Tây An.

Chân cô đã để trên chân anh trong nụ hôn như gió giật mưa rào vừa rồi.

Trình Lê cắn môi nói: “Em đã nhận một cú điện thoại.”

Nhậm Tây An ừm một tiếng, thấy một mình cô đứng dưới ánh đèn trong đêm tuyết, anh đã hối hận.

Anh không nên bắt nạt cô như vậy. Anh cũng không nỡ.

Biết Trình Lê gặp rắc rối anh có cảm giác như thế nào, thì anh nên biết cô nghe nói anh gặp bất trắc sẽ trải qua việc gì.

Anh không nên y vào tình yêu mà làm như vậy.

Người đàn ông khiến phụ nữ đau lòng, anh vốn cùng nhóm với vô liêm sỉ.

Họ đều là lần đầu tiên làm vợ chồng, chưa từng luyện tập trên người người bên cạnh.

Vậy thì hãy cùng nhau trưởng thành, cùng nhau học tập.

Nhậm Tây An muốn mượn chuyện này để Trình Lê hiểu một số chuyện.

Anh hi vọng cô trải qua nỗi buồn đêm nay, có thể hiểu họ là bạn đời kháng khí.

Có thể làm cho cô hiểu, thời gian cả đời không dài như vậy, nên tranh thủ từng phút từng giây yêu nhau, gần nhau như thế nào mới có thể không đau lòng tức giận, không hối hận vì sự đã qua vào lúc những bất ngờ khả thi ấy đến.

Cũng để cho cô biết, bất kể là sống hay chết, đau khổ hay ngọt ngào, bạn đời đều không thể tách rời.

Biết được anh có thể rời khỏi cô thì cô đau đớn như thế nào, thì khi cô đi anh đau đớn nhường ấy.

Bọn họ là một thể.

Cô kiên cường, anh kiêu hãnh; cô đau thì anh cũng đau.

Vợ chồng là hai người kẻ vai trưởng thành, là có thể dựa vào nhau, cũng nhất định phải tranh thủ từng phút từng giây gần gũi nhau.

Cánh tay Trình Lê ôm đầu vai Nhậm Tây An, cô lặp lại: “Em đã nhận một cú điện thoại.”

Nhậm Tây An trả lời: “Anh biết.”

Giọng Trình Lê hơi thấp: “Nhậm Tây An, em muốn nuốt lời một chuyện.”

Nhậm Tây An chờ cô nói hết.

Giọng Trình Lê lớn hơn một chút, nhưng cũng khàn hơn một chút: “Anh không bằng lòng thì cứ coi như em vô si đi, em trắng trợn cướp đoạt.”

Cô đã từng nói sẽ không trắng trợn cướp đoạt, cô nuốt lời.

Trình Lê ngẩng đầu lên từ đầu vai Nhậm Tây An, hai tay cô ôm vai anh, nhìn thẳng anh.

Cuộc đời này, Trình Lê chưa bao giờ mở miệng nói chuyện một cách thành kính như vậy, vào giờ phút này, khuôn mặt cô có lẽ nhếch nhác, giọng cô bây giờ có lẽ cũng không êm tai như vậy, thậm chí còn có phản run rẩy: “Nếu thật sự có một ngày anh không nói rõ với em mà đi, em sẽ không trách anh.”

Viên mắt Nhậm Tây An nóng lên, người phụ nữ của anh kiên cường, anh hiểu, cũng đau lòng.

Trình Lê nói: “Em không sợ. Anh biết, em sẽ không sợ. Nhưng anh phải cho em một thân phận mà em sống một ngày thì anh cũng ở một ngày, để em hùng hồn tưởng nhớ anh, nhớ nhưng anh, để em sống bên cạnh anh, chết rồi cũng ngủ chung một nơi với anh.”

Sự kiên định và quyết tâm trong ánh mắt Trình Lê đều hắt vào con người Nhậm Tây An.

Cô nhìn anh nhìn đến độ tập trung trước nay chưa từng có, không có bất kì vật gì lọt vào ánh mắt quân quýt của hai người nữa.

Trình Lê nói: “Anh không muốn thì cũng lấy em đi!”

Bàn tay Nhậm Tây An đang kéo mỏng Trình Lê, giờ phút này, người phụ nữ của anh ở nơi gần anh nhất, làm thay hết thảy mọi thứ anh nên làm.

Anh ghi chặt Trình Lê vào lòng anh, bỗng cô đi về phía chiếc xe của Lý Thành Khê.

Gió rét thấu xương thổi vào người anh, anh che chở mặt Trình Lê, vừa bỗng cô đi vừa nói: “Em hiểu lắm cái gì đấy? Anh nói không lấy lúc nào.”

Cả cuộc đời này, trái tim anh chưa bao giờ nóng bỏng như bây giờ. Nhiệt độ nóng rực ấy gần như sắp hòa tan cả người anh.

Nhưng anh cam tâm tình nguyện.

Sao anh không muốn được chứ?

Đến bãi đậu xe, chiếc xe bị trầy không ít của Lý Thành Khê vẫn yên lặng đậu ở chỗ đó.

Nhậm Tây An để Trình Lê xuống, móc chìa khóa xe.

Trình Lê vừa chạm đất lại bắt đầu quan sát anh tỉ mỉ.

Cô có chút lo lắng cú điện thoại kia không phải là bịa đặt, cho dù bản năng thể lực của anh đạt tiêu chuẩn.

Quan sát đủ rồi, Trình Lê lại luồn tay vào áo Nhậm Tây An, kiểm tra ngực anh.

Diện tích kiểm tra của cô hơi lớn, Nhậm Tây An lúc này không có khả năng giữ vững ý chí như ở Sao Thiên Lang và trước khi vào dãy núi Altun.

Nhậm Tây An một tay cầm chìa khóa xe, một tay ngăn Trình Lê: “Đừng anh chưa xong à?”

Anh mở khóa xe, mở cửa ghế phụ ra.

Trình Lê rất ngay thẳng: “Anh hiểu lắm rồi. Là không yên tâm nên kiểm tra cả người.”

Nhậm Tây An nắm tay cô, vỗ về cô, động tĩnh dưới người anh vẫn chưa lắng xuống, không muốn càng đốt càng mạnh ở đây.

Trình Lê lại rề rà không ngồi vào ghế phụ theo cánh cửa anh mở, chỉ nhìn nhìn cây trụ của anh nói: “Hàng ghế sau, diện tích đủ rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Vượt Núi Băng Đèo Anh Đến Với Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Gắn Bó Trọn Đời (1)

Khi nói câu đó, giọng của Trình Lê qua quýt bình bình, nói xong cô cũng không làm gì nữa.

Hai người đứng cách nhau hai bước, Nhậm Tây An nhìn vẻ mặt điềm tĩnh của cô và đôi mắt trong veo của cô, như nhịn cười nói bằng giọng đều đều: “Em qua đây, lại gần anh một chút.”

Câu này quen quen, Trình Lê bước về trước một bước.

Nhậm Tây An nhìn lướt qua ngón tay thon dài của cô, nói: “Trong túi của anh có một thứ.”

Trình Lê hỏi: “Muốn em lấy ra giúp anh?” Điểm ăn ý này vẫn còn.

Nhậm Tây An ừm một tiếng: “Túi phải.”

Trình Lê luồn tay vào túi anh, sờ được một cái hộp.

Cô không vội lấy ra ngoài, tay sờ lên, chỉ cảm thấy bề mặt hộp phủ một lớp nhung mịn, hơi mềm.

Loại hộp nhỏ này... Trình Lê lơ mơ đoán được là vật gì.

Trình Lê không lấy ra, Nhậm Tây An nói từng chữ một: “Lại muốn nuốt lời, sợ rồi à?”

Trình Lê lắc đầu, nhìn thẳng anh: “Là em cầu hôn, nên là em tặng anh.”

Đây là một vấn đề mang tính nguyên tắc.

Nhậm Tây An chỉ cảm thấy chiến binh ngẩng lên dưới người lại phản kích hơn một chút. Anh khẽ cắn răng, gờ tay lên, đầu ngón tay vuốt khuôn mặt lạnh đi trong gió của Trình Lê.

Trong đêm tuyết, cô với khuôn mặt trắng, mái tóc đen, luồng sức mạnh điềm tĩnh và quả cảm giữa hàng mây và đôi mắt dễ thấy nhất.

Đó là thứ hấp dẫn người khác nhất trên người cô.

Nhậm Tây An nói: “Làm anh hạnh phúc là được, mấy việc còn lại ai làm cũng như nhau cả.”

Trình Lê lấy cái hộp, mở ra trước mặt Nhậm Tây An.

Cô hỏi: “Có vừa không?”

Nhậm Tây An trả lời: “Vừa hay không thì đeo vào là biết thôi.”

Kiểu dáng rất đơn giản, phù hợp với thẩm mỹ của anh.

Trình Lê cũng không chờ anh ra tay, tự mình đeo vào, chiếc nhẫn và ngón tay dính vào nhau hơi chặt.

Nhậm Tây An thấy cô khẽ nhủm mày, cười khê: “To rồi, nó vừa với em chưa tới ba mươi kia cơ.”

Trình Lê ngẩng đầu nhìn anh, hiểu anh đang nói gì, chiếc nhẫn này không phải là chiếc anh tạm thời mua, mà là chiếc nhẫn đã có từ năm đó.

Trái tim Trình Lê nóng lên, nhưng cũng không hỏi thêm, cũng không tính toán cú điện thoại sai sự thật kia, sau đó nhanh nhẹn đẩy chiếc nhẫn kiểu nam vào ngón áp út của anh.

Cô đeo giúp anh, Nhậm Tây An liền đưa tay phối hợp.

Đeo xong, Nhậm Tây An nói: “Lên xe đi, mẹ nó sắp lạnh cóng rồi.”

Trình Lê đã dùng lời tuyên bố diện tích hàng ghế sau để bày tỏ thành ý mời anh làm, Nhậm Tây An cũng đã lấy một chiếc nhẫn coi như lời đáp lại.

Bây giờ Trình Lê cũng không muốn làm anh nữa, vừa rồi cô đã hưng hăng nếm qua mùi vị của anh, không còn khát tình nữa.

Cô chỉ vuốt ve chiếc nhẫn kim loại trên ngón tay, đi đến chỗ ghế phụ.

Cô vừa bước, Nhậm Tây An lập tức một tay vồ lấy cánh tay cô, tay kia đóng sầm cửa ghế phụ.

Trình Lê nhìn anh.

Nhậm Tây An hơi nghiêng người hỏi: “Gần đây thịnh hành cái gì?”

Đôi đề tài quá nhanh rồi, Trình Lê ngay thẳng: “Em không đề ý tới bách thái xã hội.”

Người luôn thông minh lắm mà, sao đột nhiên lại ngốc rồi vậy?

Nhậm Tây An như cười như không: “Thịnh hành bác sĩ bảo cưới.”

Trình Lê khẽ nheo mắt.

Nhậm Tây An nói: “Chúng ta theo trào lưu đi.”

Vốn nhìn được, nhưng bây giờ anh không muốn nhìn.

Cô châm lửa thì cô phải có trách nhiệm dập lửa.

Đất trời lạnh lẽo hôm nay, tỉ lệ gieo giống sống sót không biết như thế nào.

Lần gieo giống vào buổi trưa, không nhất định là có kết quả, lần này anh muốn bù thêm ít giống vào.

Đã phí hoài thời gian đã qua, ngày sau phải thêm sức ngựa để bù lại.

Trình Lê nói: “Vậy anh tích cực chút đi.”

Nhậm Tây An: “...”

Cô giục: “Mở cửa ghế sau đi.”

Hai người chui vào trong xe, đóng cửa lại, cởi áo khoác rất nhanh, nằm ngổn ngang trong xe.

Không gian trong xe quả thật rất lớn, Trình Lê nửa ngồi, dựa lưng vào lưng ghế hàng trước, co chân ở một bên.

Nhậm Tây An kéo hông cô để cô ngồi trên chân anh, bàn tay anh sờ lên trên theo eo Trình Lê, vén áo len của cô đẩy hết lên trên rãnh ngực cô.

Bàn tay anh khẽ nắn bóp làn da trắng nõn của cô, cởi áo lót cô.

Nơi mềm mại trước ngực Trình Lê được lòng bàn tay Nhậm Tây An bao bọc.

Anh khá mạnh tay, nhưng Trình Lê cảm thấy dễ chịu. Cô dựa lưng vào lưng ghế, cánh tay vén chiếc áo may ô thể thao trên người anh.

Trình Lê còn chưa cởi lớp vải đó khỏi người anh, bàn tay Nhậm Tây An đã mò đến quần lót cô.

Một lớp vải mỏng manh không ngăn nổi sức mạnh của anh, nhanh chóng bị xé thành mảnh nhỏ tách khỏi người cô.

Bàn tay Trình Lê cởi dây thắt lưng thay cho anh, sờ lớp vải nơi thắt lưng anh rồi kéo xuống. Mạnh ai nấy làm, nhưng lại chung sức hợp tác.

Cô không mạnh như anh, không xé rách những chướng ngại vật đó, chỉ kéo tầng lớp vải móc vũ khí của anh ra.

Sức mạnh phần khởi ấy được thả ra ngoài, khẽ nhảy một cái trong lòng bàn tay cô.

Trình Lê nhẹ nhàng nắm, trong thoáng chốc đôi mắt Nhậm Tây An đầy máu, anh in bờ môi lên gò má Trình Lê, hôn cô.

Sự ấm áp trên mặt Trình Lê vẫn chưa tan, anh lại tách chân Trình Lê ra, bàn tay di chuyển dọc theo bắp đùi cô về phía khu rừng của cô.

Bàn tay cô không ngừng vỗ về nơi xao động của anh, bàn tay anh mài ép nơi mềm mại nhất của cô.

Thế tấn công ung dung thông thả của Nhậm Tây An khiến cả người Trình Lê không kìm được mà run rẩy, càng run thân thể cô càng mềm. Cô thất thủ rất nhanh, buông tay như thể không tự động không chế được, lưng lại ngã về phía lưng hàng ghế trước.

Bàn tay Nhậm Tây An mạnh hơn một chút, một tiếng rên nhẹ vô cùng phát ra từ cổ họng Trình Lê.

Chân cô cong lên, bàn tay bám trên lưng Nhậm Tây An, cắn môi, một luồng nhiệt tràn ra dưới người.

Trình Lê kim lòng không đành dựa vào người Nhậm Tây An, Nhậm Tây An ôm chặt cô vào lòng anh.

Hông anh mượn thế xông lên, cả người Trình Lê bị anh xuyên qua, buồng đôi môi khẽ cắn, khẽ a một tiếng.

Nhậm Tây An không dừng lại, chọt ôm lấy vòng eo thon của cô để cô nằm ngang trên lưng ghế hàng sau.

Anh đè xuống, mang theo cô trôi trong không gian nhỏ hẹp này.

Từng chút một khiến đôi bên chìm ngập, liên tục gieo giống, tạo nên sinh mạng mới...

Khoảnh khắc kết thúc, Nhậm Tây An ôm Trình Lê, dùng áo khoác của anh bọc lấy cô.

Trước mắt Trình Lê tối om, thân thể mềm nhũn không thể động đậy.

Nhậm Tây An vén vài sợi tóc lòa xòa trên trán cô, lau mồ hôi nơi trán cô.

Trình Lê dứt khoát nhắm mắt, mở mắt cũng mệt.

Nhậm Tây An ghé vào bên tai cô nói: “Ngày mai làm nhé.”

Trình Lê làm ỏ trong lòng anh: “Được.”

Gặp gia trưởng... Để sau đi, anh đã nói rõ xong, không có nỗi lo về sau.

Nhậm Tây An lại hỏi: “Em đã xin nghỉ bao lâu?”

Giọng Trình Lê uể oải: “Còn ba ngày nữa, vẫn chưa trả phép.”

Nhậm Tây An ừm một tiếng: “Đủ rồi.” Lãnh giấy chứng nhận xong, rồi giới thiệu cô cho từng người anh thường giao thiệp trong giới hiện nay, rồi dời đồ của hai người về cùng một chỗ, vậy là đủ rồi. Từ chỗ Trình Lộc Minh, trưởng bối bên cô đã cắt đứt hết nên cũng không cần thăm hỏi.

Trình Lê không có sức hỏi anh cái gì đủ, cô mệt mỏi rồi ngủ thiếp đi rất nhanh.

**

Đêm nay, Nhậm Tây An đưa Trình Lê về tư hạp viện của cô, kể cả anh, làm ỏ trong không gian nhỏ nhỏ của cô.

Anh tới một lần là có thể hiểu rõ hoàn cảnh xung quanh.

Trình Lê gần như không có hàng xóm, trong cái sân cô ở càng không có lấy một hộ.

Đây cũng là chuyện tốt, tiện cho anh sang ở.

Nhậm Tây An không muốn thay đổi nhịp điệu và thói quen cuộc sống của Trình Lê, mấy năm nay cô đã chống đỡ mệt lắm rồi, cho nên tương lai hãy để anh thích ứng với cô.

Hôm sau khi Trình Lê thức dậy, Nhậm Tây An đã về Max lấy quần áo, mua bữa sáng xong.

Khi về Max, anh nhân tiện nói cho Lý Thành Khê biết, anh tiếp nhận chiếc xe đã có tí vết của Lý Thành Khê, bảo Lý Thành Khê đi đặt chiếc mới, đưa hóa đơn cho anh là được.

Lý Thành Khê sớm có linh cảm chiếc xe này sẽ bị sút mẻ, anh ta cũng không ngại, nói vào tiệm sửa rồi anh ta dùng tiếp, không sao cả.

Anh ta cảm thấy không sao, Nhậm Tây An cảm thấy có sao.

Chiếc xe này từng coi như là giường của anh và Trình Lê một lần, quả thật không thích hợp giao cho bất kì người nào lái nữa.

Bây giờ ở chung một phòng, Trình Lê cũng không thấy có Nhậm Tây An ở đây cô không quen, khi thức dậy cô cảm thấy trong chăn vẫn còn mùi của anh.

Mùi vị thanh đậm trên người anh khiến cô cảm thấy thoải mái.

Trình Lê tắm xong, mặc đồ xong, ngồi đối diện Nhậm Tây An. Khi bước đi có hơi đau, cô nhúu mày.

Nhậm Tây An hỏi cô: “Còn thích ăn mấy món đó chứ?”

Trình Lê liếc nhìn bánh bao nhỏ nhân thịt, cháo... bày trên bàn.

Cô trả lời: “Không thay đổi. Thứ em thích đều rất khó thay đổi, anh và món ăn đều như vậy.”

Nhậm Tây An cũng đã quen với sự bày tỏ của cô, hỏi cô: “Sổ hộ khẩu có ở đây không?”

Trình Lê ừm một tiếng, cô vốn đã xếp vào mục hộ đơn, trong sổ chỉ có một mình cô.

Nhậm Tây An nói: “Bắt đầu từ tối qua coi như là anh tới ở rồi, em quen một chút đi.”

Trình Lê húp cháo, sau đó nói: “Như vậy thì tui thân cho anh.”

Nhậm Tây An: “Một người đàn ông như anh mà để ý chuyện này ư?”

Trình Lê lại nói: “Mèo của em còn phải về nữa.”

Nhậm Tây An không bác bỏ: “Khi anh không ở Sao Thiên Lang thì cũng không thể cứ để Chu Kinh nuôi chó của anh được. Em có thời gian thì mang mèo đi làm quen một chút đi, để bọn nó quen với nhau.”

Trình Lê: “...”

Chó và mèo làm quen thế nào? Khác lắm đó. Gặp chó của anh một lần, hai ông chủ của cô sợ không nhẹ đâu.

Nhưng cô cũng không làm ngược lại, việc gần gũi này là phải làm, lỡ như làm quen thành công thì sao! Dù sao thì những ngày tháng sống chung còn dài lắm.

Mèo của cô không thể trốn tránh không có tiền đồ được, huống chi lỡ như chó của anh là cạp giấy giống anh thì sao!

**

Ấn sáng xong, hai người đến cục dân chính xếp hàng thật sớm.

Nhiệt độ rất thấp, không có nhiều người.

Toàn bộ quá trình rất thuận lợi, Nhậm Tây An cũng không che mặt. Trình Lê được anh nắm tay cả đường vẫn hơi lo sẽ bị người qua đường chụp lại tung lên mạng xã hội.

Cô biết con người anh không thích bị người khác bàn tán.

Nhậm Tây An mặc chiếc áo sơ mi trắng lấy từ Max trong chiếc áo khoác của anh. Khi thức dậy Trình Lê thấy cách ăn mặc của anh thì cũng chọn mặc áo sơ mi trắng bên trong.

Giây phút cầm tấm ảnh chụp chung nền đỏ áo trắng, Trình Lê nhìn thêm mấy lần.

Đây là tấm ảnh chụp chung đầu tiên của họ, không nghĩ đến sẽ chụp trong trường hợp như vậy.

Anh quá dễ theo đuổi, nhanh như vậy mà cô đã thành công. Lần này cô rên sất khi còn nóng đi theo một mạch, thật đúng là sất đập vào băng rồi.

Làm xong đi ra, Nhậm Tây An để hết hai cuốn sổ màu đỏ vào tay Trình Lê.

Anh nhớ chiếc Jeep của Trình Lê còn ở Sao Thiên Lang.

Nếu cô có xe có thể lái được, thì tối qua anh cũng sẽ không dọa cô như vậy, sẽ không yên tâm để một mình cô lái xe ra ngoài trong tình trạng nóng lòng như vậy.

Nhậm Tây An đưa chìa khóa xe cho Trình Lê: “Anh phải về Max xử lý một số chuyện, xe cho em, buổi trưa em mang xe tìm anh ăn trưa.”

Trình Lê nói: “Buổi sáng em không phải làm chuyện gì cả, không cần dùng đâu.”

Buổi sáng là giờ làm việc, cô cũng không có cách nào đi tìm Trần Mặc đang làm việc đón mèo được.

Nhậm Tây An nhìn cô: “Có tiền không?”

Trình Lê nói: “Không nhiều.”

Nhậm Tây An vẫn nhét chìa khóa cho cô: “Em có việc phải làm. Đi mua cái giường, cái kia của em hai người ngủ chật quá. Em tự trả tiền, coi như là của hồi môn của em.”

Bạn đang đọc truyện *Vượt Núi Băng Đèo Anh Đến Với Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Gắn Bó Trọn Đời (2)

Buổi sáng phải đi thăm một vận động viên đã giải nghệ cùng Vệ Uy Nhuy, người phụ trách hoạt động. Khi Nhậm Tây An tạm biệt Trình Lê về đến Max, Vệ Uy Nhuy đã chuẩn bị xong mọi thứ, chỉ chờ anh về là cùng đi.

Tốc độ phát triển của Max đã vượt xa khỏi mong muốn của họ.

Bây giờ vòng tài chính C kết thúc, sau khi vào Tencent, công ty có lượng người sử dụng nhiều nhất trong ba công ty mạng khổng lồ, cũng đã cho Max rất nhiều tài nguyên, người sử dụng Max càng ngày càng nhiều, tỉ lệ người sử dụng nữ trong hai hạng mục thúc đẩy chính là tạo dáng và giảm chất béo tăng đặc biệt rõ rệt.

Ban đầu, khi hạng mục này của Max còn đang ở giai đoạn khởi động lạnh, Vệ Uy Nhuy đã dẫn người tung một số vật phẩm có giá trị liên quan đến việc tập thể dục trên các nhóm ở Zhihu, Tieba, Douban,... thu hút sự chú ý của cư dân mạng. Trước khi Max ra thị trường, người sử dụng bản dùng thử được tuyển dụng lôi kéo bạn bè của họ vào cũng sinh ra hiệu ứng người sử dụng tăng lên như quả cầu tuyết. Bây giờ vòng đeo tay Max, thiết bị đeo trên người đầu tiên, sắp ra thị trường, họ cần phổ biến rộng rãi một cách đơn giản và hiệu quả hơn. Phải để quả cầu tuyết trong tay càng lăn càng lớn.

Khoảng thời gian trước, Vệ Uy Nhuy đã thông qua mạng giao tiếp cá nhân của cô ấy mời ngôi sao điện ảnh Văn Khương nhắc đến ứng dụng tập thể dục Max khi tham gia chương trình truyền hình. Chỉ mấy chữ đơn giản như vậy thôi, thông qua việc phát sóng chương trình truyền hình cực nổi tiếng đã mang đến cho họ số lượng lớn người sử dụng đăng kí mới. Trong bảng xếp hạng lượt tải xuống trên cửa hàng ứng dụng cũng leo lên vị trí đầu ở mấy ngày.

Sức mạnh mà hiệu ứng ngôi sao và quảng cáo kèm theo này tạo nên không thể khinh thường được.

Nhân vật mục tiêu mà Nhậm Tây An và Vệ Uy Nhuy hẹn gặp buổi sáng là vận động viên bơi lội kì cựu Nghệ Tùng, năm nay vừa tuyên bố giải nghệ sau khi giành huy chương vàng cá nhân Olympic.

Sau khi giải nghệ, Nghệ Tùng không hề phai nhạt khỏi tầm mắt công chúng, anh ta cũng có lượng fan khổng lồ trên weibo.

Tuổi tác fan của Nghệ Tùng trùng khớp với nhóm người sử dụng mục tiêu của Max.

Gặp Nghệ Tùng, một là để Nghệ Tùng giúp quảng bá sản phẩm mới vòng đeo tay Max trên mạng xã hội, một điểm khác là hi vọng có thể mời Nghệ Tùng tham gia nhóm huấn luyện viên thể dục nổi tiếng thính giảng trực tuyến của Max, quay một loạt các đoạn video ngắn, làm một loạt bài giảng trực tuyến về bơi lội giảm chất béo.

Tùng có kinh nghiệm là vận động viên, Nghệ Tùng và Nhậm Tây An có quan hệ cá nhân, lại khá thân; miệng của Vệ Uy Nhuy lại là một thanh kiếm của Max, cho nên là hai người họ đi.

**

Còn chưa đến chỗ Nghệ Tùng, Nhậm Tây An đã dặn Vệ Uy Nhuy: “Đánh nhanh thắng nhanh, buổi trưa có việc.”

Ở trên xe, Vệ Uy Nhuy dặm lại lớp trang điểm, nhấp môi xong thấy sắc môi đều đặn rồi mới nói: “Lão Khê đã nói bảo cậu mở một cái weibo chúng thực. Nếu cậu có thì gặp chuyện thế này chúng ta đến nỗi phiền phức như vậy sao?”

Nhậm Tây An trả lời trực tiếp đơn giản: “Không thích.”

Dự tính làm Max ban đầu cũng chỉ là vì nhiệt tình yêu thích thể thao và đồ mớ hôi, sự nhiệt tình này sẽ không thay đổi sau khi anh giải nghệ không làm vận động viên nữa.

Bây giờ, cả đám trong công ty thường treo cái câu “Phấn đấu cả đời để thay đổi tình trạng sức khỏe của người dân Trung Quốc” bên miệng, nhưng phần nhiều cũng là để cổ vũ bản thân khi mệt mỏi.

Tầng quản lý nòng cốt không xây lầu cao như vậy, chỉ muốn làm đến nơi đến chốn.

Max là một người quản lý ghi chép số liệu vận động, tuy bao gồm cả chức năng huấn luyện viên thể dục trực tuyến, nhưng không thể hoàn toàn thay thế phòng tập bên ngoài, cũng không thể thay đổi rất nhiều thói quen cuộc sống của người khác trong thời gian ngắn. Vận động cần nhất là sự kiên trì, người có thể kiên trì đến cùng theo chương trình học soạn riêng trong những người sử dụng đăng kí sôi nổi kia cũng ít lại càng ít.

Nếu có thể cung cấp thông tin về phương diện tập thể dục cho nhiều người hơn, để người mới tập có thể học dễ dàng, thì cho dù chỉ tạo nên một số bước đầu từ hiệu ứng đám đông để nhiều người bước ra tập thể dục hơn, thì đối với Max mà nói đã là thành công.

Khoảng thời gian này, ngày càng nhiều người đăng số liệu của Max lên weibo và nhóm bạn bè, cái này có thể sinh ra phản ứng dây chuyền.

Vệ Uy Nhuy cảm thấy Nhậm Tây An không thuộc về nhóm suốt ngày chăm chăm vào công nghệ, nhưng anh bí ẩn bọn họ cũng đã quen rồi, Vệ Uy Nhuy cũng lười so đo phương diện này với anh, chỉ nói: “Cậu giải quyết mấy cậu em ở đội bóng bàn quốc gia.”

Nhậm Tây An cười cười.

Người trong đội không cần giải quyết, mỗi lần Max có động tĩnh gì, cả đám anh em đều tự động quảng cáo cho Max trên mạng xã hội.

Đây là tình nghĩa mà anh nợ đã lâu.

**

Thời gian gặp Nghê Tùng đã hẹn từ lâu, sau khi gặp mặt, Vệ Uy Nhuy và Nghê Tùng trò chuyện vô cùng nhiệt tình.

Tính Nghê Tùng thẳng thắn, vòng đeo tay Max lại chạm vào hứng thú của anh ta, anh ta còn rất nể mặt Nhậm Tây An, lại trò chuyện ăn ý với Vệ Uy Nhuy, nên chuyện quyết định rất nhanh.

Khi sắp đi, Nghê Tùng còn hẹn Nhậm Tây An đi Sao Thiên Lang leo núi.

Chuyện giải quyết quá thuận lợi, rời khỏi nhà Nghê Tùng, Vệ Uy Nhuy mới nhớ ra hỏi: “Hồi nãy cậu nói buổi trưa có việc gì? Phí liên hoan của trung tâm điều hành vẫn chưa xài, chẳng mấy chốc là cuối tháng rồi, hôm qua cả đám đã bàn trưa nay ăn hết, cậu không tham gia à?”

Nhậm Tây An lái xe rời khỏi tiểu khu của Nghê Tùng, khi quẹo vào làn xe thì thân nhiên trả lời: “Có việc riêng, đi cùng vợ.”

Bữa cơm đầu tiên sau khi thân phận thay đổi phải ăn cùng nhau.

Vệ Uy Nhuy vừa dựa vào lưng ghế định nghỉ một lát, nghe vậy thì buột miệng chửi tục một câu: “Fuck!”

Nhậm Tây An khẽ nhú mày.

Vệ Uy Nhuy lập tức thẳng người, cô ấy rời khỏi lưng ghế nghiêng người nhìn về phía Nhậm Tây An: “Tôi thật sự không nghĩ đến sẽ có một ngày nghe thấy cái tên gọi yêu hình dung phụ nữ này từ miệng cậu đấy.”

Nhậm Tây An sửa cho cô ấy: “Không phải gọi yêu, chứng thực rồi.”

Vệ Uy Nhuy ngắt ra: “Không phải chứ. Cậu phải nói câu này cho rõ, đây là ý gì? Là cái ý tôi hiểu ư?”

Nhậm Tây An ừm khê: “Sáng sớm vừa vào cục dân chính một chuyến.”

Vệ Uy Nhuy: “Với người tôi mới gặp qua?”

Nhậm Tây An còn chưa trả lời, Vệ Uy Nhuy lại nói: “Mẹ nó cậu cũng nhanh quá rồi đó, cậu coi chuyện kết hôn là lái tên lửa à?! Cậu vừa vừa một chút đừng có để ngày mai cả đám (1) ra kích thích cái người nửa năm không sinh hoạt tình dục như lão Khê đấy.”

Cô ấy lại nắm rõ cuộc sống tình dục của Lý Thành Khê...

Nhậm Tây An lý trí tỉnh táo lập tức trả lại cô ấy một câu: “Tiếp tục làm theo từng bước, rảnh rồi thì hẹn hò một bữa, phiền phức lắm, không có sức dùng để phiền phức như vậy.”

Vệ Uy Nhuy: “Cái này là lý luận gì vậy? Kết hôn rồi đến lúc bận thì cũng vẫn không có thời gian gặp thôi, như nhau cả.”

Nhậm Tây An nhìn lướt qua cô ấy một cái, anh nhớ rõ một từ Vệ Uy Nhuy nói —— đám (2).

Mở miệng lần nữa nói bằng giọng hờ hững, Nhậm Tây An trả lại từ đó cho Vệ Uy Nhuy: “Không giống, tạo năm (3), để cho cô ấy cùng bạn.”

(1), (2), (3): từ gốc là 团子 (đoàn tử), có nghĩa là viên, nắm; cũng có nghĩa là nhóm người.

Danh nghĩa thay đổi, từ nay cuộc sống khác hẳn lúc ban đầu.

Anh nói mấy chữ đầy thân nhiên, như một lẽ bất di bất dịch.

Vệ Uy Nhuy: “...”

Cô thật mẹ nó không nên lăm mồm mà, cái này người bình thường có cách nào nói tiếp được?

***

Trình Lê đi chọn giường theo lời Nhậm Tây An.

Cô không có kinh nghiệm làm chuyện này, nhưng lựa chọn thì cô luôn luôn chọn nhanh, không hề cảm thấy là gánh nặng, cũng không cảm thấy chuyện này rất phiền phức.

Cô chọn cỡ hai mét hai, chắc đủ dùng rồi.

Chọn xong cầm tờ kèm theo đơn đặt hàng, hẹn giờ giao hàng với nhân viên bán hàng, Trình Lê không về tư hợp viện, mà đi thẳng đến Ung Hòa Cung bên cạnh Max.

Về tư hợp viện không có chuyện gì làm, cô chỉ đi loanh quanh chỗ này. Gần Max, đến trưa cũng tiện cho cô đi tìm Nhậm Tây An theo lời hẹn.

Ngày thường Ung Hòa Cung cũng coi như là hương khói thịnh vượng, khá nhiều người.

Trình Lê tự nhận không phải là thiện nam tín nữ, không hề thích việc thắp hương bái Phật.

Những năm tháng sống trong đời, lần đầu tiên cô thắp hương chính là lần gặp Nhậm Tây An.

Kiến trúc cổ này cũng có mùi vị nhạt hơn Cố Cung một chút. Mấy năm nay cô đã thấy quá nhiều kiểu công trình kiến trúc này, nên đi vào cũng chỉ loanh quanh không có mục đích.

Kéo dài đến gần trưa, Trình Lê đi mua chút đồ mà cô cảm thấy nên mua, sau đó mang chúng đến Max ở bên cạnh báo cáo theo lời Nhậm Tây An.

Trình Lê chỉ từng vào Max một lần, chưa từng trực tiếp tiếp xúc với các bảo vệ ở bên ngoài của Max.

Nhưng họ đều biết bảng số xe của Lý Thành Khê, nên cũng không làm khó dễ Trình Lê, để cô vào.

Trí nhớ của Trình Lê không tệ, đậu xe vào vị trí xe đậu khi đến đây lần trước, ngồi bên trong, không vội xuống xe.

**

Vệ Uy Nhụy vốn định đi tham gia liên hoan đôi ý, kiên quyết kéo Lý Thành Khê đã đói mấy bữa đi cùng, xen vào chuyện riêng phải làm buổi trưa mà Nhậm Tây An nói.

Chẳng qua là ăn thôi mà, Vệ Uy Nhụy cũng không thấy ngại.

Đến khi vừa qua giờ quẹt thẻ buổi sáng, chỗ Trình Lê vẫn chưa có tin tức, Nhậm Tây An bị Vệ Uy Nhụy niệm mấy lần, bắt đầu gọi điện thoại cho cô.

Anh còn chưa bấm hết mười một số, Lý Thành Khê gõ gõ cửa phòng làm việc của anh: “Nhìn thử dưới lầu kia, sao xe của tôi về rồi vậy?”

Vệ Uy Nhụy phản ứng nhanh nhất, khi nhìn xuống từ cửa sổ, quả thật thấy chiếc xe của Lý Thành Khê đậu trước tòa nhà.

Sau đó Nhậm Tây An cũng thấy, chắc chắn là Trình Lê.

Anh mỉm cười, bà Nhậm ngốc quá, cứ chờ ở dưới như vậy.

Ba người nhanh chóng cùng xuống lầu.

Khi thấy bóng dáng Nhậm Tây An ở xa xa, Trình Lê cũng mở cửa nhảy từ trong xe xuống.

Trình Lê đều đã thấy hai người đang theo sát Nhậm Tây An, nên không cảm thấy lạ.

Chỉ là nếu bốn người, thì bó hoa bách hợp cô để trên ghế phụ có thể sẽ vương vãi.

Xe của Vệ Uy Nhụy đậu ngay chỗ đậu bên cạnh, nhưng cô ấy căn bản cũng không muốn cầm chìa khóa xuống, chỉ muốn mọi người chui vào một chỗ tán dóc một chút.

Nhóm Nhậm Tây An đến gần, Trình Lê cũng nhìn ra đây là biết hết cả rồi.

Con người đen nhánh của cô nhìn Nhậm Tây An, cô hỏi: “Buổi trưa phải mời khách?”

Hai người theo xuống hết nên bữa này không tránh được, Nhậm Tây An khẽ gật đầu: “Hai trụ cột của Max, đây là Vệ Uy Nhụy, người còn lại em biết tên rồi.”

Sau đó anh nói với hai người bên cạnh: “Được rồi, thu cái ánh mắt nhìn chằm chằm lại đi, dò xét người của tôi đủ rồi thì cút lên xe.”

Trình Lê không lên tiếng.

Bạn của anh nên để anh giải quyết.

Chờ hai người kia lên xe, Trình Lê mới nhìn anh chỉ đạo: “Anh sang ghế phụ.”

Nhậm Tây An lên xe, còn chưa mở cửa xe, anh đã thấy bó bách hợp được để trên ghế phụ.

Lý Thành Khê và Vệ Uy Nhụy vào hàng ghế sau cũng thấy.

Trình Lê nói: “Hoa em mua cho anh. Ngày đầu tiên, xin sự may mắn.”

Những chuyện nhỏ nhặt này, cô bằng lòng làm cho anh.

Cô đến một lần cũng không muốn tay không đến đón anh tìm anh.

Trên xe cứ như vậy xuất hiện một người đàn ông ngày đầu tiên lãnh giấy chứng nhận nhận được hoa của vợ.

Nhậm Tây An lên xe, anh để bó bách hợp kia giữa đầu gối anh.

Lý Thành Khê không kìm được woah một tiếng. Vệ Uy Nhụy ở bên cạnh cũng ho nhẹ.

Nhậm Tây An phớt lờ đủ mọi loại âm thanh nhỏ vụn mà hai người phía sau tạo ra, chỉ yên tâm thoải mái hỏi Trình Lê: “Còn tiền không?”

Trình Lê hiểu ý này, nói cho anh biết: “Buổi trưa em trả.”

Coi như bữa này không phải ăn com, là kẹo mừng.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Núi Băng Đèo Anh Đến Với Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Gắn Bó Trọn Đời (3)

Sự thăm dò thêm một bước và trêu chọc người mới vốn ở trong kế hoạch của Vệ Uy Nhụy chết bởi khuôn mặt đầy vẻ thần nhiên của Trình Lê.

Bữa com buổi trưa giải quyết vừa có hiệu suất cao vừa đơn giản, chọn ngay Lê Hoa Phiến, nhà hàng tư nhân không xa Max.

Trình Lê gọi món, Trình Lê tính tiền, không ai tranh giành, cũng không ai có ý kiến khác.

Com xong rồi thì nên giải tán ai làm việc này.

Sau khi về, Trình Lê đậu xe trước tòa nhà của Max.

Vệ Uy Nhụy xuống xe trước một bước. Sau khi xuống xe, Lý Thành Khê cũng vây quanh xe nhìn mấy lần, dò xét mấy “vết sẹo” mà tối qua Nhậm Tây An lái ra ngoài bị trầy một hồi, cũng không ở lại thêm rồi chạy xa.

Trình Lê để tay trên tay lái, hỏi: “Buổi tối cần em tới đón anh không?”

Vệ Uy Nhụy đã ôm hoa đi thay cho anh, Nhậm Tây An liếc nhìn bầu trời âm u, trả lời: “Nhìn thời tiết, nếu em muốn thì theo em.”

Trình Lê nhìn anh: “Mấy giờ đi được?”

Nhậm Tây An suy nghĩ một chút: “Khoảng sáu giờ.”

Trình Lê quyết định: “Nhớ anh thì năm giờ em đến, không nhớ thì sáu giờ.”

Cô nói quá thẳng thắn, như thể là chuyện đương nhiên.

Nhậm Tây An giờ tay chạm đỉnh đầu cô: “Về nghỉ trước đi, làm tan quầng thâm mắt.”

Trình Lê khẽ ngước mắt nhìn thẳng anh, sau đó Nhậm Tây An thu tay lại rồi mở cửa xe.

Trước khi góc độ của xe mở ra lớn hơn, Trình Lê hỏi: “Có phải anh đi nhanh quá rồi không, không muốn sao?”

Động tác tay Nhậm Tây An khựng lại, anh quay đầu.

Ánh mắt Trình Lê trong sáng, cô giải thích một chút: “Còn bốn, năm tiếng nữa mới gặp.”

Khoảng thời gian cô nói, Nhậm Tây An đóng cửa lại lần nữa.

Anh xoay người, thấy vẻ nghiêm túc trên mặt Trình Lê.

Nhậm Tây An không do dự, bàn tay anh lập tức bấu sau gáy Trình Lê, kéo cô về trước, anh lấn người hôn cô.

Hơi thở của đôi bên vui lấp hai người rất nhanh.

Rằng môi cọ sát nhau ngắn ngủi không cách nào khiến người ta thỏa mãn, nhưng lâu hơn nữa thì sẽ bốc lửa.

Nhậm Tây An dừng lại trước khi thể lửa cháy lan, anh cài chắc dây an toàn cho Trình Lê: “Về đi, nhịn một chút, đừng có ép anh bỏ ới.”

Anh mở cửa nhảy xuống xe, vẫy vẫy tay với Trình Lê.

Trình Lê nhìn bóng lưng anh từ từ biến mất, đầu ngón tay chạm môi một cái.

Anh đi rồi nhưng nhiệt độ của anh vẫn còn, đôi môi cô anh chạm qua vẫn còn nóng.

Tâm trạng của cô càng tốt hơn.

**

Rời khỏi Max, trước tiên Trình Lê chọn cửa hàng giải quyết cái điện thoại di động vỡ màn hình của cô.

Thay màn hình rất phiền phức, nên cô chọn đổi điện thoại.

Làm xong cô thấy vẫn chưa đến giờ làm việc buổi trưa, nên gọi cho Trần Mặc, muốn hẹn giờ trước để đón mèo về.

Trần Mặc nhận máy rất chậm, hình như còn ngậm thứ gì đó trong miệng, câu đầu tiên liền hỏi: “Bắt đầu về rồi à?”

Trình Lê đã lái về phía công viên Cảnh Sơn, đồng thời nói cho cô ấy biết: “Đã về rồi.”

Bên phía Trần Mặc lập tức có tiếng đồ rơi loảng xoảng: “Nhanh hơn bà đây tưởng tượng nữa. Sao tôi cảm thấy còn chưa bao lâu nhỉ, cái ghế của lão Ngụy còn chưa sửa xong mà em đã về rồi.”

Trình Lê nhú mồm hỏi cô ấy: “Chị ở đâu vậy?”

Trần Mặc nói: “Nghe thấy tiếng vừa rồi không? Nhà bếp chỗ cái ổ của em trai tôi.”

Trình Lê: “...”

Chuyện này đặt trên người Trần Mặc có chút mới lạ, cô không biết nên nói gì cho phải. Trước đây buổi trưa Trần Mặc luôn ngồi trong phòng làm việc, hiếm khi ra ngoài, chứ đừng nói chỉ là ở nơi như nhà bếp.

Thấy Trình Lê không lên tiếng, Trần Mặc sắp xếp qua loa đồ trong tay rồi hỏi cô: “Chút thay đổi như vậy mà đã dọa em im bật rồi à? Không phải tay tôi phé đâu, là mèo của em làm đó.”

Trình Lê: “...”

Trần Mặc lại cười: “Bốn mươi phút nữa tôi mới đi, em nắm chắc mà đến đón hai tiểu tổ tông của em về đi.”

Khi đi là Trình Lê đưa mèo qua nên cô biết chỗ.

Trình Lê nhanh chóng đổi hướng đi tìm Trần Mặc.

Cô đến bên ngoài tiểu khu, liền thấy Trần Mặc đã xách túi cho mèo đứng chờ cô trên quảng trường trước tiểu khu.

Lên xe, Trần Mặc kéo túi cho mèo ra.

Mèo Lão Đại và Lão Nhị mà Trình Lê không gặp nhiều ngày chui từ trong túi ra ngoài.

Hai con mèo cùng leo lên ghế lái ở hàng trước, tới cọ người cô.

Trần Mặc thấy vậy lại chỉ vào mèo mắng một trận: “Bà cô đối xử với bọn nó đầy đủ, cũng không thấy khi sắp đi bọn nó chủ động tới thân thiết một chút. Thật mẹ nó đúng là hai con mèo khinh người, mèo khinh người!”

Trình Lê mỉm cười, nâng mu bàn tay lên để hai con mèo cọ.

Trần Mặc thấy vẻ mặt hưởng thụ của mèo thì càng tức hơn.

Chờ đến khi Trình Lê bảo mèo xuống hàng sau ngòi, Trần Mặc mới hỏi: “Em lấy được đồ phải tìm về rồi à?”

Trình Lê đã lái xe đi, ừm một tiếng: “Về rồi.”

Trần Mặc tiếp tục đào: “Nói cho rõ ràng một chút đi Tiểu Lê Từ à.”

Trình Lê: “...”

Phái nữ tiếp xúc gần đây, Phương Tôn ở trước mặt cô thì yếu đuối hơn một chút, lại không có trao đổi gì với Vệ Uy Nhụy... Lúc này nghe giọng điệu treu chọc của Trần Mặc, Trình Lê nhất thời cần phải thích ứng.

Trần Mặc cũng không chờ, hỏi ngay chuyện muốn biết, trước khi Trình Lê đi cô ấy đã quá tuyệt vời không gắng hỏi đến cùng rồi, bây giờ không nhịn được nữa: “Hai người, ai theo đuổi ai vậy?”

Trình Lê không giấu: “Lần này là tôi ra tay.”

Trần Mặc hỏi tiếp: “Lúc đầu thì sao?”

Trình Lê nói: “Anh ấy trước, tôi cũng nghĩ sẵn trong đầu rồi, nhưng anh ấy mở miệng sớm hơn mười lăm phút.”

Hỏi đó còn trẻ nên cũng không so đo ai trước ai sau, chỉ cảm thấy chuyện tâm linh tương thông này rất hay.

Khi em vừa định nói thích anh thì nghe thấy anh nói anh cũng thích em trước, bắt đầu từ khoảnh khắc ấy cảm thấy chuyện tình yêu này vẫn khá tốt.

Trần Mặc cười: “Cái này là trò gì vậy? Được rồi, đừng có kích thích tôi. Đừng quên mời khách đó.”

Chỗ Trần Mặc ở không xa Cổ Cung, lái thêm không bao lâu là gần đến cổng sau của Cổ Cung gần Viện khoa học kỹ thuật bảo tồn văn vật.

Trình Lê nói cho Trần Mặc biết: “Ba ngày sau tôi sẽ về trả phép.”

Trần Mặc cũng không vội xuống xe: “Đương nhiên là phải dùng hết ngày phép còn lại chứ. Nay, Trần Nghiễn nói ngày mai hoặc ngày mốt đối tượng coi mắt của Trần tử có thể rèn luyện từ miền nam xong điều động về đây, lần trước em bán tin cho nó chưa?”

Trình Lê gật đầu: “Nói rồi, cậu ấy đã có sắp xếp.”

Trần Mặc ờ một tiếng: “Vậy được. Tôi không rảnh để ý việc còn lại đâu, bảo nó tự cầu phúc đi!”

Trước khi mở cửa xe cô ấy lại lo, hỏi thêm một câu: “Chắc nó sẽ không dẫn người đàn ông có tiền án kia về thẳng nhà kích thích ông của tôi đâu nhỉ?”

Người không phải Trần Nghi Quang muốn dẫn là có thể dẫn đi được.

Trình Lê nói cho Trần Mặc biết: “Anh ta vẫn chưa mãn hạn tù.”

Nhưng Lộc Nguyên chắc cũng sắp ra rồi.

Lần này Trần Mặc yên tâm, như vậy không cần cân nhắc chuyện gọi xe cấp cứu để chờ lệnh khi Trần Nghi Quang xuất hiện.

Trần Mặc sắp đi, Trình Lê lại gọi cô ấy lại: “Chờ đã.”

Trần Mặc đứng ngoài cửa xe.

Trình Lê lấy một hộp kẹo trái cây vị lê trong hộp đựng đồ trước xe: “Cầm cái này đi.”

Trần Mặc nhận lấy: “Sao em mang cái món này vậy, hỏi xuân à?”

Trình Lê nói: “Kẹo mừng, của tôi.”

Trần Mặc: “...”

Trình Lê luôn ném tin tức kiểu bùng nổ này ra ngoài, mạch não Trần Mặc hóa đá rất nhanh, có chút ngơ ngác.

Cô ấy vừa tiêu hóa xong việc Trình Lê và Nhậm Tây An quen nhau, bây giờ tiếp tục tiêu hóa bước phát triển bọn họ kết hôn này thì mắc nghẹn.

Trần Mặc không tiêu hóa được.

Trình Lê lại dặn cô ấy: “Chỉ cho chị thôi, đừng lộ ra cho mấy người trong tổ trước.”

Bạn của cô, cô xử lý; bạn của Nhậm Tây An, giao cho anh nói.

Đây là chuyện tốt, không cần phải giấu giếm điểm điểm.

Nhưng cũng không cần phải giống trống khua chiêng, không cần thiết phải nói rõ cho toàn thế giới, tránh để rước lấy sự chú ý của người không liên quan rồi còn phải vì vậy mà tốn nhiều lời.

Trần Mặc còn chưa kịp hỏi nhiều hơn, Trình Lê đã mang mèo nhún ga tăng tốc lái rời khỏi.

***

Mèo đón về sớm nên buổi chiều Trình Lê đã có chuyện làm, đến Sao Thiên Lang.

Hai người sống chung, mèo và chó làm quen với nhau quả thật là một bước cần thiết.

Nếu hai con mèo và hai con chó đánh nhau, hơn phân nửa là mèo của cô chịu thiệt, cô không thể để bọn chúng bị tui thân được.

Khi gần đến Sao Thiên Lang, Trình Lê gọi điện thoại cho Chu Kinh.

Chu Kinh nghe thấy Trình Lê muốn đến thì cũng không bất ngờ lắm.

Nhậm Tây An vừa về là đã đánh tiếng cho anh ta, anh ta đã có chuẩn bị.

Khi Trình Lê đến, Chu Kinh và một người đàn ông đứng ở cửa tòa nhà chính của Sao Thiên Lang.

Khi xuống xe, Trình Lê ôm mèo ra, một người hai mèo đi về phía Chu Kinh.

Đến gần hơn, Chu Kinh cách mấy bước chào hỏi cô, người đàn ông đứng đối diện Chu Kinh cũng quay đầu lại.

Lúc này Trình Lê mới nhận ra, lại là Diệp Liên Thiệu đi cùng họ đến dãy núi Altun.

Trình Lê còn chưa nói gì, Diệp Liên Thiệu nhìn hai con mèo đi theo bên trái và bên phải cô, nói: “Đây là cái gì đây, vệ sĩ à?”

Trình Lê ừm một tiếng, hỏi anh ta: “Sao cũng về nhanh vậy?”

Diệp Liên Thiệu nói: “Ít người, mọi người cảm thấy vô nghĩa nên đi thẳng từ Korla về. Tôi tới đưa cho Tây An một số trang bị để lại lúc đó.”

Trình Lê trao đổi tin tức với anh ta, cũng đồng thời nói cho Chu Kinh biết: “Tôi tới thăm Alaska, để mèo làm quen với bọn nó.”

Cô không nói rõ nguyên nhân cụ thể hơn, nhưng Diệp Liên Thiệu và Chu Kinh đều là người biết tình hình đại khái, nên cũng không hỏi nhiều.

Diệp Liên Thiệu lập tức mỉm cười, chỉ chế giễu: “Chó của Tây An không phải là chó bình thường, mèo này có chịu được không?”

Lần này Chu Kinh cũng nói xen vào: “Anh Diệp, hai con Alaska của bọn em chỉ hung dữ một chút khi bảo vệ chủ thôi, chứ bình thường cũng dịu dàng lắm. Anh Nhậm tốn không ít tâm tư trên người bọn nó đâu, có thành quả đấy.”

Diệp Liên Thiệu quay sang nhìn anh ta: “Biết, không phải hai con chó này nổi tiếng trên mạng sao?”

Trình Lê nghe thấy câu này thì hơi bất ngờ.

Mấy năm nay cô rất ít tiếp xúc với mạng xã hội, càng không thể biết thú cưng nổi tiếng trên mạng.

Chu Kinh thấy vẻ mặt cô hồ hững thì giải thích cho cô: “Weibo là do tôi xử lý. Anh Nhậm nuôi hai con chó này quá hiểu tính người, không ngờ đoạn video mấy giây nổi như vậy, cô không biết phải không?”

Biết hay không cũng không quan trọng.

Điều Trình Lê quan tâm là: “Bọn nó có chảnh không?”

Chu Kinh theo bản năng trả lời: “Không đâu.”

Vậy là đủ rồi, chỉ cần mèo tiếp xúc với bọn nó không khó khăn như vậy, thì Trình Lê không quan tâm việc chó có nổi tiếng trên mạng hay không.

Chu Kinh lại gọi Hầu Tử, người lần trước trông mèo giúp Trình Lê khi cô leo núi.

Hai con mèo vẫn còn ấn tượng với Hầu Tử, khi Hầu Tử ngồi xổm xuống sờ bọn nó, bọn nó cũng không bài xích.

Chu Kinh nói với Hầu Tử: “Cậu dẫn hai công chúa nhỏ đi làm quen với mấy chàng trai của nhà chúng ta đi.”

Cách dùng từ này giống như Nhậm Tây An.

Trình Lê không biết là Nhậm Tây An nói trước, hay là mấy người bọn họ đều có phong cách nói chuyện như vậy.

Trình Lê theo sau, cô phải tiếp thêm can đảm cho mèo, khi cô đi đồng thời nói cho Chu Kinh biết: “Không phải công chúa, là mèo đực.”

Chu Kinh: “...”

**

Trạng thái đối nghịch của chó và mèo không khác Trình Lê tưởng tượng lắm.

Khi thấy Alaska, mèo đứng bên chân Trình Lê, sổng chết không chịu bước về trước một bước.

Trình Lê hiểu tính mèo của cô, đây là vì sợ.

Alaska thấy mèo thì cũng đứng lì tại chỗ, bất kể Hầu Tử giục thế nào cũng không bước về trước.

Alaska chỉ ngồi xổm dưới đất vẫy đuôi, khẽ ngược mắt lên nhìn Trình Lê.

Trình Lê không biết có phải vì ngoài của cô làm cho chó sợ không. Trong ấn tượng của cô, lần đầu tiên cô gặp hai con Alaska này, Alaska với khí thế hung mãnh muốn nhào vào người cô, cuối cùng bị Nhậm Tây An quát bảo dừng lại.

Là trí nhớ của chó quá tốt, lần Nhậm Tây An quát bảo dừng lại đó chúng đã nhớ nên không dám tự tiện hành động nữa?

Trình Lê cảm thấy không có khả năng lắm.

Cô đi về trước nửa bước.

Alaska nhấc mông lên, không ngồi xổm nữa, cũng lùi về sau.

Thấy cảnh này, Hầu Tử cười: “Ồ hay, còn rụt rè nữa kia.”

Trình Lê hỏi: “Bình thường bọn nó thấy người là sợ à?”

Hầu Tử nói: “Không có, hướng ngoại lắm, cũng nghe lời, không biết mắc chứng gì nữa. Có lúc nhìn mắt bọn nó mà tôi cũng cảm thấy cho bọn nó cái micro là bọn nó có thể nói tiếng người được đấy, tỉnh lắm! Biệt hiệu này của tôi phải tặng cho bọn nó thôi.”

Trình Lê lại thử đi về trước, chân sau của Alaska lại bắt đầu di chuyển.

Trình Lê có phản bất đắc dĩ, đành phải ngồi xổm xuống vỗ về mèo của mình, dặn bọn nó chung sống hòa bình với Alaska ở đối diện.

Cô lùi xa ra sau, giao chó và mèo cho Hầu Tử.

Cô cách xa rồi, Alaska lại bắt đầu đi về trước, duỗi móng về trước quơ quơ không khí, bộ dạng muốn sờ đầu mèo.

Hai con mèo của Trình Lê cũng đứng vững trước áp lực, giơ cái chân ngăn lên quơ cái này đến cái kia, đáp lại chó.

Trình Lê cười cười, vì kiểu trêu chọc có chừng mực, rụt rè này của chó và mèo.

Mấy phút trước, chân của chó và mèo thỉnh thoảng quơ về trước nhưng không chạm vào người đối phương.

Mấy phút nữa, mèo của Trình Lê phát động đợt tấn công đi về trước mấy bước, tiên phong chạm vào chó. Mèo cũng có chừng mực, không lưu luyến, chạm vào lông chó là thu móng ngay.

Lại thêm mấy phút, mèo và chó thỉnh thoảng chạm một cái vào lông đối phương.

...

Sau đó nữa, mèo cười lên người chó, dường như chó tức giận muốn dùng móng kéo mèo xuống, nhưng bị cấu tạo thân thể hạn chế nên chân không cách

nào đựng vào mèo trên lưng được.

Đến cuối cùng, chó và mèo đều mệt... Hai con lớn và hai con nhỏ trước mặt Trình Lê lưng tựa lưng, nằm dưới đất.

Trình Lê để chó và mèo chơi một hồi, thấy đồng hồ điểm bốn giờ mới chuẩn bị đi về.

Khi cô quay lại đằng trước tòa nhà chính của Sao Thiên Lang, phát hiện Diệp Liên Thiệu vẫn còn ở đây.

Trình Lê mở khóa, để mèo nhảy lên xe trước.

Diệp Liên Thiệu hỏi: “Phải về rồi à?”

Trình Lê nói: “Đúng vậy.”

Diệp Liên Thiệu nói chậm rãi cân nhắc: “Người cộng tác của tôi ở lại đây ôn chuyện cũ với Chu Kinh, tôi có thể quá giang xe cô về không?”

Trình Lê đồng ý, hai người lên đường.

Trên đường đi, thỉnh thoảng Diệp Liên Thiệu kể những gì họ nghe thấy trên quãng đường còn lại sau khi nhóm Trình Lê đi.

Anh ta nói, Trình Lê nghe, thời điểm máu chót thì ừm một tiếng.

Vào Tam Hoàn, Diệp Liên Thiệu mới hỏi: “Sau đó hai người không cãi nhau chứ? Hai người đi rồi mà tôi vẫn còn thấp thỏm đấy.”

Trong mắt người khác, cô và Nhậm Tây An có mối quan hệ không hài hòa như vậy sao?

Trình Lê nhớ Phương Tôn cũng hỏi có phải là cãi nhau hay không.

Trình Lê phủ nhận: “Không có.”

Diệp Liên Thiệu cũng không nói thêm, nói cho Trình Lê biết: “Tôi muốn đến chỗ phòng trưng bày tranh lấy một bản hợp đồng, có tiện không?”

Trình Lê không từ chối: “Nói địa điểm đi.”

Diệp Liên Thiệu cười: “Cô nhiệt tình hơn hỏi ở bên ngoài không ít đấy.”

Trình Lê: “...”

Diệp Liên Thiệu nói chỗ.

Trình Lê dừng xe bên ngoài một phòng trưng bày tranh theo lời chỉ đường của anh ta.

Diệp Liên Thiệu đã liên lạc trước với người mà anh ta muốn gặp. Anh ta vừa xuống xe, Trình Lê liền thấy hai người đẩy cửa đi ra từ trong phòng trưng bày tranh.

Một người trong đó cô mới quen không lâu, là Phương Tôn.

Người kia cô đã quen rất lâu, là Phương Thúc, người nói không thể nhận cô là con gái ông ấy.

Trình Lê thu tầm mắt, buồn cười.

Trên thế giới này, có những vết sẹo luôn luôn còn đó, che đậy nó xem ra đúng là không phải lối thoát tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Núi Băng Đèo Anh Đến Với Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Gắn Bó Trọn Đời (4)

Dòng người, dòng xe thừa thót trên con đường bên phòng trưng bày tranh. Lúc này, ánh mặt trời chưa lặn, chiếu rõ ràng hết thấy, không có một chỗ che thân.

Phương Tôn vốn là người có lòng tò mò rất mạnh, sau khi Diệp Liên Thiệu xuống xe, ánh mắt cô ấy liền không ngừng liếc về phía xe.

Diệp Liên Thiệu thấy vậy thì nói cho cô ấy biết: “Đừng nhìn nữa, em cũng quen người chở tôi tới đó, là Trình Lê.”

Hai người đều không chú ý, giây phút nghe thấy cái tên Trình Lê này thì vẻ mặt của Phương Thức ở bên cạnh đột ngột thay đổi, cũng chuyển tầm mắt nhìn về phía chiếc xe bên đường theo ánh mắt Phương Tôn.

Phương Tôn vui vẻ, buông cánh tay Phương Thức ra vội vàng chạy về phía Trình Lê.

Diệp Liên Thiệu ở lại tại chỗ ngỡ ngàng cảm ơn Phương Thức.

Ban đầu anh ta nhận Phương Tôn gia nhập đội thám hiểm chính là hi vọng tiếp xúc với Phương Thức thông qua Phương Tôn.

Mấy năm gần đây, giá tranh của Phương Thức trên thị trường tăng liên tục, cái giá cần bỏ ra để sưu tầm một bộ càng ngày càng cao.

Bức tranh mà Diệp Liên Thiệu muốn không phải là thành phẩm Phương Thức đang có, mà là muốn đặt riêng tác phẩm mới.

Rất nhiều nhà nghệ thuật có một sở thú nhất định phải kiên trì, Phương Thức là một trong số đó.

Đương nhiên độ khó của bản hợp đồng làm riêng mà Diệp Liên Thiệu kí với Phương Thức rất lớn. Bản thân anh ta không có hứng thú sưu tầm tác phẩm nghệ thuật, đặt bức tranh này chẳng qua là để xin sự vui vẻ của bố Tần Đàm.

Kí hợp đồng rồi, có giấy trắng mực đen, anh ta mới yên tâm được.

**

Khi Phương Tôn đi tới, Trình Lê đang nhìn ngọn cây đã trụi hơn phân nửa ở ven đường, không lập tức nhìn về phía Phương Tôn.

Vật như thể sắp chết héo trong cái lạnh mùa đông, mùa xuân còn có thể sống lại lần nữa tỏa ra sự sống, con người còn phải từng trải mới có thể có thứ mầm sinh trên thân những loài thực vật này.

Thế giới này cũng thật nhỏ đến độ chẳng còn hình dáng, Trình Lê không nghĩ đến cô tùy tiện gặp một người họ Phương, vậy mà lại có quan hệ với Phương Thức.

Thảo nào vào lúc ban đầu nhìn thấy Phương Tôn, cô cảm thấy khuôn mặt ấy có phần quen thuộc.

Sự trùng hợp chết tiệt này.

Phương Tôn gõ gõ cửa sổ bên phía ghế lái của Trình Lê.

Trình Lê hạ cửa kính xe xuống hơn phân nửa.

Phương Tôn gọi cô: “Chị Lê, trùng hợp thật đấy!”

Trình Lê không mặn không nhạt ừm một tiếng, không muốn nói bất kì câu gì.

Nhưng Phương Tôn không hề cảm thấy lúng túng, cô ấy thường hay thấy đáng vẻ điềm tĩnh, không nói lời nào này của Trình Lê.

Phương Tôn lại hỏi cô: “Mấy ngày trước bạn trai của em đã liên lạc với chị phải không? Chị Lê, làm phiền chị rồi.”

Trình Lê nhíu mày, cô không nhớ có người tự xưng là bạn trai Phương Tôn liên lạc với cô.

Những ngày qua đến bây giờ, chỉ có một người đột nhiên xuất hiện liên lạc với cô... Đàm Khắc.

Trình Lê nhíu mày chặt hơn.

Nhiều năm rồi cô chưa hề liên lạc với bất kì bạn học cũ nào ngoài Trần Nghi Quang, Trần Nghi Quang càng không thể tiết lộ cách thức liên lạc của cô cho người ngoài, huống chi bản thân Trần Nghi Quang cũng không liên lạc gì với người trước đây.

Thái dương Trình Lê co rút một cái, ánh mắt nhất thời trở nên sắc bén.

Nếu Đàm Khắc chính là người bạn trai mà Phương Tôn nói... Trình Lê cảm thấy vừa nghĩ như vậy thì liền có một sự không kiên nhẫn tràn ra từ đáy lòng.

Người cô không muốn tiếp xúc đều cùng tiến đến trước mặt cô.

Nhưng cô cũng biết, vết sẹo không thể che đậy cả đời.

Cũng không thể để mặc cho đám cỏ dại đã mọc sâu trong lòng vĩnh viễn tàn phá, nên nhỏ thì phải nhỏ, nếu không chờ đến khi nó mọc thành đồng cỏ, thì ngay cả lửa rừng cũng thiếu rụi không hết, muốn nhỏ cỏ cũng không dễ như vậy nữa.

Cô không thích thì trực tiếp hơn một chút đề đổi phương cách xa cô hơn.

Trình Lê nói với Phương Tôn: “Bảo anh ta đừng liên lạc với tôi nữa.”

Phương Tôn ngẩn ra, ồ một tiếng, nhìn Trình Lê, cảm thấy hơi xấu hổ.

Cô ấy muốn biết tại sao, nhưng khí áp quanh người Trình Lê rất thấp, cô ấy thật không dám hỏi.

Rất nhanh, Diệp Liên Thiệu cầm một cái túi giấy quay lại. Anh ta còn chưa thất đầy an toàn xong, Trình Lê liền sang số nhân ga, rời khỏi cái nơi khiến cô thấy không vui này.

**

Bên ngoài phòng trưng bày tranh, Phương Thức đứng bên xe cũng chuẩn bị rời khỏi hỏi Phương Tôn: “Bạn gái anh Diệp à?”

Phương Tôn lắc đầu với ông ấy: “Không phải, không phải mấy ngày trước cháu ra ngoài chơi một chuyến sao? Quen lúc đó đó, một người trong nhóm giống anh Diệp, cũng là người lợi hại lắm.”

Nhận được quá ít thông tin, Phương Thức lại hỏi: “Cũng trở thành bạn với cháu à?”

Phương Tôn gãi tay xoa trán, ở trước mặt trường bối cô ấy không hề dè dặt, cũng thích ăn ngay nói thật: “Coi như là... quen. Có điều chú hai, hình như chị ấy không thích cháu lắm.”

Cỗ họng Phương Thức nghẹn mấy giây, không nói tiếp.

Ông ấy vẫn còn nhớ tính cách của Trình Lê năm ấy, từ thời kì thiếu nữ thì tính cách của cô đã rất mạnh mẽ.

Người thích và người không thích phân biệt rất rõ ràng.

Thoáng nhìn thấy ông ấy, cô cũng không thích cả Phương Tôn đứng cùng ông ấy mới là bình thường.

Phương Thức thoáng xuất thần, Phương Tôn lại nói cho ông ấy biết: “Lúc ở ngoài chị ấy đã giúp cháu, cháu thích chị ấy lắm.”

Cô ấy không có cách nào trở thành người dừng cảm như Trình Lê, nhưng cô ấy bị sức mạnh ấy thu hút.

Phương Thức hỏi Phương Tôn: “Cháu thích con bé cái gì?”

Phương Tôn nói: “Không nghĩ rõ như vậy, có lẽ chỉ là một loại cảm giác, giải thích không rõ được. Chú hai, chị ấy là một nhà phục chế văn vật, nghề cũng khá đặc biệt, cái kiểu tự mang theo vàng hào quang cao cấp ấy.”

Cô ấy bước lại gần Phương Thức, ghé vào tai ông ấy nói nhỏ: “Chú hai, chú biết Nhậm Tây An không?”

Phương Thức khẽ ừm một tiếng: “Người chơi bóng bàn đó à?”

Phương Tôn nói: “Đúng vậy. Cháu tiết lộ cho chú một bí mật, toàn là cháu ra ngoài chuyến này phát hiện đó, người này cũng là đồng đội của cháu. Ban này không phải chú hỏi có phải chị Lê là bạn gái anh Diệp không sao? Không phải anh Diệp đâu, nhưng chị ấy có chút quan hệ với người kia. Thần kì không?”

Phương Thức hơi chau mày, tầm mắt vượt qua Phương Tôn, nhìn về phía chiếc việt dã vẫn đang chờ đèn đỏ ở đầu đường còn ở trong tầm mắt ông ấy.

***

Khoảnh khắc xe nảy lên, Diệp Liên Thiệu ngược mắt nhìn Trình Lê một cái, ngồi quá gần, anh ta cảm thấy trị số cảm xúc của Trình Lê đang giảm xuống.

Khi chờ đèn đỏ, bầu không khí ngột ngạt trong chiếc xe tĩnh mịch có vẻ càng rõ hơn.

Diệp Liên Thiệu không chuyên về việc giao lưu với phụ nữ ngoài giao tiếp cần thiết, nên anh ta dứt khoát cũng không hỏi, bao nhiêu năm nghiên cứu một Tần Đàm như vậy mà anh ta vẫn chưa hiểu rõ hoàn toàn.

Sắc mặt Trình Lê gần như không cải thiện, Diệp Liên Thiệu liền nói: “Thả tôi xuống gần Tây Trục Môn là được.”

Trình Lê làm theo.

Trước khi xuống xe, Diệp Liên Thiệu lại nói cho cô biết: “Mấy ngày nữa tôi đãi tiệc cưới, nếu cô có thời gian thì đến cùng Tây An nhé! Không có người ngoài, đến lúc đó đều mời đám bạn thân của tôi.”

Trình Lê không suy nghĩ nhiều mà nói ngay: “Được.”

Diệp Liên Thiệu cười: “Vây được, hôm nay cảm ơn cô, đến lúc đó gặp.”

Diệp Liên Thiệu biến mất ở đầu đường rất nhanh.

Trình Lê cũng không vội chạy đi, cô nhìn giờ, vẫn chưa đến năm giờ.

Có lẽ cảm xúc tồi tệ đã ảnh hưởng đến Diệp Liên Thiệu, Trình Lê không muốn mang cảm xúc tồi tệ ảnh hưởng đến Nhậm Tây An, khi lái xe đi cô giảm tốc độ.

Qua hai ngã tư, qua gương chiếu hậu Trình Lê phát hiện một chiếc Hummer màu đen đi theo sau xe cô.

Qua thêm hai con đường nữa, chiếc xe ấy vẫn còn đó.

Có lẽ là trùng hợp, thỉnh thoảng Trình Lê nhìn lướt qua gương chiếu hậu, nhưng không suy nghĩ nhiều.

Mãi cho đến khi cây đèn giao thông thứ năm xuất hiện, rồi bị đèn đỏ chặn ở đầu đường, chiếc xe phía sau đổi làn dừng bên cạnh cô, Trình Lê mới thấy một khuôn mặt mà cô biết thuộc về Phương Thức qua cửa sổ xe hạ xuống của chiếc Hummer.

**

Đường chạy của chiếc Hummer luôn trùng với Trình Lê.

Trình Lê cố ý chạy lệch tuyến, nhưng qua ngã tư lần nữa, chiếc xe ở sau lưng cô vẫn bám dai như đĩa.

Không thể nào là trùng hợp, chỉ có thể là do con người cố tình.

Trình Lê dứt khoát chọn tắt xe vào đoạn đường có thể dừng xe.

Người đã đi đường rẽ rồi, tại sao trong những năm tháng còn lại không thể tiếp tục im hơi lặng tiếng đi con đường khác nhau, tiếp tục không liên quan gì đến nhau nữa, cần gì nhất định phải ném một hòn đá xuống để dò xét độ nông sâu của vận mệnh vào cái ngày mà mọi người đã sống yên bình lặng.

Trình Lê không muốn ngoảnh lại, càng không có thứ gì có thể tưởng nhớ.

Chuyện xưa phủ một chữ xưa, nhưng lại là hết âm ỉ chạy về phía hiện tại, cô chỉ cảm thấy buồn cười mà thôi.

Khi sửa đồ cổ, thầy Ngụy Trường Sinh đã dạy Trình Lê một đạo lý.

Tuy thời gian luôn đi về phía trước, nhưng có những thứ rất khó thay đổi theo dòng chảy thời gian.

Ví dụ như dấu vết của thời đại mà đồ vật ra đời nó mang trên người, trải qua bao nhiêu năm đi chẳng nữa, đó cũng là chuyện nhất định.

Thời gian không thể chôn vùi mọi thứ, chỉ có bản thân thời gian chôn vùi nó mà thôi.

Lúc này Trình Lê cảm thấy câu này đúng.

Bao nhiêu năm trôi qua như vậy, người xưa Phương Thức này chưa bị chôn vùi trong quá khứ.

Đã nói thời gian sẽ cho mọi thứ một sự sắp đặt tốt nhất, nhưng Trình Lê cảm thấy cuộc gặp bất ngờ này là chuyện hoang đường.

Cô trưởng thành rồi, nhưng sự trưởng thành của cô không cần dựa vào việc gặp nhiều người xưa hơn, dựa vào người khác để đánh giá.

Coi khinh và độ lượng là hai từ khác nhau hoàn toàn.

Lãng quên và buông bỏ là hai cảnh giới khác nhau hoàn toàn.

Cô chỉ là một người bình thường

Cảnh thái bình giả tạo, Trình Lê không làm được.

Lấy oán báo oán, Trình Lê không có cảnh giới suy nghĩ này.

Trưởng thành cũng không đồng nghĩa với việc từ nay trở nên cứng cỏi, trở nên hoàn mỹ không một tí vết.

Cô có cái thích và cái ghét của riêng mình, có tính cách của chính mình.

Cô không định thay đổi những thứ này.

Cô của trước đây ngốc đến độ tổn thương bản thân mình; cô của hiện tại đã học được cách bảo vệ bản thân.

Đây là hết thảy những thứ mà cô học được trong những năm tháng qua.

Sự tấn công có liên quan đến đau khổ, cô sẽ không đắm chìm, mà nhất định sẽ đánh trả lại.

**

Mấy năm nay, mặt trời lên mặt trời lặn, rất nhiều chuyện đã sớm xoay vần.

Trình Lê bỏ bút vẽ đã lâu, lúc này nhìn Phương Thức ngồi đối diện cô, cô cảm thấy khoảng thời gian tiếp xúc với đủ mọi loại thuốc màu đó xa đến độ như thể là trải nghiệm của người khác.

Giờ phút này, cô dần sự khó chịu mà ngồi xuống, chẳng qua là để không cần phải ngồi xuống một lần nữa mà thôi.

Tài xế của Phương Thức ở lại bên ngoài, không theo họ vào phòng trà này.

Phương Thức không nhúc nhích, Trình Lê cũng không lập tức mở miệng.

Nhân viên tới ngâm trà, nước trong cốc trà chạm vào thành cốc, gợn một vòng sóng lăn tăn nhỏ vun.

Sau khi tiếng nước dừng lại, Phương Thức hỏi Trình Lê: “A Lê, mấy năm nay con đi đâu vậy, sống có tốt không?”

Trình Lê im lặng chốc lát, chỉ bình tĩnh nói: “Lần sau bất ngờ gặp thì đừng đi theo tôi nữa.”

Phương Thức nói: “Con trách ta năm đó ích kỉ ư?”

Trình Lê không nhìn ông, cụp mắt nhìn mặt nước trong cốc trà, cô không trả lời Phương Thức: “Câu ở trên chắc ông Phương nghe hiểu rồi, tôi không muốn nhắc lại lần nữa. Từng là thầy trò, nhiều năm không gặp, không cần phải làm cho khó coi quá đâu.”

Trình Lê bình tĩnh vượt khỏi dự đoán của Phương Thức, ông cảm thấy mất tự nhiên.

Trình Lê nói tiếp: “Nói tiếp thì sẽ có người cảm thấy khó chịu. Con người là sinh vật cao cấp thông minh, năng lực cơ bản chắc là biết phải bảo vệ mặt mũi của mình.”

Phương Thức há miệng: “...”

Cuối cùng ông không nói bất kì câu gì, không giải thích cho sự lựa chọn trước đây.

Con gái ở trước mặt, ông đã tự tay đẩy ra ngoài, khiến cho cô một thân một mình, đây là sự thật.

Ông cũng có sự chán ghét trên phương diện tình cảm cá nhân với Trình Lê, cho nên khi đó ông còn nói ra câu chia rẽ quan hệ giữa “bố con” họ.

Ông của năm ấy là một người đàn ông không có trách nhiệm.

Năm ấy, khi chỉ giới hạn trong quan hệ thầy trò, Trình Lê rất kính trọng ông, ông cũng rất thích người học trò này, sau đó...

Biến cố xuất hiện quá mức đột ngột, ông hoàn toàn không có chuẩn bị.

Trình Lê nói đến mức này, không muốn chờ Phương Thức đáp lại, cô chuẩn bị rời khỏi.

Phương Thức lại đột nhiên mở miệng nói: “Phương Tôn là em họ của con.”

Trình Lê mỉm cười, sắc mặt lại nghiêm hơn một chút: “Ông nói Phương Tôn là gì của tôi?”

Phương Thức nhìn cô, nói đầy chân thành: “A Lê, con bé không có thù xưa gì với con, hai chị em con có thể thử tiếp xúc thêm một chút.”

Trình Lê nói: “Tôi không phải là súc vật, nếu có người đối đãi tốt với tôi, đương nhiên tôi sẽ báo đáp. Nhưng ông Phương đừng quên, tôi họ Trình, cô ấy họ Phương, không cùng họ, tính thế nào mà là chị em họ?”

Phương Thức trả lời: “Con oán giận ta, ta hiểu.”

Trình Lê lại mỉm cười: “Cả đời tôi chẳng dài hơn người khác, sau này tôi chỉ mang cả đời này làm chuyện mà tôi muốn làm.”

Oán hận không thể nào bao gồm trong này. Cô sẽ không lãng phí cuộc đời lần nữa.

Phương Thức nghe hiểu được.

Nhìn Trình Lê với khuôn mặt kiên nghị ngày hôm nay, ông chỉ cảm thấy tiếc nuối: “Con sống vui vẻ, ta cũng sẽ cảm thấy dễ chịu hơn một chút.”

Trình Lê trầm mặc, nhìn về phía ông.

Phương Thức nhìn lại.

Trình Lê đột nhiên hỏi: “Có con không?”

Về sau có đứa con nào khác không?

Ánh mắt căng thẳng của Phương Thức dịu đi một phần, khi mở miệng mới cảm thấy thật sự khó chịu: “... Không có.”

Có lẽ là sự trừng phạt, ông và vợ muốn nhưng lại không có.

Trình Lê gật đầu, vẻ mặt không vui vẻ không đau buồn: “Nếu có thể có, ông hãy nhớ học trước nên làm như thế nào.”

Học làm một người cha tốt, đừng tổn thương một đứa trẻ khác nữa.

Giọng Phương Thức khàn khàn: “Xin lỗi con, khi đó là ta đã suy nghĩ quá nhiều, quên đi trách nhiệm trên người mình.”

Trình Lê nói: “Không cần phải xin lỗi, tôi không tha thứ cho ông.”

Ánh mắt Phương Thức đầy đau đớn, lời không tha thứ của Trình Lê khiến sống lưng thẳng tắp của ông sụp đổ.

Trình Lê bổ sung: “Tôi cũng có cha, không cần thêm một người nữa.” Vai trò của Trình Cừ vẫn ở trên người Trình Cừ.

Ánh mắt Phương Thức nhìn cô mang theo rất nhiều tình cảm mà Trình Lê không muốn thấy rõ khiến cô cảm thấy ngọt ngào.

Trình Lê nói: “Ông cũng đừng hiểu lầm, tôi sẽ không tha thứ, nhưng tôi cũng không muốn như thế nào cả. Quá khứ dù thế nào thì cũng có một ngày hoàn toàn đi qua, sau này ông đừng đi theo tôi, đương nhiên tôi cũng sẽ không mang cái bộ dạng không hiểu chuyện mà chán ghét ông. Ông là phần tử trí thức, chắc biết trên thế giới này giết người sẽ phải đền tội, đó là tội ác lớn. Nhưng có đôi khi cũng không thể vì tội ác nhỏ, mà người làm việc ác yêu cầu người khác thấu hiểu và thông cảm. Ông tha thứ cho bản thân ông, tôi tiếp tục đi con đường của tôi, như vậy tốt cho cả ông và tôi. Con người bước ra khỏi quá khứ, không thể dựa vào người khác an ủi được, sự tha thứ ai cho ông cũng không bằng ông tha thứ cho bản thân mình. Ông Phương, kinh nghiệm sống của ông lâu hơn tôi thì nên hiểu điều đó.”

Bạn đang đọc truyện *Vượt Núi Băng Đèo Anh Đến Với Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Gắn Bó Trọn Đời (5)

Cuối tuần sau Max có hoạt động kết hợp giữa online và offline —— Marathon toàn dân.

Người có thành tích online nổi bật có thể giành huy chương làm riêng do Max gửi, cùng với xe việt dã của nhà hợp tác quảng cáo cung cấp.

Địa điểm của hoạt động offline chọn ở Bắc Kinh, hợp tác với một số hiệp hội thể thao của các trường đại học.

Sau khi hoạt động được phê duyệt, Max đã cử nhân viên chạy thử.

Buổi chiều, gặp đại diện sinh viên của mấy trường đại học xong, Nhậm Tây An lấy di động từ chỗ trợ lý, về nhà một chuyến trước.

Buổi tối anh chuẩn bị dẫn Trình Lê về, sau khi nghe mấy câu của Trình Lộc Minh, có một số việc anh muốn trao đổi dặn dò ngay trước mặt Nhậm Đông Dã.

Khi Nhậm Tây An về, Nhậm Đông Dã và cảnh vệ Trần Cửu đánh cờ xong, đang suy nghĩ xem có cần gọi Diệp Vệ Minh, bố Diệp Liên Thiệu, cùng đi câu cá không.

Nhậm Đông Dã còn chưa ra khỏi sân đã thấy Nhậm Tây An đứng dưới gốc cây trước cửa nhà mình, đang cười đầy vẻ gặp may, nhìn thẳng ông.

Nhậm Đông Dã lờm anh một cái, rồi trở vào trong.

Mỗi một lời nói, một hành động của Nhậm Tây An đang biểu đạt cái gì, con trai ông sinh, ông đại khái nắm rõ.

Đây là ý Nhậm Tây An lại có chuyện muốn nhờ.

**

Sau đó Nhậm Tây An theo ông vào cửa.

Nhậm Đông Dã trung vẻ mặt hung dữ, vẫn là điệu bộ trước kia, đứng trong phòng khách không nói câu nào, chờ Nhậm Tây An nói.

Nhậm Tây An vươn tay đưa cho ông một tờ giấy, hoặc nói là một tấm ảnh.

Mới đầu Nhậm Đông Dã không nhận, ánh mắt nhìn Nhậm Tây An đang hỏi: Thứ gì đây?

Nhậm Tây An hiểu, thế là dứt khoát giải thích: “Cô gái của con.”

Còn thêm hai câu: “Con dâu của bố. Hôm qua quên để cho bố quen trước ạ.”

Ảnh lấy từ chỗ Frank, sau khi Frank về cùng Diệp Liên Thiệu thì đến Max tạm biệt anh rồi về nước.

Ảnh chụp vào hôm họ cắm trại ở hồ Ayakum.

Trình Lê đứng trước gió giữa khe núi. Con gió vén đuôi tóc cô lên, cô hơi xoay người ngoái đầu nhìn lại, ánh mắt đầy thần nhiên.

Ảnh hai màu trắng đen, càng tôn cô lên như một người thu hút ánh nhìn của người khác bước ra từ thời đại xa xưa.

Nhậm Đông Dã nhận lấy, nhìn chằm chằm như thể muốn nhìn người phụ nữ đi ra từ trang giấy vậy.

Ông hỏi: “Còn muốn nói gì nữa, bố đây từ nhỏ dạy con nói ấp a ấp úng à?”

Ông đã tỏ ra rất khoan dung, rất hiểu ý người rồi... Thằng nhãi con này còn có gì mà không yên tâm nữa?

Thái dương Nhậm Tây An co rút một cái, sau đó anh cười: “Bố, tối nay con sẽ dẫn cô ấy về.”

Nhậm Đông Dã trừng anh: “Nhóc con đã tới trái đường xong từ lâu rồi, còn muốn về làm nền trò gì nữa?”

Về mặt Nhậm Tây An nghiêm túc, kiên nhẫn nghe dạy bảo.

Nhậm Đông Dã nói xong, anh mới tiếp tục mở miệng: “Không có chuyện gì lớn, chỉ xin bố giúp một chuyện thôi ạ.”

Lần trước anh về, mượn danh nghĩa vay tiền nói muốn kết hôn.

Nhậm Đông Dã nghe anh nói cái vụ giúp đỡ này, trong tiềm thức có hơi bài xích.

Hai bố con nhìn thẳng nhau, ánh mắt Nhậm Đông Dã nhìn Nhậm Tây An mang theo chút tia lửa, thậm chí như thể đụng vào là sẽ bắn tung tóe vậy.

Nhậm Tây An mỉm cười: “Nhìn con như vậy thì thôi đi, buổi tối đừng có nhìn con dâu của bố như vậy. Con điên cuồng theo đuổi mới giành được, cô ấy sợ thì con đồ thừa bố đấy.”

Nhậm Đông Dã hừ lạnh một tiếng.

Nhậm Tây An hơi nhướn mày, không sợ con cộp giấy trước mặt: “Một chuyện rất đơn giản.”

Nhậm Đông Dã nhìn anh.

Nhậm Tây An khẽ mỉm môi, nói ra: “Phụ con một tay, giúp con trai bố một chút, yêu thương cô ấy nhiều hơn. Khi mẹ con vẫn còn, bố rất giỏi chuyện này mà.”

Nhậm Đông Dã lại cười lạnh một tiếng: “Mẹ của con không phải là người khác.”

Nhậm Tây An vỗ nhẹ vai ông: “Phải, bố nói đúng.”

Nhậm Đông Dã tiếp tục trừng anh, Nhậm Tây An hỏi kết quả: “Cho nên được hay là không được?”

Nhậm Đông Dã không trả lời ngay, nhú mày trầm giọng quát: “Bỏ tay ra.”

Nhậm Tây An xin tha, làm theo.

Hai người nhìn nhau một hồi, cuối cùng Nhậm Đông Dã vẫn thờ dài nói: “Lúc đi dặn Trần Cửu, nói xem con bé thích ăn cái gì.”

Vậy là đồng ý rồi.

Đêm trước tin tức Nhậm Tây An nói có liên quan đến Trình Lê có hạn, giờ phút này anh muốn nói nhiều hơn một chút.

Anh nói cho Nhậm Đông Dã biết nguyên nhân: “Trước đây cô gái của con đã chịu nhiều đau khổ, mấy năm nay sống những ngày tháng không cha không mẹ. Bố đừng đối xử như con dâu, mà hãy đối xử như con gái của mình là được. Cô ấy kiên cường lắm, người như vậy cũng càng dễ mềm lòng. Bố nhiệt tình là cô ấy thấy ấm áp rồi.”

Nếu anh không dẫn, Nhậm Đông Dã cũng là một người ngoài lạnh trong nóng, hai người rất quan trọng trong cuộc đời anh gặp nhau lần đầu có thể sẽ có vẻ xa lạ khách sáo.

Trước đây anh muốn để họ từ từ qua lại, bây giờ anh muốn nhanh hơn một chút, không chỉ để họ tiếp nhận thân phận đối phương, mà cũng để họ tiếp nhận cả con người đối phương.

Đã bước vào cuộc đời nhau quá nhiều năm, nhưng trong khoảng thời gian dài đằng đẳng này, thời gian anh và Trình Lê bên nhau lại có vẻ ngắn như vậy.

Ngắn đến độ khiến người ta cảm thấy có quá nhiều tiếc nuối.

Yêu sớm, chia xa cũng sớm.

Tồn nhiều thời gian như vậy ở hai đầu trời đất.

Sinh mạng của họ đang qua một ngày ít một ngày. Bây giờ che chở nhiều hơn một chút, chiếm giữ nhiều hơn mấy lần cũng vẫn cảm thấy không đủ.

**

Bên kia, trong nhà hàng.

Khi Trình Lê dứt lời định đi, tài xế của Phương Thức ngăn cô lại.

Trình Lê bị buộc xoay người nhìn Phương Thức một cái.

Phương Thức gật gật đầu, cuối cùng Trình Lê mới thoát.

Trình Lê không ra khỏi cửa nhà hàng ngay, cô quẹo vào toilet trong nhà hàng, soi gương quan sát bản thân.

Liên tục bốn ba, vẻ mặt cô còn có vẻ hốc hác hơn trước đây.

Sắc mặt không tốt, đôi mắt cô có vẻ đặc biệt sâu và đen hơn.

Khi không cười, màu đen này có vẻ trống rỗng.

Trình Lê không thích một khuôn mặt như vậy.

Cô soi gương gượng cười một cái.

Vừa cười thì đôi mắt cong lên, nhưng cô nhìn vẫn cảm thấy vẻ mặt này sẽ khiến người khác mệt mỏi.

Cô dựa lưng vào tường toilet, suy nghĩ.

Suy nghĩ về người vừa gặp ban nãy, suy nghĩ về bản thân của trước đây và bản thân của hiện tại.

Phương Thức không phải không thay đổi gì so với mấy năm trước.

Lúc trước, ông chính trực, sung mãn đầy sức lực và nhiệt huyết, thần thái nơi đâu mà thu hút không ít người.

Trong khoảng thời gian vào nhà ông học vẽ, Trình Lê đã thấy qua rất nhiều người phụ nữ dựa vào người ông ấy. Có người phụ nữ thậm chí tưởng cô là cùng loại với họ.

Hôm nay, thần thái của Phương Thức phai đi rất nhiều, hiện ra một cảm giác yếu đuối.

Khi nói một tràng ấy, Trình Lê cảm thấy ông như thể sắp sụp đổ.

Cô không mềm lòng, chỉ thật sự cảm thán thời gian đã trôi qua rất lâu, lâu đến mức đã lặng lẽ thay đổi một con người.

Có người trở nên kiên cường, có người trở nên mềm yếu.

Có người bắt đầu tha thiết yêu cuộc sống, có người thì cảm thấy chán nản hơn.

Quá kiên cường hoặc quá yếu đuối đều không đáng yêu, Trình Lê biết.

Theo bản năng cô sờ tai trái của mình một cái, đột nhiên muốn nói cho Nhậm Tây An biết chuyện nhỏ này.

Cô nghĩ đến cuối cùng, mọi suy nghĩ dừng hết trên người Nhậm Tây An.

Lấy di động ra, Trình Lê xem giờ trước, vẫn chưa đến sáu giờ.

Ngón tay cô dừng trên dây số của Nhậm Tây An, sau khi xin từ chỗ Chu Kinh, cô chưa dùng bao giờ.

Do dự một chút, Trình Lê không gọi.

Nghĩ đến anh, tâm trạng của cô đã tốt hơn rồi.

Cô phải đến Max trước, rồi đi quấy rầy anh.

Trình Lê bấm khóa màn hình lần nữa, vỗ vỗ mặt để sắc mặt dễ coi hơn một chút, sau đó đi ra khỏi toilet.

Di động còn chưa bỏ vào, cô chợt thấy màn hình sáng lên.

Dây số nhảy ra trên màn hình đến từ Nhậm Tây An.

Trình Lê cười thành tiếng, trong nháy mắt, nếp nhăn vừa nổi lên trong lòng cô được sự trùng hợp này xoa dịu.

Khi em đang nhớ anh, anh cũng vừa vịn đang nhớ em, đây là sự ăn ý tốt nhất giữa người với người.

***

Trình Lê đang ở nhà hàng gần Max, khi cô nhận máy, Nhậm Tây An hỏi: “Ở đâu thế?”

Trình Lê đi ra ngoài: “Nhà tranh.”

Đương nhiên Nhậm Tây An biết nhà hàng này ở đâu, anh theo bản năng hỏi: “Đói rồi ư?”

Trình Lê lắc đầu, nhớ ra anh không thấy nên lại nói: “Không phải, không đói. Chưa tới giờ anh tan làm, em gặp một người nên ngồi một lát.”

Cô vẫn không giấu anh, chỉ là không nói đầy đủ.

Nhậm Tây An đã rời khỏi đại viện, lái chiếc xe đậu bên cạnh nhà hát: “Chờ đấy, anh đi tìm em.”

Trình Lê ừm một tiếng, nhưng cũng hỏi anh: “Không phải hẹn em đi tìm anh ư?”

Nhậm Tây An không giải thích quá nhiều, chỉ hỏi: “Nghe lời anh hay nghe lời em?”

Trình Lê: “...”

Cuối cùng cô nói: “Nghe lời anh.”

**

Khi Nhậm Tây An đến, Trình Lê đã trở vào xe, ở trong bãi đậu xe chờ anh.

Sau khi cô trở lại, hai con mèo đã ngủ say, một con trong đó còn gác một chân sau lên khay vệ sinh cho mèo.

Xe đậu ở hướng đông, không lâu lắm, Trình Lê liền thấy Nhậm Tây An bước xuống một chiếc xe, sai bước đi vào trong nhà hàng.

Trình Lê xuống xe, chạy đuổi theo bóng lưng Nhậm Tây An, khi anh sắp đến gần cửa xoay, cô kéo tay Nhậm Tây An từ phía sau.

Nhiệt độ và xúc cảm trên tay rất quen thuộc, Nhậm Tây An dừng bước quay đầu lại.

Trình Lê hơi nhón chân, chạm bờ môi anh vào khoảnh khắc anh xoay người.

Nhậm Tây An không đề phòng, bị cô đánh úp ngay mặt.

Trình Lê cũng không hiểu chiến, cô sợ tuy là cô trêu chọc trước nhưng anh phản công thì cô thất thủ trước.

Cô hôn Nhậm Tây An một cái, rồi sau đó gót chân chạm đất đứng ngay ngắn trước mặt anh.

Trình Lê sờ mu bàn tay anh một cái: “Lạnh quá.”

Nhậm Tây An giờ mu bàn tay lên cọ mặt cô, cũng lạnh.

Anh nói: “Em kêu anh là anh dừng lại thôi, chạy làm gì?”

Trình Lê ờ một tiếng, chỉ chỉ chiếc xe của Lý Thành Khê cách đó không xa ở phía sau: “Đón mèo về rồi, ở đó.”

Nhậm Tây An nói: “Đề chiếc xe này ở đây trước đi, đi theo anh.”

Anh xoay bàn tay một cái, nắm tay Trình Lê.

Hướng Nhậm Tây An dẫn cô đi không đúng, anh đi về phía chiếc xe anh lái.

Trình Lê nhấn mạnh: “Nhất định phải mang mèo của em về.”

Nhậm Tây An nhếch môi, buông tay cô ra, kéo cô sang bên cạnh, ôm eo cô bế bổng cô lên.

Trình Lê bị cái ôm này của anh làm cho sặc một cái, khẽ ho khan.

Cô nhìn anh.

Nhậm Tây An nói: “Em đi sang trước, đưa chìa khóa cho anh, anh ôm mèo sang.”

Trình Lê thản nhiên nhắc: “Hai con, còn ít đồ lật vặt nữa, nhiều thứ lắm.”

“Tứ chi của anh đủ dùng rồi.” Nhậm Tây An nói, “Em yên tâm đi.”

Không phải cô nghi ngờ năng lực của anh, chỉ cảm thấy đây không phải là quyết định tốt nhất.

Trình Lê hơi có phần bất đắc dĩ: “Cũng được, chờ anh ôm sang em sẽ báo đáp anh.”

Vốn là một câu rất bình thường, nhưng cô không chế giọng đặc biệt mềm mại lại dồn hết sức, cô nói khiến người ta cảm thấy có ẩn ý khác.

Đặc biệt là năm chữ cuối có vẻ mờ ám.

Nhậm Tây An tiếp nhận: “Được.”

Trình Lê tưởng anh sẽ không nói gì.

Nhưng anh vẫn chưa nói hết: “Anh chọn thời gian, buổi tối em hãy ra sức báo đáp anh.”

Trình Lê: “...”

Trong góc bãi đậu xe, Phương Thức vẫn chưa đi ngồi trong xe thấy một màn này.

***

Mang mèo và đủ mọi đồ dùng của mèo và thức ăn cho mèo, Nhậm Tây An lái xe về hướng nhà mình.

Đi một đoạn, Trình Lê cảm thấy không đúng lắm.

Cô hỏi: “Đi đâu vậy?”

Nhậm Tây An liếc nhìn gương chiếu hậu, tắt xe vào bên lề.

Xe vừa vặn dừng trên một cái dốc, nhìn tới là có thể thấy trạm gác trên bãi đất cao tiếp theo.

Nhậm Tây An để tay trên tay lái, liếc Trình Lê một cái, nói đường hoàng ra dáng: “Gặp gia trưởng.”

Trình Lê khẽ nheo mắt, còn chớp một cái.

Anh không thể chọn thời điểm cô đẹp hơn để cô ra gặp nhân vật quan trọng này sao?

Nhậm Tây An không quay đầu sang nhìn thẳng cô, anh nhìn mặt đường nhựa đằng trước, hỏi: “Em không nói câu nào ư?”

Trình Lê nhìn anh, cũng trêu anh: “Có thể nói chứ, anh muốn nghe gì thì em nói cái đó.”

Vậy em nói đi, còn bắt anh dạy em ư?

Không phải trước đây em mở miệng là bày tỏ sao?

Nhậm Tây An bị câu này của cô làm bật cười, lúc này anh mới xoay người nhìn khuôn mặt Trình Lê: “Một người đàn ông từng bị bỏ rơi vừa gặp lại người phụ nữ đã bỏ rơi anh ta chưa được mấy ngày, người phụ nữ này ngủ với anh ta mấy lần còn khiến anh ta chủ động mất ngược bán thân. Người đàn ông chủ động này nói dẫn người phụ nữ gặp gia trưởng. Nếu người phụ nữ không muốn gặp, ngay cả câu thân mật cũng không muốn sáng khoái cho, em nói có phải người đàn ông này đáng thương lắm không?”

Bạn đang đọc truyện *Vượt Núi Băng Đèo Anh Đến Với Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Gắn Bó Trọn Đời (6)

Trình Lê nghe câu này của Nhậm Tây An, đôi mắt nheo lại dần mở to.

Lời tố cáo này nghe ra có mấy chỗ không đúng lắm, nhưng mấy câu Nhậm Tây An nói hình như lại rất đúng, cũng không phải hoàn toàn không có lý.

Người đàn ông trong câu của anh... bị người phụ nữ bắt nạt khá nhiều.

Người phụ nữ này nghe ra khiến người ta cảm thấy không phải là thứ gì cả.

Câu này khiến người ta cảm thấy dở khóc dở cười.

Trình Lê bình tĩnh nhìn anh, không biết anh đột nhiên bị sao nữa... Không giống trạng thái bình thường lắm.

Trình Lê bình tĩnh nhìn sang, Nhậm Tây An cũng dứt khoát dựa vào lưng ghế, chờ cô bằng bộ dạng không hề nôn nóng.

Giống như cô không nói gì đó, thì chiếc xe này sẽ không lái về trước nữa vậy.

Gần nhau, bên trong buồng xe ngập tràn hơi thở mát lạnh mà cô quen thuộc trên người anh, Trình Lê nói: “Cũng có thể không phải là người đàn ông đáng thương, mà là người phụ nữ không phải là người tốt lành gì.”

Nhậm Tây An nhìn cô.

Tiếp theo Trình Lê nuốt một cái, hỏi anh: “Em có vờ người khác thích không?”

Cô hỏi đầy nhẹ nhàng.

Cô không phải không lo phản ứng của trường bối.

Cả đời này, cô rất ít khi được tiền bối lớn tuổi hơn yêu mến và khen ngợi.

Cô không quan tâm người không liên quan, người không quan trọng, nhưng người phải gặp tiếp theo tối nay rất quan trọng.

Cuộc sống bình tĩnh lý trí của cô cũng sinh ra chút cảm giác khẩn trương vì chuyện mà cô không am hiểu, đặc biệt là sau khi vừa gặp qua Phương Thức.

Không ai muốn mãi là người không vờ người khác thích như vậy.

Nhậm Tây An đọc biểu cảm trên mặt Trình Lê, đột nhiên vươn tay khẽ bóp cằm Trình Lê, kéo cô lại trước người anh, tay kia của anh nhẹ nhàng vuốt sợi tóc lòa xòa giữa trán cô: “Người đàn ông mất ngược cho người phụ nữ kia hết rồi, không phải là vờ người đàn ông đó thích lắm sao?”

Trình Lê đón ánh mắt anh, Nhậm Tây An nói cho cô biết một cách vô cùng nghiêm túc: “Có anh đây, đừng suy nghĩ nhiều.”

Trình Lê giờ tay, bắt lấy bàn tay di chuyển khỏi cằm cô của Nhậm Tây An: “Không suy nghĩ quá nhiều, có khẩn trương, không có sợ.”

Nhậm Tây An mặc cho cô sờ ngón tay anh: “Phải, ở bên ngoài còn chưa thể nào mà đã muốn làm anh rồi, em còn sợ gì nữa?”

Trình Lê khẽ ngắc đầu: “Cũng sợ chứ!”

Nhậm Tây An cười khẽ.

Trình Lê nói như đùa: “Khi hỏi anh kết hôn chưa, em sợ anh nói sinh cả con rồi cơ. Như vậy thì không phải em càng thất đức hơn sao.”

Nhớ nhưng cha của một đứa trẻ, thất đức.

Giọng của cô rất tùy ý, dường như thật sự nói một câu chuyện cười.

Nhưng người nghe hiểu.

Ngón tay Nhậm Tây An vẫn ở trong lòng bàn tay Trình Lê, nghe vậy anh lập tức nắm ngược lại, nắm chặt tay cô trong lòng bàn tay.

Sắc mặt Trình Lê không thay đổi, sóng gợn lăn tăn nơi đáy mắt.

Anh là người đàn ông của cô, có những lời cô nên nói với anh.

Nếu anh lập gia đình sinh con, cô sẽ không quấy rầy nữa.

Tuy kết quả này rất tàn nhẫn, nhưng con người không thể chỉ làm gì tùy thích được, mà còn phải có giới hạn.

Giọng Nhậm Tây An trầm trầm: “Trình Lê.”

Trình Lê ừm một tiếng, không chế xao động nơi đáy mắt.

“Người đàn ông đó đáng thương ở đâu biết không,” Nhậm Tây An nói, “Bị bỏ rơi mà còn ngốc muốn tìm người phụ nữ đó để cô ấy chịu trách nhiệm, còn rất khó tìm nữa.”

Anh cũng đang tìm em.

Khi em khắc những bức tượng gỗ kia, anh cũng đã tìm em.

Trong truyện, trong phim, tìm một người lúc nào cũng rất dễ, chỉ cần một ít trùng hợp, hoặc một vai phụ tài giỏi, một bối cảnh hữu ích có thể giúp tìm người, nhưng trong thực tế thì không hề đơn giản như vậy.

Cho dù không gian nhỏ hẹp đến độ ở cùng một tòa nhà, thì người với người cũng có thể mãi mãi không gặp nhau.

Thế gian này có rất nhiều sự trùng hợp có thể khiến người ta gặp gỡ, cũng có nhiều sự trùng hợp có thể khiến người ta bỏ lỡ nhau hơn.

Trên thế giới này cũng không có nhiều mối tình nhớ mãi không quên, nhất định phải có người kia như vậy; không có nhiều sự chờ đợi và quay về đến như vậy. Nhiều lúc, người với người bị thời gian tách rời, là thật sự không còn cơ hội nói đã lâu không gặp.

May mà anh không phải.

May mà cô cũng không phải.

**

Trước khi Trình Lê xuống xe, Nhậm Tây An lại nói cho cô biết: “Mấy năm trước mẹ anh mất rồi. Tối nay là gặp bố anh.”

Trình Lê nhìn anh, trước đây họ rất ít nhắc đến người xung quanh, cô cũng gần như không tiếp xúc với gia đình anh, anh cũng vậy.

Trình Lê ừm một tiếng, Nhậm Tây An lại nhắc cô: “Trên ghế sau có một bộ cò, em xách đi.”

Trình Lê làm theo, Nhậm Tây An cũng xuống xe mở cửa ghế sau, nhìn hai con mèo ngủ đến mức chẳng biết trời trăng kia, rồi trừng Trình Lê một cái.

Trình Lê nhường mày, chủ động vươn tay bế một con.

Gần vào nhà, cảnh vệ Trần Cửu của Nhậm Đông Dã đi ra, thấy dáng vẻ mang nhà mang người của hai người họ, hỏi thử mèo có cắn người không, có sợ lạ không, rồi đón lấy con trên tay Nhậm Tây An.

Nhậm Tây An lại đón lấy con mèo Trình Lê đang ôm, chỉ chữa lại bộ cò cho cô.

Vào nhà, Trần Cửu lại chủ động đón lấy khay vệ sinh cho mèo trong tay Nhậm Tây An.

Nhậm Tây An gỡ sức nặng trên người thì quay đầu lại liếc nhìn Trình Lê đi sau lưng anh.

Ánh đèn mờ chiếu lên khuôn mặt cô, khiến cả người cô dịu dàng nhu hòa hơn không ít, trông có vẻ ngoan ngoãn.

Trình Lê thậm chí giục anh: “Đi đi!”

Nhậm Tây An không nhìn cô nữa, cô luôn luôn gan dạ, anh yên tâm rồi.

Trần Cửu đi vào trong kêu người tới. Khi Nhậm Tây An dẫn Trình Lê vượt qua tấm bình phong ngăn tầm mắt, thấy rõ mọi thứ trong phòng khách, anh đẩy Trình Lê ở sau lưng về trước, tay anh ôm vai Trình Lê: “Bố, đây là Trình Lê ạ.”

Trình Lê cảm giác được anh mạnh tay hơn một chút, bèn gọi theo: “Bố.”

Nhậm Tây An mỉm cười.

Nhậm Đông Dã nhớ đến lời dặn dò của Nhậm Tây An, cười đến độ khiến người ta như đứng trong làn gió xuân ấm áp. Nhậm Tây An nhìn thì lại không quen lắm, cảm thấy hơi kì quặc.

Nhậm Đông Dã ân cần hỏi han vài câu, Trình Lê phối hợp từng câu một.

Mấy người vừa định ngồi xuống, đột nhiên có một giọng nói rõ ràng xen vào phòng khách.

Nhậm Tây Bắc, con trai của anh họ Nhậm Tây An, đưa cháu trai mà anh đã lâu không gặp đi từ nhà bếp tới, la oang oang một tiếng: “Chú.”

Giọng Nhậm Tây Bắc thu hút mọi người nhìn sang phía anh ta.

Trình Lê đưa lưng về phía Nhậm Tây Bắc hơi xoay người, ngay sau đó thấy khuôn mặt của Nhậm Tây Bắc mà cô xa cách nhiều năm.

Người bạn học này, sau khi từng bất ngờ bắt gặp Nhậm Tây An chờ cô ở cửa hông trường vào lần nào đó, chặn cô ở cầu thang trong trường, nói với cô rằng cô và Nhậm Tây An không thích hợp.

Khi đó Trình Lê hỏi anh ta: “Ồ, vậy người nào thích hợp với chú cậu?”

Nhậm Tây Bắc rất nghiêm túc cũng rất ngây thơ nói cho cô biết: “Đoan trang, hiền lương.”

Trình Lê ha một tiếng: “Cậu gốc à?” Đọc nhiều giới thiệu văn tấu của quốc mẫu và tiểu sử nhân vật hoàng hậu rồi phải không.

Nhậm Tây Bắc: “...”

Trình Lê lại hỏi tiếp: “Còn gì nữa không?”

Nhậm Tây Bắc thành thật nói: “Thành thật.”

Trình Lê lại cười: “Tôi đề cử cho cậu một người, Bồ Tát tinh tủa thích hợp lắm đấy.”

...

Năm đó Trình Lê vô cùng yên lặng nghe anh ta nói xong, cô cười xong, sau đó đánh Nhậm Tây Bắc.

Lúc này Trình Lê cũng không có phản ứng gì.

Môi Nhậm Tây Bắc khẽ mở ra, sau khi thấy Trình Lê thì nhất thời môi trong không khép lại.

Thình thoảng anh ta tới đưa đồ cho ông nội hai Nhậm Đông Dã thay cho ông nội Nhậm Trung Nguyên, nghe Trần Cửu nói Nhậm Tây An sắp dẫn bạn gái tới nhà nên mới ở lại định nhìn một cái.

Năm đó, trong nhà căn bản không có ai biết chuyện của Nhậm Tây An và Trình Lê, vì quen hai người trong cuộc nên anh ta mới bất ngờ phá vỡ.

Khoảng thời gian trước, anh ta gọi điện thoại cho Nhậm Tây An nói chuyện có người bạn học cũ bắt gặp Trình Lê, anh ta tưởng mấy năm nay Nhậm Tây An đang chờ nên nói cho Nhậm Tây An biết trước tiên, nhưng Nhậm Tây An phủ nhận việc anh tìm kiếm và chờ đợi.

Nhậm Tây Bắc tin, anh ta tưởng người đến nhà tới nay sẽ là một người phụ nữ khác.

Trình Lê nhìn anh ta một cái rồi dời đi, Nhậm Tây Bắc nhất thời cảm thấy đứng trong căn phòng này có phần lúng túng.

**

Một bữa cơm kết thúc rất nhanh, Nhậm Đông Dã dẫn Trình Lê đi, Nhậm Tây An không cản.

Trong phòng chỉ còn lại Nhậm Tây An và Nhậm Tây Bắc không dám đi ngồi đối diện.

Hai người trạc tuổi nhau, cho nên cũng đặt tên giống nhau.

Nhậm Tây Bắc ngồi ở phòng khách rất lâu, hỏi: “Chú này, hôm đó cháu gọi điện thoại cho chú, hai người...”

Nhậm Tây An không giấu anh ta nữa: “Vừa gặp.”

Gần đây trong nhóm bạn học lại có mấy tin đồn, Nhậm Tây Bắc đã đọc qua mấy tin, đều là mấy chuyện không hay cho lắm.

Anh ta hỏi Nhậm Tây An: “Mấy năm nay Trình Lê đã đi đâu, làm gì, chú biết hết rồi?”

Nhậm Tây An nhắc anh ta: “Gọi là thím.”

Nhậm Tây Bắc: “...”

Anh ta hít một hơi, nhìn về phía cầu thang một cái, cảm thấy Trình Lê và Nhậm Đông Dã còn lâu mới xuống.

Nhậm Tây Bắc lại cẩn thận nói bằng bất cứ giá nào: “Có một người bạn nói, nghe nói cô ấy rất thân với thầy giáo chuyên ngành lúc đó, có... quan hệ đó, sau đó đi theo ông ấy ra nước ngoài.”

Anh ta không nói ra là quan hệ nam nữ, hơi bỏ trống.

Anh ta nói xong nhìn về phía Nhậm Tây An, chỉ thấy Nhậm Tây An đang nhếch môi cười khẩy.

Nhậm Tây An hỏi anh ta: “Chú là một người như thế nào?”

Nhậm Tây Bắc phát ra tiếng thắc mắc, không biết Nhậm Tây An muốn nói gì.

Nhậm Tây An nói: “Chú tin người phụ nữ của chú, hay là tin mấy cái lời nghe nói không chịu trách nhiệm đó? Cháu cảm thấy chú của cháu, chú là loại người nào?”

Nhậm Tây Bắc không trả lời.

Nhậm Tây An lại nói cho anh ta biết: “Cho dù cô ấy có, thì đó cũng là quá khứ, chú muốn tương lai. Còn một điểm nữa, người sắp xếp sau lưng là người không tốt, nên cắt đứt thì cắt đứt đi, không thì sớm muộn gì cũng là một mối tai họa thôi.”

**

Trên lầu, Nhậm Đông Dã dẫn Trình Lê xem rất nhiều đồ của Nhậm Tây An, cuối cùng cho Trình Lê một cái chìa khóa: “Của nhà đây.”

Trình Lê nhận lấy, cảm thấy trọng lượng của chiếc chìa khóa trong tay rất nặng.

Trong nhà chưa từng có con gái, thứ bậc của nhóm Nhậm Tây An tính liền chung với nhánh của Nhậm Trung Nguyên.

Nhậm Đông Dã cũng là lần đầu tiên học đối đãi như thế nào với một đứa con gái.

Ông lại mở miệng, nhìn khuôn mặt Trình Lê, nói: “Nếu về ở cảm thấy dè dặt thì cứ ở bên ngoài, giống nhau cả. Mấy năm nay Tây An bọn nó bận suốt, về thì cũng chạy ra ngoài nhanh lắm.”

Về kiên nghị toát ra từ ngũ quan Nhậm Đông Dã tự mang theo một loại cảm giác tin tưởng khiến người ta tự động tiếp nhận.

Nhiều năm rồi, Trình Lê chưa từng tiếp xúc với một trưởng bối kiên nhẫn nói nhiều lời dịu dàng với cô như vậy.

Thầy Ngụy Trường Sinh thích nói đùa, khi làm việc thì họ trao đổi về kỹ thuật và chuyên ngành nhiều hơn; cảnh sát Hứa biết chuyện gia đình cô, rất nhiều chuyện cảm kích nên cũng sẽ không nói với cô.

Lần đầu tiên gặp mặt, Nhậm Đông Dã chủ động gần gũi khiến Trình Lê bất ngờ, cũng khiến trái tim cô nhanh chóng trở nên mềm yếu.

Đây là người đàn ông nuôi lớn Nhậm Tây An.

Đây là vị trưởng bối tiếp nhận cô bằng ý tốt và sự chân thành.

Trình Lê mở miệng hơi khó khăn, nhưng khi thật sự nói thì cũng không khó nói như vậy: “Con có nhiều thời gian, con sẽ đến ở cùng bố nhiều hơn.”

Nhậm Đông Dã ừm một tiếng, lại muốn khen con trai: “Tuy là con bố sinh, nhưng nên khen thì cũng không thể tiết kiệm được. Thăng nhóc Tây An này cũng tốt lắm, con đi theo nó, chọn nó là đúng đây.”

Trình Lê nói: “Là may mắn của con, con sẽ quý trọng ạ.”

Nhậm Đông Dã mỉm cười, rồi thản nhiên nói: “Cũng không có gì mà may hay không may cả, chuyện hai bên tình nguyện mà. Bây giờ nó đã chọn nghề đó, mạo hiểm và tương lai đều lớn hơn, ngày sau khó tránh khỏi sẽ có lúc bạn đến độ xao nhãng con.”

Nhậm Đông Dã bóp sống mũi một cái, sau đó cởi mắt kính, Trình Lê đón lấy cất thay cho ông.

Nhậm Đông Dã lại nói cho Trình Lê biết: “Hồi nhỏ có lẽ là bố nghiêm khắc quá, nên trước tuổi đi học, Tây An và anh của nó đều hướng nội lắm, lớn hơn một chút thì bản tính mới lộ ra, trở nên bướng hơn. Trước đây mẹ nó ủng hộ nó chơi bóng bàn, sau này đi theo con đường chuyên nghiệp, ban đầu bố cũng phản đối đấy.”

Trình Lê hỏi: “Tại sao ạ?”

Nhậm Đông Dã nhủ mày, nhớ lại năm xưa: “Vận động viên bận tập luyện vào giai đoạn trưởng thành quan trọng nhất của đời người, cuộc sống quá đơn điệu. Bạn học, bạn bè, bài vở kiến thức, đều thiếu quá trình từ từ mở rộng tiến dần lên. Cũng xa nhà quá lâu.”

Trình Lê hiểu những giọt mồ hôi và gian khổ phía sau chuyện này. Nhậm Tây An cân bằng mọi thứ rất tốt.

Nhậm Đông Dã lại nhìn lướt nhanh về phía Trình Lê: “Nó có nói với con tại sao giải nghệ không?”

Trình Lê thoáng im lặng, khẽ lắc đầu.

Lời đồn bên ngoài cũng là chán thương, cô có thấy qua tin tức liên quan trên một số trang web.

Nói cho cùng thì họ cũng không phải là ngôi sao giải trí, tin tức được đào ra ít hơn rất nhiều.

Nhậm Đông Dã nói: “Nó luôn có suy nghĩ lập nghiệp, cho nên kiên trì học tập, ngoài việc tập luyện thì gặm rất nhiều bài vở. Nhưng nó là một vận động viên, còn chưa giảm phong độ, còn chưa đến ngày giải nghệ, thì đội tuyển quốc gia cũng còn cần nó. Chắc con cũng hiểu rõ con người nó, người có tinh thần trách nhiệm.”

Trình Lê đứng tại chỗ dạ một tiếng.

Nhậm Đông Dã tiếp tục nói hết chuyện sau đó: “Là vì mạng sống của mẹ nó. Mấy năm trước, vợ của bố bị bệnh, chỉ có Tây An là có tùy thích hợp, lại gặp phải mấy đợt tuyển chọn trong đội thi đấu. Sau khi được bổ nhiệm lại, huấn luyện viên của nó đặt nhiều kì vọng vào nó, áp lực của nó rất lớn. Hiện hai lần, bà ấy cũng không ở lại, nó cũng không bình phục nhanh như vậy. Nó đều có trách nhiệm với mọi người và gia đình nhỏ này, khi ấy không có cách nào tốt hơn, vì chúng ta, nó đã chọn gia đình nhỏ.”

Nỗi khổ tâm của huấn luyện viên, từ bỏ sự vẻ vang chinh chiến cùng đội tuyển quốc gia, nhưng cũng không thể tiếp tục bảo vệ sự toàn vẹn của gia đình.

Trình Lê đứng càng im lặng hơn, trái tim trong cơ thể đang đập chậm chậm, hơi nhói đau.

Khi đó, cô không có ở đây.

Nỗi đau của anh, sự mệt mỏi của anh, cô không chia sẻ cùng anh.

Họ nên chia sẻ luồng gió lạnh, giông tố, sấm sét; nên cùng hưởng sương mù, áng mây, ráng chiều.

Đây là ý nghĩa tồn tại của vợ chồng.

Hôm nay cô sống lẻ loi trên đời, anh rất dễ làm cho cô được như ý nguyện, trở về thế giới của cô đi cùng cô.

Số phận cuối cùng đã đối đãi tốt với cô, để họ tiếp tục nắm tay nhau đồng hành.

**

Nhậm Tây An vừa vào toilet, cửa bị Trình Lê đã tìm anh một vòng ở bên ngoài đẩy ra.

Tay anh còn ở trên dây thắt lưng, anh nhủ mày nhìn cô: “Cuống cái gì thế?!”

Trình Lê đóng kín cửa, từ từ gần sát anh, nói: “Bên ngoài nhà tranh, anh bế mèo thay cho em, em đã nói sẽ báo đáp anh mà.”

Bạn đang đọc truyện *Vượt Núi Băng Đèo Anh Đến Với Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Gắn Bó Trọn Đời (7)

Nghe buổi nói chuyện của Nhậm Đông Dã xong, Trình Lê chỉ muốn ôm Nhậm Tây An, cô muốn gần gũi anh.

Cô muốn sưởi ấm cho anh.

Nhậm Tây Bắc đã tạm biệt trong sự ngượng ngập, Nhậm Đông Dã vẫn còn trên lầu, cảnh vệ Trần Cửu cũng đã trở về kí túc xá.

Lúc này, bên ngoài toilet vô cùng im lặng.

Trình Lê rúc vào người Nhậm Tây An, bức tường gạch men sau lưng anh trơn bóng lạnh lẽo. Trình Lê quàng tay sau cổ anh, trước tiên hôn anh một cái, buộc anh dựa vào tường.

Nhậm Tây An dùng động tác trên tay, sau sự kinh ngạc ban đầu, anh ngằm cho phép cô xông vào, cùng việc cô ra tay với anh.

Bao nhiêu năm qua, cấu trúc trong vùng trời nhỏ này không hề thay đổi, đồ vật khá cũ, cũng chật hẹp.

Sự nóng bỏng nơi đáy mắt Trình Lê rất rõ ràng, Nhậm Tây An nhìn cô mấy giây, rồi xoay người chính Trình Lê sang một hướng để cô lên bức tường gạch.

Trình Lê nghiêm túc nói cho anh biết: “Bố chuẩn bị ngủ rồi, sẽ không xuống đâu.”

Thời gian và không gian còn lại là của họ hết, làm một lần, không sao cả.

Nhậm Tây An chống tay lên đùi cô, hơi nhấc cô lên một chút.

Đêm cùng nhau về nhà thế này, anh không muốn để cô thất vọng.

Đã chứng thực danh phận, cũng không cần nhịn nữa.

Cô thiếu người thân, anh cũng muốn tạo mấy đứa mới cho cô.

Hơi thở của Trình Lê bị Nhậm Tây An cắn nát rất nhanh, bờ môi hai người áp sát vào nhau.

Thân thể kẻ sát, nơi mềm mại trước ngực Trình Lê dồn vào người Nhậm Tây An.

Môi lưỡi dần mềm mại lại nóng bỏng.

Trong đôi mắt chưa khép lại của đôi bên đều là bóng tối trầm và vẻ gấp gáp, bờ ngực dần phập phồng kịch liệt.

Thân thể quấn quýt kéo theo bàn tay đang nâng Trình Lê của Nhậm Tây An cọ xát giữa hai chân Trình Lê.

Ánh mắt Trình Lê tối hơn, thân dưới như bị ai châm một ngọn đuốc, nhiệt độ từ từ bắt đầu thiêu cháy tất cả giác quan của cô.

Ngọn lửa này cháy đến độ cô thở dốc dữ dội hơn.

Rất nhanh, Nhậm Tây An nâng Trình Lê lên cao hơn một chút, để cô ngồi trên bồn rửa tay ở bên cạnh.

Trong căn phòng vốn yên tĩnh toàn là tiếng hô hấp có thể nghe thấy rõ ràng, hai người cời quần nhau.

Cởi xong, Nhậm Tây An tách chân Trình Lê ra, đứng giữa hai chân cô.

Nửa người đã trần trụi, ánh mắt sâu lắng cháy bóng nhìn nhau, nhìn một chút, tầm mắt Trình Lê chuyển sang nhìn thân dưới Nhậm Tây An.

Nhậm Tây An quàng tay trên vai Trình Lê. Trình Lê một tay ôm lại anh, tay kia đi trên chiếc lều bắt đầu nhô lên của anh.

Khoảnh khắc cô chạm vào đỉnh lều, tay Nhậm Tây An cũng đang vỗ về môi lửa dưới người cô.

Ngón tay cô cọ từng chút một, chiếc lều nơi đầu ngón tay từ từ căng lên, hô hấp của Nhậm Tây An càng ngày càng dồn dập.

Tay anh theo bắp đùi sờ về phía trước, chạm môi lửa dưới người Trình Lê càng cháy càng mạnh, con người ẩm ướt dần mơ màng.

Trình Lê không cam lòng yếu thế. Cô không chỉ cọ nữa mà chuyển sang nắm lấy anh, dùng lòng bàn tay bao bọc anh, cọ xát.

Chân Nhậm Tây An gần như theo bản năng muốn run lên, anh nuốt lại tiếng rên chực chờ bên môi.

Ngọn lửa nổi lên trên người cô, trong chốc lát cháy lan lên lãnh địa của Nhậm Tây An.

Nhậm Tây An nâng một chân Trình Lê lên, ghì cô vào trước người mình.

Nhiệt độ cơ thể hai người dính chặt nhau hơn, nhưng bước cuối cùng còn lại, đỉnh lều chỉ chạm chậm chậm bên ngoài tâm lửa của Trình Lê, không đi sâu vào.

Sự cò xát chằm chằm mà có quy luật, Trình Lê khẽ ngửa đầu ra sau, nhìn đôi mắt Nhậm Tây An. Con người cô ướt át đo đo, con người anh đen nhánh. Nơi đáy mắt đều có ngọn lửa mờ hồ đang vẫy chào đối phương, thẳng thắn huênh hoang trước mắt đối phương.

Thân dưới Trình Lê nóng rực, cô không chịu nổi màn dạo đầu dài dòng như vậy của anh, cô muốn xâm chiếm và chinh phạt hoàn toàn.

Bàn tay ôm sau gáy Nhậm Tây An của cô dần thả lỏng trượt xuống theo lưng anh, khi Nhậm Tây An xoa nắn, bên môi cô tràn ra tiếng ưm.

Trình Lê từ bỏ phản công, đầu cô dính vào lồng ngực Nhậm Tây An, chỉ nói cho anh: “Nhanh lên một chút.”

Bốn chữ như một tiếng rên khẽ, giọng nói mềm nhũn êm ái đến độ không còn hình dáng. Trình Lê còn chưa khép môi, Nhậm Tây An nâng mông cô lên bệ cô từ bốn rưỡi mặt xuống, anh dùng cánh tay kẹp hai đùi Trình Lê, cả người Trình Lê cong thành hình chữ V trước người anh.

Trình Lê dẫn sự bủn rủn nơi cánh tay nâng chúng lên lần nữa ôm cổ Nhậm Tây An. Vào giây phút tay cô quàng sau gáy Nhậm Tây An, Nhậm Tây An ôm chặt cô vào lòng, anh ưỡn lưng một cái, hoàn toàn đánh bại cứ điểm của cô.

Đại não Trình Lê trống rỗng, trước mắt cô đầy hơi nước.

Nhậm Tây An lần lượt có ra có vào, Trình Lê hoàn toàn dừng lại trước người anh, không thể động đậy.

Chân Trình Lê mềm nhũn đến độ cho dù Nhậm Tây An giữ cô nâng mông cô, cô cũng trượt xuống. Nửa người trên còn mặc áo bị mồ hôi thấm ướt, đôi môi cô khẽ mở, thỉnh thoảng phát ra tiếng nghẹn ngào không giấu được.

Giây phút mọi sự chinh phạt kết thúc, Trình Lê co quắp trước người Nhậm Tây An, có luồng ấm áp từ thân dưới tràn ra, chân vẫn có cảm giác co rút.

Nhậm Tây An ôm cô, hôn sau tai cô.

Trình Lê thở chậm mấy hơi, khàn giọng hỏi anh: “Thích trai hay gái?”

Nhậm Tây An trả lời: “Gái tốt hơn, không có khoảng cách thể hệ với em.”

Trình Lê cười, sờ hông anh: “Trai cũng không có.”

Giống như anh cũng rất tốt, cô thích.

Trình Lê: “Nếu không phạm pháp, thì chúng ta tạo thêm mấy đứa đi.”

Nhậm Tây An ừm một tiếng, để gia đình này có thêm mấy miệng ăn, anh không có ý kiến.

Anh bế cô đi mấy bước, hai người xử lý đơn giản một hồi.

Sau đó anh rút cái khăn lông dài trên giá để đồ ở một bên, bọc Trình Lê lại, hai người cùng về phòng ngủ của anh.

Ôm nhau nằm trên giường, mặc dù cánh tay Trình Lê như nhũn ra, nhưng vẫn vuốt ve lồng ngực anh.

Nhậm Tây An chặn tay cô lại, đêm nay còn dài, anh vẫn chưa mệt như vậy, không muốn thấy cô tự chịu diệt vong: “Đừng nhúc nhích.”

Trình Lê đang hoảng, vùi bên người anh, nói rõ: “Nhậm Tây Bắc và em từng có đụng chạm, nếu sau này gặp nhau, nếu cậu ta chọc em, em nể mặt anh thì cũng sẽ không nhịn đâu.”

Nhậm Tây An nghe cô nói xong, sau đó hỏi: “Đụng chạm gì?”

Trình Lê nói: “Vấn đề lịch sử còn để lại. Không lớn, đánh một trận là qua thôi.”

Nhậm Tây An: “...”

Nhậm Tây An lại nói: “Sau này thẳng nhóc đó sẽ không chọc em đâu.”

Anh đã giải quyết rồi.

Trình Lê mỉm cười, dựa vào anh ngủ thiếp đi rất nhanh.

***

Mấy ngày nghỉ còn lại trôi qua rất nhanh, sau khi trả phép Trình Lê bắt đầu đi làm, cũng mang kẹo mừng cho Ngụy Trường Sinh.

Ngụy Trường Sinh từng gặp sóng to gió lớn, không cảm thấy ngạc nhiên.

Trình Lê về một cái là ông ấy cũng vui, đẩy nhiều nhiệm vụ hơn cho Trình Lê, bảo ngoài công việc phục chế thì cô cũng theo ông trau chuốt từ giới thiệu

bản thứ hai cho món đồ sắp trưng bày.

Chiếc ghế trong tay Ngụy Trường Sinh vẫn chưa giải quyết, phục chế đến phần chính, Trình Lê và Trần Mặc cũng vây xem học nghề, làm một cái là nửa ngày.

Làm xong, Trình Lê cũng còn muốn tiếp tục mấy món đồ nhỏ mà cô và Trần Mặc tiếp nhận trước khi cô đi, và mấy cánh cửa tủ hợp tác với tổ đồ son mài, tổ khảm nạm.

Qua hai tuần, tiến độ phục chế mấy món đồ này khá chậm.

Nhiều ngày không gặp, Trình Lê vừa vào cung thì ai gặp cô cũng khó tránh khỏi đến ân cần hỏi han một hồi.

Trong cung, Trình Lê và Trần Mặc căn bản là cặp song sinh dính liền, Trình Lê nghe không ít, lỗi tai Trần Mặc cũng sắp mọc kén theo.

Cô ấy từ chối nghe tiếp.

Giờ cơm trưa để gặp người khác nhất, Trần Mặc liền kéo Trình Lê không chạy đến nhà ăn mà định đi ra ngoài giải quyết bữa trưa.

Trình Lê không có ý kiến, hai người vòng cả buổi đi đến một quán bên kia cổng trước.

Sau khi ngồi xuống, trong quán wechat chọn món, người phục vụ chỉ tới để hai tờ rơi.

Còn là tờ rơi không liên quan đến nhà hàng.

Trình Lê nhìn lướt qua, là tờ rơi giới thiệu một cuộc thi marathon.

Cô ngẩng đầu liếc nhìn người phục vụ vẫn chưa quay về quầy.

Người phục vụ nói: “Chào hai chị, đây là một hoạt động rất hay, nếu có hứng thú thì có thể xem thử tờ rơi này để tìm hiểu một chút. Trường của bọn em cũng có phần tham gia công tác tổ chức tình nguyện, bọn em tới làm việc bán thời gian nhân tiện làm tuyên truyền ạ. Nếu hai chị muốn đăng kí thì quét mã QR ở dưới một cái là có trang web, đối chiếu điền thông tin là được ạ.”

Trình Lê chú ý mấy chữ trên trang web: Cuộc thi marathon, Max.

Sau khi người phục vụ đi, Trình Lê lại nhìn, này lên suy nghĩ.

Trần Mặc đang uống nước, nhân tiện nhìn cô mấy cái: “Cảm thấy hứng thú với cái này à?”

Trình Lê hỏi ngược lại: “Không phải bây giờ chị cảm thấy hứng thú với các môn thể thao sao?” Kể từ sau khi rời khỏi người trước Trần Mặc tìm được niềm vui mới tha thiết yêu thể dục thể thao.

Trần Mặc phủ nhận: “Nói vậy, đó là thì quá khứ rồi. Bây giờ chị đây đã suy nghĩ thông suốt, chị là người không có sở thích gì cả, ai thấy không vừa mắt thì người đó cút, không có sức lựa ý hòa theo mấy tên chó má đó!”

Trình Lê nhìn cô ấy, bình tĩnh nhìn thẳng một hồi, cuối cùng nói: “Tùy ý chị. Tôi đăng kí cho chị, cùng nhau.”

Trần Mặc từ chối: “Đừng nói chạy cả quãng, nửa quãng tôi cũng không chạy được đâu.”

Trình Lê lấy việc khích lệ làm chính: “Game over không mất mặt đâu, yên tâm.”

Trần Mặc xoay con ngươi đen một cái, chế giễu: “Là mất không chết người phải không?!”

Cô ấy vẫn kiên trì giữ nguyên ý kiến.

Đồ ăn mang lên rất nhanh, cuối cùng Trần Mặc cũng quên hỏi tại sao Trình Lê muốn tham gia hoạt động toàn dân này.

Cô ấy vốn cũng có tâm sự, vì Trần Nghiễn, người em trai giữa đường kia.

Sau khi thất tình, lần đầu tiên cô ấy bất ngờ phá giới với cậu, rồi thỉnh thoảng hai người buồn thì tụ tập ngủ một lần, bình thường trước và sau khi làm Trần Nghiễn không nói nhiều.

Nhưng hôm qua cậu đột nhiên hỏi rất rõ ràng, hỏi bọn họ như vậy tính là gì.

Tính là loạn luân, bạn giường, hay tính là yêu đương...

Trần Mặc trả lời suy nghĩ trong lòng cô ấy, nói chị em. Kết quả Trần Nghiễn ném cả cô ấy và đồ của cô ấy ra ngoài.

Không phải chị em thì còn có thể là gì đây? Đến bước này, Trần Nghiễn luôn đẩy cô ấy đi về phía trước, nhưng đi lên trước nữa sẽ đứng bên bờ vực.

Cú ngã này không phải là trò đùa, tình huống tốt nhất cũng phải là gà bay chó sủa, đất rung núi chuyển.

**

Sau khi ăn xong, Trình Lê và Trần Mặc thông thả đi về.

Đi qua càng ngày càng nhiều bức tường cung, Tây Môn cũng không xa nữa. Gần đến, trong lúc tán gẫu dăm ba câu với Trần Mặc, Trình Lê nhìn về phía trước, khi thấy rõ khuôn mặt nghiêng của người đứng cách đó không xa thì cô dừng bước.

Trần Mặc thấy cô chột do dự, hỏi cô: “Sao không đi nữa?”

Trình Lê lại bước về trước mấy bước.

Lúc này, người đàn ông có mái tóc ngắn đứng ở trước mặt, một bộ đồ đen, thân hình có phần gầy gò, càng tôn lên dáng vẻ cao ngất của anh ta.

Anh ta đứng ở đây không thể là trùng hợp, Trình Lê đã đoán được anh ta đến tìm cô.

Trần Mặc đã nghe phần lớn câu chuyện của em gái họ Trần Nghi Quang của cô ấy.

Nhưng Trần Mặc chưa từng thấy Lộc Nguyên, nam chính trong câu chuyện của Trần Nghi Quang, cho nên thấy Lộc Nguyên cũng không biết.

Nhưng Trình Lê thì khác, trên thế giới này, người duy nhất biết cô bị điếc một tai chính là người đàn ông đứng cách đó không xa lúc này đây —— Lộc Nguyên.

Thì ra anh ta ra tù rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Núi Băng Đèo Anh Đến Với Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Đại Kết Cục (1)

Khoảnh khắc phát hiện Trình Lê, Lộc Nguyên đứng thẳng hơn.

Trình Lê bảo Trần Mặc đi về trước, Trần Mặc không rõ vì sao mà nhìn cô.

Trình Lê không có ý lập tức giải thích và giới thiệu cho cô ấy.

Trần Mặc đã dò xét người đàn ông lạ cách đó không xa, cảm thấy anh ta không giống kẻ xấu, nên cô ấy không ép ở lại.

Trình Lê có rất nhiều chuyện xưa, mấy ngày nay Trần Mặc đã bắt đầu quen dần, thêm người này nữa thì cô ấy cũng chẳng kinh ngạc đến như vậy.

Sau khi Trần Mặc đi, Lộc Nguyên mới từ từ bước về phía Trình Lê.

Trình Lê cũng không lên tiếng. Cô xoay người dẫn đường ở đằng trước, dẫn Lộc Nguyên đi đường vòng đến một phòng trà gần nhất.

Ở trong phòng, hai người một trước một sau ngồi xuống.

Ngồi xuống cả rồi mới bắt đầu nhìn thẳng nhau.

Xa cách mấy năm, ánh mắt nhìn Trình Lê của Lộc Nguyên cực kì nhạt, thiếu đi vẻ rực rỡ.

Trước đó, khi thấy bóng lưng và gò má anh ta, Trình Lê chỉ cảm thấy anh ta gầy. Bây giờ thấy ngay mặt anh ta, Trình Lê cảm thấy anh ta gầy đến độ... chẳng ra hình người.

Sắc mặt anh ta cũng nhợt nhạt quá mức.

Mấy năm lao tù này, phần lớn thời gian Lộc Nguyên ngồi trong bệnh viện của nhà tù, Trình Lê có nghe nói qua thăng trầm của anh ta từ rất nhiều nguồn.

Gặp mặt rồi Trình Lê mới hiểu, tình trạng thân thể anh ta nghiêm trọng hơn cô tưởng tượng rất nhiều.

Tính tuổi thì anh ta cũng chỉ vừa qua tuổi ba mươi, không lớn hơn cô và Trần Nghi Quang là bao.

Nhưng cả người anh ta u ám nặng nề đến độ mất đi vẻ rực rỡ, giống như những món văn vật tích đầy bụi đất, chất đóng nhiều năm trong nhà kho mà

Trình Lê thường thấy.

Vấn vật có thợ thủ công phục chế, như vậy con người thì sao?

Trình Lê nhìn anh ta liền nghĩ đến Trần Nghi Quang, nhất thời không biết nên nói gì.

Mấy năm nay, mọi sự xoay vần thay đổi, không phải cứ dăm ba câu, không phải một câu đã lâu không gặp là có thể xóa sạch.

**

Cuộc đời Lộc Nguyên còn thẳng thắn hơn cô.

Sinh viên tốt nghiệp có tương lai rộng mở của trường cảnh sát, từ năm vùng trở thành tù nhân.

Đây là thước phim rất thô tục khiến người ta cảm thấy chán ghét, cũng là hiện thực khiến người ta cảm thấy thẫn thức.

Nhìn Lộc Nguyên, những mẩu chuyện chôn sâu dưới dòng thời gian cũng bắt đầu len vào đầu Trình Lê lần nữa.

Khi ấy cô và Nhậm Tây An đã chia tay, cô đã xử lý xong phần này.

Trước khi rời khỏi Bắc Kinh, cô còn cần nói rõ với Trần Nghi Quang.

Hồi ấy, Trần Nghi Quang hay đến căn hộ trong tòa chung cư kiểu cũ mà Lộc Nguyên thuê khi đó.

Từ nhỏ Trần Nghi Quang đã trà trộn trong một đám cảnh sát vũ trang nên rất tinh mắt.

Khi đó, cô ấy đã cảm thấy Lộc Nguyên không phải là một người làm công nhò ở trạm chuyển phát nhanh, nếu không thì cô ấy cũng sẽ không bị hấp dẫn sau nhiều lần nhận hàng chuyển phát nhanh anh ta đưa tới.

Nhưng anh ta cần che giấu thân phận quanh năm, nên Trần Nghi Quang không hề nhắc đến việc cô ấy hiểu ngầm trong lòng.

Trình Lê từng đi theo Trần Nghi Quang đến tòa chung cư kiểu cũ xa xôi đó mấy lần, có một bà cụ ở tầng trệt chăm sóc cho Lộc Nguyên rất nhiều.

Trước khi rời khỏi Bắc Kinh, Trình Lê mang một ít đồ cho Trần Nghi Quang đến tòa chung cư đó.

Đầu ngày hôm ấy thời tiết khá đẹp. Cuối ngày hôm ấy kết thúc bằng vụ nổ gas trong tòa chung cư.

Cảnh tượng đổ nát xuất hiện không có bất kì dấu hiệu nào, đến bất ngờ khiến người ta không hề phòng bị.

Bà cụ chết, Trình Lê bị thương.

Một ngày trước, tên tội phạm trốn trại mà nhóm Lộc Nguyên đã nằm vùng nguy trang một tháng truy đuổi vừa sa lưới, đây là sự trả thù của đồng bọn đối phương.

Cái chết của bà cụ, lời lẽ phách lối và coi thường mạng người của tên tội phạm trốn trại sa lưới kích thích Lộc Nguyên, khi hấn được chuyển đến trại tạm giam, anh ta đã làm cho hấn tàn phế.

Sự kích động và mất lý trí chỉ cần trong nháy mắt, nhưng phải trả một cái giá rất đắt, vừa khiến anh ta mất đi vinh quang ngày trước, cũng mất đi vẻ thảng thẩn vô tư của tương lai.

**

Trình Lê còn chưa mở miệng, Lộc Nguyên nhìn chăm chăm tai trái cô một hồi, nhú mày thấp giọng hỏi: “Bây giờ tai thế nào?”

Anh ta vừa mở miệng, Trình Lê giật mình.

Giọng nói trầm thấp rõ ràng trước đây của Lộc Nguyên, hôm nay trở nên thô ráp, hoàn toàn đối sang đáng về khác.

Lộc Nguyên liếc về mặt của Trình Lê, lập tức hơi cúi đầu giải thích với cô: “Ồ trong bị thương, không mất tiếng là đã thỏa mãn rồi.”

Có người có ý giầy vò anh ta, còn xuất phát từ việc trả thù, nhưng anh ta đã không còn kích động mà trả thù lại nữa.

Trình Lê không trả lời câu hỏi của anh ta, chỉ hỏi: “Gặp Quang Quang chưa?”

Lộc Nguyên mỉm cười, rồi sau đó lắc đầu: “Làm cô ấy sợ đấy, bỏ đi.”

Không có thân thể và sống lưng thẳng thắn vô tư, thì hãy quên chuyện tình yêu này đi.

Không gặp, những rung động ngày xưa có thể chỉ là tro tàn trong lòng Trần Nghi Quang, từ từ biến mất hoàn toàn; gặp rồi thì sẽ như thổi mây hơi vào đồng tro tàn, tro tàn sẽ bùng cháy trở lại, nhưng cuối cùng vẫn cháy sạch.

Quá trình được rồi lại mất này sẽ không dễ chịu.

Lộc Nguyên không nói nhiều, sau đó anh ta cởi cái túi đeo sau lưng, kéo dây kéo.

Trình Lê nhìn sang, thấy anh ta lấy một thứ hình chữ nhật được bó bằng túi nilon đen trong đó ra.

Lộc Nguyên đẩy cái túi nilon đen đó sang bên tay Trình Lê.

Là tiền.

Lộc Nguyên không nói, nhưng Trình Lê đã nhìn ra.

Cảnh này... khiến thái dương Trình Lê theo bản năng giật một cái.

Về mặt Lộc Nguyên nghiêm túc, Trình Lê không nhúc nhích.

Lộc Nguyên nhú mày nói: “Tôi ra ngoài, đến nói lời xin lỗi với cô. Là tôi nợ cô.”

Là anh ta làm liên lụy đến cô.

Anh ta không có thứ gì có thể trả lại cho cô, bây giờ cái thứ đẩy đến trước mặt cô đây là thứ không thích hợp nhất, nhưng cũng là thứ duy nhất mà anh ta có thể lấy ra sắp xếp hết mọi việc sau khi anh ta ra ngoài.

Đôi mắt Trình Lê chạm vào vẻ mặt phức tạp của anh, sắc mặt cô cũng nghiêm túc, cô hỏi: “Anh nợ tôi cái gì?”

Giữa cô và Lộc Nguyên không hề có nợ phải tính.

Âm lượng của Lộc Nguyên rất thấp, tuy nhẹ bằng, nhưng chứa vẻ chắc chắn: “Vết thương của cô, trách tôi.”

Sau đó anh ta vào tù cũng không lo việc giải quyết hậu quả được.

Khi ấy, ở trong bệnh viện, Trình Lê đã ngăn anh ta nhắc đến tai nạn với vết thương bên ngoài da thịt này với Trần Nghi Quang, sau đó anh ta và Trần Nghi Quang cũng không gặp mặt đối mặt nữa, nên càng không có khả năng nói.

Trình Lê nhìn anh ta.

Lộc Nguyên rất bình tĩnh, Trình Lê lại dần hơi mất bình tĩnh.

Trình Lê nói cho anh ta biết: “Đó là chuyện ngoài ý muốn, anh không nợ tôi gì cả. Sẽ xuất hiện ở đó, là tôi tự đi vào, không liên can đến anh.”

Lộc Nguyên không lên tiếng, nhận thức của anh ta đã định, sẽ không thay đổi vì lời nói của Trình Lê.

Trước đây, Trình Lê bắt anh ta im lặng không nhắc đến cái tai bị điếc của cô là vì Trần Nghi Quang, anh ta hiểu.

Trình Lê không muốn để Trần Nghi Quang biết là không muốn để Trần Nghi Quang có gánh nặng, không muốn khiến cô ấy đau lòng, cũng không muốn giữa anh ta và Trần Nghi Quang có thêm bất kì trở ngại nào nữa, anh ta hiểu rõ.

Cô là vì bảo vệ bạn của cô.

Lộc Nguyên là kiểu đàn ông tâm tư thâm trầm lại không lộ ra ngoài đó.

Anh ta không nói ra điều anh ta suy nghĩ.

Anh ta không lên tiếng nữa, nhưng Trình Lê không muốn để mặc cho sự im lặng ngọt ngào tiếp tục, cô lên tiếng phá vỡ im lặng: “Lỗi của anh là đã phá hủy bản thân anh, tôi và bà Dương không phải là tội của anh. Phần áy náy mà anh gánh không phải là thứ anh nên gánh. Anh không nợ tôi gì cả.”

“Cái tai ấy có tốt hay không thì cũng không có ảnh hưởng bản chất với tôi, tôi vẫn nghe thấy âm thanh trên thế giới này. Tai tôi dài, chỉ cần nó phát huy tác dụng này, thì âm thanh lớn hay nhỏ không phải là trọng điểm.”

Trình Lê nói mấy câu tung ra rất nhiều chữ, nhưng cô tuyên bố đầy chậm rãi, như thể khuyên nhủ đầy kiên nhẫn.

Khuyên anh ta không cần tiếp tục vui mình trong câu chuyện xưa ấy, khuyên anh ta đi về phía trước.

Lộc Nguyên ngược mắt nhìn cô.

Trước đây, khi dặn anh ta giấu Trần Nghi Quang, Trình Lê đã nói câu tương tự: “Cậu ấy biết thì cái tai này của tôi cũng không thay đổi được gì. Nhưng cậu ấy nghĩ đến nó thì cậu ấy sẽ thay đổi.”

Sau khi nghe qua anh ta nhớ rất rõ ràng, bởi vì thời gian của anh ta gần như dừng lại sau khoảnh khắc ấy.

Đạo lý tránh để người khác lo lắng này rất đơn giản, nhưng Lộc Nguyên của bây giờ cảm thấy sự che giấu của năm ấy không hề thích hợp.

Cô đang bảo vệ Trần Nghi Quang, ngược lại Trần Nghi Quang cũng đứng ở lập trường tương tự muốn che chở cho cô, bảo vệ cô.

Có đôi khi, những người phụ nữ chú ý đến tình bạn biểu hiện càng bao che hơn, anh dũng hơn khi họ ở trong tình yêu.

Các cô đều sẵn lòng trở thành thanh chống của nhau, đều sẵn lòng lao vào dầu sôi lửa bỏng vì đối phương, kiểu cả đời này không hề ngăn hơn kiểu cả đời sống bên nhau trọn đời trong tình yêu, cũng không mong manh hơn một đời một kiếp vĩnh viễn không thay lòng.

Lộc Nguyên tiếp tục im lặng, cuối cùng nói: “Vậy coi như đáp tạ đồ cô gửi vào trong trước đây, tôi cảm ơn cô.”

Không có địa chỉ ấy, anh ta cũng không tìm đến được.

Đáy lòng Trình Lê co rút, cô khẽ lắc đầu: “Người đó không phải là tôi.”

Ánh mắt Lộc Nguyên khẽ dao động, anh ta đã hiểu.

Là Trần Nghi Quang mượn danh nghĩa Trình Lê.

Trình Lê nói: “Nếu anh là một người đàn ông, thì hãy gặp cậu ấy đi.”

Lộc Nguyên lại im lặng.

Trình Lê không phân biệt nỗi thứ tràn ngập lồng ngực cô lúc này là không đành lòng hay là căm hận: “Tôi không phải thiện nam tín nữ, cũng không phải thánh mẫu, sẽ không quan tâm mỗi một người trên thế giới này rồi phí lời với họ. Bây giờ tôi ngồi ở đây là vì cậu ấy. Có vài lời, có những sự kết thúc và bắt đầu cần hai người nói đằng hoàng, nói nghiêm túc, nói ngay mặt.”

Trước đây cô chia tay Nhậm Tây An, cô chọn mặt đối mặt.

Vì đó không phải là chuyện nhỏ, không thể qua loa lấy lệ được.

Cô nói cho Lộc Nguyên biết: “Trong mắt anh, có lẽ hai người chưa chính thức bắt đầu, nhưng trong mắt cậu ấy, hai người chưa từng kết thúc. Nếu anh có tinh thần trách nhiệm thì đừng trốn tránh, sáng khoái một chút đi.”

Lộc Nguyên ngồi, cả trái tim chết lặng nghe càng thêm tê dại.

Yết hầu anh ta lặn mấy lần mới lên tiếng: “Trình Lê, cô ấy vẫn là con thuyền quyết không chùn bước, nhưng tôi không còn là bến cảng tốt thích hợp để cập bến nữa rồi.”

Anh ta nói câu này bằng chất giọng thô ráp, ẩn ý tiêu cực càng rõ ràng hơn.

Đây là thái độ mà Trình Lê kị nhất.

Trình Lê đứng lên nói: “Hãy nói câu đó với cậu ấy. Cậu ấy cũng từ bỏ, thì hai người hãy đường ai nấy đi; cậu ấy kéo anh về phía trước, thì anh hãy phản chấn lên, đừng biến bản thân anh thành trở ngại giữa hai người.”

Sau này ánh mắt của thế tục sẽ gây trở ngại ít nhiều, có thể đoán được.

Cho nên là người bạn vững vàng nhất bên cạnh Trần Nghi Quang, ít nhất anh ta nên dũng cảm hơn một chút, khá lên một chút thì mới không phụ sự bảo vệ thầm lặng của cô ấy.

Bạn của cô không dễ dàng gì.

Trước khi bước rời khỏi, Trình Lê nói câu cuối với Lộc Nguyên: “Cô gái của anh không phải là chim sẻ. Nếu anh không biết nên đi về đâu thì hãy nghe lời cô ấy. Anh đã tránh không gặp từng phụ lòng cô ấy, sau này phải bày tỏ thẳng thái độ. Lời cô ấy nói luôn đúng.”

**

Tạm biệt Lộc Nguyên, mấy bước đi về cung, Trình Lê cảm thấy trong lòng không hề dễ chịu.

Cô móc di động ra, định gọi cho Trần Nghi Quang.

Trình Lê do dự một hồi, di động trong lòng bàn tay cô rung một cái.

Tin nhắn hiện ra trên màn hình đến từ Nhậm Tây An.

Trình Lê đọc, Nhậm Tây An nói: Tan làm đừng đi đâu, anh đến đón em.

Trình Lê sẽ chờ đằng hoàng.

Cô cũng từng phụ lòng anh, cho nên sau này lời anh nói đều đúng.

Đương nhiên, thỉnh thoảng có thể cũng không đúng lắm, cô còn phải dựa vào nguyên tắc lấy việc giúp người làm niềm vui... chỉ dẫn anh một chút.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Núi Băng Đèo Anh Đến Với Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Đại Kết Cục (2)

Thành phố Diễm, đội cứu hỏa.

Sau khi trực xong, Trình Lộc Minh nhận lấy gói đồ mà Giang Hà kí nhận thay anh từ chỗ Giang Hà.

Gói đồ khá nặng, anh lấy dao cắt giấy trong ngăn kéo, cắt từng lớp keo quấn trên cái hộp giấy.

Sau khi mở hộp, mấy món đồ để trong hộp lộ ra.

Có đai bảo vệ đầu gối, có dây quấn cổ tay, có găng tay, có khăn choàng... đủ mọi món đồ nhỏ thân thiết chất đầy cả cái hộp.

Người tặng đồ đã để tâm, hoặc là nói người đó rất chu đáo.

Một tấm bưu thiếp có một dãy số điện thoại để dưới đáy hộp.

Tấm bưu thiếp này rất bình thường, là tấm ảnh phong ảnh, phía dưới dãy số không có kí tên.

Sờ tấm thẻ cứng này, Trình Lộc Minh vừa suy nghĩ một chút là đoán được người tặng mấy thứ này cho anh.

Trong lòng anh có kết luận rất nhanh, nhưng anh lại hi vọng kết luận mà anh suy nghĩ này sai.

Đồ vẫn còn bày trước mặt anh, thứ xa hơn trong tầm mắt anh là gốc cây già đã trụi lá trong ngày đông, mỗi tình đơn phương của anh sẽ chết vào một ngày đông hiu quạnh như vậy. Nhưng rốt cuộc những thứ gửi đến này là ý gì?

Sưởi ấm anh ư?

Anh cười một cái.

Mẹ nó cái này... hơn phân nửa là nhầm rồi.

**

Cầm di động trong tay hồi lâu, cuối cùng Trình Lộc Minh vẫn gọi theo số điện thoại trên tấm bưu thiếp.

Tiếng nói máy vang mấy lần thì điện thoại được nhận, ngay sau đó Trình Lộc Minh nghe thấy người ở đầu bên kia điện thoại nói: “Xin chào, Nhậm Tây An đang nghe.”

Trình Lộc Minh siết chặt ngón tay, không lập tức lên tiếng.

Anh ta đã đoán đúng, nhưng cái này không tính là tin tốt lành gì.

Mấy giây sau, anh ta nhíu mày hỏi: “Mấy món đồ kia là có ý gì?”

Nhậm Tây An nói như bình thường: “Tặng cho anh, cảm ơn anh.”

Trình Lộc Minh phì cười một tiếng: “Anh Nhậm muốn cảm ơn tôi chuyện gì?”

Nhậm Tây An sờ chiếc vòng đeo tay Max làm riêng mà trợ lý vừa đưa tới, phía trên có khắc tên Trình Lê. Ngón tay anh vuốt hai chữ ấy, chữ Lê khắc

nét mỏng, có phần giống Trình Lê kia.

Trình Lộc Minh hỏi, đương nhiên anh trả lời.

Nhậm Tây An nói: “Cảm ơn rất nhiều chuyện. Nói cho tôi biết quá khứ, cùng với việc anh chăm sóc cho cô ấy trong quá khứ.”

Trình Lộc Minh bỏ lại đồ bày ra trước mặt vào hộp, trả lời: “Không cần.”

Anh ta không mang quá khứ ra mua bán, không cần báo đáp một trả một.

Anh ta không cần người đàn ông của Trình Lê đến cảm ơn anh ta.

Huống chi là năm đó Trình Lê không ở thành phố Diệm quá lâu, anh ta vẫn còn trẻ, có lòng mà không có sức, thời gian anh ta ở bên Trình Lê không lâu đến như vậy. Những cánh ở bên cô anh ta suy nghĩ thêm mấy lần là nhớ. Là vì ít, nên nhớ nhanh.

Mẹ của bạn Trình Lê can thiệp, dẫn cô đi đến hoàn cảnh mới để cô có một sự khởi đầu mới.

Mấy năm trước nữa, tuy anh ta và Trình Lê không mất liên lạc, nhưng không có nhiều cơ hội gặp mặt. mấy năm gần đây Trình Lê về Bắc Kinh, về thành phố Diệm nhiều hơn thì bọn họ mới gặp nhau nhiều hơn.

Anh ta không cần Nhậm Tây An cảm ơn anh ta.

Đặc biệt là cảm ơn anh ta bằng cách này.

Cứ như... chăm sóc cho một người phụ nữ vậy.

Trình Lộc Minh đã để đai bảo vệ đầu gối vào hộp giấy, anh ta còn chưa bỏ dây quần cổ tay vào thì lại nghe thấy Nhậm Tây An nói: “Phải dùng đến. Sau này chuyện của cô ấy, giải quyết hậu quả thuộc hết về tôi.”

Trình Lộc Minh dừng động tác.

Anh ta nhất thời không tìm được lời để nói.

Khi đến Max tìm Nhậm Tây An, buổi nói chuyện đó anh ta nói nhiều hơn, nhưng lúc này anh ta không có lời nào để nói.

Tuy không nói nhiều mới là trạng thái bình thường của anh ta.

Bắt đầu từ lúc anh ta biết sự tồn tại của Nhậm Tây An từ chỗ Trình Lê, anh ta đã nghĩ tới sau này sẽ có thời điểm như vậy.

Sau nhiều lần đưa mắt nhìn Trình Lê rời khỏi, khi đối mặt với những con đường yên tĩnh, trống trải không một bóng người kia, anh ta đã từng nghĩ đến thời điểm như vậy.

Có một người đàn ông xuất hiện bên cạnh Trình Lê, anh ta không cần giành là đã thất bại rồi.

Tình yêu chỉ hai người thì không náo nhiệt, nhưng ba người thì cũng không nhất định sẽ có nhiều kịch hay hơn.

Người thứ ba gây cản trở từ bên trong là phim dài tập, có người đôi bên đều có tình cảm với nhau, đương nhiên người còn lại sẽ bị đuổi đi.

Nếu tấm lòng là thật, thì khi đó người này sẽ chỉ đứng xem, căn bản là giầy vò bất động.

Những nỗi nhung nhớ còn sót lại cùng anh ta chịu đựng qua từng mùa đông lạnh lẽo.

Vào mùa đông này, chúng rốt cuộc không chịu đựng tiếp được nữa.

Anh ta luôn là một người vô cùng tự biết mình.

Trình Lê lập gia đình chính là một ngọn đuốc trong ngày đông, đốt sạch hoàn toàn nỗi nhớ nhung của anh ta.

Yên lặng chỉ duy trì mấy giây.

Nhậm Tây An không chờ tiếp, nghiêm túc nhắc Trình Lộc Minh: “Anh hãy cất kỹ bưu thiếp.”

Trình Lộc Minh lập tức đặt tấm mắt vào tám bưu thiếp mà anh ta đã đọc mấy lần.

Nhậm Tây An nói tiếp: “Đây là thành ý của tôi.”

Trình Lộc Minh lật ngược tám bưu thiếp đặt trên mặt bàn.

Vừa rồi anh ta đã đọc một lần, nhưng đọc đây số viết ở mặt sau tấm bưu thiếp nhiều hơn. Lúc này anh ta nhìn kĩ tấm bưu thiếp mới phát hiện trên mặt phong cảnh cũng kèm mấy chữ —— “Cầu được ước thấy”.

Bởi vì anh ta từng chăm sóc cho Trình Lê, nên lời cảm ơn của Nhậm Tây An là đưa lời hứa hẹn cầu được ước thấy mai sau.

Quả thật là vô cùng có thành ý.

Trình Lộc Minh nói khẽ: “Ý tôi nhận.”

Nhậm Tây An trả lời: “Gặp lại là bạn.”

**

Cúp điện thoại của Trình Lộc Minh, Nhậm Tây An mới nhắn tin cho Trình Lê, nói đi đón cô.

Buổi tối anh đã hẹn người, đều là đồng đội của anh khi ở đội tuyển quốc gia.

Địa điểm liên hoan không ở bên ngoài, mà ở nhà Tề Tích, đàn anh cùng một thầy đã làm huấn luyện viên sau khi giải nghệ của anh.

Có khá ít người, người có vai vế lớn thì chỉ có Trịnh Đạt, huấn luyện viên phụ trách trước đây của anh, còn có mấy đồng đội như Cam Lâm mà trước đây Trình Lê từng gặp.

Sập tối, Nhậm Tây An đón Trình Lê, hai người cùng đi siêu thị mua rượu.

Gia đình Tề Tích không ở trong một đồng chung cư cao cấp trong thành phố, mà ở một tiểu viện kiểu Trung bên cạnh Ngũ Hoàn.

Trước khi vào nhà, Nhậm Tây An dặn Trình Lê: “Lát nữa nếu họ có quây thì em không cần khách sáo đâu.”

Trình Lê suy nghĩ một chút: “Chỉ cần không quây anh thì em không có ý kiến.”

Nói đầy trịnh trọng.

Nhậm Tây An nhìn cô, khẽ cười: “Tùy em”

Trình Lê lại hỏi: “Có mấy người phụ nữ?”

Nhậm Tây An nói: “Thêm em là hai, có chị dâu.”

Trình Lê nói về không sao cả: “Được rồi.”

Còn chưa vào nhà, Trình Lê lại gọi anh: “Tây An.”

Nhậm Tây An nhìn cô về thắc mắc.

Trình Lê kéo cánh tay xách đồ nặng của anh, muốn xách một chút hộ anh.

Ánh mắt cô nhìn về phía đồ trên tay Nhậm Tây An, đồng thời cô hỏi một cách qua loa đều đều: “Buổi trưa có nhớ em không?”

Nhậm Tây An từ chối sự giúp đỡ của cô, anh tiếp tục tự xách rượu.

Trình Lê cũng không ép, lại nói cho anh biết: “Em nhớ. Không biết tại sao nữa.”

Thành thói quen rồi thì phải.

Nếu cô nhớ thì sẽ thăng thần một chút để cho anh biết.

Nhậm Tây An vừa định nói gì đó, Trình Lê đẩy anh một cái, anh hơi tiến về trước, cánh cửa trước mặt đồng thời bị người ta mở từ bên trong.

**

Cả đám không còn là vận động viên đang thi đấu, nhưng phần lớn vẫn ở lại làm thành viên huấn luyện trong đội tuyển các cấp.

Nhậm Tây An đã nói trước chuyện kết hôn cho mấy anh em, thời gian anh cho đã đủ để họ tiêu hóa tin tức này.

Nhưng sau nhiều năm nữ chính lại tham gia hoạt động của nhóm bọn họ thì vẫn nhận lấy mấy lời trêu chọc.

Trước đó không lâu, Cam Lâm còn từng gặp Trình Lê nên đứng lên từ chỗ ngồi trước tiên: “Chị dâu, em vẫn còn nhớ bữa cơm chị nợ em mấy ngày trước đây. Gần đây đúng là em nhớ chị cả ngày lẫn đêm——”

Anh hai Tề Tích ho khan một tiếng, cắt đứt lời Cam Lâm: “Nói bậy gì đó?! Ngày ngày nhớ thì thôi đi, đêm đêm cũng nhớ thì cậu xem anh Tây của cậu chết rồi à!”

Cam Lâm sờ đầu, cười tùy tiện hơn, nhướn nhướn mày nhìn Nhậm Tây An nói: “Anh hai, đây là anh khiêu khích chia rẽ đó, nhớ cả ngày lẫn đêm là em nhớ... com.”

Tần Chu ngồi cạnh Cam Lâm ghi Cam Lâm đang đứng xuống: “Cậu ngồi đi, che tôi xem mặt chị dâu rồi.”

Nhậm Tây An để mặc cho họ trêu, để rượu xuống đất Trình Lê sang.

Vị trí của họ ở bên cạnh Trịnh Đạc, trước khi ngồi xuống, Nhậm Tây An vịn vai Trịnh Đạc.

Trịnh Đạc có vẻ như tức giận, anh vừa vào cửa là thấy được.

Nhiều năm như vậy, bất kể là trước khi anh giải nghệ hay là sau khi giải nghệ, đối với người khác Trịnh Đạc luôn vui vẻ hòa nhã, đến chỗ anh thì dễ biến sắc mặt, trăm lần như một.

Nhậm Tây An đặc biệt giới thiệu lại với Trình Lê, nói: “Huấn luyện viên Trịnh, người lo nghĩ cho anh nhiều nhất.”

Trịnh Đạc không thèm nhìn anh.

Nhậm Tây An cũng quen rồi. Năm đó Trịnh Đạc đưa anh vào chùa, cũng coi như là người làm mai của họ.

Mỗi oan gia này, anh được cung chiếu.

Trình Lê theo lời chào hỏi.

Về mặt Trịnh Đạc lập tức dịu lại.

Thức ăn từ từ mang lên, uống rượu, cả đám nói ngày càng nhiều hơn.

Vợ của Tề Tích là giáo sư đại học, nhỏ hơn Tề Tích đã đến tuổi bốn mươi chín tuổi, khuôn mặt thanh tú đáng yêu, nhưng tính tình sáng khoái, cô ấy cũng kéo Trình Lê uống.

Mấy lượt kể tiếp, mọi người uống hăng rất nhanh.

Uống nhiều hơn thì nói nhiều hơn.

Tề Tích bắt đầu chỉ vào cả đám căn nhắc: “Mấy cái đứa độc thân này cũng gần nên ổn định rồi. Như Tần Chu cậu đấy... nếu có thích thì tiếp xúc với con gái nhiều hơn một chút. Nghề này của chúng ta, hồi trẻ thì không có thời gian yêu đương, yêu ai thì người đó chạy mất. Ai mà chờ ấy à, có lẽ đột nhiên có nhiệm vụ thì gò bó trong đội mất tin tức, ra ngoài tập luyện thì đấu thì ở xứ khác. Tui thân cho người ta lắm.”

Anh ta sờ ngọn tóc của vợ mình: “Có người muốn cướp thì nhiều cơ hội lắm. Hồi đang thi đấu thì chống đỡ được, đánh thắng rồi giành giải còn khiến người ta vui; giải nghệ có chấn thương còn thêm phiền phức cho người ta. Gần đây mấy đứa Kiều Thanh ấy nhớ lại người xưa nhiều hơn rồi. Mấy năm trước, không ai giành không ai tranh. Ít người giống vợ tôi, chị dâu của mấy cậu lắm.”

Anh ta lại kéo Nhậm Tây An cộng ly: “Hai em đồng lứa rồi, bao nhiêu năm không chia tay như vậy cũng chẳng dễ dàng gì.”

Nhậm Tây An uống rượu đã cộng với anh ta.

Trình Lê cũng uống rượu trong ly của cô.

Uống xong, cô nắm tay Nhậm Tây An.

Nắm rất chặt.

Nhậm Tây An cũng phủ tay lên mu bàn tay cô, kê sát.

Tề Tích vẫn đang nói: “Làm bạn gái vận động viên khó lắm.”

Cam Lâm từ bên cạnh nói xen vào: “Anh, anh uống say nói nhiều thật đấy. Chị dâu sẽ không vượt tường, người trong chiến hào của chúng ta, cho dù là người phụ nữ sau lưng thì đó cũng là người tài giỏi.”

Người đoạt chức vô địch thể giới và người tập luyện gian khổ cả sự nghiệp từ đầu đến cuối chưa từng đứng trên đỉnh cao nhất đều là người tài giỏi.

Vô địch được người ta nhớ lâu hơn một chút. Những người không có thành tích tốt kia, mỗi một giọt mồ hôi, mỗi một con đường in dấu chân, bản thân họ đã nhớ thật lâu thay cho mình.

Những kinh nghiệm này đã là một loại vinh quang.

Sự kiên trì và nỗ lực là niềm tin đáng quý, trong sự nghiệp họ đều đạt được sự tôi luyện rất tốt.

Cho dù thất bại trên sân đấu, thì đó cũng sẽ là ngọn đèn chỉ đường trên con đường đời sau này.

Từng thành công thì đó càng là tài sản quý báu.

Cam Lâm lặp lại liên tục: “Anh Tây là một người tốt biết bao, ngoài việc trước đây không thích nghe lời huấn luyện viên Trịnh ra thì cái gì anh ấy cũng tốt cả.”

Trịnh Đạc có tư lượng lớn nhất nghe vậy thì hừ lạnh một tiếng.

Cam Lâm lại lặp lại một câu: “Có anh Tây ở đây, chị dâu sẽ không đi đâu.”

...

Uống tiếp thêm một hời, trong phòng im ắng hơn.

Trịnh Đạc còn tỉnh táo đứng dậy theo vợ Tề Tích vào bếp.

Nhậm Tây An vẫn còn chuyện muốn nói với Trịnh Đạc, nhưng trước mắt xem ra Trịnh Đạc không có ý này, vẫn chưa đến lúc thích hợp.

Mấy người còn lại trên bàn đều đang hoảng, ngồi nghiêng gật gà gật gù.

Ánh mắt Trình Lê cũng dần ẩm ướt, có phần mơ màng.

Nhậm Tây An hỏi cô: “Say rồi à?”

Trình Lê lắc đầu.

Người vừa rồi đang ngồi nghiêng gục hết, bắt đầu ngủ.

Nhậm Tây An định đứng dậy, tìm chị Tề ngâm cốc trà giải rượu cho cô.

Trình Lê kéo cánh tay anh: “Hỏi anh một chuyện, anh từng nghĩ em đi... là đi theo người khác sao?”

Hỏi rất dư thừa.

Nhậm Tây An cười cười, nói: “Em vậy mà cũng nghe Cam Lâm nói, cũng nhớ kỹ nữa.”

Anh vén sợi tóc lòa xòa trên trán Trình Lê: “Vượt tường phải không? Trước đây anh dạy em leo núi cũng không phải là để em trèo ra ngoài vượt tường.”

Nụ cười của anh khiến đại não bị còn thấm qua của Trình Lê tỉnh táo hoàn toàn.

Trình Lê nhìn anh, đột nhiên nói ra lời chôn sâu dưới đáy lòng nhiều năm: “Vẫn cứ quên nói, là em không đúng.”

Cô đột nhiên đi, là cô không đúng; nhưng làm lại lần nữa, thì có lẽ cô vẫn lựa chọn như vậy.

Đi qua con đường chia xa rồi tái hợp này một lần chẳng hề dễ dàng, hơn nữa có lẽ còn sai lầm.

Nhưng cô là một người cố chấp, cô có sự kiên trì của mình.

Cô muốn cho người khác tình yêu vui vẻ, chứ không phải là tình yêu nặng nề.

Không cho được thì cô sẽ dừng lại. Mặc dù thế giới này từ xưa đến nay, nhiều người nói tình yêu và đau khổ kẻ vai cùng tồn tại.

Nhưng cô cảm thấy điều đó không đúng.

Làm người ta vui, cô cảm thấy là trách nhiệm mà tình yêu nên có. Tình cảm quan của cô nhỏ hẹp như thế thôi.

Trình Lê đột nhiên nhận lỗi, Nhậm Tây An không có phản ứng gì đặc biệt.

Nhưng Trình Lê biết anh nghe hiểu.

Nhậm Tây An nhìn đôi mắt cô, nói: “Được. Em muốn nói thì anh nghe. Em bày tỏ thái độ, em nhận lỗi, thì anh sẽ tha thứ.”

Bắt đầu từ lúc anh nói không thể không có em, thì anh đã không nghĩ những chuyện ngoài lề kia nữa.

Tình yêu của cô có lẽ không giống tình yêu của những người phụ nữ khác.

Anh biết.

Nhưng anh cũng không phải là người đàn ông bình thường, anh muốn bắt đầu.

Anh không nói tha thứ, Trình Lê cũng biết.

Nhiều năm như vậy, đồng đội của anh từng gặp cô thậm chí không biết họ từng chia tay, cô sớm đã biết đáp án của anh.

Rượu không say lòng người, nhưng lời của anh, khuôn mặt anh, nụ cười của anh... khiến Trình Lê say mê nhiều năm.

Từ mười mấy tuổi đến hiện nay, vô rượu lâu năm họ chung sức ừ này, đến bây giờ đã mạnh đến độ đã khắc vào xương tủy cô.

Kiếp này từng uống, kiếp sau sẽ không quên.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Núi Băng Đèo Anh Đến Với Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Đại Kết Cục (3)

Cuối cùng, trước khi rời khỏi, Nhậm Tây An nói chuyện với Trịnh Đạt ở sân trước nhà Tề Tích.

Mấy năm nay, Trịnh Đạt dần dần khá ít người, nhưng tổn nhiều tâm sức, già cũng nhanh hơn.

Ông không lớn hơn Tề Tích mấy tuổi, nhưng mái tóc đã điểm bạc.

Trước đây, khi rời khỏi đội tuyển quốc gia, Nhậm Tây An tự nhận hổ thẹn với Trịnh Đạt.

Anh đã theo Trịnh Đạt mấy năm, khi đạt nhiều thành tích còn chưa gặt hái đủ thì đã dừng lại, có nỗi tiếc nuối.

Nhậm Tây An và Trịnh Đạt cứ như vậy đứng trong sân, ánh trăng choàng trên vai hai người, tôn khuôn mặt Trịnh Đạt càng thêm lạnh lùng nghiêm nghị.

Hoạt động marathon Max tổ chức vào cuối tuần, một số ngôi sao thể thao và nghệ thuật cũng tham gia, trong đó có mấy người trong đội.

Nhậm Tây An để Trịnh Đạt ngắm trăng một hồi, sau đó hỏi ông: “Thầy đọc thư mời chưa?”

Ân sư của anh vẫn chưa chứng kiến qua sự phát triển của Max.

Ban đầu Trịnh Đạt không lên tiếng.

Nhậm Tây An nắm tay đặt bên môi ho khan một cái, nhắc đến đàn em trong tay Trịnh Đạt hiện giờ: “Gần đây trạng thái của Kiều Thanh rất tốt, em xem mấy trận rồi.”

Trịnh Đạt nhìn anh một cái.

Nhậm Tây An cười: “Lão Trịnh, bây giờ thầy thấy em ngựa mất hơn ư? Ngay cả một chữ cũng không muốn nói?”

Trịnh Đạt không vui, nghiêm mặt nói: “Chẳng lẽ không phải là thấy nhau ngựa mất à?”

Nhậm Tây An không phủ nhận: “Không phải tình cảm sâu đậm đều như vậy cả sao?”

Trịnh Đạt hừ một tiếng, mở miệng lại thì giọng dịu hơn một chút: “Lần này tôi không tham gia, không chạy.”

Nhậm Tây An dạ một tiếng: “Được, thầy vui là được rồi.”

Trịnh Đạt lại hỏi anh: “Mấy bài học giảm cân online của Max có thể có tác dụng thật à?”

Nhậm Tây An nhìn dáng người mấy năm nay phát tướng thêm một chút của ông, gật đầu: “Tiếp tục kiên trì, hình thành thói quen tốt là có được.”

Anh lại nói cho Trịnh Đạt biết: “Khi về thầy hãy thử bước tiếp theo, có tất cả các chương trình đốt mỡ cho các độ tuổi.”

Trịnh Đạc nghe, cũng không bày tỏ thái độ gì, cuối cùng nhìn tay Nhậm Tây An, nói: “Kì thuật không dùng được nữa rồi phải không?”

Không đụng vào bóng bàn đã lâu, nhưng có những thứ không phải dễ quên như vậy, Nhậm Tây An nói cho ông biết: “Không phể được, đánh với thầy thắng như thường.”

Trịnh Đạc không lưu tâm, sự cố chấp và tự tin cực đoan ông dành cho Nhậm Tây An năm đó đã hận đến mức cắn răng nghiêng lợi, thường xuyên giậm chân, nhưng ông cũng là một người như vậy: “Tôi ở đây, cậu hãy ngồi đằng hoàng dưới chân núi đi.”

Nhậm Tây An cười: “Lần sau em đến tập luyện cùng một ngày.”

Cũng phải tạo cơ hội để Trình Lê xem anh nghiêm túc đánh một trận.

Năm đó thích nhau, mấy lần anh thi đấu sau khi về đội, Trình Lê đều ở trường đi học, cô chưa từng quay xem nơi anh giành thắng lợi.

Đây có lẽ cũng là một nỗi tiếc nuối vĩnh viễn không bù đắp được.

Khi anh ở trên sân đấu giết tứ phương, ngăn chặn hết mọi đối thủ giành thắng lợi, hết trận không có cô đang hô hào reo hò.

Khi anh choàng quốc kì, đeo huy chương vàng, trong tiếng reo hò xuất hiện như thủy triều, không có tiếng thuộc về cô.

Năm đó từng cảm thấy chuyện cô làm khán giả của anh là chuyện sớm muộn mà thôi.

Sẽ có một ngày như vậy, cô vẫy quốc kì bên ngoài sân, hoặc giờ máy ảnh, lưu lại làm chứng vịnh quang của anh.

Khi anh thắng, leo lên trước khán đài cảm ơn người hâm mộ, có thể vừa đi vừa tìm thấy cô một cách chuẩn xác trong biển người.

Họ có thể lặng lẽ hơn một chút nhìn nhau một cái qua biển người, hoặc phô trương hơn một chút, anh vượt qua biển người đi đến bên cạnh cô, dắt cô ra, hoặc dùng quốc kì choàng trên người che lại, anh có thể ngồi xuống hôn cô coi như ăn mừng trong màu đỏ Trung Quốc.

Nhưng bất kể là loại nào thì cũng chỉ là tưởng tượng.

Không thể là thật, bởi vì những năm tháng ấy qua đi thì rồi thì không bao giờ quay trở lại nữa.

Trịnh Đạc quay đầu nhìn phía trong cửa sổ sát sàn ở sau lưng một cái, Trình Lê và chị Tiểu Tề đang dọn dẹp phòng khách.

Nhậm Tây An ở chỗ ông có rất nhiều ghi chép xấu, nếu không thì cũng sẽ không bị trả về đội tỉnh.

Trịnh Đạc hỏi: “Năm đó, cậu đến chỗ tôi trộm điện thoại mấy ngày liên tục là vì cô gái đó à?”

Nhậm Tây An phủ nhận: “Không thể nào đâu?”

Trịnh Đạc hừ một tiếng.

Nhậm Tây An xoa sống mũi, nói sang chuyện khác, cuối cùng nói rõ: “Tài trợ của quý sau, mấy ngày nữa em về sẽ bàn bạc với huấn luyện viên Tôn.”

Anh rời khỏi rồi, nhưng cũng muốn tặng lại cho đội, đó là nơi anh trưởng thành đồng thời anh cũng yêu tha thiết.

**

Uống rượu nên gọi tài xế lái thay.

Buổi tối vẫn phải về tư hợp viện của Trình Lê.

Nhậm Tây An bảo tài xế dừng xe ở đầu ngõ, anh và Trình Lê đi bộ một đoạn.

Sau khi từ núi Altun về, hai người phát triển rất nhanh, nhưng rất ít thời gian nghiêm túc tâm sự.

Đoạn đường ngắn này, Nhậm Tây An dùng thời gian đi mười mét nói về cuộc sống trong đội của anh vào mấy năm trước, dùng mười mét tiếp theo nói về sự khởi đầu của Max, năm mét cuối cùng, anh vẫn chưa thử ôm ngang Trình Lê đi bao giờ, nên anh ra tay thử một lần.

Trình Lê không đề phòng, khi bị Nhậm Tây An ôm lên, cô khẽ a một tiếng.

Qua từng cánh cửa và bức tường, Nhậm Tây An thả Trình Lê xuống.

Trình Lê mở cửa, sau khi bật đèn, chiếc giường cô đặt riêng trước đó chiếm hơn phân nửa tầm nhìn của cô.

Một phòng một giường một đôi nam nữ, một đêm dài đằng đẵng, chuyện có thể làm có hạn, không có quá nhiều sự lựa chọn.

Từ lần trước, hai con mèo ngủ lại nhà họ Nhậm, Nhậm Đông Dã đã thích bọn nó. Trình Lê thấy mèo và Nhậm Đông Dã có quan hệ thân thiết, lại nghe cảnh vệ Trần Cửu nói có rất nhiều kinh nghiệm nuôi mèo, nên đồng ý để mèo ở lại đó.

Hai tên quý đó vò người khắp nơi, cũng không phải lần đầu tiên.

Đóng kín cửa còi áo khoác, Trình Lê hỏi Nhậm Tây An: “Trước khi ngủ còn chuyện gì không?”

Nhậm Tây An trả lời: “Không có.”

Một chuyện mất lý trí sau khi giải rượu.

Trong đêm tối, hai người nhanh chóng bốc lửa một hồi, làm thì vội nhưng kết thúc lại không nhanh, nhưng Trình Lê không thấy mệt, phần còn lại trong đêm hai người ôm nhau ngủ.

Hai mèo hai chó hai người ba bữa cơm bốn mùa, còn có công việc mà hai người đều yêu tha thiết, cuộc sống tốt nhất cũng chỉ như vậy mà thôi.

Hôm sau, Trình Lê bị cơn rung rung trên cổ tay đánh thức.

Khi cô mở mắt, chấn bông bên cạnh đã lồm xồm.

Trình Lê nhìn cổ tay, phát hiện trên đó có thêm một cái vòng đeo tay.

Màn hình tinh thể lỏng của chiếc vòng đang sáng, trên đó hiển thị một bộ số liệu.

Trình Lê đọc một chút, là một bộ trị số theo dõi chỉ số cơ thể người. Cô giơ cổ tay lên, vị trí mé trong của chiếc vòng đeo tay khắc tên cô.

Trình Lê chuyển tầm mắt sang hướng khác trong phòng, Nhậm Tây An cũng đang nhìn cô, lắc cái còng kiềng trên cổ tay anh: “Thiết bị đeo trên người của Max. Tập luyện thêm, đã liên kết với ứng dụng của anh rồi.”

Tất cả trị số vận động của cô đều sẽ truyền đến cơ sở dữ liệu cá nhân mà anh có thể thấy thông qua chiếc vòng đeo tay kết nối wifi.

Trình Lê quyết định nói thật: “Em đăng kí cuộc thi marathon cuối tuần rồi.”

Nhậm Tây An nói: “Anh biết.”

Mọi thông tin của người đăng kí sẽ tải hết vào cơ sở dữ liệu của Max, tên của cô là từ nổi bật trong đó, sớm được đánh dấu đỏ rồi.

Trình Lê nhú mồm: “Biết tại sao không hỏi?”

Nhậm Tây An thản nhiên: “Hỏi cái gì, hỏi tại sao em ủng hộ hoạt động offline của bọn anh à? Phải dùng đến câu hỏi sao?”

Trình Lê: “Mọi việc đều có nguyên nhân cả.”

Nhậm Tây An nói: “Vì yêu anh, anh biết.”

Trình Lê sững sốt: “...”

Chắc anh biến dị rồi.

Da mặt dày như cô mà bình thường cũng chỉ nói thích thôi.

**

Hôm chạy marathon, Trần Mặc làm lỡ việc vào thời khắc quan trọng.

Cuộc thi đã khai mạc, nhiều người tham gia đã bước vào đoạn thi đầu đầu tiên, nhưng Trần Mặc vẫn chưa dậy.

Sau khi gọi điện thoại giục cô ấy mấy lần, Trình Lê không chờ cô ấy nữa, bắt đầu chạy trước.

Tình nguyện viên ở dọc đường rất nhiều, xung quanh cũng không thiếu gì mấy người nổi tiếng tham gia.

Có một số nhà vô địch Olympic tham gia chạy, còn có ngôi sao của giới nghệ thuật.

Khi còn đang ở đường Trường An, trong quá trình chạy, Trình Lê đi ngang qua Thờ Đông, cô gái oxy nổi tiếng yêu thích thể thao trong giới giải trí.

Toàn bộ quãng đường dài 42,195km, Trình Lê cũng không xác định được bản thân mình có thể kiên trì tiếp hay không.

Gần đây cô chưa thử chạy quãng đường dài như vậy bao giờ.

Chạy mười cây số, Trình Lê dừng ở trạm nghỉ.

Phần lớn tình nguyện viên là sinh viên của các trường đại học lân cận, sau khi Trình Lê dừng lại thì lấy một chai nước.

Cô đứng bên cái lều dựng ở trạm nghỉ, điều hòa hô hấp.

Kiểm soát nhịp điệu hô hấp xong, Trình Lê bắt đầu vặn mở nắp chai nước khoáng.

Cô vừa để tay lên thì bị ai đó cướp cả chai nước từ phía sau.

Trình Lê nhìn ra sau theo cánh tay vươn đến trước người cô, thấy Nhậm Tây An cũng đầm mồ hôi trên trán.

Nhậm Tây An vặn mở chai nước khoáng thay cô, rồi đưa lại cho cô.

Trình Lê nhận lấy uống một hớp. Cô giờ tay lên lau mồ hôi, sau đó nhìn Nhậm Tây An nói: “Anh không nói mình cũng tham gia.”

Nhậm Tây An ha một tiếng, ý ưu thế chiều cao vỗ đầu Trình Lê một cái: “Anh cũng không có nói là không đến.”

Lý Thành Khê và Vệ Uy Nhụy cũng kinh ngạc việc Nhậm Tây An xuất hiện. Max thành lập lâu như vậy, Nhậm Tây An luôn tránh chưa tham gia hoạt động đối ngoại mà Max tổ chức bao giờ, nghỉ thức trước khi chạy lần này, anh thay đổi hoàn toàn thái độ bình thường làm đại diện của Max xuất hiện trước công chúng, hình như là khiêm tốn đủ rồi.

Bây giờ cái mặc vận động viên này đang hot, có một vị lâu năm trong nghề như vậy có mặt, đối với việc phát triển của Max mà nói là chuyện tốt, Vệ Uy Nhụy vui tai vui mắt.

Trình Lê không tránh.

Hai người đang nói chuyện thì có mấy người lại gần họ.

Là mấy cô gái trẻ.

Trình Lê vừa nhìn ánh sáng trong mắt đối phương là biết tại sao họ tới.

Cô lùi ra sau mấy bước, xem trò vui.

Cô yên lặng nghe mấy cô gái đó thổ lộ hết tình yêu tha thiết với bóng bả, nghe họ nói hận quen biết Nhậm Tây An muộn, họ rơi vào hố thì anh đã giải nghệ, nghe họ nói họ là người sử dụng trung thành của Max.

Nghe họ tung hô Nhậm Tây An lên trời.

Cuối cùng nhìn họ cầm chữ kí của Nhậm Tây An, chụp chung với Nhậm Tây An.

Khi chụp chung, có bàn tay của một người chị em đồng bào ôm hờ hông Nhậm Tây An.

Mí mắt Trình Lê giật không ngừng, trong thoáng chốc nhiệt độ ánh mắt tan biến hết, khá khó coi.

Nhậm Tây An từ trong đám đông nhìn ra sau, Trình Lê lập tức nhìn sang chỗ khác.

Chụp chung xong, Nhậm Tây An đứng lại bên cạnh Trình Lê.

Trình Lê vô cùng yên lặng uống nước của cô.

Nhậm Tây An hỏi cô: “Em cảm thấy thế nào?”

Trình Lê ngẩng đầu: “Hửm?”

Cô không hiểu anh hỏi cái gì.

Nhậm Tây An nói: “Anh chưa thấy em ghen bao giờ, nên hơi tò mò.”

Trình Lê: “...”

Chỉ để biết cái này... nên vừa rồi anh mới bán mặt bán tiếng cười à?

Anh biến dị rồi, Trình Lê khẳng định.

Nhưng Trình Lê cũng không keo kiệt, cô nói cho Nhậm Tây An biết: “Anh đã thấy rồi.”

Trong trí nhớ của Nhậm Tây An không hề có thông tin như vậy, anh hỏi: “Hồi nào?”

Trình Lê nói: “Là lần tâm trạng em rất... tốt, gọi năm bát mì cho anh.”

Lúc đó anh đã rời khỏi chùa Thiền Minh, hai người gặp nhau, cô ở ven đường chờ anh, anh cùng đi ra với một cô bé trong đội cầu lông, trò chuyện rất vui vẻ.

Nhậm Tây An nhìn cô, Trình Lê nhìn lại.

Anh nhin cười, Trình Lê nhúu mày.

Nhậm Tây An kéo cô lại gần anh hơn.

Khi đó đúng là ngốc thật.

Uổng cho anh tưởng... lúc đó cô thấy anh tập luyện vất vả, anh gầy gò, cô đau lòng anh muốn để anh ăn nhiều hơn một chút.

Thì ra là muốn anh no mà chết.

Anh bật cười, đánh giá cô: “Hơi ngây thơ.”

Trình Lê nhướn mày hỏi: “Đổi lại là anh thì làm thế nào?”

Nhậm Tây An trả lời: “Trực tiếp áp đảo xử lý, còn ăn mì gì nữa chứ.”

Trình Lê: “...”

Cô đang đứng, Nhậm Tây An lại móc khăn tay trong túi ra lau mồ hôi trán cho Trình Lê.

Xung quanh có rất nhiều con mắt đang nhìn.

Ánh mắt Trình Lê chợt lóe lên.

Nhậm Tây An một tay ghi vai cô: “Đừng có phân tâm.”

Nhìn thì nhìn, anh đến là không sợ người khác nhìn.

Cam Lâm nói cho anh biết, video thi đấu trước kia có tên của anh đã lên hot search mấy lần, Vệ Uy Nhụy cũng đã nói qua tin tức như vậy từ sớm. Đám đàn em nổi tiếng, kéo mấy người xưa như họ cùng nổi tiếng theo.

Nhiều người quan tâm đến cuộc sống riêng của anh, tuy không cần thiết nói rõ với công chúng, nhưng từ trước đến nay anh không muốn giấu sự tồn tại của Trình Lê, anh cũng không phải là ca sĩ diễn viên, không cần nổi tiếng và chú ý.

Có gia đình rất an toàn.

**

Nghỉ ngơi đủ rồi, hai người lại chạy tiếp.

Nhậm Tây An chạy cùng, phối hợp với tốc độ của Trình Lê. Cả quãng đường hơn bốn mươi cây số, chưa đến bốn tiếng là xong.

Quãng đường dài như vậy, một người đi thì quá trình có thể rất gian nan, nhưng hai người cùng sánh vai chạy thì chỉ chê ngắn mà thôi.

**

Sau cuộc thi marathon, tấm ảnh Nhậm Tây An, mấy giám đốc của Max và cô gái không rõ thân phận chụp cùng một số người qua đường chạy ngày hôm đó xuất hiện trên một số weibo tiếp thị.

Người biết Trình Lê, ví dụ như người trong cung, sau khi kinh ngạc thì trực tiếp gửi lời chúc phúc. Ngược lại không gây ra sóng to gió lớn gì.

Người cần thiết bên Nhậm Tây An anh đều nói rõ xong, cũng không có chần chừ.

Quan hệ giữa anh và Max vừa lộ ra, lượng người sử dụng của Max lại có đột phá lớn, tất cả là chuyện vui.

Anh cũng dứt khoát cảm ơn lời chúc phúc của mọi người thông qua weibo chính thức của Max.

**

Mùa đông càng ngày càng hiu quạnh, chẳng mấy chốc là gần đến tết.

Trình Lê cầm mấy bản hoa văn gỗ in thử cho thầy Ngụy Trường Sinh xem

Ngụy Trường Sinh đeo kính xem mấy lần, đều là kiểu điều khắc hoa văn gỗ, một số hình dáng theo phong cách cổ.

Trình Lê nói: “Em muốn khắc một thứ, nhưng vẫn chưa mua vật liệu.”

Ngụy Trường Sinh lại nhìn kĩ kiểu dáng hoa văn lần nữa: “Định làm gì thế?”

Trình Lê nói: “Đầu giường ạ.”

Ngụy Trường Sinh mỉm cười: “Đồ gia dụng à? Sao nghĩ tới làm cái này vậy, tốn thời gian tốn công sức mà bây giờ người bình thường cũng không dùng tới. Để trong mấy cái phong cách trang trí kiểu Âu hay phong cách giản lược kiểu hiện đại có lẽ còn không hài hòa, cũng chỉ mấy thợ thủ công nhỏ chúng ta đây còn tiếp nhận được thôi.”

Trình Lê biết điều này.

Cái giường mà lần trước cô chọn phù hợp với phong cách của túp hovel viện, cũng không phải muốn mang vào chung cư hiện đại hơn để dùng.

Cô mua giường rồi, nhưng chưa cần đầu giường, cô muốn mua vật liệu đánh bóng sẵn tự khắc một cái, rồi phun sơn.

Nếu Nhậm Tây An nói là của hồi môn, vậy chuyện cô đủ khả năng làm thì muốn tốn chút việc tự mình làm.

Mọi thứ cô có bây giờ chính là đôi tay này và cái đầu của cô, cô muốn dùng hết tất cả.

Trình Lê cho Ngụy Trường Sinh xem là muốn hỏi ý kiến ông về kiểu dáng: “Thầy, thầy cảm thấy mấy bản vẽ này cái nào có hiệu quả tốt hơn một chút, độ bền cao hơn một chút.”

Ngụy Trường Sinh lật mấy tấm bản vẽ, chỉ cho Trình Lê một tấm kiểu cánh hoa cúc tung bay.

Trình Lê cười, rút tấm cô để dưới cùng: “Cái này thì sao ạ?”

Là hoa mẫu đơn.

Ngụy Trường Sinh lập tức bật cười, Trình Lê động não cái gì ông nghĩ ra ngay.

Chết dưới hoa mẫu đơn làm ma cũng phong lưu.

Hoa mẫu đơn thích hợp dùng ở đầu giường.

**

Gần tết, Nhậm Tây An và nhóm bạn các hoạt động offline khai mạc trước sau ở các nơi trong nước, bay tới bay lui khắp nơi.

Hai người gặp nhau, thời gian cũng dùng hết để âu yếm.

Nhậm Tây An bay đi Đông Bắc vẫn chưa về, Trình Lê cũng bắt ngờ có nhiệm vụ phải đi ra ngoài, theo Ngụy Trường Sinh xuống phía nam khảo sát một kiến trúc cổ.

Năm sau có một hội nghị quốc tế tổ chức trong nước, một món đồ trang trí trong nghi lễ đón khách là mô hình nhà cổ phải làm riêng.

Ngụy Trường Sinh vẫn có bóng ma về chuyện đi công tác bên ngoài, ban đầu ông kháng cự.

Nhưng Trần Mặc kiểm tra tài liệu thay cho ông xong rồi bày bản vẽ tòa nhà cổ đó trên bàn ông, nhìn chăm chăm những tác phẩm điêu khắc gỗ tinh xảo kia, ông lại động lòng.

Trần Mặc vẫn chưa làm xong luận văn trong tay, nên không đi cùng họ.

Trước khi họ đi, Trần Mặc đã kiểm tra thời tiết bên đó, vì sắp tới nơi đó sẽ có tuyết, nên Trần Mặc dặn đi dặn lại họ hãy mang theo nhiều quần áo.

Tuyết theo dự báo đến chậm hơn một chút, mãi cho đến khi Trình Lê và Ngụy Trường Sinh kết thúc lịch trình chuẩn bị về thì mới bắt đầu rơi.

Nhưng không ngờ, sau khi bắt đầu rơi thì trận tuyết này không dừng nữa.

La Nina... bão tuyết.

Mấy chữ này hơi quen.

Trình Lê nhớ lại trận bão tuyết lan khắp miền nam gây ảnh hưởng khổng lồ năm 2008, khi đó gần như là tình cảnh giống như vậy.

Trình Lê và Ngụy Trường Sinh bị kẹt ở sân bay một ngày một đêm, chuyến bay từ hoãn trở thành hủy bỏ, đến cuối cùng sân bay đóng hẳn.

Sau khi sân bay đóng, họ lại di chuyển vào nội thành.

Tuyết rất nhiều, đường cao tốc sân bay gần như không thể đi được.

Trình Lê có ấn tượng với trận bão tuyết năm 2008, hậu quả của trận bão tuyết xảy ra trước mắt cô có ảnh hưởng lớn nhất đến cô và Ngụy Trường Sinh là —— giao thông tê liệt.

Họ không có cách nào về đúng thời hạn.

Đã là ngày 29 tháng 12, tối nay Nhậm Tây An sẽ về Bắc Kinh.

Trận tuyết này tiếp tục rơi xuống, họ không có cách nào cùng nhau trải qua năm mới đầu tiên sau khi kết hôn.

Khó khăn lắm mới ra khỏi cao tốc sân bay, trong quá trình chạy vào nội thành, xe taxi lại đọng vào hòn đá ven đường do mặt đường trơn.

Trước tiên Trình Lê bảo vệ cẩn thận Ngụy Trường Sinh ở bên cạnh cô.

May mà tốc độ xe rất chậm nên không ảnh hưởng lớn.

Nhưng thêm bước này thì ảnh hưởng đến hành trình của họ, đi vào nội thành rất khó khăn, Trình Lê và Ngụy Trường Sinh đành phải tạm thời ngủ lại trung tâm huyện gần sân bay nhất này, vào ở trong một nhà nghỉ.

Huyện này có núi vây quanh hai phía, coi như là khép kín.

Inteet và hệ thống điện tạm thời vẫn chưa bị ảnh hưởng, Trình Lê kiểm tra thời tiết Bắc Kinh, bên đó tốt hơn rất nhiều.

Sập tối, Trình Lê và Ngụy Trường Sinh ra ngoài kiểm đồ ăn, tuyết đã bao phủ mặt đất một lớp dày, bông tuyết vẫn không ngừng tiếp tục rơi nhanh xuống.

Lần trước gặp tuyết ở Hoa Thỏ Cầu, cô và Nhậm Tây An cùng bị kẹt ở đó, không có gì.

Nhưng trận tuyết này gây nên sự chia xa.

Tìm ít món ăn qua loa, rồi trữ ít thực phẩm đơn giản, Trình Lê và Ngụy Trường Sinh về nhà nghỉ.

Trình Lê đã sớm nhắn tin cho Nhậm Tây An là mình sẽ về trễ.

Buổi tối cô không ngủ được, xuống tầng một nhà nghỉ.

Còn chưa xuống hết cầu thang, Trình Lê nghe thấy tiếng trẻ con khóc.

Trình Lê xuống lầu, thấy bà chủ đang bế đứa trẻ còn chưa đầy sáu tháng, vẻ mặt nôn nóng.

Trình Lê thấy vậy thì hỏi, bà chủ nhất thời vì nóng lòng mà rơi lệ. Đứa bé bị sốt, ông chủ cũng bị tuyết làm kẹt ở nơi khác chưa về được.

Tình hình đường xá bên ngoài căn bản không cho phép lái xe, gần đây lại không có bệnh viện hay phòng khám nào, cô ấy bế đứa bé ra ngoài cũng sợ dọc đường xảy ra vấn đề nên đã do dự mười lăm phút rồi.

...

Cuối cùng Trình Lê cùng bà chủ ra ngoài.

Gió tuyết bên ngoài đã lạnh lẽo hơn một chút.

Đêm khuya hơn một chút thì đất trời càng thêm lạnh lẽo.

Dọc đường Trình Lê giúp bà chủ bế đứa bé nửa đoạn đường. Đứa bé được bọc kín kẽ, họ chắn gió cho nó, chờ đến khi đi bộ nửa tiếng đến bệnh viện gần nhất, chân cô đã cứng ngắc hết.

Chờ đến khi tình hình của đứa bé ổn định lại, bà chủ không vội về, muốn ở lại bệnh viện theo dõi với con.

Trình Lê ngồi trên dây ghế trong tòa nhà cấp cứu của bệnh viện, cũng không đi vội.

Đêm khuya gió tuyết thế này, đi một mình không phải là chuyện hay.

Trình Lê ngồi trong bệnh viện hơn hai tiếng, ngồi lâu, cô cảm thấy tứ chi tê dại.

Chờ đến khi cô đứng lên hoạt động tay chân, thậm chí cảm thấy người mát thẳng băng.

Tầng sáng hôm sau, Trình Lê và bà chủ cùng đi về.

Trở về nhà nghỉ, cô về phòng ngủ bù.

Giấc ngủ này không hề ngon, cô nằm mơ thấy rất nhiều chuyện.

Mơ thấy Trình Cừ biến mất đã lâu, cũng mơ thấy Nhậm Tây An thời còn nhỏ.

Trình Cừ nói ông đã chết, cho nên không cần tìm nữa.

Nhậm Tây An còn nhỏ hỏi cô tại sao không quay lại.

Chờ đến khi Trình Lê mở mắt lần nữa, áo ngủ dính vào người, cô đã đổ mồ hôi đầy cả người.

Nhưng người không nóng, ngược lại còn rất lạnh.

Cô giơ tay lên sờ trán, có mồ hôi. Hơi gay go là cô không phân biệt được nhiệt độ cao hay thấp.

Cô không phải trẻ con nên không kiêng nhiều như vậy. Trình Lê nhớ trong vali có nhiệt kế và thuốc dự phòng.

Cô quần chăn xuống giường, chăn kéo ngã chiếc ghế trong phòng, chặn phía trước Trình Lê.

Trình Lê dừng bước.

Cô đứng im, bởi vì cô phát hiện, chiếc ghế ngã, nhưng cô lại không nghe thấy tiếng ghế gỗ va chạm mặt đất.

Trình Lê nhắm mắt lại, rồi sau đó mở ra lần nữa.

Cô đẩy sách trên cái bàn gỗ bên cạnh xuống đất... Giống như vậy, cô vẫn không nghe thấy gì cả.

Không cần tìm nhiệt kế nữa, Trình Lê cười, là bị sốt rồi.

Thân thể cô sẽ tác quái như vậy, nhiệt độ cao, ngay cả tai phải cũng không nghe thấy theo.

Lâu lắm rồi không bệnh đến mức ngay cả tai phải cũng không nghe thấy, ngay cả lần lạnh cóng ở hồ Ayakum, cô cũng không bị sốt.

Cũng có thể là do mọi mệt nhọc tích tụ lại, cũng có thể là do trúng gió lạnh đêm qua.

Trình Lê không chắc nữa.

Cô tìm thuốc hạ sốt trong vali rồi uống, khi nằm lên giường, cô mò di động bên gối nhìn một chút.

Có mấy cuộc gọi nhớ của Nhậm Tây An, còn có tin nhắn.

Cô nói tạm thời không về được, anh nói anh chờ.

Trình Lê không có cách nào gọi lại cho anh, vì bên tai cô không có bất kì âm thanh nào cả.

Nhìn giờ, đã tám giờ ngày hôm sau, Trình Lê nhắn tin cho Ngụy Trường Sinh, nói tối qua cô cùng bà chủ đi đến bệnh viện về trễ, nên ban ngày muốn ngủ bù.

Hôm qua lúc ra ngoài họ đã trữ ít thức ăn, Ngụy Trường Sinh chắc cũng không có vấn đề gì.

Bên tai không có âm thanh, thế giới chắc hẳn yên tĩnh.

Nhưng Trình Lê nằm trên giường, thái dương bị một số hình ảnh quay cuồng trong đầu quấy nhiễu không hề yên ổn.

Cảm giác này rất mệt mỏi, mồ hôi lạnh trên người không ngừng thấm ra ngoài, Trình Lê cảm thấy cả người cô gần như sắp mất nước.

Đang lúc nửa tỉnh nửa mê, Trình Lê không biết đã vùng vẫy bao lâu, ánh sáng và bóng tối trong phòng gần như đã biến đổi một lượt.

Khi cô mở mắt lần nữa là đang cảm thấy thân thể bay lên.

Cô nhấc mí mắt, trong tầm mắt xuất hiện một bờ cầm mà cô quen thuộc.

Trình Lê khẽ nâng tầm mắt, nhìn thấy gò má Nhậm Tây An.

Trình Lê chớp mắt một cái. Bóng người trong mơ cũng thật rõ ràng.

...

Khi Trình Lê tỉnh lại lần nữa là ở trên giường bệnh của bệnh viện.

Trình Lê liếc nhìn người đang nằm ngủ bên giường cô, là Nhậm Tây An. Khuôn mặt anh khi ngủ vẫn hiện lên vẻ mệt mỏi.

Thì ra không phải là mơ.

Trình Lê lại chuyển tầm mắt nhìn về phía cửa sổ của phòng bệnh, cô còn có thể nhìn thấy bông tuyết rơi nhanh xuống qua lớp kính.

Con bão tuyết này vẫn chưa dừng, khoảng cách hơn một ngàn cây số từ Bắc Kinh đến đây, bên trong ngăn cách núi, ngăn cách sông, ngăn cách hồ.

Trong tình hình giao thông của mấy thành phố tê liệt do bão tuyết, anh đến đây thế nào?

Trình Lê không biết Nhậm Tây An đến đây thế nào, nhưng cô có thể tưởng tượng khi anh đến chắc chắn trải qua bao quanh co vắt vẻo, cần phải vượt núi băng đèo.

Cô thậm chí chưa từng nói với anh vị trí cụ thể của cô.

Nhưng anh đã đến.

Chỉ suy nghĩ một chút thôi, trong lòng Trình Lê rất ấm áp, sự ấm áp này lan từng chút một ra lồng ngực cô, tràn đầy hóc mắt cô.

Trình Lê mấp máy môi, gọi tên Nhậm Tây An.

Cô đã lên tiếng, nhưng vẫn không nghe thấy bất kì âm thanh gì.

Nhậm Tây An cũng không bị cô làm giật mình tỉnh giấc.

Nếu tai phải chưa khôi phục, thì Trình Lê không động dậy nữa.

Cô nhắm mắt lại.

Trong lòng cô đang đọc một chữ... Ngốc.

Anh thật là ngốc.

Hồi mười tám tuổi, Trình Lê ngủ trưa trên chiếc ghế gỗ trong chùa thức dậy, bờ vai Nhậm Tây An là gối của cô.

Vì để cho cô thoải mái hơn một chút, khi thức dậy, cô thấy anh ngồi thẳng tắp trước khi cô ngủ khom lưng xuống, hạ thấp độ cao của vai.

Anh ngồi như một ông già.

Trong đôi mắt của Trình Lê khi đó đầy ắp dáng vẻ nghiêm túc lật sách của anh, cô cảm thấy như vậy già đi cũng rất tốt, chỉ cần anh ở bên cạnh; hai mươi sáu tuổi, Trình Lê tỉnh lại từ trong giấc mộng, Nhậm Tây An cách xa ngàn dặm nhảy xuống bên cạnh cô, thấy đôi mắt buồn ngủ mệt mỏi của anh, Trình Lê đột nhiên sợ già đi, cho dù Nhậm Tây An luôn ở bên cạnh cô, nhưng cô hi vọng thời gian như vậy chậm hơn một chút mới tốt.

Thời gian này càng chậm, thì mới có thể ở bên nhau lâu hơn.

Trình Lê chưa từng nói với Nhậm Tây An, cô ra đời khi Trình Cử và Nhạc Hải Âm đi xa, ở Tây An.

Cả đời này của cô, bắt đầu là anh, kết thúc cũng là anh.

Nhất định phải sống đến trăm tuổi mới là tốt.

Nếu có đời đời kiếp kiếp thì luôn là anh mới tốt.

Trình Lê cũng nhớ, cô còn rất nhiều chuyện chưa nói với Nhậm Tây An.

Lỗ tai của cô, quá khứ u ám của cô... Cô mở mắt, nhìn về phía khuôn mặt khi ngủ của Nhậm Tây An lần nữa.

Cô đã quyết định. Chờ anh tỉnh lại, nói cho anh biết tất cả.

Đây là người có quyền biết rõ tất cả về cô nhất trên thế giới này, người đàn ông của cô.

Anh đặt cô giữa đôi mày, cô nên tặng lại anh tất cả của cô.

Nếu anh nghe xong rồi cảm thấy khó chịu, cô sẽ dỗ anh.

Bởi vì là anh, cô có thể lấy ra viên kẹo ngon nhất trên đời này.

—— Hết chính văn bản Intcet ——

Nguyên thế gian năm tháng có thể chậm lại, nguyên tất cả người xưa nhưng nhớ nhau trên thế giới có thể bên nhau.

Hi vọng rằng mỗi cô gái đọc câu chuyện này đều có thể để cho ánh sáng trong lòng sáng lâu hơn, biết đâu bên cạnh chúng ta sẽ có họ hàng bạn bè thậm chí người xa lạ dựa vào ánh sáng này để bước ra khỏi bóng tối. Hi vọng rằng tình yêu giữa người với người đều có thể dài lâu.

Lời tác giả (Chỉ đáng ý quan trọng):

Ban đầu đặt tên này cho truyện có mấy nguyên nhân.

Cửu hoang Himalaya nhắc đến trong truyện có khả năng vượt núi băng đèo ở khu vực cao hơn mực nước biển, ngay từ đầu truyện hai người cũng tiếp xúc lần nữa khi leo núi. Thế là có mấy chữ “vượt núi băng đèo” (FY: cụm này có nghĩa bóng là vượt qua/khắc phục mọi khó khăn, trắc trở) này. Ban đầu có suy nghĩ khác là em gái Nhậm là người theo đuổi, anh Trình có ánh trăng sáng của cô (FY: em gái Nhậm và anh Trình là cách tác giả gọi hai nhân vật), cho nên nói là “anh” vượt núi băng đèo. Kể cả việc từng cân nhắc để em gái Nhậm tàn nhưng không phé, anh Trình hoàn hảo không chút tì vết, anh đi về phía cô sẽ khó khăn hơn, phù hợp với việc vượt núi băng đèo. Trước đó có thảo luận với bạn về dự tính này, được cho hay là tạo hình nhân vật em gái Nhậm của bản này rất không nam chính hơn nữa còn gượng ép đau khổ, cuối cùng đổi thành bản hiện tại. Bây giờ nghĩ lại, hai dự tính này là hai câu chuyện hoàn toàn khác nhau.

Sau khi thay đổi thì nội dung và tên truyện ít phù hợp hơn, nhưng cuối cùng tên truyện không đổi là vì cuối cùng lần này em gái Nhậm vượt núi băng đèo mà đến. Thật ra là muốn nói về một thái độ yêu kiên định.

Trong đó cũng từng cảm thấy tiếc, sau khi sửa thì truyện biến thành gương vỡ lại lành, nhưng tất cả mối tình gương vỡ lại lành lúc nào cũng khiến người ta cảm thấy không đủ sung sướng, ngọt ngào, cho nên sau này truyện dài có lẽ tôi sẽ không đụng vào kiểu gương vỡ lại lành nữa.

Tôi hi vọng tình yêu trong truyện trung trinh, sôi nổi, thẳng thắn vô tư lại sáng khoái.

Tôi cũng từng định cho truyện có không ít trắc trở, ví dụ như một ít nhân họa, ví dụ như một ít tổn thương bất ngờ. Họ phát triển quá thuận lợi thì tôi sẽ cảm thấy ít hấp dẫn hơn, nhưng viết một hồi lại cảm thấy tính cách hai người là loại người mọi chuyện lớn đều có thể hóa thành chuyện nhỏ, mấy trắc trở đó mà viết ra thì có lẽ giống nhân vật phụ tự biến thành trò hề hơn, cũng sẽ có vẻ khuôn mẫu hóa.

Có một số nội dung chính lưu trong file, cuối cùng không viết, không xuất hiện trong truyện.

*

Một phần ngoại truyện sẽ đăng trên Tấn Giang, còn một phần vì đã kí xuất bản sách nên sẽ để lại trong sách.

Nói thật tôi là một người không viết được nhiều ngoại truyện, tôi liệt kê một chút, thứ có thể viết ngoại truyện có những thứ sau đây:

【Nhân vật chính】 Truyện trước: anh Nhậm và em gái Lê hồi trẻ yêu nhau.

Truyện sau: Tiếp chính văn, cùng với khi họ ở tuổi trung niên và về già (Ngày mai đăng cái này trước nhé, viết tiếp)

Truyện riêng: Bản dự tính ban đầu kia, làm một truyện ngắn.

Góc nhìn đời thứ hai.

【Nhân vật phụ】

Tần Đàm – Diệp Liên Thiệu – Nhậm Tĩnh Du

Trần Nghi Quang – Lộc Nguyên

Trần Mặc – Trần Nghiễn

Trình Cừ – Phương Thúc – Nhạc Hải Âm (cái này dùng để nói rõ một số chuyện)

Vệ Uy Nhuy – Lý Thành Khê

Nhân vật phụ gần như toàn là kiểu yêu nhau lắm cắn nhau đau.

Mấy cái liệt kê ở trên chắc sẽ không viết hết được, như vậy thì quá nhiều, sẽ chọn mấy cái trong đó, mọi người muốn đọc cái nào thì có thể bình luận tôi cố gắng viết, nếu xuất bản không dùng đến thì sẽ chỉ đăng ở bản trên mạng.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Núi Băng Đèo Anh Đến Với Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Ngoại Truyện: Xuân Thu Viết Trong Đôi Mắt Em (1)

Sau khi thoát khỏi con sóng cao và cơn bão tuyết áp sát miền nam về Bắc Kinh, trọn một tháng, Trình Lê tám giờ đi làm năm giờ tan làm rất rảnh rỗi, Nhậm Tây An thì đặc biệt bận rộn.

Trong lĩnh vực mạng, ba công ty mạng khổng lồ BAT không ngừng vây quanh, cuối cùng Max dựa theo Tencent.

Đứng ngoài là không thể nào, chỉ là vì một cuộc sống tốt hơn.

Trong truyền thuyết, một sự nghiệp dựa vào sức mạnh của một cá nhân là có thể thuận lợi, nhưng trong thế giới hiện thực cá bé nuốt tôm, một công ty mới muốn giấc mơ đạt kết quả thì cần vốn liếng, cần kĩ thuật hỗ trợ, cũng cần có một nền tảng lớn hơn.

Nhưng một bàn tay lớn nhúng vào cũng có tai hại, tương lai của Max sẽ bị người khác hạn chế.

Đề đột phá, sau khi thiết bị đeo trên người toàn diện ra thị trường, Max liền khởi động dự án khác đã được duyệt trước đó —— người máy —— huấn luyện viên thể dục phiên bản âm thanh di động thông minh, hợp tác với phòng thí nghiệm nghiên cứu của trường đại học để phát triển chương trình mới.

Nhậm Tây An bề bộn nhiều việc, nhưng chỉ cần ở Bắc Kinh là gặp Trình Lê mỗi ngày.

Bình thường anh sẽ dành thời gian về tư hợp viện, khi không dành thời gian được thì sẽ nhắn tin cho Trình Lê bảo cô sang tìm anh.

Trong tin nhắn anh sẽ cho cô địa điểm, có lúc là phòng làm việc của Max, có lúc là một phòng thuê ở khách sạn khi mấy tổ dự án nào đó của Max đầy nhanh tốc độ.

Trình Lê làm cô nàng gọi là đến một khoảng thời gian rất dài.

Chuyện này cũng không có gì, anh tìm cô và cô tìm anh như nhau cả.

Trình Lê cảm thấy giữa đàn ông và phụ nữ không cần tính rõ như vậy, giữa vợ và chồng thì càng không cần tính rõ ràng đến như vậy.

Nếu thật sự tính rõ như thế, e rằng trên đời sẽ có rất nhiều đôi vợ chồng tranh luận ai trên ai dưới, rốt cuộc tổn sức khác nhau.

**

Nhậm Tây An bận thì rất bình thường.

Nhưng từ từ, Trình Lê phát hiện vấn đề trong đó.

Cô đã tính thử, kể từ sau khi Nhậm Tây An biết cô bị điếc một tai, lời anh đã nói với cô cộng lại có thể còn không viết đầy một tờ giấy A4.

Vốn nên gọi điện thoại còn biến thành tin nhắn vừa xem là hiểu ngay không cần dùng tai nghe.

Lượng tin nhắn tăng lên, nhưng điện thoại gần như không có máy.

Trước mắt cô, tính cách thuờ thiếu thời của Nhậm Tây An rõ ràng đang từ từ trở lại, trở lại thì có nghĩa là anh nói nhiều hơn. Năm đó hai người họ chính là quá rảnh rỗi nói chuyện càng cảm thấy cá mè một lứa nên mới tiến thêm một bước quyến rũ nhau, tuy bước đầu tiên của họ là bắt đầu từ việc xem mặt đầy nông cạn.

Nhưng Nhậm Tây An thay đổi một nửa rồi còn nói ít hơn khoảng thời gian trước.

Ngứa một tháng trong hôn nhân à?

Thật cmn nhanh mà.

Trình Lê vừa nghĩ vừa khắc hoa mẫu đơn của cô, suy nghĩ nhiều thì động tác tay cũng nhanh hơn, tay nhanh thì hoa văn vốn nên có đường cong mềm mại trở nên cứng hơn nhiều, cánh hoa mẫu đơn vốn nên hơi khép lại, từ từ giống như sắp xòe ra vậy.

Khắc một hồi, Trình Lê lại cảm thấy mình suy nghĩ buồn cười.

Cô cảm thấy cô cũng coi như là một người thoát tục, nhìn như vậy thì cũng tục lắm.

Cô lại nảy ra suy nghĩ khác.

Nhậm Tây An cảm thấy cô một tai khó nghe, nên dùng tiết kiệm một chút thay cho cô sao?

Phi... Không thể nào.

Trình Lê cảm thấy Nhậm Tây An có thể đương đầu với mọi chuyện nhiều hơn cô tưởng tượng.

Uổng cho cô lo anh mềm lòng khó chịu, còn suy nghĩ xem lỡ như anh không kìm được đôi mắt ửng đỏ thì nên dỗ thế nào nữa.

Sự thật chứng minh là cô lo nghĩ nhiều quá, người ta kiên cường lắm đó.

**

Tối hôm đó, khi Trình Lê vào khách sạn theo địa chỉ Nhậm Tây An cho cô, Vệ Uy Nhụy tới trước thăm hỏi một đám chó tăng ca dẫn một chàng trai có dáng vẻ sinh viên tới đưa món ngọt, đúng lúc gặp Trình Lê ở đại sảnh.

Xa xa, Vệ Uy Nhụy vẫy tay với Trình Lê.

Vệ Uy Nhụy vốn là người có tính cách xởi lởi, một tháng nay cô ấy cũng chạm mặt Trình Lê nhiều, gọi thẳng: “Em dâu, sang đây nào.”

Trình Lê lại gần cô ấy, ba người cùng đi vào thang máy.

Trước tiên Vệ Uy Nhụy giới thiệu chàng trai xách đồ sau lưng cô ấy: “Thực tập sinh mới tuyển kì này, tuổi trẻ tài giỏi, chịu khó lắm, tôi tiện tay bắt làm tài xế.”

Vệ Uy Nhụy luôn sôi nổi, Trình Lê cũng không phải gặp cô ấy lần đầu, nhưng ánh mắt nhìn Vệ Uy Nhụy của cậu thực tập sinh sau lưng cô ấy có phần không đúng lắm.

Trước đây Trình Lê nhìn Nhậm Tây An bằng ánh mắt này không ít, cho dù cô chưa soi gương bao giờ, nhưng cô rất nhạy cảm với thứ này.

Trình Lê nhớ khi Nhậm Tây An nhắc đến lịch sử lập nghiệp với cô có nói qua mối quan hệ trước của Vệ Uy Nhụy và Lý Thành Khê, hai người bạn hợp tác của anh.

Lúc đó cô thuận miệng hỏi một câu: Còn có kịch à?

Nhậm Tây An dùng đánh giá của anh trả lời: Có.

Ánh mắt của cậu thực tập sinh này rõ ràng như vậy, Trình Lê cảm thấy Vệ Uy Nhụy chắc chắn sẽ đọc ra. Vệ Uy Nhụy làm về hoạt động và phát triển, am hiểu chuyện giao thiệp với người khác.

Nhưng nếu Vệ Uy Nhụy có thể đọc ra ý đồ của cậu thực tập sinh trẻ tuổi này, nhưng lại vẫn bắt cậu ta bên cạnh, Trình Lê không hiểu cách làm như vậy lắm.

Nếu đối phương tỏ ý, không yêu thì không cho anh ta cơ hội, không cho anh ta hi vọng là nguyên tắc của Trình Lê.

Vệ Uy Nhụy lại nhanh chóng nói với chàng trai sau lưng: “Vợ giám đốc Nhậm.”

Lần đầu tiên Trình Lê nghe thấy xưng hô như vậy, cảm thấy không xuôi tai lắm.

Trình Lê chưa từng có lập trường hỏi chuyện riêng của Vệ Uy Nhụy, càng chưa từng có ham muốn hỏi.

Vào thang máy, nhìn con số nhảy trên bảng điều khiển, Trình Lê chỉ hỏi Vệ Uy Nhụy: “Còn phải bận bao lâu nữa?”

Đuôi mắt hẹp dài của Vệ Uy Nhụy nhướng một cái, cô ấy nói cho Trình Lê biết: “Hơn một tuần? Xem thứ làm ra lượt này mọi người có hài lòng hay không, chó IT chết sớm, cơ bản là chết như vậy đây.”

Trình Lê im lặng nghe. Vệ Uy Nhụy soi vách thang máy sửa sang lại mái tóc bị gió bên ngoài thổi rối, sau đó lại nói cho Trình Lê biết: “Có thời gian thì em cũng khuyên Nhậm Tây An đừng liều mạng nữa, nói câu khó nghe nhưng đặc biệt giống chân lý ấy, mấy ông chủ một chết thì mọi người cũng cảm

thấy là phải đó.”

Vệ Uy Nhụy có thể mở cửa phòng, ba người cùng vào phòng rất nhanh.

Trình Lê ăn mặc đơn giản tùy ý, Vệ Uy Nhụy vẫn là bộ dạng có thể đi xã giao bất cứ lúc nào.

Hai người phụ nữ đứng chung một chỗ, một người như tranh thủy mặc một người như bức tranh rực rỡ, ai nấy có vẻ đẹp riêng, nhưng mấy người trong phòng không có ý ngẩng đầu rời khỏi màn hình máy tính.

Vệ Uy Nhụy cời một chiếc giày cao gót gỗ gõ tủ giày, lúc này mới có mấy ánh mắt nhìn sang, nhưng vẫn không phải là tất cả.

Vệ Uy Nhụy mắng mấy tiếng.

Trình Lê cười cười, ở trong ba buồng, cô không tìm ra bóng dáng của Nhậm Tây An.

Một lập trình viên trong đó nói cho cô biết: “Anh Nhậm mới ra ngoài, chị dâu chờ một chút nhé.”

Xưng hô của họ với Nhậm Tây An, Lý Thành Khê và Vệ Uy Nhụy, khi mặt đối mặt bất kể là lớn hay nhỏ, nhất loạt lấy anh và chị làm chuẩn. Khi giới thiệu với người ngoài thì mới dùng chức vụ.

Đây là một biểu hiện của văn hóa doanh nghiệp tự do của Max.

Vệ Uy Nhụy dặn cậu thực tập sinh chia món ngọt cho mọi người, sau đó quây xem tiến độ dự án.

Trình Lê ngồi trên cái ghế sofa gần đó, gọi cho Nhậm Tây An.

Điện thoại còn chưa nói máy, Trình Lê nghe thấy Vệ Uy Nhụy hỏi một cấp dưới: “Lão Khê đâu, không phải buổi trưa anh ấy tới đây đưa người mới trợ giúp sao?”

Có người trả lời cô ấy: “Tối rồi, anh Khê nói lý lịch và tác phẩm đưa khi tuyển xem còn được, nhưng tối thật sự thì vừa làm là suy sụp rồi. Anh Khê nói bây giờ không có thời gian dạy dỗ, mắng người ta một trận, anh Nhậm cũng không đỡ, cuối cùng em trai khóc đi một nước rồi.”

Vệ Uy Nhụy: “...”

Mấy giây sau, cô ấy hạ thấp giọng nói với Trình Lê: “Cái đám khôn khiếp này!”

Trình Lê cũng hiểu rồi, Vệ Uy Nhụy dẫn một thịt tươi có ý với cô ấy tới, có lẽ chính là cho Lý Thành Khê theo lý vừa khéo cũng ở đây thấy.

Khi Vệ Uy Nhụy nói mấy chữ này xong, điện thoại của Trình Lê cũng thông. Cô đặt bên tai phải nghe, giọng nói khàn khàn của Nhậm Tây An truyền tới: “Cửa đối diện, em sang đây đi.”

Trình Lê nhú mày, cứ như lão phật gia ra lệnh vậy.

Anh cúp điện thoại rất nhanh, Trình Lê chỉ chỉ cửa với Vệ Uy Nhụy: “Tôi ra ngoài một chút.”

Vệ Uy Nhụy cười cười xua tay, chuyện vợ chồng mới mà, cô ấy cũng không dính vào.

Đêm xuân đáng giá ngàn vàng, cô ấy chưa từng trải qua, nhưng hiểu ý mặt chữ.

**

Trình Lê còn chưa gõ cửa đối diện, Nhậm Tây An mở cửa từ bên trong, kéo cô vào.

Trình Lê bị anh đè lên cửa, trong căn phòng này chỉ bật một cái đèn nhấp nháy trong phòng ở, đoạn hành lang nhỏ sau cửa này rất tối.

Nhậm Tây An không trực tiếp cắn Trình Lê như mấy lần trước, chỉ khom người dựa đầu lên vai cô, một phần trọng lượng đặt trên người cô.

Anh đặt đầu bên vai phải Trình Lê, giot tay trái lên chạm vào tai trái Trình Lê, vuốt nhẹ nhẹ.

Trình Lê thờ dãi nói: “Mệt lắm ư?”

Nhậm Tây An ậm ờ ừm một tiếng, sau đó nói: “Phải, em an ủi một chút đi.”

Trình Lê ôm chặt anh, đồng thời quay đầu hôn sau tai anh.

Nhậm Tây An lại cười một tiếng: “Chỗ đó không mệt.”

Trình Lê không khách sáo, cắn tai anh một cái.

Nhậm Tây An cũng không giận: “Được, anh cũng không trông mong em dịu dàng lắm đâu.”

Trình Lê cảm thấy dở khóc dở cười, từ đầu đến cuối đầu Nhậm Tây An đề lên vai cô, cô không thể nhúc nhích nhiều.

Trình Lê mò dây thắt lưng của anh.

Nhậm Tây An nói: “Chờ lát nữa, để anh dựa một chút trước đã, tích sức lực.”

Trình Lê: “...”

Đầu tiên cô cảm thấy buồn cười, hết nói nổi, sau đó là nỗi đau lòng dâng lên từ đáy lòng.

Trình Lê buông tay, ôm anh lần nữa: “Chờ anh làm chuyện muốn làm xong thì hãy nghỉ ngơi một lát đi.”

Cô chỉ sự nghiệp của anh.

Cô không nói anh đừng liều mạng quá.

Người đàn ông ở độ tuổi có giấc mơ có sức lực thì nên liều mạng, như vậy thì sau này sẽ không tiếc nuối.

Cô không chinh chiến cùng anh, cô sẽ không chọn cách làm việc như vậy, nhưng cô có thể hiểu được, cũng cho anh bờ vai để anh dựa một chút. Anh cũng không một lòng xông về phía trước mà không để lại cho họ cả thời gian gặp nhau mỗi ngày, đây là sự nỗ lực chung của họ, cũng là sự thỏa hiệp với nhau.

Nhậm Tây An nghe, cười một cái: “Cảm thấy anh là kẻ cuồng công việc à?”

Trình Lê không phủ nhận.

Nhậm Tây An ngẩng đầu lên từ đầu vai cô, nhìn cô từ trên cao, vẫn dõn cô vào trong không gian nhỏ hẹp sau cánh cửa: “Anh hai phải, anh không phải.”

Trình Lê ờ một tiếng, đột nhiên nói: “Tôi nay anh nói nhiều hơn một chút.”

Hôm qua gặp, anh gần như là vội vã lắm, làm xong thì ôm cô ngủ.

Nghe vậy, Nhậm Tây An nhìn kỹ về mặt cô, anh bình tĩnh nhìn cô một hồi, sau đó xoay sang cười híp mắt để bàn tay lên đầu Trình Lê.

Anh đặt tay nằm ngang nhìn chăm chăm một cái, rồi lấy xuống.

Trình Lê không hiểu anh đang làm gì, Nhậm Tây An nói một cách lưu manh: “Cô gái à, diện tích đầu em không lớn, nghĩ gì mà không đủ dùng thì hỏi thẳng anh, đoán được đây là trò gì không? Em cảm thấy gần đây anh nói ít à?”

Trình Lê chớp mắt một cái, lông mi run tới run lui.

Thật đúng là.

Cảm thấy anh nói ít, chẳng phải là đã cảm thấy bị lạnh nhạt sao?

Nhậm Tây An cười: “Có phải là có hay không? Trước đây tư duy logic của em thẳng tắp mà, bây giờ học được cách quanh co rồi.”

Trình Lê nhéo hông anh một cái, Nhậm Tây An cười vui vẻ hơn, nhất thời không dừng lại được, cười đến mức ho khan mãi.

Sau khi dừng lại, anh phủ tay lên bụng Trình Lê, rồi nói mấy câu khiến Trình Lê cảm thấy anh rất muốn ăn đòn: “Mỗi ngày nói nhảm thêm mấy câu, vậy trực tiếp ôm em ngủ, còn hoạt động sức lực gì đó nữa. Nhưng cũng nên có rồi nhỉ.”

Cây cối lâu như vậy, toàn là gieo giống trực tiếp.

Trình Lê: “...”

Là cô nghĩ sai rồi, tính cách trước kia của anh quả thật đã quay lại gần hết.

Những việc suy nghĩ trước đây có thể là ảo giác của cô.

Trình Lê ờ một tiếng nói cho anh biết: “Đàn ông nhìn mấy vi tính lâu, ảnh hưởng đến chất lượng tình trùng.”

Nhậm Tây An nói: “Anh không phải là người bình thường.”

Lý thuyết bình thường không thích hợp.

Anh dồn về trước một chút, Trình Lê cảm thấy ngực bị anh dồn chặt, lưng cô dính sát vào cửa.

Trình Lê khẽ nâng mặt: “Có sức rồi à?”

Nhậm Tây An đang nhìn tai trái cô, nói: “Làm cái này xong là có thể nghỉ lâu lắm. Dành thời gian, anh có sắp xếp khác.”

Anh bận là để dành ra một khoảng thời gian.

Vị trí mà tầm mắt anh định vị, Trình Lê nhìn thấy, ở nơi tai trái bị điếc của cô.

Trình Lê nói: “Không ảnh hưởng đâu, thật đấy.”

Dường như Nhậm Tây An không hề nghĩ ngợi, lập tức rời khỏi người cô trả lời cô: “Nói vớ vẩn!”

Trình Lê: “...”

Khi cô nói giữa đất trời lạnh lẽo, anh chỉ yên lặng nghe, yên lặng đến mức Trình Lê cảm thấy anh như thất thần rồi vậy.

Phản ứng của anh lúc này... Trình Lê không biết là cung phản xạ của anh quá dài, hay là anh chịu đựng quá giỏi nữa.

Nhậm Tây An đưa lưng về phía cô, trong đầu là dáng vẻ có người gọi Trình Lê mà cô không hề nhúc nhích ở bên hồ Ayakum.

Lúc đó anh đã cảm thấy không đúng, thì ra là thật sự không đúng.

Làm sao mà không ảnh hưởng được cơ chứ... Nếu khi có người gọi cô là chân cô giẫm lên phần đất sắp sạt lở thì sao?

Nếu là trong những khoảnh khắc sống chết mà cô không quan sát thì sao?

Trình Lê đi mấy bước về trước, ôm hông Nhậm Tây An từ phía sau.

Cô lại thờ dài nói cho anh biết: “Khám nhiều lần rồi, kết quả như nhau.”

Nhậm Tây An đặt tay lên bàn tay ôm hông anh của cô, hỏi: “Tuyệt vọng rồi ư?”

Trình Lê không dám ừ, sợ anh tức giận.

Nhậm Tây An xoay người kéo cô vào lòng ôm chặt, sờ đầu cô: “Anh vẫn chưa. Em hãy để anh thử, thử hết rồi thì sẽ theo em không gầy vò em nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Vượt Núi Băng Đèo Anh Đến Với Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Ngoại Truyện: Xuân Thu Viết Trong Đôi Mắt Em (2)

Nhậm Tây An ôm quá chặt, sức mạnh đó siết xương sườn Trình Lê phát đau.

Cả thân hình cao to rắn chắc của Nhậm Tây An dính vào người Trình Lê. Trình Lê hơi ngửa đầu, cuối cùng đồng ý: “Vậy được, chuyện nhỏ theo anh trước.”

Câu này của cô không hề qua loa lấy lệ.

Nhưng giọng điệu khiến Nhậm Tây An cảm thấy nghe ra cũng không đúng lắm.

Câu này nói cứ như cô đang nhường anh vậy.

Nhậm Tây An nhẹ tay hơn một chút, cười đến mức có phần bất đắc dĩ.

Trình Lê cư xử không theo lẽ thường, với anh mà nói thì là thứ giải lao rất tốt.

Trình Lê nhanh chóng đổi đề tài, chọn trọng điểm hỏi: “Tối nay có mấy tiếng?”

Hơi thờ ảm áp của anh lướt quanh mặt cô: “Lâu lắm, đến rạng sáng.”

Màn đạo đầu kia có thể làm đầy đủ hơn một chút.

Dưới ánh sáng mờ mờ, Trình Lê nghe vậy thì khẽ nhón chân hôn anh.

Nếu như thật sự có thể đến khi trời sáng thì rất khó có được.

Khoảng thời gian này anh gắng gượng rất lâu, có khi nghĩ tới gì đó, vừa ngủ được nửa giấc thì choàng tỉnh, thức dậy tiếp tục gõ bàn phím, luôn luôn hoạt động. Có khi cô ngủ thì anh đi ngay.

Trách nhiệm cũng được, giấc mơ cũng được, để dành thời gian đi khám tai cô cũng được... đều là lý do của anh.

Anh đôi sang xem trọng tình cảm không khó, nhưng Trình Lê muốn làm việc tác thành và bảo vệ hơn.

Chỉ cần anh quý trọng bản thân, đối với cô mà nói, mọi thứ còn lại đều không quan trọng như vậy.

So với vợ chồng, Trình Lê thích một từ khác hơn —— bạn đời.

Nhậm Tây An đi khai phá vùng trời mới, leo lên đỉnh núi cao mà anh có thể leo tới, cô sẽ luôn hô hào cổ vũ cho anh.

Anh mệt mỏi cần cấp dưỡng, cô là trạm trung chuyển của anh.

Anh chán chường, muốn quay về tổ, cô là đại bản doanh của anh.

Cầm Trình Lê cọ qua cầm Nhậm Tây An.

Mấy ngày bận tới mất tới mũi khiến nhịp điệu sinh hoạt, làm việc và nghỉ ngơi của anh rối tung.

Cầm Nhậm Tây An mọc râu lởm chởm, không có vẻ sạch sẽ như thường ngày.

Anh không thường xuyên ra mặt vì Max như Lý Thành Khê và Vệ Uy Nhụy, anh đã trốn mấy ngày nay, chỉ chuyên tâm nghiên cứu dự án.

Nhưng hơi thở trên người anh rất sạch sẽ.

Trình Lê hôn qua rất nhiều chỗ.

Cô lần lượt hôn qua đôi môi Nhậm Tây An, sống mũi anh, gò má anh, vành tai anh, vàng trán tròn bóng của anh.

Cuối cùng cô hơi kéo chiếc áo len trên người anh để lộ bờ xương quai xanh hơi nhô lên của anh.

Nhậm Tây An bị cô chạm đến mức có hơi mất kiên nhẫn, hơi nhột.

Có hai con kiến đang bò trong tim và xương cột sống anh, khiến anh muốn cử động từ trong ra ngoài, muốn đè cô.

Nhưng anh dần xuống, cũng không ngăn Trình Lê lại, mặc cho cô làm.

Ngược lại là Trình Lê nắm bàn tay định di chuyển sau lưng cô của anh, ghì tay anh bên eo cô, không cho cử động.

Hô hấp đan xen quanh quẩn bốn phía, Trình Lê lưu lại một dấu răng nhàn nhạt trên xương quai xanh của Nhậm Tây An.

Cô hôn qua nhiều chỗ của anh như vậy, Nhậm Tây An khẽ cười một tiếng, hỏi cô: “Chơi vui không?”

Trình Lê đáp: “Coi như chấp nhận được.”

Cách chơi này không mới mẻ lắm, nhưng cũng đủ để cho cô vui.

Nhậm Tây An cự tay ra khỏi sự kiểm soát của cô. Anh hơi trượt tay xuống từ bên eo cô luồn vào trong quần cô, sau đó là quần lót.

Bàn tay ấm áp của anh khẽ chạm qua khe hở giữa mông Trình Lê, đồng thời nói: “Cái này chấp nhận được không?”

Cái này càng khiến người ta khó chịu đựng hơn là đụng chạm bằng sức lực mạnh mẽ.

Con kiến bò trong lòng Nhậm Tây An bò vào lòng Trình Lê.

Trình Lê kim không đặt kẹp tay anh một cái.

Nhậm Tây An không nhúc nhích nữa.

Anh thở gấp, nhưng đôi mắt sáng trong, lại mỉm cười.

Anh hỏi Trình Lê: “Ăn tối chưa?”

Trình Lê gần như dựa người vào vai anh.

Giọng điệu của cô không tốt cho lắm “Tư thế bây giờ thích hợp để hỏi chuyện này sao?”

Nhậm Tây An thu tay lại, dồn lửa ở thân dưới xuống.

Anh đã nhìn ra đáp án từ vẻ mặt cô, thế là quyết định: “Vậy ăn cơm trước.”

Đôi mắt Trình Lê đã ẩm ướt không ít, nhưng nhìn gò má kiên nghị của anh thì cũng có thể từ từ lấy lại lý trí.

Huyệt thái dương của Nhậm Tây An cũng đang đập, bó đuốc châm vừa rồi, thời cơ không đúng.

Anh bị Trình Lê khơi bốc hỏa mạnh hơn một chút.

Trình Lê nhìn anh, dò xét một hồi, việc Nhậm Tây An dừng lại đúng lúc không thể nào là vì anh trinh liệt cũng không thể nào là do anh không cần.

Nhậm Tây An đi đến toilet, biết cô không hiểu bèn quay đầu giải thích cho cô: “Lão Khê ở bên trong, trong phòng ngủ.”

Trình Lê: “...”

Trình Lê có chút muốn cắn anh.

Anh bận đề cô vào cửa, bận đến mức không rảnh nói một câu trong phòng còn người khác sao?

Cô nghiến răng hỏi Nhậm Tây An: “Cửa phòng ngủ đóng chưa?”

Lý Thành Khê không điếc, có thể nghe thấy tiếng nói chuyện.

Nhậm Tây An nói đầy thoải mái: “Quên rồi, em đi xem thử đi.”

Trình Lê lườm anh.

Trước khi bóng lưng Nhậm Tây An biến mất khỏi tầm mắt Trình Lê, anh lại nói: “Không cần lo đâu. Nói tới thì nói anh không đứng đắn, dụ dỗ người khác.”

Trình Lê: “...”

Thế thái nhân tình đúng là thay đổi rồi mà.

**

Cửa phòng ngủ đóng kín kẽ, đương nhiên Lý Thành Khê không nghe cũng không nhìn thấy chuyện bên ngoài phòng ngủ.

Nhậm Tây An ở trong toilet sửa soạn xong thì đẩy cửa phòng ngủ ra, dẫn Trình Lê vào.

Trên chiếc giường lớn, chiếc chăn bông trải đầy cô đơn, Lý Thành Khê vùi trong đó ngủ cũng khá yên ổn.

Nhưng cũng không biết tại sao lại có vẻ hơi đáng thương.

Trình Lê nhìn sang, Nhậm Tây An thấp giọng nói: “Tối qua có buổi xã giao, lão Khê đã uống một ít, khi đó anh ta đau dạ dày nên anh giữ lại đây ngủ.”

Trình Lê thấy Nhậm Tây An tiến về trước rút một cây nhiệt kế trên người Lý Thành Khê ra, đọc số phía trên xong, xác nhận không có vấn đề, anh lại dẫn Trình Lê rời khỏi phòng ngủ.

Sau khi ra khỏi phòng ngủ, Trình Lê không đi theo bước chân Nhậm Tây An tiếp tục đi ra ngoài.

Nhậm Tây An xoay người nhìn cô.

Trình Lê bình tĩnh nhìn anh chằm chằm, đồng thời lạnh lùng mở miệng hỏi: “Anh ta luôn đối xử với mình như vậy sao?”

Nhậm Tây An đi trở lại bên cạnh cô, anh hiểu ẩn ý của cô: “Không đâu, chà đạp bản thân là ngu lắm.”

Trình Lê chẳng cảm thấy có sức thuyết phục.

Nhậm Tây An kiên nhẫn giải thích: “Bệnh cũ của lão Khê ấy mà, trời lạnh là đau dữ dội. Trước kia anh ta và người khác làm ứng dụng lớp học mở, ba

bữa không đúng giờ, thường xuyên hóng gió lạnh Bắc Kinh ngồi ngoài đường gặm đất Bắc Kinh. Max chủ yếu đánh vào việc tập thể dục, cả đám người của Max đều đau bệnh ốm yếu, có thể có sức kêu gọi gì được chứ? Không phải khiến người ta cười sao?”

Trình Lê cũng có luận cứ: “Cũng không ít bác sĩ ốm chết đâu.”

Nhậm Tây An dặt cô: “Lão Khê sẽ khỏe thôi, anh khám đấy.”

Điều Trình Lê muốn biết là câu hỏi cuối này: “Vậy còn anh?”

Có từng như vậy không?

Nhậm Tây An nói đầy khẳng định: “Không có.”

Trình Lê ngược mắt nhìn thẳng anh, sờ lên theo bàn tay Nhậm Tây An dặt cô, nắm cổ tay anh.

Cô bóp một cái, Nhậm Tây An không có phản ứng gì.

Cô bóp mạnh một cái, Nhậm Tây An nhú mày.

Trình Lê ồ một tiếng, có kết luận: “Chỗ này vẫn chưa khỏi.”

Nhậm Tây An giải thích rất tùy ý: “Anh bóp em một cái thử xem, khớp xương khỏe mạnh bị ngoại lực tác động có thể không phản ứng được sao?”

Trình Lê nhìn anh, khề nhếch môi: “Không cần giấu đâu. Tôi đó Cam Lâm nói cho em biết, chỗ này của anh có vết thương cũ.”

Che giấu thất bại, Nhậm Tây An đành nói: “Xưa rồi, đừng nghe cậu ta nói bậy.”

Trình Lê ừm một tiếng: “Một ngày anh gõ bàn phím mười tiếng cũng không làm nó mệt, động vào nó đau, quả thật là cậu ta nói quá lời rồi.”

Cô đang châm biếm, rất rõ ràng.

Nhậm Tây An há miệng, cuối cùng nói: “Anh chú ý. Xóc em lên cũng dùng qua nó mà, vẫn dùng tốt.”

Xóc cô... là xóc không ít đâu.

Trình Lê luôn đang nghe, cuối cùng trả lời anh: “Ít vớ vẩn đi.”

...

Nói bốn chữ này xong, cô mới nhớ ra hình như vừa rồi họ từng có cuộc nói chuyện tương tự về tai của cô.

Trình Lê đơn phương chọn quên thái độ của cô khi đó.

Cô nói cho Nhậm Tây An biết: “Anh cứ tiếp tục làm chuyện mà anh muốn làm, em sẽ không cản anh. Em đau lòng chuyện của em, em nói ra chỉ là tự do của em. Anh không cần cảm thấy có trách nhiệm đâu.”

Nhậm Tây An yên lặng nghe.

Sao cái bệnh đau dạ dày này của Lý Thành Khê biến thành anh cũng bị giáo dục theo vậy?

Trình Lê coi anh như cô gái gió thổi cỏ lay chút xíu là có thể bị hoảng sợ ngay, khi cô cảm một cái lỏng lỏng anh lại không nói với anh những gian khổ mà cô trải qua bên ngoài chiếc lồng, khi ấy cô có loại giác ngộ quý trọng bản thân này ư?

Nhưng hình như Trình Lê đã quên triệt để, chỉ nói: “Sau này việc dùng cổ tay mà giúp được thì em giúp anh, không giúp được thì anh kiếm chế một chút. Anh tàn phế trẻ một ngày, thì em bớt lo một ngày.”

Nhậm Tây An: “...”

Anh cười, cái người trong câu này thật đúng là không hiểu chuyện mà.

Nói xong Trình Lê lại giục: “Không phải ăn cơm à? Đi thôi!”

Ra cửa, Trình Lê nói cho anh biết: “Chị Vệ ở bên trong.”

Nhậm Tây An lại mỉm cười, lắc đầu: “Lúc này mà để cô ấy vào mặt đối mặt thì lão Khê không an toàn lắm đâu.”

Trình Lê: “Sẽ thừa lúc vắng mà vào à?”

Nhậm Tây An vẫn lắc đầu: “Không phải. Có thể sẽ mắng cho tỉnh, cũng có thể bóp chết nữa.”

Nhưng Nhậm Tây An vẫn mở cửa, gọi Vệ Uy Nhụy ra đưa vào, để cô ấy trông Lý Thành Khê.

Vệ Uy Nhụy đi vào, hai người họ tiếp tục đi ra ngoài.

Nhậm Tây An lại nói với Trình Lê: “Lão Khê rất giống anh hai.”

Nhưng Vệ Uy Nhụy không giống Tần Đàm.

Hi vọng đây thêm mấy cái thì đôi này có thể tái hợp, đừng khiến người ta thôn thức đến như thế nữa.

**

Nhà hàng Hồng Kông trên tầng thượng khá nhỏ, Trình Lê thì không có yêu cầu cao với thức ăn, Nhậm Tây An cũng ăn khá ít.

Ăn được một nửa, Trình Lê đột nhiên nói: “Bây giờ em vẫn chưa biết làm.”

Khuôn mặt Nhậm Tây An khẽ động, thấp giọng cười.

Tối nay Trình Lê đã thấy anh cười nhiều vô kể, ở trước mặt cô anh càng cười càng nhiều.

Có người cười rất đẹp, khiến tâm trạng cô cũng vui theo; có người thì khiến cô muốn cắn.

Nhậm Tây An cười xong thì nghiêm túc, anh nghiêng nửa người trên về trước kêu: “Trình Lê.”

Trình Lê ừm một tiếng, cúi đầu khuấy cháo trong cái chén sứ, cháo không ngon lắm.

Nhậm Tây An bình tĩnh nói: “Có thể là số phận đó.”

Trình Lê nghe vậy thì ngẩng đầu nhìn anh lần nữa.

Anh không hay nói mấy chữ này, trước đây cô chưa nghe thấy bao giờ.

Nhậm Tây An vô cùng thân nhiên, không hề có vẻ xấu hổ nói tiếp: “Mẫu hình lý tưởng của anh luôn là người phụ nữ không biết nấu cơm.”

Chuyện này không quan trọng.

Thế thái nhân tình càng ngày càng trở nên bất thường mà.

Trình Lê nhú mày.

Tốc độ thoái hóa và tiến hóa của con người thật đáng kinh ngạc.

***

Khi tính tiền, Trình Lê đi toilet một chuyến.

Chờ khi cô quay lại, phát hiện Nhậm Tây An đứng ở chỗ quầy lễ tân của nhà hàng.

Nhậm Tây An đưa lưng về phía Trình Lê, Trình Lê đến gần mới phát hiện đằng trước anh hình như có người.

Trình Lê tới gần.

Khi gần hơn một chút, cô thấy rõ người đứng trước Nhậm Tây An.

Khi thấy khuôn mặt ấy, Trình Lê lập tức dừng bước.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Núi Băng Đèo Anh Đến Với Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Ngoại Truyện: Xuân Thu Viết Trong Đôi Mắt Em (3)

Làm người trên đời, khó tránh khỏi một loại người nhăn nhó mặt mày và không muốn chạm mặt.

Càng không muốn chạm mặt thì càng dễ chạm mặt.

Lần trước gặp Phương Thức, ông và Phương Tôn đứng chung một chỗ.

Lúc này Trình Lê dừng bước không bao lâu, có một người phụ nữ với dáng vẻ ung dung đi từ chỗ cách đó không xa tới bên cạnh Phương Thức, một tay kéo cánh tay Phương Thức.

Tư thế ngả vào nhau của hai người là quan hệ gì thì không cần nói cũng biết.

Trình Lê đứng không tới mấy giây, Nhậm Tây An ngoảnh đầu lại.

Nhậm Tây An vừa quay đầu, Phương Thức cũng thấy Trình Lê đứng cách đó không xa.

Đứng lại hết, không ai hành động thiếu suy nghĩ.

Trình Lê cũng chẳng cảm thấy xui xẻo, chỉ cảm thấy thành phố này vẫn chưa đủ lớn, cứ khiến người không đi chung đường tụ tập một chỗ, rất vô nghĩa.

Cô cười cười với Nhậm Tây An, ánh mắt không đặt vào người không quan trọng.

Nhậm Tây An cũng không chờ Trình Lê đi tới, anh chủ động đi sang phía Trình Lê.

Đôi mắt Nhậm Tây An ngằm chứa vẻ lo âu, Trình Lê liền biết anh và Phương Thức không chỉ mặt đối mặt đứng một lúc, e rằng đã có trao đổi qua lại.

Hôm nay, Nhậm Tây An đã biết hết chuyện xưa kia, anh biết sự tồn tại của Phương Thức.

Quan hệ của Trình Lê và Nhậm Tây An cũng bị tiết lộ trên mạng, Phương Thức biết một chút thì cũng không lạ.

Phương Thức và anh lại là người nổi tiếng trong giới của mình, không cần có người thứ ba giới thiệu, họ đối chiếu người trong câu chuyện xưa và người trong hiện thực chẳng mấy khó khăn.

Khi Nhậm Tây An đến gần, Trình Lê nói: “Đừng lãng phí thời gian nữa, trước khi trời sáng thời gian có hạn.”

Một câu, hai tầng nghĩa.

Một là cô cơ bản tuyên bố cả đời không qua lại với Phương Thức, bất kì trao đổi gì cũng không cần thiết.

Nhậm Tây An mang cho cô một người cha hiền hòa, mấy người thân, cô không muốn mang cho anh một đồng rắc rối bản thiêu.

Tầng nghĩa khác là đêm xuân quả thật rất ngắn.

Nhậm Tây An đứng trước người cô rất nhanh, che hết thấy mọi thứ cô không có hứng nhìn.

Trình Lê không hứng thú lắm, đương nhiên Nhậm Tây An hiểu ý người: “Về nhé?”

Trình Lê ừm một tiếng: “Càng nhanh càng tốt.”

Nhậm Tây An lại nói khẽ: “Có mang giấy tờ không?”

Trình Lê hiểu ý anh, Vệ Uy Nhuy chắc vẫn còn ở đó, Lý Thành Khê cũng có mặt, người trong phòng của Max còn nhiều hơn, cần thuê một phòng khác.

Trình Lê nói: “Không mang tiền.”

Nhậm Tây An cười thành tiếng: “Ok. Anh trả, để em chơi gái miễn phí.”

Hiển pháp tạm thời đêm nay cứ vài ba câu như vậy là quyết định.

Cô lấy giấy tờ thuê phòng, anh trả tiền.

Ánh mắt dịu dàng của Nhậm Tây An đặt trên khuôn mặt cô, anh dắt cô ra ngoài, đi như thể bên cạnh không có người.

Một đoạn đường đi hết rất nhanh.

Ra khỏi cửa nhà hàng, vào thang máy, rồi xuống đến quầy lễ tân rất nhanh.

Đăng kí xong, hai người lại đi thang máy đến tầng nên dừng lại, vào căn phòng mới.

Cả quá trình, Trình Lê đều đang nhìn nhin.

Cánh cửa vừa đóng lại, Trình Lê liền ôm lấy cổ Nhậm Tây An, đẩy anh vào bức tường trong phòng.

Nhậm Tây An phối hợp với cô, một tay ôm lưng cô, giữ thẳng bằng cho cô.

Hai người không trao đổi về người vừa gặp, chỉ nhanh chóng tiến hành giao lưu thân thể.

Nguyên lý ma sát sinh nhiệt cơ sở nhất có hiệu quả rất nhanh.

Rõ ràng đêm trước mới chịu đựng nửa đêm, vừa rồi còn đập lửa một lần, nhưng thân thể tên Trình Lê ở trước mặt, Nhậm Tây An nhanh chóng động tình thất thủ. Khi ngã xuống giường, Trình Lê ở phía trên.

Trán Nhậm Tây An đỏ mồ hôi không ngừng, Trình Lê đè xuống, bị nơi động tình của anh làm phỏng.

Cô còn chưa tìm được vị trí thích hợp trên người anh, bàn tay Nhậm Tây An đỡ eo cô, đỡ cô ngay trên người anh.

Anh vận sức chờ phát động, Trình Lê vừa thấy rõ đốm lửa bốc lên nơi đáy mắt anh, bàn tay đỡ eo cô của anh xoay sang ghì sau lưng cô.

Nửa người trên chống lên người anh của Trình Lê lướt từ trên xuống dưới, anh ưỡn một cái, cô lập tức hòa thành một thể với anh.

Ánh trăng bị che khuất bên ngoài rèm cửa sổ, trong căn phòng này, khi đến cuối cùng Trình Lê chỉ có thể bị động rên thành tiếng, trong đầu cô đang suy nghĩ cái người chống lên vai cô nói một tối nay rốt cuộc có tồn tại không, thật sự từng tồn tại sao?

Một mà còn như vậy được à? Cô đã buông bàn tay nắm chặt ra trái giường, không còn sức nắm nữa.

Một con người khỏe mạnh như cô bị Nhậm Tây An biến thành con cá chỉ biết bị động ưỡn thẳng, đuôi cá cũng sắp không nhấc nổi nữa rồi.

Trình Lê thở hổn hển, khó khăn lắm mới tập trung ánh mắt tan rã lại lần nữa.

Con cá sáng khoải xong thì cũng hơi cáu kỉnh, sắp lên con rồi.

Hai người nằm sát nhau, một lát sau, Trình Lê khàn giọng nói: “Kiếp này bỏ đi, kiếp sau khi đầu thai anh nhớ sinh làm phụ nữ.” Anh phải thử xem ở dưới có cảm giác thế nào, cô thử ở trên.

Nhậm Tây An cũng mệt muốn chết, sau khi tinh thần phấn khởi thì sự mệt mỏi của thân thể bắt đầu từ từ có tác dụng, anh nhắm mắt lại không mở ra nữa.

Anh không lên tiếng, thậm chí người còn trượt xuống cuối giường.

Nhậm Tây An nằm trượt từ ngang vai Trình Lê xuống dưới cô một chút, đầu vừa vận có thể gối lên vai Trình Lê.

Anh cũng không khách sáo, tự động gối lên.

Vứt đau lòng ra ngoài, Trình Lê nhất thời nổi giận, giờ cái chân bị anh sắp làm gãy đá anh một cái: “Làm xong rồi ngủ, em là người chết à?”

Đầu Nhậm Tây An cọ cọ hõm vai cô: “Tâm trạng tốt rồi?”

Trình Lê: “...” Anh là vì chộc cô ư?

Nhậm Tây An ráng mở mắt, cong người lại, nhích trở về, sau đó ôm cô vào lòng.

Tối nay giọng của anh khàn hơn bình thường, lúc này càng khàn hơn: “Phủ núi trồng rừng khó khăn, mệt chết được, ngủ một lát rồi nói chuyện tiếp.”

Mấy ngày mấy đêm nay chiến đấu hăng hái, lao động trí óc lao động chân tay nhiều hơn bình thường, công việc và cuộc sống anh không muốn xao nhãng cái nào cả.

Trình Lê: “...”

Nhậm Tây An nói ngủ, nhưng cánh tay ôm Trình Lê vào lòng, ngón tay bắt đầu quần đuôi tóc Trình Lê.

Anh nhắm mắt, lại mở miệng nói: “Cô Trình, em có một thói quen khá xấu đấy.”

Trình Lê: “Nói đi.”

Nhậm Tây An nói: “Anh có ý kiến không phải ngày một ngày hai đâu.”

Trình Lê nói: “Nói hết đi.”

Nhậm Tây An nhú mày, mí mắt nặng như đá đè vẫn ráng mở ra: “Anh là đàn ông, em hãy nhớ cho kĩ.”

“Nhớ thì có ích ư?”

“Bất cứ lúc nào cũng có thể đẩy anh ra, em phải quen dùng anh.”

“Em không phải là đóa hoa trong nhà kính.”

Nhậm Tây An cười: “Chẳng lẽ anh là sứ giả hộ hoa à? Anh không thích hoa.”

Anh thích gốc cây với cành lá rậm rạp có sức sống bền bỉ như cô.

Trình Lê nói: “Tây An ——”

Nhậm Tây An ừm một tiếng, chặn câu tiếp theo của cô: “Được rồi, nói chuyện xong rồi, ngủ dậy nói tiếp.”

Trình Lê: “...”

Ngón tay cô nhấn huyết thái dương của anh nhẹ nhàng xoa bóp: “Anh ngủ đi.”

Cô nói bảo anh ngủ, nhưng cũng không yên lặng, nói tiếp: “Sau này có lẽ còn có sự trùng hợp như tối nay.”

Nhậm Tây An nghe vậy thì bỗng nhiên mở mắt ra.

Trình Lê sờ đường nét gò má anh, nhìn thẳng anh: “Anh hãy nhớ không chịu thua kém, đừng để ý tôi là được rồi.”

Nhậm Tây An hết nói nổi cười cười, vì từ không chịu thua kém mà cô nói.

Trình Lê nói: “Nhớ đừng làm chuyện vô ích, mối quan hệ này không cần cải thiện đâu.”

Nhậm Tây An lại nhắm mắt, thì thào: “Anh có cân nhắc.”

Trình Lê mạnh tay hơn một chút, chân cũng đạp anh: “Bảo đảm đi.” Cô hi vọng anh không bị quấy rầy.

Nửa người trên của Nhậm Tây An không nhúc nhích, chân ôm lấy cái chân vừa đạp anh của Trình Lê, đè chân đó của cô dưới chân anh: “Đừng động tay động chân.”

Trình Lê: “...”

Trình Lê nheo mắt nhìn khuôn mặt khi ngủ của anh, cười nói: “Nếu trước đây em không đi, không chừng về sau ngày nào đó đánh nhau có thù rồi chia tay đây.”

Trình Lê vừa dứt lời, đột nhiên bị Nhậm Tây An xoay người đè cả người cô dưới người anh.

Mí mắt anh nhắm chặt, chỉ khăn giọng xóa bỏ lo lắng của cô: “Không đánh được.”

Anh có thể không chế địch bằng một chiêu.

Anh đè cô chính là muốn nói cho cô biết, chỉ cần anh đánh thật, cô chỉ có nước đành hoàng mà thôi.

Trình Lê thừa nhận sự chênh lệch về sức mạnh này, không phản bác. Trước đây cô tác oai tác quái chẳng qua là ỷ vào sự bao dung của anh.

Nhậm Tây An tiếp tục: “Cho dù có đánh, khi cần thiết, anh sẽ nhường em. Có thể có thù gì chứ?”

Trình Lê: “...”

Anh nằm sấp trên người cô, rất nặng.

Trình Lê bị đè đến độ ngột ngạt, cô còn chưa đẩy, Nhậm Tây An lại xoay người xuống, đồng thời phát lệnh lần nữa: “Ngủ!”

Nói mấy lần ngủ xong nói tiếp, không lần nào có tác dụng.

Là đàn ông, Nhậm Tây An cảm thấy chuyện này không làm gợn gàng lắm.

Trình Lê xoa ấn đường anh mấy cái, ừm một tiếng.

Nhậm Tây An nhú mày, ôm cô như ôm một cái gối ôm, chớp mũi cọ sau tai cô.

Tư thế này chẳng dễ chịu gì, nhưng Trình Lê cũng không gãy, mặc cho anh ôm.

Đã nói là cung chiều anh, cô phải nói được làm được.

...

Mấy ngày giấc ngủ rồi beng cả lên, cho dù ở bên gối Trình Lê, thì thời gian Nhậm Tây An ngủ cũng khá ngắn.

Vừa hơn năm giờ sáng, anh đã thức dậy.

Sau khi mở mắt anh không dám động đậy, không muốn đánh thức Trình Lê, nhưng Trình Lê lại cảm nhận được hô hấp có nhịp điệu nhanh hơn của anh, không bao lâu thì cũng mở mắt.

Tối qua cô còn chuyện muốn nói, nhưng anh mệt, cô cũng không ép nói hết.

Lúc này tỉnh ngủ, nương theo hoàn cảnh mờ tối trong phòng, Trình Lê nhìn đường nét tổng thể khuôn mặt Nhậm Tây An, nói: “Nói chuyện tiếp.”

Nhậm Tây An trầm mặc, cảm thấy ba chữ này nghe rất cứng nhắc, cứng nhắc khiến anh không nhìn được lại mím môi.

Sáng sớm anh hơi nhức đầu, sau khi ừm một tiếng tỏ ý đồng ý thì chỉ nghe Trình Lê nói.

Trình Lê nói ra câu nên nói tối qua: “Sau này sẽ còn kiểu chạm mặt như tối qua nữa, tự em đối phó là được. Em không phải một con cá. Tây An, em sẽ không mất trí nhớ trong bảy giây.”

Cho nên cô không trốn tránh.

“Em sẽ không quên việc em trải qua, cũng không cần phải quên. Chuyện tốt thì vui vẻ thêm một chút; không tốt, kết sẹo da thịt cứng hơn rồi, sau này sẽ càng không sợ đau nữa.”

Nhậm Tây An thờ ơ nói: “Nói anh cái này làm gì?”

Trình Lê nói: “Anh đừng lo cho em, em có thể xử lý tốt.”

Nhậm Tây An phủ nhận: “Đừng đoán mò, anh lo khi nào?”

Trình Lê nói: “Khi anh kéo em đi ra khỏi nhà hàng, tay em sắp bị anh nắm nát rồi.”

Nhậm Tây An: “...”

Trình Lê lặp lại: “Anh không cần lo đâu.”

Nhậm Tây An hơi cười cười: “Còn có chút tôn nghiêm của đàn ông nữa không?”

Anh biết cô kiên cường, nhưng anh cũng không phải người chết.

Giáo dục mấy lần rồi, nhưng người bạn đời vẫn không linh lợi, chỉ muốn tự mình làm, Nhậm Tây An cảm thấy nhức đầu hơn.

**

Vừa rồi khi Trình Lê vào toilet, Phương Thức gặp Nhậm Tây An hỏi: “Có thời gian, chúng ta ngồi một chút nhé?”

Nhậm Tây An hỏi: “Đẫn vợ tôi theo cùng?”

Phương Thức không nói không.

Nhậm Tây An nói cho ông biết: “Không cần đâu ông Phương. Chờ khi tôi làm cha sẽ để cô ấy biết thật ra đây là một thân phận và vai trò rất tốt, tôi sẽ làm thật tốt, chúng tôi không cần ông.”

Bạn đang đọc truyện *Vượt Núi Băng Đèo Anh Đến Với Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 60: Ngoại Truyện: Xuân Thu Viết Trong Đôi Mắt Em (4)

Gần tết, Nhậm Tây An dẫn mấy nhân viên kỹ thuật nòng cốt đi Thượng Hải.

Trùng hợp là mấy ngày này, Trình Lê gặp Trần Nghi Quang lâu lắm rồi chưa hề gặp mặt đối mặt.

Cô tan làm về, Trần Nghi Quang ngồi xổm chờ cô trên bậc thềm đá bên ngoài tứ hợp viện.

Hai người gặp nhau, trước tiên cười cười với nhau, quan sát đối phương cả buổi.

Cuối cùng là Trần Nghi Quang mở miệng trước: “Gần đây cuộc sống hạnh phúc quá nhỉ, mập ra rồi kia!”

Trình Lê đi đến trước mặt cô ấy, đưa tay ra cho cô ấy, Trần Nghi Quang mượn lực đứng lên, duỗi đôi chân đã ngồi tê rần.

Đã lâu không gặp nhưng cũng không cảm thấy xa lạ gì, cho một cái chần chập là có thể trò chuyện mấy đêm như thường.

Trình Lê nhìn thấy một vết thương đóng vảy trên mu bàn tay Trần Nghi Quang, nhú mày hỏi cô ấy: “Sao bị vậy?”

Trần Nghi Quang sờ vết thương đó, trả lời một cách thoải mái: “Chuyện nhỏ ấy mà, bị chó hôn một cái.”

Trình Lê cười: “Mình đang hỏi cậu đằng hoàng đó.”

Lúc này Trần Nghi Quang mới đổi thái độ, nói: “Có một phòng giam phải lo hơi nhiều, mình đi can, không cẩn thận bị quẹt phải.”

Vào cửa, cái ổ của Trình Lê không khác mấy so với trong trí nhớ Trần Nghi Quang.

Cô ấy hỏi Trình Lê: “Cậu kết hôn với không kết hôn có khác biệt gì sao? Không chuyển cả cái ổ nữa.”

Trình Lê nói: “Chuyển đi đâu? Thoải mái là được rồi.”

Trần Nghi Quang xì cô: “Nhậm Tây An người cao chân dài, co ro ở chỗ này ngộp hổng mất đấy.”

Trình Lê biết, nhưng đây là lựa chọn của Nhậm Tây An.

Trần Nghi Quang đã quen vừa vào cửa là chà đạp hai con mèo của Trình Lê một hồi, lúc này không có con nào ở đây, cô ấy thấy lạ: “Bé yêu của mình đâu?”

Hai con mèo ở bên chỗ Nhậm Đông Dã vui đến quên cả trời đất, mấy ngày nay Trình Lê và Nhậm Tây An không ngủ ở một chỗ nhất định, sợ không chăm sóc bọn nó được, nên mãi chưa đón về.

Trình Lê trả lời cô ấy: “Để ở nhà Nhậm Tây An.”

Hai người có liên lạc qua trước, Trần Nghi Quang biết Nhậm Tây An đi công tác bên ngoài.

Hai cô nói chuyện không thích che giấu kiêng dè quá nhiều, Trần Nghi Quang hỏi rất trực tiếp: “Bố anh ta thế nào?”

Trần Nghi Quang biết phần lớn những chuyện liên quan đến hai xưng hô bố mẹ trong cuộc sống Trình Lê là chuyện xấu, hi vọng Nhậm Tây An có thể mang đến một sự khởi đầu tốt.

Trình Lê nghe cũng không cảm thấy không ổn: “Rất tốt. Người có thể nuôi anh ấy, không xấu được đâu.”

Trần Nghi Quang nhú mày giả vờ khó chịu ha một tiếng: “Ồ, cậu mượn cơ hội khen anh ta sao?”

Trình Lê hơi nhún vai.

Sau đó hai người ngồi sát nhau trên sofa.

Trình Lê huyếch Trần Nghi Quang một cái: “Chuyện giải quyết chưa?”

Trần Nghi Quang biết cô chỉ việc coi mắt, kể đại khái đơn giản: “Mình không trốn, đi rồi. Đi rồi thấy không hợp, bọn họ mới nhanh hết hi vọng. Trần Mặc cũng biết người đó, nhân vật tài giỏi của thế hệ thanh niên, không hợp với mình. Mình không có ý định đổi nghề, đối phương có hoài bão cao xa cũng rất hiểu một cái ngục không làm người nội trợ hiền của anh ta được. Mình và anh ta gặp mặt chỉ là nề mặt gia đình mình thôi.”

Điều trùng hợp hơn ở phía sau: “Nhưng ông nội mình còn người thứ hai muốn tác hợp cho mình, đối với người này thì ông tỏ ra tích cực hơn. Người này còn có chút quan hệ với cậu nữa đấy.”

Trình Lê hỏi: “Ai cơ?”

Trần Nghi Quang nhìn chiếc nhẫn trên ngón áp út của Trình Lê: “Nhậm Tịnh Du.”

Trình Lê ngán ra, đây quả thật là sự trùng hợp mà cô chưa từng nghĩ tới.

Đời sống tình cảm của Nhậm Tịnh Du và Trần Nghi Quang đều khá trắc trở, Trình Lê biết chuyện này, cô cũng biết kết quả của việc tác hợp lần này vẫn sẽ thất bại mà thôi, trong mấy năm gần đây tuyệt đối là không thể.

Trần Nghi Quang luôn tiến bước về phía trước giống như sự bảo vệ thầm lặng của Nhậm Tịnh Du vậy, đều sẽ tiếp tục, tiếp tục đi quãng đường dài đằng đẵng.

Tình yêu của một vài người đến nhanh đi cũng nhanh, nhưng có tình yêu của một số người cả đời chỉ có một lần, là tình yêu khắc ghi cả đời.

Hai người họ, kể cả bản thân Trình Lê đều là loại người sau.

Hoặc là không yêu, yêu rồi thì sẽ kiên trì, cho dù là sự kiên trì trong vô vọng. Sự kiên trì này chỉ là muốn cho bản thân một câu trả lời, cũng không muốn để đối phương làm gì cả.

**

Mấy tuần trước, tám thiệp cưới Diệp Liên Thiệu và Tần Đàm gửi đi đã trở thành giấy vụn.

Không phải là vì họ đã chia tay, mà là vì nguyên nhân đột nhiên quyết định kết hôn không còn nữa.

Mẹ Diệp, người cố gắng hết sức muốn thấy Diệp Liên Thiệu lập gia đình đột ngột qua đời, mắt trước ngày dài tiệc dự tính. Nguyên nhân mắt không có gì đặc biệt, là bệnh nặng làm hao mòn thể xác và tinh thần. Mẹ Diệp giấu Diệp Liên Thiệu bệnh tình của bà, nhưng lại nói cho Tần Đàm biết. Đây là lý do Tần Đàm đột nhiên chủ động nói đến việc kết hôn. Hai người còn chưa lãnh giấy chứng nhận, trưởng bối đã ra đi, việc vui vốn phải lùi lại sau.

Mẹ Diệp vừa mất, Diệp Liên Thiệu cũng hiểu lần chủ động hiếm thấy này của Tần Đàm là vì cái gì. Lý do kết hôn không đủ đơn thuần, anh hi vọng Tần Đàm thật sự suy nghĩ kỹ rồi hãy quyết định, chứ không chỉ là vì thành toàn cho ý nguyện của trưởng bối.

Ngày đăng kí cũng liên tục dời lại.

Họ không ổn định, thì Nhậm Tịnh Du cũng không thể có tình cảm mới.

Trình Lê từng đứng xem Nhậm Tịnh Du và Nhậm Đông Dã cãi nhau vì chuyện này.

Trước đây Tần Đàm theo đuổi bao nhiêu năm, người quen Nhậm Tịnh Du và Tần Đàm biết hết cả.

Đương nhiên người này cũng bao gồm Nhậm Đông Dã, Nhậm Đông Dã rất thích Tần Đàm.

Nhậm Đông Dã và Nhậm Tịnh Du cãi nhau không phải là vì Nhậm Tịnh Du không chấp nhận lần coi mặt trước đó, mà là vì sự tiêu cực và chần chừ trong chuyện tình cảm gần đây của Nhậm Tịnh Du.

Đó là lần đầu tiên Trình Lê thấy Nhậm Đông Dã nổi giận sau khi trở thành người nhà họ Nhậm tới nay.

Nhậm Đông Dã mắng lớn: “Từ nhỏ tao dạy mày mất đi rồi mới hối hận sao?! Cũng tại mày mà bây giờ Tiểu Đàm cũng tránh cả tao!”

Không dễ gì tới nhà lại là gặp khi tới đưa thiệp cưới.

Nhậm Tịnh Du với đôi mắt ửng đỏ cũng gào lên: “Chẳng lẽ con muốn như vậy sao?”

Nhậm Đông Dã mắng tiếp: “Mẹ nó mày không muốn thì mày theo đuổi lại đi?!”

...

Đêm đó Trình Lê và Nhậm Tây An ngủ lại ở nhà cũ, Nhậm Tây An ngồi cùng Nhậm Tịnh Du trên cầu thang trong nhà uống đến rạng sáng.

Trình Lê chưa thấy Nhậm Tây An say bao giờ, đêm đó Trình Lê cũng không ngủ sớm mà luôn chờ anh.

Sau khi về phòng Nhậm Tây An chui vào trong chăn, Trình Lê ngửi thấy mùi rượu rõ ràng.

Trình Lê rất khó đoán từ sắc mặt anh là có tỉnh táo hay không.

Sau khi lên giường, Nhậm Tây An liền ôm chặt Trình Lê.

Đây là một sự thay đổi của Nhậm Tây An, so với anh trước đây, anh bây giờ ôm người khác đặc biệt mạnh hơn.

Trình Lê giẫy một cái, Nhậm Tây An liền nói: “Đừng nhúc nhích, bây giờ anh trai đây nghĩ hơi sợ đấy.” Trên thế giới này bỏ lỡ một người thật quá dễ dàng.

Trình Lê không so đo cái tự xưng “anh trai” mới mà anh biến ra này, cô đã quen xoa bóp huyết thái dương cho anh, thấy ấn đường của anh giãn ra một chút, Trình Lê liền hỏi anh: “Sợ cái gì?”

Nhậm Tây An dứt khoát nói: “Em sợ anh kết hôn sinh con.”

Trình Lê: “...”

Cái logic này có đúng không vậy? Cái này với câu hỏi phía trên có thể liên kết được sao?

Nhậm Tây An cũng không cần cô nói tiếp, anh cản tai cô: “Em yên tâm, anh không vô sỉ như em đâu.”

Trình Lê: “...”

Nhậm Tây An còn chặc một tiếng rồi bổ sung thêm một câu: “Nén hương em thấp năm đó đã lạy một vị Bồ Tát tốt đấy, con mắt chọn Bồ Tát của em tuyệt lắm.”

Trình Lê: “...”

Sau đó Trình Lê chế giễu.

Cô cũng không biết tại sao câu này nghe cũng hay lắm.

Chắc là cô luôn có khẩu vị đặc biệt nhì.

Trình Lê ở trong lòng Nhậm Tây An gãy mạnh một cái, Nhậm Tây An buông cô ra, khi ánh mắt mơ màng của anh tập trung trên mặt cô, Trình Lê đã nằm trên người anh, ngón tay cô đặt bên mặt anh, cúi đầu hôn xuống.

Mùi anh ăn khó ngửi hơn bình thường, nhưng Trình Lê cảm thấy cần không đủ.

Trình Lê hôn anh, Nhậm Tây An cũng nằm thẳng hơn, vui vẻ thấy cô cử động.

Khi Trình Lê rời khỏi bờ môi anh để thở, anh không mấy khách sáo nói: “Bây giờ yêu anh chết đi được rồi chứ gì?”

Rất muốn ăn đòn mà.

Nhưng cũng xuôi tai lắm.

Trình Lê không lên tiếng, cắn tiếp, dùng sức cắn anh nói cho anh biết đáp án.

Thế giới hòa bình, người bạn đời nằm bên cạnh, không có nghèo khó, đói khổ và bệnh tật khiến người ta nom nớp lo sợ, đây sẽ là cuộc đời rất dài rất tuyệt.

**

Từ sau đêm ở khách sạn, Lý Thành Khê và Vệ Uy Nhụy đã có một khởi đầu tốt.

Nghe tên Nhậm Tịnh Du xong, Trình Lê lại hỏi Trần Nghi Quang: “Lộc Nguyên đâu?”

Trình Lê không giấu Trần Nghi Quang, nói cho cô ấy biết: “Mấy ngày trước mình có gặp qua anh ta một lần.”

Trần Nghi Quang ừm một tiếng: “Anh ấy nói rồi.”

Cô ấy trầm mặc mấy giây, rồi sau đó đột nhiên hỏi Trình Lê: “Bây giờ cậu còn muốn gặp anh ấy không?”

Trình Lê cười, đây là câu hỏi khi gì vậy.

Nhưng trong câu này có một tin tốt.

Trần Nghi Quang cũng cười: “Anh ấy tới tìm mình, nói chuyện mấy câu, bây giờ mà mình bảo anh ấy tới thì anh ấy sẽ tới, nghe lời lắm.”

Trình Lê còn nhớ rõ câu cô đã nói với Lộc Nguyên. Cô nói cho Lộc Nguyên biết, nếu anh ta không biết đi về đâu, bảo anh ta nghe lời cô gái tốt của anh ta.

Lộc Nguyên nghe lọt rồi.

Đây là chuyện rất tốt.

Mùa đông năm nay vẫn chưa qua, nhưng khi mùa xuân đến, nhiều người và nhiều câu chuyện trên thế giới này hẳn sẽ có một khởi đầu rất tốt.

Có lẽ không đủ viên mãn, nhưng đã khiến người ta sinh lòng vui sướng vô bờ.

**

Nhậm Tây An về Bắc Kinh hôm giao thừa.

Tất nhiên là phải đón tết ở nhà họ Nhậm.

Trình Lê vốn định đi cùng Trần Cửu đến sân bay đón anh, bị Nhậm Đông Dã cản lại.

Mấy ngày nay trời giá rét gió lớn, đường kẹt ra thế nào thì không cần nghĩ cũng đoán được.

Cộng thêm chuyến bay trễ giờ, khi Nhậm Tây An và Trần Cửu về thì đã gần chín giờ tối.

Hai nam một nữ trong nhà, Nhậm Tịnh Du chờ một hồi thì lên lầu chuẩn bị ngủ một giấc trước, Nhậm Đông Dã vuốt mèo, Trình Lê nhìn đồng hồ.

Khi họ vào cửa, Trần Cửu xách hành lý đi ở phía trước, Nhậm Tây An đứng đằng sau.

Thấy khuôn mặt nhiều ngày không gặp ấy, Trình Lê không kiên nhẫn lễ nghĩa liêm sỉ, Nhậm Tây An cũng không kị những người khác, anh dang tay ôm Trình Lê.

Nhưng cũng chỉ giới hạn ở việc ôm mà thôi.

Anh vừa mở miệng, giọng khàn đến mức phải nhấn rõ từng chữ khiến người ta nghe cũng cảm thấy vất vả, không nghe rõ.

Con người Trình Lê trầm xuống, Nhậm Tây An ho mấy cái nói rõ: “Chuyện nhỏ thôi, cảm cúm.”

**

Nhậm Tây An sợ lây bệnh, Trình Lê không sợ.

Sau bữa cơm, anh rất tự giác làm ổ trên giường, uống thuốc nghỉ ngơi.

Trình Lê nhìn anh chăm chăm.

Ở Thượng Hải, anh đã bị cảm dai dẳng hai ngày, hai ngày không gọi điện thoại, không liên lạc để lộ tiếng, ngược lại không lộ tẩy.

Bị Trình Lê nhìn chăm chăm lâu, Nhậm Tây An đang nóng lạnh đan xen mở mắt ra nhìn lại.

Trình Lê vươn tay sờ trán anh, nhiệt độ lòng bàn tay hơi nóng, Trình Lê hỏi: “Đi bệnh viện nhé?”

Nhậm Tây An lập tức nhắm mắt, dứt khoát từ chối: “Không đi!”

Trình Lê quan tâm dịch góc chăn thay cho anh, nói câu thật lòng: “Em sợ anh trở thành Lâm Đại Ngọc (1) thôi.”

(1) Lâm Đại Ngọc là nhân vật hư cấu, một trong bộ ba nhân vật chính trong tiểu thuyết Hồng Lâu Mộng của tác giả Tào Tuyết Cần. Nàng ốm yếu từ khi sinh ra, thân thể mỏng manh như cánh hoa trôi bèo dạt, lại thêm túi phận, chẳng biết chia sẻ cùng ai khiến tâm hồn vốn đã đa cảm lại ngày một nhiều sầu nhiều bệnh, tự ti, hay nghỉ ngơi, u sầu, để ý, lại hay tự ái.

Nhậm Tây An nghe vậy thì lại mở mắt, sắc mặt khó coi hơn một chút: “Em ngồi lên giường.”

Trình Lê làm theo.

Nhậm Tây An chợt vươn tay kéo ngược cô đè dưới người anh.

Cái chăn vốn đắp trên người anh rơi xuống giường.

Nhậm Tây An nói: “Anh là anh, cô ta là cô ta, anh疼 em như thường.”

Trình Lê: “...”

Đây là bị bệnh hồ đồ rồi... Ấu trĩ cực kì.

Trình Lê hết cách, đành phải khen: “Được, anh mạnh hơn cô ấy gấp trăm lần.”

Quần áo anh mặc hơi ướt, là do mồ hôi đổ đầy người.

Trình Lê thấy anh thở gấp, đẩy anh xuống, đắp kín chăn cho anh.

Nhậm Tây An cũng không có tinh thần cãi với cô: “Cách xa anh một chút, nếu em cũng bị thì hai chúng ta không ai khỏi được đâu.”

Anh ngủ say rất nhanh.

Hôm sau, Nhậm Tây An dậy trễ.

Trình Lê nghe giọng anh, không đỡ khản hơn đêm trước chút nào.

Đo nhiệt kế, nhiệt độ cũng không thấy giảm bao nhiêu.

Mùa đông đầu tiên gấp lại đều ngã dưới làn váy của con sốt.

Nhưng Nhậm Tây An khăng khăng ra ngoài, không khuyên nổi.

Trình Lê hỏi, là muốn đi chùa Thiền Minh lễ Phật.

Cuối cùng vẫn nghe anh, Nhậm Tịnh Du và họ cùng lên núi.

Gần đến ngày lễ truyền thống, hương khói trong chùa thịnh vượng, xe cũng bị chặn dưới chân núi nên chỉ có thể đi bộ lên núi.

Trình Lê bực Nhậm Tây An kín kẽ, còn chưa leo đến lưng chừng núi, Nhậm Tây An đã tháo khẩu trang.

Nhậm Tịnh Du rất tự giác không làm bóng đèn, đi nhanh hơn một chút biến mất ở phía trước.

Trình Lê thấy tiếng hít thở của Nhậm Tây An dồn dập, bước chậm lại.

Nhậm Tây An cũng không trở tài, mệt lại đổ mồ hôi đầy người, anh dựa vào người Trình Lê nói: “Bỏ đi, không leo nữa.”

Trình Lê lau mồ hôi đầy trên trán anh. Cô đứng trên bậc thang cao hơn một bậc, Nhậm Tây An vừa vịn ngang xấp xỉ cô.

Anh không lên, Trình Lê cũng không ham leo lên nữa.

Trình Lê chỉ tò mò: “Tịnh Không còn ở đây không?”

Sư tăng trẻ quen chung bọn họ ở trong chùa.

Nhậm Tây An lắc đầu, giọng như kéo cưa: “Không ở nữa, xuống phía nam rồi.”

Trình Lê ở một tiếng.

Sau đó Nhậm Tây An không dựa vào cô nữa, không coi cô là gậy nũa, anh sai cô: “Em lên đi, thấp nén hương.”

Trình Lê suy nghĩ không công anh nổi, cũng không muốn thấy anh thở hổn hển, thế là chỉ hỏi: “Cầu cái gì?”

Nhậm Tây An ngồi xồm xuống, chỉ bảo cô một cách rất chân thành: “Có đầu óc không vậy? Cầu anh đừng rời khỏi em gì gì đó, tùy em.”

Trình Lê cười, người này đúng là càng ngày càng giống trước kia rồi.

Chững chạc, trưởng thành và lạnh lùng không thấy đâu nữa.

Còn là một Tiểu Phật gia cái miệng không tha cho ai.

Trình Lê cảm thấy mình trở nên dịu dàng, nảy sinh tình thương người mẹ rồi.

Cô đeo lại khẩu trang cho Nhậm Tây An, thở dài: “Em đi đây, anh chờ một lát.”

Trình Lê đi lên núi.

Lần đầu tiên đến chùa Thiền Minh, cô thấp hương bốc cháy.

Lúc ấy, khi Trình Lê chấp hai tay, việc cô cầu nguyện đều liên quan đến Trình Cừ, điều cuối cùng là xin ban cho một người đẹp.

Ước nguyện đó không tính là thành thật, có ý đùa giỡn, chỉ là tùy ý suy nghĩ mà thôi.

Nhưng không ngờ ước nguyện tùy ý xin này trở thành sự thật.

Lần này đến thì cầu nguyện xin cho anh sống lâu trăm tuổi đi nhì.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Núi Băng Đèo Anh Đến Với Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Ngoại Truyện: Xuân Thu Viết Trong Đôi Mắt Em (5)

Tết năm nay có hơi nhốn nháo, nhưng cũng khiến người ta có ấn tượng khác sâu.

Một trận tuyết lớn rơi là tả vào buổi chiều mừng một điểm xuyên một lớp lụa trắng cho thành phố Bắc Kinh, cả thành phố vui mừng trong khoảng trắng mênh mông, dường như thời gian cũng trôi qua với nhịp điệu chậm hơn.

Bắt đầu từ đêm ba mươi, Trình Lê và Nhậm Tây An ở lại nhà luôn, không về tư hợp viện.

Con cảm cúm của Nhậm Tây An cứ lần nữa không đi, anh gầy rất nhanh.

Trình Lê thậm chí cũng nghi cô có thể bế bổng anh lên.

Virus cảm cúm không ngừng tác oai tác quái, Trình Lê có phần lo lắng.

Nhậm Tây An thì nhìn thoáng hơn, nói là gần đây tâm trạng vui sướng quá mức nên bị cái thứ này lợi dụng sơ hở.

Nhưng sáng nào Trình Lê cũng có thể nghe thấy anh khê nguyên rủa.

Anh thức dậy quen gọi tên Trình Lê, mỗi lần kêu chữ thứ nhất mà thấy cổ họng vẫn không đỡ hơn thì lại mắng một tiếng.

Người máy quản lý tập thể vẫn chưa bắt đầu thử nghiệm, dự án này có tuyến phân phối dài, đối với Max đầu tư rất nhiều mà nói thì chỉ có thể thành công không thể thất bại.

Nhậm Tây An cũng không nghỉ ngơi thư giãn vì ngày lễ tết.

Thở thêm mấy hơi, nhiều người trong đội phải chịu đựng theo thêm rất nhiều ngày nữa.

Toàn là mấy thanh niên có thể liều mạng, nhưng người hao tổn nhiều tâm sức cũng mệt mỏi như vậy.

Sau khi làm xong tiết mục vào chùa cố định hàng năm, bắt đầu từ mừng hai, Nhậm Tây An lại làm ỏ trong công ty, cổ họng mất tiếng do ảnh hưởng phụ cũng khiến Vệ Uy Nhụy thấy chán ghét, đuổi anh về.

Rốt cuộc đến mừng năm, Trình Lê và Vệ Uy Nhụy chung một chiến tuyến khuyến được anh, dẫn anh về nhà.

Sau khi về nhà, Nhậm Tây An nhìn màn hình máy tính lâu thấy hoa mắt, chấp nhận từ bỏ chuyện trong tay.

Khi nghỉ ngơi, anh mới nhớ ra gần đây không ngừng đẩy nhanh tốc độ và bay đi khắp nơi khiến anh quên mất một chuyện quan trọng, vẫn chưa dẫn Trình Lê thấy rõ hết mấy căn nhà.

Sau khi lãnh giấy chứng nhận, nơi họ ở thường ngày chỉ có tư hợp viện Trình Lê thuê và nhà cũ của nhà họ Nhậm.

Trình Lê tới Sao Thiên Lang và Max hết rồi, trong thành phố anh còn một căn hộ chung cư, lâu lắm rồi anh không đặt chân tới, nên sắp quên mất là còn một chỗ như vậy.

Anh ném chìa khóa nhà cho Trình Lê, anh cũng ném chìa khóa xe cho Trình Lê.

Trình Lê không hiểu, hỏi: “Đây là cái gì vậy?”

Nhậm Tây An nói cho cô biết: “Hậu cung ba mươi sáu viện, chờ lật thẻ bài đây.”

Từ trước đến nay hai người đều có sự ă ý này, không cần nói rõ từng chữ cũng có thể hiểu ý đối phương.

Trình Lê đã hiểu.

Cô đã lấy một anh chàng nhà giàu, có nhà đấy.

Hai người tạm biệt Nhậm Đông Dã, về cái ỏ nhỏ kia.

Dọc đường rẽ vào siêu thị, rồi mua ít đồ dùng hàng ngày cần thiết.

Mùi vị năm mới trên đường phố khá phảng phất, nhưng dòng người và dòng xe khá nhiều, trong siêu thị đặc biệt nhiều người hơn.

Nhìn những gia đình nhỏ tùm năm tùm ba hay mấy gia đình lớn kết đoàn đi ngang qua bên cạnh trong siêu thị, đứng trong biển người này, Trình Lê nảy sinh rất nhiều cảm xúc.

Mùi pháo hoa như vậy, nhiều năm rồi cô chưa từng cảm nhận chân thật như thế.

Bên cạnh cũng có bạn bè, nhưng khái niệm về gia đình của cô lại mơ hồ bao nhiêu năm.

Tìm lại Nhậm Tây An, gia đình cũng có rồi.

Rất nhiều bát súp gà trên thế giới này có thể có độc, nhưng khi đang vượt qua bóng tối thì bạn vẫn nên húp mấy hớp để làm trái tim mình phần chấn, cho bản thân mình chút ấm áp, không thể hoàn toàn một ăn cả ngã về không, để mặc cho bản thân sa vào bóng tối. Mãi không từ bỏ, hoặc sớm hoặc muộn, ánh sáng có thể tỏa ra giữa bóng tối này.

Trình Lê cũng muốn cảm ơn bản thân mình, cảm ơn bản thân cô trèo non lội suối dấn bùn đầy người vẫn có thể kiên trì đi về phía trước.

**

Nhậm Tây An nhớ ra chuyện dẫn Trình Lê đi biết nhà, Trình Lê cũng nhớ ra một chuyện lớn vào đêm đầu tiên ngủ lại ở hoàn cảnh mới.

Kì kinh nguyệt đến lâu lắm rồi, nhưng thân thể cô lại chậm chạp không có động tĩnh gì.

Ý thức được có thể là việc tạo người có hiệu quả bước đầu, sáng sớm hôm sau Trình Lê bỏ lại Nhậm Tây An một mình ngủ say, trước tiên đi nhà thuốc một chuyến mua dụng cụ thử, sau đó lại chạy đến bệnh viện kiểm tra xác nhận.

Khi cô lấy kết quả về là đã gần trưa, Nhậm Tây An vẫn chưa dậy.

Trình Lê cời áo khoác rồi cũng nằm lại bên cạnh anh.

Trình Lê dấn sát bên cạnh Nhậm Tây An không lâu, Nhậm Tây An cọ cọ mặt cô dần dần thức dậy.

Ngủ lâu nên phản ứng của anh khi vừa thức dậy khó tránh khỏi chậm chạp hơn một chút, mở mắt rất lâu Trình Lê mới cảm thấy cái bóng của cô xuất hiện rõ ràng trong đôi mắt anh.

Nhậm Tây An tỉnh ngủ hoàn toàn, Trình Lê liền kéo tay Nhậm Tây An xuống, đặt lên bụng cô.

Trình Lê hỏi anh: “Mềm không?”

Nhậm Tây An theo bản năng trả lời: “Có thịt người cứng sao?”

Anh dứt lời ý thức được không đúng, chớp mắt một cái.

Trình Lê ừm một tiếng, nói cho anh biết: “Là chuyện anh muốn đấy.”

Nhậm Tây An lập tức máng một tiếng, sau đó bật dậy ngồi thẳng, cũng ôm Trình Lê lên, đặt cô trên người anh.

Anh hỏi: “ Bao lâu rồi?”

Trình Lê nói: “Đêm đứng xuống lầu, hoặc là đêm rung xe.”

Cô có ấn tượng sâu đậm với hai lần này, thật ra không chắc chắn.

Khoảng thời gian sau khi từ Hoa Thổ Câu về, hai người chưa từng dừng lại, rốt cuộc là không nói chính xác được gieo lằn nào nữa.

Nhậm Tây An cười một tiếng, nằm bên tai cô thấp giọng dặn: “Sau này nếu con gái anh hỏi, em nói cho hay một chút, đừng có phá hoại hình tượng của anh.”

Trình Lê đồng ý, đồng thời giơ tay sờ khuôn mặt anh.

Tác phẩm chung của hai người đến rồi, khiến tâm trạng người ta rất vui.

Giới tính của nó là gì không quan trọng, điều quan trọng là đây là sinh mạng mới thuộc về hai người họ.

Nhìn nhau một hồi, Trình Lê lại hỏi anh: “Không phải mang thai sẽ buồn nôn sao? Em không cảm thấy gì hết.”

Nhậm Tây An cười cô suy nghĩ nhiều: “Bé của anh theo anh. Anh ghét giày vò nhất.”

Anh muốn hôn một cái, lại cảm thấy vẫn chưa khỏi bệnh không muốn lay cho Trình Lê, cuối cùng thờ dài chịu đựng rất vất vả.

**

Đứa bé này thật sự dễ yên.

Phản ứng nôn nghén của cô đến nhanh đi cũng nhanh, trong một khoảng thời gian rất dài vô cùng ổn định.

Trần Mặc biết tin thì thời gian làm việc trong cung rất sợ cô bị va đập, nhưng chẳng mấy chốc đã bốn, năm tháng, vào đầu xuân bụng Trình Lê không nhô lên gì cả.

Có một lần Trần Mặc nghi ngờ tính chân thật của việc Trình Lê mang thai, cô ấy nghi có phải Trình Lê gặp phải bệnh viện không đáng tin cậy làm kết quả kiểm tra sai cho cô không.

Trần Mặc thậm chí liệt kê cho Trình Lê một, hai, ba, bốn, năm luận cứ.

Luận cứ cô không giống mang thai.

Trình Lê dờ khóc dờ cười, kể cho Nhậm Tây An nghe.

Nhậm Tây An nhìn chăm chăm bụng cô quan sát một lúc lâu, cuối cùng ra kết luận: “Nó tự học biết súc cốt công (kỹ thuật co rút xương).”

Trình Lê: “...”

Trình Lê cảm thấy anh và Trần Mặc ngang ngửa nhau, trong chuyện này chả đứng đắn gì cả.

Nhậm Tây An vốn lên kế hoạch chờ chuyện của Max kết thúc, dẫn Trình Lê đi khám tai.

Bác sĩ đã liên lạc trước đó rất lâu, là người quen cũ của Nhậm Đông Dã.

Anh làm xong chuyện quan trọng trong tay, rồi quãng công việc còn lại cho Lý Thành Khê, dành ra một khoảng thời gian tự do bắt tay sắp xếp dẫn Trình Lê xuống phía nam.

Trình Lê lại lấy lý do có em bé bản thân không tiện đi xa, khiến anh từ bỏ kế hoạch định ra từ trước này.

Trình Lê không muốn khiến anh thất vọng, Nhậm Tây An cân nhắc sau khi cô sinh rồi đi cũng được, theo ý cô.

Hai người có suy nghĩ riêng, nhưng kết quả cũng coi như hài hòa.

Càng gần tới ngày, Nhậm Đông Dã cũng lo nghĩ theo.

Một mặt ông lo cân nặng của Trình Lê không tăng, mặt khác là bản khoản tên và giới tính đứa bé.

Ông có nhắc qua vấn đề đặt tên với Nhậm Tây An một lần.

Nhậm Tây An nói cho ông biết cái tên Bình Bàng và Bàng Bình anh nghĩ ra khi ở trong đội năm đó.

Nhậm Đông Dã nghe xong thì suýt banh nhà... mắng anh không chịu trách nhiệm.

Nếu đứa bé này là một đứa cháu gái, ông cảm thấy cái tên như vậy quá qua loa, chả ra con gái gì hết.

Trình Lê đã nghe Nhậm Tây An và Nhậm Đông Dã cãi nhau vô số lần vì đứa bé trong bụng cô, cô cũng bắt đầu nghi ngờ có phải một trong hai người họ mang thai hay không, mang thai nghe đâu sẽ gặt gồng, dễ nổi giận lắm.

**

Mãi cho đến khi gần sinh, Trình Lê mới bắt đầu nghi phép.

Toàn bộ quá trình dưỡng thai quá êm ả, lại vẫn chưa đến ngày dự sinh, nên mọi người đều không vội.

Hôm Trình Lê sinh là đột nhiên có phản ứng, Nhậm Đông Dã và Trần Cửu thường ở nhà đưa Trình Lê đi bệnh viện.

Khi nhận được tin, Nhậm Tây An từ bên nhà sản xuất chạy vội về, dọc đường kẹt xe rất lâu.

Chờ anh chạy đến, Trình Lê đã vào phòng sinh.

Khi cô ở trong phòng sinh, bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, sau đó Trần Cửu cũng chờ ở bên ngoài nói cho Trình Lê biết.

Nhậm Tây An và Nhậm Đông Dã lại cãi một trận, nội dung chủ yếu là Nhậm Đông Dã bắt đầu ghét cái thằng con nhỏ này, muốn để cho anh và Trình Lê đổi họ.

Trình Lê bắt đầu hiểu cái tính trẻ con chưa mất thành thạo lộ ra trên người Nhậm Tây An là đến từ ai.

Gen di truyền mạnh thật đấy.

**

Sinh xong, nghênh đón cô công chúa nhỏ mà mọi người trông đợi.

Trình Lê là người thấy con bé trước nhất, cái nhìn đầu tiên, Trình Lê cảm thấy nhóc này trông cũng được.

Nhậm Tây An cảm thấy bé con này giống Nhậm Tĩnh Du.

Chu Kinh mà Trình Lê đã lâu không gặp tới báo danh, thấy cô công chúa thì nói: “Sao trông giống mèo nhà chị vậy? Đôi mắt này... Cực kì luôn.”

Sau khi nhìn cô công chúa nhỏ, Trần Mặc nói: “Giống con khỉ gố mà hôm qua lão Ngụy lau thật.”

Trần Nghi Quang không thể đến tận nơi xem ảnh trả lời Trình Lê một hàng chữ: “Đôi chân dài này, đây là con nít à? Có phải khi cậu mang thai con bé ăn nhiều hormone không vậy?”

Miêu tả mà Nhậm Đông Dã dùng đơn giản nhất: “Theo bố, là giống của nhà chúng ta.”

Nhậm Tĩnh Du vất vả từ nơi khác về thấy cô cháu gái này, nói cho Trình Lê biết: “Anh nhìn nó là nó nhìn anh, sao giống camera cảm ứng tự động vậy?”

Vệ Uy Nhụy và Lý Thành Khê cùng tới, Vệ Uy Nhụy hỏi Trình Lê: “Khi sinh có đau không?”

Đương nhiên đau rồi, Trình Lê miêu tả một hồi nói cho cô ấy biết.

Vệ Uy Nhụy cau mày nói câu đặc biệt thật thà: “Thứ khiến phụ nữ đau đều không phải là thứ tốt lành gì!”

Lý Thành Khê ở bên cạnh cảm thấy cô ấy chỉ gà mắng chó, Trình Lê nhìn hai người họ cười cười.

Sau đó Vệ Uy Nhụy bổ sung: “Không phải tôi nói con bé đâu.”

...

Cả đám người đến quây xem một vòng, phát biểu cảm nghĩ riêng của mình, đến cuối cùng Trình Lê bắt đầu nghi cô rốt cuộc đã sinh cái gì vậy.

Nhớ lại... một đồng tính từ đó xếp lại thật đúng là không giống một con người.

Không giống người cũng không sao, sinh mạng mới này có rất nhiều rất nhiều tình yêu.

** Chuyện xa hơn nữa **

Khi Nhậm Thính Thiên mười bốn tuổi, Nhậm Tây An dẫn cô bé đi đến viện điều dưỡng Nhậm Đông Dã ở thăm Nhậm Đông Dã.

Nơi đó ở bên cạnh Hà Bắc, giáp ranh với Bắc Kinh, chất lượng không khí cũng không tốt lắm, nhưng non xanh nước biếc khiến Nhậm Đông Dã ngắm nhìn thấy thoải mái, mỗi năm ông cũng chỉ đến ở không đến hai tháng.

Nhậm Thính Thiên (1) tên tục là ve sầu, lớn hơn một chút cô bé làm rõ nguồn gốc tên của mình, bắt nguồn từ buổi đầu gặp gỡ của bố mẹ. Họ lười, đổi tên ngôi chùa kia sang cách nói khác, trực tiếp đặt tên cho cô bé. Tùy tiện hơn tên của em trai rất nhiều.

(1) Thính Thiên (听蝉) có nghĩa là “Nghe tiếng ve”, Thiên Minh (蝉鸣) có nghĩa là tiếng ve kêu, ve ngâm.

Hàng xóm hai bên của Nhậm Đông Dã là một đôi vợ chồng.

Lần trước họ đến, đôi vợ chồng đó vẫn còn khỏe mạnh. Lần này họ đến, người chồng trong đôi vợ chồng đã qua đời.

Nhậm Đông Dã nói đến đôi vợ chồng đó với họ, nói sự chăm sóc mà người chồng dành cho người vợ, cùng với việc người vợ mắc bệnh Alzheimer thậm chí không biết người chồng đã qua đời, nếu bà biết thì e rằng cũng sẽ đi theo.

Nhậm Thính Thiên nghe, trên đường về hỏi Nhậm Tây An: “Bố ơi, khi bà nội mất, ông nội phản ứng thế nào ạ?”

Nhậm Tây An ngẫm nghĩ, hỏi cô bé: “Sáng nào thức dậy cũng có thể thấy được mặt trời, đột nhiên đổi sang mặt trăng, con phản ứng thế nào?”

Nhậm Thỉnh Thiên nói: “Không quen lắm nhỉ.”

“Một ngày không quen, nếu con biết tương lai không còn mặt trời nữa, nghĩ như thế nào?”

Nhậm Thỉnh Thiên suy nghĩ: “Chuẩn bị đèn pin ă?”

Nhậm Tây An cười.

Không biết con nhóc này theo ai nữa, ngốc như vậy... Sau này phải giao cho người nào tiếp nhận mới yên tâm được đây.

Anh còn chưa nói gì, Nhậm Thỉnh Thiên lại nói: “Sẽ khóc đó.”

Cô bé nhìn Nhậm Tây An: “Nhưng mà trời tối, mình khóc thì người khác cũng đâu nhìn thấy?”

Nhậm Tây An ừm một tiếng, đột nhiên dặn dò: “Mai sau bố và mẹ con già rồi, nếu mẹ hồ đồ, bố chết trước thì con nhớ đừng nói cho mẹ biết.”

Hãy cứ để cô coi như anh vẫn còn sống, còn có thể bầu bạn cùng cô đến già.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Núi Băng Đèo Anh Đến Với Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Ngoại Truyện: Trở Về Bên Anh (1)

Bố mẹ tuổi đã cao, sau khi học xong PhD ở Anh, Tần Đàm chọn về nước dạy học.

Làm đề án mấy năm viết luận văn một năm, trước khi về nước cuộc sống của cô luôn rất đơn điệu, hoàn thành từng bước một.

Thời gian trôi qua như dòng nước chảy, không tạo nên sự ngạc nhiên mừng rỡ nào, cũng không nói đến có chỗ nào thất vọng.

Sau khi lớn hơn thì ít hoạt động xã hội hơn, cô cũng ít khi đi lại xung quanh. Khi có lịch trình thì hoặc là người nhà trong nước có chuyện quan trọng, hoặc là theo tập thể đi đến nơi khác, ở nước ngoài giao lưu tổ chức hội nghị.

Cuộc sống sau khi về nước cũng không có thay đổi gì nhiều.

Thành quả nghiên cứu của Tần Đàm khá ít, lại không có kinh nghiệm dẫn dắt sinh viên, nhiệm vụ của tổ đề án của vị giáo sư già mời trở lại trong khoa nặng nề, năm đầu tiên sau khi vào trường, được viện trưởng tiến cử lại, Tần Đàm đã vào tổ đề án không lo lắng về kinh phí, có hi vọng về kết quả trong truyền thuyết này.

Phòng nghiên cứu sinh vẫn chưa tiến hành phê duyệt tư cách dẫn dắt thạc sĩ của cô, thời gian còn lại cô chỉ đứng lớp cơ bản cho sinh viên chưa tốt nghiệp mỗi tuần một lần.

Mấy thạc sĩ mà vị giáo sư già dẫn dắt trao đổi khá nhiều với Tần Đàm.

Nhưng tiếp xúc rồi, Tần Đàm cũng phát hiện không ít vấn đề, rất nhiều sinh viên học vi phân và tích phân xong, gặp phải việc tìm giá trị hiệu dụng của tín hiệu rồi rạc bất quy tắc thì mờ mịt... Tình huống tương tự cũng không ít.

Vấn đề họ thỉnh thoảng hỏi khiến Tần Đàm cảm thấy dở khóc dở cười.

Cô không hề kiêu ngạo, lại trẻ trung, sau khi qua lại thân thiết với mấy sinh viên này, có đôi lúc họ chọn nhà hàng khá đặc sắc liên hoan thì sẽ gọi Tần Đàm.

**

Tần Đàm gặp lại Nhậm Tĩnh Du là trong hoàn cảnh như vậy.

Cô đi cùng mấy sinh viên, Nhậm Tĩnh Du đi cùng một đám cấp dưới, hai người chạm mặt trong nhà hàng.

Trong khoa có cung cấp kí túc xá đơn cho giáo viên trẻ, Tần Đàm không thường về nhà.

Từ trước đến nay, Nhậm Tĩnh Du luôn luôn bận rộn chân không chạm đất, nơi duy nhất mà hai người xuất hiện cùng lúc hiện nay căn bản là không gặp được.

Lần gặp hiếm hoi ấy là khi cô đến nhà họ Nhậm đưa thiệp cưới, sau đó là gặp khi xử lý hậu sự cho mẹ Diệp Liên Thiệu, nhưng không nói với nhau câu nào cả.

...

Mấy tháng trôi qua, hôm nay gặp nhau thế này, hai người đều cảm thấy bất ngờ.

Nhậm Tịnh Du nhìn lướt qua người bên cạnh cô, không phát hiện Diệp Liên Thiệu trong đó.

Tần Đàm cũng nhìn cả đám thanh niên xung quanh anh.

Khác với nhận thức của Nhậm Tịnh Du, Tần Đàm gần như quen hết những gương mặt bên cạnh anh. Cô ở cạnh anh bao nhiêu năm, cô đã gặp qua hết những người này, còn từng qua lại không ít.

Gặp nhau rồi cũng không đến nỗi không nói câu nào, Tần Đàm lên tiếng chào hỏi Nhậm Tịnh Du.

Nhậm Tịnh Du đứng yên nhìn cô mấy giây, cuối cùng cũng chào lại cô một câu.

Rồi sau đó thì ai ăn bữa của người nấy, không ai tiếp tục đứng tại chỗ nói chuyện xã giao.

Ăn gần xong bữa cơm, Tần Đàm mượn khoảng thời gian đi toilet với tính tiền trước mấy sinh viên, kết quả lại được báo cho biết là hóa đơn đã được một vị khách trong phòng bao trên lầu thanh toán chung.

Trở lại chỗ ngồi, Tần Đàm móc di động ra gửi hai chữ cho một số điện thoại đã xóa khỏi danh bạ: Cảm ơn.

Đối phương trả lời tính bằng giây, không phải không cần khách sáo mà là một chữ: Được.

Ngón tay đặt trên di động của Tần Đàm cứng ngắc, cong một cái cũng hơi khó khăn.

Một chữ này khiến cô cảm thấy cả cuộc đời trở nên già cỗi.

Niềm vui của thuở thiếu thời là một nụ cười của người mình thích, già hơn một chút, nhiều tâm sự hơn, niềm vui chỉ thể hiện trên gương mặt, trong lòng cô lại phủ đầy những tang thương đi trước tuổi.

Vừa gặp người mà thuở nhỏ mình thích hết lòng này, những cảm giác tang thương ấy tuôn trào ra ngoài.

Nhậm Tịnh Du rất hiếm khi trả lời tính bằng giây, trước đây anh bận rộn, điện thoại và tin nhắn của cô đều không thấy tăm hơi.

Anh chỉ dựa trợ lý của anh dành riêng lịch trình với cô.

**

Bãi đậu xe trên mặt đất của khu thương mại chỗ nhà hàng có hạn, ăn cơm xong, Tần Đàm tự đi thang máy đến nhà để xe dưới hầm lấy xe.

Khi đi đến vị trí đậu xe, Tần Đàm thấy một bảng số xe quen thuộc ở chỗ đậu cách đó không xa.

Cô không nhìn vào trong xe, nhưng cô biết bên trong có người, khóe mắt cô đã liếc thấy đường nét mà cô quen thuộc ngồi trong xe.

Mười mấy tuổi, Thiệu Kha, cô bạn cùng nhau lớn lên cũng là bạn học từng không ngừng khen ngợi năng lực nào đó của Tần Đàm.

Cô bị cận thị đứng bên cửa sổ trong lớp, có thể nhìn chuẩn xác Nhậm Tịnh Du trên sân bóng rổ ở rất xa.

Khi ấy Tần Đàm còn nói với Thiệu Kha, bỏ một khúc xương của Nhậm Tịnh Du vào một khúc xương khác, cô cũng nhận ra được. Bởi vì thích, nên cô nhớ rõ ràng từng chút một trên người anh.

Giờ phút này, Tần Đàm ngồi trong xe, nhìn chiếc xe màu đen cách đó không xa rất lâu.

Chiếc xe đó lần nữa không đi, Tần Đàm nghĩ đến khả năng nào đó lại xuống xe, đi sang gõ cửa sổ xe của đối phương.

Nhậm Tịnh Du vốn nhắm mắt dựa vào ghế xe, sau khi nghe thấy tiếng mở mắt phát hiện là Tần Đàm, anh hạ cửa sổ xe xuống.

Bốn mắt nhìn nhau, anh cười đến dịu dàng, khiến người ta không moi ra được lỗi nào.

Tần Đàm thấy chướng mắt, thấy tầng mờ hôi mờng trên trán anh, chỉ hỏi anh: “Khó chịu ư?”

Nhậm Tịnh Du lắc đầu: “Không có, suy nghĩ mấy chuyện thôi, bây giờ đi đây.”

Anh vừa mở miệng, giọng nói run run không giấu được khiến Tần Đàm biết, bệnh cũ của anh lại tái phát, đau dạ dày.

Tần Đàm do dự hai giây, sau đó nói bằng giọng nhẹ nhàng: “Nếu anh cần, em có thể đưa anh đi.”

Tình hình của anh không thích hợp lái xe.

Nhậm Tịnh Du ấn vào cơ quan xao động trong cơ thể, hỏi cô: “Em còn đồng nghiệp nào khác không?”

Mấy sinh viên đã kết bạn đi rồi, câu trả lời của Tần Đàm là: “Không có.”

Nhậm Tịnh Du lại mỉm cười, sau đó nói: “Vậy không làm phiền em, anh gọi người lái xe.”

Thành phố này nói lớn cũng không lớn, người biết họ không hề ít. Nếu nhiều người, anh và Tần Đàm đi chung trong nhóm đó thì không có gì, nếu là hai người đi bị người quen nhìn thấy, truyền đến chỗ Diệp Liên Thiệu thì sẽ gây rắc rối cho cô.

Tuy Diệp Liên Thiệu không nói, nhưng Nhậm Tịnh Du biết Diệp Liên Thiệu kiêng kị chuyện anh qua lại với Tần Đàm.

Anh đã từng cứu vãn sau khi cô đi về phía Diệp Liên Thiệu, Tần Đàm không đi theo anh.

Ba người họ cùng nhau lớn lên, để cô và Diệp Liên Thiệu hạnh phúc, có những sự ngờ vực mà anh nên tránh.

Kết quả này, anh đã hối hận sau khi làm xong, không muốn tăng thêm phiền nhiễu cho cô.

Anh học được việc am hiểu ý người và tỉ mỉ quan tâm, sau khi cô rời đi.

Nhậm Tịnh Du ra quyết định, Tần Đàm liền xoay người rời khỏi. Bây giờ người cô không cần do dự mà nên đi quan tâm là Diệp Liên Thiệu, đây là trách nhiệm của cô.

**

Đêm nay, sau khi về kí túc xá, trong đám sinh viên cùng ăn cơm có người già chuyện ở trong wechat hỏi người thanh niên tài giỏi đẹp trai mà Tần Đàm gặp buổi tối là ai?

Tần Đàm không suy nghĩ nhiều, gõ một hàng chữ.

“Người từng nghĩ đời đời kiếp kiếp cũng muốn cả đời không qua lại với nhau nữa.”

Gõ xong, cô lại xóa hết mấy chữ này, cuối cùng không trả lời.

Người từng yêu, cô không nói được đại từ quan hệ không liên quan đến đau khổ khác để hình dung anh.

**

Cuối tuần, Thiệu Kha, bà chủ nhà hàng hiện nay bận đến độ phát điên cuối cùng dứt khoát mặc kệ phui tay đi không làm gì nữa đến tìm Tần Đàm.

Khi cô ấy tới, Tần Đàm đang xắn tay áo chuẩn bị dọn dẹp một hàng kệ sách sát sàn trong kí túc xá.

Thiệu Kha vừa vào cửa giẫm lên sách chất đống đầy dưới đất của cô, hỏi: “Mấy thứ này để con được không, trừ nhiều như vậy cậu muốn học mình mở quán à?”

Quán kiểu thư viện.

Tần Đàm chỉ cô ấy, bắt cô ấy cẩn thận: “Cậu vừa vừa chút, đừng có để mình giẫm phanh thây, rất nhiều sách không xuất bản nữa đấy. Đây là gia tài mà khó khăn lắm mình mới đào lại đó.”

Thiệu Kha chắc cả buổi: “Nhớ trước đây cậu là người thi cùng mình có thành tích đếm ngược, ông trời đúng là đáng sợ mà, không cần thận cái biển đưa thấy toán thi buồn rầu, thấy tiếng Anh thì mặt rã rời như cậu thành thực nữ cộng học bá đấy.”

Tần Đàm phớt lờ câu này của cô ấy.

Thiệu Kha nhún vai một cái, cũng không để bụng, chỉ thỏn thức nửa ngày mà thôi.

Có mấy câu cô ấy không nói ngay trước mặt Tần Đàm.

Tần Đàm rất cố gắng học tập, rất cố gắng mạnh dạn trở nên ưu tú, đều bắt đầu từ khi cô phát hiện mình thích Nhậm Tịnh Du. Thiệu Kha là người đứng xem và là bạn của họ, chứng kiến hết tất cả những chuyện này.

Mọi người đều biết sự ưu tú của Nhậm Tịnh Du, anh luôn luôn là người xuất sắc trong các hoạt động đoàn thể và trong việc học tập, cả đám bọn họ

cùng khóa lâu như vậy, anh luôn là người được mọi người ngược nhìn.

Anh rất tốt nên Tần Đàm muốn xứng đôi với anh hơn, cô cắn răng nhai những môn học mà cô không giỏi.

Biến bản thân cô thành một người hợp với Nhậm Tĩnh Du.

Năm đó, Thiệu Kha của thời thiếu nữ cũng không ngoại lệ bị Nhậm Tĩnh Du làm mờ mắt.

Nhưng cô ấy lười, thấy khoảng cách giữa cô ấy và Nhậm Tĩnh Du thì cô ấy càng lười hơn, ngay cả thử cũng không thử, cũng không cố gắng. Cô ấy hay quên, lại không yêu thích sâu đậm, đến bây giờ Nhậm Tĩnh Du chỉ là thần tượng thời thiếu nữ trong trí nhớ cô ấy, không tính là ánh trăng sáng không thể quên được.

Tần Đàm mãi dọn dẹp, Thiệu Kha cũng không giúp một tay, cô ấy sợ giúp rồi lại làm lung tung, nên chỉ dựa bên kệ sách tiếp tục xem.

Kí túc xá này rất nhỏ, nhưng đầy đủ tiện nghi, Thiệu Kha nhìn sang phía bồn rửa tay là biết ở đây không có bất kì vật dụng của nam giới và dấu vết nam giới nào từng tồn tại.

Cô ấy hỏi Tần Đàm: “Cậu và lão Diệp là sao vậy? Bây giờ cậu về ổn định cuộc sống rồi, không ổn định ở chỗ cậu ấy ư?”

Động tác nhét sách vào ô kệ sách gỗ của Tần Đàm khựng lại, cô nói: “Anh ấy bảo mình suy nghĩ thật kĩ lần nữa.”

Trước tiên Thiệu Kha mắng một câu, sau đó nói: “Lão Diệp có bị bệnh không vậy, nếu mình là cậu ta thì có chết cũng không làm cái chuyện đêm dài lắm mộng này đâu! Cậu cũng bị bệnh không nhẹ đâu cô gái à, lão Diệp tình trùng vào não cậu cũng không cần, mẹ nó việc này có thể suy nghĩ mấy tháng à?! Đây là hai người nghĩ chơi xong rồi, lại không tiện mở miệng nói chia tay nên chờ một cuộc tan vỡ mà mọi người đều dễ tiếp nhận thuận theo tự nhiên, có đúng không?”

Tần Đàm nói với cô ấy một cách rất khẳng định: “Không phải.”

Thiệu Kha không giữ được bình tĩnh, đưa ra quan điểm từ đáy lòng cô ấy: “Vậy thì là cái gì? Nếu dì Trần không đột ngột qua đời, thì bây giờ hai người lãnh giấy chứng nhận rồi, bây giờ lại chơi cái trò tiếp tục suy nghĩ, mẹ nó cái này có lập dị không?”

Thiệu Kha nói rất đúng.

Tần Đàm cũng từng hỏi mình như vậy.

Cô và Diệp Liên Thiệu từng nói chuyện nghiêm túc, nhưng Diệp Liên Thiệu có sự kiên trì của bản thân anh, anh muốn cô nhất định phải suy nghĩ rõ ràng.

Tần Đàm đã lựa chọn từ lâu, nhưng sự kiên trì của Diệp Liên Thiệu ngược lại khiến cô do dự.

Cô nghĩ cô đã làm sai chuyện gì đó, đã làm những chuyện khiến Diệp Liên Thiệu cảm thấy cô vẫn đang do dự, mặc dù cô đã cố gắng chú ý đến tâm trạng của anh, nhìn về phía trước nhiều hơn.

Không ai không biết nỗ lực mà cô từng dành cho Nhậm Tĩnh Du, Diệp Liên Thiệu cũng biết, đây là quá khứ mà cô không thay đổi được, cô chưa từng hối hận.

Nhưng những cái bóng mà quá khứ lưu lại trong sinh mạng cô là cái gai trong lòng anh, cô rất khó nhổ ra được.

Có lẽ việc sai lầm là bước ban đầu đi về phía Diệp Liên Thiệu, sau đó từng bước sai lầm.

Cô nên cô đơn.

**

Trước đây, điều thật sự khiến Tần Đàm quyết định đi về phía Diệp Liên Thiệu là một buổi tối cực kì hỗn loạn.

Hồi nhỏ Tần Đàm là một thổ bá vương, Diệp Liên Thiệu cũng là một tiểu địa chủ.

Mặc dù đàn ông tốt không đấu với phụ nữ, phụ nữ tốt cũng không đấu với đàn ông, nhưng từ nhỏ bọn họ cãi nhau không ít, đánh nhau rất nhiều.

Bao nhiêu năm như vậy, lần cô và Diệp Liên Thiệu cãi nhau dữ dội nhất chính là lần sau khi rời khỏi Nhậm Tĩnh Du, cô bị trưởng bối kéo đi tham dự tiệc tẩy trần sau khi Nhậm Tĩnh Du bình phục xuất viện.

Trưởng bối rời đi sớm, cuối cùng chỉ còn lại đám bạn lớn lên cùng nhau bọn họ.

Cô và Diệp Liên Thiệu cãi nhau đến độ lật cả bàn, chỉ vì một chai rượu không nên khui nữa, cãi nhau đến độ lời mắng bắt hòa trước khi đi học nhiều năm trước đòi tính rõ.

Lần đó cãi nhau xong, Tần Đàm cảm thấy rất mệt nhưng tâm trạng rất thoải mái.

Tần Đàm đi dạo bên ngoài cầu lạc bộ rất lâu chờ tình rượu hoàn toàn, khi về nhà, cô phát hiện Diệp Liên Thiệu ngồi xổm trước cửa nhà cô.

Trên người cô còn ám mùi rượu, cả người Diệp Liên Thiệu thì đầy mùi thuốc lá.

Diệp Liên Thiệu ngồi dưới đất hỏi cô: “Anh nói, em có biết anh thích em không?”

**

Thiệu Kha thấy cô không nói gì thì thờ dài: “Mấy tháng trước, mấy ngày lo liệu việc an táng cho dì Trần, Tịnh Du canh linh cửu cùng lão Diệp mấy ngày. Mỗi một phút lão Diệp ở đó, cậu ấy cũng có mặt. Anh em làm đến mức đó là cũng trọn nghĩa lắm rồi.”

Tần Đàm nói: “Trong lòng lão Diệp hiểu rõ.”

Thiệu Kha ôi một tiếng, nói tiếp: “Thình thoảng mình thấy Tịnh Du đáng thương lắm, mấy ngày đó mình thấy sau khi chịu đựng mấy đêm thì mặt cậu ấy trắng nhợt như ma vậy.”

Tần Đàm chỉ nói: “Anh ấy quý trọng bản thân thật tốt là được.”

Thiệu Kha hỏi: “Cậu hãy thành thật nói cho mình biết đi, bây giờ Tịnh Du đào góc tường lão Diệp, có đào được không?”

Tần Đàm nói: “Lão Thiệu, trên đời này không có bất kì kiểu ‘người có tình sẽ có kết quả tốt’ nào là nên hi sinh tình nghĩa của người thứ ba để thành toàn. Tình cảm lão Diệp dành cho mình là thật, mình cũng không muốn túm cọng cỏ cứu mạng mới nắm tay anh ấy.”

Thiệu Kha nóng nảy: “Những tình cảm cậu dành cho Tịnh Du trước đây là giả à? Kiên trì bao nhiêu năm như vậy cậu dễ dàng sao?”

Cô ấy còn muốn nói, trước đây Diệp Liên Thiệu đào góc tường.

Tần Đàm xếp từng cuốn sách ngay ngắn, sau đó nói: “Không giả, nhưng mình của khi đó không biết mình không kiên trì được cả đời.”

Anh bạn, cô vốn cảm thấy cô có thể bầu bạn cùng anh chết trên chiến trường.

Nhưng về lâu dài, cô mới phát hiện cô vẫn cần đáp lại nhiều hơn.

Sau đó cũng coi như tan rã hòa bình, nguyên nhân chia tay không có quá nhiều lý do đáng kể, chỉ là chuyện thường tình của một người đơn giản như vậy thôi.

Thiệu Kha chỉ muốn thờ dài.

Tình cảm thành hình vào thuở thiếu thời, tình cảm tồn tại nhiều năm luôn khiến người ta nhớ lâu, ghi lòng tạc dạ.

Mười ba tuổi, Tần Đàm phát hiện cô thích Nhậm Tịnh Du, cô đã giấu rất nhiều năm, cuối cùng mới theo đuổi.

Nhậm Tịnh Du hẳn đã chiếm hai loại này của Tần Đàm, nhưng sao lại phát triển về hướng bỏ lỡ chứ?

Trước đây Tần Đàm cố gắng trở nên ưu tú, Nhậm Tịnh Du cũng từ bỏ rất nhiều cơ hội thoát khỏi biển khổ trước, học bài cùng cô, không ngừng khích lệ cô, dạy bù cho cô.

Nên nói là lỗi của ai đây?

Thiệu Kha khom lưng đưa sách cho Tần Đàm: “Mấy tháng gần đây mẹ mình giới thiệu không ít cô gái ưu tú môn đăng hộ đối cho chú Nhậm, toàn xông về phía Tịnh Du, không có kết quả gì hết.”

Tần Đàm ừm một tiếng.

Thiệu Kha lại nói: “Anh mình nói, cậu ấy đang ủy quyền cho cộng sự, không biết cậu ấy muốn rảnh rồi làm gì nữa.”

Tần Đàm nói với cô ấy về lần vô tình gặp kia: “Hai ngày trước gặp anh ấy, có lẽ là thân thể vẫn chưa điều trị tốt, biết quý trọng bản thân rồi.”

Thiệu Kha cũng không hỏi chi tiết, chỉ nói: “Hôm qua mình về nhà cũng thấy cậu ấy ở ngoài sân bóng rổ, mình ngu đột xuất tản bộ nửa đó! Mình còn đẩy nghiêng cậu ấy tốt xấu gì cũng là một thanh niên tuân kiệt từng tham dự hội nghị bàn tròn diễn đàn Bắc Ngao, đáng thương lẽ loi một mình vậy. Mình ở gần cậu ấy cũng không biết có phải là hoa mắt nhìn lầm không, có phải có cả tóc bạc do liều mạng không nữa?”

Tần Đàm không nói nên lời.

Nhậm Tịnh Du từng ít thời gian đến mức khó có được thời gian rảnh cãi nhau với cô một trận, nghe cô nói bảo anh chú ý thân thể.

Thiệu Kha nhắc đến những chuyện này thì càng thổn thức hơn.

Tần Đàm không còn tâm trạng cắt sách nữa, cô dựa vào kệ sách, từ từ ngồi xuống, ngồi lên tấm thảm trước kệ sách.

“Thiệu Kha.” Tần Đàm đột nhiên gọi tên đầy đủ của Thiệu Kha.

Thiệu Kha chớp mắt nhìn cô, chỉ thấy cái cổ trắng nõn thon dài của cô.

“Mình chưa từng nói với người khác, năm đó mình rất sợ anh ấy đột nhiên rời khỏi... Mình sợ mình còn mấy chục năm để sống, nhưng anh ấy chịu đựng quá nhanh, mình sợ bất kì điều ngoài ý muốn nào, bất kì điều ngoài ý muốn nào mà anh ấy không từ mà biệt.”

Cô sợ anh chết, giống như vô số những cái chết đột ngột trong tin tức.

Sự chờ đợi nom nớp lo sợ và dai dẳng khiến cô không dám tiếp tục.

Xương sườn mềm bị đâm nhiều lần, cô mới biết mình chẳng phải là một người phụ nữ có áo giáp.

**

Tần Đàm cũng không nói với Thiệu Kha, cuối thu năm ngoái khi còn ở London, cô cũng từng gặp Nhậm Tịnh Du.

Là Diệp Liên Thiệu đến thăm cô trước, dẫn Nhậm Tịnh Du đứng lúc gặp ở sân bay về chỗ cô.

Nhậm Tịnh Du đến tham gia buổi họp báo sản phẩm mới của công ty, bay đến từ thành phố khác Diệp Liên Thiệu.

Buổi họp báo vào ngày hôm sau, Diệp Liên Thiệu mời anh cùng đi đến chỗ Tần Đàm, anh không từ chối.

Trong căn hộ Tần Đàm thuê, Nhậm Tịnh Du nhìn cô và Diệp Liên Thiệu phối hợp nấu cơm.

Ba người cùng ăn một bữa cơm.

Ăn xong, Nhậm Tịnh Du phải về khách sạn đặt trước tập họp với nhóm, Diệp Liên Thiệu đẩy Tần Đàm tiễn Nhậm Tịnh Du ra cửa, Diệp Liên Thiệu ở trong nhà không ra.

Trên con đường tĩnh lặng, hai người đi chưa được mấy bước, xe đón anh đã đến.

Tần Đàm dặn anh: “Chú ý thân thể, em về đây, anh đừng đến muộn.”

Cô muốn xoa người, Nhậm Tịnh Du kéo cánh tay cô.

Tần Đàm quay đầu, anh liền lập tức buông tay ra.

Khi Tần Đàm nhìn về phía anh, Nhậm Tịnh Du nói: “Trên chuyến bay đến đây anh đã mơ thấy một con ác mộng.”

Tần Đàm nói: “Anh nên nghỉ ngơi nhiều hơn.”

Nhậm Tịnh Du cười, nói cho cô biết: “Anh mơ thấy em có con, bố đứa bé không phải là anh.”

Bạn đang đọc truyện *Vượt Núi Băng Đèo Anh Đến Với Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Ngoại Truyện: Trở Về Bên Anh (2)

Tình yêu, càng kiềm nén càng mãnh liệt

—— Lời tựa

Trái tim Tần Đàm cũng đang từ từ run rẩy theo lời Nhậm Tịnh Du.

Cả đời này, cuối cùng không gả cho anh cũng từng là chuyện mà rất nhiều năm qua chỉ vừa nghĩ thôi cô cũng cảm thấy muôn phần tiếc nuối.

Cô của trước đây không cách nào chấp nhận sau khi cùng anh đi qua mọi khó khăn gian khổ, càng lúc càng xa anh.

Nhưng sức mạnh của tháng năm oai nghiêm vô tình, sau biết bao năm, chấp niệm có sâu hơn đi nữa thì cũng từ từ phai đi.

Tần Đàm đứng tại chỗ, Nhậm Tịnh Du lấy ra một phong bì da trong cặp táp mang theo người.

Nhậm Tịnh Du không đưa về trước, chỉ nhìn cô nói: “Cho dù không gặp lão Diệp, thì trước khi rời khỏi London, anh cũng sẽ tới tìm em.”

Tần Đàm không đáp lại bất kì chữ nào.

Cô hoan nghênh anh hay không hoan nghênh anh, hôm nay không còn bao nhiêu ý nghĩa nữa.

Nhậm Tịnh Du hỏi cô: “Anh có mấy lời muốn nói, em nghe hết được không?”

Con gió ven đường quét cát bụi nhỏ vụn trên mặt đất, sự mờ mịt trong lòng Tần Đàm vẫn không ngừng bao phủ, con gió này không quét được một con đường cho cô.

Lý trí nói cho cô biết cô không nên nghe tiếp, nhưng cô không bước đi được.

Nhậm Tịnh Du tiếp tục thấp giọng kể: “Từ nhỏ người khác khen anh là một học sinh giỏi, thành tích tốt, còn hiểu chuyện. Em cũng cảm thấy anh là một người thông minh sao?”

Anh nói: “Tần Đàm, thật ra anh ngu lắm. Trong chuyện tình cảm, anh không có kinh nghiệm, lại không biết tiến thủ, là một học sinh kém. Anh tưởng anh không làm chuyện gì sai. Anh cũng ích kỉ, vô si tưởng rằng thế giới này sẽ có người yêu anh luôn dạy cho anh, bao dung cho anh. Những thứ nhét đầy trong tín điều của anh toàn là anh tưởng. Trước đây anh cảm thấy trong chuyện tình cảm thì mối quan hệ xác định là quan trọng nhất, anh nghĩ đời người dài như vậy, luôn luôn có sau này có thể từ từ làm. Anh tưởng rất nhiều chuyện không cần nói, hoặc sau này nói cũng không có vấn đề gì. Em đi rồi, anh cảm thấy không vội, chờ anh rảnh rỗi đi nói chuyện với em; em và lão Diệp ở bên nhau, anh nghĩ lão Diệp không phải là người khác, có những lời nên chôn vùi trong lòng, không nói cũng được. Anh lần lượt bỏ lỡ cơ hội. Chỉ trách anh, không trách hai người.”

Tần Đàm nhìn anh, thấy con sóng thần dâng lên nơi đáy mắt anh.

Anh ngược con người mờ mịt nơi khóe mắt, cười có hết sức nói một cách thoải mái: “Anh vốn cũng từng nghĩ thế này, anh nghĩ em biết anh là một người như vậy. Khi em nói thích anh, anh chính là một người như vậy, nếu em biết thì sẽ không thích đến mức bỏ dở nửa chừng.”

Anh chắc chắn như thế.

“Anh nuông chiều hư bản thân anh bằng lòng tốt em dành cho anh. Anh có nhiều tật xấu, nhưng từ trước đến nay anh chưa từng suy nghĩ lại, chưa từng nghĩ phải sửa đổi. Dường như anh cho rằng thế giới này xoay quanh anh, có phải rất hoang đường không?”

Hôm nay anh biết phải sửa đổi, nhưng mắt cô rồi, có phải cái giả này quá nặng không?

Những chữ Nhậm Tịnh Du nói cắm hết nơi lồng ngực Tần Đàm, mang theo chút đắng chát, mang theo chút vị mặn... Cô dùng ý chí ngăn cản sự xâm nhập của giọng nói của anh.

Giọng Nhậm Tịnh Du rõ ràng không dùng sức, nhưng sau khi nghe, sức mạnh cô cảm giác được từ những âm thanh này lại dồi dào lấp biển ép về phía cô.

Tần Đàm hơi dời ánh mắt đặt trên gương mặt anh sang chỗ khác, cô mở miệng, giọng cũng không ổn định, run run như vậy: “Tài xế chờ anh lâu lắm rồi, sau này gặp nhau rồi nói được không?”

Có lẽ không có sau này nữa.

Nhậm Tịnh Du nói: “Anh biết việc này rất trễ rồi, bây giờ anh nói gì thì cũng là đang làm khó em.”

Anh biết cô là một người có nguyên tắc, nơi cô ở còn có một người khác đang dọn dẹp nhà cửa cho cô chờ cô quay về, cô không thể lạc đường được.

Nhưng lúc này đây anh không nói những câu này, thì sau này chẳng còn cơ hội nữa.

Nhậm Tịnh Du đưa phong bì trong tay cho Tần Đàm: “Còn nhớ lớp 11 hôm thi toàn quốc kết thúc, anh mượn em một cuốn sách, sau khi trả cho em, anh lại giật lại không.”

Đương nhiên Tần Đàm nhớ.

Hôm ấy hai người họ và Diệp Liên Thiệu, Thiệu Kha cả đám quây âm ỉ.

Sau khi trả cuốn truyện đó anh lại giật lại, Thiệu Kha cầm một cây kem quét đầy mặt Tần Đàm, sau đó cô bận xử lý Thiệu Kha, không dây dưa với anh vì cuốn truyện đó nữa.

Bây giờ Nhậm Tịnh Du nói: “Hồi đó anh đã viết một lá thư cho em, kẹp bên trong, bỏ vào rồi lại thấy cổ hủ quá, cuối cùng lấy ra.”

Tần Đàm không đưa tay nhận lá thư đó.

Bao nhiêu năm trôi qua như vậy, hành động của Nhậm Tịnh Du lúc nào cũng có thể tác động đến cả người cô, việc này như là một thói quen, một thói quen gần như là bản năng.

Nếu Tần Đàm của khi đó nhận được, thì vui mừng đến cỡ nào?

Tần Đàm có thể tưởng tượng ra.

Giờ đây vật đổi sao dời, Tần Đàm của hiện tại không có cách nào có chung cảm xúc với Tần Đàm khi còn trẻ, nhưng cô tiếc nuối thay cho bản thân ấy.

Tuổi học trò tươi sáng là cái tuổi nên thoải mái nhất.

Tần Đàm không lập tức nhận lá thư đó, Nhậm Tịnh Du kiên trì đưa về trước, cuối cùng cô mới nhận lấy.

Cô không đọc, chỉ bóp phong bì da nhìn anh: “Nhân ngư (Nhậm Du)... (1)”

(1) Trong tiếng Trung, nhân ngư và Nhậm Du đều có phát âm là rén yú.

Trên thế giới này chỉ có cô gọi anh như vậy.

Nhậm Tịnh Du liếc nhìn tòa nhà chếch phía sau cô, dồn sức lực toàn thân đến cổ họng, hỏi cô: “Anh luôn luôn như vậy, không thích nói nhiều, em thậm chí chưa từng nghe chữ thích, chữ yêu từ anh... Là anh có lỗi với lão Diệp. Nếu anh xin em quay lại... em có đi theo anh không?”

Anh hỏi đến cẩn thận, hỏi đến thận trọng.

Tần Đàm cứng đờ tại chỗ, không phát ra được âm thanh nào.

Cô nghĩ nên tát mình một bạt tai nói cho bản thân của quá khứ đi chậm hơn một chút chờ anh, hay là nên tát anh ở trước mặt một bạt tai để anh của quá khứ đi nhanh hơn một chút, đừng kéo dài đến bây giờ mới đến.

Từ ‘đứng lúc’ này không có nhiều nét, cách đọc đơn giản, nhưng tại sao có được thời cơ đứng lúc lại khó khăn như vậy.

Anh có thể sẵn sàng thay đổi, biết quý trọng hơn quá khứ.

Nhưng cô đã đi về phía người khác, bên cạnh cô đã có người mới.

Người kia không có lỗi, không phải là một vật hi sinh qua đường.

Bọn họ lớn lên cùng nhau, vốn là quan hệ rất thân mật.

Thuở thiếu thời sáng nắng chiều mưa, người khác có thể cảm thấy là bạn còn trẻ lỗ mãng, kích động; lớn tuổi hơn rồi chần chừ do dự, người khác chỉ cảm thấy đây là lạm tình không chịu trách nhiệm.

...

Tần Đàm không đi theo anh.

Từ đó về sau anh cũng không vượt ranh giới nữa.

**

Tần Đàm ngồi trên thảm, kéo mình ra khỏi hồi ức ấy.

Ngày hôm đó, khi cô đi ra ngoài tiễn Nhậm Tịnh Du, Diệp Liên Thiệu cười xua tay giục cô đi, cô nhớ nụ cười mỉm trên gương mặt Diệp Liên Thiệu khi ấy, cô không thể không quay về.

Giờ đây Diệp Liên Thiệu muốn cô suy nghĩ rõ ràng, trừ khi anh không cần cô nữa, nếu không thì cô sẽ không chủ động đi.

Có lẽ đây cũng là quyết định sai lầm... Nhưng thời gian đã không thể quay trở lại, cô không chọn được một lựa chọn tốt hơn.

Khi mấy bậc thầy về tình yêu trên mạng xã hội chỉ bảo con đường sai lầm cho người khác, chỉ cần đưa ra vài ba câu, rất đơn giản.

Người đứng xem có thể cảm thấy người trong cuộc rơi sâu vào vướng mắc tình cảm là tự chuốc lấy phiền toái, mọi người có thể đứng ở thế giới bên ngoài phê phán cách làm của họ.

Tần Đàm thì hi vọng có người có thể cho cô một gợi ý để cô triệt để giác ngộ.

Nhưng cô biết sẽ không có.

Vấn đề khó khăn này không giải quyết được.

Bọn họ vốn là ba đường thẳng song song, khi sinh ra Thượng Đế kéo sợi dây để họ rơi vào cùng một nơi. Khi lớn lên thời gian vươn tay, để họ hợp tính nhau trở thành bạn bè. Mà hôm nay những sợi dây này rối thành một nhúm, khiến người ta không vuốt ra được, cô có lỗi, nhưng không biết sửa thế nào.

Thiệu Kha nghe câu sớ Nhậm Tịnh Du rời đi của Tần Đàm, len vào ngồi xuống cạnh Tần Đàm.

Cô ấy cảm thấy trong lòng Tần Đàm đã có hướng.

Thiệu Kha đẩy Tần Đàm một cái: “Hồi nhỏ mẹ cậu gọi mọi người khiêu vũ, mình hay giành bạn nhảy với cậu, giành Tịnh Du, còn nhớ không?”

Tần Đàm ừm một tiếng: “Không phải là giành, mình luôn nhường cậu thôi.”

Thiệu Kha: “...”

Thiệu Kha cười, rồi dùng vai huých cô một cái: “Mình hỏi cậu một câu. Nếu hỏi đó mình và cậu cùng theo đuổi thẳng thớm đó, cậu có nhường mình không?”

Tần Đàm nhắc cô ấy: “Cậu không có theo đuổi.”

Thiệu Kha nghiêng răng, sau đó nhếch môi chế giễu: “Mình đang giả dụ, giả dụ đó hiểu không?”

Tần Đàm nói: “Mình không biết.”

Thiệu Kha không ngừng gật đầu, vừa gật đầu vừa nói như lĩnh ngộ vậy: “Trên thế giới này không có bao nhiêu chuyện viên mãn, có thể nói căn bản là không có chuyện này. Bây giờ bà cô thấy ba người các cậu chẳng lành lẽ gì cả, biết không? Mình suy nghĩ nhiều cũng phiền lắm cậu biết không? Có lúc cảm thấy cứ nhắm mắt làm ngơ đi cậu hiểu không?”

Tần Đàm nhìn cô ấy.

Thiệu Kha nhìn lại, nói tiếp: “Lão Diệp và Tịnh Du giống như mình với cậu vậy. Hai người họ sẽ không ra tay độc ác với đối phương. Xử lý tình địch khó lắm sao? Để người yêu theo họ mình khó lắm sao? Cậu và lão Diệp có rất nhiều cơ hội kết hôn, lãnh một cái giấy chứng nhận rắc rối như vậy ư? Cậu và Tịnh Du có quá khứ, cậu ấy để tâm, kiên quyết muốn vấn đề khó lắm sao? Mình cảm thấy chẳng khó gì cả. Nhưng bọn họ không làm. Cho nên, trong chuyện này cậu làm không đúng. Cô gái à, tại họ do dự nên cậu mới phải kiên định, nếu không mấy cậu tiếp tục như vậy là không xong đâu. Không xong thì không cảm thấy phiền lắm sao? Nói này, nếu họ trọng tình nghĩa, bảo hai anh em họ là mình dẫn cậu đi ung dung tự tại cách thật xa cũng được.”

Phản đầu còn rất nghiêm túc, Tần Đàm bị câu cuối của cô ấy chọc cười.

Cười một hồi, sau khi nụ cười này dừng lại thì vẫn không cảm thấy thoải mái.

Cô biết đạo lý này.

Cô từng quyết định, nhưng Diệp Liên Thiệu không ủng hộ.

Anh bảo cô suy nghĩ là cảm thấy tình cảm của cô vẫn đặt vào Nhậm Tịnh Du, chuyện này không khó đoán. Cái gai Nhậm Tịnh Du mọc trong lòng anh, Tần Đàm không nhổ được.

Cô không có cách nào lừa mình dối người nói cô thật sự quên hết quá khứ, con người sống một đời, không thể nào không có hồi ức.

Cô làm như vậy, Diệp Liên Thiệu có thể sẽ nghi ngờ.

Cô nên kiên định như thế nào?

Hoàn toàn kết thúc với một người là kiên định sao?

Ép Diệp Liên Thiệu lập tức lấy cô, hay là lập tức nhảy lại vào lòng Nhậm Tịnh Du?

Có lúc một mối cô cũng sẽ nghĩ, chẳng lẽ ý nghĩa của cuộc đời này là chọn một trong hai người đàn ông ư? Cô tự biết mình, cô cũng có nhận thức của bản thân, người nói yêu cô, thật ra cũng có thể vứt bỏ cô.

Họ có thể lạnh nhạt với cô, có thể xa lánh cô, có thể không liên lạc.

Vì tình anh em của họ, hoặc là vì sự nghiệp...

Cô không ở đây, cuộc đời của họ vẫn sẽ tiếp tục đi về phía trước.

Cô hiểu họ. Tình huống như vậy, cô cũng sẽ chọn lựa như thế, nếu như thật sự rơi vào cùng một người với Thiệu Kha, vì Thiệu Kha, cô chưa chắc sẽ

kiên trì nắm chặt người này.

Cô sẽ không đòi hỏi khắt khe họ cái gì, cô chỉ lĩnh ngộ một chút —— Tình yêu không phải là thứ cần thiết của cuộc sống.

**

Thiệu Kha cũng biết Tần Đàm đang băn khoăn, cũng có thể cảm giác được một ít cảm xúc tiêu cực từ cô.

Ngồi lâu, Tần Đàm hỏi cô ấy: “Buổi trưa ăn gì?”

Thiệu Kha cười: “Có phải cậu chuyển đề tài nhanh quá không vậy?”

Tần Đàm đề tay lên tấm thảm từ từ đứng lên: “Tắm nắng, ăn cơm, ngủ, có rất nhiều chuyện mình muốn làm mà còn chưa làm đủ đấy.”

Thiệu Kha cũng đứng lên theo cô: “Trên đường tới đây, mình có nghe đài một lúc, động đất ở New Zealand.”

Tần Đàm nói: “Nãy nói mình chuyển đề tài nhanh, cái này của cậu không nhanh à?”

Thiệu Kha và Tần Đàm chung sức kéo tấm rèm cửa sổ, để ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào, Thiệu Kha nói: “Nếu bây giờ căn nhà này sập, trong giây phút sinh tử, khoảnh khắc cuối cùng cậu sẽ nghĩ đến ai? Luyến tiếc cái gì?”

Lông mi Tần Đàm run lên, khoảnh khắc Thiệu Kha dứt lời, có một bóng người lóe lên trong đầu cô.

Cô nói: “Mẹ mình và bố mình.”

Thiệu Kha xem thường: “Không cần nói cho mình biết, trong lòng cậu rõ ràng là được.”

***

Mãi cho đến cuối học kì, Tần Đàm và Diệp Liên Thiệu vẫn không bước được bước mang tính then chốt.

Trong hai tháng này, liên lạc giữa hai người, phần nhiều là Tần Đàm chủ động.

Cô muốn một chút thay đổi, một chút chuyển biến tích cực.

Liên lạc chẳng qua là hẹn ăn cơm, nhân tiện trao đổi tình hình gần đây.

Toàn do cô chủ động, cho nên hôm kết thúc học kì, khi Tần Đàm giẫm lên lớp tuyết dày trở về kí túc xá trong trường, ở tầng trệt thấy Diệp Liên Thiệu, cô hơi kinh ngạc.

Anh xách không ít nguyên liệu rau củ, đứng bên ngoài chắc khá lâu rồi.

Tần Đàm đi tới, Diệp Liên Thiệu đưa một cái túi nilon trong đó cho cô: “Em cầm cái này đi.”

Tần Đàm nhận lấy, tay kia xách laptop.

Lần đầu tiên Diệp Liên Thiệu vào chỗ này của cô, nhưng xưa nay anh thích ứng với hoàn cảnh nhanh, trong nhà bếp có không gian nhỏ hẹp vẫn phối hợp rất ăn ý với cô.

Tần Đàm thái rau được một nửa, Diệp Liên Thiệu đang rửa nồi hỏi cô: “Gần đây em có gặp Tịnh Du không?”

Tần Đàm nói: “Không có, không có gặp.”

Diệp Liên Thiệu ồ một tiếng, tắt nước, trong phòng yên tĩnh lại, anh mới nói: “Cậu ta rảnh lắm, nhưng cũng không thấy cậu ta mập lên, nhìn như dinh dưỡng không đầy đủ, chăm sóc không tốt vậy.”

Tần Đàm tiếp tục thái cần tay trong tay, tiếp lời: “Cả đám chúng ta có ai mập à?”

“Cũng phải,” Diệp Liên Thiệu hòa theo, “Nhưng cũng không nhiều người già cỗi.”

Động tác tay Tần Đàm không dừng lại, sau khi tiếng nước chảy dừng, cô cảm thấy Diệp Liên Thiệu đang nhìn cô.

Không bao lâu, Diệp Liên Thiệu đột nhiên nói: “Năm ba đại học, có buổi chiều anh gọi cho em một cú điện thoại. Chênh lệch thời gian nên em không nhận được.”

Tần Đàm hỏi: “Sao đột nhiên nhớ tới chuyện này vậy?”

Diệp Liên Thiệu nói: “Chỉ cảm thấy em bỏ sót một số chuyện, chuyện nên biết.”

Tần Đàm nhìn anh.

Diệp Liên Thiệu dờn mắt đi tiếp tục lau cái chén dính nước chưa khô: “Mấy năm nay Tịnh Du liều mạng làm việc như vậy, biết tại sao không?”

Tần Đàm nói: “Bản thân anh ấy không phải là người bình thường, con người luôn có mục tiêu và theo đuổi.”

“Một phần thôi,” Diệp Liên Thiệu nói, “Còn nguyên nhân khác nữa. Cú điện thoại em bỏ lỡ năm đó là anh muốn nói cho em biết, để em an ủi cậu ấy một chút. Bạn học của cậu ấy gặp tai nạn phòng thí nghiệm, một vụ nổ không lớn không nhỏ, qua đời rồi. Trước đó Tịnh Du từng dẫn anh gặp người đó, quan hệ của họ rất tốt, khát vọng hợp nhau, có một kế hoạch lập nghiệp chung, muốn lôi kéo nhà đầu tư thiên sứ.”

Tay Tần Đàm nắm cán dao, rất chặt.

“Sau đó cậu ấy chưa từng nhắc lại, nhưng anh nghĩ đây là một phần nguyên nhân. Sự nghiệp chưa hoàn tất của người bạn đó, cậu ấy muốn đạt được nhanh hơn một chút,” Diệp Liên Thiệu kể đều đều, không ngừng nghỉ, “Tuy thành tích học tập của cậu ấy không tệ, nhưng có lúc cố chấp quá.”

Hai giây sau, anh lại nói: “Mấy tháng nay thỉnh thoảng anh nhớ em thì sẽ đến dưới lầu nhà em, đậu xe, nhìn đèn của em một hồi.”

Động tác thái rau của Tần Đàm lại dừng lại: “Sao không lên đây, không nói cho em biết.”

Diệp Liên Thiệu khẽ lắc đầu: “Anh đến mấy lần đều thấy xe của cậu ấy. Không gặp mặt, chúng ta cũng chưa từng hẹn, em nói xem sao mà trùng hợp như vậy, khi anh đến cậu ấy đều ở đây. Anh đang nghĩ thẳng nhóc đó chắc không phải đến mỗi ngày đấy chứ?!”

Tần Đàm trầm mặc.

Diệp Liên Thiệu vẫn chưa nói hết: “Hồi mẹ anh mất, em biết anh rất khó chấp nhận, mấy đêm túc trực bên linh cữu, cậu ấy nói chuyện với anh rất nhiều, nói về thời gian mẹ cậu ấy mất. Cậu ấy cũng không biết an ủi người khác, nói một tràng nhưng không có trọng điểm, anh không biết trước đây cậu ấy viết luận văn đạt điểm tối đa như thế nào nữa. Tốt xấu gì cũng là một doanh nhân có chút tài sản, cũng không biết bên ngoài trên bàn đàm phán có phải cũng là cái đức hạnh này không. Nhưng anh hiểu cậu ấy muốn làm gì, anh biết cậu ấy muốn mượn quá khứ của cậu ấy để an ủi anh. Vận mệnh của bọn anh giống nhau, vẫn chưa lập gia đình thì đã mất mẹ.”

“Cậu ấy còn hỏi anh, nếu có một ngày làm chuyện có lỗi với anh, thì còn có thể tiếp tục làm bạn lớn lên cùng nhau không. Cậu ấy nói như vậy, nhưng anh biết cậu ấy không làm được chuyện này.”

Tần Đàm hỏi: “Tại sao đột nhiên nói những chuyện này vậy?”

Diệp Liên Thiệu trả lời: “Không có gì, tôi qua bắt đầu nghĩ về rất nhiều chuyện hồi chúng ta còn nhỏ. Cái hồi mà giới tính cũng không biết phân biệt, ngày nào cũng dính vào nhau. Anh, em và cậu ấy, Thiệu Kha, còn có Lâm Đại nữa.”

Khi đó tuổi quá nhỏ, mỗi ngày tụ tập gây chuyện, cuộc sống không buồn không lo, mỗi ngày suy nghĩ linh tinh, suy nghĩ toàn chuyện lớn quốc gia và chuyện lớn thế giới.

Tần Đàm cũng nhớ nhưng.

Diệp Liên Thiệu lau khô hết chén đĩa và đáy nồi rửa sạch, đột nhiên lại nhích sang bên cạnh Tần Đàm đón dao trong tay cô: “Để anh thái cho.”

Tần Đàm nói: “Không cần đâu.”

Diệp Liên Thiệu kiên trì, cuối cùng Tần Đàm buông tay, cô muốn đổi vị trí cho anh, nhưng Diệp Liên Thiệu ôm cô ở trước ngực, không thả cô ra.

Giọng anh tiếp tục truyền đến sau tai Tần Đàm: “Anh từng làm chuyện có lỗi với cậu ấy.”

Tần Đàm cảm giác được rung động nơi lồng ngực anh.

Diệp Liên Thiệu nói rõ với cô: “Trước đây anh tìm cậu ấy xin ý kiến, anh cầm một đồng nhẫn cho cậu ấy xem.”

Lưng Tần Đàm căng lên.

Diệp Liên Thiệu nói: “Chuyện này rất tàn nhẫn, nhưng anh đã làm.”

Cho dù đã thái bằng tốc độ chậm nhất, rau này cũng sắp thái xong.

Nhát cuối cùng, cọng rau một nhát bị cắt làm hai.

Diệp Liên Thiệu để dao xuống, cuối cùng nói cho Tần Đàm biết: “Cậu ấy lại vào bệnh viện rồi, Tây An không ở Bắc Kinh, tôi qua dọa chú Nhậm sợ lắm. Trước đây em nói cậu ấy, anh cũng khuyên cậu ấy, nói cái dạ dày nát đó sớm muộn gì cũng không giữ nổi. Không phụ sự mong đợi của mọi người, bây giờ thật sự cắt không ít rồi. Cậu ấy thiếu một phần dạ dày, em sẽ không chê, đúng không?”

Ý của anh rõ ràng như vậy, Tần Đàm xoay người, nhìn thẳng anh.

Diệp Liên Thiệu nói: “Ăn bữa cơm này xong, anh đưa em đi thăm cậu ấy.”

Anh có thể rời khỏi Tần Đàm, nhưng Nhậm Tịnh Du bây giờ rời khỏi Tần Đàm, có thể không dễ chịu như vậy.

Tần Đàm mấp máy môi: “...”

Diệp Liên Thiệu vén vài sợi tóc bên tai cô ra sau tai cho cô: “Đừng từ chối. Không từ bỏ thì đừng khó xử nữa, ba người chúng ta cứ như vậy đi. Mấy ngày anh đến là anh tự nguyện. Lần ở London, tiễn cậu ấy đi, khi em về, gương mặt em khô nhưng đôi mắt vẫn ướt, là anh luôn tri hoãn hai người.”

Tần Đàm muốn nói gì đó, Diệp Liên Thiệu giơ tay lên chặn môi cô: “Mấy người chúng ta anh lớn nhất, lời của anh hai luôn luôn đúng. Bây giờ cậu ấy thay đổi rồi, sẽ không khiến người ta chờ mãi nữa, em hãy tha thứ cho cậu ấy trước kia không hiểu chuyện, làm hòa đi. Tính cách cậu ấy đã như vậy, em từ từ dạy dỗ, anh giúp em.”

Tình cảm thiên trường địa cửu trên thế giới này không chỉ có tình yêu.

**

Vào một đêm rất lâu trước hôm Thiệu Kha tới, Tần Đàm đã mở lá thư Nhậm Tịnh Du đưa cho cô.

Nét chữ đến từ Nhậm Tịnh Du năm mười bảy tuổi, nội dung khá khác anh trong trí nhớ của Tần Đàm.

Khi anh đưa cho cô, Tần Đàm tưởng là thư tình, hóa ra không phải.

Anh của tuổi mười bảy viết:

“Hôm đó sau khi nằm mơ lúc về già.

Có người hỏi, người bạn thích khi mười sáu tuổi như thế nào?

Anh muốn trả lời, ngủ ở bên cạnh anh.

Thật ra cũng không cần chờ sau này, tuần này cùng làm bài, em nằm ngủ trước mặt anh không ít đâu.

Sau này anh sẽ không làm thầy giáo, giảng bài cho ai là người đó ngủ.

Em cố gắng học tập đi!

Phương pháp ngủ này mà lần sau còn muốn chen vào bảng danh dự chung với anh?

Em tưởng em thông minh lắm sao?”

Cô không thông minh.

Cô bò rất chậm như ốc sên, cho nên cô treo đèn chiến đấu rất nhiều đêm.

Cô bò lên, thời gian lâu nhưng bò vẫn rất cao.

Thời gian qua đi bao nhiêu năm quay đầu nhìn lại, tuổi trẻ ấy vẫn viên mãn.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Núi Băng Đèo Anh Đến Với Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Ngoại Truyện: Thành Thịch

Cô em họ Ôn Sênh của Trần Mặc luôn nói Trần Mặc là đồ ngốc.

Cô em họ Ôn Sênh nắm rất nhiều luận cứ trong tay, đi đầu là khi học trung học Trần Mặc từ chối một nam sinh theo đuổi mình. Cô rõ ràng thích đối phương, nhưng khi nam sinh bày tỏ với cô thì cô còn từ chối người ta.

Dùng cái đầu của Ôn Sênh thì quả thật không tài nào hiểu nổi cách làm của Trần Mặc.

Khi Ôn Sênh hỏi tại sao Trần Mặc phải từ chối nam sinh ấy, Trần Mặc đang bồi bức thư tình đối phương đưa cho cô khi bày tỏ, cắt góc giấy hình vuông đó thật chỉnh tề, chuẩn bị lồng vào khung có kích thước phù hợp.

Ôn Sênh hỏi xong, Trần Mặc phân tâm suy nghĩ câu hỏi này cả buổi, cuối cùng nói cô không biết.

Cô chỉ từ chối như vậy theo bản năng, đại khái là được người mình thích bày tỏ khiến cô sợ hãi quá mức.

Nghe câu này của Trần Mặc, nhìn hành động lưu giữ thư tình của Trần Mặc... Ôn Sênh cảm thấy người chị họ này không chỉ ngốc mà còn bị bệnh nữa.

...

Chuyện này bị Ôn Sênh trách mắng nhiều năm, mỗi lần mẹ ruột Ôn Lương của Trần Mặc cứ nói Trần Mặc từng này tuổi còn cô đơn, nếu Ôn Sênh có mặt, nhất định sẽ lôi chuyện cũ này ra để chêm thêm.

Mỗi lần nghe Trần Mặc còn khen Ôn Sênh có trí nhớ tốt... Ôn Sênh cảm thấy người này quả thật không thể ngốc hơn được nữa.

Chuyện ngốc thứ hai là bố Trần, Trần Lập Văn sau khi ly hôn với Ôn Lương lấy vợ khác, Trần Mặc và mẹ kế của cô —— yêu tinh già Tân Vị sống chung với nhau rất ổn, không căm thù kẻ địch chung với nhà họ Ôn họ, lập trường không đủ rõ ràng.

Chuyện ngốc thứ ba là khi Trần Mặc trưởng thành muốn ôn định thì nhìn nhầm, thích một thằng cặn bã có mới nói cũ. Khi thằng cặn bã này hẹn tình mới có trùng hợp hay không bị Ôn Sênh bắt gặp.

Ôn Sênh bắt đầu nghi Trần Mặc không chỉ ngốc mà số mạng còn không tốt nữa.

**

Sau khi bắt gặp đôi mèo mả gà đồng đó, Ôn Sênh lập tức gọi cho Trần Mặc có số mạng không tốt.

Khi nhận được điện thoại của Ôn Sênh, Trần Mặc đang chơi bài với mẹ kế Tân Vị và mấy người bạn của Tân Vị.

Nói là chơi cùng, thật ra nhìn là chính.

Diện tích của căn phòng khách nhỏ trong nhà khá lớn, nhưng nhiều người nên vẫn ngột ngạt.

Mùi nước hoa khá nồng quấn quanh chớp mũi Trần Mặc, Trần Mặc ngồi lâu cảm thấy thở cũng tốn sức.

Năm nay là một thanh niên cần chơi với trường bối quả thật chẳng dễ dàng gì.

Mấy bà thím chơi đến xuất thần, cũng không ai cần Trần Mặc thế chân. Trần Mặc nhìn mặt bàn chăm chăm một hồi thì tầm mắt bắt đầu chuyển ra ngoài.

Ngọn đèn chân không chiếu vào hoa văn của cửa sổ kính mờ, khi cô nhìn ra ngoài cũng bị hoa mắt, cảm thấy mắt hừng như cũ.

Trước kia Tân Vị ở đoàn văn công, mấy buổi dạ tiệc lớn đều có thể thấy bóng dáng bà. mấy bà thím đang ngồi cơ bản cũng toàn treo cái bảng gọi là ca sĩ, trên bàn bài thỉnh thoảng bật ra mấy câu nhớ lại năm xưa.

Trần Mặc nghe mấy chuyện năm tháng huy hoàng đó nhiều thì tai cũng sắp mọc kén rồi.

Khi cô sắp ở không nổi nữa, đúng lúc điện thoại trong túi đồ chuông.

Trần Mặc mượn cơ hội rời khỏi nơi đánh bài này, cô vừa nhận điện thoại, giọng nói gấp gáp của Ôn Sênh quăng một tràng cho cô: “Bây, tám mét đằng trước em, Thẩm Đặc đang ôm một cô gái ngồi trên ghế, ôm chặt lắm.”

Trần Mặc không bị Ôn Sênh kích động, nói thẳng cho cô ấy biết: “Chả liên quan gì đến chị. Chia tay rồi, chia tay hai ngày trước.”

Ôn Sênh hơi bất ngờ: “Không phải tháng trước còn xem áo cưới đó sao?”

Trần Mặc ha ha hai tiếng: “Có người lạc đường biết quay lại phát hiện soulmate của anh ta, cô gái xinh đẹp có thể cùng xem bóng trò chuyện về bóng sở thích giống anh ta, không nỡ bỏ qua đâu.”

Đây là bắt cá hai tay ư?

Ôn Sênh kích động lần nữa: “Cứ kết thúc như vậy à? Không dạy dỗ một trận?”

Trần Mặc lại cười: “Còn chưa nghiền ngẫm xong, sợ bản tay chị.”

...

Cúp điện thoại, Trần Mặc tưởng chuyện này cứ thế mà qua thôi. Nhưng không bao lâu, Ôn Sênh gọi lại nói cho Trần Mặc biết, cô ấy thấy là buồn nôn,

nhất thời không nhịn được đánh người ta rồi.

Khi đánh cô ấy cũng chọn chỗ, chỉ đánh mặt thôi.

Bàn tay cầm điện thoại của Trần Mặc cũng sắp bị kinh sợ gãy mất.

Cô em họ Ôn Sênh và cô em họ Trần Nghi Quang của cô khi làm việc đơn giản là hai thái cực, một người cực kì kích động, một người cực kì lý trí. Ngược lại đều quyết đoán.

Nghề tay trái đầu tiên của Ôn Sênh là gia sư Taekwondo... Bàn về bản lĩnh, tên cận bã của Trần Mặc không đỡ nổi một đòn, Ôn Sênh không chịu thiệt, nhưng có thể sẽ rước họa.

Trần Mặc hỏi cô ấy: “Bây giờ em ở đâu vậy?”

Câu trả lời của Ôn Sênh không phải là ở đồn công an như Trần Mặc đoán, mà là bệnh viện.

Trần Mặc nhú mồm ghét cô ấy không nói rõ: “Bệnh viện nào?”

Ôn Sênh trả lời: “Bệnh viện trung tâm.”

Da đầu Trần Mặc lại giật một cái, sao cứ đi đến đó vậy.

Cô đã tránh Trần Nghiễm mấy ngày rồi, quả thật không muốn đưa mình đến bệnh viện cậu ấy thực tập đâu.

**

Tòa nhà cấp cứu của bệnh viện đèn sáng trưng.

Khi Trần Mặc vội vã chạy tới, tập hợp với Ôn Sênh rất nhanh.

Khi cô đến, vết thương trên mặt Thẩm Đặc vừa được xử lý xong, một mắt của anh ta sưng lên, phần mặt vì sưng tấy mà có vẻ không cân đối lắm.

Trần Mặc vừa xuất hiện, cô gái xinh đẹp của Thẩm Đặc liền sáp lại gần cô.

Trần Mặc nhìn cánh tay từ từ nâng lên kia, nghi hoặc cánh tay đó muốn chào hỏi mặt cô.

Trần Mặc không nhúc nhích, Ôn Sênh bên cạnh bẻ hai khớp ngón tay, giữa âm thanh vang räng rặc ấy, cô gái xinh đẹp từ từ bỏ tay xuống.

Mấy người bọn họ đứng trong hành lang bệnh viện, Thẩm Đặc bị đánh cụp mắt nhìn Trần Mặc đang im lặng, nói: “Tôi tưởng cô là người cảm được thì cũng buông được.”

Trần Mặc cảm thấy câu này rất thú vị, cô liếc Thẩm Đặc một cái, sau đó nghiêng đầu nói với Ôn Sênh: “Nói xin lỗi đi.”

Lúc này Thẩm Đặc lại bày ra cái vẻ “thái độ đúng mực” không nhiều của anh ta, nói: “Không cần đâu. Chúng ta cũng vui vẻ hơn một năm, nhìn phần quá khứ ấy thì lần này bỏ qua. Nếu có lần sau, tôi sẽ không khách sáo đâu.”

Trần Mặc cảm thấy câu này nghe ra thú vị hơn nữa.

Ôn Sênh không chịu xin lỗi, nắm nắm đầm chen vào bên tai Trần Mặc nghiêng răng thấp giọng nói: “Dựa vào cái gì chứ chị, chị ngốc rồi à?”

Trần Mặc đá cô ấy một cái, giục cô ấy: “Nói xin lỗi.”

Có người đi ngang qua nhìn sang phía mấy người họ.

Ôn Sênh đặc biệt không tình nguyện túm tay Trần Mặc, chậm rì rì mở miệng: “Tôi ——”

Cô ấy vừa thốt một chữ, Trần Mặc ngắt ngang cô ấy: “Nhìn ai xin lỗi đó? Chị bảo em xin lỗi chị.”

Ba người còn lại đều sững sốt.

Trần Mặc kéo Ôn Sênh ra sau lưng cô, câu tiếp theo là nói với mọi người: “Tiểu Sênh.”

Ôn Sênh đang nghe.

Trần Mặc nói: “Em đánh nhẹ quá.”

Hình ảnh tiếp theo có hơi mất khống chế.

Chủ yếu là khi mắng người khác, cô gái xinh đẹp của Thẩm Đặc xỏ từ quá nhanh, giống như súng liên thanh vậy.

Trần Mặc không nhạy cảm lắm với loại từ này, có câu cô thậm chí còn chưa nghe hiểu, cô gái xinh đẹp đã nhảy sang câu tiếp theo; Ôn Sênh thì khác, bình thường cô ấy nói nhiều, đụng phải chuyện đối thủ “ngang tài ngang sức” này thì máu nóng hết lên.

Trần Mặc lại đứng im.

Cô không mấy nhin được chuyện bị thẩm hỏi một trận, nhưng sức lửa của Ôn Sênh cũng đủ mạnh rồi, Thẩm Đặc nghe cô gái xinh đẹp mắng chửi người khác thì sắc mặt thay đổi nhanh chóng, nên cô xem cảnh trước mắt này như kịch.

Súng liên thanh của đối phương bắn quét không bao lâu, Trần Mặc nghe thấy một giọng nam trẻ trung từ trong hai giọng nữ đáng yêu đang cãi nhau này.

“Trần Mặc.”

Có lẽ là nghe nhầm, khi giọng nói này truyền tới lần đầu tiên, Trần Mặc không phản ứng gì.

Nhưng sau đó giọng nam này lại vang lên: “Trần Mặc.”

Trần Mặc muốn giả chết.

Nhưng ba người kia nghe thấy cũng dừng lại rồi nhìn sang một hướng khác sau lưng cô.

Trần Mặc đành phải cắn răng nắm nắm đầm xoay người lại.

Cô vừa xoay người, người đàn ông vừa gọi tên cô chỉ kém ba bước là đi đến trước mặt cô.

Ánh sáng vàng của hành lang phủ lên gương mặt có đường nét rõ ràng của Trần Nghiễn vừa trực xong, cái bóng nhỏ dưới cánh mũi cậu giống như đường thẳng của đôi môi mím chặt của cậu, hơi lạnh lùng, chẳng vui vẻ gì.

Đôi chân dài bước thẳng về phía Trần Mặc, chiếc áo blouse trắng trên người cậu mang theo một cơn gió, Trần Mặc cảm thấy khi cậu đến gần thì nhiệt độ xung quanh cô giảm xuống trở nên lạnh hơn.

Đôi mắt dài xinh đẹp cùng kiểu với mẹ kế Tân Vị của cô đen khiếp người, Trần Nghiễn vừa xuất hiện, Trần Mặc càng yên lặng triệt để.

Là chị gái, thất tình tâm trạng uất ức say rượu một đêm làm mấy lần với “em trai”, Trần Mặc cảm thấy không còn mặt mũi gặp người khác, đặc biệt là không mặt mũi nào gặp cậu.

Giá trị quan nòng cốt của chủ nghĩa xã hội bị cô ăn hết rồi.

Cái này có phải gọi là loạn luân không?

**

Khi Trần Nghiễn tiếp nhận giải quyết hậu quả, Ôn Sênh hỏi Trần Mặc chờ cùng cô ấy ở bên ngoài tòa nhà cấp cứu: “Em trai chúng ta thực tập ở đây, sao chị không nói sớm?”

Trần Mặc nhủ mảy nhìn cô ấy: “Em trai chúng ta? Em nói từ này không gượng chị nghe lại rất gượng gạo đấy.”

Ôn Sênh hừm một tiếng: “Có chỗ nào không đúng đâu? Em nhỏ hơn chị ba tuổi, Trần Nghiễn nhỏ hơn em hai tuổi, không phải em trai chúng ta thì là cái gì?”

Trần Mặc hừ một tiếng: “Mẹ cậu ta chính là mẹ kế Tân Vị của chị mà em và cô Ôn Lương mẹ chị đều không thích đấy.”

Ôn Sênh xua tay tỏ vẻ không sao cả: “Mẹ cậu ấy là mẹ cậu ấy, cậu ấy là cậu ấy. Nợ của mẹ cậu ấy sao có thể tính lên người cậu ấy chứ, em phân biệt rõ lắm.”

Trần Mặc: “...”

Trần Mặc nhất thời câm nín... Ôn Sênh đúng là một người có nguyên tắc.

**

Hai cô chờ ở bên ngoài chưa tới mấy phút, Trần Nghiễn giải quyết xong chuyện đánh người xuất hiện.

Cậu đã cởi chiếc áo blouse trắng, bên trong chỉ mặc chiếc áo hoodie màu đen, ăn mặc đơn giản làm nổi bật thân hình cậu cao hơn gầy hơn, đủ để Trần Mặc một cái đầu.

Cậu đi tới, cup mắt bình tĩnh nhìn Trần Mặc, hỏi: “Đi về thế nào?”

Ôn Sênh cũng tò mò hỏi cậu: “Giải quyết nhanh vậy à?”

Trần Nghiễn ừm một tiếng, không có ý nói chi tiết.

Đôi mắt đen kia luôn nhìn mình, cuối cùng Trần Mặc thốt ra mấy chữ: “Tôi lái xe tới.”

Ôn Sênh nói: “Tôi chỉ có chân thôi.”

Ôn Sênh dứt lời, Trần Nghiễn móc bóp trong túi quần cậu, rút một tờ tiền.

Cậu đưa tờ tiền đó cho Ôn Sênh: “Không tiện đường nên chúng tôi không tiễn cô, cô tự về đi, đi đường cẩn thận.”

Trần Mặc: “...”

Ôn Sênh: “...”

Tờ tiền cho Ôn Sênh đón xe trên tay Trần Nghiễn lại đưa lại gần tay Ôn Sênh.

Ôn Sênh nhìn nhìn Trần Mặc, ngay sau đó xua tay: “Không cần đâu, tôi có rồi.”

Trần Nghiễn cũng không khách sáo nữa, lấy tiền lại, sau đó lịch sự nói tạm biệt với Ôn Sênh.

Trần Mặc và Ôn Sênh lại là trạng thái cầm nín trái ngược.

Nghe cả câu tạm biệt rồi, Ôn Sênh không đi không được.

Sau khi cô ấy đi thì còn lại hai người. Trần Mặc đứng tại chỗ, bị Trần Nghiễn nhìn chăm chăm lâu, cảm thấy cả người mất tự nhiên.

Trần Nghiễn nói: “Đưa chìa khóa xe cho tôi.”

Trần Mặc từ chối, không hề nhúc nhích.

Trần Nghiễn kiên nhẫn lặp lại lần nữa: “Trần Mặc, đưa chìa khóa xe cho tôi.”

Từ trước đến nay cậu luôn gọi thẳng họ tên cô, không gọi chị, từ nhỏ đến lớn đều như vậy.

Trần Mặc hít một hơi, hỏi: “Cậu không cần làm việc tiếp à?”

Nét mặt Trần Nghiễn dịu hơn một chút, cậu bình tĩnh trả lời: “Em quan trọng hay là trực quan trọng?”

Trần Mặc: “...” Có phải tai cô có vấn đề không? Lại nghe nhầm ư?

Trần Nghiễn lại nói: “Tôi nay không có trực đêm.”

Hình như cô nghe nhầm thật rồi.

Trần Mặc thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Trần Mặc cũng không đưa chìa khóa xe cho Trần Nghiễn, chỉ ra lệnh: “Cậu không quen xe này, đừng phá hỏng của tôi. Tôi lái, cậu ngồi đi.”

**

Trần Mặc thường hay ở nhà, nhưng Trần Nghiễn thì khác, cậu chỉ thỉnh thoảng ngủ lại ở phòng dành cho khách của nhà họ Trần, cả năm cậu toàn cắm chốt ở bệnh viện không cần về trường, bình thường ở kí túc xá đơn khá gần bệnh viện.

Đương nhiên, gần đây tần suất ngủ lại nhà họ Trần của cậu hơi cao, cho nên Trần Mặc tránh cậu rất vất vả, may mà công việc của cậu và cô có thời gian chênh lệch.

Trần Nghiễn là sản phẩm kết hợp chưa lập gia đình đã sinh con của Tân Vị và bạn trai cũ. Lúc đó Tân Vị chưa mấy nổi tiếng, sau khi bỏ ruột của Trần Nghiễn chuyển nghề từ quân khu thì cuối cùng chia tay.

Trong mấy năm đầu sau khi Tân Vị và bố Trần Mặc, Trần Lập Văn kết hôn, Trần Nghiễn căn bản chưa từng bước vào tầm mắt Trần Mặc và Trần Lập Văn.

Cho đến nay, nhiều người thấy Trần Nghiễn họ Trần, tưởng cậu đổi họ theo Trần Lập Văn, thật ra là bố ruột cậu cũng họ Trần, tên họ tịch của cậu chưa từng động tới.

Trước kia cậu luôn sống cùng bố ruột cậu.

Lúc trước Trần Mặc nghe Tân Vị nói đến đứa con trai sinh nhưng không nuôi này, có thể thấy Tân Vị yếu đuối nhạy cảm.

Người mẹ kế này có tính cách cực trái ngược với mẹ ruột Ôn Lương của cô. Một người yếu đuối, một người kiên cường.

Trần Lập Văn thích cô gái yếu đuối, Trần Mặc coi như nhìn thấu điểm này.

**

Lần đầu tiên Trần Mặc nhìn thấy Trần Nghiễn, cô đã học lớp 11 mà Trần Nghiễn chỉ mới lớp 7.

Trường cấp hai, cấp ba chung, Trần Mặc đang ôm một đồng sách tham khảo còn chưa ra khỏi cổng trường, một đàn em lớp dưới mặc đồng phục đi tới bên cạnh cô, hỏi: “Cậu là Trần Mặc?”

Lúc đó Trần Mặc cũng coi như là người nổi tiếng trong trường, vì nét chữ thư pháp nổi tiếng gần xa.

Có mấy biểu ngữ dùng trong hoạt động trong trường đều do cô viết.

Cô cảm thấy người khác quen cô không lạ, nên ban đầu không suy nghĩ nhiều.

Cho đến rất nhiều năm sau, cô nhớ rõ dáng vẻ của Trần Nghiễn lúc đó.

Khi cậu còn chưa lại gần cô, cô đã liếc qua cậu ngồi trên bồn hoa ở cổng trường.

Chân cậu chống nghiêng trên nền gạch lát màu của trường.

Chiếc áo đồng phục màu trắng trên người không vừa lắm, quần hơi ngắn, nhưng ống quần đủ rộng, gió vừa thổi, ống quần xòe ra trên mắt cá chân cậu.

Cậu bé môi đỏ răng trắng, nét mặt không hiền lành như thế, nhưng rất đáng nhìn lần thứ hai.

Còn có mấy nam sinh vây quanh cậu, tầm mắt đặt hết trên người cậu, làm nổi bật vị trí như thủ lĩnh của cậu.

Khi quan sát cậu, Trần Mặc không ngờ cô còn chưa thu lại ánh mắt, đàn em này sẽ nhìn về phía cô đồng thời nghiêng đón ánh mắt cô đi tới.

Lời tự giới thiệu của cậu khi ấy khá ngắn: “Tôi là Trần Nghiễn, Nghiễn của mài mực.”

Trần Mặc ở một tiếng.

Trần Nghiễn thấy cô chưa hiểu, lại giải thích tiếp: “Tân Vị là mẹ tôi.”

Trần Mặc: “Hửm?”

Trần Nghiễn thấy sách cô ôm sắp rớt, theo bản năng đưa tay kéo lại thay cho cô.

Cậu vừa đưa tay, đồng thời với việc giữ sách, cũng không cẩn thận đè lên tay Trần Mặc.

Xúc cảm đó rất mềm mại, Trần Mặc hỏi cậu: “Tìm tôi có việc ư?”

Trần Nghiễn nói: “Làm phiền cậu chuyển lời giúp tôi.”

Trần Mặc không từ chối ngay, tại vì cô cũng tò mò muốn nghe thử thằng nhóc này muốn nói gì, tuy cô biết lời phải chuyển hơn nửa phần không phải là chuyện gì tốt.

“Giúp tôi nói với Tân Vị,” Trần Nghiễn nói, “Hãy sống cuộc sống của bà thật tốt đi, đừng tới quấy rầy tôi nữa.”

Trần Mặc: “..”

Câu này có thể chuyển được à?

Cô đâu có ngốc.

...

Nhưng sau đó không bao lâu, Trần Mặc còn chưa tốt nghiệp trung học, bố Trần Nghiễn đột ngột qua đời.

Tân Vị bàn bạc với Trần Lập Văn trước, rồi đi tìm Trần Nghiễn khóc mấy ngày, cuối cùng cậu thiếu niên khi ấy chỉ cao hơn Trần Mặc một chút theo Tân Vị vào nhà họ Trần.

Trần Mặc vẫn nghe được chi tiết này từ chỗ Tân Vị nói nhiều.

Điều làm Trần Mặc bất ngờ là, Trần Lập Văn rất thích thằng nhóc đó, sau đó rất nhiều năm đối xử với Trần Nghiễn không khác gì cô.

Hồi ấy Trần Mặc cũng là một cô gái ngoan biết chị em phải hòa thuận, tuy Ôn Lương bảo cô khi sống chung với người khác thì hãy cẩn thận, nhưng cô cũng thân với Trần Nghiễn rất nhanh, dù sao thì cũng tiếp tục ở chung trường một năm.

Huống chi cái người nói nhiều Tân Vị hay nói dăm ba chuyện của Trần Nghiễn khi ở trước mặt cô, Trần Mặc cảm thấy Tân Vị e rằng cũng không nói ít hai ba chuyện của Trần Mặc ở trước mặt Trần Nghiễn.

Thân đến mức cuối cùng bên cạnh cô ngoài người bạn khác giới hay cùng ra cùng vào Trần Nghiễn ra, thì người khác giới còn lại chỉ có bạn của Trần Nghiễn. Không biết tại sao người khác đều nhường bộ lui binh với cô.

**

Lúc này rời khỏi bệnh viện, vào làn đường chậm, Trần Mặc dùng khước mắt liếc Trần Nghiễn một cái, cân nhắc xem có cần tìm cơ bảo cậu xuống xe không.

Trần Nghiễn nhìn thấy, cho rằng cô nhớ người vẫn đang ở trong bệnh viện, nhíu mày nói: “Em có thể nhìn người tiến bộ hơn một chút được không, người như vậy thì tốt chỗ nào chứ?”

Gần đây Trần Mặc bị không ít người nghi ngờ như vậy, nghe câu này không thoải mái lắm, gào một câu: “Tôi vốn cận thị mà, tôi có thể trách ai đây?!”

Trần Nghiễn nghe vậy thì nhìn ngoài cửa xe khẽ cười, trong đôi mắt đen đập dòn ánh sáng muốn ngăn cũng không ngăn nổi.

Mãi cho đến khi về nhà vào sân dừng xe, cậu mới nói: “Cận thị thì cận thị, nếu mắt luôn tệ như vậy thì tôi trị cho em.”

Trần Mặc phớt lờ cậu, coi như cậu nói bậy.

Sau khi tắt máy, trong xe yên tĩnh đến mức có thể nghe rõ tiếng hít thở, cô muốn mau mau xuống xe.

Trần Nghiễn cả đêm rất ung dung, nhưng cô nghĩ đến cái đêm hỗn loạn trước đó thì cảm thấy mặt nóng cả lên, lại không ngẩng đầu nổi.

Nhưng khi tay cô nhấn chốt khóa dây an toàn, Trần Nghiễn giành trước một bước đặt tay lên nơi đó, ngăn động tác của cô.

Thân thể cậu cũng rất gần cô.

Trên người cậu không có mùi nước khử trùng của bệnh viện nơi cậu thực tập, cậu ở gần bên, Trần Mặc chỉ cảm thấy được một loại tình cảm ấm áp tràn tới.

Hơi thở của cậu vô cùng ấm áp.

Trần Mặc vờ mắt trí nhớ, không chế trái tim đang đập thành thịch và hô hấp của mình, cô chỉ nói với Trần Nghiễn: “Chuyện ở bệnh viện tối nay, đừng nói cho bà Tân biết.”

Trần Nghiễn ừm một tiếng đồng ý, thân thể cậu lại nghiêng về trước một chút.

Trần Mặc lập tức rụt về sau, dựa vào lưng ghế.

Con người Trần Nghiễn lóe lên, lùi về sau một chút.

Cậu hỏi: “Em sợ tôi?”

Trần Mặc không sợ, cô chỉ cảm thấy con người phải có lòng xấu hổ.

Cô không muốn nhắc đến, nhưng Trần Nghiễn đưa chuyện đó ra.

Trần Nghiễn nói: “Em không cần sợ. Em tránh tôi mấy ngày, tôi cũng không chặn em. Đã qua mấy ngày rồi, tôi cũng không âm ỉ bảo em chịu trách nhiệm không phải sao? Chuyện đó em biết tôi biết trời biết đất biết, em sợ cái gì?”

Trần Mặc nói thật lòng: “Tôi không sợ, tôi chỉ cảm thấy tôi đã làm sai.”

Trần Nghiễn ồ một tiếng, nhìn thẳng cô: “Đêm đó em có thể say, nhưng tôi tỉnh táo. Tôi cảm thấy sai lầm em phạm phải rất đúng. Con người phải làm sai biết sửa sai. Thật ra em cũng không còn nhỏ nữa, kinh nghiệm cuộc đời phong phú thì nên hiểu đạo lý này hơn chứ.”

Em lãng phí tình cảm vào nhiều người như vậy, lãng phí bên tôi mới là chính đạo. Điểm kết thúc không phải là tôi thì đều là lỗi rẽ của em.

Giọng Trần Nghiễn bằng trắc lên xuống, từng chữ rõ ràng, đôi mắt cậu cũng rất kiên định không chút gợn sóng.

Tâm trạng Trần Mặc lại bắt đầu dao động khi cậu nói từng chữ này.

Từ đầu đến cuối Trần Nghiễn luôn nhìn thẳng cô, Trần Mặc cũng quên đòi tầm mắt, mãi nhìn gương mặt đã mất vẻ non nớt của cậu, gương mặt mà cô đã nhìn mười mấy năm.

Cô nhìn cậu từ cậu bé lớn thành một người đàn ông, nhưng cậu và cô không nên là một người đàn ông và một người phụ nữ, mà nên là chị gái và em trai.

Trần Mặc cắn răng nói: “Cậu nên tỉnh táo một chút đi.”

Trần Nghiễn lại ồ một tiếng, vẫn nhìn cô: “Được. Khi tôi tỉnh táo, em cũng nhân tiện nghĩ thử xem tôi có phải là một người đàn ông tốt có thể chăm sóc người khác không.”

Trần Mặc: “...”

Sau đó Trần Nghiễn cởi dây an toàn cho Trần Mặc, nhưng dây an toàn bị cậu nắm chặt trong tay, cậu không buông tay, Trần Mặc vẫn bị kẹt tại chỗ.

Trần Nghiễn nói: “Khi nào rảnh thì hãy suy nghĩ, tôi nay em ngủ sớm một chút đi.”

Trần Mặc: “...”

Bây giờ mà còn có thể ngủ ngon được ư?

Trần Nghiễn vô cùng điềm tĩnh, mí mắt Trần Mặc bắt đầu giật, cô cảm thấy phải nói rõ hơn một chút.

Trần Mặc còn chưa mở lời, Trần Nghiễn lại hỏi cô: “Mấy ngày không gặp nhau, khoảng thời gian này em có từng nhớ tôi không? Nhớ con người Trần Nghiễn này, hay thân thể cũng tỉnh luôn. Có một lần cũng tỉnh.”

Trần Mặc: “...”

Trần Mặc điều chỉnh suy nghĩ gần như bị cậu làm nổ tung, trả lời cậu: “Không có. Trần Nghiễn, tôi là chị cậu.”

Trần Nghiễn à một tiếng, lập tức nhìn cô: “Trần Mặc, em say mà còn nhớ gọi cho tôi bảo tôi đi đón em về nhà, ít nhất là em tin nhiệm tôi. Em hãy nhớ lại thử đi.”

Trần Nghiễn buông tay, dây an toàn rời khỏi lòng bàn tay cậu, Trần Mặc lấy được tự do.

Nhưng cô không vội xuống xe nữa, mà ngồi tại chỗ nói với Trần Nghiễn: “Đêm đó... tôi rất xin lỗi. Trần Nghiễn, mẫu người lý tưởng của tôi là người đàn ông lớn tuổi hơn tôi.”

Trần Nghiễn ừm một tiếng, không nói gì.

Trần Mặc lại nói: “Cậu hãy tỉnh táo một chút đi, sẽ qua thôi. Tôi biết tôi nói câu này không thích hợp, nhưng đây là lời hữu ích.”

Trần Nghiễn cup mắt rồi lại nâng lên, cậu nói với Trần Mặc: “Họ —— giáo viên và bạn tôi nói tôi là một người khá tốt.”

Trần Mặc nghe, mang về nghi hoặc.

Cuối cùng Trần Nghiễn nói: “Cho nên thích tôi không phải là chuyện gì mất mặt cả.”

Em có thể thừa nhận bản thân đã động lòng.

Trần Mặc: “...”

Trần Mặc mở cửa xe, chạy mất.

Trần Nghiễn nháu mày, cũng không đuổi theo.

Con đường dài đằng đẵng, cậu còn phải tìm cho mình những cách giải quyết.

**

Sau đêm đó, Trần Mặc lại không gặp Trần Nghiễn nhiều ngày.

Cô đến chỗ đồng nghiệp Trình Lê trốn mấy ngày, bản thân Trần Nghiễn cũng chẳng nhàn rồi.

Cô không biết có phải là lời Trần Nghiễn nói tác động tới tâm lý của cô quá nhiều không, cậu hỏi cô có từng nhớ cậu không. Kể từ lúc cậu hỏi xong,

mấy ngày liên tục Trần Mặc liên tưởng đến cậu vì đủ mọi chuyện.

Nhớ đến lời cậu nói, gương mặt cậu... Thậm chí thân thể cậu.

Trần Mặc muốn ngăn chặn khuynh hướng đáng sợ này.

Trong thời gian đó Trần Mặc bình thần đi coi mắt, thoát đầu Trần Mặc sợ truyền đến tai Trần Nghiễn, nhưng thấy Trần Nghiễn mãi không có động tĩnh thì cô lại yên lòng.

Mặc dù cô cũng không nói được tại sao cô không muốn để cậu biết.

Buổi coi mắt đó kết thúc, đối phương không trao đổi cả phương thức liên lạc.

Nhưng Trần Mặc không ngờ một ngày nào đó cô tan làm về nhà, có thể thấy người đàn ông coi mắt xách quà tới tận cửa ở trong nhà.

Đối phương chọn đến khi Trần Lập Văn ở nhà. Người đó là do ông nội Trần Mặc chọn, đương nhiên Trần Lập Văn cũng hài lòng về đối phương. Nhưng Trần Mặc chẳng thấy hứng thú nổi.

Sau khi anh ta đi, Trần Mặc tỏ ý với Trần Lập Văn là không có ý với người này, Trần Lập Văn không nói gì, nhưng từ đó Trần Mặc nhìn ra thái độ của Trần Lập Văn với cô là không hài lòng lắm.

Qua thêm mấy ngày, đồng nghiệp Trình Lê xin nghỉ dài hạn, Trần Mặc đã hứa với cô ấy là giúp cô ấy chăm sóc hai con mèo.

Nhưng Trần Mặc không nghĩ tới, cô đồng ý chuyện này, nhưng trước khi Trình Lê đi cô sẽ cãi nhau một trận hiếm thấy với Trần Lập Văn vì cái chuyện kén vợ kén chồng, có nhà mà khó về.

Nhưng chuyện cô đã đồng ý thì nhất định sẽ làm được, cũng không thẳng thắn để lộ cảnh khốn cùng của cô với Trình Lê.

Trần Mặc biết trong chuyện giáo dục người khác thì mẹ cô Ôn Lương còn thành thạo hơn bố cô Trần Lập Văn, cô suy nghĩ một chút xem có thể nhờ người khác giúp không, suy nghĩ đến cuối cùng thì chỉ có thể nhờ Ôn Sênh đang ở đây.

Nhưng không ngờ, cô gọi cho Ôn Sênh, Ôn Sênh đang bận sống thế giới hai người sau đó lại giúp cô tìm Trần Nghiễn không sợ phiền phức.

Tan làm, Trần Mặc nhìn thấy Trần Nghiễn tới đón cô, cảm thấy đi về phía trước cũng không phải, mà lùi về sau cũng không phải, vô cùng khó xử.

Trần Nghiễn vẫn như chưa xảy ra chuyện gì, cậu nói với cô: “Mấy ngày nay tôi ở kí túc xá nên không về, phòng của tôi đang bỏ trống. Tôi về nhà sắp xếp một chút hành lý cho em, nếu không muốn tiếp tục xung đột với chú Trần, thì em tới đó làm ở mấy ngày trước. Tình hình chú cũng khá tốt, trời quang mây tạnh nhanh thôi. Ở đó cũng tiện cho em thu xếp cho mấy con mèo.”

Cậu nói hợp tình hợp lý, cũng rất chú ý chừng mực, chút nghi ngờ của Trần Mặc bị cậu xua tan, cô cảm thấy không có cách nào từ chối.

Họ nổi lửa không nên nổi, nhưng họ qua lại mười mấy năm, Trần Mặc tin tư cách đạo đức của Trần Nghiễn.

Cuối cùng cô cũng không từ chối, lấy chìa khóa của Trần Nghiễn, bảo Trình Lê trước khi đi đưa thẳng mèo đến kí túc xá của Trần Nghiễn.

**

Nhưng Trần Mặc đến cái ổ nhỏ của Trần Nghiễn làm ổ chưa được mấy ngày, Trần Nghiễn hứa luôn ở kí túc xá bắt đầu về nhà mỗi ngày.

Cậu về nhà lại gõ cửa, mặc dù cậu có chìa khóa.

Lần đầu tiên mở cửa thấy cậu đứng ở sau cửa, Trần Mặc hơi giật mình.

Trần Nghiễn giải thích với cô, cậu về lấy một cuốn sách tham khảo rất quan trọng.

Lần thứ hai Trần Nghiễn về, lý do Trần Mặc nghe là nhiệt độ giảm cậu về lấy quần áo.

Lần thứ ba Trần Nghiễn về, cậu xách một túi đồ ăn nói muốn nấu cơm, nói dạ dày cậu bị căn tin chà đạp, không thấy thèm ăn nữa.

...

Lý do Trần Nghiễn đưa ra lần nào cũng rất hợp lý, lý do ngủ lại sau khi về cũng rất hợp lý.

Có lần cậu về, Trần Mặc không ở trong nhà. Cô mua đồ xong về thì thấy Trần Nghiễn chờ ngoài cửa, đã chờ hơn nửa tiếng. Trần Nghiễn nói với cô cậu tưởng cô có việc không tiện mở cửa nên chờ mãi ở ngoài.

Trần Mặc cảm thấy như vậy không mấy thích hợp, bèn nói với cậu: “Sau này đừng gõ cửa nữa, cậu có việc về thì tự mở cửa đi, tôi tiện.”

Ngày hôm sau, Trần Mặc “số mạng không tốt” dặn Trần Nghiễn có thể không cần gõ cửa, cô còn chưa tắm xong, kí túc xá đột nhiên bị cúp điện.

Sau khi cúp điện thì máy nước nóng đương nhiên cúp nước, Trần Mặc đành phải kết thúc việc tắm rửa, mặc đại quần áo đi ra.

Trời đã tối hẳn, sau khi ra ngoài cô phát hiện Trần Nghiễn về rồi.

Trong bóng tối, Trần Mặc vẫn có thể nắm bắt một phần đường nét của cậu, bởi vì quá mức quen thuộc.

Tuy không thấy rõ lắm, nhưng cô có thể thấy đại khái.

Trần Mặc thấy đèn kí túc xá đối diện vẫn sáng trưng, cô hỏi Trần Nghiễn vừa về không bao lâu: “Chỉ có chúng ta bị cúp điện à?”

Trần Nghiễn lắc đầu: “Tôi xuống xem qua, cả tòa nhà của chúng ta bị cúp điện, nhân viên quản lý đã báo người đến sửa rồi.”

Trần Mặc tin.

Họ ở tầng 22, cúp điện thì thang máy dừng hoạt động, không dễ ra ngoài.

Ngon tóc Trần Mặc vẫn đang nhỏ nước, cô suy nghĩ đi cho mềo ăn trước.

Cô dựa vào cảm giác đi tới vị trí ở mềo, vừa bước chưa được mấy bước, bị Trần Nghiễn kéo tay lôi trở lại.

Trần Nghiễn không lên tiếng, cậu vừa vào nhà tắm lấy khăn lông, lúc này ra tay lau tóc cho Trần Mặc.

Chuyện thế này không thích hợp để cậu làm thay cho cô, Trần Mặc từ chối: “Tự tôi làm.”

Trần Nghiễn nói: “Em không giành lại tôi đâu, nghe lời một lần đi.”

Trần Mặc: “...” Cô không phải cô bé, không thích hợp nghe cái giọng điệu này.

Trần Mặc vẫn từ chối: “Tôi tưởng lần trước chúng ta nói xong rồi. Để tôi tự làm.”

Trần Nghiễn rất phối hợp buông tay.

Trần Mặc đứng xa cậu hơn một chút, Trần Nghiễn ở lại tại chỗ không nhúc nhích.

Cô đang lau tóc, Trần Nghiễn ở xa hơn một chút hỏi cô: “Tại sao từ chối người đàn ông cũng khá tốt mà chú Trần nói?”

Trần Mặc lập tức trả lời: “Tính cách không hợp.”

Trần Nghiễn cười một tiếng: “Thảo nào chú Trần và em cãi nhau.”

Nghĩ tới cuộc cãi cọ với trường bởi vì hai chữ hôn nhân này, Trần Mặc cũng thấy phiền não, cô nói với Trần Nghiễn: “Tôi sống không phải để lấy chồng, không phải để kết hôn.”

Tuy cái tuổi nên yêu đương thì nên yêu táo bạo mới sáng khoái.

Trần Nghiễn không tỏ thái độ, chỉ tiến lên hai bước đưa cái khăn lông khô khác vắt trên cánh tay cho Trần Mặc, đôi cái cô dùng xong đã thấm rất nhiều nước.

Trần Mặc nhận lấy, Trần Nghiễn không đi xa, sờ mái tóc khô một nửa của cô một cái.

Trần Mặc ngược mắt, nhìn cậu trong căn phòng tối om, cô không thấy rõ nét mặt cậu, nhưng cứ cảm thấy cậu đang cười.

Trần Mặc nói: “Đừng làm tôi cảm thấy là tôi lại làm sai nữa.”

Trần Nghiễn thôi cười, đứng yên mấy giây.

Trần Mặc vén tóc lau xong ra sau tai, cô muốn bước xa cậu hơn một chút.

Cô đi ba bước, Trần Nghiễn đột nhiên đi thẳng tới đứng vào người cô, ôm lưng cô, siết eo cô, kéo cô về phía cậu, trong bóng tối, đôi môi chuẩn xác áp sát đôi môi đỏ mọng đầy đặn của Trần Mặc, dùng sức hôn.

Trần Mặc giãy theo bản năng, nhưng sức lực của cô không phải là đối thủ của Trần Nghiễn.

Cô muốn cắn cậu nhưng lại không đành lòng, không cắn được, cuối cùng chỉ có thể để mặc cho cậu mài ép đôi môi cô xong, rồi cạy răng môi cô tiến quân thần tốc.

Thân thể có trí nhớ... Trần Mặc đáng xấu hổ phát hiện, một bộ phận nào đó của cơ thể muốn đáp lại cậu.

...

Mấy năm nay, Trần Nghiễn đã từng nhiều lần xuất hiện bên cạnh Trần Mặc khi cô cần người khác.

Khi cô cần sức lao động, khi cô về muộn cần người đón, khi cô đi xa cần người đưa... cậu hầu như đều có mặt. Dường như cậu có một khả năng biết được nhu cầu của cô, có thể chạy tới bên cô ngay.

Khi nói chuyện với người khác, Trần Mặc sẽ nói cái từ em trai tôi.

Nhưng trước mặt Trần Nghiễn, cô chưa thật sự gọi cậu như vậy bao giờ.

Mấy năm tiếp xúc, cô có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ trong xương cốt Trần Nghiễn, rất nhiều lúc cô không có cách nào thiết lập mối quan hệ xưng hô như em trai với cậu.

Nụ hôn của Trần Nghiễn không ngừng tiến sâu, Trần Mặc muốn rút ra trước khi những khao khát không nên có của cô càng tích tụ càng nhiều.

Nhưng Trần Nghiễn không cho phép cô đi.

Thân thể con người thành thật hơn ngôn ngữ, Trần Mặc sợ dây dưa tiếp như vậy, thì khát khao rục rịch trời dậy của cô sẽ phơi bày trước mặt cậu.

Nhưng Trần Nghiễn không phải là người thấy đỡ thì thôi, khi cảm giác được sự cương cứng của cậu, thân thể Trần Mặc cũng đang tan tác dưới những cái vuốt ve không ngừng của cậu.

Cô cảm thấy chật vật, đồng thời lại muốn bắt chấp tất cả.

Cả căn phòng tối om này cuối cùng bị vẽ kiêu diễm lấp đầy.

...

**

Khi Trần Mặc thức dậy, trong phòng bật một chiếc đèn tường.

Ánh sáng rất yếu, nhưng đủ để cô nhìn rõ gương mặt Trần Nghiễn.

Trần Nghiễn hỏi cô: “Có trách tôi không?”

Trần Mặc nói: “Tôi dựa vào cái gì chứ?”

Cô chỉ hơi ảo não, cảm thấy không có cách nào kết thúc êm đẹp, cô không có lòng tin gì cả.

Trần Nghiễn nói: “Ngủ tiếp đi.”

Trần Mặc hỏi cậu: “Cậu vừa dậy hay là mãi không ngủ vậy?”

Trần Nghiễn sờ tai cô, không nói thật: “Vừa dậy.”

Cô ngủ cậu có thể cảm nhận được nỗi bất an của cô, cậu có thể đoán được nỗi băn khoăn của cô, cậu đang suy nghĩ xem nên giải quyết như thế nào.

**

Mấy ngày liên tục, hai người không nhắc đến nỗi lo của đối phương, chỉ quẩn quýt với nhau.

Trần Mặc cảm thấy thời gian bỏ nhà đi không lâu lắm, nhưng mãi cho đến khi Trình Lê về đón mèo, cô vẫn chưa rời khỏi kí túc xá của Trần Nghiễn.

Khi biết tin Trình Lê kết hôn, Trần Mặc suy nghĩ rất nhiều, suy nghĩ về tương lai của cô và Trần Nghiễn, càng nghĩ càng không chắc chắn.

Không phải không tin cậu, là cô không chắc chắn về bản thân mình.

Trước đây Trần Lập Văn nói cô to gan lớn mật giống mẹ Ôn Lương, nhưng thật ra tuy bình thường cô không chú ý chuyện vật vãnh, nhưng trên bản chất là một người hay sợ hãi, đặc biệt là sợ hãi chuyện lớn.

**

Sáng sớm thứ bảy, sau khi tiễn Trần Nghiễn ra cửa, trong kí túc xá nhỏ Trần Mặc ngênh đón một vị khách không mời mà đến —— Tân Vị.

Trần Mặc để bà vào nhà.

Tân Vị quan sát một ít bài biện trong phòng, nói: “Trước đây di bảo Tiểu Nghiễn bày thêm ít đồ có màu sắc, nó phớt lờ đi.”

Trần Mặc nói: “Con tới chiếm mượn dùng chỗ của cậu ấy, là con mang đồ đến, cũng mang đi thôi ạ.”

Tân Vị gật đầu: “Cần đây ông nội con rất nhớ con và Trần tứ, bố con không nhắc đến chuyện cãi nhau với con rồi con không về nhà, ông nội nói ngày một bảo con dẫn Tiểu Tổng đến chỗ ông rồi ông xem qua.”

Trần Mặc nhủ mảy: “Chuyện này không thể nào.”

Tân Vị nói: “Ông nội và bố con sẽ không hại con. Di cũng sẽ không hại con. Tuy chúng ta không có quan hệ máu mủ, nhưng con biết con người di tuy nói nhiều, nhưng cũng không phải ai cũng nói chuyện được. Sau khi vào nhà họ Trần, di luôn nói chuyện với con, di luôn coi con như bạn. Di hay lái nhái mấy chuyện vụn vặt bên tai con.”

Trần Mặc: “Con biết ạ.”

Tân Vị thở dài, rồi hỏi cô: “Sáng nay Trần Nghiễn ra ngoài lúc nào?”

Ánh mắt Trần Mặc lóe lên một cái, cô đoán tại sao bà hỏi như vậy, chọn một đáp án an toàn trả lời bà: “Sớm lắm ạ, bây giờ đến lượt cậu ấy trực bên cấp cứu, phải theo giáo viên kiểm tra phòng, cho nên ở đây mới có thể để trống cho con mượn.”

Tân Vị lại thở dài, nói cho cô biết: “Bây giờ rười nó ra khỏi nhà, bây giờ hai mươi đi đến.”

Tân Vị vừa nói xong, nét mặt Trần Mặc thay đổi.

Sau khi cô tiễn Trần Nghiễn xuống lầu, cuối cùng khi rời khỏi, Trần Nghiễn đã hôn cô một cái.

Tân Vị ý nói bà biết rồi.

Trần Mặc ngồi im, mấy giây sau nói cho bà biết: “Là con chủ động, không phải cậu ấy.”

Tân Vị nói: “Không quan trọng. Di không phải là người không thấu tình đạt lý, di cũng từng trải qua tuổi trẻ, biết con người sống vui vẻ rất quan trọng. Các con vui, đối với di mà nói rất quan trọng. Nhưng lỗi tại, nhà họ Trần và ông nội con chú trọng danh tiếng, từ trước đến nay chưa bị ai bàn tán vì thị phi bao giờ. Bố con, chú hai con, anh họ con, con đường tương lai của họ cũng cần nhà chúng ta yên ổn, cái giới này không lớn như vậy, không có nhiều chuyện kín không kể hở như vậy, con phải suy nghĩ thử, bước tiếp theo rốt cuộc nên đi như thế nào.”

Bà không ngăn cản, chỉ nói ra sự thật, nhưng càng khiến người ta sau khi nghe cảm thấy nặng nề: “Hồi di còn trẻ cũng sống làm gì tùy thích, nếu không thì Tiểu Nghiễn cũng không ra đời. Nhưng di không chịu trách nhiệm tốt. Tiểu Nghiễn bướng bỉnh hơn con, mấy câu này di cũng chỉ dám nói với con. Nếu hai đứa muốn kiên trì, có lẽ di không có cách nào ủng hộ hai đứa quá nhiều, nhưng cũng sẽ hiểu cho hai đứa. Hôm nay di đúng lúc bắt gặp, sau này người khác cũng có thể bắt gặp hai đứa... như vậy. So với di, con nên biết mẹ của con... Họ thấy mới là vấn đề lớn, con hiểu không? Hiểu chỉ sợ cũng khó. Điều nên chú ý thì vẫn chú ý một chút đi.”

**

Trần Mặc không nhắc đến sự xuất hiện của Tân Vị với Trần Nghiễn.

Cô do dự mấy ngày, cuối cùng vẫn đi gặp mặt người ông nội giới thiệu một lần, rồi theo như sự mong đợi của họ dẫn đến chỗ ông nội chào hỏi.

Thời gian không lâu, nhưng quá trình cô cảm thấy rất gầy vò.

Điều châm biếm hơn là, cô thậm chí đến bây giờ không nhớ hết tên đối phương.

Cô cảm thấy có lỗi với người này.

Cô không biết đây là bảo vệ cho tương lai của cô và Trần Nghiễn, hay là phản bội nữa.

Cô nên tiếp tục vỗ về trưởng bối, hay là nên ngả bài bây giờ.

Cô nên từ bỏ Trần Nghiễn, hay là cùng cậu kiên trì.

**

Một đêm kia, khi Trần Nghiễn về đã hai ba giờ sáng.

Trần Mặc ngủ nồng, Trần Nghiễn vừa về thì cô thức dậy.

Sau khi cô tỉnh, hai người lại quần quýt một hồi.

Lần này cậu không dùng bao lại bắn vào, việc này rất hiếm thấy. Trần Mặc cảm thấy lạ, nhưng không hỏi cậu.

Sau khi Tân Vị tới, Trần Mặc đã có giác ngộ về phương diện này. Sau khi Trần Nghiễn ngủ, Trần Mặc lấy thuốc tránh thai chuẩn bị sẵn ra.

Chờ đến hôm sau thức dậy, cô phát hiện Trần Nghiễn ngồi bên giường, đang nhìn cô.

Trần Mặc nhòm người dậy, dựa vào đầu giường: “Hôm nay không trực ư?”

Trần Nghiễn ừm một tiếng, sau đó quay mặt sang chỗ khác không nhìn cô nữa, chỉ hỏi: “Đắng không?”

Trần Mặc: “Cái gì cơ?”

Trần Nghiễn nhớ đến hộp thuốc bị xé nát vùi dưới đáy sọt rác, nói: “Thuốc ngừa... mùi vị có đắng không?”

Cậu mở miệng có phần khó khăn, cuối cùng cũng không nói hết.

Trần Mặc lắc đầu: “Chỉ là phòng trước thôi.”

Trần Nghiễn gio tay lên, đầu ngón tay xoa gò má cô, cuối cùng không nói với Trần Mặc tối qua là cậu cố ý. Cậu muốn nấu chín com, nếu không thì cậu cảm thấy cô sẽ lâm trận bỏ chạy.

Cậu hỏi: “Hôm nay đến chỗ ông nội Trần?”

Trần Mặc không biết cậu nghe ai nói, nhưng nếu cậu đã biết, vậy thì chắc cũng biết cô dẫn người đàn ông khác tới.

Trần Mặc không phủ nhận: “Đi chứ, ông nội chờ lâu lắm rồi.”

Trần Nghiễn nói: “Không có gì, anh hiểu.” Cánh cửa cậu vẫn chưa đủ cứng cáp, cậu đã mau chóng lớn lên, nhưng vẫn rất chậm.

Cậu lại hỏi: “Bây giờ thức dậy không?”

Trần Mặc nghe năm chữ trước của cậu có phần khó chịu, cô không nhúc nhích.

Trần Nghiễn lấy bộ quần áo mặc thay cho cô ở trong tủ.

Cậu để quần áo xong rồi ngồi bên giường, nói với Trần Mặc: “Anh không biết loại tình cảm không mặn không nhạt, anh biết loại oanh oanh liệt liệt. Anh có lẽ không giấu được lâu lắm đâu.”

Sớm muộn gì cũng sẽ không có cách nào giấu giếm trước mặt mọi người, sẽ bại lộ mà thôi.

Cậu nói: “Hãy giao cho anh. Anh nói chuyện với chú Trần.”

Trần Mặc ngăn cản: “Đừng mà.”

Ánh mắt Trần Nghiễn dừng trên đôi mắt cô, sau đó Trần Mặc lại nghe thấy cậu hỏi: “Đừng? Tại sao?”

Cậu đổi cách hỏi khác: “Em nói cho anh biết, bây giờ chúng ta có quan hệ thế nào?”

Cô kiên định, cậu mới càng có lòng tin.

Cảm giác an toàn của cậu chưa đủ, cần cô giúp một tay xây dựng.

Trần Mặc không muốn sắp xếp câu trả lời, chỉ nói: “Tại sao hỏi chuyện này?”

Trần Nghiễn trả lời: “Yêu đương, loạn luân, hay là chị em... Em hãy nói cho anh biết chúng ta là gì.”

Lời của Tân Vị vẫn văng vẳng bên tai, sự trông đợi trong mắt ông nội cũng còn đấy.

Trần Mặc cảm thấy rất khó lựa chọn, đầu óc cô rất hỗn loạn, vẫn chọn cái an toàn nhất để nói: “... Chị em.”

Trước tiên đừng nên phát triển quá nhanh, thật sự bước về trước rất có thể là núi lở đất mòn, gây nên sự rối loạn.

Cô nói hai chữ này bằng giọng cực nhỏ.

Sự do dự của cô cũng không phải là giả, không biết rốt cuộc có nên tiếp tục đi về phía trước cùng cậu hay không.

Sau khi nghe xong, Trần Nghiễn cười lạnh, ồ một tiếng, sau đó lặp lại lần nữa: “Chị em?”

Cậu đứng lên rất nhanh, nói: “Đứng lên.”

Trần Mặc muốn giải thích lại, nhưng lại sợ càng tỏ càng đen.

Cô lặng lẽ mặc quần áo, sau đó nghe thấy Trần Nghiễn hỏi: “Cảm thấy tôi chưa đủ chín chắn?”

Trần Mặc quả thật có nghĩ như vậy.

Trần Nghiễn nói: “Tôi hiểu.”

Nhưng em chưa đủ hiểu anh.

Trần Nghiễn đưa lưng về phía cô: “Không thể làm em yên lòng nương tựa, là tôi không có năng lực. Trần Mặc...”

Trần Mặc đáp lại cậu.

Trần Nghiễn nói tiếp: “Tôi không phải là phụ nữ. Nếu tôi là phụ nữ, tôi cũng có thể tính toán em, chờ bụng lớn rồi, mang con uy hiếp em, trói em lại. Bây giờ nếu em chạy, em nói tôi có bắt lại được không?”

Trần Mặc: “Tôi...”

Trần Nghiễn không nói gì nữa.

Ăn sáng xong, cậu thu dọn hết đồ đạc của Trần Mặc, đẩy cả người cùng mấy món đồ ra khỏi nhà.

Trần Mặc cảm thấy ý cuối cùng của cậu giống như là —— nếu em do dự không nắm chắc được có cần tôi hay không, vậy em cứ xéo sớm chút đi.

**

Trần Mặc cũng không về nhà, lần này chen chúc ở chỗ Ôn Sinh.

Tình hình phát triển có phần nằm ngoài dự liệu của cô.

Nói thật, cô hơi hối hận. Cho dù thế nào thì trước đây nên nói để nghe một chút, để Trần Nghiễn vui hơn một chút.

Hoặc là cô nói rõ hơn một chút, nói rõ với cậu biện pháp ứng phó tạm thời.

Lần này Trần Mặc công nhận cái nhìn Ôn Sinh dành cho cô.

Ngốc, còn ngốc đến khác người.

**

Ôn Sinh đến bệnh viện thăm người bạn nam, Trần Mặc nắm bắt cơ hội theo cô ấy đến bệnh viện để tìm một cuộc gặp vô tình.

Cuối cùng khó khăn lắm mới gặp được một bạn học của Trần Nghiễn mà cô gặp qua. Người bạn học đó nói cho cô biết, Trần Nghiễn xin nghỉ với giáo viên phụ trách, đã mấy ngày không tới bệnh viện rồi.

Trần Mặc do dự một chút, vẫn gọi cho Trần Nghiễn.

Không gọi được, tắt máy rồi.

Trần Nghiễn đã lấy lại chìa khóa chỗ của cậu, Trần Mặc đến cầm chốt một chút, nhân viên quản lý quen cậu nói không thấy Trần Nghiễn về. Suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng Trần Mặc đành phải chọn giờ Trần Lập Văn không ở nhà về hỏi Tân Vị.

Tân Vị vẫn chơi bài với mấy chị em, thấy Trần Mặc về nhà, bà cũng không lui ra ngoài.

Trần Mặc chờ đến sốt ruột, khước mặt Tân Vị liếc cô mấy lần, thấy cô sắp sốt ruột đến bốc khói thì mới giải tán mọi người bảo có rãnh thì tụ tập nữa.

Tân Vị gọi cô đến phòng khách nhỏ ngồi: “Về làm gì đây? Coi như là ghét bố con xong rồi?”

Trần Mặc nói thẳng: “Con không tìm được cậu ấy.”

Tân Vị nhướn mày: “Cậu ấy này là ai vậy?”

Trần Mặc nghiến răng: “Trần Nghiễn.”

Tân Vị nói bằng giọng vô cùng nghiêm túc: “Có lẽ là chạy theo cô gái nào đó rồi.”

Trần Mặc: “...”

Cô nôn nóng: “Đừng có đùa con mà.”

Tân Vị nói: “Đì có thể mang con trai đi ra đùa à?”

Trần Mặc: “...”

Trần Mặc: “Đì có biết cậu ấy đi đâu không?”

Tân Vị nói: “Không phải nó thích con sao, nó thích ai không phải đi đến bên cạnh người đó ở lâu dài à? Con trai đi giữ vững nguyên tắc lắm.”

Trần Mặc: “...”

Cô cảm thấy không có cách nào nói chuyện đàng hoàng tiếp với Tân Vị được.

Cô nói thật với Tân Vị: “Con đã nói một câu ngớ ngẩn.”

Tân Vị nhún mày: “Con ngốc, nó không ngốc.”

Nói xong Tân Vị cũng nở nụ cười.

Bà vẫn giữ quan điểm cũ, sẽ không ủng hộ, nhưng có thể hiểu được.

Bà cảm thấy mấy câu cực kì thực tế của bà khiến Trần Mặc dao động, nên bà cũng không chọc cô nữa.

Bà nói với Trần Mặc: “Nếu là lời rất ngớ ngẩn mà nó còn tin, thì hơn phân nửa là giả vờ tin. Thật đấy.”

Trần Nghiễn là một người lý trí tỉnh táo, làm việc sẽ suy xét khá chu toàn, không tùy tiện bị cái gì che mắt. Bà vẫn hiểu con trai mình.

Trần Mặc: “...”

Làm sao Tân Vị có thể tùy tiện bán đứng cậu chứ.

Nhưng Trần Mặc cẩn thận suy nghĩ, việc giả vờ tin này của Trần Nghiễn là để mượn cơ hội hợp lẽ đuổi cô ra khỏi nhà, vô lý, tại sao?

Tân Vị thấy cô xuất thần, lại ho khan một tiếng, hỏi cô: “Bố con không tìm con à?”

Trần Mặc: “Không có ạ.”

Tân Vị ồ một tiếng: “Trần Nghiễn tới tìm ông ấy rồi.”

Trần Mặc đứng bật dậy.

Tân Vị cũng ngược mắt nhìn cô: “Bố con yên lặng không phản ứng như vậy, chẳng lẽ do đi và con suy nghĩ quá nhiều, họ có cách giải quyết ư? Hơn nữa Trần Nghiễn cũng có cách giải quyết ông ấy, bố con còn đặc biệt hiểu ý người tiếp nhận?”

“Là tầm nhìn của hai người phụ nữ chúng ta quá hạn hẹp, xem họ quá bất tài?”

Trần Mặc không hòa theo, những việc này tạm thời không quan trọng đến vậy. Nếu Trần Lập Văn cũng biết rồi, vậy thì cô cũng không cần do dự nữa. Cô chỉ muốn gặp Trần Nghiễn.

Cô còn chưa đi, Trần Lập Văn mà cô cảm thấy giờ này sẽ không ở nhà đẩy cửa vào phòng khách.

Trần Mặc cứng đờ tại chỗ, tay chân không biết đặt thế nào cho phải.

Trần Lập Văn liếc cô, cũng không nhìn cô thêm, đi thẳng tới sofa rồi ngồi xuống.

Trần Mặc lại nhìn Tân Vị một cái, tìm kiếm sự giúp đỡ.

Tân Vị chỉ nhún vai tỏ ý bất lực.

Trần Mặc kiên trì đến cùng hỏi một tiếng: “Bố.”

Trần Lập Văn lâu lắm không trả lời cô, lâu đến mức Trần Mặc cảm thấy đứng đến gót chân cũng đau.

Trần Mặc đi hai bước tới trước mặt ông, lúc này Trần Lập Văn mới nói: “Từng này tuổi rồi còn làm chuyện không đáng tin, nói con mấy câu mà con đã chạy mất?”

Trần Mặc hiểu tình hình trước mắt, cúi đầu ngoan ngoãn nhận lỗi: “Con sẽ sửa ạ.”

Trần Lập Văn hừ lạnh một tiếng.

Trần Mặc mấp máy môi mấy lần, vẫn cảm thấy hỏi thẳng ông rất khó khăn.

Trần Lập Văn thấy dáng vẻ đàng hoàng khác hẳn bình thường của cô, lại hừ lạnh một tiếng, cuối cùng nói: “Trần Nghiễn chịu đòn thay con rồi, phần của con miễn trước.”

Tròng mắt Trần Mặc chấn động.

Trần Lập Văn: “Trần Nghiễn bảo vệ con, bố cũng lười động vào con. Hai đứa tự suy nghĩ cho kĩ, mấy ngày này đừng tới trước mặt bố, phiền lắm!”

Trần Mặc đáp ứng.

Cảm giác hình như Trần Lập Văn còn có thể thốt ra một câu chúc chia tay.

Thấy Trần Lập Văn không còn gì muốn nói tiếp, Trần Mặc liền chuồn nhanh như một làn khói lần nữa.

Cô chạy đến kí túc xá của Trần Nghiễn, rồi nài nỉ nhân viên quản lý cả buổi, cuối cùng bà chị nói cho cô biết, cậu quả thật có nhà.

Trần Mặc lên lầu nhấn chuông cửa của Trần Nghiễn.

Cô nhấn xong rồi gõ cửa, người ở trong lo hàng xóm khiếu nại Trần Mặc quấy nhiễu dân, cuối cùng mở cửa ra.

Sau khi cửa mở, Trần Mặc thấy gương mặt mà cô đã xa cách mấy ngày.

Sau khi thấy, cô lại thảm nằng một tiếng mẹ kiếp.

Trần Lập Văn ra tay cũng ác độc thật, không phải ông thích Trần Nghiễn sao?

Trần Mặc chống cửa, hỏi cậu: “Không muốn để em thấy bộ dạng này nên ném em ra ngoài? Anh biết trước à?”

Trần Nghiễn không lên tiếng, bên môi có vết thương, cậu động môi sẽ đau miệng.

Ngoài ra nhìn khuôn mặt tươi cười của “chị” Trần Mặc, cậu cũng hơi khó chịu.

Trần Mặc chiếm vị trí bên cạnh cậu, sáp lại gần, tim cô đập đến vui mừng.

Hai người yên lặng ngồi một hồi.

Sau đó Trần Mặc hỏi Trần Nghiễn: “Trước kia chưa hỏi, anh cũng không nói. Bây giờ nói thử xem, anh thích em cái gì vậy?”

Trần Nghiễn không vui trả lời: “Thích chị trông giống chị tôi.”

Trần Mặc kinh ngạc nửa giây, sau đó ha ha ha một hồi, cuối cùng leo lên ngồi trên người Trần Nghiễn.

Cô ghì trước ngực Trần Nghiễn, rướn cổ hôn cậu.

Cô nói: “Em không chạy trốn, anh cũng đừng đuổi em nữa. Chúng ta hiểu chuyện một chút đi.”

Trần Nghiễn trả lời: “Anh luôn hiểu chuyện.”

Trần Mặc ờ một tiếng, không giành cái này.

Cuối cùng cô bỏ sung: “Câu hỏi ban nãy, anh nên nói anh thích em vì giống người trong lòng của anh.”

Trần Nghiễn cười: “Cần mặt mũi không?”

Trần Mặc lắc đầu, cần mặt mũi vô dụng, cần trái tim đập là được rồi.

Âm thanh thỉnh thoảng này, khi cô và Thẩm Đặc yêu nhau chưa nghe qua bao giờ, cô rất thích.

Vẫn còn rất nhiều vấn đề khó khăn, nhưng cô nên vì tuổi già đến mà yêu đương dũng cảm hơn!

(Nếu Trần Mặc xuống lầu vào đêm bị cúp điện, sẽ phát hiện không chỉ cả tòa nhà đối diện không bị cúp điện, mà cả tòa nhà của họ thật ra cũng không bị cúp điện, chỉ có căn hộ của họ bị người ta cố ý cúp mà thôi.)

– HẾT –

Bạn đang đọc truyện *Vượt Núi Băng Đèo Anh Đến Với Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.